Національна академія наук України
Інститут історії України Національної академії наук України
Головна редакційна колегія науково-документальної серії книг
«Реабілітовані історією»
Служба безпеки України
Рівненська обласна рада
Рівненська обласна державна адміністрація
Державний архів Рівненської області
Архів управління Служби безпеки України в Рівненській області
Архів Головного управління Національної поліції в Рівненській області
Науково-редакційна група книги
«Реабілітовані історією. Рівненська область»

Науково-
документальна
серія книг
«Реабілітовані історією»

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

У ДВАДЦЯТИ СЕМИ ТОМАХ

ГОЛОВНА РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

СМОЛІЙ В. А.
(голова редколегії)

РУБЛЬОВ О. С.
(заступник голови)

РЕЄНТ О. П.
(заступник голови)

БІРЧАК В. М.
(заступник голови)

ПОДКУР Р. Ю.
(відповідальний секретар)

БАЖАН О. В.

БАЖАН О. Г.

БОРЯК Г. В.

В'ЯТРОВИЧ В. М.

ГАЛАЙКО Б. М.

КІСІЛЬ І. М.

КОКІН С. А.

ЛИТВИН В. М.

ЛИТВИН М. Р.

МАКОВСЬКА Н. В.

МАРЧУК Є. К.

ПАПАКІН Г. В.

ПИРІГ Р. Я.

ТАХТАЙ О. В.

ТЕРЕЩЕНКО Ю. В.

УСЕНКО І. Б.

КИЇВ – РІВНЕ
2017

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

РІВНЕНСЬКА ОБЛАСТЬ

Книга сьома

ОБЛАСНА РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

ДРАГАНЧУК М. М.
(співголова)

МУЛЯРЕНКО О. В.
(співголова)

ЖИВ'ЮК А. А.
(відповідальний секретар)

БЕДРІЙ В. В.

БОГАТИРЧУК-КРИВКО С. К.

ДЗЕЦЬКО О. В.

КУЛЬЧИНСЬКА Г. Г.

МЕЛЬНИК Я. М.

САМЧУК В. П.

НАУКОВО-РЕДАКЦІЙНА ГРУПА

ЖИВ'ЮК А. А.
(керівник)

ДАВИДЮК Р. П.

КРАВЧУК С. Г.

МАРЧУК І. В.

ХАВРУК І. А.

АТАМАНЧУК Н. А.

БІЛОКОНЬ О. А.

РІВНЕ
ПП ДМ
2017

УДК 94(477).8
ББК 63.3(4Укр-4Рів)6
Р 31

Видається у відповідності з постановами
Президії Верховної Ради України від 6 квітня 1992 р. № 2256-XII
та Кабінету Міністрів України від 28 листопада 2012 р. № 1124

Рецензенти:
М. Р. ЛИТВИН,
доктор історичних наук, професор
В. В. ТРОФИМОВИЧ,
доктор історичних наук, професор
Ю. І. ШАПОВАЛ,
доктор історичних наук, професор

Упорядники:
О. А. БІЛОКОНЬ, Р. П. ДАВИДЮК, А. А. ЖИВ'ЮК (керівник),
С. Г. КРАВЧУК, І. В. МАРЧУК, І. А. ХАВРУК

Реабілітовані історією

Р 31 Реабілітовані історією. Рівненська область / редкол. тому (співгол. М. М. Драганчук, співгол. О. В. Муляренко, відп. секр. А. А. Жив'юк та ін.); кер. кол. упоряд. А. А. Жив'юк. – Кн. 7. – Рівне : Дятлик М., 2017. – 680 с.

ISBN 978-617-515-253-9

Книга сьома тому «Реабілітовані історією. Рівненська область» включає анотовані біографічні довідки про 2618 осіб, які зазнали політичних репресій з боку радянського тоталітарного режиму, а згодом були реабілітовані, чиї прізвища починаються на букви О, П. Видання також містить тематичні колекції матеріалів до 100-річчя Української революції 1917-1921 рр. та 70-річчя операції «Захід», які складаються з дослідницьких аналітичних статей і вперше опублікованих архівних документів (автобіографій, власноручних свідчень учасників подій, звітів, інформацій радянських каральних органів тощо).

УДК 94(477).8
ББК 63.3(4Укр-4Рів)6

ISBN 978-617-515-253-9

© Руслана Давидюк, Ігор Марчук, статті, 2017
© Руслана Давидюк, Андрій Жив'юк, Ігор Марчук, публікація документів, коментарі, 2017
© Колектив упорядників, 2017

ВІД ОБЛАСНОЇ РЕДКОЛЕГІЇ

Сьома книга тому «Реабілітовані історією. Рівненська область» є продовженням мартирологу жертв політичних репресій радянського тоталітарного режиму в Рівненській області. У ній вміщені анотовані біографічні довідки про 2618 осіб, чиї прізвища починаються на букви О, П.

Водночас, сьома книга обласного тому має свої особливості, пов'язані з часом її виходу у світ. У 2017 р. виповнюється 100 років від початку Української революції 1917-1921 рр., яка внесла у порядок денний міжнародних відносин новітній український державницький проект; 75 років від створення Української повстанської армії, котра жертовно намагалась Українську самостійну соборну державу обронити; 70 років від проведення операції «Захід», покликаної позбавити УПА запілля, деморалізувати повстанців і підірвати матеріальну базу національно-визвольного руху.

Саме тому у сьомій книзі нашого тому, окрім анотованих біографічних довідок, вміщені тематичні колекції матеріалів до 100-річчя Української революції 1917-1921 рр. та 70-річчя операції «Захід», які складаються з дослідницьких аналітичних статей і вперше опублікованих архівних документів (автобіографій, власноручних свідчень учасників подій, звітів, інформацій радянських каральних органів тощо).

У розділі «До 100-річчя Української революції» вміщено автобіографію адміністративного старшини військового міністерства УНР Оникія Богуна (1879-1937), власноручні / особисті свідчення / покази заарештованих діячів УНР – заступника крайового комісара півдня України Антона Стрижевського (1885-?), секретаря президії Трудового конгресу України Сергія Бачинського (1887-1941), губернського комісара Поділля Євгена Богуславського (1883-1950). Цих людей об'єднує не лише Українська революція, а й «волинський період» їх біографії – після поразки перших визвольних змагань вони замешкали у Волинському воєводстві міжвоєнної Польщі. Хтось з них, як Оникій Богун, після таборів інтернованих провадив життя військового інваліда, не полишаючи громадської праці; хтось, як Антон Стрижевський, працював інженером, будучи водночас профспілковим активістом; хтось, як Сергій Бачинський, відмовившись від політичної кар'єри, невтомно трудився на кооперативній, агрономічній, освітянській і просвітянській нивах; хтось, як Євген Богуславський, став послом до польського Сейму, намагаючись конвертувати співпрацю з «санаційним» режимом у гіпотетичне повернення УНР та реальні здобутки «українізації» на Волині.

Зрештою, троє останніх потрапили до рук більшовиків і, після безуспішних спроб порозумітися з ними, опинилися віч-на-віч з НКВД. Саме там, хто з примусу, а хто добровільно, хто з відчаю, а хто з розрахунку, хто шукаючи порятунку, а хто втративши на нього надію, вони взялися за перо, щоб розповісти про своє життя – до, за і після Української революції. Знайомство з цими в'язничними сповідями відкриває нам панораму українського життя першої половини

XX століття – на Наддніпрянщині, Слобожанщині, Запоріжжі, Поділлі, Волині, Поліссі, Галичині, у Причорномор'ї, долучає до сучасного українського наративу нові факти, події, імена, розкриває психологію поведінки людей у повсякденні та за екстремальних умов. Маємо зауважити, що власноручні / особисті свідчення / покази Антона Стрижевського, Сергія Бачинського і Євгена Богуславського написані російською мовою, для нашої публікації здійснено їх переклад на українську.

Навпаки, текст автобіографії Оникія Богуна, створеної в таборах інтернованих вояків у 1920-х рр., залишено практично без змін – зокрема, збережено лексику, правопис, граматичні форми, засвоєні автором наприкінці XIX – на початку XX ст. на Полтавщині, Слобожанщині, у Києві. Внесені лише пунктуаційні зміни та виправлені очевидні описки. Оскільки автор упродовж 20-25 років перебував у епіцентрі українського культурного, громадського, політичного життя, відзначився у катеринославській і київській земських виставках, під час «брусіловського» прориву, в українізації російської армії, першій російсько-українській війні, «болбачанівському» поході на південь і Крим, у першому і другому зимових походах – його автобіографія видається унікальним історичним джерелом.

Окремий блок документів розкриває задум, технологію і методи проведення операції «Захід», у результаті якої з семи західних областей УРСР на Крайню Північ, Урал, Далекий Схід, в Сибір і Казахстан вислано на спецпоселення 76-77 тис. мешканців, серед них 11,5 тис. – з Рівненської області. Цікавою видається кореляція / верифікація документів про причини, планування, керівний і чисельний склад співробітників органів МГБ, МВД, бійців внутрішніх військ і винищувальних загонів, партійного і радянського активу, які були залучені до проведення операції, зі звітами районних органів МГБ та інформаціями українського підпілля про хід і виконання висланської акції, чисельність «знятого» населення, як також з документами і спогадами про життя спецпоселенців.

Додамо, що задля увиразнення історичного тла тих подій, про які йдеться в опублікованих джерелах, вони супроводжені відповідними підсторінковими коментарями.

Висловлюємо щиру вдячність авторському колективу книги, працівникам Державного архіву Рівненської області, архіву управління СБУ в Рівненській області, архіву Головного управління Національної поліції в Рівненській області, завдяки праці й допомозі яких це видання виходить у світ.

Руслана Давидюк

ЖИТТЄПИСИ ДІЯЧІВ УНР ЯК ДЖЕРЕЛО ДО ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1917-1921 рр.

У ході Української національно-демократичної революції 1917-1921 рр. на авансцену європейської історії вийшла модерна українська нація. Однак низка несприятливих внутрішніх і зовнішніх факторів завадили реалізації українського державницького проекту. Внаслідок поразки революції українські території було розділено, борці за державність емігрували до різних європейських країн, насамперед до Польщі, зважаючи на її географічну близькість і статус союзника після Варшавської угоди. Неприйняття більшовицьких ідей і методів будівництва комуністичного суспільства, небезпека втратити волю, а то й життя, прирекла тисячі солдат, селян, вчених, вчителів, священиків на важке скитальське життя у вимушеній еміграції.

Українські політичні емігранти різнилися своїми поглядами, соціальним походженням, освітою, однак для більшості з них боротьба за незалежну Українську державу залишалася домінантою подальшої діяльності. Сподіваючись на швидке повернення додому, частина з них, попри труднощі та перешкоди, оселилася на території Західної Волині, яка згідно Ризького мирного договору відійшла до складу Другої Речі Посполитої.

Для розуміння вчинків, поглядів політемігрантів, їхнього ставлення до навколишнього світу важливими були власноручні записи, свідчення, автобіографії, що розкривають багато цікавих епізодів із життя їхніх авторів і містяться у такому важливому джерелі, як архівно-кримінальні справи. Стислу інформацію можна почерпнути з анкети ув'язненого, хоча досить часто там зустрічаються неточності, перекручення у прізвищах, іменах, даті та місці народження тощо. Окрім того, частина арештованих були людьми з початковою освітою або ж взагалі неписьменні, слідчі також не вирізнялися особливою грамотністю, переважно не знали української мови, тому матеріали архівно-кримінальних справ потребують верифікації з іншими документами, уточнення прізвищ, деталей життя. Важливо розуміти, що у багатьох випадках фігуранти архівно-кримінальних справ намагалися приховати інформацію з різною метою: відвернути загрозу від себе і своїх рідних, не нашкодити комусь із товаришів чи знайомих тощо. Важливим є фактор страху, адже свідчення на допитах люди давали під впливом як психологічного, так і морального чи фізичного тиску з боку слідчих НКВС. Попри такі застереження, критичний аналіз архівно-кримінальних справ дозволяє встановити цінну інформацію про роль і місце їх фігурантів у розгортанні Української революції, з'ясувати особливості адаптації цих людей у міжвоєнний період, подальшу долю.

Архівно-кримінальні справи вміщують протоколи допитів заарештованих, свідків, з яких можна почерпнути різноманітні відомості, проте вони написані рукою слідчого, і ми не можемо бути впевнені, що останній щось не змінив чи вигадав. Серед цих справ трапляються винятки, коли заарештована людина мала достатню освіту, щоб ґрунтовно викласти власноручні покази, що значно підсилює їх інформативний потенціал. Відтак, укладені заарештованими автобіографії чи власноручні свідчення є своєрідними сповідями, насиченими розлогими матеріалами про різні періоди їх життя, зокрема і час революції 1917-1921 рр. Ці документи важливі тим, що написані рукою заарештованої людини. Звичайно, вона також могла писати не всю правду, чогось уникати, не виключено, а й цілком імовірно, існував примус з боку слідчих, але документ створений людиною власноруч. Аналіз цих матеріалів, яких у архівно-кримінальних справах зустрічається не так багато, засвідчує не лише їх адекватність, а й достатньо глибоке розуміння процесів суспільного життя, оцінки, судження, подекуди деталізацію відомих фактів тощо.

Інформативністю, висвітленням тогочасних подій, обґрунтуванням власного бачення революційних процесів, польського міжвоєнного періоду вирізняються власноруч записані покази відомих громадських діячів Сергія Бачинського, Євгена Богуславського, Антона Стрижевського, «Автобіографія» та листи Оникія Богуна.

Після поразки Української революції, за надзвичайно складних обставин, політичні емігранти шукали роботу у Волинському воєводстві, що було обов'язковою умовою отримання дозволу тут поселитися. Аналіз архівно-кримінальних справ дозволив відтворити широку панораму працевлаштування колишніх діячів Української революції, що осіли на території Волинського воєводства. Частина з них працювали у кооперативах (міністр рільництва уряду УНР, агроном Євген Архипенко з 1921 р. був головою наглядової ради Острозького союзу кооперативів, із часом трансформованого в Кооперативний банк, продовжив кооперативну працю у Здолбунові, Рівному[1]), займалися сільським господарством (ад'ютант командувача Північною групою військ УНР Володимира Оскілка Пилип Шевело[2]), знаходили роботу в сфері обслуговування (годинникарем, згодом лавником Корецького магістрату працював Степан Якимчук, учасник виступу проти більшовиків у 1919 р.[3]) чи торгівлі (військовий комендант станції Здолбунів у 1920 р. Федір Петренко[4], вояки Армії УНР

[1] Сварник Г. Архів Євгена Архипенка в Національній бібліотеці у Варшаві // Матеріали засідань Історичної та Археографічної комісій НТШ в Україні. – Львів, 1999. Вип. 2 (1995-1997). С. 291-296; ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 69848. Т. 2. Арк. 11 зв.

[2] Держархів Рівненської обл. Ф. Р-2771. Оп. 2. Спр. 781. Арк. 8, 10.

[3] Там само. Спр. 3676. Арк. 4-4 зв., 11, 21.

[4] Там само. Спр. 3663. Арк. 7, 10.

Йосип Гарбарчук[5], Михайло Хруль[6], Олекса Бурлій[7] та ін.). Окремим пощастило влаштувалася на Рівненській електростанції, як-то головному комісарові залізниць УНР Данилові Ковпаненку, скарбникові військового міністерства УНР Степанові Письменному, військовому підпоручникові Василеві Проказюку, підполковникові Сергієві Кочегарову[8]. Інженер міністерства шляхів сполучення УНР Анатолій Гурандо, випускник Київської політехніки, у 1927 р. розпочав будувати у Сарнах електростанцію та згодом став її співвласником[9]. Одиниці відкривали правничу практику: канцелярія Івана Корноухова, у минулому юрисконсульта Головної управи постачання, хорунжого армії УНР, знаходилася на вулиці 3 Травня у Рівному, йому допомагав колишній мировий суддя Василь Павловський[10]. Відкрив Бюро правничих порад і писання прохань губернський комісар Харківщини періоду УЦР та подільський губернський комісар періоду Директорії УНР Григорій Степура. З 1926 р. адвокатом у Рівному працював директор департаменту міністерства юстиції та міністерства закордонних справ УНР Микола Багринівський.

Подекуди емігранти трудилися вчителями (Аркадій Животко, делегат УЦР від Воронежської губернії; Петро Зінченко, працівник міністерства освіти УНР; Надія Шульгина (Іщук), рідна сестра міністра закордонних справ УНР Олександра Шульгина та авторка українського підручника з математики періоду УНР; сотник Армії УНР Петро Кухарчук; учасник боїв під Крутами Гнат Мартинюк та ін.). Поодинокі продовжували лікарську практику, як-то лікарі Армії УНР Михайло Рожко[11], Петро Рощинський[12], Петро Шепченко[13].

Долі цих людей, які активізували національне, культурне, освітнє, кооперативне життя західноволинського регіону міжвоєнного часу, склалися по-різному. Важкі умови життя, хвороби, старі рани призводили до частих смертей. Особливо висока смертність відзначалася серед працівників Бабинської цукроварні, однієї із перших організованих трудових колоній військових емігрантів, що виникла у кінці 1923 – на початку 1924 рр. під керівництвом генерал-хорунжого Армії УНР Євгена Білецького. Останній спочинок на цвинтарі Бабина знайшли вояки Армії УНР Григорій Бочарів, Василь Клименко, Кость Пономаренко, Василь Петюх,

---

[5] Там само. Спр. 3761. Арк. 14.

[6] Там само. Спр. 1118. Арк. 23, 23 зв.

[7] Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917-1921). Кн. ІІ. К., 2011. С. 216.

[8] Держархів Рівненської обл. Ф. Р-2771. Оп. 2. Спр. 1147. Арк. 19 зв., 32.

[9] ГДА СБУ, м. Рівне. Ф. О. Спр. 19198. Арк. 9.

[10] ГДА СБУ, м. Рівне. Ф. П. Спр. 5219. Арк. 43.

[11] Реабілітовані історією. Тернопільська область. Книга третя. Тернопіль : ТзОВ «Терно-граф», 2013. С. 249.

[12] Вісті Українського Центрального Комітету в Польщі. 1925. Ч. 4. Серпень. С. 46.

[13] Тризуб. 1932. Ч. 22. 25 травня. С. 22.

Іван Старченко та ін. Зазвичай ховали їх побратими, згадуючи на похоронах тяжку визвольну боротьбу, в якій «понесли багато втрат за наш народ, за Україну»[14].

Важливою справою було впорядкування могил, вшанування пам'яті борців за Українську державу. У Корці, Межирічах, Тучині, Здовбиці, Острозі, Глинську, Ульбарові, Дермані й інших волинських селах діяли гуртки, учасники яких опоряджали військові могили. З ініціативи хорунжого Армії УНР Семена Новака було впорядковано поховання українських вояків у с. Даничів. Пам'ятник загиблим установили в Костополі, у Рівному звели пам'ятник генералові Василеві Тютюннику[15], збирали кошти на встановлення надгробку похованому поруч нього Костянтинові Вротновському-Сивошапці, у минулому начальникові військово-ветеринарної управи Українського генерального військового секретаріату, а також полковникові Армії УНР, командиру 5 Українського (синьожупанного) полку Борисові Магеровському в Здолбунові, командирові Окремого кінно-гірського гарматного дивізіону, генерал-хорунжому Армії УНР Олексі Алмазову в Луцьку та ін.

Ініціатором відновлення могил загиблих українців на цвинтарі у Сарнах став сотник Армії УНР Василь Раєвський[16]. У братській могилі на місцевому цвинтарі було поховано більш як 245 українських юнаків, загиблих у боях із більшовиками 1919 р. за станцію Сарни. Якийсь час після революційний подій могила залишалася занедбаною. 1924 р. до дерев'яного хреста прикріпили відповідний напис, а поховання впорядкували за козацьким звичаєм, насипавши високий курган. Після того, як поховання вояків Армії УНР були віднайдені на цвинтарі у с. Олександрія, активісти їх впорядкували, поставили хрести, і щороку на Провідну неділю відправляли панахиди[17]. Освячення пам'ятника на могилі вояка Армії УНР, який поліг у бою з більшовиками 1920 р., відбулося 17 травня 1936 р. за великого скупчення місцевого населення та священиків у м. Гоща. Прикметно, що місцеві українці поставили цей пам'ятник власним коштом[18].

На жаль, до сьогодні багато могил утрачено. Наступні події – Друга світова війна, радянська політика пам'яті – призводили до «зачищення» інформації про діячів Української революції. Складно віднайти на цвинтарях України могили більшості уенерівців. Розпочато пошуки місця поховання адміністративного старшини Армії УНР Оникія Богуна. Він помер 7 вересня 1937 р. в Острозі[19], і

---

[14] Сіхнєвич Юстин. Козак Григорій Бочарів // Тризуб. 1934. Ч. 19-20. 25 травня. С. 30.

[15] Філоненко П. Збройна боротьба на Волині (Спомин учасника). Вінніпег, 1958. С. 34.

[16] Держархів Рівненської обл. Ф. 33. Оп. 4. Спр. 26. Арк. 123.

[17] Боровський В. Національно-культурне відродження містечка Олександрії // Літопис Волині: Нью-Йорк; Буенос-Айрес; Вінніпег, 1955. Ч. 2. С. 78.

[18] Посвячення пам'ятника на могилі українського вояка // Діло. 1936. Ч. 112. 21 травня. С. 8.

[19] Метрична книга Свято-Богоявленської церкви, Здолбунівський повіт, м. Острог, 1935-1937 рр. / Держархів Рівненської обл. Ф. Р-740. Оп. 9. Спр. 195. Арк. 203зв.-204.

через два дні був похований на православному цвинтарі по вулиці Бельмаж[20], але могила не збереглася.

Уродженець с. Білоусівка Лохвицького повіту Полтавської губернії, учасник двох Зимових походів Оникій Богун у боях з більшовиками був двічі поранений і контужений, у результаті чого на 75% втратив працездатність та слух, але продовжував боротися за визволення України. Адміністративному старшині Армії УНР О. Богуну вдалося уникнути розстрілу під Базаром і «пробратися» через кордон до Польщі. 24 листопада 1921 р. він потрапив до табору інтернованих у Каліші, перебував там до серпня 1927 р.[21] Мріяв, щоб його діти здобули освіту в українській гімназії, вчилися в Українській господарській академії у Подєбрадах, переймався переїздом до Польщі своєї родини, повсякчас клопотався за це перед владою, хоче це «було нелегко і недешево». Після того, як дружина у 1925 р. відмовилася їхати до Польщі, О. Богун жив самотньо, «як монах»[22].

З української станиці у Каліші, отримавши дозвіл міністра внутрішніх справ і воєводи Волині, у вересні 1927 р. він виїхав на постійне місце проживання у м. Острог[23]. Періодично писав дружині, хоча відповідей не отримував. Оникій Богун повідомляв: «Живу в Острозі, ні в яку політичну працю не втручався і не втручаюсь, але державно-громадської праці не припиняв для будівлі Самостійної держави УНР актами 22. 01. 1918 і 22. 01. 1919 рр., бо ці акти для нас усіх безпартійних українців є свята святих під жовто-блакитним прапором»[24].

Жив О. Богун при міському шпиталі, певний час мешкав у будинку родини старшини Армії УНР Андрухова (вірогідно, Зот Пантелеймонович Андрухов, старшина Армії УНР, батько краєзнавця Петра Андрухова). Щороку на свято св. Покрови за власні кошти замовляв молебні за діячів уряду УНР, контактував із секретарем відділу УЦК в Острозі підполковником Армії УНР Костянтином Климовичем, з керівником уенерівської розвідувальної мережі на Волині Іваном Литвиненком, водночас мав напружені відносини із очільником резидентури в Острозі Яковом Малиновським (Голюк) та ін. Незважаючи на невеликі статки, Оникій Богун долучався до пожертв, які проводив УЦК, двічі давав кошти на спорудження пам'ятника В. Тютюннику у Рівному[25].

Обставини життя українського інваліда, що поселився у Волинському воєводстві, його намагання отримати обіцяну ділянку землі, влучні характеристики окремих діячів еміграції, проблеми внутрішньої боротьби

---

[20] Оникій Богун (некролог) // Волинське слово. 1937. №3. 17 жовтня. С. 5.

[21] Держархів Рівненської обл. Ф. 33. Оп. 4. Спр. 51. Арк. 8.

[22] Там само. Арк. 10-10зв.

[23] Там само. Арк. 8.

[24] Там само. Спр. 28. Арк. 111.

[25] Там само. Спр. 51. Арк. 85зв.

демонструють емоційні листи вояка Армії УНР О. Богуна до А. Лівицького, В. Змієнка, В. Сальського, П. Пащевського, що зберігаються у фондах Держархіву Рівненської області[26], як також інший унікальний документ – «Автобіографія адміністративного старшини військового міністерства Української Народної Республіки О. Богуна, 1925–1927 рр.»[27].

У листопаді 1929 р. військова медична комісія у Луцьку визнала О. Богуна інвалідом з правом військової ренти по IV категорії, однак цю ренту він не зміг отримати, позаяк не мав польського громадянства[28]. Спроби отримати «обивательство» не увінчалися успіхом через нестачу матеріальних коштів в українського інваліда та недостатнє знання граматики польської мови. Обіцянка надати йому земельний наділ у с. Копитків Здолбунівського повіту залишилася нереалізованою, незважаючи на низку прохань і листів, які старшина Армії УНР писав у різні інстанції, зокрема, своєму землякові, українському послові Петрові Певному[29].

Писав Оникій Богун і своєму синові Іванові, який жив на Полтавщині. У 1937 р. Іван Богун був заарештований і засуджений на 10 років таборів[30].

Власне українських політемігрантів, які жили у Волинському воєводстві, більшовицькі репресії вповні торкнулися на початку Другої світової війни, після встановлення у Західній Україні радянської влади. Масового характеру набуло переслідування та фізичне усунення діячів української культури, громадських активістів. Можемо стверджувати, що у 1939–1941 рр. українська політична еміграція як явище перестала існувати через арешти та розстріли більшовицьких спецслужб, а слово «петлюрівець» стало синонімом «класового ворога», «ворога народу».

Серед жертв сталінського тоталітарного режиму був уродженець Харківщини, вже згаданий вище Степан Письменний, який з 1922 р. жив у Рівному[31], був членом окружової управи ВУО, інструктором «Просвітянських хат»[32]. Після арешту органами НКВС[33], його розстріляли у концтаборі Старобільська під Харковим[34]. Інженер залізничного будівництва, що завідував перевезенням резерву і канцелярії УНР, уродженець м. Ромни на Полтавщині Антон Стрижевський

[26] Там само. Спр. 51; Спр. 28.

[27] Там само. Інв. номер 834.

[28] Там само. Спр. 51. Арк. 8 зв., 13.

[29] Там само. Арк. 24.

[30] ГДА СБУ, м. Полтава. Ф. П. Спр. 8093. 59 арк.

[31] Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917-1921). К., 2007. С. 340.

[32] Держархів Рівненської обл. Ф. 30. Оп. 20. Спр. 841. Арк. 10, 148.

[33] Там само. Ф. Р-2771. Оп. 2. Спр. 1147. Арк. 19 зв.

[34] Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917-1921). К., 2007. С. 340.

після поразки революції був інтернований у таборі Ченстохови, де очолив Центральне бюро біженців. У 1923 р. поселився у Володимирі, згодом працював на будівництві каменоломні Янова Долина. 25 червня 1940 р. заарештований і засуджений Особою нарадою при НКВС 26 квітня 1941 р. на 8 років таборів[35].

З Рівненщиною пов'язав своє життя у міжвоєнний час уродженець Катеринославщини Сергій Бачинський. До активної політичної роботи, як член партії соціалістів-революціонерів, долучився напередодні першої російської революції. Через поліційні переслідування виїхав до Франції, де здобув вищу освіту (математичний факультет у Парижі і агрономічний інститут у Тулузі)[36]. Після Лютневої революції повернувся у Росію, а звідти в Україну, де очолив обласний комітет УПСР, керуючи Катеринославським, Херсонським і Таврійським комітетами, входив до складу ЦК УПСР[37]. За списками Селянської спілки – Селянського союзу від Катеринославського виборчого округу був обраний до Всеросійських Установчих зборів[38]. У грудні 1917 р. виїхав до Києва, був членом УЦР, з червня 1917 р. до квітня 1918 р. брав участь у роботі Малої Ради[39].

Після розпуску УЦР С. Бачинський перебрався до Катеринослава, організовував з'їзди селян, проводив агітацію проти Гетьманату[40]. Зайняття Катеринослава більшовицькими військами вважав порушенням прав українського народу на самовизначення, відтак кінцево розійшовся з більшовицькою ідеологією[41]. У січні 1919 р. працював секретарем президії скликаного у Києві Трудового конгресу[42]. Сергій Бачинський від Наддніпрянщини спільно зі своїм далеким родичем Левом Бачинським з Галичини зачитували декларацію про Акт Злуки УНР та ЗУНР. 28 січня 1919 р. було схвалено текст резолюції про владу, внесеної С. Бачинським, як проект тимчасової конституції України. Цей документ оголошував про вимушене тимчасове припинення діяльності Трудового конгресу через наступ більшовицьких військ на Київ.

Разом з Директорією УНР С. Бачинський переїхав до Вінниці, був учасником наради щодо переговорів з Антантою. У лютому 1919 р., як товариш міністра закордонних справ, брав участь у перемовинах з Антантою в Одесі. Доброго

---

[35] Держархів Рівненської обл. Ф. Р-2771. Оп. 2. Спр. 1101.

[36] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 69848. Т. 1. Арк. 4 зв.–5; Бачинський М. Сергій Бачинський. Спогади сина. Львів, 2004. С. 21.

[37] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 69848. Т. 1. Арк. 98.

[38] Верстюк В. Осташко Т. Діячі Української Центральної Ради: Біографічний довідник. К., 1998. С. 227.

[39] Там само. С. 231.

[40] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 69848. Т. 1. Арк. 125, 127, 140.

[41] Там само. Арк. 214.

[42] Малюта О. В. Всеукраїнський Трудовий конгрес як представницький орган українського народу в Другій Українській Народній Республіці // Історичний архів. Миколаїв : Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2011. Вип. 7. С. 199-207.

знавця французької мови С. Бачинського включили до складу української делегації на переговорах у Бірзулі, яку очолював С. Остапенко.

Важливим у житті С. Бачинського, як і всієї Директорії УНР, став Кам'янець-Подільський період, коли він працював у газеті «Трудова громада», викладав в Українському державному університеті[43], був деканом[44]. У створеній в університеті друкарні вийшов підручник «Слов'янознавство», дозвіл на публікацію якого надав професор С. Бачинський[45].

В умовах наступу більшовиків на Кам'янець-Подільський уряд УНР, цивільні структури, частина інтелігенції змушені були емігрувати. Офіційною причиною переїзду Бачинського до Кракова стало наукове відрядження, видане університетською владою[46]. Побувши короткий час у Кракові, він у листопаді 1920 р. перебрався до Тарнова, де працював секретарем законодавчого органу (предпарламенту) Ради Республіки (РР)[47]. 12 квітня 1921 р. за підписом І. Фещенка-Чопівського, П. Пилипчука і С. Бачинського було прийнято «Універсал Ради Республіки до українського народу», де наголошувалося, що РР знаходиться в еміграції тимчасово і закликалося до боротьби з радянською владою на території України. Ще одним важливим документом став регулямін РР від 30 березня 1921 р. за підписом І. Фещенка-Чопівського і С. Бачинського[48].

Після укладання Ризького договору Сергій Бачинський склав з себе повноваження першого секретаря РР та виїхав на Волинь. Спочатку поселився у Крем'янці, працював у кооперації, займався культурно-освітньою роботою. На початку вересня 1923 р. переїхав до Острога, де отримав роботу вчителя у семикласній українській школі[49]. Викладаючи природничі науки, організовував екскурсії повітом, зібрав багато матеріалів про стан шкільництва, історію окремих містечок (Острога, Межиріча і т. д.). Його статті на освітню тематику публікували у місцевій періодиці. Активна національна позиція викликала утиски з боку польської влади, відтак постійними були обшуки, переслідування, як наслідок – втрата роботи[50].

У вересні 1927 р. Бачинського призначили директором жіночої гімназії у Дермані, яка розміщувалася у будівлі, що належала православному монастиреві. Отримавши право від міністерства освіти Польщі реформувати гімназію,

---

[43] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 69848. Т. 1. Арк. 145.

[44] Бачинський Михайло. Сергій Бачинський. Спогади сина... С. 52-54.

[45] Чорній В. Перший український підручник зі слов'янознавства Михайла Драй-Хмари // Проблеми слов'янознавства. 2010. Вип. 59. С. 201.

[46] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 69848. Т. 1. Арк. 166.

[47] Там само. Арк. 170.

[48] Там само. Арк. 172.

[49] Там само. Т. 2. Арк. 7.

[50] Там само. Арк. 9.

Бачинський швидко зрозумів, що став «іграшкою» поміж міністерством і митрополитом Діонісієм. Митрополит прагнув посилити релігійний вплив на виховання молоді, а міністерство намагалося перетворити українську школу під виглядом агрономічної на польську. Незважаючи на погрози влади, Бачинський залишив цю роботу, провівши кілька десятків лекцій, організувавши концерти для місцевих селян[51].

Отримавши польське громадянство, навесні 1929 р. С. Бачинський влаштувався агрономом у Рівненський повіт та очолив дослідну станцію у с. Новий Двір. На цій посаді пропрацював до 1935 р., читав реферати селянам, сприяв відкриттю «Просвітянської хати»[52]. Наприкінці літа 1936 р. сім'я Бачинських переїхала у с. Межирічі поблизу Корця[53]. Сергій Васильович організував вистави, заснував безкоштовну читальню, виписував українські газети («Новий час», «Сільський господар», «Пасічник», «Українська нива»), очолював Товариство пасічників, включився у боротьбу за відкриття «Просвітянської хати» у Межирічах. В умовах польської влади культурну діяльність важко було відділити від політики, тому за Бачинським постійно наглядала поліція.

Після приходу більшовиків у 1939 р., С. Бачинський обійняв посаду вчителя-директора початкової школи у с. Велика Харуча. Однак, 29 лютого 1940 р. був заарештований органами НКВС[54]. Київський обласний суд 24 травня 1941 р. за ст. 54-13 з санкції ст. 54-2 КК УРСР оголосив вирок: вища міра покарання – розстріл з конфіскацією всього належного йому майна[55].

Перебуваючи під слідством, С. Бачинський написав власноручні свідчення, що є винятковим архівним документом, цінним історичним джерелом. Маючи добру освіту, хорошу пам'ять, чітке уявлення про тогочасну політичну обстановку, він описав деталі свого життя на фоні суспільно-політичного змін на території України. Як засвідчують покази, С. Бачинський свідомо не бажав виїжджати у чергову еміграцію, залишився зі своєю родиною, не до кінця усвідомивши небезпеку нової влади.

Не виїхав у чергову еміграцію уродженець Полтавщини Антон Стрижевський: уповноважений Генерального секретаря по залізницях півдня України, комісар залізниць Одеської військової округи, комісар одеського району, начальник Одеського відділу шляхів, головний комісар залізниць південної армії, помічник та заступник краєвого комісара Одеси, Херсонщини, Таврії, Катеринославщини, політичний комісар того ж комісаріату, начальник відділу внутрішніх справ

---

[51] Там само. Арк. 13–13 зв.

[52] Там само. Арк. 16 зв.

[53] Там само. Арк. 15 зв.; Бачинський Михайло. Сергій Бачинський. Спогади сина... С. 103.

[54] Літопис нескореної України. Документи і матеріали, спогади. Львів, 1997. Кн. 2. С. 424.

[55] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 69848. Т. 2. Арк. 97зв.–98.

головного краєвого комісара Херсонської, Таврійської та Катеринославської губерній, помічник уповноваженого українського уряду в Одесі, начальник політичного відділу комісара міста Києва[56].

У власноручних спогадах Стрижевський із зрозумілих мотивів самозбереження детально не описує свою роль у революційних подіях, зупиняючись лише на окремих моментах, зокрема на переговорах Директорії з країнами Антанти, поїздці у Румунію за мастилами, на арешті у Станіславові поляками. Пише він і про своє перебування у Рівному, позначене тим, що провів «два тижні у місцевій в'язниці». «У Рівному бачив тисячі трупів людей, які померли від тифу. Хворі ж лежали у казармах, у тимчасових лазаретах, без опалення, без білизни, на підлозі, на соломі – у січні місяці... Біля казарм – трупи, складені як дрова» – читаємо у власноручних свідченнях[57].

Важливим етапом життя Антона Стрижевський став Кам'янець-Подільський період, коли він отримав завдання забезпечити перевезення резерву і канцелярії УНР. Згодом була евакуація з Кам'янця до Чорткова і Станіславова, а звідти до Тарнова: так почалася політична еміграція. У власноручних показах він описує життя українських емігрантів у Тарнові, Ченстохові, адже очолював філію Центрального бюра біженців. Наприкінці 1922 р. він зміг влаштуватися на Віленську залізницю, а через рік переїхав на Волинь: трудився на лісових розробках, а згодом на бурякових плантаціях у м. Володимирі[58]. Був технічним керівником будівництва залізниці та станції поблизу каменоломні Янова Долина, керував зведенням мосту, електростанції та семикласної школи у Давидгородку. З 1928 р. Стрижевський жив у Костополі, де намагався утворити робітничу профспілку. Згадуючи про життя у міжвоєнній Волині, А. Стрижевський пише про свою громадську діяльність, співпрацю з послом С. Назаруком, зокрема про історію роздачі хліба привезеного з УСРР, роботу в «Просвіті», на парламентських виборах тощо. У вересні 1939 р., Антон Стрижевський став заступником голови міського споживчого товариства у Костополі, працював технічним керівником райпромкомбінату, але 25 червня 1940 р. був заарештований та ув'язнений на 8 років ВТТ Особою нарадою при НКВС СРСР 26 квітня 1941 р.[59]. 6 вересня 1941 р. його амністували як польського громадянина. Відомо, що він виїхав у м. Бальцер АРСР НП (Німців Поволжя). Рішенням прокуратури Рівненської області від 14 грудня 1990 р. Антон Стрижевський був реабілітований[60].

---

[56] Музичко О. Є. Антін Йосипович Стрижевський в національному українському русі на півдні України періоду української революції 1917-1921 років // Лукомор'я: археологія, етнологія, історія Північно-Західного Причорномор'я. Випуск 4. Одеса, 2010. С. 146-151

[57] Держархів Рівненської обл. Ф. 2771. Оп. 2. Спр. 1101. Арк. 68, 49.

[58] Там само. Арк. 49-50, 69.

[59] Там сам. Арк. 126, 133.

[60] Там само. Арк. 134, 135.

Про учасників Української революції, громадських діячів С. Бачинського, А. Стрижевського вже опубліковані нариси, зокрема і на основі заведених на них архівно-кримінальних справ[61]. Згадки в історіографії про Євгена Богуславського характеризують насамперед його міжвоєнну діяльність. Натомість з'ясувати питання, як вдалося колишньому українському послу Другої Речі Посполитої, який займав проурядову позицію, жити і працювати у радянському Луцьку до 1950 р., уникнувши переслідувань органів НКВС-МДБ, виникали завжди. Розставити крапки над «і» вдалося лише після вивчення його архівно-кримінальної справи, аналізу власноручних свідчень.

Частина діячів Української революції після приходу на Західну Волинь у 1939 р. радянської влади все ж не хотіла ризикувати і виїхала на територію підконтрольної нацистам Генеральної губернії. Ті, хто це зробив, більшою мірою змогли зберегти собі життя. Окремі учасники революційних подій наважилися на співпрацю із більшовицькими спецслужбами, сподіваючись на уникнення переслідувань. У 1939 р. був завербований більшовицькими спецслужбами Євген Богуславський[62]. Будучи заарештованим після Другої світової війни, він у власноручних свідченнях згадував своє життя, писав про контакти з різними людьми. Уродженець Харківщини, виходець з родини земського лікаря, після закінчення у 1907 р. Київської духовної академії, Є. Богуславський отримав призначення шкільного вчителя у м. Золотоношу Полтавської губернії, де пропрацював до 1914 р., коли був переведений інспектором до Жмеринської гімназії[63]. У 1917 р. він згадується очільник Вінницької міської філії Подільської губернської української ради[64], у листопаді 1918 р. як губернський комісар Поділля, якого вже у грудні змінив Г. Степура[65]. Зауважимо, що у міжвоєнний період обидва вони емігрували у Польщу, оселилися на території Волинського воєводства.

У роки Української революції Є. Богуславський продовжував освітню роботу: у липні 1918 р. організував українську гімназію у Вінниці, працював її директором, від імені голови земської управи у Вінниці вітав і брав участь у

---

[61] Давидюк Руслана. Антон Стрижевський: життя українського політичного емігранта у II Речіпосполитій // З архівів ВУЧК-ГПУ-НКВД-КГБ. Науково–документальний журнал. 2012. № 1(38). С. 163-180; Давидюк Р. Залізничник з «вагону Директорії»: штрихи біографії політеміграна Антона Стрижевського // Реабілітовані історією. Рівненська область. Кн. 3. Рівне: ПП ДМ, 2013. С. 33-45; Давидюк Р. П. З поляками за Україну: Наддніпрянська еміграція в суспільно-політичному житті міжвоєнної Волині. Монографічне видання. Рівне : ПП ДМ, 2014. 176 с.

[62] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 75894. Арк. 22.

[63] Там само. Арк. 13.

[64] Логінов О. В., Семенко Л. І. Вінниця у 1917 році: Революція у провінційному місті. Вид. 2-ге, виправ. Вінниця: ДП «Державна картографічна фабрика, 2011. С. 106.

[65] Вінниччина в 1917-1921. Режим доступу: https://sites.google.com/site/vcymoistoriu/uroki-kraeznavstva/vinniccina-v-1918-1921. Назва з екрана

відкритті Українського державного університету Кам'янця-Подільського[66]. Писав про це так: «Від Київської національної ради були Микита Шаповал і Петро Холодний. Зібралося багато земських діячів, кооператорів як з центру (Києва), так і з периферії. Тут я вперше зустрівся з І. Огієнком, який був ...першим ректором Кам'янецького Університету. ...Свято носило характер національної (української) маніфестації. Хор під керівництвом Кошиця часто повторював пісню на слова І. Франка «Не пора, не пора москалеві й ляхові служить» і «Ми, гайдамаки»[67].

Пережив Є. Богуславський наступні зміни влади у Вінниці: «Мене червоний терор не торкнувся... Влада мінялася як настрої і вимоги. Я не залишав Вінниці»[68]. Думається, що у цей час Євген Семенович навчився співжити із представниками різних влад, що йому знадобилося у майбутньому. Коли Вінницю зайняла Таращанська дивізія на чолі з М. Щорсом та виник ревком, то Богуславського затримали, однак за короткий час звільнили. Після цього він долучився до організованого більшовицькою владою хору. У період червоного терору страчували багато активістів, але репресії не торкнулися Є. Богуславського, він продовжував працювати у шкільному відділі й тоді, коли у місто вступили частини Української Галицької Армії, згодом денікінці і знову більшовики.

У час зайняття Вінниці польськими військами Євген Богуславський, який очолив земську управу, організовував у квітні 1920 р. на місцевому вокзалі зустріч Симона Петлюри та Юзефа Пілсудського. Також був присутній на зборах у приміщенні міської управи, де перебували Петлюра і Пілсудський. Згодом переїхав до Жмеринки, звідти до Кам'янця-Подільського, а потому через Станіславів до Ченстохови. У цьому польському місті Євген Семенович сприяв роботі товариства Червоного хреста[69], яким керував Василь Чуднівський (заступник міністра народного господарства уряду УНР[70], що згодом переїхав до Здолбунова, але у 1924 р. повернувся в УСРР[71]).

Весною 1921 р. Є. Богуславський перебрався на Волинь «як на ту українську землю, де б я не відчував себе емігрантом і був би корисним»[72]. У Луцьку він спочатку зайнявся кооперативною роботою, завідував книжковим магазином «Нива», де продавали книги і підручники переважно київських видавництв «Книгоспілка», «Дніпросоюз», а також літературу, доставлену з Відня, Берліна[73].

---

[66] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 75894. Арк. 29.

[67] Там само. Арк. 29.

[68] Там само. Арк. 36-37.

[69] Там само. Арк. 40.

[70] Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки. Листопад 1918 – листопад 1920 рр. : Док. і матеріали : у 2-х томах, 3-х част. / упор. В. Верстюк (голова) та ін. Київ, 2006. Т. 2. С. 81.

[71] Місцевий. Петлюрівські «соціалісти» // Дзвін. 1924. Ч. 80. 15 листопада. С. 3.

[72] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 75894. Арк. 40.

[73] Там само. Арк. 44.

Згодом долучився до вчительської роботи: працював викладачем української мови у польській вчительській семінарії м. Острог. З 1928 р. до 1935 р. Є. Богуславський обирався послом до польського сейму від Безпартійного Блоку співпраці з урядом, працював в освітній, закордонних справ, конституційній комісіях. Через відверто пропольську позицію послів Євгена Богуславського та Петра Певного не допустили на нараду VII Конгресу національних меншин у Женеві 29-31 серпня 1931 р., де тривали дебати стосовно скарг українців у справі «пацифікації»[74]. Зауважимо, що польська влада вважала Є. Богуславського цілком лояльним до польської державності[75].

Не стояв осторонь Євген Семенович від церковно-релігійної роботи міжвоєнного часу: один із організаторів «Товариства імені митрополита Петра Могили», працював у Луцькій підкомісії перекладу Св. Письма та богослужбових книг українською мовою, був серед керівників прибічної ради Луцького «Чеснохресного братства», підтримував призначення архімандрита Полікарпа Сікорського єпископом Луцької кафедри, з 1937 р. редагував часопис «Шлях».

У 1940 р. Богуславський був завербований більшовицькими спецслужбами[76]. За їх завданням наступного року він зустрічався у Львові із митрополитом Андрієм Шептицьким та єпископом Йосипом Сліпим, з іншими громадсько-політичними діячами, що залишилися у Галичині, про що складав звіти[77].

На початку німецько-радянської війни Богуславському вдалося влаштуватися у шкільний відділ м. Луцька. Однак 15 вересня 1941 р. його арештували гестапівці, та разом з іншими вивезли із Луцька до Кракова, ув'язнивши у тюрмі «Монтелюпіх». На початку серпня 1942 р. Є. Богуславського звільнили. Отримавши підтримку грошима та їжею від Українського Допомогового Комітету в Кракові, він зміг повернутися до Луцька, де влаштувався вчителем української грамоти і початкового рахунку для робітників, які виконували у місті будівельні роботи. Умовою влаштування на цю роботу було підписання у відділі кадрів анкети з повідомленнями про те, що серед родичів немає євреїв та заяви про лояльність щодо нацистської влади. З березня по листопад 1943 р. Є. Богуславський працював бібліотекарем в управлінні рослинництва.

У післявоєнний період колишній польський посол був літературним редактором газети «Радянська Волинь», викладав у Луцькій Духовній семінарії, працював заступником директора Луцького інституту вдосконалення вчителів. Як «представник мирян» Волинської єпархії був делегований на Помісний собор у Москву.

---

[74] Кедрин І. Життя – Події – Люди. Спомини і коментарі. Нью-Йорк, 1976. С. 323-324.

[75] Держархів Рівненської обл. Ф. 33. Оп. 4. Спр. 34. Арк. 492.

[76] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 75894. Арк. 3, 139.

[77] Там само. Арк. 50-51.

Згадані посади колишнього «петлюрівця» могли стати реальністю лише за умови відновлення співпраці з більшовицькими спецслужбами. Крім того, Є. Богуславський змушений був інформувати про свої контакти з різними людьми[78]. Все це ускладнювало життя у час повоєнного відновлення радянської влади. Уповноважений у справах РПЦ у Волинській області М. Діденко заявляв, що викладачі Духовної семінарії, зокрема і Є. Богуславський, не можуть продовжувати працювати «через свою минулу діяльність, через нерозуміння своїх завдань у семінарії», через викладання українською мовою[79]. Правлячий архієрей Волинсько-Ровенської єпархії Панкратій (Кашперук) у листі до ректора семінарії протоієрея Миколи Тучемського рекомендував з 1 серпня 1948 р. звільнити цивільних викладачів Євгена Богуславського та Миколу Самохваленка «оскільки практика церкви підтверджує більш доцільним доручити навчання та виховання майбутніх пастирів виключно духовним особам». Є. Богуславський, не погодившись із звільненням, звертався у навчальний комітет, до митрополита Київського Іоанна (Соколова), але безуспішно[80].

На Є. Богуславського та його дружину Маргариту, яка працювала медсестрою у дитячій поліклініці м. Луцька, писали доноси сусіди, колеги, повідомляючи про їхні антирадянські настрої та висловлювання. Це призвело до арешту Є. Богуславського 3 січня 1950 р., а 21 лютого і його дружини. Євгену Семеновичу згадали всі моменти його життя, зокрема «службу в петлюрівській армії», звинуватили у дусі того часу в антирадянській діяльності, у «дворушництві, дезінформації органів МГБ»[81] та спрямували справу на розгляд Особої наради при МДБ СРСР. Однак колишній посол польського сейму до вироку не дожив, помер у тюремній лікарні Луцька 8 квітня 1950 р. У зв'язку зі смертю справу було закрито. Через десять років після смерті про Є. Богуславського згадав секретар Волинського обкому КПУ І. Грушецький, який у 26 березня 1960 р. у листі секретареві ЦК КПУ М. Підгорному, обґрунтовуючи обставини закриття Луцької Духовної семінарії, писав, що у результаті проведеної роботи були «заарештовані і засуджені як націоналісти колишні викладачі семінарії – кандидат богослов'я Богуславський Є., у минулому голова петлюрівського військово-польового суду»[82].

---

[78] Там само. Арк. 75-77.

[79] Федчук Олександр. Динаміка змін у викладацькому складі Волинської духовної семінарії (1945-1964 рр.) // Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Випуск 13. 2016. С. 86-92. С.87.

[80] Там само. С.88.

[81] Там само. Арк. 169.

[82] Лист секретаря Волинського обкому Комуністичної партії України І. Грушецького секретареві ЦК Комуністичної партії України М. В. Підгорному про обставини, що вимагають закриття Луцької Духовної семінарії, м. Луцьк, 26 березня 1960 р. / Реабілітовані історією. Волинська область. Кн. 1. Луцьк : ВАТ «Волинська обласна друкарня», 2010. С. 359-360.

Не уникла репресій і дружина Євгена Богуславського Маргарита Костянтинівна, у дівоцтві Медведська, уродженка м. Києва, колишня медсестра шпиталю при Армії УНР[83]. Волинський обласний суд засудив її на 10 років ВТТ з позбавленням прав на 5 р. і конфіскацією майна. 16 вересня 1955 р. її було звільнено, а 15 квітня 1994 р. рішенням прокуратури Волинської області реабілітовано[84].

Таким чином, життя учасників Української національно-демократичної революції, які після її поразки, опинилися на території Західної Волині, ставши політичними емігрантами в Польщі, складалося по-різному. Одні помирали від хвороб і ран у міжвоєнний період, інші були репресовані більшовицькою владою у 1939-1941 рр., треті виїхали на підконтрольну нацистам територію Генеральної губернії. У роки німецько-радянської війни колишні учасники революції 1917-1921 рр. долучилися до повстанської боротьби у лавах УПА, окремі співпрацювали з німецькою адміністрацією, а після повернення більшовиків у 1944 р. учергове стали емігрантами, виїхавши на захід. Лише одиниці залишилися жити в Західній Україні, переважно ті, хто задекларував співпрацю з радянською владою. Хоча це також не вберігало їх від арештів у повоєнний час. З'ясування деталей їхнього життя і боротьби стало можливим через залучення до наукового обігу та критичний аналіз архівно-кримінальних справ, що зберігаються частково у державних архівах, частково в архівах СБУ. Інформаційний потенціал таких справ є надзвичайно потужним з огляду на віднайдення власноручних показів, автобіографій відомих учасників революційної боротьби, які дозволяють більш повно відтворити мозаїку революційних подій, повертають імена забутих борців за українську національну ідею, життя яких під впливом різних обставин, помножених на характер людини, складалось по-різному.

[83] ГДА СБУ, м. Київ. Ф. 6. Спр. 75894. Арк. 22, 13 зв, 18 зв.

[84] ГДА СБУ, м. Луцьк. Ф. П. Спр. 8135. Арк. 120; Реабілітовані історією. Волинська область. Кн. 2. Луцьк : Надстир'я, 2013. С. 372.

Автобіографія адміністративного старшини військового міністерства Української Народної Республіки Оникія Богуна
1925-1927

Адменістративного старшини
військового меністерства УНР
тяжкого інваліда Армії УНР
Оникія Тимофієвича Богуна
ч. II-й
березня 1 1925 року

До Ради Народних Меністрів Велико-
Соборної Держави УНР чрез ясновельможного
пана Голови Високої Директорії УНР
С. В. Петлюри

Прохання

Я є звичайний селянин Полтавщини, с. Білоусівки Лохвицького повіту. Народився по старому стілю 8 квітня 1879 р. в с. Білоусівці, і прожив в с. Білоусівці 26 років неупинно, до 1906 р. 15.1.

Я син селянина, потомственного козака Тимофія Олександровича Богуна, мати теже потомственна козачка Марія Романовна Ярмоленкова. Батько лінивий фаховец рільнічества і культури господарства, а був щирий до різної комерції, але ж із комерції нічого путнего не було, завше батько плентався в довгах, як віл у калюжі, за це мати і ми, діти, не любили свого батька.

Мати була примірна, честна, щира господиня хати, двора, огороднічества і рільнічества та скотарства. Ми, діти, матір дуже любили і слухали ії до самої смерти.

Нас було 5 синів у батька, я самий найменший, 4 брата моіх померли, яких я зовсім не знав, залишився я один син у батька і матері, та була одна сестра від мене молодша на 2 роки, звать Татьяна, і таким чином нас було у батька і матері у живих усего 2-є. Батько і мати нас шанували якнайліпше, звичайно по-силянські.

Я і сестра виховувалися звичайно під селянською соломяною стріхою, як 2-є голубят в гніздечку.

Я учився в 2-х клясні меністерські школі, 5 років курсів, у 1 клясі 3 роки, а 2-му клясі 3 роки, і закінчив в 1894 р. А сестра училася в народні 1-клясні школі, закінчила в 1897 р.

У період революції 1917-1921 рр.

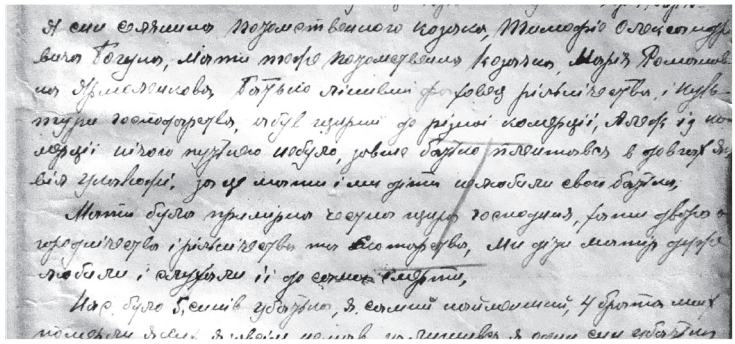

Перша сторінка автобіографії

Батько, як комерсант, часто мав стосунки з поміщиками, які жили в с. Білоусівці: 1-й – князь Ербілянів, 2-й – Петровський, 3-й – Мартос, 4 – Бебель, усі поміщики були завзятні малороси, монархісти-черносотенці неділімої Росії. Із огляду цього, поміщики раяли моєму батькові мене учити в гімназії, або в комерційні, і батько дуже хотів мене учити. Але ж, на великий жаль, у м. Лохвіці не було средної школи, а були средні школи від нас в м. Лубнах, гімназія і духовне училище і комерційне, це було від с. Білоусівки до м. Лубен 40 верстов кіньми, а залізниці від с. Білоусівки не було.

Рідненька наша мати уперто стала протів того, щоб мене віддати учитися в м. Лубни. І я був дуже прихільним до своєі матері, і не схотів іхати учитися в м. Лубни чи то куди в інше місто, а залишився цілком при матері із сестрою, при праці різного трудового сімейного господарства із своіми строковими робітниками, по рільнічеству і інше господарство, і я був великий охотник для культури різного господарства. І я вийшов чудовим фаховцем культури господарства по физічні практиці, із допомогою деяких книжок, і як є любітель культури селянського господарства.

Батько мав знаємство із князем Ербілянином[1], в його було 3 сина старші від мене, були студентами.

Ербілянін в скорості обанкротився і став бідно жити. Його сини-студенти занімались уроками, отже і мій батько наймав для мене репетітора, цілих 2 роки готовився за 4 кляси гімназії на право клясного чиновника. Правдиво, я готовився паршиво, бо я завше був занятий культурою господарства, але ж учився домашним чином і дотягнув на право клясного чиновника.

Звичайно виховувався я репетитором по-російські, не було ні жадного поняття про Україну, але ж завше я дома і скрізь балакав тільки по-українські, хотя

[1] Орбеліані Ніколай Ніколаєвіч – князь, дворянин Лохвицького повіту. Мав трьох синів – Бориса, Іліодора, Володимира. Іліодор згодом оселився у м. Городня на Чернігівщині, заснував там народний дім, створив та очолив театр, що проіснував до середини XX ст., де аматори показували спектаклі на твори І.Тобілевича (Карпенка-Карого), М.Кропивницького, М.Гоголя та ін.

поміщики із мене сміялися, що я балакав по-українські, і поміщики мене завше називали хохлом-мазеповцем. Але ж я на це не звиртав уваги, а завше балакав, як моя рідна мати балакала, бо я матір дуже любив, і мати не хотіла, щоб я балакав по-російські, і я цього і притримувався як селянин, балакав тільки по-українські.

Недалеко від с. Білоусівки, в 6 верстах, жив багатий поміщик граф Ламздорф-Галаган[2], мій батько там мав теж стосунки, і я бував в графа Ламздорфа-Галагана. Його паничі балакали по-українські, і я цим зацікавився, що такі багаті пани, а балакали паничі, особисто старший, цілком по-українські, і був дуже прехільний до селян. І він зачув у конторі моє призвище Богун, і він цим зацікавився, відкіля узявся Богун, і голосно говорив у конторі, що призвище Богун – це є знаменіта фамілія. І панич Ламздорф-Галаган мною зацікавився, і узяв мене до своїх покоїв, аж у Сокиренці, і показав колекцію усих малюнків українських діячів. В цих малюнках був портрет і славного полковника Богуна, я цим зацікавився і став роспитувати Ламздорфа-Галагана про пол[ковника] Богуна. Він мені охотно роз'яснив, показав 7-й том Костомарова і твори Сенкевіча «Огнем і мечем» до уявлення діяльністі пол[ковника] Богуна. Я, як молодий хлопчина, усего 16 років, цим дуже зацікавився і побув у Ламздорфа усего 2 доби, знаємився із деякими українськими колекціями, і мене тут же зразу і захопило, закипіла моя українська національна кров до любові неньки України. І я після цього уже ніколи не здибувався із Ламздорфом-Галаганом.

Недалеко від с. Білоусівки, в 17 верстах, жила багата генеральша Русінова, мала винокурний завод. І мій батько доставляв деяке збіжя на винокурний завод, і я часто іздив із батьком до Русінових, цікавився іхнею культурою господарства.

В пані Русіновой було 3 паничі і 1 донька, від мене вони багато старші, років на 15-ть. Вони були із вищою освітою, цілком парубками, і іхня сестра теж дівкою із вищою освітою. Русінови були парубками більше чім по 40 р., а дівчина була теже до 30 р., дівувала, мені тоді було 17 років.

Русінови були ярі українці, але ж заядлеві монархісти, укр[аінські] черносотенці. Вони мали чудову українську читальню, колекцію різних українських портретів і малюнків, мали домашній театр, часто ставили українські пьєси, викликали до свого іменія українську групу із міста, і мали свою з економічної полуінтелегенції, цебто служащих, маленьку групу.

Я був із батьком у конторі Русінових, у контору випадково зайшла дівчина Русінових із вищою освітою. Вона запитала мене, відкіля я, і як призвище, я кажу

[2] Ламздорф-Галаган Константін Ніколаєвіч (1841-1900) – генерал-лейтенант російської імператорської армії, учасник російсько-турецької війни 1877-1878 рр. Здійснив придворну військову кар'єру за царя Олександра II, належав до імператорської свити. У 1894 р. отримав дозвіл приєднати до справжнього прізвища і герба прізвище і герб Галаганів, оскільки був одружений з графинею Комаровською, по матері Галаган, а рід Галаганів зі смертю у 1888 р. Григорія Галагана припинився.

Богун, дівчина почула слово Богун, дівчина мене пита, чі ви грамотний, я кажу іі – трохи грамотненький, вона знов пита мене – читати умієте, я кажу – умію. Вона, дівчина, знов мене пита, чі я тут сам, чі ще хто є, я кажу, що із батьком і робітниками привизли збіжя на Ваш винокурний завод.

Русінова – дівчина до мене досікаіться і допитуіться, про історію України ви що небудь знаіте, я іі відмовляю, що не знаю історіі України, вона знов мені каже, як же так, що ви Богун, а не знаете історіі України, я іі кажу, що нічого не приходилося читати.

Русінова – дівчина бере мене у свої покоі, і зараз завела мене до своеі домашнеі читальні, і музей та театр, і дівчина стала росказувати коротенько історію України із томів Костомарова, і росказала мені про славного полковника Богуна. Я тут зацікавився знов, як і в Ламздорфа-Галагана, і дівчина мені підсвіжила українську національну патріотізацію, і вона довідалася, що я добре грамотний, і помітила те, що я цікавлюся історією України. Вона побачила мого батька і каже, залишіть свого сина у нас. Батько іздивувався і не розуміє, у чім справа. Дівчина росказала моєму батькові, що Ваш син здібний до українськоі справи. Батько знов не розуміє, у чім справа, і питає мене, що за справа. Я кажу, що дівчина зацікавилася нашим призвіщем Богуном, і дівчина яра українка, це я кажу батькові.

Батько каже дівчині – нехай залишаіться у Вас до мого приізду. Дівчина охоче мене приняла, познайомила мене із своіми братами, і я пробув в Русінових покоях аж 2 неділі, усе знаємився із усякими українськими книгами і малюнками та портретами українських гетьманів та князів, і тут у цих портретах і Пол[ковника] Богуна. Я тут дуже зацікавився, і після цього я уже часто бував [у] Русінових і студіювався українознавства при допомозі пані Русіновой. Пані Русінова давала мені різних книжок на свою кватиру, цебто додому в село Білоусівку, особисто давала томи Костомарова, твори Куліша і Шевченка та філософію Грицька Сковороди. Сковорода – це був уроженец нашого сусіднего містечка Чернух, від нас усего 10 верстов.

Пані Русінова мене дуже знаємила із філософією Г. Сковороди як нашого земляка. І таким чином я був знаємий із панію Русіновой 4,5 роки.

А паничі Русінових були земськими діячами, губерніальними і повітовими гласними, в скорості молодшій Русінов О. Ф. став предводітель дворянства[3].

Однажди Русінови іхали в м. Полтаву і узяли мене із собою, і я перший раз тільки побачив залізницю, і це мене зацікавило державною культурою, що уже іздять без коней, і я це перший раз побув у м. Полтаві. Тут я, в м. Полтаві, познаємився із відомим українським діячем адвокатом М. Дмітріє[ви]м, який був

[3] Русінов Олександр Федорович – дійсний статський радник, у 1896-1916 рр. – предводитель дворянства Лохвицького повіту, з 1886 р. – голова правління Лохвицького товариства сільських господарів. У 1919 р. емігрував з Одеси до Салонік (Греція).

самостійник-націоналіст[4]. І тут я добув, в м. Полтаві, за гроші в Дмітрієва деяких книжок – 1 Котляревського, 3 Шевченка, 3 Костомарова, 4 Куліша і інших, і я цією поїздкою задоволен, дякував Русіновим за запрошення. І я побув у м. Полтаві аж 3 неділі, добре навтішався м. Полтавою і театром. І я уже був знаємий із Русіновим до 1905 р., а в 1905 р. ми розсварились із-за полетичних переконань. Пані Русінова вийшла заміж за славного бувшого професора Тугана-Баранівського, і вона уже більше не жела у своєму родовому іменіі, а була із своїм чоловіком у м. Петрограді і в інших містах, тільки було наіжала літом на дачу. І я уже зовсім ії не бачив, про що я дуже жалував, що мені не вдавалося часто бачити пані Русінову. Я був знаєм із паном проф[есором] Туганом-Баранівським, він мене випадково студіював политику економичного господарства, і я дечого від него научився[5]. І таким чином я ізробився ярим українським національним безпартійним патріотом і працівником по визволення неньки України і нації українського народу і будування Укр[аінськоі] Держави, по сістемі М. Дмітрієва, Міхновського, Мацієвича і Христіі Алчевськоі, і Еварницького та Шрага[6] та інших укр[аінських] діячів, цебто будівлі Великоі Соборноі Незалежноі Держави УНР.

Рідна мати моя умерла 6-го січня 1901 р. Я, як один син у батька, мав вільготу 1-го розряда, і мій вік призивався 1900 р., і я не був на приємі від військовим аршином, і таким чином я не був у війську до муштри, і [мав] спокійний час аж до квітня місяця 1916 р.

---

[4] Дмитрієв Микола Андрійович (1867-1908) – громадський і культурно-освітній діяч, видавець, публіцист. Закінчив правничий факультет Харківського університету, працював присяжним повіреним, від 1894 р. – секретар «Полтавских губернских ведомостей». Член Братства тарасівців, Української демократичної партії. 1905 р. на губернському з'їзді вчителів виступив із заявою-вимогою відкриття народних шкіл з українською мовою викладання. 1906-1907 рр. – співредактор тижневика «Рідний край», де публікував статті про українську мову, творчість Т. Шевченка, етнографічгі розвідки. Брав активну участь у відзначенні 100-річчя нової української літератури і встановленні пам'ятника І. Котляревському у Полтаві. Діяльний член товариства «Просвіта», співзасновник видавництва «Український учитель» у Полтаві. Діяльність Дмитрієва високо оцінювали сучасники: І. Карпенко-Карий називав його «українським Цицероном», Панас Мирний характеризував як щирого громадянина своєї країни.

[5] Туган-Барановський Михайло Іванович (1865-1919) – видатний український економіст, доктор економіки. Перший економіст-східноєвропеєць, наукові теорії якого визнали зарубіжні вчені різних шкіл і напрямків; один із найкращих знавців кон'юнктурних економічних циклів, автор численних праць про теорію вартості, розподілу суспільного доходу, історію господарського розвитку та кооперативних основ господарської діяльності. У серпні-листопаді 1917 р. – Генеральний секретар (міністр) фінансів Української Центральної Ради, автор Декларації УНР «Економічна політика». Один з творців Української академії наук і Українського державного університету в Києві, дійсний член УАН, голова її соціально-економічного відділення. Помер раптово у поїзді дорогою до Парижа, куди їхав за дорученням Голови Директорії В. Винниченка, на станції Затишок поблизу Одеси від серцевого нападу. Похований в Одесі. У 1901-1905 рр. Туган-Барановський, перебуваючи на Полтавщині, долучився до українського суспільного життя. Зокрема, у 1905 р. звернувся до Полтавського губернського земського зібрання з пропозицією про встановлення першого в Україні пам'ятника Тарасу Шевченку в Полтаві та розпочав збір коштів для цієї мети, яку в майбутньому було реалізовано. Брав активну участь у роботі товариства взаємодопомоги вчителів Лохвиччини, у лохвицькому сільськогосподарському товаристві, у повітовому та губернському земствах. У 1901 р. вдруге одружився (перша дружина померла у 1900 р.) з Русиновою Ольгою Федорівною. У цьому шлюбі народилося двоє дітей – Михайло і Єлена.

[6] У Оникія Богуна – Шрат.

Мати умерла, залишилося нас у хаті 3-є, цебто батько в 61 роках удовцем, я 21 р. і сестра 19 р. та декілька робітника в допомозі господарства.

Батько і сестра пропонували мені одружитися, добути постійну господиню хати і двора.

Я страшенно не хотів одружуватися, хотів іще парубкувати до 30 років, а тоі уже і одружитися, як це було в наші селянські інтелегеції, рано не дружитися, і крім цього у нас якраз усе хозяйство ізгоріло від сусіднеі пожежі, і моє господарство нагадувало цілком безкультурним, я хотів привисти хоть трохи своє господарство в культурний селянський лад, але ж мені цього не вдалося з огляду того. що батько старий, а сестра відмовилася господарювати і дівувати, а задумала вийти заміж, і я мусил був одружитися значно молодим 21 року по принудження батьком і сестри.

Я одружився в лютім місяці 1901 р., узяв собі за дружину молоду дівчину 19 років, козачку Татьяну Іванівну Орішенкову із м. Чернух, із того м[іста], де народився наш славний філософ Г. Сковорода. Дружина моя грамотна, із учительсько-дівочоі школи, чудова хорістка і примірна честна трудова господиня, я залишився задоволеним своім подружям і дружиною і понині.

Удалося трохи полагодить своє хозяйство, але ж знов в 1902-м році ізничено дотла сусіднею пожежою, і я тут тяжко бриборканий в господарстві своіми матеріальними коштами, ніяк не давало нещастя розширити культуру господарства.

Крім цього, моя українська національна кров не давала покою до всеукраінськоі національноі безпартійноі праці по визволення своєі батьківщини неньки України і націю українського народа та дійсно будування самостійноі національноі велико соборноі Держави УНР, про що і тоі я мріяв. На підставі цього наші политичні погляди із Русіновим розійшлися, бо вони мріяли про укр[аінську] мона[р]хичну державу, а я мріяв про УНР по сістемі Дмітрієва, і Міхновського, Олени Пчілки, і інших, про що ми організувалися таємно в 1903 р. в м. Полтаві і Харькові виборювати літературним і моральним чином Велико-Соборну Державу УНР, а із початку хотя повну Автономію України, а потім і Самостійну Національну Велико-Соборну Незалежну Державу УНР[7] під жовтоблакітним прапором, гербом тризубом. Це була наша мета і мріі іще в 1903 р.

Моя дружина, як грамотна, і того містечка, що і Грицько Сковорода, вона, цебто моя дружина, добре розуміла стан находженя неньки України, і вона сознательно мені допомагала морально і матеріально прогресірувати промеж селянством українську національну свідомість по визволення України від москалів і австрійців.

---

[7] Далі у тексті термін «Самостійна Національна Велико-Соборна Незалежна Держава УНР» замінено абревіатурою СНВСНД УНР, або ВСНД УНР (Велико-Соборна Незалежна Держава УНР), або ВСД УНР (Велико-Соборна Держава УНР), або ВССНД УНР (Велико-Соборна Самостійна Незалежна Держава УНР), тощо.

Я в червні місяці 1903 р. був в м. Харькові, якраз тут ездеки і есери зідналися в одну партію революційну і виступили із політичною демострацією протів монархічної влади. Виступили в початку в м. Харькові, були кровавi стосунки і барикадірували пошти увесь Харьків. В м. Харькові революційна демострація не витримала монархічної влади, і революційна демострація виступила із м. Харькова і пішла селами по напрямку м. Полтави.

Полтавський губернатор князь Урусов[8] виступив із своїм міліціонним отрядом протів революційної демострації і встрінув революційну демострацію, не доходя м. Полтави 24 верст Васільківські волостей теріторії, і князь Урусов ліквідірував революційну демострацію із гострим покаранням. І таким чином 1-ши революційни демострації в 1903 р. не вдалося повалити монархічної влади, і цілком претихла.

Пан Аркадій Степаненко[9] тоі мене уговорював уступити членом Революційної партії. Я рішуче відмовився бути в партії ривалюціонерів, а залишився при своєму попередньому переконання бути на завше українським безпартійним націоналістом.

І я в 1903 р. уже фактично таємним чином виступив на всеукраінську самостійну національну безпартійну ниву під приводом адвоката М. Дмітрієва, і був його агентом для доручення і був звязком 1-ше із м. Харьковим, із Міхновським[10], 2. із м. Єйськом на Кубанщині, із інж[енером] Бодушкою, 3. із м. Катеринославом, професором Еварніцьким[11], 4. із м. Київом, інж[енером] Бородаєм[12], 5. із м. Черніго[во]м, адвокатом Шраг[13] і іншими, і таким таємним чином я працював аж до 17 жовтня 1905 р.

Із огляду маніфеста 17 жовтня 1905 р. я яро виступив відчинито пропогандірувати промеж селянами українську свідомість, і організатором селянських національних спілок по справі виборювання повної української національної і теріторіональної автономіі, включно до СНВСНД УНР під приводом славного нашого національного керовника адвоката М. Дмітрієва і М. Міхновського і Шрага та інженера Бородая.

---

[8] Урусов Ніколай Пєтровіч (1864-1918) – князь, член Державної ради, у 1902-1906 рр. – полтавський губернатор, розстріляний чекістами у П'ятигорську.

[9] Степаненко Аркадій Степанович (1889-1938) – український політичний діяч, член УСДРП, згодом УПСР, заступник голови Української Центральної Ради, міністр земельних справ в уряді Ісаака Мазепи, жертва сталінського тетрору.

[10] Міхновський Микола Іванович (1873-1924) – український політичний і громадський діяч, адвокат, публіцист, перший ідеолог українського націоналізму, ідеолог і провідник Братства тарасівців, засновник УНП, один з лідерів УДХП.

[11] Яворницький Дмитро Іванович (1855-1940) – український історик, археолог, етнограф, фольклорист, письменник, дослідник історії українського козацтва, дійсний член НТШ і ВУАН.

[12] Бородай Олександр Іванович (1844-1919) – військовий інженер, кобзар, розстріляний більшовиками.

[13] Шраг Ілля Людвигович (1847-1919) – український громадський і політичний діяч, адвокат, ідеолог чернігівської «Просвіти», депутат 1-ї Державної Думи, член Української Центральної Ради.

В грудні місяці 1905 р. в м. Лохвіці і Лохвицького повіту, і на всі Полтавщині виродилося 3 громади: 1. громада черних монархістів істінно руських людей неділімоі Росіі в на чолі Кісилева, 2. громада крестянський союз неділімоі Росіі в на чолі Бедра[14], а 3-я – громада Українська національна селянська спілка в на чолі адвоката М. Дмітрієва, у цім числі і я, О. Богун, і пішла у нас лихорадочна праця і боротьба. Але ж ми, українські націоналісти, були найслабішими, зовсім мало було сознательноі культурноі українськоі національноі інтелегенціі, і ми не в силі були боротися із союзом істінно руських людей, бо за ними було правительство і меліція та військо, ми тільки могли підготовить до Государственноі Думи деяких депутатів із українців.

Полтавський губернатор розділив Полтавську губерню на 2 раіони подавляти, цебто придушити, українське національне кировництво, взагалі революційну завирюху[15].

На 1-й раіон – південі повіти Полтавщини – призн[ачений] Філонов[16], а на північний раіон Шіпова, чиновника особого доручення полтавського губернатора. Шіпов приіхав із своім карательним отрядом 40 драгунів і 40 черкесів на конях до м. Лохвіци в січні місяці і зараз зааріштував усих членів Лохвицькоі повітовоі народноі управи, а по тім рушив на провінцію. І ночью 14 пр[оти] 15 січня 1906 р. приіхав до мого родового с. Білоусівки Шіпов із 40 драгунами і 40 черкесами і оточив мою маленьку усадьбу, і я якраз був дома, і усе перевернули хозяйство уверх дном, і руйнували моє трудове господарство до тла, і захопили усю мою домашню маленьку читальню, було багато українських легальних книжок, перетрусили усе моє господарство, але ж нічого не найшли нелегального, бо я нелегальну літературу хоронив в іншім місті.

---

[14] Бедро Іван Прохорович (1874-1943) – громадський діяч, садівник, агроном Лохвицького повітового земства, активіст Всеросійського селянського союзу.

[15] Пояснюючи стан справ у губернії, полтавський губернатор князь Урусов повідомляв 24 червня 1905 р. товаришеві міністра внутрішніх справ: «У складі Лохвицького сільськогосподарського товариства знаходиться декілька осіб крайнього спрямування, як, наприклад, дворяни Русинови, звільнений за неблагонадійність професор Туган-Барановський, корзак Бедро. Це товариство заторкнуло «хворе питання» – землеволодіння і землекористування, для чого організувало з найнеблагонадійніших у політичному стосунку членів своїх особливу комісію, яка для участі в опрацюванні цього питання запросила місцевих селян – переважно безземельних, очевидно переслідуючи мету збурити у них незадоволення існуючими економічними умовами. Публічні засідання цієї комісії й послужили ареною для виголошення політично неблагонадійними Бедро, Кожушко та іншими особами перед присутніми селянами промов про відібрання земель поміщиків, казенних, царських і т. п.». 19 грудня 1905 р. полтавський губернатор відправив телеграму керуючому Міністерства внутрішніх справ: «Чотири роки борюсь зі становищем Лохвицького повіту. Дякуючи місцевому предводителю Русінову, його зятю професору Туган-Барановському в повіті утворилось коло людей явно ворожих урядові, які паралізували дії адміністрації». *Див.: Туган-Барановский Д. М. М. И. Туган-Барановский. Биографический очерк // М. И. Туган-Барановский. Русская фабрика. – М., 1997. – С.6-64.*

[16] Філонов Фьодор Васільєвіч – старший радник Полтавського губернського правління. В 1905-1906 рр. – один з керівників каральних експедицій царизму в Полтавській губернії. У грудні 1905 р. вчинив розправу над селянами містечка Великі Сорочинці і с. Устивиці («Сорочинська трагедія»). 18 січня 1906 р. вбитий у Полтаві членом партії есерів Д. Кіріловим.

Але ж Шіпов визнав мене українським націоналістом-мазеповцем, заключив це із моєї читальні і українських портретів, які і у мене були пошти усі українські гетьмани, і мене заарештували і закували в ручні кайдани, і відрядили мене аж у Переяславську тюрму, і просидів я без суда адміністративним чином аж 11 місяців і 6 діб в політичні камері у свої вільні одежині. Тут ізо мною сиділо 2 лікара і один член Лохвіцькоі управи і 2 учителя гімназіі, у тюрмі мені жилося добре, було всего вдосіч.

Переяславський комітет допомоги политичним нас задовільняв удосіч усякими іданками і книжками. Тут я у тюрмі узявся самоучно продовжувати средню освіту. Учителя гімназіі мені увесь час допомагали, можна сказати репетірували, до атестата зрілості алеж не дотянув, бо міністр справ внутришних прислав Полтавському губернатору наказ вислати Оникія Богуна адміністративним чином із приділа Полтавськоі губ[ерніі] на срок усиленноі охорони, із справом ізбірать місто жительство, крім Полтавськоі губ[ерніі], кари як мазеповця.

Я ізобрав м[істо] жительство Харьків, і в грудні місяці 1906 році я приіхав до м. Харькова, до українця лікара Піснячевського[17]. Тут я іздибався із адвокатом М. Міхновським і професором К. Мацієвичем[18] і вони мене зараз же улаштували при харьківському обществі сельських хозяів сотрудником по господарству, а у скорості у мене виявилась здібність до культури різного господарства, і мене призначили господарем харьковськоі селекціонноі опитноі станціі, 45 карб. у місяц платні, безкоштова сімейна кватира із повною обстановкою, світлом і палевом та харчів, які вироблялися на станціі, безкоштово. І жилося мені добре, преіхала моя дружина із 3-ма дітьми, і я прожив до верестня місяця 1909 р.

В 1908 р. меністр справ внутришних Столипин іздав закон влаштовувати хуторські і отрубні господарства.

Уповноважец від меністерства справ земельних на Харківську губерню учений агроном Пахомов добре мене знав як фаховця культури селянського господарства і хуторянського. Пахомов мене закликав до себе для поради. Я, як фаховец, від цього не відмовився і склав своі проекти хуторянського і отрубного господарства. Моі проекти пройшли чудово, по справи хуторянського та отрубного господартсва по сістемі Столипина, зразка хуторянського господарства.

Пан Пахомов завжди до мене приіжав і брав до себе на господарческу пораду. Пан Пахомов давав мені належну грошову платню, яко допомогу, крім цього пан Пахомов мене представив до нагороди 1-го ранга меністерству земельних справ. Меністерство нагородило мене в лютім місяці 1909 р. рангом колегско-

[17] Піснячевський Віктор (1883-1933) – військовий лікар, український політик, публіцист, видавець. Був членом 1-ї Державної Думи, співредактор видання «Рідна справа. Думські вісті». Помер у Братиславі.

[18] Мацієвич Костянтин Андріанович (1873-1942) – український державний і громадський діяч, учений-аграрник, член УЦР, міністр закордонних справ в уряді Сергія Остапенка, голова дипломатичної місії УНР у Румунії, професор Української господарської академії у Подєбрадах. Помер у Празі.

го регістратора[19] за умілу і користну праці по господарству, але я цим себе не уявляв, а тримав себе звичайним громадянином і ходив завжди в чумарці.

По культурі Харьковськоі селекціонноі опитноі станціі принімав участь професор Сумцов Харківського уневерсітету[20] і професор хімії Красуцький Харківського технологічного інстітута.

Професор Сумцов був ярий украіниц, хотя він був поляк, але ж любив Украіну. І він довідався, що я є здібна людина до культури рідного господарства, і пропонував мені ходити до уневерсітету на полетично-економичні курси. Я охотно це приняв ходити на лекціі і прослухав 1908 і 1909 р., за що я був уклонно дячний. Але ж іспиту не тримав, бо трапилася для мене неприємність, а іменно.

Бувший від Полтавського губернатора Катеринич[21], який мене добре знав як українського націоналіста, і він же мене рахував мазеповцем, і вредним членом монархічного уряду Руськоі Держави.

Катеринич поступив в 1909 р. Харковським губернатором і довідався, що я служу в Харькові і занімаю належну посаду. І він мене викликає до себе в камеру на 2-е верестня 1909 р. Я негайно ізявився до Катеринича, і я його питаю, по які справі Ви мене викликаіте. Катеринич зараз і каже – ви Богун, я кажу – я, ви вислані с преділу Полтавськоі губ[ерніі], я кажу йому – я. Тоі Катеринич мені пропонує негайно виіхати з Харьковськоі губ[ерніі], я кажу – добре, і попутно питаю – куди мені виіхати. Катеринич каже – куди хочте, крім Харьковськоі та Полтавськоі губ[ерніі]. Я тоі питаю Катеринина – який термін даєте мені для ліквідаціі своєі праці, Катеринич каже – 6 діб. Звичайно, Катеринич до мене говорив по московські, а я говорив по українські.

Я тоі кажу Катериничу – дайте мені квіток у те, що Ви доєте мені термін 6 діб, Катеринич охотно дав мені квіток. Я із самолюбія не зважувався його просити у те, щоб дав мені вільне життя в Харківщині.

Я за 6 діб ліквидував свою посаду і дружину відрядив із 3-ма дітьми в містечко Чернухи до іі батька і матері, бо у моєі дружини не було братів. І моєі дружини батько охотно приняв мою Дружину і діток, бо моя Дружина була із 3-х сестер сама найменша у свого батька, і батько і мати жили сами у 2-х.

---

[19] У Російській імперії найнижчий цивільний класний чин у 1722-1917 рр., згідно Табелі про ранги, відносився до XIV класу. Чиновники, маючи цей чин, займали найнижчі адміністративні посади. Чин надавав почесне громадянство, відповідав військовому чину прапорщик, титульне звернення до колезьких реєстраторів було – «ваша шляхетність».

[20] Сумцов Микола Федорович (1854-1922) – український фольклорист, етнограф, літературознавець, громадський діяч. Доктор філологічних наук, професор. Член-кореспондент Санкт-Петербурзькоі АН, дійсний член УАН, член Чеськоі академіі наук і мистецтв, дійсний член НТШ. Видатний діяч у галузі вітчизняного музеєзнавства. Перший викладач Харківського університету, який почав виголошувати академічні лекції українською мовою.

[21] Катеринич Митрофан Кирилович (1861-1918) – російський державний діяч українського походження, сенатор. 1906-1908 рр. – Полтавський віце-губернатор, 1908-1915 рр. – Харківський губернатор.

У мене уже не було у живих і батька мого рідного, я уже не скучав за своїм старим батьком, бо він умер в листопаді 5-го 1907 р.

Я із Харкова в верестні місяці 1909 р. переїхав в м. Катеринослав, в земську губерніяльну народну управу, де було для мене приготовлено місто в агрономічнім відділі на платню 45 кар[бованців] в місяц. Звичайно нелегально я тримався в Катеринославській з[емській] н[ародній] управі, матеріально мені жилося гораздо гірше в Катеринославі, чім в Харькові, але ж у скорості мені покращішало в матеріальнім стані. В березні місяці 1910 р. я одержав іще одне призначення, крім праці при Кат[еринославській] губ[ернській] зем[мській] народні управі, до виставочного кометета, яка була в Катеринославі грандіозна обласна виставка в 1910 р.[22], і я одержував іще платню 50 кар[бованців] у місяц від виставочного комітета і кватиру, таким чином я уже одержував 95 кар[бованців] у місяц аж 1-го лютого 1911 р. і кватиру.

В Катеринославі мені жилося теже добре в моральні національні справі, я завжди мав стосунки із професором Еварніцьким і був таємним національним сотрудніком по украінізації селянського громадянства. Святками я іздив в Кієв, в Харьків, у Полтаву, Кубанщину, Чернігівщину по українські національні полетичні справі.

Я провбув на Катеринославські виставці в качестві помішника завідуючого відділами – 1 огородництво, 2 садоводство, 3 винодільня, 4 бакшеводством, крім цього я був сотрудником по культурі полеводства при виставці від Кат[еринославськоі] губ[ернськоі] земськоі управи.

Проживше на виставці пошті цілий рік, 1910-й по 1 лютого 1911 р., я тут набув великі кошти, мене найбільше наградили – 1 японці, 2 Америка, 3 Бельгія, 4 свої поміщики та виноділи, особисто Болетов і Христофоров.

Я набув коштів при виході із Катеринослава 1 лютого налично 12000 карбованці, крім цього я набув багаті різні золоті і серебрані річі і інше майно.

Тут, у Катеринославі, на виставці експонірувалась українська книгарня Київського старовини. Я, мавше такі великі заробітки, ізгідно своєі яроі українськоі національноі свідомоі патріотізації, я зібрав, цебто накупив, різних українських книжок в числі 135 книжок, також і деяких московських, і усі книги я ізробив в

[22] Обласна південно-російська, сільськогосподарська, промислова і кустарна виставка тривала у м. Катеринослав 100 днів – з 1 (14) липня по 10 (23) жовтня 1910 р. Її ініціатором і організатором стало Катеринославське губернське земство на чолі з головами земських управ М. А. Родзянком та І. К. Абазою. В район виставки входило п'ять губерній – Катеринославська, Полтавська, Харківська, Херсонська, Таврійська і 2 області – Донська та Кубанська. Окрім того, у виставці брали участь інші регіони Російської імперії, країни Західної Європи, США. Усього на ній було відкрито 14 відділів, серед них найбільшим був відділ сільського господарства з 10-ма підвідділами. Головним місцем розташування виставки став міський сад (теперішній парк ім. Л. Глоби). У липні в рамках виставки відбувся «тиждень повітроплавання» з польотами на аероплані Сєргєя Уточкіна, у вересні в Зимовому театрі з концертом виступив Фьодор Шаляпін, тоді ж виставку відвідав міністр торгівлі і промисловості С. І. Тімашев.

чорних шкіряних заправах, дійсно боло можливо любуватися моєю домашнею читанкою. Усі українці, які мене знали, завидували моєю читальнею. І я усе це передав до своєі дружини в м. Чернухи на Полтавщині.

5 лютого 1911 р. я поступив помішником управителя іменія 5000 пахотноі степноі землі, відомого українського скотарства генерала Ераста Бродського[23] в Верхнодніпровського повіту на Катернославщині.

Я познакомився і[з] ген[ералом] Бродським під час виставки, і він мною зацікавився і мені пропонував поступити до него, я цим зацікавився як провінцією і Катернославським селянським грамодянством, і я пробув в ген[ерала] Бродського з 5 лютого 1911 р. по 1 лютого 1913 р. За цей період я таємно косвенним чином украінізовував селян і давав у подарунок маленькі українські книжки, особисто оповідання Кащенка. Також саме і учних Верхнедніпровськоі господарческоі середноі школи[24], за це мене селянство і школьники дуже любили.

Генерал Е. Бродський був украінец, завше говорив тільки по українські, і у своєму іменіі завше ходив в украінскому убранні, але ж Бродський був завзятий монархіст. Але ж я гостро не виступав в полетичних балачках із ген[ералом] Е. Бродським, я уже добре знав ген[ерала] Е. Бродського у то, що неможливо переконати ге[нерала] Е. Бродсько[го] із монархіста на укр[аінського] національного республіканця. Я уже ішов за шерстью Бродського, а таємно я цілком робив проти шерсти ген[ерала] Е. Бродського. Правдиво ген[ерал] Е. Бродський знав мене, що я вислан із преділа Полтавськоі губ[ерніі], але ж він нічого проті цього не мав, рахував мене як національного украінця. І таким чином я пробув в ген[ерала] Е. Бродського із 5 лютого 1911 р. по 1 березня 1913 р., і я попутно тіі самотужочну освіту, і таким чином я себе рахую, і рахуе і належна моя громада домашнею освітою.

Бувший Катеринславський повітовий агроном І. Г. Черниш поступив губерніяльним агрономом в Київську губ[ернську] земельну народню управу.

В січні місяці 1913 р. організувався Кієвський всеросійський виставочний комітет по улаштовування грандіозноі всеросійськоі виставки в м. Киіві на 1913 рік.

---

[23] Бродський Ераст Костянтинович (1837-?) – український землевласник, селекціонер, громадський діяч і меценат, дійсний статський радник. На честь нього названо станцію Ерастівка Придніпровської залізниці.

[24] 7 листопада 1899 р. було відкрито Верхньодніпровську нижчу сільськогосподарську школу І розряду «Росія», яку Ераст Бродський 8 років утримував власним коштом. 1 вересня 1911 р. її реформовано у Верхньодніпровське середнє сільськогосподарське училище землеробства Катеринославського губернського земства з 6-річним терміном навчання.

Агроном І. Г. Черниш добре мене знав і інші, і мене запросили до Кієвського виставочного комітету в качестві сотрудника по улаштовування Киівськоі виставки[25].

Я пребув до м. Киіва 20 лютого 1913 р. і умовився із Киівським виставочним комітетом на таких умовах – 90 кар[бованців] у місяц платні і кватиру. Був я сотруднеком 3-м по господарству, особисто по земляних роботах і декорації виставки, і я пробув на виставці до 1-го лютого 1914 р.

На виставці тут, в Киіві, я добре заробив. 1 лютого 1914 р. у мене було чистих зароблених коштів 18000 карбованців, крім цього набув багато різних домашніх річів і книжок.

На Кіівські виставці мене найбільше награждали німці і Америка, потім Японія і Бельгія та своі поміщики.

Пробув я в м. Киіві і у провінції по всі Україні аж до квітня місяця 1916 р. по культурі різного господарства та таємним чином по українізації селян і робітників, що я українськоі національноі справи і на фелину не припеняв, а навпаки дужче і енергічне працювався розповсюджуванням українськоі різноі літератури таємним чином і мав певні звязки із українськими культурними національними діячами.

Спочатку я проводив усю українську національну безпартійну працю під приводом полтавского адвоката М. Дмітрієва і черніговського адваката Шрага та кієвського інженера Бородая і професора Еварницького та Христі Альчевськоі на користь всеукраінськоі національноі безпартійноі справи по визволення націі українського народу із мріями будування СНВСНД. Про це найбільше дбав адвокат м. Харькова М. Мехновський і професор К. Мацієвич, і я під іхнім кируванням усе чемно і честно та патріотично виконан, за це я набув собі честноі слави, і вони мені були учителями по украінізації.

16-го квітня 1916 р. я в м. Киіві був мобілізован в ряди Руську армію, звичайно, як простим козаком, я тут уже призадумався у те, що мені ранг рядового простого козака в ряди Руськоі Армії, я над цим задумався, яким чином вникнути від рядового козака. Тут, в м. Киіві, я порадився із відповідними земськими діячами земських і городських союзів, порада моя увінчалася в на користь моіх мріів, у ці справі се таки допоміг мені агроном Черниш.

---

[25] Всеросійська сільськогосподарська, фабрично-заводська, торговельно-промислова та науково-художня виставка в Києві тривала з травня до жовтня 1913 р. Площа виставкової території, яка знаходилась в районі нинішнього НСК «Олімпійський», загалом сягала 26 десятин (понад 28 га). Тут було розміщено 132 експозиційні павільйони та ще 62 будівлі різного призначення. У заході взяли участь фірми з Петербурга, Москви, Одеси, Харкова, Риги, Ревеля, Єкатеринбурга, Баку, Варшави, Лодзі, було чимало представників інших країн – США, Великої Британії, Франції, Німеччини, Швеції тощо. У загальному підсумку кількість лише індивідуальних відвідувачів виставки сягнула близько мільйона, не рахуючи 172 тис. учасників організованих екскурсій. Попри цей успіх, організаторам заходу не вдалося компенсувати всі свої витрати, залишився дефіцит на суму понад 80 тис. рублів.

Я подав в Управу земгора[26] заяву в м. Київі, який мешкався по улиці Лютеранська, 32, Управа земгора земських і городських союзів на Юго-западний фрон[т].

18 квітня 1916 р. я держав іспит в управі земгора під головуванням князя Татарін[ов]а[27], як голова земгора, і члена інженера Циганка та представника генерала штаба армії Ю[го]-З[ападного] фронту, яке призвище генерала не препомятаю.

Іспит я витримав чудово, бо було усе про те по улаштування окопів і господарства та распорядка робот, одержав тут ранга колейського секретаря[28] із призначенням за уряд військового чиновника при управі земгора на передові позіції на Ю[го]-З[ападний] фронт.

Одержав призначення начальником техничного отряда при штабі 8 арм[ії] Ю[го]-З[ападного] ф[ронту][29].

18 березня[30] я приняв техничний отряд біля м. Дубна 8 ар[мії] Ю[го]-З[ападного] ф[ронту], якраз на передових позіціях с. Підгайців[31], в Шувалівському лісі, над річкою Иква, правий бік був наш, а лівий – німців.

В цей час якраз ішла лехорадочна позіціонна праця для підготовки прориву Австро-німецького фронта по направлення м. Луцька.

Мені було завдання штабом 8-і армії Ю[го]-З[ападного] ф[ронту] під кируванням армейського інженера Савицького.

1. Ізробити 2 наблюдательних пунктів.

2. -//- 4 тяжких бліндажа.

3. -//- 4 хода сообщення до річки Икви і навісний міст.

4. -//- 1 продольні окопи.

Це завдання мені було назначено ізробить до 15-го травня 1916 р.

Я, із огляду своєі шерокоі практики по земляних роботах і наряда окопних земляних і мостових робітників, це я завдання виконав до 12 травня, і цю роботу я іздав штабу 8 армії. За роботу мене штаб 8 армії наділили великими подяками.

---

[26] Земгор (Головний з постачання армії комітет Всеросійских земського і міського союзів) – утворена в Російській імперії в 1915 р. на базі земств і міських дум посередницька структура з розподілу державних оборонних замовлень.

[27] Татарінов Фьодор Васільєвіч (1860-1933) – російський поміщик, князь, політичний, громадський, і земський діяч, історик, член Конституційно-демократичної партії, депутат Державної Думи I і II скликань від м. Орел. Помер у Франції.

[28] Колезький секретар – громадянський чин X класу в Табелі про ранги. Відповідав чинам армійського і кавалерійського поручника, козачого сотника і флотського мічмана.

[29] 8-я польова армія («Брусіловська армія») – формування Київського військового округу Російської імператорської армії під час Першої світової війни. Командуючі – генерали А. Брусілов (до березня 1916 р.), А. Калєдін (до квітня 1917 р.).

[30] Тут, очевидно, помилка.

[31] Село в Млинівському районі Рівненської обл., на відстані 17 км від станції Дубно.

Штаб 8 армії дав завдання на ночниє праці, особисто 20 протів 21 травня, ізробить навісний місток для переправки піхоти, ця робота якраз під австрійським обстрілом 3-х дюймових гармат. У ці справі я призадумався, бо треба ріскувати своім і робітничним життям.

Про це я поговорив із начальником штаба 8 армії, начальник штаба 8 ар[мії] призначив моім 608 робітникам 2-ю платню за ночні роботи, усиленну харч.

Я це пропанував своім саперним робітникам, робітники мені сказали, аби ця робота була під моім приводом. Я сказав, що тільки під моім приводом, бо я мав схість виховувати робітників від обстріла, як тільки 1-а граната не попала в моіх саперів, то і я уже спас цілком усих робітників, це моя таємна стратегика, як спасати від гарматних обстрілів.

Робітники-сапери охотно пішли ізо мною на ночні роботи, і нам удалося ізробить навістний місток на річці Иква біля м. Дубна, цебто у 8 верстах від м. Дубна по направлення м. Луцька для переправки стрільців. Місток навістний на віревках, доски були длиною 12 ар[шин], шириною 5 вершків, товщиною 2 вершка, вийшов удачниі місток.

Через цей навистний місток багато пройшло стрільців і кінноти і легкого обозу, навід гармати 3-х дюймові без коней переправляли, а потім і коні.

І Австро-німецький фронт був прорван ночью 20 протів 21 травня 1916 р. по направлення Луцька[32]. Переправа відбувалась під моі особистим доглядом[33].

Я 26 травня 1916 р. прибув із своім техничним отрядом цілком благополучно до м. Луцька.

Армейський інженер 8 ар[мії] Савицький учинив 29 травня 1916 р. в м. Луцькому 2-ю платню і харч через моі руки, а мене наділив шейною великою золотою юрьєвськоі медалью за усердну військову працю[34] і щиру подяку.

Я 30 травня травня видав 2-ю платню своім саперним робітникам і харчі. Робітники моі залишилися дуже задоволені, і я розташувався із своіми робітниками за Луцьком в с. Івановці.

В жовтні місяці 1916 р. мене переведено до 11 армії Ю[го]-З[ападного] ф[ронту] в м. Тарнопіль і Збараж на відпочинок.

---

[32] Йдеться про початок Брусіловського (Луцького) прориву – наступальної операції Південно-Західного фронту російської армії проти австро-угорських і німецьких військ під час Першої світової війни. Проведена чотирма російськими арміями під командуванням генерала А.Брусілова від 22 травня (4 червня) до 7 (20) вересня 1916 р. на фронті від Луцька до Чернівців. Головний удар Південно-західного фронту на Луцьк і далі на Ковель завдавала сильна правофлангова 8-ма армія (командувач генерал А.Калєдін),

[33] Далі у тексті два речення закреслено: «Через цей навістний місток переіжав армейський інженер і начальник штабу 8 ар[мії], переправка стрільців через цей навістний місток була під моім властивим приводом».

[34] Георгієвська медаль з написом «За хоробрість», заснована 10 серпня 1913 р. і прирівняна до військового ордена Святого Великомученика і Побідоносця Георгія. Мала 4 ступені, належала для нагородження нижчих чинів (рядових і унтер-офіцерів) за бойові заслуги у мирний і воєнний час, які за статутом не підходили для нагородження Георгієвським хрестом.

Під час перевороту Романівськоі монархичноі реакціі в лютім місяці 1917 р. я в березні місяці уже організовував українські військові і цівільні національні ради уже під жовто-блакітним прапором, і зараз же я послав від себе Центральні Раді превітання. Одержав я від Центральноі Ради подяку із м. Киіва за підписью пана професора М. Грушевського.

27 березня 1917 р. була фронтова революційна маніфестація і в м. Збаражі, де я був.

Я пішов до начальника залоги м. Збаража пол[ковника] Семенова поговорити по справі маніфестациі, це було 26 березня 1917 р.

Багато до чого говорилося между мною і пол[ковником] Семеновим, при цих балачках я заявив пол[ковнику] Семенову, що зараз маніфестація проводиться на землі Украіни. Семенов це як почув від мене, зразу збісився і каже, що я хочу цим сказати, я йому кажу, пол[ковнику] Семенову, що завтра буде проводитися революційна військова маніфестація.

Я Вам цим заявляю, що я бажаю вилучити усіх вояк із числа москалів-украінців, і маніфестірувати украінців під жовто-блакітним прапором, і поход повинен бути перед Український жовто-блакітний прапор із українськими старшинами і козаками, а за нами, украінцями, уже і москалі із червоними прапорами, чі може якими іншими, це діло уже москалів.

Полковник Семенов покрутив носом, ізкривив свої губи, і нічого протів цього не сказав і дав мені на це згоду.

28.III.1917 р. утрималася чудово загальна революційна маніфестація і спокійно розішлися по своім домам.

Із 28.III.1917 р. уже замайорів у нас, украінців, жовто-блакітний прапор в м. Збаражі, і українські старшини і козаки деякі зараз онаціліізірували військові кокарди національними стєжками жовто-блакітного цвіту, і зараз же пішла організація українських національних військових Рад. Це була 1-ша наша українська національна побіда над москалями.

20 травня 1917 р. ми вибрали українського делегата на всеукраінський з'ізд в м. Киіві[35]. Делегат іхав в м. Киів із правом ришаючого голоса, а я поіхав в м. Киів без права рішаючого голоса, і я був на з'ізді як гість увесь час з'ізда із 27 травня по 3-е червня 1917 р.

Тут, в м. Киів, 2 червня 1917 р. було таємно наше засідання в малім музеі під головування пана Професора Грушевського, у цім числі і я був теж як гість. На цьому засідання винесли постанову оголосити загальному з'іздові в Народнім дімі, де вони нас чикали те, щоб оголосити народові усего світу СВСНД УНР.

Це було оголошення в 11 годин вечора 2 червня 1917 р. в Народнім Дімі, усі делегати приняли оголошення одноголосно, і наш Аркадій Степаненко оголосив

[35] Тут і далі прізвище делегата закреслене.

делегатам тут же зараз збірку грошей для оголошення. 1-ий Степаненко пожертвував 25 кар[бованців], і жертва посипалася від делегатів чудово.

4 червня 1917 р. усі делегати пороз'їжалися по домівкам, а Центральні Раді делегатами надано належне державне право для керовництва УНР в на чолі Грушевського.

Я тут, в м. Київі, мав стосунки із управою земгора союза земсьних і городських в на чолі князя Татарінова, тут був представник штаба армії Ю[го]-З[ападного] фронта, той самий генерал, що мене экземенував.

Князь Татарінов одержав за мене подяку від штаба 8 армії Ю[го]-З[ападного] ф[ронта] за моі енергійні труди і повідомленно, що мене нагородженно шейною великою золотою медалью. Звичайно, княз[ь] Татарінов і представник армії Ю[го]-З[ападного] ф[ронта] були мною задоволені.

5-го травня[36] 1917 р. князь Татарінов дав мені відгули на 2 неділі додому по згоді представника армії.

20 травня 1917 р. я прибув до м. Київа до князя Татарін[ов]а, князь Татарінов мене приняв дуже чемно, також і представник армії. Тут же князь Татарінов і представник мені пропанувати поіхати на передові позіції 9-і армії Ю[го]-З[ападного] ф[ронта] в Руминію, в Окно[37] і Дохтяну долину, до штаба 40 корпуса.

Я відповів князю Татарін[ов]у і представнику, що гласила військова користна і культурна дісципліна, те я і мусил робити. Але ж я запитав, яке цьому завдання, представник каже – організувати техничний призовий отряд, я тут спитав представника, що це значить назва «призовий отряд».

Представник мені каже, що зараз пошатнулася військова дісципліна, особлив[о] в саперах на передових позіціях, і каже, що штаб армії зна моі усердні і лецарські праці на передових позіціях по улаштовування позіціонних робот під гарматними обстрілами.

Отже штаб армії признача приза юрієвськими ордерами і Святого Володимира за користні і лицарські саперні позіціонні праці військо-саперними працівниками.

Я на це ізгожуюся, тільки поставив належні своі умови.

1. Переправить моіх десірованних саперів 600 чоловік із 11 армії.

2-ге. За ночні праці 2-на платня моім саперам і 2 пайка іданків, і за лецарські і усердні праці саперів наділяти одіванням і жидонами, цебто ордерами за особливі подвіги саперам, по моєму представлення.

3-е. А мене нагороджувати, якщо я буду заслуговувати належних ордера за виконання ставленної призовоі праці штабом 40 корпуса.

---

[36] Тут і далі певна плутанина з датами, що стосуються весни-літа 1917 р., очевидно пов'язана із вживанням старого і нового стилю.

[37] Тиргу-Окна – місто в Румунії, центр солевидобутку, бальнеокліматичний курорт.

Представник штаба армії і князь Татарінов про це запетали телеграмою штаба армії Ю[го]-З[ападного] ф[ронта] і міністра справ військових Керенського.

21 травня 1917 р. відповідь одержана від штаба армії і Керенського дать повну згоду на ці 3 пункта Богуна.

Представник і князь Татарінов мене снабдили належними документами і платню 306 кар[бованців] і 25 коп[ійок] щомісячно, для старшинсько[го] убрання видано на рік 700 кар[бованців] і старшинський харчовий паєк, денщик і кучер.

22-го травня 1917 р. я виїхав із Киіва до м. Збаража і забрав своіх саперів і поіхав в Румунію, до штаба 40 корпуса 9-і армії, прибув до штаба 40 корпуса 28 травня 1917 р.

29 травня 1917 начальник штаба корпуса[38] і корпусний інженер поіхали в Дехтяру долину вглубі із військовою охороною на самі позіції від Австрійського хронта 4 версти, охорона була для того, щоб оборонять нас від усяких звірят, 1-ше – від диких кабанів, а 2-ге – від ведмедів, бо там багато траплялося випадків людськоі смерти від звірят[39].

Ми оглянули належні міста, інженер дав мені пляни і каже – в цих трех містах потребує обов'язково улаштувати 3 наблюдательних пунктів, 6 тяжких блінтажа і 4 легких блінтажа, та ходи злученя. Ми не успіли іще гараз оглянути, коли уже полетіли поверх нас далекобійні гранати австрійськими гранатами, пролетіло усего 6 гранат, але були у перелеті. Інженер був трусяка, а начальник штабу смільчак, я тут кажу інженеру – ех Ви, трус, начальник штабу 40 корпуса 9-і Ар[міі] Ю[го]-З[ападного] ф[ронта] засміявся і мене по плечах долонею поплескав і міцно мою руку стиснув і каже начальник штабу інженеру – недурно військові сапери із роботи тікають, бо інженери труси сами уперед тікають, потім і іх сапери, таким чином і дісціпліна пошатнулась за цього временного уряда, а робота необхідна спішна, а іде зовсім мляво. Звичайно, говорив по московські, а я говорив по українські.

Начальник штабу тут же на місті із інженером мені пропанували іззробить 3 означенних наблюдательних пункти, 6 тяжких бліндажа і 4 легких блінтажа, і ходи сообщення замаскірованним чином, бо наблюдательні пункти взагалі робляться на самих лобних видних містях, що така робота дуже риськова від (неприятельських) ворожих снарядів.

Я тоі питаю начальника штабу, на яке число виготовить цю спішну роботу, начальник штабу каже – обовязково потрібно на 1 липня[40] 1917 р.

---

[38] Стефановіч-Стасенко Павєл Спірідоновіч (1869-?) – генерал-майор Російської імператорської армії. Закінчив Орловський Бахтіна кадетський корпус. Під час Першої світової війни командував полком, був начальником штабу дивізії і корпусу. Згодом – командир 9-і піхотної дивізії Армії Української Держави.

[39] Цей абзац у тексті перекреслено.

[40] Закреслено: червня.

Я питаю начальника штабу, а яка за це ставка призу, він мені каже, начальник штабу – 3 ор[дени] юрьовських 4, 3, 2 ступен старшинські, тільки із умою іззробить до 1 липня[41].

Тут пішли деякі балачки промеж мною і начальником штаба про техничне приладія, бо я кажу, що у мене зараз приладія усего на 600 саперів, а у мене сапер вільнонаіманих зараз 1100.

Начальник штабу каже мені – техничного приладія і іданків, скільки Вам потрібно, те усе для Вас буде, я цим дуже став задоволен, крім цього пропонував начальнику штабу усим робітникам за ночні роботи 2 платня, а старшо робочим ордера козацькоі системи. Начальник штабу цілком на це погодився, і я теже погодився, і тут же, на позиції, я узяв від начальника на папірі це умовленя, а від інженера пляни і техничне приладія. Цим ми закінчили свої балачки, і я із 2-го червня приступив до належної праці.

1000 саперів я розділив на 3 партіі, по 8 годин праці в добу, і робота ішла день і ніч.

Не моє щастья послужила гарна погода, і крім цього, за весь час цієі роботи було усего 5 рідких обстрі[лі]в.

Я означенну роботу закінчив не 1-го липня, а я закінчив 26 липня[42] 1917 р. у повнім ладі, і якість вийшла ліпше норми пляну, я про це повідомив начальника штабу.

27 липня[43] 1917 р. приіхав командір 40 корпуса[44] 9 ар[міі] Ю[го]-З[ападного] ф[ронту] із усією штабною командною і інженерами штаба корпусу і штаба арміі Ю[го]-З[ападного] ф[ронту], оглянули усю мою роботу і приняли усю мою роботу у повнім задоволняючим ладі.

Командір корпуса мені висловив із усією своєю штабною командою щиру подяку за умілу і лицарську військову позіціонну роботу і тут же зараз начипили мені усі 3 юрьєвськи старшинські ордера 4, 3, 2 ступені[45] і ранга штаб-капитана с правом немуштрового військового штаршини.

Тут же і нагородили козацькими ордерами 26 старше робітників, і видали повний виплат моім саперам мені на руки, і я ж тут по от'іжді команди корпуса учинив повний виплат, сапери страшенно були мною задоволенні.

---

[41] Закреслено: червня.

[42] Виправлено на червня.

[43] Виправлено на червня.

[44] Бєлозор Юліан Юліановіч (1862-1942) – генерал-лейтенант Російської імператорської армії. Закінчив Віленське піхотне юнкерське училище. Під час Першої світової війни командував бригадою, дивізією, копусом, армією. Згодом – у Збройних силах Півдня Росії. Помер в еміграції.

[45] Відзнака Військового ордена святого Георгія або Георгіївський хрест – нагородний знак до ордена Святого Георгія для нижніх чинів з 1807 по 1917 рр. за видатну хоробрість, виявлену в бою проти ворога. Відзнака ордена Святого Георгія був вищою винагородою для солдатів і унтер-офіцерів російської імператорської армії. За час Першої світової війни Георгіївським хрестом було нагороджено понад 1 млн. чоловік.

Я при от'їзді командіру корпуса і усі команді уклінно подякував.

Моя слава праці в скорості розлитілася до штаба армії, і штаб армії вислав мені подяку і 2-ну платню в грошові нагороді.

Начальник штабу і інженер знов приїхали до мене 28 червня 1917 р. Я уже стояв як в відпочинку і приводив обоз до повного ладу.

Начальник штабу пропоновує мені ізробить іще 1 наблюдательний пункт, 2 блінтажа тяжких, ход сообщення замаскірованним чином.

Я питаю – де, начальник штабу каже – на горі 778[46], я тоі питаю начальника штабу – де саме, він мені розверта карту і указує гору. Ця гора була від мене на південь у продоль хронта за 43 версти.

Я тоі кажу начальнику штабу – треба подивитися, начальник штабу каже – добре, поідьмо. Я тоі кажу начальнику штабу – мені потребує відтягнути обоз і саперів вестов на 10 у тил, начальник штабу каже – добре.

Я тут же ізложив про це належне распорядження своім робітникам, а сам поіхав укупі із начальником штаба і із інженером оглядать гору 778 висоти уровня моря.

29.VI ми уже на горі, від Австрійськоі позіції усего 4 версти, ця гора ізрита австрійськими гранатами, і почата була робота, бо сапери не витримали обстрілів, хотя обстріли були нестрашні, бо вони були зовсім ріденькі.

Ми оглянули 29 червня 1917 р. цю гору, і начальник штабу 40 корпуса каже – ця гора призначена для команди штаба армії. Я кажу начальнику – для мене сеідино, чі для команди штаба армії, чі то для Вас, а ізробить потрібно, мені ця гора показалася преємнішою, чім в Дехтяних горах.

Начальник штабу каже мені – а що, возьметеся робить цю наміченну роботу, я кажу – треба узятись, не опозорити себе, і кажу риск – велике діло, і петаю – яка за цю роботу ставка. Начальник штабу каже – а яку Ви б узяли б, я тоі кажу начальнику штабу – на коли потрібно виготовити цю роботу, начальник штабу каже – на 16 липня, тут я призадумався, але ж кажу – добре, згоджуюсь, начальник цьому зрадів і пита мене, яку вам ставку дати.

Я тоі трохи подумав і кажу начальнику штаба – ордер Святого Володимира із мечами і бантом, що дає право Дворянина.

Начальник штабу каже – я і командир корпуса не має права нагороджувати таким ордером, це може тільки нагородити військовий меністр. Я кажу, що я це знаю.

Начальник штабу мені каже – приступайте до цієі роботи, а я буду телеграфірувати військовому меністру про нагороду вас ордером Святого Володимира 3-і ступені із мечами і бантом та про військовий старшинський жупан із шпагою.

[46] Закреслено: 877.

Я йому кажу – добре, згоджуюсь, інженер дав мені плян роботи, а начальник штабу дав мені наші умови на па[пе]рі, і цим ми розіхалися.

1-го липня 1917 р. я уже розпочав свою намічену працю, і мені знов послужила гарна погода, і обстріл був усего 2 рази, і то зовсім рідкий. Я усиленно тут працював пошти день і ніч, спав у добу усего 4 години, під надзором своїх динщика і вартового. Роботу я закінчив 14 липня 1917 р., а 15 липня приїхав начальник штабу 9-і армії і інженер, і командір 40 корпуса із своїм начальником штаба і інженером, оглянули усю мою роботу. Начальник [штабу] армії мені каже – де Ви виховувались так дісціплірованно і видисіровували свою адміністративну роспорядимость, я сказав – маю хість від природи, а виховувався при земських установах, цебто народних управах.

Начальник штабу армії тиснув мені міцно руку, і тут наказує командіру 40 корпусу видать посвідку на право ордера Святого Володимира 3-і ступені з мечами на бантах с правом званія Дворянина і військовий жупан із нашивками ранга капетана із шпагою, це жупан по моськовські військовий (мундір), а хрест буде надисланий військовим меністром до штабу 9-і армії, тоі я негайно надішлю по адресі до штаба 40 корпуса.

15 липня 1917 року належну мою роботу приняли у повнім ладу для команди штабу 9-і армії, а мені дали наказ видступити в тил до м. Окна, на 15 верст від цієї роботи, на станцію Окно, і цим ми і розійшлись.

16-го я уже на станції Окно, 17 я учинив повний виплат своїм саперам і дав 3 доби відпочинку і помитися в бані і 2-ну харч, цебто усиленно, сапери мені дуже були уклінні за мою роспорядимость і лецарство.

18 липня до мене приїхав корпусний інженер і привіз мені подяку і грошове нагородження 1000 кар[бованців] від штабу корпусу, і тут дав мені рядове звичайне завдання привисти околиці станції усі шляхи в належний стан.

Із 22 липня 1917 р. я роспочав роботу і пропрацював усего 6 діб, послідував мені наказ переіхати в м. Пятро[47].

4 серпня[48] 1917 р. я уже із своїм отрядом в м. Пятро, тут я пропрацюва[в] на звичайних позіціонних роботах без ставки до верестня місяця. 14 верестня нас переведено в Буковину, і 21 верестня я уже в Буковині, біля м. Гурагумора[49], недалеко від м. Сучава, теже на свичайних роботах, бо хронт уже був в намічення ліквідації, і я тут пропрацював до 1 грудня 1917 р.

Командір 40 корпуса 9-і армії Ю[го]-З[ападного] ф[ронту] мене викликав до штаба корпуса, де недалеко від мене мешкався. Я 27 жовтня 1917 р. уже в штабі 40 корпуса. Тут мене начальник штабу торжественно встрітив в 11 годин

[47] П'ятра-Нямц – місто в Румунії.

[48] Закреслено: липня.

[49] Гурагумора – місто на півночі Румунії.

ранку і повів мене в старшинський клюб на сніданок. Поснідавши, начальник штабу доклав командіру 40 корпуса. Командір 40 корпуса приняв мене дуже радо, як дісціплірованну людину, побалакавши дещо, командір корпуса тут, в ш[т]абі корпуса, навісив мені на груди високого цівільного ордера – хреста Святого Володимира 3-і ступені із мечами і бантом, як за лицарські військові подвиги, і жупан та шпагою із серебряними погонами із процвітом ранга капітана, і дана мені тут грамота від військового меністра ордера Святого Володимира, Дворянина із рангом капитана адменістративної немуштрової військової справи. Я тут уклінно подякував, і мені начальник штабу видав іще грошову нагороду 300 кар[бованців], і я із цим і поіхав до своєі належної праці, але ж мундіра і хрестів не надівав, бо уже було не посизону, згідно державного монархичного переворота і фронтового потрясення.

1-го грудня 1917 р. я одержав наказ від штабу 40 корпуса роспустити своіх саперів, а усяке майно і живий та мертвий інвентарь передать 3-і інженерні дружині при 40 корпусі.

4 грудня я роспустив своіх саперів із повним задоволенням, а 5 грудня я уже іздав усе майно 3-і інженерні дружині в м. Іцкани біля Сучави, і сам теж залишився при штабу 3-і інженерної дружини.

3-я інженерна дружина усе майно перевезла до станції Окно в Бесарабію біля Могеліва, і я теж приіхав до станції Окно.

3-я інженерна дружина по наказу штаба 40 корпуса продасть усе військове майно і живий та мертвий інвентар акціонним торгом із публичних торгів.

Вернусь назад, бо мною ізроблено пропущення, а іменно: 15 липня 1917 р. командір і начальник штабу 40 корпуса 9-і армії оглядали мою позіціонну роботу, і вони залишилися дуже довольні моєю роботою і мною.

Я, глядя те, що уся військова команда 9-і армії мною цікавиться і задоволені, я узяв ришучий крок отчаяня просити начальника штаба 9-і армії і команду 40 корпуса у то, щоб вони дали згоду і затверженя іменувать мій отряд українським техничним призовим отрядо[м] під филею жовто-блакітного Державного невмируючого прапора традіції ВССНД УНР.

Начальник штабу 9-і армії і команда 40 корпуса без усяких балачок дали на це згоду, і тут же і дали мені право на папірі із затвердженням печаткою і підписями. Я цьому дуже був рад, більше гораздо, чім ордерам, і тут я усим уклінно дякував іменем українського народа, це була моя 2-а укр[аінська] національна побіда на хронті.

18 липня 1917 р. уже в моім обозі блиснула вивіска «Український техничний презовий отряд» і замаярів жовто-блакітний прапор, і тут же організувалася і українська національна військова рада під моєю диктатурою, і це мене страшенно радувало, і я таким чином проістнував на фронті до 1-го грудня 1917 р.

11 грудня 1917 р. на станції Окно в Бесарабії 3-я інженерна строіте[ль]на дружина 40 корпуса відчинила акціонний публичний торг на все військове різне майно, купців зовсім мало було, так що майно гараздо дешевше продавалося казеної ціни.

Я мав удосіч грошей, і я тут на торгах накупив різних харчів і майна:

1. 6 ½ пуда кускового цукру, 2. чаю висоя[к]і[с]ного 1-го сорту 1 пуд, 3. какао в грудочках 1 пуд, 4. кофе в зерні 1 пуд, 5. 3 скриньки вина сладкого ляндринок 3 пуди, 6. рису 6 ½ пудів, мила 4 пуди, 7. свічок стеаринових 4 пуди,

8. білья 24 парі, 9. простинь 12, 10. матеріі різної шерстяної 4 куски по 56 ар[шин], 11. полотна ситцевого 3 куски по 50 ар[шин], 12. сукна 2 куски по 50 ар[шин], 13. брезентного полотна 2 куски по 56 ар[шин], 14. брезентів різної велечини 6 штук, 15. брезентних мішків 50 штук, 16. брезентових плащів 6 штук, 17. шенель старшинського зразку 4 штуки, 18. простих шенель 6 ш[тук], 19. різних гімнастерок 18 ш[тук], 20. різних штанів 18 ш[тук], 21. оділ 12 ш[тук], 22. наволок 24 штуки, матрасів парусових 18,

23. чобіт різних 12 пар, 24. шкіри сохтовоі 1 пуд, 25. шкірі підошваної 1 ½ пуда, 26. лимарщини московськоі виділки для упряжі 1 пуд,

27. гвіздків 4 пуди, 28. ухналів 1 пуд, 29. підків 1 пуд, різних болтів 1 ½ пуда, 30. сортового заліза різного 4 пуд,

31. один повний комплект столярного приладія, 32. один комплект слесарно-кузнечного приладія, 33. сокир різних 10 ш[тук], 34. пилок поперечних 6 ш[тук], 35. пилок продольних 2 ш[туки],

36. 4 парі шлей робочих коней у повнів приладіі, 37. 2 парі шлей для виіздних коней у повнів наряді, 38. 8 хомутів різних із гужнями і наризниками, 39. старшинських сідел англійського зразка у повнім поряді 4 штуки, 40. войла різного 1 пуд, 41. різних ушевальників і посторонків, віжок, чересідельників 1 пуд 24-х, 42. сіделок 4 штукі, 43. один комплек[т] повний для шитья чобіт, 44. 13 кожухів,

і таким чином набралося 46 пудів мною купленно різного майна, і я упакував у мішки вагою до 3-х пудів, крім цукру і рису, і 19 грудня 1917 р. я перевіз усе до м. Киіва багажом при пасажирськім потязі. 22 грудня 1917 р. я усе це майно перевіз в гостинницю Ліон, недалеко біля київського вокзала, в номер.

Побув я в м. Киіві до 27 грудня 1917 р. у свого малолітнего 16 років сина Івана, де учився середноі освіти.

24 грудня 1917 р. в м. Киіві я здибався із своім старим знаємим в Центральні Раді, в малім музеі, із паном адвокатом поручник[ом] М. Мехновським, він мене радо преняв, узяв мене на сніданок в старшинський клюб імені Павла Полуботка. Тут при сніданку іще трапився мені знаємий професор Туган-Баранівський. Туган-Баранівський мене теж добре знав як українського націоналіста. Але ж я

Мехновського гараздо більше цінив в українські самостійні національні патріотізації, чім Тугана-Баранівського.

Тут пан Туган-Баранівський в лиці пана Мехновського мені пропановує поступити до меністерства справ земельних сотрудником по культурі господарства, я на це відповів пану Тугану-Баранівському – дайте мені трохи відпочинути і навістити свою сім'ю, і привисти трох[и] в лад своє сімейство і господарство.

Пан Туган-Баранівський мені каже – ну добре, я це маю Вас на виду, я кажу йому – добре, я приіду до Вас 1 лютого 1918 р. На цім ми покінчили свої балачки із паном професором Туган-Баранівським.

Із паном пор[учником] Мехновським, поснідавше, пішли в Військовий генеральний секретеріат в Центральні Раді. Мехновський мене ознайомив із сітуацією військовоі справи, і тут же мені пропоновує поступити в Генеральний секретаріат адміністративним старшиною для дорученння важних таємних справ.

Я кажу, що я уже пообіцяв своі труди пану проф[есору] Тугану-Баранівському по культурі державного господарства по своі природні і практічні фахові праці, де я більше можу принести користі державі.

Мехновський мене просить, щоб я поіхав в м. Харьків до пана губерніального комісара, ученого-агронома, нашого знаємого О. О. Голубаєва із таємним державним дорученням. Я кажу пану Мехновському – добре, згожуюся, бо це мені по дорозі, я якраз іду додому, на Полтавщину, то я уже виповню Ваше завдання. Мехновський цьому дуже рад, і мене зарахував при Військовому генеральному секретеріати 27 грудня 1917 р. на посаді V кляси.

Я 28 грудня 1917 р. узяв [із] собою часть майна – 10 пудів, а 36 пудів залишив в гостиниці Ліон, на відповідальність господаря гостиниці, наняв я маленьку темну кладову на 2 місяці і тут зараз же наперед і гроші заплатив, уложив 36 пудів свого майна в кладову і замкнув, а ключ узяв із собою, і наказав своєму молодому синові наглядати за кладовою, і сам виіхав із Киіва 27 грудня 1917 р. вечором по направлення Харкова. Доіхав до станції Грибінка, залишив своє майно, 10 пудів, на станції Грибінки в багажну схованку і цим же потягом я поіхав в м. Харьків виконати завдання п[ана] Мехнівського і повернувся до станції Грибінки 3-го січня 1918 р. Забрав своі річі і поіхав я додому, в містечко Чернухи, через м. Перятин хурою.

Приіхав я додому в м. Чернухи і привіз своі річі 5 січня, тут мене дома радо встрітили Дружина і уся моя родина, це було уже кінец різвяних святок. Я побув дома до 16 січня 1918 р., тут уже опанувала влада большевиків, я за це прихопився і гайда кійми до м. Перятина, але ж м. Перятин був занятий большевиками, а машинні валки до Киіва не ходили. Я із м. Перятина пішов пішки до м. Киіва 195 верст і прибув до цепного моста на Дніпрі біля Киіва 26 січня (8 лютого) 1918 р., то на мосту була большевицька застава, а в м. Киіві іще був страшний

бій. Я в Слобідці побув 26 і 27 січня (8-9 лютого) 1918 р., тут, у Слобідці, я бачив як рострілювали большевики наших українців, в цвінтарі слобідськоі церкви.

Тут я бачив як перейшли зрадники ненці України на бік большевиків – полк Сагайдачного і полк Шевченка, які іздали без бою Київський арсенал біля Лаври.

27 січня 1918 р. тут, в Слобідці, була сертіровка большевиками полків Сагайдачного і Шевченківського. Старшин вилучили окремо, куди іх відрядили – не знаю, а козаків, які були [з] Лівобережья, то тих пустили додому, а козаків Правобережья – тих затримали, куди іх відрядили – теже не знаю.

27 січня 1918 р., вечером, мені удалося пробратися в м. Київ, не замітила большевицька застава, і прибув до сина. Київ був очіщений, і наші відступили до м. Житомира.

Я побув в м. Київі, оглянув увесь Київ. Картина Київа в той час була страшенна, люди убиті валялися по улицям, большевики своіх убитих звозили по належності грузовими площадками, а решта убитих лежали по улицям як дрова, також сами було багато битих коней по улицях. Київ був цілком мертвим, безлюдно, крім большевицьких патрулів.

Я із Київа вийшов рано 5-го лютого 1918 р. і прибув до станції Житомира 8 лютого пішки. 8 лютого я уступив добровільно вільним козаком в 2-ий запоріжський піший распубліканський полк під кируванням отамана Болбачана, в 4 сотню, звичайним стрільцем із рушницею в руках, яку мені тут дали.

8-го лютого 1918 р. ми ночью наступали на Бердичів під кируванням Болбачана, але ж ми Бердичева не взяли, ранком відступили від Бердичева назад по направлення Житомира на 2 станцію. Ми понесли великі утрати.

9-го лютого, ранком, Болбачан привів у лад потяг і військо, і знов пішли на Бердичів, і знов були виликі бійки, але ж ми Бердичев узяли ранком 10-го лютого 1918 р.

Тут ми, у Бердичеві, 10.II трохи відпочили, добре пообідали в ресторані, де для нас, старшин і козаків, був преготовлен обід.

10 лютого 1918 р., вечером, прибуло до м. Бердичева німецьке військо, ми тут з ними побраталися гостепреімно.

11-го лютого 1918 р. в м. Бердичиві була військова рада українців і німців. На ці військові раді постановленно, що натієвський отряд із 2 запоріжським республіканським полком, де і я був, іти на м. Київ валкою залізниці через Житомир і Коростень, а німецьке військо теже на м Київ, тільки через Казятин і Фостово, і м. Київ був узятий 14 лютого, здається так.

Ми, старшини, розташувалися в гостиниці Палас на Бібіковському бульвару, а немуштрова господарческа частина розташувалася в 2-ій хлоп'ячі гімназіі, теж на Бі[бі]ковському бульварі, протів уневерсітета.

Начальник постачання 2 запоріжського республіканського полку полковник Васільєв нуждався старшинами господарських справ.

Отаман Болбачан тут, в м.Київ, довідався за мене, хто я і що я, і який фах маю. Болбачан одержав відповідних людей самі лучші отзиви за мене в національні справі і за мою господарську здібність як в державно-громадські, також саме і в військові.

Отаман Болбачан[50] мене викликав 19 лютого 1918 р. до себе в номер, я негайно зявився. Болбачан мені пропановує уступити до нього господарем штаба полку, спіціально по задоволення старшин і козаків на передових позіціях і взагалі постійно.

Я кажу отаману Болбачану – добре, згода, тільки, кажу я Болбачану, що тут, в м. Київі, учиться мій рідний син Іван, 16 років, средної освіти, просить мене його узять у військо, як для практики військових справі. Болбачан охотно дав на це згоду і право на папірі уступити моєму синові добровільним охотником в 2 запоріжській р[еспубліканський] полк в моє роспорядження. Крім цього, я одержав на папірі призначеня отаманом Болбачаном господарем штабу полку на передових позіціях.

22 лютого я вже господарем штаба полку, а сина определив в запасову тилову базу до квартирмейстра сотника Родзевіча.

Я оглянув становище господарськоі частини і познаємився із начальником постачання пол[ковником] Васільєвим. Господарческа справа, яка пішла мляво за браком фахових працівників, а пол[ковник] Васільєв – це людина була із числа пяниц, раз людина алкоголик, то уже свічки нормально не поставить, і не мав ніякого понятя в земських народних управ, а тільки військових.

Я нераз звертався до пол[ковника] Васільєва на пораду господарства. Тут, на нараді, виявлялося із боку Васільєва те, що трудно доставати задоволення для старшин і козаків, оправдувався тим, що большевики усе загарбали, правдиво, що було, усе забрали із усих військових склепів, але ж можна було в інших містях добувати, але ж пол[ковник] Васільєв не фаховец із земськими справами.

Я тут, в м. Київі, розшукав свого гарного бувшого знаємого ученого-агронома І. Г. Черниша. Черниш мене знав іще із Катернославськоі губ[ернськоі] зем[ськоі] управи і виставки та Київськоі виставки, і добре знав мене, і цінив мене як щирого українця і працівника.

Пан Черниш мене радо приняв, і зразу запитав, де я і що я роблю. Я йому кажу, що я тепер уже не земський працівник по культурі господарства, я уже

[50] Болбочан Петро Федорович (1883-1919) – військовик, полковник Армії УНР. Закін. Кишинів. духовну семінарію та Чугуївське юнкерське училище. Учасник 1-ї світової війни. Восени 1917 р. – командувач 1-го Українського республіканського полку; 1918 р. – командир 1-ї Запорозької дивізії, здійснив похід із Харкова до Криму; восени 1918 р. – командир Запорозького корпусу і війська Лівобережної України. Після відступу з Лівобережжя знятий з командування Запорозьким корпусом. 9 червня 1919 у Проскурові зробив невдалу спробу захопити командування корпусом і усунути від влади С. Петлюру, після чого був заарештований, засуджений до страти й розстріляний.

військова людина. І тут я запитую Черниша, що я прийшов до Вас з проханням. Черниш каже – чим я можу бути в пригоді, я кажу – допоможіть нам господарювати у війську українського лицарства.

Черниш каже – чим я можу Вам допомогти, я кажу – перше всего, усякими харчами для 2 запор[ожського] р[еспубліканського] полку і інших.

Черниш каже – добре, тут пішли балачки промеж нами. Черниш каже, що є деякі харчі при земських склепах і земських та городських союзів. Я тут і кажу Чернишу, що у нас зараз грошей нема. Черниш каже – ми можемо для війська українського добути харчів на бор[г] до належного сроку, по талонним квіткам за підписью Болбачана і Вас, як господаря.

Я кажу Чернешу – дайте мені зразок талона, Черниш охотно ізсклав зразок талону і дав мені і каже, що цих талонів ви заготовте вдосіч, бо вони Вам пригодяться не тільки в Кієві, а в і інших містях. Я беру цей зразок і уклінно дякую і вихожу із кімнати Черниша. За моім виходом мене поблагословив на все добре і каже – завтра прибутте до мене і одержите собі належні харчі.

Я 24 лютого 1917 р. пішов до отамана Болбачана і кажу, що можем добути харчів в земських склепах через мого гарного знаємого бувшого Кієвського губер[нського] агронома І. Г. Черниша, і ще й на бор[г]. Болбачан мені каже – добре, беріть, що Вам потрібно і скільки.

Я тоі кажу отаману Болбачану, що тільки потрібні на це квітки за узяті харчі на право одержання грошей із Державноі скарбниці. Болбачан і каже – добре, давайте ім квітки на це, я кажу от[аману] Болбачану, що потрибує іх відпечатати і Вами та мною підписати із відтиском Вашоі печатки. От[аман] Болбачан каже – добре, давайте мені квітки для підписі, я подаю зразок талона і кажу – оцих талонів треба веддрюкувати 1000 штук із 10 книжок, і Вами і мною 1000 підписати із відтиском печатки. Болбачан каже – добре, отдрюкуйте 1000 талонів, я іх тут усі підпишу із відтиском печатки.

25 лютого 1918 талони же вечором готові, а 26 лютого уже були усі підписані отаманом Болбачаном і мною та відтиском печатки.

26 лютого 1918 р. я уже в п[ана] агронома Черниша. Черниш мене знов приняв радо і пита мене – а що, як справа, я кажу – справа у мене готова. Черниш каже мені, що і у мене готово, я кажу – добре, дякую Вам.

26 лютого 1918 р. я снабдив своє господарство по задоволення харчами на цілий місяц, усих старшин 2-го Зап[оріжського] р[еспубліканського] полку борошном пшеничне, рис, вермешелю, макарону, сала свиного, цукру, чаю, мясо було щоденно свіже.

11 березня 1918 р., здається так, ми виіхали із м. Киіва у поход протів большевиків по напрямку Полтави і Харькова. На дорогу я заготовив печеного хліба і часть свіжого мяса, а часть солонини на цілих 20 діб.

Бійка була невелика під станцією Грибінкою і Лубнами, але ж уперта бійка була під станцією Ромоданом 20, 21, 22 і 23 березня, а 24 уже ми в Ромодані, це певно так.

Наш шалон стояв на станції Соляниці під Лубнами 4 доби. Я, виїжаюче із м. Киіва, узяв 3-х старшин свідками своєі гостини і забрав усе своє властне майно, 36 пудів, і помістив у свій вагон, бо я уже не довірявся свого майна господарю гостиниці, бо мій син уже у війську, не було кому доглядати.

Від станції Соляниці до мого двора і сім'і в містечко Чернухи усего 35 верстов. Я послав свого динщика прикликати старосту с. Засулья, яке від станції було усего 1 верства, староста прийшов до мене 21 березня 1918 р. Я старості пропонував нанять 2 коней із хурою, одвезти моє майно до мого сімейства. Староста ізгодився, і хура була уже біля мого шалона, і староста та хурмов. Я із старостою і хурманом пішов у штаб полку, узяв для хурі і майна, хурмана і свого провідника із моім майном до м. Чернух перепуски.

Штаб полку дав перепуски і із начальником канцелярії полку сот[ником] Чернишем пішли до мого вагона і поклали усі моі річі на хуру, і 22.III/17 хура уже повезла моі річі із моім проводником.

Я 22 вечором повіз на позіції харчі воякам аж під Ромодан. Я у Лубнах підсвіжив удосіч різними харчами, бо начальника постачання не було, був іще в м. Киіві із своім запасовим шалоном.

Я був в боях під Ромоданом 21, 22, 23 березня 1918 р. і 24 березня ми уже опанували Ромоданом, а 25 березня ми пішли наступом на большевиків по направленню Полтави.

Ми шалоном доіхали до Миргородського залізничного моста на рідці Хорол, міст був цілком зруйновани діамітом, начальник обози собрав із сіл 100 хур околиці цього моста і міста Миргорода.

Я погрузив на хурів усі харчі і деяке майно, а решту я майна залишив в вагонах, і повернув свій шалон до Ромодана, дав до шалона своіх вартових і доглядача, і на Ромодані чекати запасову базу із м. Киіва в на чолі пол[ковника] Васільєва.

А ми пішли хурами і військом по направлення Полтави. На станці Обозовці під Полтавою був упертий бій 2 доби, але ж большевики не витримали нашого бою, і Полтаву узяли, можна сказати, із малим боів.

1 квітня, здається так, 1918 р. ми уже у Полтаві. Штаб полку розташувався в гостинниці Европа, а я своім господарством розташувався в бувшем Дворянськім домі протів кадецького корпуса.

У м. Полтаві були моі гарні гостепреімні знаємі: 1. Бувший полтавський губ[ерніальний] агроном Ю. Ю. Соколовський[51], 2-ий учений агроном по

[51] Соколовський Юрій Юрійович (1875-1922) – агроном, полтавський міський голова (1918, був обраний, але до виконання обов'язків не приступив), міністр продовольчих справ Української Держави (1918). В кінці

огороднічеству, бахчеводству, садоводству і виноділья Лапа. Із цими агрономами я познаємився в Катернославські областні виставці в 1910 р., вони експонірували свої експонати від Потавської губерської народної земської управи, також сами і в м. Київі 1913 р. Я, як полтавец, я радо і безкоштовно п[анам] Соколовському і Лапі во всім допомагав по влаштовування іхніх експонатів.

Я 2 квітня 1918 р. побачив п[анів] Соколовського і Лапу, вони мене закликали на сніданок в гостинниці Вороб'єва. Тут, в гостинниці, було управління п[ана] Соколовського по снабженя війська Руськоі Армії із 1914 р. і по груден 1918 р.

Тут, при сніданку, ми розговорилися де про що, я ім розказав своі подвіги Руськоі Армії, також і Українськоі Армії. Тут я запитав п[ана] Соколовського і Лапу допомогти мені, як господарю полку, для харчування українського лицарського війська, вони охотно мені дали на це згоду.

2 квітня я уже в Соколовського і Лапи в 11 годині ранку, узяв я удосіч рису, макарону, вермішелю, крупів, цукру, чаю, грибів, сало, мяса теже снабдив на 20 діб. У мене удосіч харчів і гарний був кулінарний повар Лозінський, галичанин, я дав удосіч йому преслуг, аби були усвоєчасно готові іданки, що це так і було. Старшини і козаки мною страшенно були задоволенні і прозвали мене Батьком полку. І Болбачан сам іначе не говорив про мене, тільки іззвав Богун – Батько полку.

2 квітня 1918 року я видав Соколовському і Лапі талони, Лапа мене удосіч снабдив різними сухими хруктами, хрукти дуже гарні були, Лапа по знаємості видав мені 1-го сорту хруктів.

4 квітня я уже склав шалон із 32 вагонів і паровотягом і машенистами, і у шалоні улаштував походну кухню і плиту та духовку.

5 квітня, здається так, я уже погрузився у вагони із своіми харчами і різним майном, бо я у Полтав[і] добув деякого майна, п[ани] Соколовські і Лапа мені в ці справі допомогли добре, снабдили мене різними харчами і білим печеним хлібом вдосіч на цілий місяц. Бійка із большевиками була тільки залізницею, фронта ніякісінького не було.

6 квітня 1918 р., здається так, ми із Полтави виіхали під кируванням Болбачана по направлення Харькова. 6 протів 7 квітня 1918 р. був упертий бій на станції Люботині під Харьковом, за 20 верст.

7 квітня, здається так, ми уже опанували м. Харьків. Але ж Харьків був дуже ошарпаний большевиками, але ж я про це не журився, у мене харчів удосіч було, і крім цього, у мене в м. Харькові були гарні знаємі: 1. агроном С. Кузнецов, земський діяч, 2. агроном О. Голубаєв і інші. Я із ним[и] іздибався, добре із ними погостювали, і вони мені сказали – ми для Вас приготовимо те, що Вам потрібно

1918 р., разом з В. Прокоповичем і К. Мацієвичем, їздив з дипломатичною місією Директорії до Румунії й Сербії, пізніше виїхав на Північний Кавказ до А. Денікіна. Помер на еміграції, у Белґраді.

для Вашого війська. Я за це уклінно дякував, із цим ми розійшлися. Штаб полку розташувався в гостинниці Москва, а я із своєю частиною в шалоні і в Харьковські судебні палаті.

Тут я, у Харькові, теж добре годував старшин і козаків, готовив із 3-х мисок, на 3-є був озвар або кісіль хруктовий, різне компо[т]. Старшини страшенно мені дякували за іданки і за уміле культурне господарческе роспорядження і честність та трезвість, і Болбачан дякував.

До м. Харькова приіхав і начальник постачання із своєю запасовою базою 8 квітня 1918 р. полковник Васільєв.

Тут, в Харькові, багато залучилося до 2 зап[оріжського] р[еспубліканського] полку старшин і козаків, так що у мене харчів були на ісході. Але ж я про це не журився, у мене уже була надія на моіх знаємих харьковських земських і містевих культурних діячів, в що мене цілком цим забезпечели. І крім цього, пребула із міста Киіва запасова база в на чолі полковника Васільєва, на підставі цього я не журився.

10 квітня, здається так, 1918 полковник Васільєв мене покликав до себе в гостиницю Москва в м. Харькові, я негайно з'явився, в 9 годин вечора я уже в Васільєва.

Пан полковник Васільєв мене встрітив грубо, із дерзькими неприємними словами, звичайно в таку пору, в 9 годин вечора, в пяной віді, ізразу пол[ковник] Васільєв мені каже, на які підставі ви відрядили цілу хуру військового майна із станціі Соляниці до своєі родини в м. Чернухи. Я кажу Васільєву – на законні юридичні і фактичні підставі, і тут попутно кажу пол[ковнику] Васільєву – а що вам до цього за діло, Ви мені не давали ні жадного майна, то Ви не маєте ні жадного на це права мені указувати, це може мені указати тільки штаб полку і Болбачан, а не Ви.

Пол[ковник] Васільєв, як пяний, іскипів за такі моі балачки і укрикнув мене на ти, я тут же кажу полков[нику] Васільєву – прошу Вас не тикать, бо майте на увазі, що і я адміністративний старшина. Пол[ковник] Васільєв мені каже – зараз я Вас ізсуваю із посади господаря полку і завтра, 11 квітня, здається так, 1918 р. передать своє господарювання і господарство пану сот[нику] Галушки.

Я кажу п[ану] пол[ковнику] Васільєву – дайте мені на руки цей наказ на папірі за вашою підписью. П[ан] пол[ковник] Васільєв дав мені наказ на руки на папірі за своєю підписью із упомінанням у те, щоб я передав усе майно 12 квітня 1918 р. пану сот[нику] Галушці.

Я цей наказ узяв, ізховав в кишеню і 12 квітня 1918 р. я уже передав своє господарство пану сот[нику] Галушці. А сам влучився в 4 сотню звичайним стрільцем.

Пан командір 4 сотні сотник Оженко мене просить, щоб я був його господарем сотні, я від цього ришуче відмовився, а просив сотника Оженко бути мені

поки що звичайним стрільцем. Оженку це не сподобалося, але ж я цього успросився, і таким чином я залишився в 4 сотні стрільцем із задоволенням старшинських харчів. Цим ми і покінчили, і я бував увесь час в м. Харькові в своїх хороших знаємих, наприклад в таких, як письменниця Христя Алчевська[52] і інших, до сроку виїзда у похід.

Правдиво Оженко моєї кватирі не знав в м. Харькові, бо я Оженка просив бути мені у своїм распорядженням до того часу, доки ми будемо в м. Харькові, пан сот[ник] на це дав повну згоду.

Мій динщик один був при мні, а один козак для доручення мого був в шалоні на станції Харькові, і вони добре знали, де я мешкаюся. Той, що на станції, слідкував за наказом виїздом із м. Харькова у поход, і як буде цей наказ, то мені зараз же повідомити, звичайно так і сталося.

Здається, ми виїхали із м. Харькова 17 квітня 1918 р. і поїхали по напрямку Лозовоі. На станції Лозові був бій невеликий, особисто за станцією Лозовою по напрямку Ростова бій був із большевиками. Большевики безоглядно оступали по напрямку Ростова і Крим.

Отаман Болбачан і ми, усе військо під командою отамана Натієва, пішли своіми шалонами по напрямку Крим через станцію Сінельнікова.

Отаман Болбачан мене викликав до себе наказом через пана командіра 4 сотні сот[ника] Оженка. Пан Оженко не знав, де я мешкався в м. Харькові і не міг мені про це повідомити. Але ж як погружалися ми в вагони, то я зараз же ізявився до сот[ника] Оженка. П[ан] Оженко мені каже, щоб я зараз ізявився до пана от[амана] Болбачана, я зараз же і пішов до вагона от[амана] Болбачана. Але ж Болбачана я не захопив, і я не міг бачити Болбачана до самоі станції Лозовоі. Я властиво був в цих боях, хотя бійки не було, а тільки наступ на Лозову.

На станції Лозові пан от[аман] Болбачан знов виступив наказ, і у тім наказі уявляіться, щоб О. Богун негайно ізявився до отамана Болбачана.

Я, прочитавши цей наказ, ізявився до сот[ника] Оженка. Оженко зараз же мені наказує ізявитися до от[амана] Болбачана.

18 квітня 1918 р., здається так, я уже в Болбачана, в 4 годині полудне.

От[аман] Болбачан мене радо приняв і каже, що я Вас іще викликав в м. Харькові, а Ви не з'явилися. Я кажу, що я про це не знав, уже узнав, як погрузилися в вагони, але ж я Вас побачити не міг.

Я зараз питаю от[амана] Болбачана, у чім справа, чим можу бути у пригоді для Украіни. От[аман] Болбачан мені каже, що Ваша спіціальність принесла вилику користь Украіни, а іменно, Ви добре шанували і годували усих нас, старшин і козаків, на передових позіціях 2-го запоріжського пішого республіканського

[52] Алчевська Христина Данилівна (1841-1920) – український педагог, організатор народної освіти. В 1862 р. заснувала Харківську жіночу недільну школу, популяризувала українську мову, народну пісню, творчість Т. Шевченка, на своїй садибі у Харкові у 1899 р. встановила перший у світі пам'ятник Кобзареві.

полку по визволеня України від рук ворогів, особисто із большевицьких, у кровавi боротьбі, бо недурно моі старшини і козаки, у цім числі і я, от[аман] Болбачан, прозвали вас Батьком полку. Я кажу отаману Болбачану – укліно дякую Вам за щиру шану і оцінку моіх трудів.

От[аман] Болбачан тут же мені підносить у подарунок повний комплек[т] старшинського убраня, яке шилося в м. Харькові і для мене по мірці стану Болбачана, бо ми по росту були одного, я узяв убрання і уклінно дякував. І крім цього от[аман] Болбачан видав мені 500 кар[бованців] керенськеми у подарунок, чі то у платню.

Тут от[аман] Болбачан мені говорить, щоб я знов став господарем штабу полку на передових позіціях по задоволеня старшин і козаків, як і раніше.

Я заявив, що я працювати із пол[ковником] Васільєвим цілком відмовляюся за його грубощі і пянство, і попутно кажу, а уже є господарь, якого призначив Васільєв – пана сот[ника] Галушку.

От[аман] Болбачан каже мені, що старшини Галушкою і не задоволені, бо після Вашоі умілоі праці і распорядимості дуже кепська господарська справа стоіть, і харчування цілком погане, старшини жалуються, що іжа дуже погана стала, після господарюваня пана Богуна.

Я кажу от[аману] Болбачану, я прямо скажу, що за мене господарювати нема кому, так як я господарюю, бо я перше всего від природи до цього здатній, крім цього володію широкою господарською практикою. І додаток і я трохи земський діяч, із огляду цього я маю знаємство із земськими і містевими культурними діячами, на підставі цього мені земські народні управи у 1-шу чергу допомагали, наприклад в м[істах] Київі, Полтаві і Харькові, із огляду цього харчова справа в[...]вітлювалася дуже гарно, у повнім ладі, а із огляду капрізного і п'янувато[го] пол[ковника] Васільєва справа господарства стоіть кепсько.

Ті харчові продукти, які я набув, пол[ковник] Васільєв прилучив до свого харчового склепу для задоволеня немуштрових старшин і козаків.

А пану господарю на передових позіціях сот[нику] Галушкі видав дуже погані харчові продукти, наприклад хліб цілком частий із травляючим цвілью, мясо тухле, крупи були прілі, а рису, вермешелю, макарон, сушених хруктів зовсів не було, бо це усе забрав пол[ковник] Васільєв. Через це пан сот[ник] не може гарно харчувати мурштрових старшин і козаків, а добути свіжих продуктів єдвалі сот[ник] Галушка добуде, бо він ніякого знаємства не має із земськими діячами і сільскою громадою, а через те ми мусимо харчуватися тими харчами, що дав пол[ковник] Васільєв.

Отаман Болбачан мені каже – так харчувати позиціонних старшин і стрільців не допустимо, обов'язково потрибує добути свіжих харчів, хліба, мяса і приваку, бо так бути на позіціях неможливо, і хотя в стоянці теже не потрибує.

А тому я пропановую Вам знов повернутися до господарческої справи полку, я від цього відмовлявся, але ж от[аман] Болбачан настояв на своїм, і я мусин був знов приняти господарство, а Галушку залишив у себе помішником по наказу от[амана] Болбачана.

Я цього 18 квітня, здається так, 1918 р. я приняв господарство і тут же на станції, цебто м. Лозові, добув зараз гарної картоплі, свіжого мяса і сала, рису, цукру і чаю; а у мене є знаємі в Павлограді і Олександрові, і я із Лозової протелеграфірував до м[іської] Павлоградської земської управи із вечора 18.IV доставити мені 3 години дня 19 квітня на станцію Павлоград належні харчі, бо ми наступали на Крим.

На моє щастья якраз було 2 знаємих в Павлоградські управі, і вони по одержаня телеграми, придставили усе на 3 години дня 19.IV. І я підіхав на станцію, то отаман Болбачан уже принімав земську делегацію, і тут питали мене, О. Богуна, в Болбачана. Болбачан відповів земським діячам, що О. Богун у мене у полку господарює, і Болбачан пита земських діячів – хіба ви Богуна знаєте. Вони, земські діячі, сказали, що знаємо його іще із Катеринославської губерніальної земської управи і областної грандіозної виставки в 1910 р. і 1911 р. І попутно кажуть Болбачану і іншим, що О. Богун – великий діяч по культурі господарческої справи, назвичайно честна і трезва людина. Болбачан підкреслив земським діячам, що це дійсно так, і недурно старшини і козаки прозвали О. Богуна Батьком полку.

Отже, і я підхожу до Болбачана, і зараз земські діячі уперед мене побачили, чім я іх, і земські діячі тут, на станції, закричали і мені славу, як і Болбачану, з огляду знаємства. Тут земські діячі на станції приготовили нам чай.

Ми почаювали і зараз виіхали, і я тут знов протелеграфірував в Олександрувську земську управу, щоб дещо приготовили і доставили на станцію, цьому підкреслили Павлоградські діячі.

20-го.IV, здається так, ми уже в Олександрові, і тут теже земські діячі встрічали, і усе було приготовлено, і погрузили у вагони.

21.IV, здається так, ми уже у Мелітополі. В Мелітополі теж так само мені нагрузили усего в вагони, а я ім взаімно образно видавав талони. І у мене знов завилося різних свіжих іданків і майна, знов мені старшини укліно дякували, також само і козаки, і кричали слава Батьку Богуну.

Перекоп був окопан большевиками, тут була бійка, але ж пан сот[ник] Зелінський тут виявив велике своє лицарство своіми старшинами і козаками 1-оі сотні, і Перекоп був узят за одну ніч, і ми 23.IV уже в Сімферополі, здається так. Я по дорозі залізниці, цебто по шляху, зібрав багато пшеничного борошна, 3 вагона сіна, овса, дров і інше, і на станці Сімферополі багато я достав борошна, овса і сіна та різного майна, усего було удосіч.

Я пішов у Сімферопольску губ[ерніальну] земську управу, тут я уже не мав знаємих, але ж тут в управі був довіренний відомого віноділья Бекетова, і він

мене добре знав із Катернославськоі областноі виставки. І він мене познаємив із сімферопольскими земськими і містевими діячами, і тут мені знов у першу чергу наділили різними харчами, а у 2-гу чергу уже і німців.

Кримські поміщики, і взагалі тавричани-великопомищики, зголосилися на станцію до от[амана] Болбачана із привітом і попутно із жалобами, що іх усі маєтки розгромлини і ограбовані.

От[аман] Болбачан ім сказав, у лиці мене, поміщекам – не журіться, усе вам буде повернуто, і ваші маєтки будуть установлени на щот держави. І часть громади, тоі поміщики, цим возрадувалися і торжественно на станціі почаювали, де і я був. Отуто я зараз і урозумів Болбачана 2-х-личною людиною: фактично виборює Українську Народню Республику, а юридично цілком будує монархичну Українську Державу, і виставля головою Українськоі Держави Василя Вишиваного, бо Болбачан із Василем Вишиваним знаєм раніше, яким чином, я не знаю, а в Олександрові він із В. Вишиваним устрічався.

24.IV до мене прийшов річовий квартірмейстер Брест-Литовського полку в м. Сімферополі, і каже мені, що є у мене багато майна, якщо потрібно Вам, то забиріть, бо німці забируть. Я пішов до Болбачана, тут уже був отаман Натієв[53]. Я із Натієвим поздоровався і скоріше питаю Болбачана, що є багато різного військового майна в Брест-Литовському полку, я хочу його забрати. Натієв це чує і каже, що ми уже не маємо прав цього робити із сегоднешнего дня, бо Крим ми мусимо очистити і усе переходить німцям. Болбачан каже мені – биріть, тільки нібито без нашого відома. Болбачан каже, що у нас уже трапився інцінорит із німцями, німці дозволили розброіти 4 сотню в на чолі сот[ника] Оженка. Я кажу, що я це уже знаю, на підставі цього я і прийшов Вас питати.

25.IV я рано забрав із кожноі частини по 50 козаків під приводом іхніх старшин і пішли до Брест-Летовського полка у 7 годин ранку. І кожен козак брали на руки стільки майна, скільки він міг донести, також саме і старшини. Німецькоі варти іще не було, а другі частини, цебто інших полків, ті узяли в м[істі] грузові площадки і підіхали до Брест-Литовського полка, це було в 9-ий годині ранку. Успіли нагрузить і превезти до станціі, але ж німці не пропустили цього майна, яке визли хурою, і забрали майно собі, а козаків ізвільнили. І інші частини нічого не достали із Брест-Литовського полка, а я усе проніс і усе, що краще було, то я забрав.

25-го.IV вечором ми уже повернулися до м. Мелітополя, це був наказ Центральноі Ради 21-го квітня 1918 р., і у страшну суботу ми уже в Мелітополі 26.IV. Здається так, що пасха була 27.IV, наскільки правдиво не припомятаю,

[53] Натієв Олександр Георгійович (Натішвілі Зураб) (1873-1919) – український військовий діяч, генерал-хорунжий Армії УНР, грузин (аджарець) за національністю. З березня 1918 р. – начальник Окремої Запорізької бригади (дивізії) Армії УНР, згодом – Армії Української Держави. У грудні 1918 р. виїхав на Північний Кавказ, де вступив до Збройних Сил Півдня Росії. Убитий на вулиці у м. Батумі за невідомих обставин.

бо записної книги у мене зараз нема, запісі своіх військових походів, а святкували свято Великодня цілу неділю в Мелітополі, це я добре запомятаю. Тут, в Мелітополі на станції, був уже і пол[ковник] Васільєв із своєю тиловою базою і приготовляв для нас усих святкове. Мене пол[ковник] Васільєв радо устрів, але ж я до него не звотив жодної уваги. Із огляду того, що Болбачан виявив себе правим кадетом із мріями Укр[аінської] Монархичної Держави в на чолі В. Вишиваного, я тут, в Мелітополі на станції, цілком відмовився господарювати, указав причину – не бажаю мати стосунків із пол[ковником] Васільєвим. Болбачан пробував мене залишити господарем наказом, я цей наказ узяв і пішов до Болбачана просити мене ізвільнити праці господаря. Болбачан бачить мою упертість, ізмінив наказ і наказав мені бути завідуючим полковою кореспонденцією, я на це мусин був згодитися і приняв цю працю, і у цій праці пробув аж до 15 серпня 1918 р. А 15 серпня я цілком вилучився із полку на підставі того, що я не побажав приняти присяги і підписатися бути вірним гетьману Скоропадському, і виіхав до м. Харькова.

Вирнуся назад, цебто із 1-го травня 1918 р. Ми в первих числах травня 1918 р. розташувалися на станції Олександрова на Катеринославщині.

Штаб полку і Болбачан та господарческа базова запасова частина була в вагонах на станції Олександрова, а усі муштрові частини розташувалися на Дніпром в с. Вознесенськ, недалеко від Січі Запоріжья.

Я теже був мешканням в вагоні на станції, і ми простояли в Олександрові більше місяця. Тут, в Олександрові, був і Василь Вишиваний із галицько-австрійськими старшинами і козаками.

Тут, в Олександрові, от[аман] Болбачан увесь час мав стосунки із В. Вишиваним і також із усякими поміщиками, фабрикантами із Катернославщини. І тут Болбачан цілком був на боку констуціонної монархії, і обіцяв Болбачан поміщикам усе поповнити за зруйноване іхне поміщецьке господарство. І готовили за голову Української Держави Василя Вишиваного, в случай упадку гетьмана Скоропадського.

Тут, в Катернославщині, було укр[аінське] національне вільне козачество під жовто-блакітним прапором ВСНД УНР, а не монархичну.

Поміщики Катернославщини настояли Болбачана, щоб це вільне козачество було зариштоване і розброєне. Звичайно Болбачан це радо виконав, покликав до станції усе вільне козачество в средніх числах травня в Олександрові.

Вільне козачество одержало цей наказ від Болбачана, і ізявилися у повнім військовім національнім наряді під жовто-блакітним прапором, більшість були на конях, як кіннотчики.

На станці Олександрові званне вільне козачество вилаштувалося у струнку із своіми рушницями та шаблюками, і чикають от[амана] Болбачана.

Отаман Болбачан наказав окружити вільне козачество кулеметами під час огляду вільно-козачества Болбачаном.

Отже, от[аман] Болбачан виходить із свого вагона із своіми значковими і прямує до вільного козачества, і пройшов вдоль струнки вільного козачества. Повертаюче назад із ними, вільним козачеством, здоровиться і вільне козачество радо відповідає – слава Україні, а в цей час уже окружили кулеметами вільне козачество. Тут от[аман] Болбачан наказав зложити усі багнети, вільне козачество ізложило усі багнети, і негайно вільне козачество було зариштоване, і відрядили в преготовані вагони для ареста вільного козачеста.

От[аман] Болбачан доручив полковнику Саліванському[54] ізробить перепісь вільного козачества, яке зариштоване.

Під час перепісі пол[ковником] Саліванським часть старшин і козаків 2 запоріжського полку в на чолі Болбачана підішли до вагонів, де було зариштоване вільне козачество і проводилася перепісь пол[ковником] Саліванським. І тут старшини і козаки деякі зробили мітинг, і по скінчення мітинга закричали ізвільнити вільне козачество. Болбачан бачить, що іде не на шутку, і іздав наказ ізвільнити вільне козачество, тільки без зброі. І вільне козачество було ізвільнене, і багато старшин і козаків 2 запоріжського полку вилучилися із полку і покинули Олександрово. Куди вони дівалися, я не знаю, а я був у ці справі нейтральний, але ж я був душевно протів Болбачана, але ж я себе в цій справі не виявляв.

Перебуваюче в Олександрові до перших числах червня 1918 р., за цей період нас водили на бувшу Січ Запоріжья і Великий Луг. Цією природою ми усі цікавилися, також саме і галецькі старшини і козаки та Австріяки в на чолі Василя Вишиваного тут, в Січі, залишили надпісь – своє військове навіщання травні місяці 1918 р., і занесене в історію України Натіє[ви]м.

З Олександрова в перших числах червня 1918 р. нас перевели до м. Слав'янська на Харківщині, в м. Слав'янському побули до средніх числах червня 1918 р. За цей період, 2 неділі, усі старшини і козаки гарно викупалися в солянім озері, слав'янськім курорті. Старшини і козаки цим були задоволені належним відпочинком.

В средних числах червня 1918 р. ми переіхали в Старобільський повіт на Харківщині для охорони кордону.

Вигрузилися на станції Сватово і на хурах переправлялися до містечка Білолуцьк на постійну стоянку охорони кордону.

---

[54] Сільванський Микола Михайлович (1878-?) – полковник Армії УНР. З 2 червня 1918 р. – командир 3-го Гайдамацького полку Окремої Запорізької дивізії Армії Української Держави. З 17 листопада 1918 р. – начальник Республіканської дивізії військ Директорії. У ніч з 21 на 22 січня 1919 р. був заарештований разом з П. Болбочаном. Невдовзі був звільнений та виїхав на Дон. У 1919 р. служив у Збройних Силах Півдня Росії, з рештками яких на початку 1920 р. відступив з району Одеси до Польщі. У червні 1920 р. перейшов до складу Армії УНР. У 1921 р. – в. о. командира 3-го збірного куреня 2-ї Волинської стрілецької дивізії Армії УНР. Подальша доля невідома.

Ідуче із станції Сватово до м. Білолуцька, тимчасово розташувалися в містечку Білокуракіно і простояли до 8 липня, здається так, 1918 р.

Командіра 2-го Запоріжського республіканського полку виконав обов'язки полковник Саліванський. Полковник Саліванський мене попросив хоть тимчасово виконати обов'язки господаря штаба полку з огляду того, що на 5 липня 1918 ожидали приїзду військового міністра генерала Рогозу, і полковник Саліванський мене уповноважив улаштувати встрічу ген[ерала] Рогози належним сніданком.

Із огляду приїзду ген[ерала] Рогози я ізгодився приняти тимчасово господарство штаба полку і улаштувати встрічу сніданком і обідом ген[ерала] Рогозу і отамана Натієва.

Рогоза прибув в м. Білокуракіно із от[аманом] Натієвим і в штабі полку захопили вартового старшину і мене, О. Богуна, в 10 годині ранку 5 липня 1918 р., бо пол[ковника] Саліванського не було, пішов із своіми усими штабними старшинами улаштовувати на плацу військовий дисціплірованний парад для встрічі військового міністра ген[ерала] Рогози.

Ген[ерал] Рогоза і от[аман] Натієв тут, біля мене, побули більше години. Отаман Натієв мене познаємив із ген[ералом] Рогозою[55] і порекомендував мене ген[ералу] Рогозі як великого лицаря із Руськоі Армії, також і Українськоі Армії на передових позіціях. І Натієв каже, що адміністративний старшина капитан Руськоі Армії О. Богун і ушанував своєю працією в 2-м Запоріжськім полку по господарству, що сам Болбачан іначе не зве О. Богуна, як Батько полку, також старшини і козаки.

Генерал Рогоза мною зацікавився як адміністративним старшиною за уряд військового чиновника Руськоі Армії, і особисто зацікавився моім призвищем Богуна.

Генерал Рогоза вів ізо мною розмову більше, чім ½ години. При цих розмовах генерал Рогоза мене запитав як Ви диветеся на гетьмана Скоропадського. Я сказав ген[ералу] Рогозі, що я властиво дивлюся і почуваю за гетьмана Скоропадського першечастно і незаконно.

Ген[ерал] Рогоза мене пета, чим незаконно. Я сказав, що гетьман Скоропадський виринув помимо волі українського війська, яке зараз пролило усю Україну своєю кров'ю за Українську Народню Республіку, а не за гетьманщину монархізма. І гетьман виринув теже помимо волі усего українського самостійного національного безпартійного народа, без усякого таємного виборного голосования, за що ми і боримося в сучасний мент. І повинна бути ВСНД УНР під жовто-бла-

[55] Рогоза Олександр Францович (1858-1919) – український військовий діяч, генерал-поручник російської імператорської армії, командир корпусу перед Першою світовою війною, у 1915-1917 рр. – командувач 4-ї російської армії. Військовий міністр Української Держави у 1918 р. На початку 1919 р. переїхав до Одеси, після здобуття міста вояками Григор'єва, був заарештований. За відмову перейти на службу до Червоної армії розстріляний 29 червня 1919 р. на Катеринінській площі.

кітним прапором, гербом тризубом з христом, хрест в знак православної віри і святу Афтокафальну церкву українського православного народа в на чолі виборного призідента вільними таємними свобідними голосами усим українським народом, оце моя властива пропозіція. Ген[ерал] Рогоза скривив трохи свої губи і каже мені – мусимо покоритися гетьману Скоропадському.

Я тоі кажу ген[ералу] Рогозі, пане генерал, раз криницю силою копають, то із неі води не пити...? Так само присилувати українського народа до гетьманського монархичного ярма уже трудно, це я Вам кажу, генерале, отверто і прямо.

Генерал Рогоза мені сказав – пожевем, побачемо, і на цім закінчили свою розмову. Але ж Рогоза мною залишився незадоволен, що це мною помічалося. Але ж я цього не боявся, бо я уже старшина бувалий, і борюся отверто за Україну, іі честь і волю та державно-громадське чисне національне право і будування дійсно ВСНД УНР.

Генерал Рогоза і отаман Натієв поіхали із вартовим старшиною до наміченого парада, а я залишився біля штабу і готовив сніданок, цебто готовили поварі під моім доглядом.

Сніданок був готовий початок 1-і години дня 5 липня 1918 р. Приіхав генерал Рогоза і полковник Саліванський із усими штабними старшинами. Сніданок вийшов чудово. Після сніданку генерал Рогоза від'іхав від нас і на прощання мені подякував за сніданок і більше нічого не сказав. Куди поіхав ген[ерал] Рогоза, я напевне не знав.

6-го липня 1918 р. тут ж[е], в м. Білокуракіно, приіхав німецький генерал. Оглядав наш військовий парад рано в 10 годин, сніданок був готовий в 11 годин ранку теже під моім доглядом. Генерал німецький нічого мені не сказав за те, що була разноцвітна посуда, ножі і виделки, бо я посуду збірав в інтелегенції м. Білокуракіна, бо при штабі полку не було вдосіч одноцвітної посуди і виделок та ножів.

Отаман Загродський[56] мене добре пробрав за те, що була різноцвітна посуда і вилки та ножі. От[аман] Загродський сказав мені, щоб було сказати Загродському за посуду, я б дав би одноцвітної посуди, виделок і ножів скільки хочете, а то німецький генерал може обідетеся.

Я тоі пану Загродському кажу – чим були багаті, тим були і раді. Крім цього, я кажу Загродському, що я посуди іще не одержав із Старобільська, за якою послали купити. Загродський відійшов від мене сердитим.

На обід цього дня поспіла усяка посуда, вилкі і ножі одного цвітного, і обід в 4 годині 6.VII/18 р. був покритий чудово. Усі старшини удосіч були задоволенні і

[56] Загродський Олександр Олександрович (1889-1968) – військовий діяч УНР, генерал-полковник Армії УНР (в еміграції), командир Волинської дивізії, учасник Першого зимового походу, заступник головнокомандувача Армії УНР. У міжвоєнний період – у Польщі, входив до керівництва УЦК. Помер у Нью-Йорку.

також отаман Загродський, обід закінчився в 7 годин вечора, і усі роз'їхалися по своїм містам. Обід був улаштован в народні школі в м. Білокуракіно.

8 липня 1918 р. ми виіхали з м. Білокуракіно до м. Білолуцьк Старобільського повіту на Харьківщині і прибули в м. Білолуцьк 10 липня 1918 р. Тут ми усі розташувалися на довший час по хатам, а штаб 2 Запоріжського полку розташувався в школі.

15 липня 1918 р. я здав своє господарство штабу полку, а сам знов залишився завідуючим полковою кореспонденцією. Я розташувався своєю працією в селянські хаті пана Гордія Калінівського. Люди до нашоі справи УНР були дуже прихільні, і мені була окрема кімната, і я відпочив дуже гарно і пробув до 18 серпня 1918 р.

А мій син Іван, 17 років, був в запасовій базі на станції Сватово, і за 2 місяці мій син був у мене усего 1 раз, бо було від мене 80 верст, цебто від м. Білолуцька до станції Сватово. З огляду цього мене не міг часто навіщати мій син Іван, добровільний козак по визволення України.

6 серпня 1918 р. була присяга і підпись старшинам і козакам бути вірним гетьману Скоропадському.

Я на присягу не пішов і не підписувався бути вірним старшиною гетьману Скоропадському.

В цей час тимчасову існували штаби: 1-й штаб Запоріжськоі групи в на чолі отамана Натііва, а 2-й штаб Запоріжськоі дивізіі в на чолі отамана Болбачана.

Отаман Болбачан мене покликав до себе штаб дивізіі, я негайно зявився. От[аман] Болбачан мене пита, на які підставі я відмовився від присяги і підписі. Я отверто сказав от[аману] Болбачану – я ніс своє життя на вівтарь неньки України і на кровавий бій не за право самозванного монархічного гетьмана, а я ніс і нису і буду нисти своє життя за визволення своєі рідноі Батьківщини, 40-меліонного українського народу, і дійсно будувати тільки ВСНД УНР під жовто-блакітним невмируючим державним прапором, гербом тризубом з христом, хрест в знак православноі віри і святу Автокафальну церкву самостійного національного православного українського народа в на чолі виборного президента вільними свобідними таємними голосами усім українським 40-меліонним народом. Оце моя мета, а не за самозванного гетьмана монархиста Скоропадського, меколаівського генерала, якого я не визнаю за гетьмана. На підставі цього я і відмовився від присяги і підписі, тепер хоть і розстриляйте мене, я готов, я смерти не боявся і не боюся за честь і правду та повне державне і громадське право укр[аінського] 40-меліонного народа, а не за поміщиків-монархістів.

Отаман Болбачан мені каже, що і я протів Скоропадського. Я, О. Богун, кажу – я Вашоі думки не знаю. Хотя я добре знав, хто і що от[аман] Болбачан із себе уявляв, але я йому про це промовчав.

От[аман] Болбачан мені каже, що Ви будете вилучені з складу 2-го Запоріжського полку і взагалі із війська гетьманського за відмову присяги і підписі.

Я от[аману] Болбачану сказав – хоть і сегодня я готов. І я одержав 15 серпня 1918 р. вилучення з складу старшин гетьманського війська.

От[аман] Болбачан не був команд[и]ром дивізіі, а от[аман] Натієв не був команд[и]ром групи, бо гетьман Скоропадський не затвердив штаба групи і 4-х дивізій, і наказав розформірувати штаб групи і штаби дивізій.

Натієва покликали до м. Киіва і Натієва преізвели в генерала-бунчужного, а полковника генштаба Петріва зариштували, а от[амана] Болбачана призначено командіром знов 2-го Запоріжського пішого полку і наказано от[аману] Болбачану із усим штабом і військом переіхати з м. Білолуцька на охорону кордону півночі, на Черніговщині, від Московщини-Білорусіі, Стародубськиі повіті.

От[аман] Болбачан 18 серпня 1918 р. виіжав із усим своім військом з Білолуцька на Черніговщину, і я з цим маршутом доіхав до м. Харькова і залишився в м. Харькові, а мій молодий син, 17 років, поіхав з Болбачаном при господарськиі частині.

20 серпня 1918 р. на станціі Харькові з от[аманом] Болбачаном умовилися робити заходи повстання протів гетьмана Скоропадського, і моє завдання було в м. Харькові добре рослідити настрій гетьманського війська і ригулярну силу, та де саме будуть гетьманські гармати і кулемети та гармадчики і кулеметчики і кінноту.

Ми з Болбачаном 2-х накреслили організацію повстання протів гетьмана Скоропадського. Я властиво був протів Скоропадського і Болбачана, але ж я мріяв використати Болбачана, а потім ми скажемо влучне слово і Болбачану, як бути украінцем, а не 2-х-личною людиною.

Я залишився в м. Харькові і зараз я здибався із своіми знаємими, і накреслили своє завдання протів гетьманщини. Тут, в м. Харькові, був відомий украінський патріот інженер С. Тимошенко, який теже був протів гетьмана. Сергій Тимошенко теже приняв участь в юридичні моральні справі протів гетьманщини.

Я обговорив усю справу в Харькові, а 2 верестня я поіхав до м. Киіва, до Національноі спілки (союз).

5 верестня 1918 р. я здибався із Виніченком в м. Киіві. Я зголосив п[ану] Виніченку влучитися в склад Національноі спілки (союз). Виніченко мене мало знав, але ж сказав мені, що Ви можете бути членом Національноі спілки (союз). Ми цим і покінчили своі балачки. Мене це не цікавило, а цікавило побачити отамана Василя Тютюнника. Але ж я не міг побачити його, то і я побалакав із відповідними людьми і поіхав знов в м. Харьків. По дорозі я побував м. Лубнах і в Полтаві і залишив ім пляни підготовки повстання протів гетьмана Скоропадського.

Я прибув до м. Харькова 25 верестня 1918 р., здибався я із інженером С. Тимошенком[57]. Тут ми обміркували деяку справу, але ж я С. Тимошенку не говорив про наші пляни із отаманом Болбачаном.

Я побув в м. Харькові до 10 жовтня 1918 р., я тут усе собі уявив усю силу і настрій гетьманського війська і адміністрації. 10 жовтня я поіхав в Полтаву, ізробив своє діло, поіхав в Лубни. В м. Лубнах був наш осередок організації Лівобережної України протів гетьмана Скоропадського, тут, в м. Лубнах, найбільше працював сот[ник] Сич. Сич нікуди не виїжав із м. Лубен, а сидів в м. Лубнах і робив своє діло. Із мого відома сот[ник] Сич добре підготовив усю справу протів гетьманщини.

Я в м. Лубнах пробув до 17 жовтня 1918 р. в кватирі Івана Кедрина, який мені допомагав.

17-го жовтня 1918 р. я виїхав в Лохвицю, тут, в м. Лохвиці, я залишив завдання Юрченкові і побув в Лохвицькім повіті до 19 жовтня 1918 р. Із Лохвицького повіту я поіхав до Болбачана на Черніговщину, в Воронок Стародубського повіту. І прибув до Болбачана 21 жовтня 1918 р., а 22 жовтня 1918 р. я уже іздибався із отаманом Болбачаном. Я усе ізясував силу гетьманщини в м. Харькові і на всі Лівобережні Україні.

Болбачан мене допитувався про справу сітуації Національного союза в м. Киіві. Я Болбачану про це нічого не говорив, бо я усю таємницю Національного союзу утаєвав від Болбачана, бо я був цілком на боці Національного союза, і по військові справі я був уклінний ясновельможному пану С. В. Петлюри.

А я Болбачаном цікавився, якби використати силою Болбачана, бо Болбачан цілком був на боці Василя Вишиваного і був ворог ясновельможному пану С. В. Петлюри.

Я пробув в Болбачана до 24 жовтня 1918 р. і я виїхав із Черніговщини до Полтави через Ромодан. Побув я в Полтаві і в Миргороді, в цих раіонах були у мене повстанці, я побув в Полтаві і поіхав до м. Кременчуга. Я в Кременчузі тільки околично оглянув гетьманську силу і настрій, бо я в Кременчузі не мав певної людини, якому я міг дещо зясувати, бо в Кременчузі був знаємий лікар Зубенко, але ж він умер.

З м. Кременчуга я поіхав до м. Харькова, і прибув в м. Харьків 11 листоп[ада] 1918 р., я пробув в м. Харькові до 22 листопада 1918 р. От[аман] Болбачан узяв м. Харьків цілком без бою 17 листопада 1918 р., бо ми захопили гетьманців в м. Харькові цілком ім несподівано, бо ми в ці справі добре підготовили увесь Харьків.

---

[57] Тимошенко Сергій Прокопович (1881-1950) – український архітектор і суспільно-політичний діяч. Член РУП, пізніше УСДРП. Член УЦР, губернський комісар Слобожанщини. 1919-1920 рр. – міністр шляхів в урядах УНР І. Мазепи, В. Прокоповича та А. Лівицького; учасник Другого зимового походу. У 1920-х рр. – на еміграції у Чехословаччині, ректор УГА у Подєбрадах. У 1930-х рр. – у Польщі, де був обраний до Сейму, очолював Волинське українське об'єднання. Помер у Пало-Альто в США.

От[аман] Болбачан із Харькова виіхав до Полтави, здається 24 листопада, і в м. Харьків залишився старшина Шелест із своєю частиною. Але ж Шелест не зумів себе поставити пред німцями, і німці розброїли частину Шелеста. Сам Шелест утік з Харькова, а частини були розброїні і були під надзором німців.

Я 26 листопада 1918 р. виіхав з м. Харькова, розпрощатеся із С. Тимошенком і іншими і поіхав до м. Лубни через Полтаву, і приіхав до м. Лубни 30 листопада 1918 р. Я в Лубнах усе ізясував сот[нику] Сичу і знов поіхав до Полтави. Гетьманці держали хронт Єреси до Бахмача і Хорола.

Я пробрався через гетьманські застави до м. Полтави, в Полтаві стояв штаб Болбачана.

Прибув я в м. Полтаву 4-го грудня 1918 р., іздав штабу деякі свої інформації, і я пробув в Полтаві до 6-го грудня 1918 р. Штаб Болбачана виіхав до м. Кременчуга, а в м. Полтаві залишилася господарческа частина, яка була німцями теже розброіна, чим скінчилося господарческа частина в Полтаві – я не знаю.

Я побув в Полтаві до 8 грудня 1918 р. 8 грудня 1918 р. я виіхав з Полтави до м. Кременчуга через Кобеляки, а своім повстанцям наказав прибути до м. Кременчуга на 10 грудня 1918 р., які були промеж Полтавою і Решетіловкою та Кобеляків. Нам нецікаво було напірать гетьманців на Кієв, а старалися відсікнути іх від Кременчуга, що звичайно так і сталося.

Я прибув в м. Кременчуг 9-го грудня 1918 р. і зараз же іздибався із Болбачаном в штабі 1-і Запоріжськоі дивізіі, яка в той час Болбачаном формувалась в Кременчузі із 4 полків. Я Болбачана попросив, щоб у ці 1-і Запоріжські дивізіі іменувать один полк Богуна. Звичайно, отаман Болбачан цінив моі лицарські військові подвіги, згодився задоволнити моє прохання іменувати 4-й полк імені Богуна. Таким чином, склалося 4 полків: 1. Республіканський полк, 2-й. Мазеповський полк, 3-й. Наливайковський полк, 4. Богунівський полк.

Я цим страшенно був задоволен, роспорядженням от[амана] Болбачана, і мій син, 17 років, Іван був призначен полковим писарем до господарческоі справи 1-го Республіканського полку.

11 грудня 1918 р. прибули моі повстанці до м. Кременчуга, я про це доложив от[аману] Болбачану, куди мені залучити своіх повстанців до регулярного війська 1-і Запоріжськоі дивізіі. Болбачан побалакав і[з] начальником штаб[у] дивізіі Гейдрахом, здається таке призвище, німец, поклоник монархіі, і він увесь час із Болбачаном. Тут, в штабі 1-оі Запоріжськоі дивізіі, уже багато залучилося московських старшин, бо говорили переважно по-московські. Це мене страшенно филювало злюче, але ж я нічого не говорив про це Болбачану, бо я добре знав Болбачана наміри, і як ярий приклонник конституціонної монархіі в на чолі Василя Вишиваного, це була мета Болбачана.

Моіх повстанців приняли і розпреділили по частинам в 1-ші Запоріжські дивізіі.

Я тут, в Кременчузі, одержав часть грошей в гривнях від штаба дивізії, виписував старшина Авраменко[58].

Тут була рада наступати на Кієв через м. Лубни і станцію Грибінку, це завдання було 2-му Мазеповському полку під кируванням полковника Дубового.

Мазеповський полк був відправлен в на чолі пол[ковника] Дубового із Кременчуга, здається 13 грудня 1918 р., по напрямку Хорол шалоном по залізниці.

Я теже спішив виіхати з м. Кременчуг до м. Лубень. В той час іще Ромодан, Лубни і Киів був в руках гетьманців, бо я мусин бути в Лубнах і повідомити свою організацію у те, щоб допомогти Мазеповському полку узяти м. Лубни, і зараз я мусин бути в от[амана] Василя Тютюнника.

Я прибув до м. Лубень 15 грудня 1918 р. Я уже не захопив пана сот[ника] Сича, бо він уже був зарештований гетьманцями. Я знайшов своіх певних людей і повідомив у те, що як будуть наступать наші Мазеповського полку, то стріляти мимо наших і зберегти мости на рідці Сулі, звичайно так і сталося. 17 протів 18 грудня ночью 1918 р. узяли м. Лубни Мазеповський полк в на чолі пол[ковника] Дубового[59].

Я тут із Дубовим здибався і полковником Васільєвим. Зараз ізроблено належне распорядження в м. Лубнах, і рушили на м. Киів. І м. Киів був узят в грудні місяці послідних числах 1918 р.

Я тут, в м. Киів, в головнім Генеральнім штабі іздибався із отаманом В. Тютюнником[60]. В В. Тютюнника був значковим мій знаємий сот[ник] Є. Маланюк[61]. Маланюк завше за мене докладував от[аману] В. Тютюннику без усякої черги і Тютюнник охотно мене без черги принімав, як відомого борця по везволенні Україні і будування дійсної СНВСНД УНР. Я, О. Богун, і от[аман] В. Тютюнник були одного напрямку і обидва ми були поклонники Головному От[аману] С. В. Петлюри.

От[аман] В. Тютюнник мене зарахував при собі як старшого старшину для доручення по важним державно-військовим справам, посади платні V кляси, і я дійсно був в распорядження тільки от[амана] В. Тютюнника. І я, О. Богун,

---

[58] Це речення закреслено, дописано – 4000.

[59] Дубовий Іван Костянтинович (1894-1956) – полковник Армії УНР. Після протигетьманського повстання – комендант Харкова. З грудня 1918 р. – командир 2-го Запорізького, потім – 2-го Мазепинського полку 1-ї Республіканської дивізії Дієвої армії УНР. Учасник Першого Зимового походу. З 1923 р. жив на еміграції у Франції, де очолював «Товариство Запорожців» та Союз лицарів Залізного Хреста.

[60] Тютюнник Василь Никифорович (1890-1919) – український військовий діяч, полковник генерального штабу Армії УНР, командувач Дієвої Армії УНР в 1919 р. Виступав за ведення бойових дій до останньої можливості, на відміну від ряду інших українських воєначальників, не намагався конкурувати із С. Петлюрою.Захворів на тиф, від якого помер у Рівному.

[61] Маланюк Євген Филимонович (1897-1968) – сотник Армії УНР, ад'ютант В. Тютюнника, український поет, публіцист, літературний критик. До 1923 р. перебував у таборах інтернованих, згодом – на еміграції в Чехословаччині, Польщі, Німеччині. Помер у Нью-Йорку.

пробув в распорядження от[амана] В. Тютюнника до самої його смерті. Але ж із 16 верестня 1919 р. я перейшов до складу військового меністерства по наказу от[амана] В. Тютюнника, і бути в распорядження військового меністра УНР пана пол[ковника] Петріва, який в той час був військовим меністром, і мене прелучено до закордонного відділу в распорядження пол[ковника] О. Шаповала.

Вернуся я назад. Я пробув в м. Київі з грудня місяця 1918 р. по 10 січня 1919 р. 10 січня 1919 р. отаман В. Тютюнник мені дав завдання на Полтащину по військові справі, і я виіхав із м. Киів до Полтави і Кременчуга. В Кременчузі я здав накази від Гол[овного] ген[ерального] штаба от[аману] Болбачану, і у мене було іще завдання від високої Директорії по справі інформації вибору 1-го Трудового конгресу. Я і це приняв по згоді от[амана] В. Тютюнника, і я в той час мав уже 2 посади для користі ВСНД УНР.

Я пробув в м. Кременчузі до 18 січня 1919 р. Я тут, в Кременчузі, помітив, що от[аман] Болбачан себе почува нібито цілком сильним протів високої Директорії і Головного Отамана С. В. Петлюри для перевороту Директорії і оголосити діктатуру Василя Вишиваного. Тут от[амана] Болбачана окружили московські штабниє старшини з мріями монархії.

От[аман] Болбачан, по свої малограмотності в полетичні державні і громадські справі і куцоглядності, оголосив себе самозванно отаманом війська усії Лівобережної Украіни, помимо головного Генерального штаба і високої Директорії ВСНД УНР, і цим от[аман] Болбачан себе сам підписав смертний приговор за зраду високої Директорії УНР.

Я собрав ці відомості в Кременчуці і 18 січня я виіхав 1919 із м. Кременчуга. І приіхав я до м. Київа 21 січня 1919 р., іздав усю таємну інформацію от[аману] Василю Тютюннику, а високій Директорії теже саме, тільки по справі виборів 1-го Трудового конгреса.

22 січня 1919 р. було велике свято IV Уневерсала СНВСНД УНР під жовто-блакітним невмируючим прапором, гербом тризубом з хрестом, хрест в знак православної віри і святу Автокафальну церкву українського православного народа. Молебень був у Софієвськім Соборі і підкреслення СНВСНД УНР було оголошенно на плацу біля памнятника Богдана Хмельницького. Свято пройшло чудово пре усих бувших делегатів 1-го Трудового конгреса високої Директорії УНР, які проістнували із 18 січня по 23 січня 1919 р. і доручили державну справу високі Директорії УНР.

Я знов виіхав на Полтавщину до ударної групи січовиків-стрильців під кируванням полковника Сушка. І мені було завдання від от[амана] В. Тютюнника до от[амана] Болбачана прилучити 1-у Запоріжську дивізію до ударної групи с[ічових] с[трільців]. Я це пропанував о[таману] Болбачану і уручив наказ, то

от[аман] Болбачан відмовився від наказа прилучитися в распорядження штабу ударної групи січових стрильців під кируванням пол[ковника] Сушка[62].

Я про це негайно повідомив от[аману] Василю Тютюннику, і у скорості був наказ от[аману]-зраднику Волоху і от[аману] Загродському зариштувати от[амана] Болбачана в м. Кременчузі і доставити в м. Київ. Отам[ани] Волох і Загродський зариштували от[амана] Болбачана і відрядили в м. Київ. Де дівали от[амана] Болбачана в м. Київі я не знав, бо я був в м. Лубнах і Лохвиці із своїми повстанцями, тримали наступ большевиків під кируванням полковника Сушка. Але ж ми не в силі тримати наступа большевиків, бо Волох очистив без бою фронт до самого Ромодану. Большевики узяли до самого Ромодану Україну без жодного боя.

Із великими боями пол[ковник] Сушко тримав Лохвицю, Гадяч, Ромодан, Лубни, Перятин, але ж не наша була сила, переважна сила була червоних большевиків.

Я 30, 31 січня 1919 р. на станці Лубнах і Грибінці прилучив своїх повстанців і лохвицьку та гадяцьку комендатуру і Лохвицький республіканський курінь до ударної групи сичових стрильців під кируванням пол[ковника] Сушка, і я залишився при ударної групи. І від самої Грибінки і до самого Коростеня через Київ ми оступали безоглядно без усяких боів, і прибули до станці Коростеня, здається, 6 лютого 1919 р.

Я із Коростеня поіхав до головного Генерального штаба аж у м. Винницю і до от[амана] В. Тютюнника на станцію Жмиренку 11 лютого, здається так.

В Жмиренці я іздибався із от[аманом] В. Тютюнником і побув до 13-го лютого 1919 р. Тут я усе здав своє бувше завдання і інформацію от[аману] В. Тютюннику, і дещо поговорили, і я 13 лютого виіхав з Жмиренки до м. Виниці і побув в Виниці до 17 лютого 1919 р. В Генеральнім штабі мав діло із паном Пісьменним[63], якого я трохи знав. Я Пісьменному нічого не довірявся в своіх справах.

17 лютого 1919 р. я виіхав до станції Коростеня, до своіх повстанців. В Коростені і за Коростенем були великі боі 20 і 21 лютого, і я тут дуже ранен уже 2-ий раз большевицькою кулею в живіт, але ж не смертенно. Мені ізроблено перевязку, і відрядили мене в Житомір, в містевий шпіталь. Тут, в шпіталі, ізроблено операцію і виняли із живота кулю. Дяка Богу, кишки були не порушені, і рана за

---

[62] Сушко Роман Кирилович (1894-1944) – військовий і політичний діяч, співорганізатор і полковник Січових Стрільців, співорганізатор і крайовий комендант УВО, співзасновник ОУН, командир українського легіону. У 1918-1920 рр. – командир Січового куреня, дивізії, бригади, учасник Другого зимового походу. Вбитий у Львові.

[63] Письменний Степан Дмитрович (1885-1940) – український військово-політичний діяч, член Української Центральної Ради, підполковник Армії УНР. Незмінний секретар Українського генерального військового комітету, з середини лютого 1918 р. – секретар Військового міністерства УНР, з грудня 1918 р. – начальник канцелярії Генерального штабу, скарбник Військового міністерства УНР. З 1922 р. жив у Рівному, де заарештований у 1939 р. органами НКВС, розстріляний у Старобільську.

2 неділі загоілася, і залишився в живих. Один тиждень я пролежав в Житомірі, а один тиждень в виницькі містеві лічни[ц]і.

Одужавше, я знов поіхав до отамана Василя Тютюнника в Жмиренку, і був в Жмиринці до 20 березня 1919 р. В цей час стояли штаби в Вапнярці Коновальця, Волоха і 1-і Запоріжськоі дивізіі і інші.

Большевики наступали на Жмиренку, і от[аман] Тютюнник готовився отступати на Проскурово. А мені дано завдання отаманом В. Тютюнником до от[амана] Коновальця, де стояв на станціі Вапнярці. Я це завдання приняв від от[амана] В. Тютюнника і поіхав потягом до станціі Вапнярки. І приіхав на станцію Вапнярку 24-го березня і іздав накази от[аману] Коновальцю[64]. Я отамана Коновальця лично не знав, хто він і що він, а знав його як вождя галицьких січових стрільців, і я ні в які балачки із Коновальцем не вступав.

На станціі Вапнярці повно набито різними вагонами, можна прямо сказати, що не було ні однііі вільноі запасовоі лініі, крім проходящоі пасажирськоі лініі. І тут, на станціі, були переважно старші старшини різних частин, які розташовані по пасажирським вагонам.

Я тут, на станціі, довідався, що мій син в 1-му Республіканськім полку 1-і Запоріжськоі дивізіі, і 1-й Республіканський полк був розташован в с. Колодіівці, усього 2 версти від станціі Вапнярки.

25 березня 1919 р. я найшов командіра 1-го Республіканського полку підполковника Гончаріва. Гончарів мене добре знав і приняв мене гостеприімно, і каже мені – Батьку Богун, бутте у моєму полку батьком, як Ви були і у Болбачана. Я на це відповів – дякую Вам за оцінку і шану, і попутно кажу, що я не можу бути у Вас батьком полку, бо я і так занімаю високі відповідні посади старшиною для дорученя от[амана] В. Тютюнника і високоі Директоріі, так що дякую Вам, пане підполковнику. Пан під[полковник] Гончарів мене добре пригостив і дав мені окрему кімнату для відпочинку. І цим я розійшовся із п[аном] під[полковником] Гончарівим і пішов до свого сина, 17-річного Івана. Мій син, як побачив мене, то так зрадів, що не знав, що зі мною балакати. Тут я із сином укупі мешкався, але ж недовго.

27 протів 28 березня 1919 р. нас усих захопили у полон большевики, крім штаба полку. У полон попало пошти увесь полк, бо полева варта була, із усего видно, неросторопна, або може була мета на бік большевиків, я цього в той час не врозумів, у чім справа, що так скоро охопили ночью нас большевики.

Я, як був звичайно селянин і володів добре у ці справі своєю стратегичною практикою, я завше був в селянському убрання, але ж мій син був в ту ніч на наряді приготовки виступати із села Колодіівки до станціі Крижопіль. Я сам був

[64] Коновалець Євген Михайлович (1891-1938) – полковник Армії УНР, командант УВО, голова Проводу українських націоналістів, перший голова ОУН, один із ідеологів українського націоналізму. У 1918-1919 рр. – командир куреня, дивізії, корпусу і групи Січових Стрільців в Армії УНР. Вбитий у Роттердамі.

вирвався із рук большевиків ночью і прибув до станції Крижопиль. Тут я, в Крижопелі, побачив деяких старшин 1-го Республіканського полку і питаю за свого сина. Старшини мені сказали, що мій син попав у полон.

Я тоі із станці Крижопель гайда до с. Колодіївки 28 березня 1919 р. Але ж в Колодіївці якраз був мітинг старшинам і козакам большевиками, і старшини і козаки були окружені большевиками, і також само мого сина окружили. Син мій мене бачить і я його, але ж визволити сина із полона неможливо. І 28.III/19 р. усих старшин і козаків 1-го Республиканського полку відрядили на станцію Вапнярку, також саме і мого сина (це можна рівняти подіі Тараса Бульби).

На станції Вапнярки іх, цебто старшин і козаків, добре окружили, і большевики добре шарпали наших старшин і козаків. Із наших старшин і козаків знімали путне убраня і взуття, а давали взамін нашим старшинам і козакам рване убраня і взуття. В цей час не один старшина і козак заплакав, також і мій син. Найбільше обіжали большевики пана сотника Гайду.

Тут, на станції, один старшина сказав – іще не вмерла Україна і не вмре, то один большевик зараз застрелив із свого самопала браунінга, і кричали большевики – ніякоі України не було і бить не можить. На жаль, не препомятаю прізвище цього забитого укр[аінського] старшину.

Усих старшин і козаків 28 протів 29 березня 1919 р. відрядили окремим шалоном аж до м. Киіва, і я за ними, цим шалоном, аж до Киіва. І большевики мене не замітили, і мій син мене бачить, що і я іду за ним. Це для його була радість, що я знатему, де ростриляють мого сина і інших. І ми доіхали до м. Киів 3 квітня 1919 р. (уявити цю картину).

Але ж іх не рострілювали, іх розмістили по частинам. І мого сина, як молодого, оприділили писарем одного баталона при бувшому штабу кріпості проти Лаври.

Мій син ходив вільно, як молодий 17 р., рахувався писарем. І ми тут, в м. Киіві, 3 рази здибалися. Я хотін його украсти і втикти із сином до Проскурова, але ж пан сот[ник] Гайденко теже був на волі і мені порадив не красти сина, нехай він тут побуде, поки ми трохи укрипимося. Я на це цілком згодився.

6 квітня 1919 р. я поіхав нелегальним чином в Полтаву і Харьків і побув дома в м. Чернухах Лохвіцького повіту на Полтавщині. І пробув дома 8 діб таємно, ніхто мене не бачив. А синові я дав завдання в м. Киіві.

Приіхав я до м. Киіва 2-го травня 1919 р. і знову я побачив свого сина і питаю – як жеветься. Він мені каже, що матеріально нічого, а морально дуже бідую як украінський національний молодий патріот, і служу у ворогів України.

Я тоі пораяв своєму синові клопотать ізвільненя із большевицького війська, як несовершенолітнего. А я собрав же відомості Лівобережні України о сітуації украінського громадянства і червоного війська. І виявилося, що нас не больше-

вики побили, українців, а побили нас свої зрадники: 1-ше – Григорьів, 2 – Болбачан, 3 – Волох, який душею був цілком на боці большевиків, а наружно був в нашому українському війську та іще і отаманом гайдамацьких усих 3-х кінних полків, і він порошив нашу армію, що наші про це ніхто не знав в той час.

3 – Оскілко, а 4-те – різні партії, такі як Бурис Мартос із своіми ездеками, 5 – М. Шапувал із своіми есерами, 6 – Веніченко із своіми українськими комунистами, 7 – Галицька делегація в Паріжі, особисто Панейко і патріарх Шептіцький і інші, які рвали українське одно державне національне тіло на різні шматки. Оце і було усе наше державне нещастья і лихо.

Оце на ці підставі я сказав, що нас не большевики побили, а наші українці прокляті побили. Але ж ми це усе витримали і витримуємо в на чолі ясновельможного пана С. В. Петлюри і Андрія Левіцько[го], В. Пропоковича, О. Саліковського, І. Огієнка, ген[ерала] Юнаківа, ген[ерала] Галкіна, ген[ерала] Сальського, С. Тимошенка, К. Мацієвича, Смац-Тоцького[65], протієрея Пащевського, Петра Холодного і багато інших, у цім числі і я, О. Богун, незмінно укупі з ними будуємо тільки дійсно ВСНД УНР із своім патриотичним військом і загальною українською національною безпартійною громадою для Слави Україні, Слави п[ана] С. В. Петлюри.

Я виїхав із м. Киіва 8 травня 1919 р. до м. Проскурова на Поділью, пробірався через большевицькі застави: 1 – Козатін, а із Козатіна я скрізь ішов пішки полянками аж до станції Здолбуново, через Любар і Шепетівку, і прибув до Здолбунова 13 травня 1919 р. 13 травня 1919 р. я іздибався із от[аманом] В. Тютюнником, от[аман] Тютюнник, як побачив мене, то дуже зрадів.

Я дав повні інформації от[аману] В. Тютюннику про сітуацію от[амана] Коновальця і Запоріжськоі дивізіі і Волоха, куди вони оступили із Вапнярки 27 березня 1919 р. по направлення Тирасполь і інтернувалися в Румунію.

І росказав про себе і свого сина, і де я в цей час був. І росказав усю сітуацію червоного війська і громадян усіі Лівобережноі України. І росказав, що нас не большевики б'ють, а б'ють нас своі деякі главарі, що я вище переіменував. От[аман] В. Тютюнник це цілком зрозумів, бо він сам добре знав, хто нас б'є і що робиться.

От[аман] В. Тютюнник мені дав завдання поіхати в Сарни і оглянуть справу Оскілки. Я поіхав і оглянув справу Оскілка, і я замітив, що Оскілко і оскілковці ворогує із нашим центром в на чолі ясновельможного пана Головного Отамана С. В. Петлюри. І оскілковци почували себе в м. Рівне і Сарни яким-то окремим від ясновельможного пана Гол[овного] От[амана] С. В. Петлюри.

Дійсно в той час в м. Рівне кешіла черна сотня, особисто білі кадети в на чолі Остапенка, іще після повалу Оскілки.

[65] Степан Смаль-Стоцький.

Я повернувся до станції Здолбуново 16 травня 1919 р., здається так, і здав свою інформацію про сітуацію проклятого куцозоркого Оскілки, як кадета малограмотного, куди дівався Оскілко не знав.

От[аман] В. Тютюнник це узяв собі у поняття дуже пільно[66]. І Оскілко проіснував одну добу Головним Отаманом в м. Рівне, але ж от[аман] В. Тютюнник по наказу Гол[овного] От[амана] С. В. Петлюри ліквідувати справу Оскілко силою багнетами, що це от[аман] Тютюнник і генерал Осецький виконав і усе ліквідував, усю Оскілщину. Але ж ізробилася велика щербина для нашого війська під кируванням ясновельможного пана Головного Отамана війська УНР С. В. Петлюри. Але ж ясновельможний пан С. В. Петлюра не трус, своєю далековидностью і стратегичною лицарською здібністю не припинив, і не припеня, і не припинить своєі боротьби із різними лютими ворогами неньки Украіни і нації українського 42 меліонів народа, і ринув, і рине, і буде ринути до своєі належно-наміченоі мети збудувати тільки дійсно СНВСНД УНР від тихого Сяна і до бурхливоі Волги та Кавказа[67].

Це мета і мрія ясновельможного пана Голови високоі Директорії УНР С. В. Петлюри, ми, українські самостійні національні безпартійні загальні громадяни 85% із 42 меліонів цілком у це упевнилися і уклінно віримо ясновельможному пану С. В. Петлюрі у те, що він нас, українських громадян не покине, і доведе свою намічену державну справу до належноі мети, що вище переіменовано.

Слава ясновельможному пану С. В. Петлюрі і А. Левіцькому і вірним іхнім державним культурно-дісціплірованим працівникам.

Уже ми, украінці, є цілком українськими національними побидітелями, і хвалити Бога, що нема Малоросіі і малоросів, а є Украіна і украінці, що про це зна нарід усего світу, а це для нас саме головне.

А для того, щоб бути цілком державно-тереторіальними побидітелями, то для цього ще треба працювати та іще працювати, і на фелину не припиняти, що це і робиться неупинно, де і я улучин в цю державно-громадську полетичну працю під кируванням ясновельможного пана С. В. Петлюри і А. Левіцького. А коли цьому буде кінець, цебто боротьби із різними ворогами Украіни? Але ж буде і незабаром, може ми і не діждемо, то діжде наш потомок, а може, чого доброго, що і ми іще діждемо, то дай Бог цього.

Ізкрушили в'язи проклятому самозваному головного отамана В. Оскілки, але ж ця боротьба дорого теже коштує Українські Державі.

Багато майна різного попало до рук большевиків в квітні місяці 1919 р. на станції Сарни, Рівно, Здолбуново, Дубно, Раздівілово і Кременці через проклятого Оскілку. І наші, здається 10 червня 1919 р., із м. Кременця відступили до

[66] Після цього речення частину тексту закреслено.

[67] Після цього речення частину тексту закреслено.

містечка Вишневец, Збараж і Волочінськ. І большевики гадали, що уже ліквідована Армія УНР. Але ж вони в ці справі помелилися із огляду наступу польської армії на большевиків в червні місяці 1919 р. на Сарни, Рівно, Раздівілов, Почаїв. Большевикам не дали гараз опомнитися, і вони із м. Крименця не перлися за остатком Ар[мії] УНР.

Нашого українського державного майна батато попало до рук поляків в м. Бродах і в Луцькому і Ковелі.

В скорості із Ростова і Криму наступили білі і чорні монархісти неділімої Росії, Армія Дійнікіна, на большевиків. Армія Дійнікіна теже була люто ворожа до Української Держави УНР. Дійнікінці в Криму по всі Таврії нищили, розстрілювали українських свідомих патріотів, палили українські книгарні і усяку літературу. І дійнікінці в липні місяці 1919 р., здається так, рострилляли нашу делегацію, яка була послана головним урядом УНР для балачок для іднання боротьби із большевиками. Ростріл був в Криму, здається це правдиво.

Дієва Армія в на чолі славного отамана Василя Тютюнника своєі праці не припиняла під кируванням ясновельможного п[ана] Головного Отамана С. В. Петлюри, і верестні місяці знов ізробили наступ на большевиків по напрямку м. Київ.

Я вернуся назад. 10 червня 1919 р. славний отаман В. Тютюнник мене закликав до себе в м. Кременці і пропанував мені знов підти до м. Києва і Полтави, Харьків, і вернутися у верестні місяці 1919 р. до штаба Дієвоі Армії УНР туди, де буде він розшташован. Але ж правдивого розташованя штаба Дієвоі Армії УНР уявити неможливо було. Але ж приблизно от[аман] В. Тютюнник уявив: 1. Виниця, 2. Жмиренка, 3. Проскурово, 4. Казатин. Так гадав от[аман] В. Тютюнник бути у верестні місяці 1919 р. своім штабом у цих 4-х містях.

Я одержав це завдання 10-го червня 1919 р. від отамана В. Тютюнника і вийшов із Кременця до м. Дубно, м. Дубно було в руках большевиків, я дійшов до станції Озирян по залізниці промеж Дубном і Здолбуновим на Волині до своіх знаємих дійсних українських національних безпартійних патріотів Павла Волошина, особисто його дружина Маланка[68]. Тут я, на станції Озиряни, побув в Волошиних усего 2 доби, і організував тут свою українську національну безпартійну громаду і осередок з'язка на Волині на користь УНР.

І 12 червня 1919 р., здається так, я виіхав із станції Озирян на конях до станції Здолбуново, а із станції Здолбуново я поіхав валкою по залізниці до м. Києва, і Полтаву, і Харькова нелегальним чином. І іздив цілком валкою зайцем, ні шага не платив за зализницю і завше вештався промеж большевицькими

[68] Волошин-Березюк Павло Опанасович (1887-?) – касир залізничної станції Озеряни, та Волошина (Левчук) Меланія Калістратівна (1889-?). Син Волошиних Ростислав (1911-1944) – діяч ОУН, полковник, командант запілля, заступник Головного командира УПА, Генеральний секретар внутрішніх справ Української головної визвольної ради.

і дійнікінськими ворожими нам шпиками. І не попав до большевиків і дійнікінців в іхні руки, бо я на це стратегиц. Хотя уже був у той час глухотец.

І пробув на Великі Україні до 8 верестня 1919 р., пошти більше 3-х місяців перервами. За цей час я поінформував своіх певних людей на Великі Україні у те, що головний уряд і військо УНР в на чолі ясновельможного пана С. В. Петлюри боротьба не препиняіться і не препиниться із усякими лютими ворогами неньки України до того часу, доки не збудуємо дійсно СНВСНД УНР під жовто-блакітним прапором, гербом тризубом з хрестом, хрест в знак православноі віри і святу Автокафальну церкву українського православного народа від тихого Сяна і до бурхливоі Волги і Кавказа.

Як це учули відповідні люди на Великі Україні, то усі мені дякували, і цим дуже радувалися. І мене з міста до міста переправляли таємним чином, з початку в реакціі большевиків, а в серпні місяці і до 8 верестня 1919 р. в дійніковські реакціі. І так само мене переправляли з міста до міста, як і за большевицькоі реакціі, бо на Великі Україні 85 % цілком уклінні ВСНД УНР під кируванням ясновельможного пана С. В. Петлюри. Але ж лиха доля нам іще служить, що ми іще із голими руками, без військових багнетів, і через це іще люті вороги над нами панують.

В серпні місяці 1919 р. я був дома, при своєму сімейству, в містечку Чернухах Лохвіцького повіту на Полтавщині, до 8 верестня 1919 р., в сриді большевицькоі реакціі, часту ходив і в інших місцях з метою полетичної справи.

В серпні м[ісяці] 1919 р. наступала дійнікінська армія на червону армію.

Большевики, відступаюче назад від дійнікінськоі арміі, і якраз в м. Чернухах і с. Харсіках розшташувалася червона дика кінна дивізія, іі штаб був в с. Харсіках, це рядом з м. Чернух. В –го серпня 1919 р. і якраз був дома. Отже, штаб червоноі дикоі кінноі дивізіі ганявся за дійніківською резитацією до кари, також і за петлюровськими самостійниками.

Отже, підійшла черга і до мене, як до дійсного петлюровця, і 16 серпня червоні уже опанували моім господарством. Я в той час не був дома, і моя уся сім'я була захоплена несподівано урасплох, яка втикла з дому, а усе господарство покинули на волю чер[воних], не успіла нічого з собою взяти в сусіднє село, де можна було сховатися від червоних катів.

16 серпня червоні кати огарбали усе моє трудове господарство, складили ріжні річі на своі хурі цілий день, бо майна у мене було чимало, бо я дбав для себе і 2-х синів та 2-х дочок з своєю дружиною і старим батьком дружини, який дбав про мою сім'ю.

І червоні кати успіли захопити мій скарб, гроші 36000 карбованців, 18 тисяч кар[бованців] в золоті і серебрі, золотом около 10 тисяч, а серебром більше 9 тисяч, а решту папірні, і багато золотих і серебряних ріжних річей. Ці гроші, 36000 кар[бованців], і ріжні золоті і серебряні річі мною набуті на виставці в

Катернославі 1910 р. і Київі 1913 р. [...] І хотів в м. Полтаві купити місце і збудувати собі і дітям доми і господарство. Але мені цього нешчастило, бо захопила світова війна в 1914 р., куди і мене мобелізовано, і уся моя праця пішла даремно, загарбан[а] большевиками. На підставі цього моя уся родина дуже підує своїм життям, але тремаємо себе патриотично українськоі національноі справи, я цим дуже тішуся і горжуся.

А ночью, на 17 серпня 1919 р., підпалили деревяний великий сарай, критий соломою, в цій пожежі погоріла солома, сіно, дрова, ріже господарське приладья, хліб в зерні, яке було невіянне після молотьби і багато хліба в зерні забрали на хурі, як і ріжні продукти і майно.

В ці пожежі згоріло 2 маленьки деревяних комірок, криті бляхою, і спеклася дійна корова і 2-х-літна телиця. І таким чином моє трудове господарство цілком зруйнували, а мене преговорено до рострілу, але вони мене не знайшли, бо червоні 2 верестня очистили Чернухи, а заняли дінікінці, бо я ховався в лісах.

3 верестня 1919 р. я пребув додому і уся моя сім'я, то побачили тільки попіл та одну стару хату цілком пусту. Я побув до 8 верестня 1919 р. та мусив тікати і від дійнікінців, як від червоних, а сім'ю кинув голодну на волю судьби.

13 верестня 1919 р. я прибув до штабу Дієвоі Армії УНР під кируванням пана от[амана] В. Тютюнника в м. Жмиренці.

От[аман] В. Тютюнник мене радо приняв, і я йому іздав інформаційний письменний доклад про сітуацію Великоі Україні на Лівобережні Україні, настрій громадянства і силу війська большевиків і дійнікінців. В той час дійнікінці уже захопили Бахмач і Київ і дійнікінци гадали, що із большевиками справляться сами у майбутнім, а ришили припинили наступ на Московщину, а необхідно знищити Армію УНР в на чолі ясновельможного пана Головного Отамана С. В. Петлюру; і дійсно дійнікінци пішли на Армію УНР.

От[аман] В. Тютюнник мені пропонував поіхати до міста Камінця, до військового меністра УНР генерала Петріва, із своіми устними інформаціями про сітуацію на Лівобережні Україні і дійніківського війська. І отаман В. Тютюнник сняв копію із мого листового доклада, якого я йому дав про сітуацію дійнікінців проти нас, цебто Ар[міі] УНР.

От[аман] В. Тютюнник мені виписав 24000 гревен, і видано мені на руки. І от[аман] В. Тютюнник дав мені копію мого листового доклада і своі належні папіри до військового меністра УНР генерала Петріва, і дав до мене іще двух урядовців штаба Дієвоі Армії УНР, пана Грецька Юрченка і Мусія Цимбала.

15-го верестня 1919 р. я уже в військового меністра генерала Петріва[69] в м. Каменці. Я іздав копію доклада і свою устну додаткову інформацію по спра-

[69] Петрів Всеволод Миколайович (1883-1948) – військовий і громадський діяч, генерал-хорунжий Армії УНР. З 9 липня 1919 р. – військовий міністр УНР, згодом – товариш військового міністра УНР. З 1920 р. – в еміграції, автор праць з військової історії. Помер у Німеччині.

ві сітуації дійнікінців. Генерал Петрів щиро мені подякував, бо генерал Петрів знав мене іще із 1918 р. похода отряда Натієва.

Генерал Петрів мене прилучив у своє распорядження, до закордонного відділу, і передав мене в распорядження от[амана] О. Шапувала[70].

От[аман] Шапувал мене теже знав і охотно мене приняв у своє распорядження старшим старшиною для доручення при складі військового меністерства, посада V кляси.

От[аман] О. Шапувал виписам мені 40000 гривень в м. Камінці і дав у моє распорядження урядовців Г. Юрченка і М. Цимбала. Це було 16 верестня 1919 р.

Вечором 16 верестня 1919 р. були загальні громадські збори в театрі в м. Каменці, п[ан] Назарюк і наш Безпалько давали інформацію загальному громадянству про сітуацію боротьби із усякими ворогами УНР.

Я на цих зборах помітив п[ана] Назарюка[71], що він хитаюча людина в своіх словах, і Назарюк більше себе уявляв таємно прихільний до гетьманщини. З огляду цього я мусив виступити на цих загально-громадських зборах і страшенно я обороняв високу Директорію УНР і ясновельможного пана Головного Отамана С. В. Петлюру і обравірував – 1. большевіків, 2. дійнікінців, 3. гетьманщину Скоропадського як федераліста-монархіста.

Я виступив від імені Селянсько[і] спілки Лівобережної Украіни, і я в той час був у прості селянські свитині. Промову мою 4 рази переревали загальні збори оплесками і криком – слава Богуну і Гол[овному] От[аману] С. В. Петлюри, іще не вмерла Украіна і не вмре. Це кричали загальні збори, я уклінно кланявся загальним зборам і по закінчення своєі промови пропанував – нехай жеве ВСНД УНР в на чолі високоі Директорії і хай жеве ясновельможний пан Головний Отаман С. В. Петлюра, слава. Тут мене укрили звучними оплесками – слава Богуну. Я уклінно уклонився і цим ізійшов із [с]ціни, а за мною полилися звучні оплески.

17 верестня 1919 р. про мене пронеслася слава по всиму Камінці, і у військовому меністерстві мене вітали, особисто за мене голосив пан Пісьменний і кричав – слава Богуну. І про це повідомило меністерство справ військових от[амана] В. Тютюнника.

Я одержав знов завдання від от[амана] О. Шапувала поіхати знов на Лівобережну Украіну, побувати в сриді дійнікінськоі реакції із метою інформації гол[овного] уряда УНР до громадянства протів дійнікінців. Я це завдання приняв і виіхав із м. Камінця 18 верестня 1919 р. із своіми 2-ма урядовцями.

---

[70] Шаповал Олександр Андрійович (1888-1972) – військовий діяч, полковник Армії УНР. У лютому – квітні 1919 р. – військовий комісар Директорії УНР, згодом – у міністерстві військових справ. З 1921 р. – на еміграції. Помер у США.

[71] Назарук Осип Тадейович (1883-1940) – український громадський і політичний діяч, письменник, журналіст, публіцист. З червня 1919 р. керував роботою пресової квартири Української Галицької Армії, у середині липня 1919 р. у складі УГА прибув до Кам'янця-Подільського, увійшов до уряду Директорії, одночасно редагував газету УГА «Стрілець».

Приїхав я із своїми урядовцями до штабу Дієвої Армії УНР в Жмиренку 19 верестня 1919 р. От[аман] Василь Тютюнник і Веговський довідалися, що я в Жмиринці, зараз послали свого кур'єра за мною. Я в той час саме снідав на станції Жмиренці, в 10 годин ранку 19-го верестня 1919 р. Кур'єр найшов мене, бо він знав мою лічность, і подав мені пакет. Я розирвав пакет і на пакеті написав, що я буду у Вас в штабі в 11 годин ранку 19 верестня 1919 р., і с цим кур'єр і пішов.

Я, поснідавше, і прийшов до штабу Дієвої Армії УНР, в м[іську] гімназію. Тут мене встрів мій приятель сот[ник] Є. Маланюк і негайно про це доложив от[аману] В. Тютюннику без очереді.

От[аман] В. Тютюнник вийшов в ожедальню з сот[ником] Маланюком і зараз скричав легенько – слава пану О. Богуну, і повів мене у свій кабінет, цебто в свою штабну кімнату. І зараз мені показує листа, якого він одержав від військового меністерства із великою подякою от[аману] В. Тютюннику за мою особу личність і працю та промову в Камінці в театрі. Тут от[аман] В. Тютюнник мене поцілував і ізтиснув мені містно мою руку і пропановує мені іти із ним на сніданок. Я от[аману] В. Тютюннику уклінно дякую і відмовляюся іти снідати із огляду того, що я уже поснідав, а друге те, що я мусин в 1-шу годину дня виіхати із Жмиринки до Козатина. От[аман] В. Тютюнник зна мене і урозумів, в чім справа. Тут дещо з ним поговорили, посовітувалися і він, от[аман] В. Тютюнник, мені дав іще 10000 гревен. От[аман] В. Тютюнник в той час не був отаманом Дієвої Армії, а собірався іхати в Варшаву.

Я роспрощався із отаманом В. Тютюнником і пішов на кватиру старшини Трохима Цимбала[72], це мій земляк та іще і родич. На ці кватирі були моі урядовці, Мусій Цимбал – це брат рідний старшини Трохима Цимбала.

Трохим Цимбал був 2-м помішником начальника інспекторського відділу Дієвої Армії УНР і цей час п[ан] Т. Цимбал виконав обов'язки господарческої справи і був у распорядження пана Олександра Веговського.

Тут ми забалакалися і прозівали потяг в 1-шу годину дня [19 верестня] 1919 р. Прийшлося мені тут заночувати, в Жмиринці. І тут я 1-й раз познаємився з паном Веговським. Цимбал мене рекомендує Виговському[73], Веговський каже Т. Цимбалу, що я уже чув і знаю діяльність О. Богуна і каже – слава Богуну.

---

[72] Цимбал Трохим Григорович (1894-1895) – доктор біологічних наук, професор Харківського ветеринарного інституту, один з творців класичної школи ветеринарних анатомів у СРСР. Народився в с. Ковалі Лохвицького повіту, неподалік Чорнух, у козацькій родині. З грудня 1918 р. – в армії УНР, звідки вибув внаслідок поранення і висипного тифу.

[73] Виговський Олександр Хомович (1888-1939) – український військовий діяч, підполковник Армії УНР. З грудня 1918 р. – секретар начальника, начальник канцелярії, начальник загального відділу Генерального штабу Дієвої армії УНР. У грудні 1919 р. був інтернований польською владою у Рівному. З травня 1920 р. – начальник військово-похідної канцелярії Головного Отамана С. Петлюри. Входив до керівництва УЦК, помер у Варшаві.

20 верестня 1919 р. трапився пан сотник Палій[74], який теже був у м. Каминці і приїхав до Жмиренки теже їхати в запілья дійнікінців.

Тут ми скоренько зробили пляни свого маршруту, сот[ник] Палій із Мусієм Цимбалом ідуть на Вапнярку і Христиновку .

А я із п[аном] Грицьком Юрченком – на Казатин і Київ. Я із Юрченков в 1-шу дня 20 верестня 1919 р. виїхав з станції Жмиренки на Казатин.

Дійнікінци тримали фронт станція Фастова, Біла Церква і Христиновка.

Ми з Казатина доїхали до станції Ярмолівка, здається так її називають, по линії Умань – Казатин.

21 верестня ранком ми уже в Ярмолівці, тут нам дано хуру до м. Сквери. Приїхали до м. Сквіри 21 верестня 1919 р., переночувавше в м. Сквирі, трохи відпочили. 22 верестня 1919 р. ми вийшли з м. Сквири пішки до м. Білої Церкви, від м. Сквира і до м. Білої Церкви 32 версти, ця містина була нейтральна.

22 верестня 1919 р. у Білі Церкві, це біля парку княгині Браніцької, удалося пробратися непомітно для дійнікієської застави. Ми побули в Білі Церкві до 23 верестня 1919 р., переночували в належної людини по порольду від сквірської організації.

23 верестня ранком 1919 р. собрали тут інформацію про дійнікієське військо і залишили свою інформацію про істнування головного уряда УНР і Головного Отамана С. В. Петлюру та Дієву Армію УНР.

І 23 верестня 1919 р. ми днем вийшли з Білої Церкви пішки по линії до станції Фастово, бо нам обов'язково потрібно бути на станції Фастово оглянути силу війська дійніківців. І вечором 23 верестня 1919 р. ми уже на станції Фастово, станція Фастово завалена була пасажирськими шалонами. І тут, на станції Фастово, дійсно був блеск золотопогонців, істіно руських людей неділімої Росії. Говорили звичайно по-московські і були страшенно бадерні, переважно військова сила старшини.

23 верестня 1919 р. ми виїхали шалоном із станції Фастово до м. Киіва зайцем і прибули до м. Киіва ночью 23 верестня против 24 верестня 1919 р. Тут ми побули ночью на станції, бо до міста не пускали, і ми обережно були і не спали цілу ніч.

24 верестня 1919 р. ми оглянули станцію Київ – пасажирську і товарну. На пасажирські станції м. Киіва стояв шалон метрополіта і Довгорукова, і на вагонах росклеіно малюнок страшного суда небес і різні інформації про монархичну державу неділімої Росії. Тут, на станції Киіві і в Киіві місті, старшини гуляли

[74] Палій-Сидорянський Михайло Данилович (1895-1963) – полковник Армії УНР. З липня 1919 р. – старшина Київської групи, з травня 1920 р. – начальник розвідчого відділу штабу, з жовтня 1920 р. – командир 4-го кінного полку 4-ї Київської дивізії Армії УНР. Командував Подільською групою під час Другого зимового походу. Перебував у таборах інтернованих, згодом жив як емігрант у Польщі і Чехословаччині. Помер у Празі.

торжественно і почували себе повними победітелями. Але ж я і мій урядовий побратима Г. Юрченко із їх сміялися у те, що іще не пора торжественно гуляти, іще прийде до вас і гірка доля, що це і для їх трапилося гірше, чім нам, українським самостійним распубліканцям в на чолі ясновельможного пана голови високоі Директоріі УНР С. В. Петлюри.

Ми тут, в м. Київ, залишили устну інформацію і літературну своім знаємим, які були в м. Київі. І тут, в м. Київі, ми переночували, і 25 верестня нас перепрaвили човнем через Дніпро, і ми дійшли до станці Дарниці і в скорості вечором виіхали з станціі Дарниці по напрямку до м. Лубен. І в 26 верестня ми уже в Лубнах в 10 годин ранку 1919 р.

Тут, в м. Лубнах, це наш осередок на всю Лівобережну Україну в на чолі старшини студента п[ана] Андріяшова, він же наш голова губерніального повстанческого комітета Полтавськоі губернii по визволення України і боротьби протів різних лютих ворогів нації українського народа.

Ми побули в м. Лубнах в О. Бондаревих, і із м. Лубень пішли пішки в Лохвицкий повіт. Я побув біля своєі сімі усего одну добу в містечку Чернухах таємно.

Із Чернух ми направилися по напрямку Ромни на хурах. Ми старалися доіхати на Бахмач оглянути дійнікінську військову силу на півночі, особливо на станціі Бахмачі, бо боі були тільки по залізниці, в той час фронта не було.

Ми доіхали до с. Голінки, недоіжая до м. Ромни на Полтавщині 22 верстов приблизно. Ми тут, в с. Голінці, побували в певних людей, призвище Алілуя, 2 доби. В цей час уже Бахмач був очищен дійнікінцями, бо большевики наступали, і дійнікевци очищали і м. Ромни. Селянство було протів большевиків, а дійнікінців іще гірше, чім протів большевиків. Селянство нами страшенно було задоволене, усим нам допомагали, і селянство чекало влади високоі Директоріі УНР, як мала дитина червоного яйця. Ми із Юрченком про це голосили селянам, що головний уряд і армія УНР істнує і веде уперту боротьбу із большевиками і дійнікінцями. Селянство нам за це були уклінні і нас ховали від дійнікінськоі влади якнайкраще.

10 жовтня 1919 р. ми дійшли вечором на станцію Юсковці Лохвицького повіту і сіли на товарний військовий потяг і доіхали до станціі Ромодан. 11 жовтня ми уже оглянули Ромодан, станція Ромодан була забита шалонами дійніківським військом, особливо біженцями, поміщики і різні купці-фабриканти. На станціі Ромодан настрій дійнікінського війська був страшенно унилий і у паниці.

11 жовтня 1919 р. ми виіхали із ст[анціі] Ромодан до м. Миргорода і приіхали до м. Миргорода 11 жовтня в 3 годині дня. Тут, на станціі і в м. Миргороді, страшена дійнікінська самотох[а], як війська і цівільноі громади, бо Єрески, станція, була в руках большевиків, і большевики уперто наступали на дійнікінців.

Тут дійніківське військо було переважно кавказькоі раси, черкес і грузінці, і істіно руських людей, щеголяли дуже золотопогонці, але ж дуже внило. І тут, в

м. Миргороді, дійнікинці учинили погром і дуже розгромили українську книгарню, бо дійнікінці страшено не любили українців, що тільки попадало ім під руки усе трощили, усякі українськи вивіски і інше.

Ми тут, в м. Миргороді, побули до вечора. Тут, в Миргороді, ми обговорили усю справу із паном Ярошевичем, відомий український самостійник-націоналіст і громадський діяч, забрали відомості усієї ситуації дійніковської армії і громадянства. І ми спішили як скоріше вернутися до штаба Дієвої Армії УНР в Жмиренку.

3 Миргорода ми виіхали прямо до м. Киіва дійнікинським скорим потягом і прибули до м. Киіва 13 жовтня 1919 р. В м. Київ уже не той настрій дійнікінців, що раніше. Із м. Киіва ми доіхали до станції Мотовиловка 14 жовтня 1919 р. Із Мотовиловки ми пішли на Білу Церкву і Ск[в]іру. Ми дійшли до Козатина 17 жовтня, станція Козатін був наших руках і Сквіра.

Приіхали ми до станці Жмиренки 19 жовтня 1919 р., здається ці числа так. Ми іздибалися із от[аманом] В. Тютюнником, бо він знов був отаманом Дієвої Армії. От[аман] В. Тютюнник нас приняв дуже чемно. Але ж саме і тут була самотоха штаба Дієвої Армії, бо дійнікінці наступали на Армію УНР, наші Жмиренку очищали.

Жмиренку очистили і переіхали до м. Проскурова, і розташувалися і ми теже при штабі.

Дійнікінци усими силами перлися на нас, українців, цебто Армію УНР. І в цей трудний час якраз ізрадила нам, українцям, цебто Дієвої Армії УНР, Галецька Армія, яка позорно перейшла на бік дійнікінців в на чолі Тернавського. Ми побули в Проскурові до 10 листопада 1919 р., здається так. Тут нам от[аман] В. Тютюнник видав 20000 гревень.

Із м. Проскурова ми поіхали до м. Камінця, до військового меністерства. Але ж ми не доіхали до м. Камінця, а тільки до станції Гречано.

На станції Гречано стояли наші шалони, в цих шалонах мешкалася канцілярія військового меністерства, і ми іздибалися із паном меністром справ військових ген[ералом] Петрівим і от[аманом] О. Шаповалом. Вони нас радо приняли і раді були нами. Але ж тут теже не час нам було відпочивати, а була і нам лихорадочна праця. Я був зязком промеж отаманом В. Тютюнником і вій[сь]ковим міністерством. І простояли ми на станції Гречани до 23-го листопада 1919 р.

23 листопада очищали ми уже станцію Гречани. Часть шалонів із різними державними чинниками оступали на Волочінськ, а Головного Отамана дійнікінци відсікли від станції Гречане. І Головний Отаман із усим своім військом вигрузилися із шалона і відступили на хурах до м. Любара.

А шалон військового меністерства, де і ми були і інші, і бронепотяг Помста оступили до станції Гусятино. І ми 25 листопада уже в Гусятині.

26 листопада 1919 р. поляки подали товарні брудні вагони і холодні, і нас поляки інтернували до станції Тарнополя розброінними.

27 чі то 28 листопада ми уже в Тарнополі. Військове меністерство розташувалося в гостиниці в м. Тарнополі, а ми були поки що в вагонах. Потім і я із Юрченком помістився в приватній кватирі в м. Тарнополі.

Тут, в м. Тарнополі, я мав стосунки із військовим меністерством. 7 грудня 1919 р. я мусин був бути в канцілярії військового меністерства і іздибався із паном Пісьменним і Шапувалом. І ми обговорили деяку справу і уявили собі, що потрібно бути кому з нас в містечку Любарі чі то Лабуни, так гадало військове меністерство, повинен бути ясновельможний пан Головний Отаман С. В. Петлюра і війська.

Тут виникнуло діло, кому туди підти із важким заданням. Пісьменний і Шапувал і генерал Петрів ришили довірити цю справу великому лицарю О. Богуну, як вірному синові України.

Пан Пісьменний цьому рад, і пан Пісьменний і отаман Шапувал просять мене підти. Я, не дивляче на своє інвалідство і переутомлення, даю на це згоду. І ришили, щоб я 8-го грудня уже вийшов з м. Тарнополя, і мені бути в 10 годин 8 грудня 1919 р. в канцілярії військового меністерства.

В 10 годин ранку 8 грудня 1919 р. я уже в канцілярії військового меністерства в гостиниці в м. Тарнополі. І побачив страшенну сітуацію в канцілярії військового меністерства, а іменно: повно в канцілярії польського війська, цебто старшин, і опечатують грошову скриньку з грішма і цінними папірами військового меністерства УНР.

Опечатавше грошову скриньку, і від грошовоі скриньки ключ залишився в пана Пісьменного, а печатка в скарбника. І скриньку повезли до польскоі грошовоі скарбниці, до якоі я не знаю.

Пісьменний мене побачив і зараз мені каже, що грошей вам на дорогу не буде видано, бо усі гроші поляки опечатали для нас несподівано.

Я тоі кажу, що у мене грошей є вдосіч гривнями і миколаївськими. І мені гроші не потребує, а якщо держава вимага потреби іти до Любара, я уже мусин підти. І ізо мною згожуються іти і Юрченко та Грицько Цимбал. Пісьменний і Шапувал цьому були дуже раді, що я маю гроші і ізгожуюся піти в такий лицарський похід на користь ненці України і українському народові і для будування СВСНД УНР.

Пан Пісьменний і Шапувал мене поблагословили, і я узяв від ніх належне державне завданя і із ними попрощався. І вечором ми виіхали хурою до м. Збаража – я, Юрченко і Цимбал.

Ми наняли хуру в Тарнополі до Збаража, бо іначе не можна було пробратися через польські застави. Ми іхали з Тернополя до Збаража як крамарі на базар, хурман набув належного товару на хуру, а ми при хурах ішли як хурмани.

1 застава була усиленна поляками біля Тарнополя на схід.

2 застава була усиленна біля Збаража, але ж нам удалося пробратися в 12 годині ночі протів 9.XII.

В м. Збаражі у мене, О. Богуна, були гарні знаєми іще з Руськоі Армії, і ми тут побули цілу добу, в м. Збаражи.

Пан Юрченко найшов хурманів в Збаражі, які були на базарі із здровами із с. Шалівки, нам по дорозі 12 верст від Збаража, на схід до Шалівки.

9 грудня 1919 р. ми уже пізно вечорем виіхали із Збаража. І теже удалося пробратися чрез польські застави, вони тільки подивилися в хурах, а нас пропустили як базарних людей.

В 11 годин грудня 9-го против 10-го 1919 р. ми уже в с. Шалівка, і у цього хурмана, іх було аж 6 хурманів, а заночували ми в одного.

10 грудня 1919 р. ранком я пішов по напрямку Шепетівки по залізниці, а Юрченко і Цимбал пішли по напрямку в Проскурово шукати Трохима Цимбала, який занедужав на тіф в Проскурові, бо це іхній брат.

Мені вдалося проіхати товарним потягом по залізниці, яка іде з м. Збаража по напрямку Шепетівки. Не доіжа Шепетівки 25 верст, я тут устав з потяга вечором 10 грудня 1919 р. і пішов по напрямку на схід. Я ночував у полі, як прийшлося.

10 грудня 1919 р. я перейшов залізницю, яка іде із Шепетівки до Старо-Константіново, і заночував в с. Вербівці в одного селянина.

В 3 години ночі протів 11-го грудня 1919 р. мене селянин обвів польску заставу, і пройшли приблизно 10 верстов по напрямку містечко Лабуни.

1-шу годину дня 11 грудня 1919 р. я уже в м. Лабунах. В Лабунах була послідні застава поляками, і від самого містечка Лабун і до станці Калинівки і Виниці уся містина була нейтральна.

В місті Лабунах не було ніякого укр[аінського] війська, а було аж в містечку Любарі, це мені росказали в м. Лабуни відповідні люди і мене провели днем поза польскими заставами. Якраз ішла хуртовина, і цим нам удалося обійти польські застави.

12 грудня в 11 годин ранку я уже в м. Любарі. м. Любарь був вільний, ніякого війська уже не було, українське військо очистило Любар 7 грудня 1919 р.

Тут, в м. Любарі, мені росказали сітуацію українського війська і убійство Божка[75]. І мені сказали, що українське військо часть пішло по напрямку Житомірa в на чолі зрадника Волоха, а часть пішло укр[аінського] війська по напрямку

[75] Божко Юхим (1885-1919) – підполковник інженерних військ Російської імператорської армії, в 1918 р. – офіцер армії Української Держави, затим – український повстанець-отаман, командир збройного формування «Запорозька Січ», яке виникло під час антинімецького та антигетьманського повстання; пізніше – офіцер армії УНР, командир 2-ї піхотної дивізії. За невиконання наказів командування був у серпні 1919 р. усунений з посади, тривалий час перебував під слідством. Підтримав виступ отамана О. Волоха проти уряду УНР у грудні 1919 р., разом з його частинами перейшов незабаром на бік більшовиків. Загинув у суперечці з отаманом Волохом.

м. Хмельник в на чолі Омельяновича-Павленка і Тютюнника[76]. Але ж в Любарі громадянство не розуміло, у чім справа сітуаціі українського війська.

Я 12-го грудня в 3 години дня 1919 р. вийшов з м. Любара до м. Хмельник і прибув в м. Хмельник хурою 13-го грудня в 1 дня 1919 р. Тут був тільки штаб повтанця Шепеля[77], і я побув у Шепеля, він мені сказав що Омельянович із військом пішов на Білу Церкву.

13-го грудня 1919 р. я виіхав вечором із м. Хмельника валкою по вузькоколійні линіі товарним і доіхав на станцію Калинівку в 2 години ночі протів 13 грудня 1919 р.

Тут, на станціі Калинівці, битком набито дійніковськими шалонами, бо дійнікінци уже очистили Казатін. І дійнікінці страшенно були внилі, але ж щегеляли золотопогонці, а біженці різних аристократів було униле і не розуміли, у чім справа. Большевики захопили Бердичів, а Омельянович-Павленко із своім військом пройшов через станцію Калинівку по напрямку м. Умань.

Я вийшов із станціі Калинівки в 11 годин ранку 13 грудня 1919 р. і прибув пішки в м. Виницю 13 грудня вечором 1919 р.

Я у м. Виниці побув у свого приятеля пана Куприєнка. І Куприєнко рахувався і нині рахується моім агентом для доручення на користь УНР.

Побув я у м. Виниці до 16 грудня 1919 р. Ранком я вийшов 16 грудня 1919 р. до м. Липовец Київськоі губ[ерніі].

У м. Виниці битком набито черносотенців, біженці і різне військо армії дійнікінця. І в м. Виниці і на станціі страшенна була самотоха черносотенців, шалони направляли на Жмиринку і Одесу із біженцями, різними поміщеками і інших черносотенців – фабрикантів і купців – в великі панеці.

Від самого містечка Лабун і до Виниці настрій селян страшенно було протів дійніковськоі армііі, і страшенно бідкалися селяни за армією УНР і ясновельможним паном С. В. Петлюрою і високою Директорією.

Прибув м. Липовец в 10 годин ранку 18 грудня 1919 р., здається так. Тут, в м. Леповці, я побачив старшин і багато козаків гайдамацьких кінних полків. Я тут цим зацікавився і окремо оденочно роспитував козаків, хто ви і що ви,

---

[76] Тютюнник Юрій Йосипович (1891-1930) – український військовий діяч, генерал-хорунжий армії УНР. У 1918 р. – організатор Вільного козацтва, повстанський отаман на Київщині; у 1919-1920 рр. – начальник штабу Херсонської дивізії, керівник Київської групи, командир 4-ї Київської стрілецької дивізії, заступник командувача Дієвої Армії УНР. Один з ініціаторів і керівників Першого та Другого зимових походів. Влітку 1923 р. захоплений ДПУ на території УСРР, розстріляний 20 жовтня 1930 р. у Москві.

[77] Шепель Яків Матвійович (1894-1921) – повстанський отаман на Літинщині, полковник Армії УНР, командувач 6-м повстанським районом. Під час Першого Зимового походу взаємодіяв з частинами Армії УНР під командуванням генерала М. Омеляновича-Павленка. Коли отаман О. Волох на початку грудня 1919 р. підняв у Любарі заколот проти української влади, Шепель засудив цей антидержавний вчинок; на вимогу Волоха піддатися під його накази, Шепель вислав йому мішок цукру з листом: «Як тобі гірко там, в Любарі, то я посилаю Тобі осолоду». Учасник Другого Зимового походу, після його завершення повернувся на Літинщину. Вбитий під час переходу на Галичину через річку Збруч.

вони мені кажуть – ми козаки гайдамацьких полків. Козаки тримали себе бодро, бо вони гараз не розуміли, що із ними ізробилося от[аманом] Волохом. Тут же, в м. Липовці, і Волох та пол[ковник] Оденец.

Я іще питаю козаків одиночно, куди вас видуть, козаки кажуть мені – гонемо дійнікінців. Я до іх прикидався як містевий селянин, і козаки мені охотно ро[с]-казували, і я ім підбадерував словами бити дійнікінців. Але ж я нічого ім про Волох[а] не згадував, а тільки напомянув за боротьбістів. Козаки і старшини розуміли, що вони уже в боротьбісти, як українські націоналісти-самостійники, це ім так уявленно. Я тут дещо натякнув у те, щоб ви не зробили собі помилки...!

Козаки звичайно були в шапках із китицями і переважно було в чумарках і в червоних поясах, цебто підперезані чумарки поясами, в загально в чоботях. Просто я страшенно любувався цими національними козаками. Старшини і підстаршини носили самопали голими за поясами червоними і шаблюки при боці і нагайка в руці. Це було щось страшне, найбільше іх боялися жиди.

Я любувався цими козаками аж до 2 годин дня 18 грудня. А у мене сердце кипіло і слези в очах виртілися у те, що цим козакам Волох ізробив, і вони за ним ідуть як війці за вівчарем, нічого не розуміють, у чім справа, вони тільки те розуміли – бить дійнікінця, і вони охотно на це несли своє життя.

Я тут напомянув козакам про червоних большевиків, то козаки і підстаршини цього і слухати не хотіли, казали мені – коли б на[м] управитися із дійнікінцями, тоі черга і до московських червоних большевиків, і ізбудувати самостійну Україну. Це слова лунали гайдамацьких козаків і старшин скріз промеж українським селянством, і іх селянство радо устрічало і виряжало, бо селяни не знали зради проклятого Волоха.

Мене тут, в Липовці, пізнав полковник Оденец[78] і він мене затримав своіми балачками, але ж я цьому був дуже обережний.

П[ан] пол[ковник] Оденец пита, якими судьбами Ви в м. Липовці, я кажу пол[ковнику] Оденцеві, що іду із м. Проскурова, оце виписався із шпіталя як недужачий на тиф.

Пол[ковник] Оденец мені каже – хвалить Бога, що Ви живі, і пита мене – куда ідете, я кажу – іду додому, на Полтавщину. Полковник Оденец мені пропанонує залишитися в гайдамацьких полках господарювати в якому-небудь полку, бо пол[ковник] Оденец мене знав як військового господаря в українскому війску от[амана] Натієва. Я зовсім не знав пол[ковника] Оденця.

---

[78] Одинець Іван (рр. життя невід.) – український військовий діяч, полковник Армії УНР. Учасник Першої світової війни, офіцер російської армії. На початку 1918 р. – старшина Гайдамацького коша Слобідської України. У 1918-1919 рр. – командир батареї 3-го гайдамацького полку. Наприкінці 1919 р. – командир кінної сотні гайдамацької бригади Запорізької групи. У складі частин отамана О. Волоха вирушив на з'єднання з більшовиками, проте у січні 1920 р. залишив волоховців. Учасник антибільшовицького повстанського руху, разом зі своїм загоном приєднався до Армії УНР. У 1920 р. – помічник начальника оперативного відділу штабу 2-ї бригади 1-ї Запорізької дивізії Армії УНР. Наприкінці 1920 р. інтернований у польських таборах.

Тут ми дещо розбалакалися, і я питаю пол[ковника] Оденця, яким шляхом прямуєте на політичні ниві.

Пол[ковник] Оденец каже мені, що ми тепер лівішим шляхом ідемо від Петлюри і Директорії.

Я тоі питаю пол[ковника] Оденця, нібито я нічого не знаю. Оденец мені каже, що ми прямуємо шлях українських боротьбістів.

Я тоі кажу пол[ковнику] Оденцеві, а не буде з Вашого боку державної помилки на ущер[б] українському національному народові і велику шкоду державі УНР.

Пол[ковник] Оденец мені каже, що ця справа уже нами добре обрахована, що помилки не буде.

Я тоі кажу пол[ковнику] Оденцеві, як же воно буде, що нарід іде за Петлюрою і Директорією УНР.

Пол[ковник] Оденец мене запевняє у те, що ніякої Директорії нема, а Петлюра уже втік у Варшаву і зрадив УНР.

Я тоі петаю пол[ковника] Оденця, а хто стоіть в на чолі українського війська.

Оденец мені каже, поки що головним отаманом Волох, а так побачемо, як буде. Як тільки удастя повалити дійнікінщину, а там уже само діло покаже.

Я тут беру решучий крок протів пол[ковника] Оденця і Волоха. Волоха тут із нами не було, і пряму кажу пол[ковнику] Оденцеві, що це є Ваша помилка і Ви свою справу проіграєте, і попутно кажу, що Петлюра є і буде із Директорією УНР в гущі українського народа.

Оденец цими словами моіми залишився незадоволен, і уперто мені доказує, що Петлюра нам зрадив і Директорія.

Я, О. Богун, на думці собі кажу Оденцеві – бач, який брихунец-провокатор українському честному трудовому національному безпартійному народові, звичайно, це я мав у себе на думці.

Тут я питаю пол[ковника] Оденця, а що тепер робить отаман Омельянович-Павленко і от[аман] Тютюнник

Пол[ковник] Оденец мене пита – хіба Ви іх знаєте, я кажу – ні, я іх зовсім не знаю, а я ідуче селами, то селяни говорили про них, що вони пішли в запілья большевиків.

Пол[ковник] Оденец мені каже – цю авантюру нам треба ізловити і винищети.

Я тоі питаю пол[ковника] Оденця – хіба вони не з вами, нібито я нічого не знаю.

Пол[ковник] Оденец мені каже, що Омельянович Павленко і Тютюнник – недобитки Петлюри.

Я тоі петаю пол[ковника] Оденця – де ж Омельянович-Павленко і Тютюнник.

Пол[ковник] Оденец – ми за ними гонемося, а де вони зараз напевно – ми не знаємо, здається вони в Сквірі або Звинігородці. Але ж я помічаю, що пол[ковник] Оденец слідкує за моіми словами, і я балачки припинив і кажу – спасибі Вам за балачки.

Пол[ковник] Оденец каже мені – що ж, будете у нас господарем, чі ні, я кажу – у ці справі я зараз іще слабий після проклятого тіфа. Оденец мені каже – Ви трохи в нас в штабі відпочинете, викормитеся, познаємитеся з нашим військовим положенням, а тоі уже приступете до господарства. На цім ми покінчили своі балачки. Але ж пол[ковник] Оденец мене узяв на замітку слідкування, що я це зразу помітив своєю стратегичною практикою.

І я в 2 годині дня 18 грудня 1919 р., здається так, скоріше вийшов із м. Липовця до Липовецькоі станціі залізниці, це було від Липовця до станціі 12 верстов.

У 5 годин полудня 18 грудня 1919 р. я уже на станціі. Тут, на станці, дійнікінці послідній шалон відряжали на Христиновку, і я у цей потяг вплентався вночі із разними біженцями, бо тут була страшенна самотоха дійніковського війська і біженців. І я цим потягом доіхав до станціі Христиновки, і приіхав на станцію Христиновку 19 грудня 1919 р. вечором.

Тут я, на станці Христиновці, побув до 23 грудня 1919 р. Тут, на станціі Христиновки, це було пекло дійнікіівському війську і біженцями, тут, в Христинівці, переповнено уся станція і цілком забита станція різними потягами, усе відправляли на Вапнярку і Одесу.

Дійнікіівське військо було у панеці, що то для іх було страшне: вагони холодні, а холода великі кинули, тут по вагонах крик дітвори, різних поміщиків-фабрикантів, купців і інших багачив. Ця картина уявляла дійсно якого-то пекла, живого царства на цім світі.

В 6 годин вечора 24 грудня я виіхав військовим дійніковським потягом по напрямку Цвітково, приіхав на станцію Цвітково 26 грудня вечором. Тут, на станціі, теже подібно ст[анціі] Христиновки дійнікіівськоі влади.

Я побув на станціі Цвітково до 30 грудня 1919 р. 30 грудня 1919 р., в 8 годин ранку, я вийшов із станціі Цвітково по напрямно станці Корсун пішкі зилізницею. По зилізниці скрізь стояли шалони на полянках [з] дійнікіівським військом. Я ішов, то вони мене не помічали, і я дійшо[в] до мосто-зилізного, не доходя станці Корсуна 2 версти, яка це річка не припомятаю, це була послідня позіція дійнікінців. Корсун був очищен, дійнікінське військо оступили на Городище.

Дійнікінське військо поставило 4 вагони на зилізному містку із різними снарядами і запалили. це від станціі Корсуна на схід 2 версти. Зрив цих снарядів був страшний із усих 4 вагонів.

Це було при заході сонця 30.XII/19 р. Тут недалеко було село, біля цього моста дійнікінці цілком очистили, а село страшенно лякалося цього зрива.

Як це село звати я тепер не припомятаю. Я в цьому силі заночував, мене тут пришанували добре, я ім поінформував у те, що істнує головний уряд УНР і Головний Отаман С. В. Петлюра. Селяни тут тіі ночі мені не давали навідь спати, усе допитувалися і радувалися, як не треба краще, правда селяни були у ті хаті тільки по запрошення, до 20 чоловік.

Я переночував, рано господиня усего наготовила на сніданок, оладків, свіжоі риби, бо була тоі Пилипівка. Ми тут добре поснідали, нарядили мені хурмана, і я виіхав 1-го січня 1920 р. до станціі Корсун.

Станція Корсун і м. Корсун був цілком пусто, у Корсун уступив украінський повстанец Сокол, який заняв Корсун. От[аман] Сокол – це був прихільник до високоі Директоріі УНР і С. В. Петлюри, я його раніше знав по чуткам, але ж я йому не довірявся. Тут я від Сокола довідався про Омельяновича-Павленка і Ю. Тютюнника, що вони пішли на м. Умань, або на Звенігородку, чі то на Христиновку.

Я переночував в Корсуні в певних людей і 2-го січня 1920 р. я вийшов із м. Корсуна пішки по напрямку Звенігородки через містечко Щепівку. Я не схотів брати хурі, бо я боявся хурмана через те, що я непевен у тому, що хурман буде певен. А у цих раіонах ішов на Звенігородку відомий большевик із своім отрядом Туз, бо Туз не розбірався довго, як тільки помітив довідаіться про дійсного петлюровця, чі то дійнікінця, то без усяких балачок розстрілював.

Я прибув у Звенігородку 4-го січня 1920. Але ж Звенігородка була нейтральна, дійнікінці цілком очистили Звенігородку.

Я побув у м. Звенігородці д[о] 6 січня 1920 р. 6 січня я гадав, що прибуде в м. Звенігородку Омельянович-Павленко, коли на місто Омельяновича прийшов Туз із своім отрядом під червоним прапором. Я 6 січня 1920 р. вечором вийшов із м. Звенігородки по напрямку Ставещ шляхом пішки, відійшов від м. Звенігородки 4 версти, тут пупався який-то хутор, я упросився ночувати, і мене пустили, бо іти дальше неможливо було, страшна грязюка була.

Я у Звенігородці себе добре викормив і на дорогу набрав усяких іданків, нібито я на святки приготовився, бо були недалеко різдвяні святки.

Переночував я на хуторі як подорожний селянин, нічого я тут не розбалакував, бо мене ніхто про цього господаря не сказав, що воно за людина. У 5 годин ранку 5 січня 1920 р.[79] я вийшов по напрямку станціі Тальне і прийшов вечером 5 січня 1920 р. І пробув я в Тальному і на станціі до 8 січня 1920 р. Я тут дослухався до селян, якого вони напрямку, бо уже дійнікінці очистили Тальне, було нейтральне містечко.

Тут, в Тальному, чутка пронеслася про о[тамана] Тютюнника, що нібито пішов на Умань, чі то на Хрестинівку.

[79] Тут неузгодження з попередньою датою.

Я вийшов із Тального в 6 годин ранку 9-го січня 1920 р. і прибув до станції Христиновки 9-го січня смерком 1920 р. Станція Христиновка була цілком пуста, нікогісінько не було, двері повідчиняті, усі лінії були цілком пусті, ні одного вагона не було. Я побув на станції сам один в глухому куточку до самого ранку. На росвіті 10 січня 1920 р. я вийшов із станції Христиновки до м. Уман і прибув у 11 годин ранку 10 січня 1920 р., якраз 1-ий ден Різдва Христово[80].

Тут, в Умані, дійно стояв штаб партізанського похода рейду Омельяновича-Павленка. Я страшенно зрадів, неначе на світ народився, бо тут було, в м. Умані, розклеяно накази пана Головного От[амана] С. В. Петлюри і Директорії, я дійсно, що на світ народився після такої хідні.

Я найшов штаб партізанів Омельяновича-Павленка, предьявив себе і своє завдання від військового меністерства, ми тут взаімно один одного поінформували. І були вони мною страшенно задоволенні, а я ними, що ми по духу одного напрямку, бо начальник штаба був дійсно наша людина. А Омельяновича-Павленко не було і Тютюнника, Тютюнник стояв в м. Дубово, за Уманем 20 верстов.

Я укупі пообідав із штабними в на чолі начальника штабу Савоським, підпол[ковником], тут, в гостиниці, де стояв штаб рейду Омельяновича-Павленка.

Після обіду мені дали мешкання в приватні кватирі по Фонтальні вулиці, 4.1, в чемних людей, пана Дзівановського.

Пан Дзівановський, його уся сім'я мене радо приняли і ушанували мене з початкою теплою дізіфікцірованною ванною, я добре викупався, вигрівся вечором 1 дня Різдвяних святок. Після вани дали мені цілком нову білізну і чисту постіль.

Після ванни була зразу вечеря із різних іданків, після вечері я зразу ліг спати і поставив біля себе вартового, бо спати небезпечно.

13 січня 1920 р. я рано, в 8 годин, пішов до штабу. Ідуче до штабу, бачу уже інших козаків і старшин, це були гайдамаки 1, 2 і 3 полка в на чолі зрадника Волоха.

Я увійшов у кімнату, де був штаб, там стояв начальник штабу рейду Омельяновича-Павленка, уже розброінний, тут сидів і Волох[81]. Я догадався, у чім діло, але ж можна легко було підступити до начальника штабу рейду Омельяновича-Павленка, і я підійшов так, що Волох не помітив, і шипнув йому на ухо – а де ж наші. Він мені махнув рукою на містечко Дубово і Голованівку і мені каже – скоріше виходте відціля і наздоганяйте наших і кажіть, що я зарештован. Я тоі скоріше тут захопив наказ Волоха, який ним випускався протів пана Гол[овного]

[80] Очевидно, йдеться про перший день після Різдва.

[81] Волох Омелян Іванович (1886-1937) – військовий діяч доби УНР, член партії боротьбистів. У 1919 р. – командувач Запорізького корпусу, командир ударної гайдамацької бригади Запорізької групи Дієвої Армії УНР. У грудні 1919 р. захопив скарбницю та перейшов на радянський бік, де сформував і очолив Червону армію України. Згодом – український радянський державний службовець, ув'язнений у 1933 р. у справі УВО, розстріляний 3 листопада 1937 р. у Сандормоху.

От[амана] С. В. Петлюри і високої Директорії, і скоріше гайда до м. Дубово. І не заходив я і до Дзівановського, бо у мене особистих річей не було, що на мені, то і усе, як звичайно належить партізану.

Я прибув вечором 13 січня 1920 р. в містечко Дубове, дійсно тут був штаб Тютюника. Тютюника дома не було, був в Омельяновича-Павленка на нараді.

Начальник штабу Ю. Тютюника пан Плащаневич[82] мене оберігався, я йому доказав, хто я і що я. Я вишив свої документи і показав начальнику штабу от[амана] Ю. Тютюника, тут була і дружина от[амана] Ю. Тютюника, це було в хаті пана-отця.

Дружина от[амана] Тютюника довідалася із моїх документів, що я є О. Богун і прибув із м. Тарнополя від військового меністерства УНР, і у мене були іще зашиті накази до Омельяновича-Павленка від військового меністерства УНР, які я дав начальнику штабу от[амана] Ю. Тютюника пану Плащаневичу.

Дружина от[амана] Ю. Тютюнника мене забрала до своєї кімнати і зараз же пропанувала мені вечеряти. Правда, я істи уже хотів дуже, бо я іданків не захопив із собою, бо в Умані усі крамниці були зачиниті, купить нічого не можна було, бо було Свято Різдво.

Я повечеряв, і тут я ліг спати не роздягаючи, бо обоз стояв напоготові до виізду із містечка Дубово.

14 чі то 15 січня рано прибув сюди і от[аман] Ю. Тютюнник, і зараз же і виїхали ранком по напрямку Голованівки.

Отаман Ю. Тютюнник мене радо приняв, після балачок наших от[аман] Ю. Тютюнник мені пропанував залишитися при його штабі старшиною для доручення VII кляси. Я на це цілком згодився, бо я не цікавився тим, яка посада клясу, і залишився при от[аману] Ю. Тютюннику. Мені дано окрему хуру і козака, і дано право занімати окрему кватиру при остановці на ночівку в селі.

Ідуче до містечка Голованівки, ми ночували в 2-х селах, в яких я зараз [у]же не припомятаю.

19-го січня 1920 р. ми розташувалися в містечку Голованівці Подільскої губернії, Балтовського повіту. Я розташувався в пана лісничого, призвище Мороц.

Лісничий мене охотно приняв і добре мене угостив святковим, але ж я лісничому нічого не довірявся в балачках. Але ж я добре його інформував як інтелегентну людину з вищою освітою, про істнування головного уряда УНР і високу Директорію УНР і пана С. В. Петлюру. Лісничий радо мене вислухував і його дружина і обіцали допомогати головному уряду УНР, чим зможуть.

---

[82] Блощаневич Микола Григорович (1884-?) – полковник Армії УНР, учасник Першого і Другого зимових походів. Від середини січня до кінця лютого 1920 р., на час хвороби Андрія Вовка, виконував обов'язки начальника штабу Київської групи. У міжвоєнний період жив на Волині, займався кооперацією.

Ми в Голованівці пробули 2-і доби і 21 січня 1920 р. виїхали на Херсонщину. Я приняв на себе знов одиночний похід для користі ВСНД УНР старшим агентом контррозвідки в среді большевицьких штиках і реакції.

Проїздили по Херсончині із метою інформації селянам, взагалі усему українському громадянству про істнування головного уряда високої Директорії УНР і пана Головного Отамана С. В. Петлюру і розвідки сітуації громадянства.

Селянство нас скрізь радо приймало і усим нам допомагали. Тут, по Херсонщині і Київщині, скрізь ізруйновані усі поміщецькі економії, що в деяких селах, чі то в хуторах, то були тільки розвалини будинків, словом, нібито пожарем перейшло. На великий жаль, де стояла кіннота Омельяновича-Павленка, чорношличники під кируванням пол[ковника] Дяченка, залишилися тяжкі наслідки для селян, що про це селяни страшенно були незадоволенні кіннотчиками Омельяновича-Павленка. Правдиво, Омельянович-Павленко таємно тримав себе і деяких старшин монархістами, особисто кіннотчики.

До старшини, кінноти, також і багато козакам Омельяновича-Павленка були переважно синки поміщиків, недобитки гетьманщини і дійнікінців, які прикривалися українською шкурою УНР. Бо і Омельянович-Павленко сам поміщик, і більше мріяв про поворот гетьманщини, чім про істнування високої Директорії УНР. Але ж ми були на сторожі над Омельяновичем-Павленком, бо ми інформацію промеж неселеням провадили високої Директорії УНР і пана Головного Отамана С. В. Петлюри, а гетьманщину і дійнікінщину та большевиків цілком ганьбували. Бо і я був інформатором промеж населенням, і пан Скляр, так що ми не давали гетьманської інформації, інформірували селянам і загалі укр[аінському] громадянству так, що Омельянович-Павленко не відважувався провадити гетьманської інформації, хотя це він на душі і мав, що ми добре про це його знали.

З огляду, що кіннотчики були переважно синки поміщиків і вони бачили, як іхні маєтки поруйновані, то в них серце боліло, як в чорносотенців. І ці кіннотчики при виїзді із села де з яких селян знучалися, особисто забірали в них овес і дещо руйнували селян за те, що селяни нищили чорносотенські кубла, цебто маєтки. Цим кіннотчики підривали наш авторітет високої Директорії УНР і пана Головного От[амана] С. В. Петлюри. Але ж ми це бачили і старалися пред селянами усе це залагодить, особлив[о] грішми за овес і сіно, де нам це траплялося. У мене в самого грошей вдосіч було, і от[аман] Тютюнник мені давав вдосіч, скільки мені було потрібно, скільки я і брав від походної скарбниці за підписью от[амана] Ю. Тютюнника, так що у мене грошей завжде було вдосіч. І таким чином ми селян старалися задовольнити і заспокоіти. Мені селяни страшенно скрізь дякували, бо я умів із ними обходиться, бо я і сам селянин, то я добре знаю, чого потрібно селянству і чого воно бажало і бажа, бо промеж українським селянством пронікло велике почуття до СНВСНД УНР під жовто-блакітним прапором, гербом з тризубом з хрестом, хрест в знак православної віри і святу Автокафальну церкву

українського православного народа. І це почуття в українських селян проникло іще в 1918 р., а тут іще і ми це підсвіжили, підкреслили своїми походами по Україні із 6 грудня 1919 р. і по 6 травня 1920 р., цими походами ізробили велику українську національну свідомість промеж українським громадянством устною і літературною інформацією. Я сам возив цілу хуру різної літератури і роздавав селянам від імені високої Директорії УНР і пана Головного Отамана С. В. Петлюри.

І дуже працював референтом пан Скляр[83]. Пан Скляр був есдек-меншевик, але ж любив селян, скрізь усюди інформував селян іменем високої Директорії УНР і Головного От[амана] С. В. Петлюри.

І Скляр був референтом рейду Омельяновича-Павленка від імені меністерства справ внутришних УНР. І Скляр возив своїми властними кійми 2-ма цілу хуру різної літератури від імені високої Директорії УНР і пана Головного От[амана] С. В. Петлюри, як не хотало, то відрюковували наново.

Так що ми із Скляром, можна прямо сказати, що пошти усю Україну засіяли різною літературою від імені високої Директорії і С. В. Петлюри, і цим ми багато ізробили користи ВСНД УНР від 6 грудня 1919 по 6 травня 1920 р. За це українське громадянство нам страшенно дякувало і уклінно дячна за це Держава УНР нас ізробила великими лицарями залізного хреста, і я одержав 21 березня 1921 р. ордера Залізного хреста за числом 264.

І я рахуюся юрьєвським кавалером 3-х юрьєвських ордерів Руської Армії за лицарські військові подвіги в 1916 р. і 1917 р.

І рахуюся великим лицарем ордера України Залізного хреста і представлен до нагороди високого ранга штабом 4 Київської дивізії 1922 р. і військовим меністерством – генералом Юнаківим і генералом Галкіним. В лестопаді 1922 р. військове меністерство наказом мене перевело від штабу 4 Київської дивізії до складу військового меністерства УНР старшим адменістративним старшиною для доручення по важним державним справам і рахуюся державним таємним порадником військового меністерства і меністерства справ внутришних. В внутришних я рахуюся з 10 липня 1921 р і понині[84].

Вернуся трохи назад. До 1-го лютого ми обрейдували походом під приводом п[ана] генерала Омельяновича-Павленка часть Подільскої і Херсонську губерню.

1-го лютого 1920 р. ми направилися рейдувати часть Київської губерні, з Херсонської губ[ерні] вступили в Київську губ[ерню] под м. Звенігородку.

---

[83] Шкляр Василь Прокопович (1887-1950) – член Української Центральної Ради, старшина Армії УНР. У 1919 р. – співробітник Головного інформаційного бюро Армії УНР. На еміграції – у Чехословаччині, закінчив Українську господарську академію у м. Подебради, інженер-економіст. Після закінчення Другої світової війни сім'я В. Шкляра була депортована до УРСР, у м. Комарне, де він помер у 1950 р.

[84] Цей та попередній абзаци в рукописі закреслено.

Завдання – обов'язково обслідити м. Звенігородку і отряд большевиків на чолі Туза. Я, О. Богун, беру це рискове діло, і вийшов з штабу ген[ерала] Ю. Тютюнника 1 лютого 1920 р., а 2.II я уже в Звенигородці. І обслідив отряд і штаб Туза, набрав різних большевицьких газет і наказів і повернувся до штабу ген[ерала] Ю. Тютюнника в с. Вільшанку 3-го.II.

4-го лютого 1920 р. мені пропановано приняти рискове лицарське діло обслідити станцію Цвітково, ст[анцію] Бобринськ і м. Черкаси і повернутися до с. Шелисівки 8 або 7 лютого. Я і це взяв і обслідив детально Цвіткове, Бобренськ і м. Черкас, але скрізь було пусто, щоб набути собі вдосіч різних набоїв. І знов достав різних газет і наказів большевицьких і прибув ранком 8.II до штабу ген[ерала] Ю. Тютюнника в с. Шелисівку і здав свою інформацію, газети і накази большевицькі.

Отже, міркуємо перейти Дніпро на Полтавщину, мета – поінформувати населення об істнування уряда УНР і війська.

Знов мені пада завдання обслідити м. Золотоношу, станцію Грибінку, м. Лубни, станцію Ромодан і м. Хорол і поінформувати належну громаду і дати накази Головного Отамана С. В. Петлюри, і вернутись до м. Золотоноші 14-го.II або в м. Чегерин.

Я 9-го.II вийшов від штаба Ю. Тютюнника, набрав різної літератури за підписью С. В. Петлюри і 9-го.II вечором я уже в м. Золотоноші, обслідив, роздав часть своєї літератури.

10.II я уже на станції Грибінці, 11.II я уже в м. Лубнах. Тут я здибався з паном головою Полтавського губ[ерніального] повстанческого комітета старшину Андріяшенка. Тут, в м. Лубнах, повинен бути спільний зязок. 12.II я уже на станції Ромодан і в м. Хоролі, зробив своє діло і повернувся до м. Лубень 14.II/20 р. Побув я в м. Лубнах 14 і 15.II/20 р. Пану Андріяшенку дещо поручено, а від мене іменем високої Директорії УНР – 1. Б. Бутенко, 2. пан М. Цимбал, 3. п[ан] Юрченко, 3 п[ані] Шура Бондарева.

Але же виявилося, що до повстання належна громада не преготовленна, і большевицких запасових склепів різних снарядів теже нема, усе пустота, щоб було можливо захопити снарядів і снабдить отряд п[ана] ген[ерала] Омельяновича-Павленка і ген[ерала] Тютюнника. Істнувати отряду Омельяновичу-Павленку на Лівобережні Україні рисково, бо Омельянович-Павленко не корестуіться громадською популярностью, а крім того нема надії добути снарядів на Полтавщині, бо большевики страшенно бояться Полтавської громади, а тому вони і не тримають склепів з снарядами.

Тут, в м. Лубнах, 15.II/20 р. рознеслися чутки, що узято м. Золотоноша кінною ген[ерала] Омельяновича-Павленка.

16.II/20 р. я з паном Бутенком вийшов з м. Лубень по напрямку Золотоноші, дійшли ми до с. Оржеці. Бутенко вернувся до м. Лубень, по моєму пропанову-

вання, а я пішов до м. Золотоноші. 17.II/20 р. вечором я уже в м. Золотоноші, в п[ана] Злобенцева, але панували большевики, ховали своїх битих стрильців, яка побила кіннота ген[ерала] Омельяновича-Павленка під кируванням п[ана] полковника Дяченком. Але Дяченко не добув собі набоїв, бо він їх не знайшов, правда, в м. Золотоноші були набої в підвалах земської повітової управи, але Дяченко про це не знав і вернувся до с. Рекліївки без набоїв. І гадали, що значить пустими рушницями дальше не йти, і знов вернулися з Полтавщини через Дніпро на Київщину по напрямку Холодний Яр.

18.II/20 р. я рано вийшов з м. Золотоноші і вечором прибув до с. Рекліївки, але я не захопив штаба Омельяновича-Павленка і Тютюнника. І я наздогнав штаб ген[ерала] Омельяновича-Павленка і Тютюнника 20.II/20 р. на Київщині, в с. Вербівці, і здав п[ану] ген[ералу] Тютюннику інформацію і різних большевицьких газет та наказів. Ген[ерал] Омельянович-Павленко і ген[ерал] Тютюнник страшенно здивувалися моїм походом і лицарством і уклінно дякували за правдиву інформацію і лицарський військовий одиночний подвіг, і громадську інформацію про Вас ми чули за Дніпром, що Ви усердно і правдиво працюіте на користь Держави УНР.

Побув я при штабі ген[ерала] Ю. Тютюнника до 5-го березня 1920 р. в качестві інформатора проміж населенням, де проходили ми своїм військом.

5-го березня 1920 р. я знов прийняв одиночений похід з с. Копанок на Херсонщині по напрямку Вапнярки з метою розвідки большевицьких сил і галицьких частин, які тоі були на Поділью, Балтовського і Гайсінського повіту.

Я 5-го.III/20 р. вийшов з с. Копанок на Бершадь, Гайворон, Жабокрич і Вапнярку, з Вапнярки на Христинівку і Уман та Голованівку і прибув до штабу ген[ерала] Ю. Тютюнника 14 березня в с. Чернявку на Поділью, Гайсінського повіту.

Побув я при штабі п[ана] ген[ерала] Ю. Тютюнника знов таки інформатором і[з] розповсюдження різної літератури УНР до 7 квітня 1920 р. І направилися рийдувати по Херсонщині з метою узяти м. Миколаів. 8, 9 квітня 1920 р. я обслідив містечко Малий Буг і станцію Долінськ, і 10 квітня я вернувся в с. Устімовку до штабу п[ана] ген[ерала] Ю. Тютюнника, іздав різні большевицькі газети і накази і уявив, що на станції Долінськ набоїв достати не можна, бо їх не було, крім в большевицьких частинах м. Миколаєв трудно нам узяти. Це я сказав 11 квітня 1920 р. перше пану полковнику, а сучасний генерал-хор[унжий] Вовку[85], як начальнику штабу 4 Київської дивізії і Повстанческого отряда от[амана]

[85] Вовк Андрій Миколайович (1882-1969) – політичний і військовий діяч, генерал-хорунжий Армії УНР. Як начштабу Київської групи Армії УНР брав участь у 1-му Зимовому поході Армії УНР, ліквідував повстання отамана Волоха. 1921 р. інтернований у Польщі, у 1921-1922 рр. – військовий міністр уряду УНР в еміграції. Від 1923 р. мешкав у Варшаві, співорганізатор і голова Українського воєнно-історичного товариства. Протягом 1940-1942 рр. – голова Української громади в Німеччині. Помер у Новому Ульмі.

Тютюнника в с. Устімовкі. Також в скорості побачив ген[ерала] Ю. Тютюнника, теже саме я йому сказав, що і ген[ералу] Вовку. Це було 11 квітня 1920 р. Я іще не успів вийти з кватирі ген[ерала] Ю. Тютюнника, зявилася велика самотоха поміж нашими старшинами і козаками, думаю собі, у чім справа. В скорости большевики обстрілюють с. Устімовку, бо оборонятися нема чим, цебто набоів, а є то потрібно наважніше діло.

Пан генерал Омельянович-Павленко і ген[ерал] Ю. Тютюнник і інші, в цім рахунку і я, ришили повертатися до кордону в прорив большевицького хронта через польський хронт для злученння армії пана Головного Отамана війська УНР С. В. Петлюри, яка окопірувалася біля Галила, Могіліва, Грицільськ і Жмиринці на Поділью.

А для того, що[б] проривати большевицький хронт, потрібно мати вдосіч різних набоів до різних багнетів, а де це усе достати, цебто розшукати склад різних набоів в большевиках.

Отже, пан ген[ерал] Ю. Тютюнник пропановує п[ану] ген[ералу] Омельяновичу-Павленку для того, щоб розшукати набоів – це тільки може пан адменистратор УНР О. Богун.

Дійсно так і сталося, ця справа лягла на мене – розшукати склад різних набоів. І я мусив за це узятися, надіючеся на певне громадянство, яке я знав, а громадянство мене, як певну людину до високоі Директоріі ВСНД УНР.

І я розшукав аж в м. Вознесенськ Херсонськоі губерні, про це усе я зясував 1-ше п[ану] генералу Ю. Тютюннику і Вовку, тут же був і п[ан] ген[ерал] Омельянович-Павленко. Правдиво, брати Вознесенськ рисково, бо у наших стрільців було набоів на 1-ну рушницю усего по 5 штук і гарматни набоів було усего 70 шту[к] 3-х дюймових.

Тут же, не доходя до м. Вознесенськ 15 верстов, на степу, 16 квітня 1920 р. в день годин дві, цебто в 14 годин дня, ришили в щоб то не стало м. Вознесенськ узяти і добути тоі набоі, які пан адменистратор О. Богун уявив. І мені попередили, що ідемо взяти м. Вознесенськ з огляду Ваших слів, аби добути м. Вознесенськ і набоів.

Дійсно, так і сталося, цілу ніч 16 протів 17 квітня 1920 р. штурмували м. Вознесенськ, нарешті о 7 годині ранку 17.IV/20 р. м. Вознесенськ узято, і моі слова в дійсності справдилися. Наше військо в м. Вознесенськ різних набоів здобуло вдосіч і нікуди було іх дівати, і моя інформація була провірена 1. ген[ералом] Омельяновичем-Павленком і п[аном] ген[ералом] Ю. Тютюнником, і виявилося дійсно усе правдиво. Тоі п[ани] ген[ерали] Омельянович-Павленко і Тютюнник мене покликали до себе і торжественно мене встрічали і кричали – слава пану адм[еністратору] О. Богуну за його лицарство і честну правдиву розвідку. Тоі пан ген[ерал] Омельянович-Павленко сказав – не я є проводник цієі армії, а є дійсно

проводник пан О. Богун і заслуговує великої пофали від Держави УНР і високого ранга, честь і слава О. Богуну. Я за це уклінно подякував їм усим.

17.IV/20 р. ми покинули м. Вознесенськ з снабженням своїх стрільців різними набоями і направилися по напрямку Балти і на м. Ольгополь з метою прорвати большевицький хронт. Але сетаки прориватися нам було трудно з такою малою військовою силою, як це була в п[ана] ген[ерала] Омельяновича-Павленка, але рискували лицерських духом прорватися.

17-го квітня 1920 р. я обслідив місто Балту і вирнувся до штабу п[ана] ген[ерала] Юрка Тютюнника 22.IV/20 р. Ранком 23.IV/20 р. Балта нами була взята. Хоть набоів тут не було, але наша мета взяти Балту – прилучити часть галицького війська, що це і сталося, часть галицького війська до нас прилучилося, яке було в м. Балті, бо воно не відступало з м. Балти з большевиками, а мріяло прилучитися до нас, Українськоі Армії Омельяновича-Павленка, бо ім уже відомо було, хто наступа на Балту.

На великий жаль від снаряда загорівся один будинок 3-х-поверховий, з цього будинка вигоріло пошти пів Балти головних улиць.

Побули ми в м. Балти і околиці усего одну добу, 24.IV/20 р. направилися на станцію Вапнярку. Я знов беру розвідати станцію Вапнярку і вернутися до с. Цібулівки 28.IV/20 р. Так і сталося, я усе розвідав станцію Студеник, Крижопіль і Вапнярку і вечором 28.IV/20 р. я прибув до с. Цібулівки. І я здибався з п[аном] ген[ералом] Ю. Тютюнником, п[ан] Ю. Тютюнник страшенно мене добродушно і радо встрітив, і я йому усе розказав і уявив, що на станції Вапнярці скупчилося большевицьке військо і різні вагони. П[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник здивувався і каже – ми уже гадали, що уже ми находимося на нейтральні теріторії, бо сказано, що уже большевиків дальше нема, це так ім уявлено іншими розвідниками, я гостро сказав – це є брехня. Тоі п[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник зараз же поіхав до п[ана] ген[ерала] Омельяновича-Павленка і розробити наступний план на станцію Вапнярку. Омельянович-Павленко навідь не вірив у те, щоб були большевики на станції Вапнярці, а говорив, що до самоі станції Жмиренки – це є нетральна теріторія.

Але п[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник запевняв п[ана] ген[ерала] Омельяновича-Павленка у те, що на станці Вапнярці є вдосіч большевицького війська, бо каже п[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник, що тільк[о] прийшов пан О. Богун з розвідки станці Вапнярки і інших, то запевня, що на станці Вапнярці вдосіч большевицького війська. Тоі п[ан] генерал Омельянович-Павленко каже п[ану] ген[ералу] Ю. Тютюннику, коли пан адменистратор О. Богун каже, то це є правда.

Тоі п[ан] ген[ерал] Омельянович-Павленко і ген[ерал] Ю. Тютюнник розробили наступний план на станцію Вапнярку. Уже 1-го травня 1920 р. під Вапняркою билися цілий день і ніч протів 2.V/20 р., нарешті наші, цебто Ар[мія]

Омельяновича-Павленка, станцію Вапнярку узяли. І 3.V/20 р. за Вапняркою ми розташувалися на відпочинок, гадали, що уже нема напереді більшовицького війська. Я не успів вернуться с Журавлівки до с. Колодієвки біля Вапнярки і сказати ген[ералу] Тютюннику, що іще є напереді большевицьке військо, Юрко Тютюнник навідь не вірив. Не успіли побалакати, коли большевики обстрілюють наші частини. Ген[ерал] Тютюнник похопився робити распоряження оборони своєі частини, але на великий жаль у 1-шу чергу тяжко ранено командіра гарматноі бригади полковника Вітика, 4 Київськоі дивізіі, і ми мусили відступати на піддень від Вапнярки і стали в с. Князево. Побули ми в с. Князево 1-ну добу. 4 травня 1920 р., ранком, направелися по напрямок м. Ямпіль з метою зіднатися з паном Головним Отаманом С. В. Петлюри, бо Жмиренка і Могілів був в руках п[ана] Головного Отамана, а Ямпіль і Ольгополь був нейтральний.

Але рано 4.V/20 р. в с. Савчено трапився бій з большевиками, і наші відбили в большевиків цілі обози різного військового майна з 400 хір.

В 2 годині дня 4.V/20 р. п[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник дав мені завдання негайно іти до станці Жмиринки зіднатися з паном Головним Отаманом С. В. Петлюрою.

Я в 4 годині полудні 4 травня 1920 р. уже вийшов від штаба п[ана] ген[ерала] Ю. Тютюнника з с. Савчено по напрямку Жмири[н]ки і прибув до Жмиринки ранко[м] 5 травня 1920 р. І у першу чергу я здибався з паном генералом Петрівим і полковником Мішковським[86], начальник генерального штаба. Вони мене радо приняли, і я 6.V/20 р. ранком уже в м. Могилеві, в п[ана] Головного Отамана С. В. Петлюри. І 6 травня 1920 р. біля м. Ямпіль ми уже зідналися з Головним Отаманом і ген[ералом] Омельяновичем-Павленком[87]. Мені пан Головний Отаман С. В. Петлюра і п[ан] ген[ерал] Омельянович-Павленко дуже-дуже дякували, і тут пан Головний Отаман С. В. Петлюра мені каже, що Ви, пане О. Богун, заслуговуіте усі ордери Держави УНР і високого ранга, включно административного генерала-хорунжего за довголітню полетичну національну працю з 1903 р. і понині і за лицарські військові подвіги і вірність ненці Україні і ВСНД УНР. Я з свого боку уклінно подякував пану Головному Отаману, і тимчасово я залишився при штабі 4 Київськоі дивізіі, але 10 травня 1920 р. я одержав наказ від

[86] Мишковський Євген Васильович (1882-1920) – український військовий діяч, генерал-хорунжий Армії УНР. Закінчив Академію Генштабу в Петербурзі. У 1918 р. – начальник оперативного відділу Генштабу Армії УНР, з грудня 1918 р. – начальник штабу Української Галицької армії. У 1919 р. – начальник штабу Східного фронту, пізніше Волинської групи і Армії УНР. Брав участь у радянсько-польській війні 1920 р., був смертельно поранений в бою під Чорним Островом, похований у Тернополі.

[87] Омелянович-Павленко Михайло Володимирович (1882-1952) – військовий діяч, генерал-полковник Армії УНР, головнокомандувач Української Галицької армії та Армії УНР. Здійснив Перший Зимовий похід Армії УНР, брав участь у польсько-радянській війні 1920 р. Після інтернування Армії УНР перебував у Польщі, згодом – у Чехословаччині, Німеччині, Франції. Співробітничав з УВО та ОУН. Після Другої світової війни – військовий міністр Державного центру УНР на еміграції, генерал-полковник. Помер у Парижі, похований на кладовищі Пер-Лашез.

імені Головного Отамана С. В. Петлюри відрядитися до станці Жмиринки та головного Генерального штаба полковника Мішковського.

Прибув я до станці Жмиринки 12.V/20 р., іздибався з паном полковником Мішковським, і укупі переіхали до м. Винниці, де і розташувалися. Тут, в м. Виниці, 24 травня 1920 р. пан Головний Отаман мені пропановує поіхати в м. Київ, в той час іще панували большевики, але в скорости большевики очистили і м. Київ. Я пребув до м. Київ 3-го червня 1920 р., а 5 червня уже і прибув пан Головний Отаман С. В. Петлюра в м. Київ, і 6-го виіхав з м. Київ в м. Винницю. А я іще залишився в м. Київ по наказу Головного Отамана С. В. Петлюри при штабі повстання усіі Лівобережної Украіни в начолі п[ана] генерала-поручника Рубона (Сокири)[88]. І я в м. Киіві пробув до 9-го червня 1920 р. Тут я з п[аном] ген[ералом] Сокирою обслідили усе м. Київ, і 9 червня я уже виіхав до Головного Отамана з м. Київ по напрямку Коростень, бо на Фастово уже було неможливо іхати, [большевики] знов захопили станцію Фастова.

Я іхав на станцію Коростень, Шепетівку, Гречане, Проскурово і до станціі Жмири[н]ки прибув 14 травня. Уже тут, на станціі Жмиринці, стояли вагони з різними державними установами, які очистили м. Винницю.

Перше я звернувся до пана начальника головного Генерального штабу полковника Мішковського, бо я від него відряжався в м. Київ по наказу пана Головного Отамана С. В. Петлюри. 15 червня 1920 р. я уже виду розмову з п[аном] пол[ковником] Мішковським, я усе уявив про сітуацію м. Киіва і штаба генерала-поручника Рубона (Сокири).

Пан полковник Мішковський охотно мене вислухав усю мою інформацію. Тут же виришили в головном Генеральном штабі полковник Мішковський і згоди Головного Отамана С. В. Петлюри знов мені іхати до м. Киіва і везти 3ОООООО (три меліони) гревень, і бути мені в м. Киіві при штабі генерала-поручника Рубона (Сокири) і видавати гроші генералу Рубону-Сокирі по його вимоги стільки, скільки буте йому і мені бути при штабі ген[арала] Рубона як довіренний старшина від пана Головного Отамана С. В. Петлюри, і бути з'язком проміж Головним Отаманом і штабом ген[ерала] Рубона (Сокири).

Я на це мусив згодитися. Із станціі Жмиринки переіхали до м. Проскурово, з м. Проскурово я відрядився до Головного Отамана С. В. Петлюри в м. Камінець. Тут я з паном Петлюрою 2 рази здибувся, і я залишився при військовом міністерстві, поіздку мою до м. Киіва відложено, бо уже не можна було іхати до м. Киіва і везти 3 меліона гривень. Я від грошей відмовився визти в м. Київ, бо уже опанували большевики м. Київом.

---

[88] Ймовірно, Сокира-Яхонтов Віктор Миколайович (1874-1938) – військовий діяч, генерал-майор. У 1919-1920 рр. – командуючий УГА, яка перебувала в складі армії Денікіна, а згодом перейшла до Червоної армії. Наприкінці 1920 р., за завданням ВЧК, виїжджав до Польщі, щоб переконати С. Петлюру повернутися в Україну і очолити антирадянське повстання.

Пан військовий міністр УНР ген[ерал]-хор[унжий] Сальський[89] мені виписав 173000 гревень, мені властиво за моі труди.

Побув я в м. Камінці до 11 липня 1920 р. Більше я находився в походні канцілярії пана Головного Отамана Ар[мії] УНР С. В. Петлюри і в часту я вів балачки на полетичні темі з паном адміністратором О. Виговським, іздибувався часто з п[аном] С. В. Петлюрою.

12 липня 1920 р. Камінець м[істо] уже цілком очищено українським військом і відступили в Галичину, а я прилучився до штабу 4 Київськоі дивізіі старшиною для доручення від пана Головного Отамана Ар[мії] УНР С. В. Петлюри.

Ставка головного отамана С. В. Петлюри була в вагонах на станції Хриплин біля м. [С]танислава і в інші станці, я часто був в ставці від штабу 4 Київськоі дивізіі аж до 1-го жовтня.

1-го жовтня 1920 р. я виіхав від ставки до штаба Армії УНР пана генералапору[чника] Омельяновича-Павленка і прибув в м. Чортків, до пана генералапор[учника] Омельяновича-Павленка. 3-го жовтня 1920 р. я виіхав від штаба Ар[мії] УНР Омельяновича-Павленка до штабу 4 Київськоі дивізіі, де я і прибув до містечка Городка на Поділью 5 жовтня 1920 р., іздибався із паном ген[ералом] Ю. Тютюнником, дещо я поговорив з п[аном] ген[ералом] Ю. Тютюнником і залишився при штабі 4 дивізіі старшиною для доручення від ставки Головного Отамана С. В. Петлюри. Мета – з'язка і інформатора проміж населення, пробув я на хронті до 30 листопада 1920 р. З огляду большевицького навалу ми мусили відступити за Збруч в Галичину і бути інтерованним в польські табори за дроти.

Я страшенно був протів перемірья з большевиками і я старався побачити п[ана] Головного Отамана в перших числах листопада 1920 р. і уявить те, що большевики готуються до наступу, бо я був в 27, 28, 29 і 30 жовтня та 1 і 2 листопада 1920 р. в тилу большевицькоі армії, цебто в запілью, з метою розвідки, і селянство страшенно чикало від самоі Вінниці і до Дніпра Ар[мію] УНР і Головного Отамана С. В. Петлюру, так само і на Лівобережі чикали, але не дочикали. Але я не міг побачити пана С. В. Петлюру, а тільки побачив пана начальника канцілярії Головного Отамана Ар[мії] УНР С. В. Петлюри адменистратора Виговського. Я усе йому уявив, і він усе це приняв на увагу для передачі С. В. Петлюри. Хотя це уже було пізно, це було 5-го листопада 1920 р. в м. Камінці, але я старався уявити те, що перемірья – велика помелка, і що большевики усиленно готуються до наступу. І я своє діло заздалегідь уявив канцілярії Головного Отамана і я вийшов цілко прав, бо моя інформація була цілком правдива. Але і я мусин був інтернувати-

[89] Сальський Володимир Петрович (1885-1940). Народився у м. Острог. Закінчив Віленське військове училище, Миколаївську академію Генерального штабу. Учасник Першої світової війни. Командувач Запорізької групи Армії УНР, згодом командувач Армії УНР, з листопада 1919 р. – міністр військових справ УНР, генерал-хорунжий. У 1920 р. інтернований у таборі в Каліші. Військовий міністр УНР в екзилі. Помер і похований у Варшаві.

ся в польські табори вкупі з штабом 4 Київськоі дивізіі, в табор Олександрово, і був до 14-го червня 1921 р.

14 червня 1921 р. я одержав наказ від пана Головного Отамана Ар[міі] УНР С. В. Петлюри і генерала-хор[унжого] Ю. Тютюнника з м. Тарнова у те, щоб я прибув негайно до м. Тарнова до них, цебто С. В. Петлюри і Тютюнника.

15 червня я уже в м. Тарнові, виіхав з табору Олександрово 14-го червня вечором, іхав через Варшаву і Краків.

І негайно зявився до пана ген[ерала] Ю. Тютюнника 5,5 годин вечора 15 червня 1921 р. в м. Тарнові. Вели розмову на полетичні державні темі на користь ВСНД УНР.

Пан ген[ерал] Ю. Тютюнник мені каже, що я і пан Головний Отаман С. В. Петлюра добре Вас знаємо як вірного сина неньки Украіни і щирого державного працівника, національного патріота і великого лицаря в одиночних походах в запілью ріжного ворога УНР і умілого пробіратися через кордонні різні застави. На підставі Ваших лицарських військових подвигів ласкаво Вас просимо підти в одиночний похід на Велику Украіну аж до самоі Полтави і Харькова, іти в похід від імені високого пана Головного Отамана Ар[міі] УНР С. В. Петлюри і високоі Директориі 1-го Трудового всеукраінського національного конгреса.

Я запитав пан[а] генерала Ю. Тютюнника, яка мета і завдання мого похода на Велику Украіну і ще аж на саму Полтавщину і Харьківщину.

1. Обслідкувати настрій усего украінського громадянства.

2. Обслідкувати постанческі організаціі, якщо вони є.

3. Пронести чрез польські і большевицькі кордонні застави накази ч. 1-ше за підписью пана Головного Отамана Ар[міі] УНР С. В. Петлюри і різну державну інформаційну літературу (відозви) свіжі травня м[ісяця] 1921 р.

4. Провести таємно устну інформацію проміж належною певною громадою, де буде на це можливо, особливо проміж украінським населенням, і повернутися до м. Львова 10 верестня 1921 р., не пізніше до 20 верестня 1921 р.

Пан генерал-хорунжий Юрко Тютюнник мені каже, що правдиво похід дуже рисковий. Але знаємо Ваше лицарство і умілость та користуванням довірья від населення украінського громадянства, і добре Вас знаю як честну і правдиву людину іще з Руськоі Армііі старшиною, де набули собі 3 юрьєвські ордери 4, 3 і 2-го та хрест Володимира Великого 3-і степені і юрьєвську золоту велику медаль за військові лицарські подвіги і усердну військову працю, також уже Ви маіте і украінського ордера Залізного хреста теже за військові лицарські подвіги Армііі УНР в боротьбі з різними лютими ворогами УНР тільки на користь ВСНД УНР. Я, Ю. Тютюнник, і пан Головний Отаман С. В. Петлюра охотно Вам довіряємо державну і громадську таємну справу як певному і честному адменистративному старшині Держави УНР і вірний пану Головному Отаману.

Я це усе терпеливо і охотно вислухав, слова пана генерала Ю. Тютюнника, і дав згоду принять цей рисковий лицарський подвіг, думаюче собі – хоть пан, хоть пропав, з 2-х одно, не дивляче на своє понівичено здоров'я і слуха від 2-х тяжких ран і контуження.

Але я з свого боку пропанував генералу Юрку Тютюннику, що і я маю деякі плани цього великого лицарського похода в сриду большевицькоі суворої реакції на Великі Україні, бо як попаду в руки червоним катам, то живим не бути, але риск – великий пан.

Зазначив організацію:

1. Всеукраінську селянську безпартійну спілку.

2. Генеральний військовий штаб таємноі селянськоі армії.

3. І відділ головного уряда УНР на Лівобережні Україні і рахувати все це як тимчасово.

І цю організацію провадить іменем високоі Директорії УНР 1-го Всеукраінського національного безпартійного трудового конгреса 18 на 23 січня 1919 р. в м. Київі під жовто-блакітним прапором з гербом тризубом з хрестом, хрест в знак православноі віри і святу Автокафальну церкву українського православного народа.

Пан генерал-хорунжий Ю. Тютюнник це усе вислухав мою пропозіцію і каже мені – цілком дається Вам право це усе організовувати, що Вами висловлено на користь ВСНД УНР. Цим ми своі слова закінчили і пан ген[ерал] Ю. Тютюнник мене поблагословив іменем пана Головного Отамана С. В. Петлюри і дав мені путевую до м. Львова, до пана сот[ника] Галайди, і дав харчових 500 марок польських. І я в 5 годин вечора 15 червня 1921 р. з паном ген[ералом] Ю. Тютюнником розійшовся по закінчення розмови свого похода на Велику Україну.

Тут, в м. Тарнові, 15 червня 1921 р., в 6 годин вечора, я зайшов в гостиницю Брістоль, де я і заночував. Ранком 16 червня 1921 р. я здав усі своі документи і посвідки державних заслуг і річі своєму знаємому пану деректору канцілярії меністерства справ земельних Михайлівському[90].

Пан Головний Отаман С. В. Петлюра довідався, що я в Тарнові, негайно прислав свого курьєра до мене в гостинницю Брест-Литовск у те, щоб я до него зявився в початок 11 години ранку 16 червня 1921 р.

В початок 11 години [16] червня місяця 1921 р. я уже в Головного Отамана С. В. Петлюри. Петлюра мене радо приняв, вели розмову до пів 12-і години дня 16 червня. Пан С. В. Петлюра усе мені росказав завдання мого походу на Велику Україну і усе дозволив мені робити те, що я зазначував і ген[ералу] Ю. Тютюннику.

[90] Михайловський О.П. – директор департаменту земельної реформи Народного міністерства земельних справ УНР.

1. Організувати Всеукраїнську селянську безпартійну спілку.

2. Генеральний військовий штаб селянськоі таємноі армії усіі Лівобережноі Украіни.

3. Відділ головного уряда УНР на Лівобережноі Украіни і рахувати все це як тимчасово.

Крім цього, я зазначив, що ці організації рахувати на державний кошт, пан Головний Отаман С. В. Петлюра це затвердив, шо це можна рахувати на державний кошт, тільки на користь ВСНД УНР за Вашоі підписью, цебто моєю, О. Богуна, затверження вище поіменованних організації іменем високоі Директоріі УНР. Цим ми закінчили свої балачки. Пан Головний Отаман мене поблагословив в цей рисковий лицарський одинокий похід, і цим ми розійшлися, я йому подякува[в] за різні поради і благословлення, пожали один одному руки і поцілували один одного.

Вернувся я знов до гостиниці Брестоль, тут я здибався з паном начальником канцілярііі Головного Отамана адм[енистратора] О. Веговського, вели тут довго різні полетичні розмови, бо п[ан] О. Веговський мене добре теже знав. По скінчення наших балачок пан адменистратор О. Веговський поблагословив мене в далеку лицарську дорогу іменем високоі Директоріі ВСНД УНР, я звичайно уклінно за це йому подякував, з цим ми і розійшлися.

Знов я зайшов до пана директора канцілярііі міністерства справ земельних Михайлівського в початок 9 години вечора 16 червня 1921 р. Ми вкупі повечеряли, дещо поговорили, і пан Михайлівський мене поблагословив іменем міністерства справ земельних, розпрощалися, і я в 10 годин вечора 16 червня 1921 р. уже виіхав з м. Тарнова потягом до м. Львова.

В 10 годин ранку я уже в м. Львові 17 червня 1921 р. в пана сотника Галайди. І пробув я в м. Львові до 21 червня 1921 р.

21 червня 1921 р. пан сот[ник] Галайда дав мені путевую до кордону по напрямку Шепетівки, до станції Ож[ен]ин під польським кордоном, і дав харчових усего 1000 польських марок. І потрібно попутно заіхати до м. Дубно на Волині до передаточного пункта пана старшини Клеменка.

З м. Львова вечором 21 червня 1921 р. прибув потягом до м. Дубно ранком 22 червня 1921 р., в м. Дубно побув до ранку 23 червня 1921 р. В м. Дубно я снабдив себе вдосіч різною літературою і наказами ч. 1 травня м[ісяця] 1921 р. за підписью пана Головного Отамана С. В. Петлюри. І дано мені паном старшиною іще харчових 250 марок польських і більше ні марки, а ці гроші зовсім малі на мою поіздку, я мусив іхати на свої властні кошти, яких я і не мав при собі, але була надія, де добути, з певністю в свої організації на станції Озирян і околиці на Волині, яка істнувала з 1919 р. і понині істнує, 1926 р., на користь ВСНД УНР і громади в посреднічеству пані Меланки Волошіной і інших.

За це ім честь і слава. Ранком в 8 годин 23 червня 1921 р., а пів 9-і години ранку 23 червня 1921 р. прибув на станцію Озиряни.

На станції Озиряни мене принято гостеприімно і дуже радо, я побув на станції Озирян і околиці Озирян усего одну добу до ранку 24 червня 1921 р.

На станції Озирянах мене вдосіч снабдили різними грішми – польськими марками і совіцькими карбованцями – і різними іданками, і я виіхав з станції Озирян в 3 годині ранку 24 червня 1921 р. і приіхав потягом до станції Ож[ен]ин вечором 24 червня 1921 р. А від станції Ож[ен]ин і до станції Шепетівки ішов пішки цілу ніч. Пройшов польські і большевицькі кордонні застави і нігде не зачипився, і цілком проніс належну літературу, і в 10 годині ранку 25 червня я уже на станції Шепетівки.

На станції Шепетівки я побув усего 8 годин 25 червня 1921 р., а вечером 25 червня 1921 р. я уже виіхав потягом з станції Шепетівки і доіхав до м. Киіва зайцем і копійки я не заплатив.

Прибув до м. Киіва в 8 годин ранку 27 червня 1921 р. і пробув в м. Киіві до 6 годин вечора 27 червня. І я цілий день обходив деякі місця, побув я в Софіівськім соборі, побув в Михайлівськім монастирі, побув в деяких знаємих, роздав часть належної літератури. І в 4 години вечора я побував в Лаврі, а в 6 годин вечора 27 червня 1921 р. мене перевезено лоткою через Дніпро з глечиками як молочарника, бо без особливого пропуска через міст не пуска застава.

В 7 годин вечора 27 червня я уже на станції Дарниці, і в 7 годи[н] вечора 27.VI/21 р. я уже сів на потяг і приіхав до станці Гребінки в 8 годин ранку 28 червня 1921 р. З станції Грибінки я пішов пішки до станції Драбово, в 12-і годині 28 червня я уже на драбовськім опетнім полі, в пана деректора опетного поля Левіцького, агроном. Побув я до 8 годин ранку 29 червня 1921 р., тут я уже добре викормився, гарно відпочив, здав тут часть літератури, а з станці Драбово мене відвезено до м. Лубен. 30 червня 1921 р. я ранком уже в м. Лубнах, в пана Олександра Бондаря.

Побув я в м. Лубнах до 5 липня 1921 р. Тут, в м. Лубнах, я уже не захопив голови Полтавського повстанческого комітету пана Андріяшенка, бо його весною 1921 р. большевики рострілляли, а уже була головою пані Настя Конькова.

2 липня 1921 р. до мене прибула пані Настя Конькова як голова Повстанческого комітета. Тут, в моі таємні кімнаті в пана Олександра Бондаря в м. Лубнах, вели розмову цілий день по справі сітуаціі громадян і виришили назначення таємних зборів на 10 липня 1921 р. на хуторі, в 12 верстов від м. Лубень, в клуні.

10 липня 1921 р. дійсно так і сталося, зібралося декілька працівників на користь ВСНД УНР в на чолі високоі Директоріі.

На цих зборах виявилося те, що повстання зараз зробити неможливо, цебто в 1921 р., за браком багнетів і належних людей, а постановленно під моім приводом: 1. організувать селянську безпартійну спілку з метою з'язка усіі Украіни і

головним урядом УНР, головою цієї селянськоі безпартійноі спілки сетаки Настя Конькова, і вона голова Полтавського губерніального повстанческого комітета. І постановленно негайно обслідувати усю Україну і поробити належні таємні з'язки і виявити настрій загального громадянства до 1-го серпня 1921 р., і на це призначено деяких курьєрів з метою розвідки і з'язка. І провести устну інформацію таємним чином проміж належною певною громадою об істнування головного уряда і Головного Отамана С. В. Петлюри УНР і накази ч. 1-й за підписью п[ана] С. В. Петлюри, що це і дійсно зроблено устноі інформації.

1. Настя Конькова, 2. Андрій Гнатенко, 3. Ол. Подорожний, 4. Самсон Клеменко, 5. Сергій Ковалевський, 6. В. Запоріжиц, 7. П. Ващенко, 8. В. Гресь, 9. Г. Юрченко, 10 Ш. Бондарева і багато інших[91].

Мені дано різних місця притулки і в хуторах, де я пробув безпечно до 8 верестня 1921 р. Переважно мешкався в м. Лубнах, в п[ана] О. Бондаря, пре мені завжди були Гнатенко, Подорожний і Шура Бондарева. Пані Шура Бондарева переважно доставала большевицькі бланки тавром і печаткою в Лубенськім комісаріаті і доставляла нам. І ми уже на цих бланках робили легальні документи для розізду агентам по Україні, і я в деяких місцях бував, Полтава і Харьків.

На великий жаль, в скорості п[ані] Настю Конькову зарештованно і відряжено в м. Полтаву, в кріпостну тюрму. І у Полтаві 2 рази тяжко бито п[ані] Н. Конькову, але вона не виявила мене і нашоі організації. І я пробув до 8 верестня 1921 р., то п[ані] Н. Конькової не випущено з тюрми. П[ані] Н. Конькова – це була гімназійна учителька, яра украінка.

26 липня 1921 р. і в серпні місяці були таємні збори на хуторі близі м. Лубень.

На цих зборах організували відділ головного уряда УНР на Лівобережні Україні, навідь усіі України, яка очутилася в червоних катів:

Головою п[ан] С. Я. Ковалевський.

Члени – п[ана] Чевельця, п[ана] Лазаренка, п[ана] Бутенка.

А Державний секретарь п[ан] С. Клеменко.

Відділу головного уряда завдання: 1. з'язок з головним урядом УНР, 2. інформація проміж населенням.

І тут же, на цих зборах, організувався Генеральний військовий штаб таємноі селянськоі армії усіі Лівобережноі України.

Командіром ціі армії цими зборами призначено п[ана] генерала-поручника Рубона (Сокиру).

---

[91] Навесні 1920 р. в Чорнухах була утворена підпільна група, яка назвала себе «Українською соціалістичною організацією». Очолював її Григорій Юрченко, «урядовий побратим» О. Богуна, серед активістів були брати Сергій і Володимир Гресі, Володимир Запорожський, Гаврило Ващенко та ін. Згідно рішення правління групи, для збройної боротьби проти більшовицької влади на території Лохвицького повіту створено повстанський загін під керівництвом Володимира Греся («Гонта») (1896-1959/1963), який складався з 200 козаків і діяв до 24 грудня 1920 р., коли 75 учасників, разом з керівниками, здалися й були амністовані більшовиками. В. Гресь у 1928 р. заарештований ГПУ і висланий, помер на Ставропіллі.

Начальником штаба – Чевельця, (капетан), сотник.

Інспекторського відділу – Гнатенка, заступник Подорожні.

Завдання цього штаба – усиленно приготовляти належну громаду до повстання до серпня м[ісяця] 1922 р., не ранше, бо на 1921 р. ніяк неможливо зробити повстання, бо громада до цього не підготовлена, на цьому ми і спинилися.

Мною, О. Богуном, адміністративний старшина, усе це затверджено: 1. Всеукраїнська селянська безпартійна спілка, 2. Відділ головного уряда УНР усіі Украіни, яка під большевиками, 3. Генеральний військовий штаб усіі Лівобережної Украіни, мною затверджено іменем високоі Директоріі і Головним Отаманом С. В. Петлюрою ВСНД УНР і рахувати з дня 1-го липня 1921 р. цілком на державний кошт високоі Директоріі УНР.

Мета праці цих організацій – тільки будувати СНВСНД УНР в на чолі високоі Директоріі 1-го Всеукраінського національного безпартійного трудового конгреса 18-го по 23 січня 1919 р. в м. Киіві, під жовто-блакітним прапором, гербом тризубом з хрестом, хрест в знак православноі віри і святу Автокафальну церкву украінського православного народа, і із належною територією, яка належить по закону природи нації украінського 42-меліонного народа, з столицею золотоглавим м. Киівом.

І усиленно готовитися до повстання до серпня м[ісяця] 1922 р. для повалу большевицькоі ненавистноі нам влади і бути напоготові, коли покличе на це висока Директорія УНР.

Але на цих таємних зборах виявилося те, що покладати надію на повстання для повалу большевицькоі влади на Украіні нема певних надій. А виришено просити головного уряда і Головного Отамана Ар[міі] УНР С. В. Петлюри у те, щоб робили заходи перед европійськими належними державами добути відповідно допомогу, як физичну військову і матеріальну для повалу большевицькоі влади на Украіні, і збудувати тільки СНВСНД УНР в на чолі високоі Директоріі. В саму дорогу ціну позичково в 10 % соток надбавки громада і Держава УНР платить буде, аби збудувати ВСНД УНР. Про це був складен окремий доклад за підписью голови і членів відділу головного уряда УНР на Лівобережні Украіні. Цей доклад був в 3-х премірниках:

1 примірник – пану Головному Отаману УНР С. В. Петлюрі

2 примірник – головному уряду УНР, є нині в м. Тарнові.

3. примірник – п[ану] ген[ералу] Ю. Тютюннику.

Ці доклади виготивилися до 1-го верестня 1921 р., і замаскірувано в котелок, і ще деякі накази, які випускалися: 1 – спілкою, 2 – генеральним штабом таємноі селянськоі армії, теж про 3 примірники. Це я повинен доставити в м. Тарнів в Польщі уряду УНР: накази по селянські спільці ч. 2 по 3 примірники, накази по Генеральному Штабу ч. 3 по 3 примірники.

Мною. О. Богуном, усе це проводилося по указівкам високого пана С. В. Петлюри, його наказів ч. 1 травен 1921 р., які я переніс з м. Тарнова через польські і большевицькі застави до м. Києва, де я часть іх відав, а решту в м. Лубни, і цих наказів претриму[ва]вся і відділ головного уряда УНР, і генеральний штаб Лівобережної Украіни на користь ВСНД УНР.

Я пробув на Великі Украіні до 8 верестня 1921 р., переважно в м. Лубнах. Усе було обслідовано, облаштовано і виявилося в дійсности те, що повстання зробити неможливо в 1921 р., які намірює п[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник, а готовитися до серпня м[ісяця] 1922 р.

8 верестня 1921 р. в м. Лубнах і в хуторі усі накази і доклади по 3 примірники замаскірували в 2-х котелках, які були з іданками, які мені дано на дорогу. Усі накази і доклади відрюковувалися ручною дрюкарницею.

8 верестня 1921 р. в м. Лубнах дано хліба, сухарів, сала, масла, яіц, меду, і більшовицьких грошей 336000 карбованців.

Пан державний секретарь Самсон Клеменко вечором 8 верестня 1921 р. вирядив мене на станцію Лубни. На станції Лубнах випадково я зустрівся з паном В. Цинбалом[92], який приіхав з м. Киіва. Я п[ана] В. Цинбала познаємив з паном С. Клименком, і пан В. Цинбал обіщав в м. Киіві тримати з м. Лубнами пільний з'язок і дещо робити на користь ВСНД УНР. П[ан] В. Цинбал – бувший киівський губерніальний акцизний чиновник, ярий національний патріот, це мій і інших украінський національно-полетичний учитель з 1900 р. і по нині.

В 10 годин ночі 8 верестня 1921 р. я уже виіхав потягом з станції Лубень і приіхав до м. Киіва ранком в 9-і годині 9-го верестня 1921 р. Потяг ішов дуже помаленьку, бо бояться скоро іздити, і я приіхав до м. Киіва зайцем і шага не заплатив.

9 верестня 1921 р. я побув цілий день в м. Киіві, побував в деяких знаємих, обдивив м. Київ, купив 18 різних большевицьких газет, і вечором, в 7 годин, 9 верестня я виіхав з станції Киіва і прибув до станції Шепетівки в 12 годин дня 11 верестня 1921 р. зайцем і шага не заплатив.

На станції Шепетівка пробув до 4 годи[н] вечора 11 верестня 1921 р. Усе роздивився, купив свіжих большевицьких газет 4 штук, роздав сухарі і часть хліба біженцям, а залишив собі іданків стільки, скільки було мені потрібно на 2 доби чи на 3, бо було потрібно іти пішки від станції Шепетівки і до станції Озиряни, приблизно до 100 верст.

В 4 годин вечора 11 верестня 1921 р. я уже вийшов з станції Шепетівки по напрямку м. Острога лісами. 11 протів 12 верестня 1921 р. я пройшов ночью большевицькі і польські кордонні застави і нігде не зачепився за кордонні застави

[92] Цимбал Василь Павлович – автор поетичної збірки «Квіточка» (Лубни, 1893), скарбник Товариства «Просвіта» в Києві, заснованого в пам'ять Тараса Шевченка (1906-1910 рр., голова – Б. Грінченко).

і пройшов цілком благополучно. 13 верестня ранко[м] 1921 р. я уже на станції Озирянах, в пані Меланки Волошіной.

На станції Озирянах я побув до ранку 3 годин 14 верестня 1921 р. Тут, на станції, це уже в Польщі Здолбунівського повіту[93], добре відпочив, гарно викормився, мене радо шанували як національного борця за волю України і ВСНД УНР.

На станції Озирянах дали мені грошей і різних іданків на дорогу і я в 3 годині ранку 14 верестня 1921 р. виіхав з станції Озирян, виряжали мене пані Меланка Волошін, бо Меланка Волошін дійсно є українська національна свідома патріотка з мріями СНВСНД УНР в на чолі високої Директорії, за це честь і слава пані Меланці Волошіні.

В 10 годин ранку 14 верестня 1921 р. я уже в м. Львові, а в 1-ші годині дня 14 верестня 1921 р. я уже в пана ген[ерала] Юрка Тютюнника, бо ген[ерал] Тютюнник уже з своім штабом був в м. Львові, який переіхав з м. Тарнова.

Іздав я пану генералу Ю. Тютюннику по одному примірнику доклада і наказів відділу головного уряда УНР на Лівобережні Україні, і часть газет, і 290000 совіцьких карбованців, і свій властивий доклад свого походу, і багато дещо балакали з п[аном] генералом Ю. Тютюнником.

Пан ген[ерал] Ю. Тютюнник дуже мені дякував за лицарський одиночний похід і вірність УНР.

Але п[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник не задоволнився моіми правдивими інформаціями о сітуації Великої України.

Я тут же старався переконати п[ана] ген[ерала] Ю. Тютюнника у те, щоб в 1921 р. не йти в партізанський похід на Велику Україну, а почикати до серпня м[ісяця] 1922 р. А за цей час потрібно підготовити належну громаду і деяке військо, на що була можливість покладати надію на підготовку до повстання до серпня м[ісяця] 1922 р., але ручатися у те, щоб повалити большевицьку реакцію і в 1922 р. не було можливости.

Бо громадянство Великої України просить своім докладом головного уряду УНР і Головного Отамана С. В. Петлюру у те, що особливо покладати надію на повстання рискове, надія на це мала, а добувати в Европі, в належних державах, відповідну військову і матеріальну допомогу для повалу проклятої большевицької ненавистної реакції, і ізбудувати тільки ВСНД УНР в саму дорогу ціну позичково надбавкою 10 % платить громада, і держава буде УНР в на чолі високої Директорії, що на цю допомогу громадянство і покладе надію більше, чим на повстання.

Але я зазначив, що правдиво, якби то повалити большевицьку владу своіми властними силами по средству повстання, то це добре було, але тільки не в 1921 р., а усиленно потрібно працювати моральним чином з громадян-

[93] Озеряни належали до Дубенського повіту.

ством Великої України і цією громадою українською, що очутилася під Польщею, і готовитися на серпень м[ісяць] 1922 р. і робити усиленні з'язки скрізь-всюди, і також в червонім війську, яке було уже намічено 45 брегаді, а відціля і в інші частини.

Пан генерал Ю. Тютюнник це усе вислухав спокійно, але було видно на його обличя нервість, і він мені зазначив – побачу, як воно буде, але скоріше буде те, що ми підемо в поход в 1921 р., в листопаді м[ісяці], бо на це мої плани розраховані. Я тоі йому кажу, що Ваші плани можуть вас обдурити в 1921 р., якщо Ви підете в поход в 1921 р., то тоі громада Великої України не відповіда за невдалий Ваш похід, бо про це я Вас попереджую іменем безпартійної громади УНР, також і я; і знов я про це пропановую ген[ералу] Ю. Тютюннику і стараюся його переконати у то, щоб відложити повстання до серпня м[ісяця] 1922 р., і то, я йому кажу, що і тоі іще не ручаюся, що може бути удачно, а усими можливими заходами робити засоби у те, щоб достати військову і матеріальну допомогу з боку европейських держав там, де буде можливо, аби повалити большевиків. То це було б безпечніше, і робити це усе під кируванням пана С. В. Петлюри іменем високої Директорії і вести усю організацію і з'язки з Великою Україною по одному шаблону сістеми високої Директорії УНР, що до ції сістеми громадянство Великої України цілком прехільне, особисто селяни і хуторяни. І вони згожуються заплатити дорого тому, хто допоможе і визна нашу СВСНД УНР в на чолі високої Директорії під кируванням пана С. В. Петлюри.

Генерал Ю. Тютюнник мені знов каже – ні, мабуть сетаки Ваших планів приняти я не можу цілковито, а знов каже, що ми скоріше підемо в поход в 1921 р. І цим ми закінчили своі слова, тільки я зазначив – дай Бог усего доброго, але в случай невдачі, то ми не відповідаємо пред Вам і Державою УНР. І мною поміалося в штабі ген[ерала] Ю. Тютюнника його самого, що вони щось роблять помимо пана С. В. Петлюри, а що, я не міг певно довідатися. І я сказав пану генералу Ю. Тютюннику, що я мусин іхати в м. Тарнов до пана С. В. Петлюри і головного уряда, усе це йому росказати і іздати ці самі доклади і накази, що і Вам дав і дескільки большевицьких газет.

Але п[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник мене переконував не іхати в Тарнів, іздайте мені і ті доклади, я сам іх відвизу в м. Тарнов. Я на це відповів пану ген[ералу] Ю. Тютюннику, що я не маю права віддати усіх докладів Вам, а мусим своіми руками віддати пану голові високої Директорії і Головний Отаман С. В. Петлюрі і Раді Народних Міністрів УНР, бо я працюю не від одніі персони, цебто Вас, пане генерале Ю. Тютюннику, а працюю від держави і громади УНР. Тютюнник побачив мою упертість і вірність уряду і громаді УНР і сказав мені – так, добре, везіть, але щоб Ви були зі зо мною в час нового походу в 1921 р. Я сказав – побачу, як здоров'я буде мені дозволяти, то я поіду і на цей риск.

Я побув в м. Львові до вечора 17 верестня 1921 р. при штабі пана ген[ерала] Ю. Тютюнника, іще часто дещо я говорив про різну полетичну державну справу з паном Тютюнником.

10 годині 18 верестня 1921 р. я уже в м. Тарнові, а початок 3-і години дня 18 верестня 1921 р. я уже в похідні канцілярії пана Головного Отамана війська УНР С. В. Петлюри. Тут мене радо приняв пан начальник похідної канцілярії адменистратор О. Веговський. Тут я з паном Веговським довго розмовляв, усе розсказав, що і п[ану] ген[ералу] Ю. Тютюннику. Пан ад[менистратор] О. Веговський мені уклінно дякував за лицарский похід і вірність пану Головному Отаману С. В. Петлюрі, його уряду УНР.

Я тут же п[ану] ад[менистратору] О. Веговському здав по одному примірнику своіх докладів і наказів, які нами випускалися на Великі Україні іменем високої Директорії п[ана] С. В. Петлюри для передачі п[ану] С. В. Петлюри.

В початок 4-і години 18 верестня 1921 р. п[ан] ад[менистратор] Веговський узяв мене з собою вкупі пообідати, пообідавши, дали мені притулок в гостиниці Брест-Литовськ.

О 11 годині ранку 19 верестня 1921 р. я уже в пана Головного Отамана С. В. Петлюри, бо він прислав за мною з своєі кватири свого кур'єра, і я з ним і прибув до пана С. В. Петлюри. Про це, цебто про мене, доложив пан адютан[т] полковник Даценко[94] С. В. Петлюрі, що я, О. Богун, уже в почикальні. І хвилин через 5-ть вийшов п[ан] С. В. Петлюра, поздоровалися, пропанував мені скинути верхнє убрання, я скинув свитину, і пішли з С. В. Петлюрою в його кабінет і вели розмову більше години. Я усе це росказав, що і пану ген[ералу] Юрку Тютюннику, пан Головний Отаман С. В. Петлюра усе терпеливо і спокійно вислухав, і я при кінці запитав, чи одержали моі доклади і накази, які я приніс з Великої України і передав через пана ад[менистратора] О. Виговського. Пан С. В. Петлюра відповів мені, що одержав, на підставі цього я Вас і покликав до себе. І п[ан] С. В. Петлюра встав з стільця і протяга мені руку, і я зараз піднявся з стільця. П[ан] С. В. Петлюра тиснув міцно мою руку і уклінно дякував за моє лицарство і вірність УНР і іі уряду.

Ми знов сіли на стільчики, я запитав, чи Ви погоджуітеся з нашими докладами і наказами. П[ан] С. В. Петлюра відповів, що цілком погоджуюся, і знов мені дякує за мою державну працю на користь ВСНД УНР, я з свого боку уклінно подякував пану С. В. Петлюрі за оцінку.

Я після цих балачок питаю п[ана] С. В. Петлюри, що робити, що пан ген[ерал] Ю. Тютюнник не бажа відложити партізанського походу до серпня м[ісяця] 1922 р.

---

[94] Доценко Олександр Сергійович (1897-1941) – військовий діяч, підполковник Армії УНР, історик визвольних змагань, публіцист. У 1919-1922 рр. – осавул, ад'ютант Головного Отамана Симона Петлюри. Помер у Кракові.

Пан С. В. Петлюра мені каже – це уже його діло, коли він буде йти в похід, він за це діло узявся – повалить большевицьку владу на Великі Україні, йому дано не це можливі кошти, і я йому уже не перебарачаю, нехай він своє діло кінчає, побачемо, що воно буде.

Я став просити п[ана] С. В. Петлюри, щоб пропанував п[ан] С. В. Петлюра п[ану] генералу хор[унжому] Ю. Тютюннику у те, щоб в поход не йти в 1921 р., а почикати до серпня м[ісяця] 1922 р. і усиленно підготовитися ширшім маштабі і безпечнішим робити підготовку повстання.

Пан С. В. Петлюра мені на це відповів, що ідте до п[ана] ген[ерала] Тютюнника і старайтися сами його у це переконати, бо я йому про це нічого говорити не буду, бо знов зазначив, це діло рук ген[ерала] Ю. Тютюнника.

Я тоі кажу пану С. В. Петлюри, що ген[ерал] Тютюнник мене в це не послуха.

Пан С. В. Петлюра мені каже – значить п[ану] ген[ералу] Ю. Тютюннику відніше, коли іти в поход, тоі нехай собі іде, а я уже візьмуся до справи Ваших докладів робити заходи перед Европою о допомоги повалу большевиків і будівлі тільки ВСНД УНР з волі українського народа і Ваших докладів, у що я Вам вірю.

Я за це уклінно подякував п[ану] С. В. Петлюрі стоя і міцно тиснув йому руку. І знов я сів на стілец і тут я подаю свій рапор у те, щоб звільнитися з державноі праці з огляду понівіченого і перетомленного свого здоров'я від 2-х тяжких ран і контуження на ниві битви в рядах Ар[міі] УНР з більшовиками з 1917 р. і по листопад 1920 р. та від тяжких різних військових походів як Руськоі Армії світовоі війни і також Ар[міі] УНР з правом ранга адменистратора.

Пан С. В. Петлюра прочитав мій рапор і іздивувався, що я прошу відставку, але входить в моє физичне положення сожалінням.

І попутно мені пропановує залишитися надальше працювати в державно-громадські справі по силі можливости, а відставку зовсім не йдіть, а працюйте при уряді високоі Директориі УНР з справом ранга адменистратора. Бо Ви, цебто я, заслуговуіте високого ранга адменистративного генерала-хорунжого за Вашу довголітню національну працю і військові лицарські подвіги і усердну державно-військову працю, що Ви, цебто я, заслуговуіте усі належні ордери Держави УНР. Ви, цебто я, маіте великі юрьєвські нагороди бувшоі Руськоі Армії світовоі війни за лицарські військові подвіги і уже маіте високого ордера Залізного хреста Ар[міі] УНР за лицарські військові подвиги, і ще будете мати, включно до золотоі зброі ордера 4-і ступені.

Я встав з стільця, уклінно подякував за таку високу шану п[ану] С. В. Петлюри, і я мусив дати згоду і надальше працювати.

Пан С. В. Петлюра наложив резолюцію на моєму рапорті на висновок пану ад[менистратору] О. Веговському по справі праці і ранга. На цім і закінчили ми своі балачки, я встав, потиснув міцно руку, уклінно подякував. З цим я вийшов,

а рапорт мій п[ан] С. В. Петлюра передав своїм курьєром пану адменистратору О. Веговському, а я пішов знов в гостиницю Брест-Литовськ для мешкання.

21 верестня 1921 р. я уже в пана ад[менистратора] О. Веговського в похідні канцілярії, таки там в гостиниці Брест-Литовськ, бо мене викликав до себе в похідну канцілярію пана Головного Отамана С. В. Петлюри О. Виговський. Я охотно на його визов і прибув в означену годину, в 12-у дня 21 верестня 1921 р.

Пан О. Веговський мене радо знов приняв і каже мені, що Ваш, цебто мій, рапорт я уже одержав від пана Головного Отамана С. В. Петлюри, і каже – я не знаю, що мені робити з Вашим рапортом. Я ніяк не можу погодитися дати Вам повну оставку, де тоі Ви дінетеся. Я кажу пану О. Виговському, що я ліпше найду притулок, чим в таборі, і крім цього, я хочу трохи полагодити своє здоров'я.

П[ан] О. Веговський мені каже, що п[ан] Головний Отаман не згоджуіться дати повну відставку, а пропанував, щоб Вас залишити при уряді, а про ранг усе буде зробленно в майбутнім, тут аби як-небудь збудувати державу, тоі за Ваші труди усе Вам буде, що належить Вам.

Правдиво я теже сказав – у 1-шу чергу потрібно збудувати державу, а остальне усе може бути кожному працюючому чоловікові, те, що він заслужив своєю працею не за страх, а за совість на корист громаді і Державі УНР в на чолі високоі Директоріі і славу Україні і спокійне національно-культурне життя громади УНР.

Тут же умовилися, в канцілярії, бути мені при міністерстві справ внутришних УНР адменистративним старшиною для доручення на Великі Україні по адменистративні справі і рахуватися при похідні канцілярії пана Головного Отамана війська УНР.

Я питаю пана Виговського, на яких умовах бути при міністерстві справ внутришних.

Пан Веговський каже мені – на тих умовах, на яких Ви заслуговуіте своіми подвігами.

Я тоі кажу пан[у] О. Виговському – я цього не розумію, які я заслуговую, я хочу знати, якоі посади може бути для оставки своєі служби.

П[ан] Олександр Веговський каже – Ви будете не обіжені нами і усим урядом УНР за ваші лицарські подвіги.

П[ан] О. Веговський листує до пана міністра справ внутришних УНР, який мешкався тут же, в гостиниці Брест-Литовськ, рядом.

22 верестня 1921 р., в 12 годині дня, я уже в пана міністра справ внутришних. Тут ми побалакали дещо про сітуацію Великої України, і я тут здаю пану міністру 3-і примірники своіх докладів і наказів, такі які мною здані і пану Головному Отаману С. В. Петлюрі. Пан міністр усе це приняв і каже мені – я уже чув про Вас і Ваші доклади в пана Головного Отамана, за що Вам, цебто мені, уклінно дякую за Ваші лицарські походи і усердну працю. І тут дає мені 1000 польських марок і зараховує в склад міністерства справ внутришних, відділ адменистративний,

посад IV кляси, і бути в распорядимості в пана директора департамента міністерства справ внутришних Івановича, я за це усе уклінно подякував і з цим і розійшлися.

23 верестня в початок 11 години дня 1921 р. я уже в пана директора департамента справ внутришних Івановича по визову Івановича. Я Івановича зовсім не знав, навідь і не чув, що воно за людина. Але я при свої псіхології урозумів п[ана] Івановича, що є щирий украіниц, а якого переконання полетичних поглядів не узнав.

Пан Іванович мені пропановує те, якщо буде іти в похід генерал Ю. Тютюнник на Велику Украіну, то і я мусин іти вкупі з ген[ералом] Ю. Тютюнником з таким завданням:

1. Інформація проміж населенням об істнування Головного Отамана С. В. Петлюри і головного уряда високоі Директориі УНР.

2. Підготовляти відповідних певних украінців до посад повітових комісарів і начальників меліції і інших урядовців на користь ВСНД УНР і дає мені 1000 польських марок, 50000 карбованців украінських валютою 1000 кар[бованців].

Я запитав пана Івановича, на який прикмет ці гроші. Іванович мені каже – на Ваше цебто існування, життя тут, в м. Тарнові. Я уклінно подякував Івановичу, і він мене зарахував у своє распорядження по адменистративні справі урядовцем для важного доручення посади IV кляси, як таємно.

Я на це згодився і заявив п[ану] Івановичу, що я слабий на здоров'я та іще і оглух. Іванович мені каже – потрібно з цим миритися, що така наша гірка доля, але мусимо ворогів бороти. Із цим я і вийшов від пана деректора департамента М[іністерства] с[прав] внутрішніх Івановича.

У 4 годині полудні 23 верестня 1921 р. тут же, в гостиниці Брест-Литовськ, здибався з паном генералом-поручником Рубоном (Сокира), який теже прибув з Украіни до м. Тарнова в верестні м[ісяці] 1921 р.

Я був дуже рад, що пан генерал-поручник Рубон (Сокира), гадаю те, що тепер переконаємо п[ана] ген[ерал]-хор[унжого] Ю. Тютюнника у те, щоб не йти в поход в 1921 р. і почикати до серпня м[ісяця] 1922 р.

Я вів розмову окремо з паном ген[ерал]-пор[учником] Рубоном (Сокира) годин зо дві до 7 годин вечора 23 верестня 1921 р.

Генерал пору[чник] Рубон теже цілком тієї думки, що і я, про сітуацію громадян на Великі Украіні, старатися переконати пан ген[ерал]-хор[унжого] Ю. Тютюнника у те, щоб не йти в поход в 1921 р., а почикати до осени 1922 р. Побалакавши, із цим розійшлися, але часто я зходився з паном ген[ерал]-пор[учником] Рубоном і усе міркували, яким чином повалити большевицьку владу на Великі Украіні і збудувати ВСНД УНР в на чолі високоі Директориі:

1. Вести пільну підготовку належну цівільну громаду до повстання, і де яке червоне військо на серпень м[ісяць] 1922 р., і зробити спільний з'язок з Головним Отаманом С. В. Петлюрою і урядом УНР з цівільною відповідною громадою на Великі Україні.

2. Підготовити і часть червоного війська до повстання таки на серпень м[ісяць] 1922 р. Пан ген[ерал]-поручник Рубон каже мені, що є його рідні брат, який керує червоною 45-ю бригадою, який є прехільний до ВСНД УНР і він зможе дещо зробити і в інших частинах з старшинами Червоної Армії до підготовки повстання.

3. За цей промежуток до серпня м[ісяця] 1922 р. потрібно добути відповідну військову і матеріальну допомогу від належних европейських держав для повалу большевицькоі влади на Великі Україні і збудувати ВСНД УНР в на чолі високоі Директоріі, це думка пана ген[ерала] Рубона (Сокира)

Я питаю пана генерала-поручника Рубона, а хто нам може помогти з европейських держав.

Пан ген[ерал] Рубон мені каже – я маю ордер англійськоі держави, то я постараюся в м. Варшаві побачити англійського консула, за згодою пана С. В. Петлюри, і дещо про це побалакати, а потім уже з англійським урядом у те, щоб нам він допоміг повалити большевицьку владу на Великі Україні і збудувати ВСНД УНР.

Я з свого боку за це подякував пану ген[ерал]-пор[учнику] Рубону, і на цім ми опинилися початок нашоі роботи.

6-го жовтня 1921 р. я знов у пана Головного Отамана С. В. Петлюри в о 11 годині ранку, по визову ним.

П[ан] Головний Отаман С. В. Петлюра мене запитав, як я ришив, я відповів пану С. В. Петлюрі – мусин виконати Вашу волю, залишився і надалі працювати при міністерстві справ внутришних і рахуватися при походні Ваші канцелярії, при пану ад[менистратору] О. Веговському.

Пан С. В. Петлюра подякував мені за виконання його волі і завдання. Я тут зазначив, що тут п[ан] ген[ерал]-поруч[н]ик Рубон. Пан С. В. Петлюра мені каже, що я про це уже знаю і дав наказ пану ген[ерал]-пор[учнику] Рубону відрядитися на нараду до п[ана] ген[ерала] Ю. Тютюнника в м. Львів, що і ген[ерал]-пор[учник] Рубон і поіхав до п[ана] ген[ерал]-хор[унжого] Ю. Тютюнника в м. Львів 4 жовтня 1921 р.

Пан Головний Отаман С. В. Петлюра пропанував мені іхати в м. Львів до пана ген[ерала] Тютюнника на раду.

Вечором 8 жовтня 1921 р. я виіхав до м. Львова і прибув ранком до м. Львова 9-го жовтня. А 11 годині дня я уже в пана ген[ерала] Тютюнника 9-го жовтня. Уже не захопив я п[ана] ген[ерала] Рубона, Рубон виіхав до м. Тарнова, не погодився ген[ерал] Рубон з намірами і планами п[ана] ген[ерала] Тютюнника.

Я побув в пана ген[ерала] Тютюнника до вечора 10 жовтня 1921 р., і я сетаки не міг переконати п[ана] ген[ерала] Ю. Тютюнника у те, щоб не йти в поход 1921 р. Упертий п[ан] ген[ерал] Тютюнник робив самочинно на свою власну руку, своїм старшинським куцоглядом.

Пан ген[ерал] Ю. Тютюнник в 11 годин дня 10 жовтня 1921 р. мені ришуче заявив, що ми мусимо іти в поход з 20 жовтня 1921 р. на Велику Україну, без усяких балачок, і мені дав завдання іхати в табор Олександрово і визти пакет пану ген[ералу] Янченку у те, щоб 18 жовтня уже було посажено старшин і козаків в вагони, які будуть іти в повстання. І каже мені пан ген[ерал] Ю. Тютюнник, що цей наказ таємний, можу тільки Вам довіритися, як певні і честні людині.

Я мусин на це згодитися, узяв цей пакет з наказом і зазначив, що я мусин заіхати в м. Тарнов до Міністерства справ внутришних і канцілярію п[ана] Головного Отамана. П[ан] ген[ерал] Тютюнник на це дає срок 2 доби, побути в м. Тарнові.

В 10 годині я уже в Тарнові, в Міністерстві с[прав] в[нутришних]. 11 жовтня 1921 р. здибався з паном деректором департамента Міністерства справ внутришних з Івановичем. Вели розмову з 11 години до 1-і години дня 11 жовтня 1921 р. Узяв я відповідні указівки від пана Івановича і дано мені 200000 карбованців українських валютою (в 1000 кар[бованців]), з цим я розпрощався.

Початок 2-оі години дня 11 жовтня 1921 р. я здибався з паном Головним Отаманом С. В. Петлюрою, дещо поговорили і поблагословив мене в далеку дорогу і рисковий лицарський подвіг, і каже мені, що вам буде ранг административ-ний генерал-хорунжий з усима ордерами і золотою шпагою до 4 ступені ордена. Я уклінно подякував пану Головному Отаману за благословення і обіщанок високого ранга і ордера за моі військові подвіги.

При роспрощання пан Головний Отаман С. В. Петлюра зазначив – в случай невдалого походу, і я буду живий і Ви, і вернетеся до Польщі, то повинні мене навістити там, де я буду, чи то в м. Тарнові, чи то в м. Варшаві. Я відповідаю – добре, охотно прибуду до Вас, якщо вернуся. З цим я і розійшовся з паном С. В. Петлюрою, міцно поцілувавше.

В 3 годині дня 11 жовтня 1921 р. я здибався з паном генералом-поручником Рубоном (Сокира) в него властні кватирі, цебто в него мешкання на приватні кватирі, і вили розмову до 7 годин вечора 11 жовтня 1921 р. Я ходив 2 рази до похідної канцілярії п[ана] Головного Отамана, п[ана] администратора О. Виговського, але я його ні разу не захопив. Хотів усе розказати, що ми говорили з паном генералом-поручником Рубон (Сокира).

В цих балачках пан ген[ерал]-пор[учник] Рубон (Сокира) мене переконував не йти в партизанський похід з п[аном] ген[ералом] Ю. Тютюнником, а бути зо мною, цебто з п[аном] ген[ерал]-пор[учником] Рубоном, і поідемо в м. Варшаву до англійського консула і німецького, будемо домагатися допомоги для уряда УНР для повалу большевиків на Великі Україні з метою будівлі ВСНД УНР.

Я тоі запитав пана генерала-поручника, а чи є у Вас на це дозвіл від пана Головного Отамана С. В. Петлюри, пан ген[ерал] Рубон мені каже, що нема.

Я тоі допитуюся, якже так іхати до англійського консула в м. Варшаву без дозволу пана С. В. Петлюри і уряда УНР.

Пан ген[ерал] Рубон мені каже, цьо[го] не потрібно навіть знати Головному Отаману і уряду УНР у те, що ми думаємо зробити, як зробимо що-небудь, тоі скажемо. Я тут став в тупик і кажу, що я не згоджуюся цього робити без згоди пана Головного Отамана С. В. Петлюри і головного уряда УНР. Я завже роблю те, що я маю на це згоду від пана Головного Отамана С. В. Петлюри і головного уряда, і я уже намірився іхати, якби у Вас на це була згода з паном С. В. Петлюрою, то і інша річ. Я відвіз би пакет в Олександрово, погрузили б повстанців, то і я приіхав би до Вас в м. Тарнов, попросив би у пана С. В. Петлюри і М[іністерства] с[прав] в[нутрішніх] дозвілу бути при Вас, та якби вони дали на це мені дозвіл, то тоі я з Вами залишився б, а так як у Вас нема на це офіційного дозвілу, то я не можу з Вами залишитися, а мусин іхати в поход з ген[ералом] Ю. Тютюнником. Тоі п[ан] генерал-пору[чник] Рубон каже мені – но це уже Ваше діло, а я не поіду з генералом Ю. Тютюнником, бо це даремна і шкодлива праця іти в 1921 р. Я кажу, що воно так, але я мусин уже іти. Пан ген[ерал] Рубон мене поблагословив і каже – дай Бог, хоть Ви були живі. Я подякував пану ген[ералу] Рубону, з цим я і розійшовся.

Іще раз ходив до канцілярії п[ана] Головного Отамана, хотів побачити п[ана] ад[менистратора] О. Виговського, але я не побачив. Я тут же написав листа, в м. Тарнові, і дещо уявив пану О. Веговському і укинув в поштову скриньку. Уявив Веговському усі наміри пана ген[ерала] Рубона (Сокири), і що ми говорили. І я в 10 годин вечора 11 жовтня 1921 р. уже виіхав з м. Тарнова. 14 жовтня 1921 р. ранком я уже в таборі Олександрові і іздав пакет п[ану] генералу-хор[унжому] Янченку.

А 18 жовтня 1921 р. уже усі належні повстанці погрузилися в товарні вагони, приблизно до 400 душ в на чолі п[ана] ген[ерал]-хор[унжого] Янченка.

Вернуся трохи назад. 5 жовтня 1921 р. в м. Тарнові в залі гостиниці Брест-Литовськ було влаштовано свято імені гетьмана І. Мазепи, на це свято і мене запрошено, де і я був. Це було початок 8-і години вечора 5.X/21 р.

На цьому святу 1-ше виступив з промовою пан професор І. Огієнко[95], окреслив вагу подвігів І. Мазепи, наградили його оплесками.

---

[95] Огієнко Іван Іванович (митрополит Іларіон) (1882-1972). Історик, письменник, мовознавець, перекладач Біблії українською мовою. Народився у м. Брусилів. Закінчив Київську військову фельдшерську школу, історико-філологічний факультет Київського ун-ту св. Володимира. Професор і співзасновник Українського народного ун-ту в Києві. Перший ректор Кам'янець-Подільського державного українського ун-ту. В урядах Директорії міністр освіти, міністр віровизнань, головноуповноважений міністр УНР. Працював в уряді УНР у Тарнові. Переїхав до Львова, де займався викладацькою роботою. Професор теологічного ф-ту Варшавського ун-ту (1926-1932). Єпископ, архієпископ, митрополит Холмський і Підляський (1940-1944). У 1945 р. переїхав до Швейцарії, у 1947 р. – до Канади.

Після пана професора Івана Огієнка виступив з промовою я, Оникій Богун. Теже я говорив дещо по адресі п[ана] гетьмана І. Мазепи, його зрадників і сучасного положення громадян Великої України, що я тільки що повернувся з України. На цьому святу були пошти усі міністри УНР і інші урядовці і військові старшини та приватна громада. Мою промову переривали гучними оплесками три рази, я за це ім уклінно кланявся. Промову я тримав около 40 филин, я сходив з трибуни по закінчення своєї промови, мене дуже гучними оплесками наградили і кричали – слава Богуну, слава Україні і слава щирим ії синам-патріотам. Було іще після мене 3 промовці, хто, я зараз не запомятаю.

Про мою промову довідався пан Головний Отаман війська УНР і покликав до себе. Я в одинаці[ті] годині 7.X/21 р. уже в пана Головного Отамана С. В. Петлюри. Пан С. В. Петлюра мене радо знов приняв і щиро дякував за мою промову на свято І. Мазепи 5.X/21 р.[96] в м. Тарнові.

Пан Головний Отаман С. В. Петлюра каже мені – не сподівався від Вас, цебто мене, О. Богуна, такої широкої здібності Ваших виступних промов перед українською громадою, і каже мені, що Ви вчора виступали своєю промовою на свято І. Мазепи. Я кажу йому – виступав, п[ан] С. В. Петлюра встає з стільця і простяга до мене руку, я зараз теж встав, і С. В. Петлюра тиснув мою руку і каже мені – честь і слава Вам, пане адменистратор О. Богун, дійсно Ви трактуіте до високого ранга адменистративного генерала-хорунжого, бо Вашою промовою страшенно задоволнилися міністри і урядовці, які були на цьому свято І. Мазепи. Звичайно, я з свого боку уклінно дякував пану Голові високої Директорії і він же і Головний Отаман усего війська УНР С. В. Петлюрі.

Пан С. В. Петлюра побажав мені багато років пожити і здоров'я, і побачити вільну СВСНД УНР, і увесь цей час тримав мою руку стоя. Я знов уклінно подякував, на цім ми покінчили свою розмову. І я звичайно вийшов задоволен і рад за оцінку моіх національних трудів урядом високої Директорії ВСНД УНР.

Генерал-хор[унжий] Янченко[97] зробив розпорядження іхати, і 19 жовтня 1921 р. ми уже виіхали з станції Олександрово по напрямку м. Варшаву і м. Рівно. Прибули на станцію Рівно 23 жовтня 1921 р., з станції Рівно прибули на станцію Костополь, від Рівно 2 пролети по напрямку Сарни. 24-го жовтня 1921 р. вигрузилися усі повстанці під кируванням уже генерала Ю. Тютюнника і полковника Отмарштейна[98], і я з ними, і пан міністр шляхів УНР інженер-архітектор

[96] У цьому абзаці автор замість 1921 р. помилково вказав 1920 р.

[97] Янченко Володимир Ананійович (1882-?) – український військовий діяч, генерал-хорунжий Армії УНР, учасник Першого і Другого зимових походів. У 1921 р. виконував обов'язки начальник 4-ї Київської дивізії.

[98] Отмарштейн Юрій Оттович (1890-1922) – український військовий діяч, полковник Армії УНР, походив з родини німецьких поселенців. У 1919 р. – начальник штабу корпусу, дивізії Січових стрільців, у листопаді 1921 р. – начальник штабу Повстанської армії УНР у Другому зимовому поході. Член УВО, координував її діяльність на території УСРР. Помер 2 травня 1922 р. за нез'ясованих обставин під час відвідання табору у Щипйорні.

С. Тимошенко, і полковник Сушко, і міністр справ морських М. Білінський[99], і розташувалися в с[елах] Малих і Великих Міськах[100].

31 жовтня протів 1 листопада 1921 р. перейшли польський кордон по м. Беліч і кордон большевиків с. Свиняче. Тут, в с. Свиняче, зариштували кордонну команду 1.XI/21 р. і тут же і поростріляли, і направилися по напрямку м. Київ через м. Коростень.

Нас, усих повстанців в на чолі п[ана] генерала Ю. Тютюнника, вирьядив через польсько-большевицькі кордонні застави до с. Свинячого, пан старший адютант полковник Даценко пана Головного Отамана С. В. Петлюри. І 1-го листопада 1921 р. з с. Свинячого пан полковник Даценко вирнувся до м. Тарнова до п[ана] С. В. Петлюри і повідомили у те, що повстанці уже на Великі Україні.

Під Коростень ми підійшли ночью 8 протів 9-го листопада 1921 р. Іду-че до Коростеня, траплялися маленькі бійки з большевиками, а ночью протів 9-го.XI/21 р. були великі бійки під Коростенем і в Коростені. І Коростень удалося взяти, але не утримали большевицького наступу, так що Коростень прийшлося покинути. І ранком, в 9 годині 9.XI/21 р. була бійка на станції Коростень, більше чим з годину, але не могли узяти станцію Коростень. Багато побили большевиків, але понесли і наші великі утрати битими і раненими.

В початок 10 годин ранку 9.XI/21 р. тут же, на станці, цебто під станцією Коростень, я підхожу до пана ген[ерала] Тютюнника і полковника Отмарштейна і кажу ім – коли нам не вдалося утримати м. Коростеня, то лутше нам вирнутися в Польшу. І указую пану генералу Ю. Тютюннику, що ми ідемо своєю рідною теріторією проміж своєю українською громадою від самого польського кордону і до м. Коростень уже 9 сутки, а до нас іще ніхто не прилучився з громадян, бо громадяни страшенно бояться помелки, бо вони певно не знали, хто іде і чого іде, бо большевики уже так дурили своіми отрядами під живто-блакітним прапором і гербом тризубом віді петлюровських повстанців. Звичайно, громадяни влучалися в ці брихливі большевицькі отряди, і повиводять геть кудись і цих, що прилучилися дійсно українці, і поростріляють. На підставі цього громадянство і не влучалося в повстання ген[ерала] Ю. Тютюнника, бо вони дійсно не знали, хто іде. Я, бувший референт цього походу, то мені жавжди пошти в кожному селі приходилося збірати громаду, де ми остановлялися на відпочинок, то селяни мені кажуть – уже нас научили большевики брихливими підходами, і ми, селяни, певно не знаємо, хто Ви такий, а тому ми тримаємося нейтрально із-за боязкості, щоб не попасти в помелку. Хоть як я старався доказувати, що це ідуть повстанці

[99] Білінський Михайло Іванович (1883-1921) – український військовий діяч, контр-адмірал УНР, міністр морських справ УНР, міністр внутрішніх справ УНР. Організатор та командир Дивізії морської піхоти Директорії УНР (1919-1921), учасник Першого та Другого зимових походів. Під час бою біля с. Малі Міньки, не бажаючи здаватися у полон, застрелився.

[100] Малий і Великий Мидськ, нині Костопільського р-ну Рівненської обл.

в на чолі ген[ерала] Тютюнника від імені п[ана] Головного Отамана С. В. Петлюри, правдиво громадянство було цьому раде, але не влучалися в повстанці і не влучаються.

Пан генерал Ю. Тютюнник мені каже – коли ми не взяли м. Коростеня, то ми мусемо взяти м. Київ.

Я тоі кажу – коли ми не взяли маленького місця Коростеня, то чим будемо брати м[істо] велике, як Київ.

Генерал Ю. Тютюнник мені каже – своєю мудрестью і лицарством і відвагою.

Я тоі кажу п[ану] ген[ералу] Ю. Тютюннику – отже ми усе лицарство виявили в м. Коростені сегодня, але не взяли Коростеня, цебто не утримали, а чим Київ будемо тримати.

П[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник мені каже – мусим іти на м. Київ, а не вертатися до Польщі, і мусимо узяти м. Київ.

Я це бачу, що я не переконаю Тютюнника, і кажу – дай Бог, цього, що Ви кажете, але риск відчаянний. На цім я покінчив своі слова і ще підійшов до пана міністра архітектора С. Тимошенка і кажу йому – тяжке наше положення з намірів п[ана] ген[ерала] Ю. Тютюнника. П[ан] Тимошенко мені каже – я уже сам бачу, що наша справа буде програна. З цим ми і розійшлися і відступали від станціі Коростеня під большевицьким гарматним усиленним обстрілом, і ми сховалися в лісах, але нікого не вбито. Тимошенко каже – прав п[ан] адме[нистратор] О. Богун.

Тут, по дорозі, я зустрівся з п[анами] полковниками М. Шраменком[101] і Плащаневичем, я бачу, що уже ідуче охляли голодним шлунком, я пропанував полковнику Шраменку шматок хліба, бо у мене хліб і сало було у торбині чимало. Пол[ковник] Шраменко радо приняв від мене шматок хліба і до хліба, що Бог дав, попоів п[ан] пол[ковник] Шраменко і дуже мені дякував. В скорості і підійшов до мене пан полковник Плащаневич і просе у мене хліба, я теже дав півхлібини. І Плащаневич дуже-дуже мені дякував за іданок, бо Плащаневич мене добре знав іще з Зімового походу 1919 і 1920 р., також і пол[ковник] Шраменко, бо ми були майже вкупі.

Від Коростеня направилися до м. Киіва і не дійшли до м. Киіва за 35 верст. І мусив ген[ерал] Ю. Тютюнник вертатися з-під м. Киіва 14.XI/21 р. до кордону польськоі, бо за нами зналася 10000 кінноти большевиків під керуванням ката Котовського, яка нас наздогнала біля с. Малих Минок Овручкого повіту уже на Волині, і оточили нас усих, зчинився виликий багнетний бій, стрілами, куль рушниць і кулеметів 17 листопада 10 годин ранку 1921 р.

---

[101] Шраменко Микола Іванович (1891-1974) – український військовий, громадсько-політичний діяч, полковник Армії УНР (генерал-хорунжий в еміграції). Учасник Першого і Другого зимових походів. На еміграції в Польщі і Німеччині, очолював військове міністерство уряду УНР в екзилі. Похований у Мюнхені.

Дійсно наші старшини і козаки оборонялися лицарсько до послідней кулі, але мусили здатися часть старшин і козаків, більше чим 400 стрільців, за браком куль, бійка ішла більше години.

В ці битві багато побито большевиків, але і наших багато побито і попало у полон до большевиків 403 стрільців з старшинами. З них 359-ть Котовський розстріляв 22 листопаду в містечку Базарі, Овручцкого повіту на Волині, в одну яму склали свої лицарські голови. А 44 старшин і козаків деяких віряджено до м. Київа, яка іхня участь не знаю. В цих бійках упав смертью міністр справ морських УНР Білінський.

17 листопада 1921 р. під час бійки пан ген[ерал] Ю. Тютюнник з своім штабом і кіннотою нас покинув на ниві битви і утік по напрямку польського кордону.

Я, О. Богун, теже попав у полон до ката Котовського, але великим чудом мені удалося утикти з полона 17.XI/21 р. від рук катів, бо я уже почував те, що нам живими не бути, мусив рискувати тікати, чо і удалося утикти, вирвався з рук червоних катів в 12 годин дня 17.XI/21 р. і наздогнав пана ген[ерала] Ю. Тютюнника за 25 верстов ночью протів 18.XI/21 р. в лісах на Волині. І я уже з ними перейшов большевицькі і польські кордонні застави, і поляки нас уже інтернували 20.XI/21 р. в м. Сарни.

Пан генерал Ю. Тютюнник з своєю свитою – старшинами і інженером-архітектором С. Тимошенком – поіхали до м. Львова, а ми при польських постерунках під керуванням п[ана] генерала Янченка і полковника Сушка направилися до м. Брест-Литовськ, побули в м. Брест-Литовськ 2 доби, а прибули до станції м. Каліша 27 листопада 1921 р. і помістилися в таборі Каліш, а в грудні м[ісяці] нас переведено до табору Щепіорно, в 5 верстах від м. Каліша. І цим закінчився наш невдалий тяжкий похід. І я, О. Богун, прав своіми правдивими інформаціями і докладами, які я доставив в верестні м[ісяці] 1921 р. з Великої України пану Головному Отаману С. В. Петлюрі і уряду УНР, перед своєю належною громадою і головним урядом, що це свідчить лист пана начальника похідної канцілярії Головного Отамана пана адменистратора О. Веговського, відповідь на мій доклад цього невдалого походу. Бо я подав зараз доклад в грудні м[ісяці] 1921 р. пану Головному Отаману через пана ад[менистатора] О. Веговського курєром з м. Каліша до м. Тарнова, бо властиво іхати в м. Тарнов не було ні жодних грошей, бо я під час бійки з большевиками віддав свої усі документи пану хурману О. Баранівському 17.XI.20 р., а гроші я мусив теже викинути з кешені уже як попав у полон, на підставі цього я і без грошей очутився і не міг поіхати в м. Тарнов.

Уклінно дякую пану адменистратору О. Веговському за те, що передав мій листовий доклад пану Головному Отаману війська УНР С. В. Петлюрі невдалого тяжкого походу рейду п[ана] ген[ерала] Ю. Тютюнника в жовтні і листопаді 1921 р. і уклінно дякую за прислання мені смашного листа паном ад[менистра-

тором] О. Веговським за правдиву мою працю і оцінку мого лицарського правдивого подвіга.

Сидя у таборі Щепіорно, в квітні місяці 1922 р., склалася спілка військових інвалідів Армії УНР в на чолі лікаря (доктор) санітарного поручника Христі Сушка[102] Ар[мії] УНР.

Зборами цієї спілки позаочно мене зібрали: 1 членом строітельної комісії по будівлі хати інваліда Ар[мії] УНР в таборі Щепіорно, для притулку тяжких інвалідів Ар[мії] УНР, і разом же ізобрали мене попутно і господарем управління спілки військових інвалідів Ар[мії] УНР.

Я з початку відмовлявся від цього вибора з огляду того, що я уже перетомленний військовими походами, але пан доктор Христя Сушко і секретар спілки сотник Рогоза мене упросили бути господарем і членом строітельної комісі, що я і дав згоду і пробув в цій праці до жовтня м[ісяця] 1922 р. А препенив цю працю з огляду української військової генеральної медичної комісії, яка оглянула стан мого здоров'я 22 травня 1922 р. в таборі Щепіорно, і виявилося потері трудоздібності 100 % із значним пониженням слуха ниже 05 % від 2-х тяжких ран і контуження в рядах Ар[мії] УНР на ниві битви з большевиками, і до физичної праці мені заборонено, і необхідно потребує належний спокій. Але, не дивляче на це, я свою працю продовжував до жовтня м[ісяця] 1922 р. По закінченя хати інваліда я сетаки покинув свою працю і мусив узятися біля свого здоров'я для його спокійності та лікування, але усе це мало помога, потребує курортного лікування, але за браком грошей я бідую і курортного лікування не проваджую.

Перебуваюче в таборі Щепіорні, командір 4 Київськоі стр[ілецькоі] дивізіі генерал Янченко мене призначив наказом по штабу 4 Київськоі стр[ілецькоі] дивізіі скарбником штаба дивізіі, виконаюче своі обов'язки скарбника і господаря спілки військових інвалідів Ар[мії] УНР аж до жовтня м[ісяця] 1922 р.

В жовтні м[ісяці] 1922 р. я поіхав м. Тарнів по своім властнм справам з метою побачити пана Головного Отамана С. В. Петлюру, але, на великий жаль, я його не побачив, бо уже виіхав жити в м. Варшаву.

Тут, в м. Тарнові, я пробув з 25 жовтня по 3 листопада 1922 р. Перше, я перебував в розмовах державних справ з паном адменистратором Веговським, начальник канцілярії Головного Отамана.

Друге, я вів властну розмову з міністром справ внутришних УНР Морозівським[103].

Третє, я вів найбільше розмову з паном деректором [департаменту] Міністерства справ внутришних Івановичем, бо я юридично рахувався при

[102] Сушко (Долгорука) Христина Євгенівна (1894-1967) – поручниця армії УНР, лікарка 6-ї Січової стрілецької дивізії, дружина Романа Сушка.

[103] Морозовський Олександр – український військовий діяч, генерал Армії УНР, керівник Міністерства внутрішніх справ.

Міністерстві справ внутришних, деректора департамента п[ана] Івановича. На підставі цього я найбільше і вів розмови різних справ на користь ВСНД УНР.

В скорости довідався пан міністр справ військових, професор військовоі генеральноі академіі генерал-полковник Юнаків і наказав через пана начальника канцілярії військового міністерства полковника Садовського[104] у те, щоб мене розшукати, і щоб я прибув 1-го листопада в 11 годині дня 1922 р. в канцілярію військового міністерства УНР. Так і сталося, 29 жовтня 1922 р. пан полковник Садовський мене побачив і пропанував мені прибути до військового міністра 1-го листопада 1922 р., в 11 годині дня.

1-го листопада, в 11 годині дня, 1922 р. я уже в пана військового міністра генерала-полковника Юнаківа, в канцілярії військового міністерства в м. Тарнові. Тут же, в кабінеті військового міністра, був від військового міністра пан генерал-поручник Галкін[105]. Тут ми в трех в кабінеті провили свої балачки на державно-військові і громадські теми до пів першоі години дня 1 листопада 1922 р. При кінці усяких розмов пан військовий міністр генерал-полковник Юнаків пропанував мені бути при складі старшин канцілярії військового міністерства адменистративним старшиною для доручення властиво пана військового міністра, посади V кляси.

Я кажу, що я рахуюся при складі міністерства справ внутришних, IV кляси.

Пан [ген]ерал-полковник Юнаків як військовий міністр каже міні, що кляс посади – це справа друго[го] ступення, нам треба там бути, де ми можемо принести більше користи нашоі змученноі неньки Украіни і будівлі ВСН УНР. Дійсно, ці слова п[ана] [ген]ерал-полковника мене страшенно вразили любезно до державноі справи УНР.

Я тоі кажу – добре, я на це згожуюся, але питаю, як бути з міністерством справ внутришних. Пан ген[ерал]-пол[ковник] Юнаків каже мені, що зараз в міністерстві справ внутришних нема чого робити.

Я кажу пану генералу-полковнику Юнаківу, що і там потрібно бути в громадських справах.

Пан ген[ерал]-полковник Юнаків і пан ген[ерал] поруч[ник] Галкін кажуть тут же мені – Ви можете бути в Міністерстві справ внутришних і у нас, при Міністерстві справ військових при мні, ген[ерал]-пол[ковника] Юнаківа, в важних таємних справах.

---

[104] Садовський Михайло Вікентійович (1887-1967) – військовий і громадський діяч в Україні та в діаспорі: генерал-хорунжий Армії УНР, начальник похідної канцелярії Військового міністерства при ставці Головного Отамана; організатор, згодом голова, Українського воєнно-історичного товариства у Польщі, видавець військово-історичних журналів; організатор і директор Українського воєнно-історичного інституту й Музею українського війська в Торонто.

[105] Галкін Олексій Семенович (1866 – після 1941) – генерал-полковник Армії УНР, у 1918 р. – начальник Генерального штабу Армії УНР, у 1920 р. – військовий міністр УНР. Заарештований органами НКВС, загинув у в'язниці.

Я на це дав згоду, тільки сказав дать мені право завтра, 2 листопада 1922 р., побалакать з паном деректором департаменту Міністерства справ внутришних Івановичем.

Пан військовий міністр ген[ерал]-полковник Юнаків мені каже – можете це робити без мого дозвілу завжди за Ваші лицарські подвіги. Я за це уклінно подякував п[ану] генералу-полковнику Юнаківу.

Тут же я кажу пану генералу-полковнику Юнаківу – як буде з моім рангом. Пан ген[ерал]-полковник Юнаків звернувся до пана ген[ерал]-пор[учника] Галкіна, побалакали вони і кажуть мені, що Ви рангом будете задоволені, ми Вас преізведем в високий ранг за ваші лицарські військові подвіги і усердну державну працю на користь ВСНД УНР.

Я звичайно уклінно ім подякував, з цим я і вийшов з кабінета половина 1-і години дня 1 листопада 1922 р.

В канцілярії військового міністерства тут же мене зараз же устрітив радо пан полковник М. Садовський, дещо ми з ним розмовляли на державні теми, мені теже сподобався п[ан] пол[ковник] Садовський своіми добрими ласкавими розмовами. Тут же при мині послідував наказ від військового міністерства ген[ерал]-полковника Юнаківа до пана начальника канцілярії військовго міністерства п[ану] пол[ковнику] Садовському у те, щоб зараз же провисти наказом по канцілярії військового міністерства О. Богуна адменистративним старшиною для важного таємного доручення військового міністерства. Тут же пан полковник М. Садовський мене поздоровля новим призначенням і пожав мені руку. Я уклінно за це усе подякував, з цим я і вийшов.

До 10 години ранку 2-го листопада 1922 р. тут же, в м. Тарнові, я довідався у те, що п[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник після повороту невдалого листопадівського походу 1921 р. не являвся до пана Головного Отамана С. В. Петлюри, ні до загального уряда УНР, ні навідь до міністерства справ військових у те, щоб віддати відчотність свого походу.

А з м. Львова ген[ерал] Ю. Тютюнник утік в Руминію і в жовтні місяці 1922 р. перейшов на бік червоних, де і очутився дійсно аж в м. Харькові. Це п[ан] ген[ерал] Юрко Тютюнник зробив самочинно, помимо волі п[ана] Головного Отамана С. В. Петлюри і усего уряда УНР. І зарахував уряд УНР ген[ерала] Ю. Тютюнника, яко зрадника УНР.

Отже, ця звістка мене неначе окропом облило у те, що можуть моі вірні працівники-патріоти Украіни, які таємно працюють в сриді большевицькоі реакціі, потерпіти тяжко, які працюють з мого відома на користь ВСНД УНР в на чолі високоі Директоріі.

І ці організаціі, хоть і не всі, а деякі п[ан] ген[ерал] Ю. Тютюнник добре знав. Я про це страшенно задумався і намірювався зараз іти на Велику Украіну з метою деяких важних своіх главарів захопити з собою з Великоі Украіни в Поль-

щу в число імегрантів отамана С. В. Петлюри, рядів Армії УНР, і я до цього тут, в м. Тарнові, наметив свої плани.

В 12 годині дня 2 листопада 1922 р. я знов в пана військового міністра по його визову. Я цьому визову був дуже рад, гадав, що я з паном військовим міністром ген[ерал]-полковником Юнаківим виробемо плани походу мого на Велику Україну.

Я уже в 12 годині дня 2.XI/22 р. в кабінеті пана військового меністра генерала-полковника Юнаківа.

Пан ген[ерал] Юнаків мені каже, що я виписав 18000 марок польських для Вашої поіздки в м. Каліш і табор Щепіорно, де Ви повинні постійно мешкатися і тримати з зі мною пільний зв'язок. І дещо багато говорилося на державно-полетичні безпартійні темі, бо генерал-полковник Юнаків теже безпартійний старшина, як і я, О. Богун, а тільки є і будемо самостійні національні республіканці безпартійної громади УНР і працювати тільки на користь ВСНД УНР в на чолі високої Директорії 1-го Всеукраінського національного безпартійного трудового конгреса 18 по 23 січня 1919 р. в м. Київі. Я за це був дуже рад пану ген[ерал]-поковнику Юнаківу, що наші думки зходяться на один всеукраінський національний безпартійний шлях громади УНР. Я устав і за це уклінно дякував пану ген[ерал]-полковнику Юнаків.

Я знов сів на стілец і питаю пана ген[ерал]-полковника Юнаківа, що робить, що п[ан] генерал Ю. Тютюнник нам зрадив і уже в червоних аж в м. Харькові.

Пан генерал-полковник Юнаків мені каже – ми вже зрадника ми превикли, хіба тільки Тютюнник нам зрадив, багато нам зрадили, але не треба про це падать духом, а треба нам виготовляти нових патриотичних генералів і різних старшин для боротьби зрадниками і різними ворогами Украіни і ВСНД УНР. Я цьому був дуже рад, словам пана генерала-полковника Юнаківа, що він не пада духом і має добру думку на користь УНР і бодрость на славу Украіни і мене іще підбадерує, щоб не журитися, а працювати і боротися з проклятими різними ворогами УНР. Я знов за це дякую п[ану] генералу-полковнику Юнаківу.

Тут же я зараз пропанував пану генералу-полковнику Юнаківу свої плани іти на Велику Україну визволяти своіх щирих і вірних працівників і вивисти іх з Украіни в Польщу, бо вони можуть пострадати від проклятого генерала-хор[унжого] Ю. Тютюнника, бо я цього і боюся, що моі вірні побратими в національні боротьбі пострадають тяжкою карою (що деяким і це уже трапилося по видачі Тютюнника).

Пан генерал-полковник Юнаків мені каже те, що не раю Вам іти на Велику Україну, а почикати з нами і уже вкупі підемо на Велику Україну більше безпечніше, якщо цього діждемо.

Бо Ви як підете на Велику Україну, то чи удастья Вам визволити своіх побратимів патріотів Украіни, а Ви можете пострадати життям і побратимів не визволете, бо тепер тяжко бути на Великі Украіні.

Я, каже мені пан генерал-полковник Юнаків, не раю Вам іти на Україну, а бутте в Польщі з нами і підтримуйте нас і нашу працю на користь ВСНД УНР. Тут я уже став в тупик, і рішили не іти мені на Велику Україну. Також само мені сказав пан деректор департамента Міністерства справ внутришних Іванович, теже зараз не йти на Україну, це я кажу пану генералу-полковнику Юнаківу. П[ан] ген[ерал]-п[олковник] Юнаків – бачте, не тільки я Вас шаную у те, щоб Ви були живі і здорові, а шанує і Міністерство справ внутришних УНР за Вашу довголітню національну полетичну працю і лицарські військові подвіги. Ви, цебто я, О. Богун, трохи відпочинте, полагодів хоть трохи своє здоров'я. Я за це звичайно уклінно подякував і ришив іхати знов до табору Щепіорно, що в 10 годин вечора 3 листопада 1922 р. я уже виіхав з м. Тарнова через Краков до м. Каліша, де я завжди перебуваю під час інтернації.

5-го листопада 1922 р. я уже в таборі Щепіорно біля м. Каліша. І пан генерал-полковник Юнаків мені потроху надсилав грошей для своєі наміченої праці і підтримки здоров'я.

29 березня 1923 р. я знов в м. Тарнові в пана військового міністра ген[ерал]-пол[ковника] Юнаківа і пана меністра справ внутришних своіми устними докладами і дещо за порадою.

Пробув я в м. Тарнові до 4 квітня 1923 р. Більше я мав діло з паном начальником похідноі канцілярії п[ана] Головного Отамана паном адм[енистратором] О. Веговським і паном директором департамента Міністерства справ внутришних Івановичем і паном полковником Садовським. Пан Іванович видав мені 50000 марок польських і ген[ерал] Юнаків 10000 марок польських, і дещо порадилися. І я знов в 10 годин вечора 4 квітня 1923 р. виіхав з м. Тарнова і заіхав в м. Варшаву до Українського центрального комітета.

В 11 годині 6 квітня 1923 р. я уж[е] в Українському центральному комітетові в м. Варшаві, улиця Алея-Руж 4G, виду розмову з своім старим знаємим п[аном] Олександром Саліковським[106]. Зпершу вели розмову дещо про старе, давне, потім перевели своі балачки на державно-полетичну тему на користь ВСНД УНР, а потім, по закінчення полетичних балачок, я спинився балакати, за чим я заіхав, а іменно – добути від Українського центрального комітета документ на право життя на Україні, в среді свого влюбленного українського трудового безпартійного народа, які очутилися під владою Польськоі, особисто в Рівненським або Здолбунівському повіту на Волині.

Пан О. Саліковський як член Українського центрального комітета і віда якраз цією справою, і каже мені, що на Волині іще не дають права жити, а так як Ви, цебто я, О. Богун, військовий полетичний імігрант, то можете одержати

[106] Саліковський Олександр Хомович (1866-1925) – громадсько-політичний і культурний діяч, журналіст. Міністр внутрішніх справ, заступник голови Ради міністрів УНР. На еміграції – входив до керівництва Українського центрального комітету. Помер у Варшаві.

документи на право життя в Польщі, в Лодзінському окрузі (воівудству), в м. Каліші і околиці.

Я тоі кажу, що є законно, те мені і дайте. Тут ж[е] п[ан] О. Саліковський зробив роспорядження зготовити відповідні документи, які я 7 квітня 1923 р. в першу годину одержав від п[ана] О. Саліковського, уклінно за це йому дякував.

Тут же я запитав п[ана] О. Саліковського, чи можливо побачити п[ана] Головного Отамана С. В. Петлюри, бо мені властиво потрібно його побачити.

П[ан] О. Саліковський каже мені, що зараз його тут нема, цебто в м. Варшаві, а коли прибуде до м. Варшави – невідомо, бо він, цебто п[ан] С. В. Петлюра, готуіться іхати за кордон, тільки попереджує п[ан] О. Саліковський, це я Вам, цебто мені, О. Богуну, кажу, як відомому і вірному працівникові на користь УНР, і нікому про це не кажіть. Я кажу, що Ваше попередження приняв на увагу до виконання – нікому про це не говорити, що я і виконав.

Роспрощався я, О. Богун, з п[аном] О. Саліковським початок 3-і години дня 7 квітня 1923 р. І в 8 годині вечора 7 квітня 1923 р. я уже виіхав з м. Варшава до м. Каліша. В 2 годині 8 квітня 1923 р. я уже в Каліші, і 4 години я уже в таборі Щепіорно 8 квітня 1923 р.

В таборі Щепіорно мешкався і штаб 4 Київськоі дивізіі Ар[міі] УНР. Я, О. Богун, жив рядом з штабом 4 Київськоі стрелецькоі дивізіі Ар[міі] УНР.

В 11 годин 6 листопада 1922 р. я уже в штабі 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі], не успів іще шапки зняти, як начальник штабу і начальник інспекторського відділу закричали – слава Богуну. Я питаю – в чім річ, вони кажуть – поздоровляємо Вас призначенням на високу посаду до складу військового міністерства із представленням високого ранга. Звичайно я уклінно ім подякував, але кажу, що це діло ранга, а посада уже з 1.XI/22 р.

Тут начальник штабу пропанував мені сісти, я сів, і негайно начальник штабу показує мені наказ від військового міністерства о презначення мене до складу військового міністерства.

Я тоі кажу пану начальнику штабу 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі] – як скоро дійшов до Вас цей наказ, я не успів приіхати, а наказ уже мене попередив Вас. Звичайно, мене це тут порадувало і повеселило моральним чином.

Але хотя я і презначен до складу військового міністерства в м. Тарнові, але я мусин бути при складі тимчасово штабі 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі]. Тоі начальник штаба каже – добре, приємно нам, що Ви будете при штабі 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі], я кажу – нігде я іначе не буду під час інтернаціі, як тільки при штабі 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі] і штабу 1 Запоріжськоі республіканськоі дивізіі, за це мені начальник штабу дякує. І я дійсно перебував при штабі 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі].

Незабаром уходить пан командир 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі] генерал-хорунжий Янченко в штаб і зараз мене здоровить високим призначенням і представленням до високого ранга, до якого – мені не сказано.

Командір 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі] п[ан] генерал-хорунжий Янченко знав мене добре і наказує начальнику штабу 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі] іменувати по штабу 4 К[иівськоі] с[трелецькоі] д[ивізіі] Оникія Богуна адменистративним страршиною до того часу, доки гонорова рада уявить п[ану] О. Богуну високий ранг за довголітню усердну національну полетичну працю і лицарські військові подвіги, як в бувшоі Руськоі Армії, також саме і в Армії УНР. Тут начальник штабу, генерал-хорунжий Янченко закричали – слава Богуну, я звичайно уклінно подякував, і з цим ми і розійшлися.

Я з Руськоі Армії вишов в чині за урад військового чиновника з правом ранга капитана з вислугами юрьєвських ордерів за лицарські військові подвіги на передових позіціях в боях з австрійцями. Я був начальником техничного позіціонного отряда на ночних призових роботах під обстілом штаба 40 корпуса 9-і армії Юго-Западного хронта в Руміні, в Карпатських горах. Призи я пошти усі утримав під час бійки своєю отвагою, яка ставилася штабом 40 корпуса.

А 27 грудня 1917 р. я вільним охотником уступив у ряди Армії УНР в отряд от[амана] Натієва, козаком-стрільцем як і усі старшини, і в скорості отаман Натієв мене призначив в 2-й Запоріжський республіканський полк харчовим квартірмейстром, класним чиновником за 4 ряд військового. Завжди на передових позіціях в боях з большевиками аж до 17-го листопада 1921 р. неупинно, де я 2 рази ранен тяжко і 1 раз контужен, у чого і оглух, ізнівичиним здоров'я 75 %, і рахуюся тяжким інвалідом, але працював і працюю.

Військове міністерство УНР з м. Тарнова прислали до пресональноі управи військового міністерства УНР в табор Каліш у те, аби яко скоріше мене преізвести в належний високий ранг гоноровою радою.

Персональна управа не могла скликати членів гонорової ради, бо усі члени гонорової ради пороз'іжалися в різні боки на працю. За препиненням справи гонорової ради на підставі цього мені і не уявленно законного високого адменистративного ранга, а іменуюся тільки адменистративним старшиною, що про це свідчить посвідки штаба 4 Київськоі стр[елецькоі] дивізіі.

Але я не журився у те, що мені не успіли уявити високого ранга, бо я гнався не за рангами, а гнався і женуся за СНВСНД УНР на славу усему українському 42-меліонного народа. Оце моя мета, оце моя мрія, о за це я бився і б'юся з різними проклятими ворогами з самого 1901 року і понині, з чорними монархистами і червоними комуністами, де перебуваю в Україні, працюю до ціі пори вкупі з українськими національними патріотами безпартійноі загальноі громади УНР, старшими і молодшими від себе, не за страха, а за совість, тільки на користь ВСНД УНР. За це ми мусимо і умерти, а не коритися ні жадним ворогам славноі нашоі змученоі, але могучоі неньки України, яка нізащо не зраджує нашому могучему батькові Лугові січ-запоріжец, який гордо витримує національну свідомість і визволя своіх синів і дочок з ріжноі неволі 42 меліона, з вірними культурними національними патріотами, яких я тут вичи[с]люю, які є вжевку.

1. А. Левіцький, 2. професор В. Прокопович, 3. професор К. Мацієвич, 4. професор І. Огієнко, 5. професор С. Смац-Тоцький[107], 6. професор-архітектор С. Тимошенко, 7. артист-драматур М. Садовський, 8. професор П. Холодний, 9. М. Ковальський, 10. пісьменниця Х. Алчевська, 11. професор Щербина, 12. професор Колеса, 13. поет О. Олесь, 14. полковник Чеботарів, 15. професор генерального військового штаба генерал-полковник М. Юнаків, генштаб, 16. генерал-поручник генштабу Галкін, 17. генерал-хор[унжий] генштабу Безручко, 18. генерал-хорунжий генштабу В. Сальський, 19. генерал-хор[унжий] Петрів, 20. професор Заіка, 21. інженер Кугій, 22. С. Ковалевський, 23. Бутенко, 24. С. Клименко, 25. Злобинцев, 26. О. Веговський, 27. Т. Цимбал, 28. В. Гресь, 29. митрополіт Ліпківський, 30. протієрей П. Пащевський, 31. професор Галущінський, 32. професор Лозінський, 33. доктор Макуха, 34. п. Черкавський, 35 П. Васильчук, 36 п. Підгірський, 37. В. Приходько, 38. полковник Даценко, 39. п. Іванович, 40. п. Морозівський, 41. професор Грушевський, 42. професор Єфремов, 43. підполковник Михайло Богун, 44. професор Лотоцький, 45. п. Вітик, 46. поет Вороний, 47. полковник О. В. Петлюра, 48. п. Токаржевський, 49. п. Михайлівський, 50. професор Донців, 51. п. Городот, 52. Євгені Маланюк, письменник, 53. професор Шавганів, в цім рахунку і я, адменистративний старшина V кляси Оникій Богун, і багато-багато інших вірних синів неньки України, і вірні працівники на користь ВСНД УНР, які всі вкупі працюють,

1. Не за кляс, а за націю,

2. Не за партію, а за державу.

1. Бо нація стоіть вище кляси,

2. А держава стоіть вище партіі і кляси.

Оце наша мрія, о за це ми, дійсні українські патріоти-націоналісти безпартійної громади УНР боролися і боремося і будемо боротися до послідней краплі своєі патриотичної крові з ріжними проклятими ворогами УНР до того часу, доки не буде СНВСД УНР і вільним увесь український нарід. Може ми цього не докінчемо, цебто не збудуємо ВСНД УНР, то докінчать нашу розпочату державну громадську національну безпартійну працю наші нащадки, а докінчать, я у це певен, а може, чого доброго, може і ми докінчемо та діждемо самостійної національної ВСНД УНР, то дай Бог цього, бо ми цілі праці нізащо не препиняємо і не препинемо, не дивляче на те, що наші люті вороги, особисто москалі з жидами, убили 25 травня 1926 р. в м. Паріжі нашого великого лицаря по визволенні націі україньско[го] 42-меліонного народа з метою тільки будівлі ВСНД УНР С. В. Петлюру. Але наші вороги в ці справі помили[ли]ся, бо вони убили п[ана] С. В. Петлюру, але не вбили нашоі всеукраінськоі національноі свідомости, а навпаки, наша всеукраінська національна свідомість іще дужче розгаласалась і гартован-

[107] Степан Смаль-Стоцький.

но закипіла наша національна кров в патриотичних жилах кожного з нас, дійсного українського національного патріота, до мети і праці визволення України і будівлі ВСНД УНР, у цім рахунку і мене, Оникія Богуна. Умремо на чужині, а не зрадемо УНР, ліпше лицарсько умерти, ніж ганьбою жити, але з вірою будемо умірати у те, що буде УНР.

Правдиво у те, що деякі дипломати, що мною вище переіменовано більше ніж 50 працівників, які з среди них будуть підлягати до громадськоі переоцінки до державноі справи ВСНД УНР.

Бо той не помеляіться, хто нічого не робить, так само і я можу іще де в чім помелятися вірности культурних дипломатів, бо я дещо роблю, то можу іще де в чім помелятися. Може справді свіжі, молодші, з здоровим національним розумом і державною думкою УНР найдуться такі люди, що не будуть помелятися, що дай Бог цього яко скоріше, а на помилках завжди учаться і вирівнюють свої державно-національні ухіби уже безпомелково тільки на користь ВСНД УНР і громади.

Отже, мною проаналізовано суворою провіркою з 1901 р і понині, 22 січня 1927 р., що таким шляхом ми можемо збудувати ВСНД УНР, що мною висловлино в цих моіх рядках вищих і нижчих, певно дійти до своєі мети.

Правдиво журба стараіться нас, дійсних українців-патріотів, огорнути великою журбою за убійство високого пана С. В. Петлюри. Але ми, дійсні українці, національні патріоти безпартійноі громади УНР, відкидаємо усяку журбу, а лихо кидаємо під лаву, нехай журба з нашим лихом журится, а не ми, дійсні українці патріоти. Тримаємо себе бодро, нехай нас вороги бояться, а не ми, українці, ми уже превик[л]и переживати гірке життя цілих 350 років, пережевем і це гірке життя, що трапилося на нашому всеукраінському національному широкому шляху, який заріс колючим терном, але ми цей колючий терен трощимо, як баба конопляну кострицю і розщищаємо цей широкий шлях, який веде до ВСНД УНР. Ми ним ідійдемо до наміченої мети з горем і трудом, але з бодростью, із жовто-блакітними прапорами аж до м[іста] золотоглавого Киіва і розтягнемо свої сині широкі штани від Дуная і до Дону та Каспійське море, по всі свої рідні батьківщині замаярять жовто-блакітні прапори, на які належить територія по закону природи нації 42-меліонного українського народа, що це і гласить юридичний міжнародний національний закон. І ми мусемо цього добитися, хто від цього відмовляється з українців, той є ворог України, який не сердце має в своіх грудях, а каменюку, обвиту ланцюгом, і ми таких українців геть ід себе, як гнелий зуб з рота.

Я, Оникій Богун, уже тяжкий інвалід і старші, маюче Дружину і 4 дітей і 2-є онуків, але мусен іще працювати і допомагати своім рідним братам дійсних українців бороти різних проклятих ворогів ВСНД УНР. Оце моя мета, оце моя мрія, за це я несу своє життя з самого 1901 р. і понині неупинно на українські полетичні ниві в національні боротьбі, свідомо і сознательно, не звертаюче на

свою Дружину і 4 дітей і онуків, а мусен допомагати своїм борцям, українським національним патріотам безпартійної громади УНР, що це я і виконаю не за страха, а за совість, сидя в українські станиці в м. Каліші, Польщі, з мріями повернутися до своєї рідної сім'ї і зложити своє тіло і кістки на свої рідні батьківщині, на крутому березі Діда бурхливого Дніпра, в м. Києві, а чи я цього діжду – не знаю.

Не гнівайтеся моі рідні на мене за те, що я промайнував в ріжні мандрівці в національні боротьбі по визволення неньки України, бо не я це робив, а робила моя національна честь-совість з самого 1901 року і понині, 22 січня 1927 р. і далі, що мусив це і виконати і виконую не за страха, а за совість до самої своєї смерти, як кожний дійсний український національний патріот тільки на користь ВСНД УНР. Живу в м. Каліші, не іду до своєї родини в містечко Чернухи на Полтавщину, бо я не визнаю комуничної анархичної безладної влади шкурників-кровопійців нашо[го] честного українського трудового безпартійного народа, який з голими руками мусин покоритися проклятим комуністичні владі, як бувші прокляті монархичні владі, але наш змучений нарід український не зрадив і не зрадить наші ненці Україні, я у це певен, але мусин іще коритися проклятим багнетів ріжних ворожих рук, але незабаром наш український нарід випресне з-під ворожих багнетів і заспіва свою національну пісню вільно і гордо, і зацвіте Україна пишними квітками на славу усему українському 42-меліонному народові і загальні безпартійні громаді УНР. Терпіли терпеливо багато, ізтерпемо і менше, а діждемо своєї державної національної безпартійної хати, а коли...? А діждемося, я у це певен, бо за 350 років добре натерпілися від московської монархичної проклятої влади, уже добре ізучили те, хто наш ворог, а хто наш приятель, і уже вдосіч покоштували ми, українці, і партійної реакційної суворої влади, яка перебула на наші батьківщині з 1917 р. і понині іще панує проклята комунічна влада на розбойничних гострих стальних штиках, але я з вірою у те, що зникне і комунічна реакція. А коли, а тоі, коли зникне партійна ріжна сварка в сриді українських культурних діпломатів. А стануть усі дружно українські культурні діпломати на один всеукраінський національний безпартійний широкий і прямий шлях, тоі зникнуть усі наші ріжні вороги, як мильний пухир. А ВСНД УНР вирене наверх з своіми культурними діпломатами, як гриби під дощ.

Ми, дійсні українці і загальна громада УНР, гордимося і веселемося у те, що ми, українці, уже є цілком всеукраінськими національними побидітелями-переможцями, уже, фалити Бога, нема Малоросіі і малоросів, і Югоросіі з берегами Черного моря, а є Україна і українці, про що це зна нарід усего світу, а це для нас, українців, саме головне, і це є перша наша побіда-перемога. А для того, щоб бути і державно-теріторіальними побідителями УНР, то для цього іще потрибує багато енергі[й]ної праці загалом усією безпартійної громади УНР, що і робиться неупинно в на чолі високої Директорії ВСНД УНР і вірних синів України, в цім рахунку і я, Оникій Богун. Хотя як нам це трудно працювати по будівлі ВСНД УНР,

бувше десь на чужині, але мусемо іще працювати, бо цього іще вимага від кожного дійсного українця безпартійного національного патріота наша ненька Україна своїм могучим батьком Лугом Січ запоріжец і бурхливим дідом Дніпром, що це і виконаємо не за страха, а за совість на славу України і усі громаді УНР 42-меліонного народа, умремо, але не зрадемо і ганьбою себе не укриємо. Багато померло наших братів-побратима, але не вмерла і не вмре іхня слава, доки сонця в небі, бо ліпше лицарсько умерти, ніж ганьбою жити, що це кожен дійсний українець національний безпартійний патріот запомята, і це усе лицарсько і викона. Вільне таємне виборне голосовання до державного установчого законодательного парламента – за це ми мусемо і умерти, в цім рахунку і я, Оникій Богун. Моі любі читачі цієі моєі Автобіографіі – от за що я зтрепав своі дорогі цвітучі молоді роки і щиро прошу свою рідню – за це мене не гнівайтесь, а навпаки – гордітеся, що Ваш батько чи то дід зтрипав своє усе життя на всеукраінські національні безпартійні ниві в праці тільки будівлі СНВСНД УНР.

Отже, я уже тяжкий інвалід 75 % від тяжких ран і контуження від большевицьких багнетів на ниві битви з большевиками, але фалити Бога, іще доки що живий і тримаю своє життя на чужині з гострим стальним дісціплірованним штиком і шаблюка на ріжних військових позіціях на оборону Держави УНР.

А хто з пером на папірі, з портфелем в руках для культури Держави УНР, а ми, селяни і хуторяни, біля плуга і рала зі стиком в руках для культури ріжного господарства і благо культури Держави УНР, з допомогою держави техничного приладья і охорони.

А майстерові робітники з молотком в руках біля ковадла для техничноі культури Держави УНР.

А ріжні кооператори-торговці з рахівницею в руках ріжних грошових оборотів для культури громади і Держави УНР.

І усі ці безпартійні культурні працівники повинні працювати дружно-спільно, бо одно без другого істнувати не може, як машина без частини механічного організма.

А ріжні партійні сварки і сістеми геть, нехай луна всеукраінське національне безпартійне життя громади УНР.

А земля без жадного викупу тому, хто іі обробля своіми сімейними честними трудами, а може загальна громада установчих зборів буде за викуп землю державний кошт, то тільки по покупним нотаріусними документами, а не по оцінки, я властиво против цього нічого не мав і не маю.

Ми, селяни і хуторяни і робітники безпартійноі громади УНР добре розуміємо те, що ми істнувати нормально не можемо без культурних працівників, як рівно і культурні працівники без нас, так що одно без другого істнувати не може.

Ми, селяни і хуторяни вкупі з робітниками подаємо своі музольні трудові руки до честноі трудовоі інтелегенціі працівників культурноі безпартійноі громади УНР на страх ворогам, а на славу України.

В Польщі імегрантом (біженец) бороц протів большевиків-комунистів і монархистів і тримаю себе бодро і гордо завдяки підтримки високоі управи Украінського центрального комітета в на чолі професора В. Прокоповича[108] і М. Ковальськог[о][109], ген[ерал]-хор[унжий] В. Сальський і багато інших, які цінять мою довгорочно всеукраінську національну безартійну полетичну працю з 1901 р. і понині 1927 р. в среді громаді і війську, за це мені УЦК видає допомогу на моє інвалідство 75 % щомісячно 89 злотих і 64 гроша польських, і цим я живу і тримаю своє тяжке життя гордо.

Добре знаю те, що моя родина залишилася в большевицькоі реакціі на Великі Украіні, в м. Чернухах Лохвицького повіту на Полтавщині. Дружина Татьяна і 4 дітей – Іван, Грицько, Настя, Лукія – та сестра-удова Татьяна з 5 дітьми, які живуть дуже бідно і не не мес[л]ять своє гірке життя без мене, і нема шче господарства, яке б давало б можливість культурного прожитку сімейного життя, як подобаєт культурні трудові честні людині, яка провадить скромне своє життя при праці, бо моє усе трудове господарство большевиками цілком знищено 16 і 17 серпня 1919 р., що я про це вище усе подробно зясував.

Дуже мені жалко своєі рідні, яка за мене і через мене несе своє гірке життя з сльозами, але з гордостью тоже на користь ВСНД УНР і не забува і мене своіми листами, що десь і я на чужині живий. І це мене радувало і радує, але я ніяк не міг нічим допомогти своі рідні, бо я сам горюю іще на чужині в Польщі, а моя родина це усе улічувала і нічого за це вона не мала на мене і тоже нічим не могла мені допомагати матеріальними обставинами, що я мусил сам собі допомогати своєму життю, чим зміг, з допомогою УЦК, за що я ім уклінно дякую, бо нігде не міг заробляти через своє тяжке інвалідство физичною силою, але культурноі всеукраінськоі національноі полетичноі безпартійноі праці не кидаю і на фелину з пером в руках на папірі, за що мені добрі люди усердне дякували і дякують. І цим я горжуся, латаючи долю Украіни у своі латані свитині, що про це сказав і Т. Г. Шевченко – латайте долю Украіни в латані свитині і за неі Бога моліть, що я це і виконаю. Тоже не забуваю православноі релігіі і святу автокафальну церкву, заповіщів січ запоріжців, що це кожен украінец – національний патріот і викона не за страх, а за совість світлою та чистою національною душею і сердцем. І виплачувати державні, національні і громадські оброки (податки), які будуть законно, і відбувати військову презевну службу, чи то мобелізованну, а за невиконання цих державних і громадських ріжних наказів, то тому сувора безпощадна кара, бо за Богом молитва, а за Державою – культурно дісціплірованна служба

[108] Прокопович В'ячеслав Костянтинович (1881-1942) – український політичний і громадський діяч, педагог, публіцист, історик. Член УЦР, міністр освіти, голова Ради міністрів УНР. На еміграції – редактор тижневика «Тризуб», після смерті С. Петлюри – голова екзильного уряду УНР. Помер у Бесанкурі біля Парижа.

[109] Ковальський Микола Миколайович (1885-1944) – український громадсько-політичний і державний діяч. Член УЦР, керівник департаменту державного контролю УНР. На еміграції – голова Українського цетрального комітету у Польщі. Загинув у концтаборі Дахау.

і вільна спокійна честна громадська праця, а шкодливих громадян відряжати по належності державної суворої кари. Честні трудові загальні громаді – спокійне культурне життя під охороною ВСНД УНР і славу Україні під жовто-блакітними прапорами і дісціплірованним культурним військом і громади УНР. Оце моя мета і мрія із іншими дійсними українськими національними безпартійними культурними патріотами і загальної громади УНР.

Це я закінчив в день свята оголошення універсала самостійної Держави УНР Центральною Радою 22 січня 1918 р. і злуку Галичини, Буковини і Закарпаття і Кубанської України теже 22 січня 1919 р. до Великої України з назвою ВСНД УНР з м[істом] столицею золотоглавим Києвом, за кресленням Всеукраїнським національним 1-им Трудовим конгресом в на чолі високої Директорії, що ми сегодні, 22 січня 1927 р., святкуємо це свято на чужині – в Польщі, і також скрізь по Європі і Амереці, а ми в українській станиці, прим[іром] Каліші, Польщі, на славу України, з вірою УНР, як і кожен рік святкували і будемо святкувати, а самостійна УНР буде[110].

Продовження буде моєї автобіографії поступово мною, властиво до самої смерті буду провадить свої замітки свого життя і праці для спогади своєї рідні і громади, тієї, хто буде цікавитися моїм бувшим життям і праці, я один премірник здаю в Державний військовий архивний музей, а решту для родини на добрий незабутний спомен.

Що сказав Т. Г. Шевченко, а сказав те, раз національним добром сердце налито, воно повік не прохолоне, чи то в багача, чи то в середняка, чи то в бідняка сеідино, Україну любить буде і за неї Бога молить буде в саму тяжку годину, як оце і нам трапелося, живуче десь на чужині, а любов наша пала до неньки України і національна наша українська кров кипить в наших патриотичних жилах до поборювання проклятих ворогів. Ізбудувати ВСНД УНР, що це і мусить бути, а коли?... Не журімся, а борімся.

З самого 10 серпня місяця 1921 р. і по грудень місяць 1924 р., майже цілих 3 ½ роки, не мав ані жадної чутки про свою родину, цебто Дружини і 4 дітей, яка залишилася в містечку Чернухах [на] постійне життя, Лохвицького повіту на Полтавщині, в бідноті і в нужді, в реакції большевиків. Хоть як я старався довідатися про свою сім'ю, але не міг.

Але постигло мені велике щастья, що я одержав відповідь на свій лист в грудні місяці 1924 р. від своєї сім'і – Дружини і 4 дітей. Цей лист мені був і є великим подарунком тим, що він мені уявив, що уся моя сім'я жива – Дружина і 4 дітей. Це мене радувало і радує у те, що, фалити Бога, усі живі, хоть змучені своїм зледенним бідним життям, але сетаки мене радує, що пережели такі гіркі революційні роки, і голод та холод. Я це добре розумів, що моя родина тяжки

[110] У цьому місці автор залишив підпис «О. Богун», дату «22 січня 1927 р.» і примітку: «В цей день я це підписав, яке було готове, підписував радісно в цей радісний нам день самостійної УНР».

горює своїм життям після грабунку мого трудового господарства большевиками іще в серпні місяці 16 і 17 доби 1919 р. І большевики нічого моі сім'і не давали, що належить моі сім'і, рахуюче мою сім'ю українським національними самостійниками безпартійної громади ВСНД УНР, як і мене, що я і є такий, на підставі цього я і не вертався з Польщі. За це від мене велике спасибі моі донці Насті, честь і слава, дай Бог мені бути живим і віддячити Насті і усі своі сім'і, що терпеливо пережева своє бідне сімейне життя без мене, як голови сім'і, з огляду українського національного патріота, мусела усе гірке життя пережити на славу України і ВСНД УНР. Хоть за це прийшлося б умерти, то мусемо умерти, але не зрадити неньці України і батькові Лугу січ запоріжцеві, і могучому гордому бурхливому дідові Дніпрові з бабусею Десною, умремо, а не зрадемо, ліпше лицарсько умерти, ніж ганьбою жити. І я вірю у те, що буде СНВСНД УНР, а коли?

Умер лицарсько від катів польських, від стріл першечасно наш прадід славний полковник винницький і бреславський Іван Семенович Богун за часів Б. Хмельницького в XVII віку, умер, але не зрадив, за те його честь і слава луна в українські історії, умремо і ми, а не зрадемо своєму українському трудовому народові безпартійної громади ВСНД УНР.

Годилося б залучити в свою автобіографію усі посвідки, які мною набувалися за свою честну і трезву та здібности праці державних і громадських ріжних установ з 1907 р. і понині, 22 січня 1927 рік

Але, на великий жаль, іх усих пре мні нема на імеграції в Польщі, а були мною залишені дома, які мною набуті ріжні посвідки з 1907 р. і по 18 грудня 1917 р.

1. Посвідка від харківського общества сельских хозяів за підписью ученихагрономів С. М. Кузнецова, О. О. Голубаєва, професора агрономіі К. О. Мацієвича з 1907, 1908, 1909 р. з додатком пофальної посвідки за цей період від Харьківської губерніальної земської управи і уповноваженного від міністерства справ земельних на Харьківську губерню ученого агронома Пахомова і професора Харьківського університета Сумцева за мою здібність по культурі ріжного господарства трудовоі норми.

2. Від Катернославської земської губерніальної управи за підписью голови управи Абази і агронома Таланова та Жукова.

3. Від виставочного комітета областної великої виставки в м. Катернославі 1910 р. за підписом голови виставки князя Урусова і генерала Воронова, як земство і комітет виставки, це було усе одно, з верестня м[ісяця] 1909 р. і по лютий м[ісяць] 1911 р., за мою честну і трезву та здібність праці з великим усердієм, за мо[ю] культуру господарської справи.

4. Від генерала Е. К. Бродського, великовластника 7000 десятини землі шероким культурним скотарством за мою честну і трезву та здібність праці по культурі господарства, особисто полеводства, з лютого 1911 р. по березень 1913 рік.

5. Від Київськоі губерніальноі земськоі управи за підписью ученого-агронома Г. І. Черниша і голови всеросійськоі великоі виставки 1913 р. за підписью графа Тишкевича і інженера Мінільсона та Іозефа за період березня м[ісяця] 1913 р. по квітень м[ісяць] 1916 р. за усердну і здібну працю.

6. Від штаба 8-і армії Юго-Западного хронта світовоі війни з 1914 р. по грудень 1917 р. за лицарські військові подвіги з золотою юрьєвською медалью.

7. Від штаба 40-го корпуса 9-і армії Юго-Западного хронта за лицарські військові подвіги з юрьєвськими орденами 4, 3, 2 ступеня і орден Святого Володимира 3-і ступені з мечами на банті з рангом капитана.

Ці 7 посвідок з орденами 16 і 17 серпня 1919 р. захопили большевики штаба червоноі кінноі дикоі дивізіі з усим моім домашним архивом і четальнею в містечку Чернухах Лохвицького повіту на Полтавщині після грабунку усего мо[го] трудового господарства 17 серпня 1919 р., як відступали з м. Чернухи ві[д] навалу дійнікінськоі армії. Большевики спалили усі моі будинки, крім староі поганоі хати, і в ці пожежі усе погоріло і спеклася дійна корова і 2-літня телиця, і мене преговорено до ростріілу на місті, де захоплять, як самостійника-націоналіста безпартійноі громади УНР. Але ім не вдалося ізхопити, але усі моі посвідки з орденами загинули, на підставі цього таких посвідок в детальности я не можу записати слово в слово, навідь рядок в рядок тих дорогоцінних мені посвідок для доброго спогаду мене моєю родиною і належною громадою, яка буде читати мою автобіографію.

Що торкаіться посвідок моіх лицарських подвігів і честноі та трезвоі праці в рядах Армії УНР з 27 грудня 1917 р. і по 22 січня 1927 р. часть моіх посвідок залишилися в хурмана при штабі 4 Київськоі дивізіі під час бійки з большевькою кіннотою в на чолі проклятого Котовського 17 листопада 1921 р. під с. Малих Мінок[111] на Волині, і я попав у полон до большевиків кінноти Котовського, але великим чудом вприснув з полону і наглоі смерти вкупі з розстрілених 359 лицарів і прибув до м. Каліша в Польщу, до свого табору, живим, але обірванцем, бо мені прийшлося спасать себе в убірванім убранню, а документи, цебто посвідок, я не добув від хурмана, теже загинули, які були за підписью п[ана] Головного Отамана Армії УНР небіжчика С. В. Петлюри і військовим міністерством.

Але завдяки своіх старих знаємих і лицарські військові праці в рядах Армії і Уряда УНР мені удалося добути деякі посвідки за свою лицарську і усердну військову працю в рядах Ар[мії] і Уряда УНР від свого прямого військового високого начальства, які мене добре знали. Ось ті і посвідки, які я заношу в цілості в автобіографію і статут моіх орденів Армії УНР, які мною заслужені від Уряда УНР, для доброго спогаду моєі родини і громади, для певноі уяви, хто я і що я робив, що я мав честну національну душу і світле око, і не опоганьстував себе і своєі родини.

[111] Село Малі Міньки.

Високий пан полковник Даценко, бувший старший ад'ютант пана Головного Отамана Армії УНР небіжчика С. В. Петлюри, прибув до нас з м. Варшави до м. Каліша в Українську станицю 22 січня 1927 р. на велике наше державне свято 9-річною УНР IV Універсалом Самостійної Держави УНР, оголошено 22 січня 1918 р. Центральною Радою, і Соборної Держави УНР, оголошено 22 січня 1919 р. високою Директорією УНР в лиці делегатів з всієї Соборної Держави УНР 1-го Всеукраїнського національного трудового конгреса в м. Київі біля Софієвського собора, біля бюста Богдану Хмельницького, на вірність УНР принята присяга.

Це свято в Українські станиці при м. Каліші у нас відбуваїтся щороку в театрі, при буфеті, бувають і поляки старшого складу уряда при м. Каліші, так само і 22 січня 1927 р.

Високий пан полковник Даценко зна мене уже давно по національні праці, і 23 січня 1927 р., о 7 годині вечора, завітав до моєї кімнати з метою відвідати мене як старого працівника і поділитися державно-національними думками і полетичною сітуацією всієї Европи і Туреччини, а паче до нашої державної УНР справи, з огляду того, що він недавно повернувся з Франції, м. Паріжа, де він був на допитання [в] справі погромів на Україні 1918 і 1919 р., є[г]о це убієц С. В. Петлюри жид Шварцбард[112].

Пан полковник Даценко подав мені устну інформацію по справі будівлі ВСНД УНР і повалу большевицькоі влади на Великі Україні, що до цього є виликі надіі під порою Англіі, Італіі, Німців і Турків, допомогти нам збудувати Державу УНР і Грузінську Державну Республику на Кавказі, що до цього готуіться, яким чином це уже іще питання, а коли цьому буде початок і кінец, то цього іще вявити трудно, але початок цього діла уже недалеко, як скінчиться суд по справі убійства С. В. Петлюри в квітні місяці 1927 р., то тоі уже буде відніше нашому уряду УНР, до чого і з якого боку приступати до цієі важної державної УНР справи.

Пан полковник Даценко мене тішив усими надійними моральними справами в національні боротьбі по визволеня українського народа та будові СНВСНД УНР і зазначував мені не журитися і стояти непохітно на своі національні безпартійні позіції на користь ВСНД УНР. Було багато дещо в розмові наші згадки про старе, я щиро подякував пану полковнику Даценку за щиру ласку і вітання властиво мене в моі кімнаті, із цим ми розпрощалися, і він пішов ночувати до пана віц-міністра, міністра справ військових генерала-хорунжого генштаба В. Куща, який рядом зі мною жив. І пан полковник Даценко в 10 годин ранку 24 січня 1927 р. виіхав від нас з Українськоі станиці до м. Варшави вкупі з паном військовим містром УНР, генералом-хорунжим генштабу В. Сальським, який тоже приіжав до нас на це велике свято і перший промовляв до нас про напрямок скорого істнування ВСНД УНР і поворот до м. Київа. Пана ген[ерала] Сальського

[112] У оригіналі «Шврберг».

наділили гучними оплесками і кричали – слава Україні і пану ген[ерал]-хор[унжому] генштаба В. Сальському. І усіх нас присутніх окропив радістю і надіями поворот на Велику Україну, яко до властної ВСНД УНР.

Після цього, цебто ріжних промов, була вистава «В Турецькі неволі», і були інни буфетні гостінні забави, і були ріжні гості з польської влади. Це свято було з співами станичного концерту під кируванням мого земляка п[ана] сотника Бабіченка[113], який був лектором співанки і нот в Лохвицькій (реальні школі) реальному училищі, співали ріжні українські національні пісні і співали «Не вмерла Україна» гім[н], усі присутні громадяни дуже були задоволенні цим святом.

Так само щороку проводили свято в імені Кобзаря поета Тараса Григоровича Шевченка, завжди під жовто-блакітним прапором, гербом тризубом ВСНД УНР.

Я з 23 січня 1927 р. сетаки продовжуватиму автобіографію, хотя я стараюся уже себе тримати в спокійності з огляду свого інвалідства, а крім цього, я страшенно прихільний до своєі рідної сім'і – Дружини Татьяни і 4 дітей, Іванові, Насті, Грицькоі і Лукіі, та своі рідні одні сестрі Татьяни, яка залишилися вдовою з малими дітьми, бо моя сімя для мене найдороше, крім України. Україна 1-ша у мене, а уже в 2-гу чергу і моя сімя, яка мною повік незабутня. Недоля мене розрізнила з своєю дорогоцінною сімней на довгіі роки, хотя я тілом розріжнений з сімнею, але душою ніколи не розріжняюсь, завжди при сім'і, бо це прямий і святий мій обовязок – бути душею завжди при сім'і, що я це і виконаю з огляду духовної дисципліни і святоі присяги, бо хто зміняє присягу, то того Бог кара. Мене уже Богом і людьми покарано, але рахую невинно, але я присяги не зміняв і не зміню, доки жив буду і буду вірним своі Дружині і дітям та ненці Україні.

Сижу собі і надалі в Українські станиці при м. Каліші і задоволняю своє життя рентовою допомогою 89 злотих і 84 гроша щомісячно від Українського центрального комітета в м. Варшаві за моє інвалідство і лицарські військові подвіги в користь СНВСНД УНР, що про це свідчить Вам, читачі, моі посвідки, яки вище уявлено, моі державно-військові і громадські заслуги.

Але, між іншим, іще пера з своєі руки не випускаю в належну годину, що прихотить на думку користне для громади і ВСНД УНР, то я дещо залучаю до своєі автобіографіі на споменок своєі рідні.

Отже, в лютім місяці 1927 р. я мусен виступити рішуче обороняти високу Директорію ВСНД УНР від нападків п[аном] генералом-хор[унжим] Вовком і інших, що вони стараються псувати високу Директорію УНР, а провадити сістему білих монархістів, цебто констуціонну Українську Державу. Але я і багато інших з цим не погоджуємося, як і чорними монархистами та лівими есерами і комунистами, а стоімо непохітно на своєму непохітному самостійному національному

[113] Бабіченко Василь (1886-?) – уродженець м. Лохвиця, випускник Полтавської духовної семінарії. У 1920 р. – командир 1-го Чорноморського піхотного полку. Інтернований у таборі Каліш, після 1927 р. жив на Волині, служив дяком у церкві, диригував хором.

загальному безпартійному широкому шляху ВСНД УНР, з якого ми нізащо не зійдемо, умремо в нужді а не зрадемо УНР, будемо щиро і дісципліровано виконати заповіти наших предків, старшин і козаків січі запоріжців на славу України і ВСНД УНР.

Сижу собі в Українські станиці при м. Каліші своїм тілом і душею, але сетаки душа з моіми думками завжди літа на Великі Україні, около своєі рідноі незабутноі бідноі, вкрай змученоі сімі в на чолі моєі Дружини Татьяни Івановни з моіми 4 дітками, Івана, Насти, Грицька, Лукіі, і сестри-удови Татьяни Тимофієвні, це в мене на першому плані, як і за Україну в на чолі могучого та бурхливого діда Дніпра з бабусею Дисною та батьком Лугом січ запоріжцем, з цією ріднею, моя душа завжди з ними, вкупі нерозлучно на всі Соборні Україні, цим я і тішуся, і борюся, і підтримую своє старе знівечене здоров'я, але кресталізована національним гартом громади УНР.

Сижу собі спокійно, нефилевано та Бога молю за Україну і свою родину і громаду 42-меліонноі, в латані сірі свитині, як це сказав Т. Г. Шевченко, що я це і виконаю, розуміюче те, що за Богом молитва, а за державою та громадою службова праця щироі своєі національности громади УНР, і мрію в те, якби скоріше прибути до своєі сімі і допомогти полагодженням іхнего загальносімейного життя до культурноі господарськоі трудовоі праці, щоб не споминали мене лихим злим словом, за живота мене старого і після смерти. І дуже бажано, щоб моє тіло і кістки заховали у святу українську землю на вічний спочинок, а чи діжду цього – не знаю, але сетаки про це себе тішу і бодрю цим я себе і підтримую своє старе знівечено здоров'я, але тримаю гордо і бодро, але мусин постаратися стати трохи збоку державно-громадськоі праці своім знівечиним здоров'ям, а усиленно постараюся у те, щоб своє здоров'я підтримати і донести своє тіло і душу до своєі незабутньоі сім'і, яка жеве в великі нужді, але з вірою у те, що дочикає свого чоловіка Дружина, а діти свого батька, а сестра свого ідиного брата, і вкупі продовжувати своє сімейне життя. Це я, О. Богун, так думаю, що моя сімя про це щиро мріє і чика терпеливо своім національним гартом на користь культури свого сімейного життя, з надіями властноі ВСНД УНР. Оце наша загальна сімейна мета і мрія, умремо, але не зрадимо одно другому, бо це вимога суворо духовна наша національ-дісципліни і бути вірними ВСНД УНР[114].

Держархів Рівненської обл., інв. № 834, арк. 1-77зв.
Оригінал, рукопис.

Публікація, примітки Андрія Жив'юка

[114] У кінці тексту зроблено примітку: «Копія знята». До тексту автобіографії додано заяву Оникія Богуна до заступника голови Української станиці у м. Каліш генерал-хорунжого Віктора Куща, яку в цій публікації опущено.

Власноручні свідчення заарештованого Антона Йосиповича Стрижевського

25 липня 1940 р.

Дід мій – Антон Михайлович Стрижевський – був спочатку 25 років військовим лікарем у Кавказькій війні, а згодом завідував лікарнею в Ромнах Полтавської губ. Батько мій – Йосип Антонович Стрижевський – один із численних його синів, служив спочатку на будівництві Лібаво-Роменської з[алізниці] і був замішаний на ст. Талалаївка у справу таємної друкарні народовольців Дейча і Стефановича, яким батько допомагав, за що був висланий адміністративно на 3 роки, а повернувшись, оселився у Києві, де служив в Управлінні ПЗЗД[1], а згодом на лінії ПЗЗД як контролер відділення телеграфу. За відомостями, помер у Києві близько 1924 року. Мати – Олена Георгіївна Малюга – також з Роменського повіту, дочка інваліда Севастопольської війни. Як дід, так і батьки нерухомого майна не мали.

У період революції 1917-1921 рр.

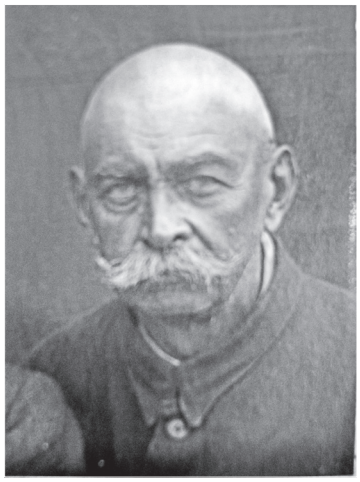

Після амністії. 1941 р.

Я, Антон Йосипович Стрижевський, народився в Ромнах 15/IX-1885 року. Коли батько мій переїхав до Києва, то я був дуже малим. Жили ми на к[олишній] Маріїнсько-Благовіщенській вулиці (раніше називалася Жандармською), в районі, де жив Лисенко, М. Левицький, Старицький та багато інших старих діячів, які бували у мого батька, крім того бувало багато політичних – народників, головним чином походження українського, мова була напівросійська, напівукраїнська. Часто приїжджали знайомі з Полтавщини та Чернігівщини. Мати говорила більше українською. Був заведений звичай збиратися всім у певні дні, такі зібрання бували і у нас, на яких читалися твори революційних діячів

[1] ПЗЗД – Південно-Західна залізниця.

і недруковані твори українських письменників. Таке народницьке товариство розвивало й у мене революційний темперамент, а утиски культурного розвитку українського народу викликали обурення до гнобителів і мрії про звільнення його. Ці мрії часто набували романтичного характеру, який у 80-90 роках панував в українському суспільстві.

Вступивши у 1893 році у Київську 2-у гімназію, я й там наштовхнувся на романтичний напрям в українському питанні в особі викладача В. Науменка[2] та на переслідування української мови директором гімназії А. Поповим. У гімназії панував важкий режим і казенщина, тим часом були хвилювання в університетах, що відображалось й на науці. Після закінчення гімназії, я в 1902 році вступив на медичний факультет університету, але зразу ж був звільнений через страйки і заворушення, що почалися в університетах.

Тоді я вступив до Київських майстерень телеграфу практикантом, згодом телеграфістом ст. Київ, а коли в цей час були відкриті вечірні вищі залізничні курси, то я прослухав повний курс 1902-3 років і продовжував працювати в упр[валінні] ПЗЗД. Після розстрілу робітників 9-го січня 1905 року в нас на залізниці був оголошений страйк, яким керував тов[ариш] Шліхтер[3]. Страйк тривав довго, я був у числі делегатів від службовців до керівництва з нашими вимогами і тому після закінчення страйку, щоб уникнути майбутніх репресій, я добровільно записався в санітарний загін, з яким і виїхав на Далекий Схід. Тут, у Харбіні, був свідком першої революції, стрілянини на вулицях, в якій сам був поранений і пролежав до 1906 року.

Повернувшись до Києва у 1906 році, я спробував знову вступити на з[алізницю] і в Київський політехнікум, але, прослуживши трохи, побачив, що в Києві моє минуле буде мені заважати, і тому я виїхав служити у провінцію.

В цей час моя мати отримала спадок від старої тітки в Чернігівській губ., продала його (щось близько 4-5 дес[ятин] і садибу), і ці гроші пішли на освіту дітей. Період від 1906-1912 року становить поїздка в Італію, Францію і Бельгію, а також уривками служба для здобуття засобів для подальшої освіти, головним чином на ст. Рибниця, Новоселиця, Абамеликове ПЗЗД. У 1912 році я отримав диплом інженера залізничного будівництва.

---

[2] Науменко Володимир Павлович (1852-1919) – український педагог, філолог, громадський діяч, журналіст. Багато років працював гімназійним вчителем, викладав словесність у Другій київській гімназії та ін. навчальних закладах Києва. У березні 1917 р. протягом двох тижнів тимчасово очолював УЦР, до повернення із заслання М. Грушевського. Потім відмовився увійти до Центральної Ради. Міністр освіти в останньому уряді гетьмана Павла Скоропадського. Заарештований 7 липня 1919 р. ЧК, протягом 24 годин засуджений та розстріляний за так звану «контрреволюційну діяльність». Реабілітований 13 грудня 1991 р.

[3] Шліхтер Олександр Григорович (1868-1940) – професійний революціонер, більшовицький партійний і державний діяч, учений-економіст. Кандидат у члени оргбюро і політбюро ЦК КП(б)У, віце-президент АН УРСР. У 1905-1907 рр. – серед організаторів революційної боротьби в Києві, зокрема, 1905 р. – один із керівників страйку службовців Південно-Західної залізниці, де працював статистиком.

Після приїзду пішов на практику на залізницю Окниця-Новоселиця, де застала мене війна.

З перших днів війни на моїй дільниці розпочалася евакуація, а згодом просування військ вперед, район розширився, і ми були долучені до обслуговування військ, військових сполучень і постачання району з[алізниці], при цьому мені довелося обслуговувати ділянку Північної Бессарабії, Буковини та Галичини до Станиславова.

Приїхавши у справах служби до Києва, я застав тут Березневу революцію, яку ми прийняли з ентузіазмом і брали активну участь у всіх її видах. Оскільки останнім часом перед революцією я займав посаду ревізора-інструктора продовольчої частини, то з встановленням виконкому ПЗЗД ця частина перейменувалася у комітет, залишивши мене ревізором-інструктором моїх ділянок і обравши членом виконкому ПЗЗД від продовольчого комітету. З таким серйозним дорученням, коли почалася розруха, я їздив ціле літо. Повернувшись у кінці вересня, я застав у Києві таку картину.

Ще на початку революції група українських діячів виступила з вимогами розглянути українське питання. Для цього ці діячі збирали свідомих українців, і один з них звернувся до мене з пропозицією приєднатися до однієї з груп. Разом з ним я був на одному з перших засідань в одній із аудиторій університету і записався у члени завербованих. Коли вже я приїхав у вересні, то дізнався, що є вже перший уряд – Генеральний Секретаріат на Гімназійній вулиці, але в повітрі ширились тривожні чутки: війська Керенського, козаки, чехи, більшовики, Арсенал. Мене покликав майбутній член Директорії, а в той час голова Комітету Макаренко[4] на засідання, на якому я вперше дізнався про існування цієї групи.

Справа в тому, що я вважав себе соціалістом і поділяв теорію Маркса, вважав цю справу майбутнім. Я знав, що існують різні соціалістичні партії, але для мене в той час це вважалося нормальним, суперечка між партіями – то суперечка сімейна, після революції врегульовуються спірні питання між собою. Так в той час дивилась на розбіжності більшість українців. Потрібен один фронт всіх партій, інакше революція загине. Разом з тим, революція повинна звільнити і племінні народи. Тому виступ більшовиків нами сприймався як шовіністично-російський, що виступає із загальної революційної дисципліни (хоча на нашому фронті такої не існувало, а панувала анархія – але цього тоді ми не помічали).

---

[4] Макаренко Андрій Гаврилович (1886-1963). Народився у м. Гадяч. До 1917 р. служив в управлінні Пд.-Зх. залізниці. З початку революції 1917 р. організатор і голова Спілки українських залізничників. У період Української Держави – директор департаменту міністерства шляхів сполучення. Один з організаторів повстання проти гетьмана, член Директорії УНР. У 1920-1930-х рр. на еміграції у Чехословаччині та Австрії. Захистив докторську дисертацію у Вищому Українському педагогічному інституті. У 1928-1929 рр. разом з П. Андрієвським і Ф. Швецем створили Українську національну раду за кордоном (УНРЗ), яка мала стати центральним представницьким органом наддніпрянських українців у еміграції. В післявоєнний час жив у Німеччині, з 1951 р. – у США.

Йшли суперечки і якісь ворожі один до одного приготування. Когось послали проти чехів і козаків, а мене разом з двома матросами і прапорщиком із Москви відправили в Балту – загітувати розташований там кавалерійський полк, щоб він пішов підтримувати український уряд проти козаків і чехів. Наша місія не увінчалася успіхом, полк був старорежимний, на нас дивилися похмуро, хоча за національністю більшість була з українців.

З Балти ми приїхали до Одеси, де нам українська тимчасова влада повідомила, що загроза з боку представників Керенського, чехів і козаків врегульована. Звідти я поїхав у справах своєї служби до Яс – але, з огляду на непорядки на фронті, із Яс я виїхав знову до Одеси, де вже довелося працювати на залізниці в напрямку ст. Бірзула-Єлисаветград під директивами нової влади – української.

У Києві в той час прийшли події, що призвели до боїв і виходу військ Муравйова. Весь час цього першого перебування більшовиків на Україні я залишався на службі відкрито, і ніяким репресіям чи переслідуванням не піддавався. На весну на нашу ділянку увійшли німці, через деякий час в Одесі було зроблено українське управління для території в сфері розташування австро-німецьких військ, при якому був відділ залізничних справ. На це місце був призначений я. Після гетьманського перевороту я був звільнений від управління комісаріатом залізничних справ.

Більшість українських діячів тієї епохи при виникненні гетьманщини стали в опозицію до гетьманщини і готували переворот. Опозиція ця консолідувалась навколо Укр[аїнського] національного союзу, який працював конспіративно. До Національного союзу приєднався і я.

Про спільний виступ велися переговори з колами більшовицькими і робочими. Після розпаду австро-німецької армії, і коли була повалена Гетьманщина – в Одесі з'явилися білі (добровольці), а їм на допомогу – французький флот.

Українські повстанські війська, що зайняли в цей час Одесу, повели з ними бої, а командувач армією ген[ерал] Греков[5] (який приїхав у той час сюди з Києва) запропонував мені вести переговори з французами про умови передачі їм лінії залізниці Одеса-Роздільна-Тираспіль, а коли я висловився, що власноруч передати українські залізниці іноземцям не можу, то спеціальним наказом я особливим вагоном з усіма своїми службовцями (14 чол.) був висланий до Вінниці в розпорядження уряду.

---

[5] Греков Олександр Петрович (1875-1959). Народився у с. Сопич (нині Сумська обл.). Закінчив юридичний ф-т Московського ун-ту, юнкерське училище. Учасник Першої світової війни, генерал-майор, начальник штабу на Південно-Західному фронті. З листопада 1917 р. на службі в армії УНР, командир 2 Сердюцької дивізії. Член Української партії соціалістів-самостійників. Військовий міністр УНР, командуючий Південним фронтом УНР. Головнокомандуючий УГА, проводив Чортківську офензиву. З липня 1919 р. – в еміграції. З 1920 р. жив у Відні. У 1948 р. заарештований ВКР «Смерш» і перевезений до СРСР. У 1956 р. звільнений, повернувся до Відня.

Але доїхати до Вінниці не вдалося, тому що в Жмеринці мій вагон спрямували родичу члена Директорії Швеця[6]. Він повикидав нас з речами і архівом на дощ, а комендант завантажив нас у товарний вагон і направив спочатку в Проскурів, а згодом до Кам'янця-Поділ[ського].

У Кам'янці панував хаос. Тут були якісь клаптики окремих міністерств і якихось місій. Один з чиновників міністерства промислу викликав мене в якусь школу за містом, видав папери, познайомив з групою італійців (Массіно, Растеллі) і запропонував їхати в Румунію та Італію у торгівельних справах. Пишу «якісь», тому що, окрім того, що ми були місією для закупівель, ми не знали нічого, нам лише повідомили, що все є у заклеєних пакетах, і за вказівками ми повинні звернутися до посла в Бухаресті Гасенка[7].

Дорога була на Хотин через Дністер. Румуни навели на наш човен гвинтівки і загрозливо кричали. Тоді італійці викинули свій прапор. Після довгої лайки наш човен відігнали назад і сказали, що послали за дозволом. Італійці погрожували ледь не розривом дипломатичних зносин, але це призвело лише до того, що наших покровителів і нас румуни, прийнявши на свій берег, замкнули в порожній школі, при чому дали двох хлопців для послуг і посилок. Італійців випустили через 2 дні, а ми сиділи 7 днів, доки не прийшов нам дозвіл приїхати до Бухареста, не як українцям, а як членам якоїсь італійської кооперативи.

У Бухаресті, куди ми приїхали в квітні, було не краще. Наш посол Гасенко, молода людина – або урочисто приймав кого-небудь на урочистих аудієнціях, або сам куди-небудь їздив. Він і з нами почав ту саму церемонію, тобто прийняв коротко на аудієнції, сказавши, що запрошує нас ввечері в один з бухарестських ресторанів.

Через банкети він тягнув нас досить довго, наші італійці кудись поїхали з його дорученнями, нарешті одного дня Гасенко вніс ультиматум до румунського уряду з приводу заняття Галичини і оголосив розрив дипломатичних зносин, при цьому видав наказ усім українським підданим виїхати на Україну, а сам зі своїм штатом виїхав до Швейцарії, залишивши нас не лише без грошей, але і без формальностей, тобто без віз на виїзд. До того ж Україна вже була зайнята більшовиками, сам же український уряд був десь поблизу Шепетівки і дістатися до нього можна було лише через Польщу.

---

[6] Швець Федір Петрович (1882-1940). Народився у м. Жаботин на Черкащині. Закінчив Дерпський ун-т. Член УЦР, Працював у 2-ій київській гімназії, професор геології Українського народного університету. Член Директорії УНР. В еміграції жив у Чехословаччині, професор геології Українського вільного університету, Українського високого педагогічного інституту ім. М. Драгоманова. Помер у Празі у 1940 р.

[7] Гасенко Юрій (1894-1933) – український політичний і культурний діяч, письменник, журналіст, дипломат. За освітою інженер. Винайшов особливу конструкцію підводного човна – т. зв. «морську блоху». Член УСДРП. У 1917 р. – особистий ад'ютант С. Петлюри. Член делегації УЦР на переговорах у Брест-Литовську. В роки Української Держави та УНР – чиновник з особливих доручень при міністрові закордонних справ, посол в Румунії. На еміграції жив у Німеччині, Чехословаччині. Член Союзу українських журналістів і письменників у Відні. Помер у Франції.

Я хотів було проїхати старою дорогою, тобто через Хотин-Жванець-Кам'янець-Под[ільський] і для цього приїхав до Чернівців, але тут мене заарештувала румунська військова влада, доставила в Бухарест, де мене з погрозами і доганами зустрів новий укр[аїнський] посол – Мацієвич, посол вже іншого уряду, ніж той, який мене посилав – Національний союз, а тепер був тільки один член Директорії – Петлюра, бо інші члени – Швець, Андрієвський, Макаренко і Винниченко – виїхали за кордон і влада перейшла до однієї особи. І ось від цього нового посла нового уряду мені видали документ на ім'я укр[аїнського] лейтенанта (хоча я ніколи ніяким військовим не був) і відправили через Польщу в укр[аїнську] армію. З такими документами мене в Станиславові заарештувала польська влада, і через два дні вивезли до Рівного. По дорозі затримували майже на кожній великій станції, наводили довідки, польські офіцери дивилися на нас сердито, називали хлопами – союз, який тільки що починався, був образливим, бо ясно було, що ми, програвши, просили у них милості. Лише звичка до дисципліни утримала мене від дезертирства.

У Рівному після звільнення з-під арешту зустрів на вулиці знайомого з армії – виявилося, що укр[аїнської] армії в Шепетівці немає, вона вже в таборах інтернованих, а тут, у Рівному – тисячі трупів від тифу. Мої знайомі – 9 чол. – теж лише одужують. Разом ми ходили відвідувати тих, хто видужував у казармах, у тимчасових шпиталях, без опалення, без білизни, на підлозі, на соломі – це в січні місяці. Близько казарм – стоси трупів померлих від тифу, складених як дрова.

Нас здали польській розвідці – тут нас тримали близько двох тижнів, поки дали перепустку до уряду у Варшаву.

У Варшаві були спрямували в Саскій готель, до ген[ерала] Сальського (військового міністра), а останній відверто заявив, що він не знає, що з собою зробити, а не те, що з нами. Один із службовців порадив нам піти ще в один готель (на вул. Длугій). Тут якийсь інтендант видав нам по кілька сот старих російських грошей і сказав, щоб ми їхали в Проскурів, замельдувавшись у комендатурі м. Варшава.

У Кам'янці застали велике скупчення народу. Всім керував тут головноуповноважений Огієнко. Їжі не було. Існувало кілька установ, які реєстрували приїжджих для майбутніх міністерств. Я здав свій військовий квиток, ще раз був визнаний непридатним до будь-якої військової служби, та у Огієнка був записаний як чиновник для доручень.

Через кілька тижнів сидіння в Кам'янці приїхав Петлюра (поляки вже давно сиділи в Кам'янці), і почались приготування до походу на Київ. Це виявлялося поїздками міністрів до Варшави і з Варшави. Десь поблизу Ушиців формувалися українські частини. Нарешті, повільно рухаючись за фронтом (я завідував перевезенням резерву і канцелярії), я доїхав до Жмеринки, де наказано було

зупинитися і шукати приміщення під міністерство. Два дні пройшло у цих клопотах – знову наказ – переїхати знову в Кам'янець. До Кам'янця почали стягуватись міністерства – і тут був випрацюваний детальний план відступу. На чолі евакуації був поставлений диктатор із 3 помічн[иками], у кожного помічника – по 3 відділи, кожен відділ – 3 комендатури, кожна комендатура – 3 валки (обози = 10-12 підвід). Це було продиктовано, розписано до сигналів включно, але як тільки був даний сигнал виїзду, то вся організація розпалася, старші чини вибирали кращих коней, вантажили знайомих і що краще і виїжджали без черги і порядку. Я, як і решта інших, йшов зі своїм обозом, на якому можна було посадити тільки дітей і поклажу, дорослі ж повинні були йти пішки на Кам'янець-Жванець-Іваново-Пустьє.

У дорозі потрібно було підбирати тих, хто відстав, і таким чином до Чорткова у мене їх виявилося замість 500 – близько 2000 чол. тих, хто невідомо для чого залишив свою землю і пішов у невідомість.

У Чорткові ми завантажилися у вагони і доїхали до Станиславова, тут повинні були стояти добу, чекаючи з Варшави вказівки, куди нас відправити. Багато порозходилось з товарних вагонів ночувати в гори, але вночі жандармерія повиловлювала їх з усіх вулиць, зігнала на станцію. Тут, у натовпі затриманих, було навіть кілька міністрів, які марно протестували. Нарешті було дано розпорядження рушити до Тарнова, всіх затриманих посадили у поїзд і відправили далі.

У Тарнові, після лайок, образ і погроз наш уряд помістили в готелі, а для решти надано 3 гімназії, мене призначили завідувати цими будинками.

Тут ми просиділи до осені, а залишки нашої армії стояли поблизу Кам'янця, нам наказано було рухатися за нею. Однак доки ми встигли доїхати до Гусятина, то хтось спалив міст, а поки ми його ремонтували – прийшла звістка, що українська армія знову розбита і поспішно відступає у безладді. І нарешті востаннє нас знову розташували: сам уряд поставили в Тарнові, а інших – у Ченстоховій, Каліші, Скальмержіцах, Вадовіцах та ін.

Мій табір опинився в Ченстоховій, табір цивільних людей і резерв міністерств. Були відведені приміщення у місті і в спеціальному, побудованому ще німцями таборі «Страдом». З приміщеннями було ще абияк, але продуктів не було, грошей також, люди голодували. Опікувались жінками і дітьми англійська та американська місії – але це була допомога філантропічна, нерегулярна, і не те, у чому була потреба. Що стосується місцевого населення – то воно виступило недружелюбно до нас: з'явилися протести магістрату, в газеті недружні, навіть провокаційні статті, католицькі ксьондзи агітували проти нас у костелах. Було кілька випадків нападів на емігрантів. Тут то і почалася диференціація. Коротко кажучи – ця група розділилася на 3 групи: та, що сама їхала на будь-яку роботу, залишивши табір і пориваючи зв'язок з колишнім урядом УНР, та, що пішла

на роботи завдяки клопотанню комітету з «доводом особистим», що мала права громадянства, і третя – залишалася в Ченстоховій у групі «Благодійний український комітет» – в найжалюгіднішому стані, при випадкових заробітках.

З цього часу мені стало зрозуміло, що служили ми помилковій справі, що з такою концепцією волі своєму народові не здобудеш і що взагалі орієнтація на будь-яку західну державу – це віддання себе як колонії на грабіж і розорення, а народ на пригнічення і винародовлення.

У 1922-1923 Ченстоховський табір фактично перестав існувати, за ним згодом інші.

Мені спочатку довелося дуже важко. Мені довго не давали візи на перебування і на право роботи, документа так і не видали, дали тільки тимчасове свідоцтво.

З такими документами ледве влаштувався спочатку на лісових, а згодом на бурякових плантаціях у Володимир-Вол[инському] повіті. Тут якраз відбувалися вибори до першого польського Сейму у Варшаві. Йшла боротьба, щоб не пропустити жодного кандидата-поляка, бо поляки проводили поміщиків, єпископів та ін. Проти цього зробили Блок меншостей, і до Сейму так і не пройшов жоден з польських кандидатів. Тому на українців посилалися всякі кари і репресії, і працювати довелося під загрозою щоденного виселення.

Потім у Володимирі розгорівся процес 155 чол. комуністів, які були засуджені за організацію повстання. За дорученням послів, я разом з послом Назаруком[8] і адвокатом Шухевичем[9] зі Львова організували їм оборону.

Інша акція – це було з висилкою і роздачею ячменю, який прибув із Сов[єтської] України для постраждалих від неврожаю селян у 1926 році. Цей ячмінь прибув на ім'я посла Назарука, який доручив мені видати його селянським комітетам, що я виконав, не зважаючи на те, що староство забороняло цю роботу.

Нарешті, до мене був підісланий провокатор, який під виглядом політичного втікача просив у мене допомоги, яку я йому надав. Провокатор це все передав у староство, мене протримали два тижні під арештом, зняли фотографію і дактилоскопію, а потім вручили папір, щоб я за 2 тижні виїхав куди хочу, за винятком вільного міста Гданська.

На це було подано прохання до Міністерства про скасування висилки, а тим часом треба було переїхати в інше місце, що й було зроблено: спочатку в Давидгородок, а згодом у Костопіль, у липні 1928 року.

---

[8] Назарук Сергій (1896-1952). Народився у м. Володимирі-Волинському. Закінчив гімназію у Києві. Посол до польського сейму. Посольський мандат отримав у 1923 р. замість В. Комаревича. Один із засновників партії «Селянський союз». У 1935 р. член ВУО. У 1946 р. заарештований органами НКВД і засуджений до 7 років таборів. Помер у таборі Кемеровської області Росії.

[9] Шухевич Степан Євгенович (1877-1945). Народився у с. Серафинці на Станиславівщині (нині Івано-Франківська обл.) у сім'ї священика, закінчив юридичний ф-т Львівського ун-ту, вивчав право і мав судову практику у Відні. У роки Першої світової війни – комендант куреня УСС. У міжвоєнний період захищав українців у політичних процесах на території Польщі. Помер 6 червня 1945 р. у м. Амбере (Німеччина).

У Костополі я приступив до великої роботи – будівництво каменоломні Янова Долина і зал[ізничного] під'їзного нормального шляху довжиною 20 км. Робота тривала 1 ½ року, працювало одночасно 1000-1200 чол. робітників. Робота ця в міру можливості проводилася вперше на Волині, з організованими мною артілями з нормами робіт, що давало хороші заробітки робітникам і працівникам з місцевих жителів.

Наступна робота – будівництво великого моста в Пінську і мостів поблизу Давидгородка. На останній роботі в цьому районі – будівництві 7-класової школи – була невдача – були вислані, зважаючи на прикордонну смугу, 2 десятники, 2 артілі і я сам. Наші клопоти не увінчалися успіхом на місці.

У цей час з'явилася на Волині газета «Українська нива», що видавалася на Волині деким П. Певний[10], як орган волинських послів до Сейму, з якої ми дізналися, що новий воєвода на Волині має намір зрівняти в правах все населення і що він серйозно хоче виправити кривду, яка споконвіку завдається українському народові. Для цього скликається в Луцьку з'їзд, на який викликаються делегати з усіх місцевостей Волині для подання питань, які потрібно врегулювати на Волині. Оскільки район наших робіт лежав головним чином на Волині, то й у нас на роботах вирішено було послати делегатів на цей з'їзд. Делегатами були: робітник з Пружан Ярмолюк і я.

На з'їзді, що відбувся, з'ясувалося, що для роботи і контакту з воєводством необхідно створити комітет, представники якого будуть працювати для проведення в життя намічених планів для врегулювання взаємних відносин націй, які перебували на Волині і у воєводстві. Насправді, воєв[ода] Юзевський[11] боявся, що й на Волині спалахнуть безлади, які відбувалися в Галичині.

Нашим завданням було знайти якусь опору і організацію, за посередництвом якої ми зможемо брати роботу і мати гарантії, що наша праця буде винагороджена, бо у той час більшість підприємств не тільки експлуатували робітників, але хронічно обманювали і не платили їм після закінчення робіт належного.

У той час вже побудовані нами каменоломні та й інші підприємства по 8 міс[яців] не платили зарплати. Крім того, для отримання роботи вимагали складних формальностей і документів, які тоді було важко отримати, особливо свідоцтва на право роботи. Існувало ще багато інших питань.

---

[10] Певний Петро Герасимович (1888-1957). Навчався в Харківському технологічному інституті і Московському університеті. Співредактор щоденника «Відродження» (1918 р.) у Києві і редактор щоденника «Україна» (1919 р.) у Кам'янці-Подільському. Учасник Першого Зимового походу. Редактор часопису «Українська нива». У 1928 р. переїхав до Луцька. Очолював ВУО (1931-1935 рр.). Посол до польського Сейму (1930-1936 рр.). На початку Другої світової війни переїхав до Варшави. Заарештовувався гестапо. Після війни перебував у таборі переміщених осіб. У 1951 р. емігрував до США. Помер у Нью-Йорку.

[11] Юзевський Ян-Генрик (1892-1981). Закінчив математичний ф-т Київського університету св. Володимира. Член Польської військової організації. У 1920-1921 рр. – заступник міністра внутрішніх справ УНР. З 1926 по 1928 р. – шеф кабінету голови Ради міністрів Польщі. Волинський воєвода (1928-1938). Похований у Варшаві.

Ось ці справи і належало нам врегулювати на з'їзді, чи за допомогою послів, що приїхали на з'їзд.

Однак, оскільки з'їзд в своїй програмі поставив організацію укр[аїнського] волинського об'єднання з дуже вузькою програмою і церковного товариства, то в своїй вітальній промові я заявив, що не можна бавитися легенькими культурно-національними завданнями у той час, коли шаленіє криза, що без вирішення економічних питань неможливо говорити про національні та що ті, хто нас послав, домагаються практичної роботи.

Організатори залишилися незадоволені таким, як вони говорили, «недоречним внесенням», але багато хто з присутніх підтримали мене. На другий день мене, деяких делегатів і послів викликав до себе Юзевський, і на мій подив, заявив, що він нічого не має проти скликання робітничого конгресу і закладення професійних спілок на Волині, яких до цього часу тут не було. Як потім я дізнався, що з огляду на нашу заяву на з'їзді з робітничого питання, його не можна було вже залишити, бо цим могли скористатися професійні спілки партії ППС, які вели кампанію проти Юзевського, то він вирішив дозволити утворення нашого, окремого волинського, сподіваючись мати на нього вплив.

До організаційного комітету увійшов і я, хоча знав, що буду незадовго однією із жертв.

У короткому часі було скликано загальні збори, на яких обрали президію і уконстатували профспілки промисловості: скляної, фанерної, лісової, деревообробної і каменоломень.

Обрані управи спілок почали працювати, а я, як муж довір'я спочатку, а згодом як інспектор Волинського союзу праці, організовував і регулював роботу окремих профспілок, посилаючи делегатів до влади, а особливо вимагаючи від директора каменоломень інж[енера] Шатковського виконання всіх зобов'язань сплати зароблено і задоволення інших питань.

Після зміни двох президій, вдалося підібрати людей ідейних, непідкупних, які наполегливо домагалися від управління каменоломень як акуратної зарплати, так і ввічливого ставлення до робітників, адже практикувалось навіть побиття робітників старшими. На це інженер Шатковський зажадав зняти президію, а коли я відповів відмовою, то звільнив президію з роботи. На це ми оголосили страйк, а оскільки дир[ектор] Шатковський попередньо викрав паротяги, то ми з піснями пішки пішли до староства з вимогами. Староста розгубився, велів видати із своїх коштів аванс, а оскільки воєвода наказав йому допомагати мені, то він повинен був підтверджувати мій протест до міністерства. Шатковський вже звинувачував мене і всю президію у більшовизмі, а старосту у підбурюванні.

Через деякий час на відкритті робітничого будинку в Костополі та на зборах з цього приводу в кіно я обрізав прибулого на святкування Скрипника[12], який почав хвалити інж[енера] Шатковського, а Шатковського, який виступав, робітники освистали. Поліцію, яка намагалася затримати кілька осіб з нашої президії, робітники викинули за двері.

Тоді Шатковський поїхав до воєводства і Варшави, підняв на ноги владу. Напасть звалилася головним чином на мене, я був заарештований у Луцьку, привезений до Костополя та звільнений від обов'язків інспектора ВСП. Розгорілася велика справа, був навіть призначений наді мною суд, але справу на самому суді було припинено і знято самим Шатковським (незважаючи на мою вимогу, щоб суд відбувся), бо в цьому був замішаний і воєвода, і староста, та й було небажано викриття на суді порядків, які панували на каменоломнях.

Але наша організація провалилася, я був усунутий, наші делегати на робітничу конференцію в Луцьку, що відбувалася незабаром, не були допущені, а замість нас був прийнятий Шатковський з привезеними ним і ним самим підібраними провокаторами з робітників. Там він зайняв місце голови, а своїх холуїв посадив у президію і незабаром всю організацію передав до Варшави, до союзу «ZZZ».

Але зерно, кинуте нами, не залишилося без користі – не один раз робітники заливали йому за шкіру сала, а зараз багато хто з моїх співробітників захоплено зустрічали Чер[вону] армію.

Це було у 1931 році, після чого я вже зовсім був скомпрометований і позбавлений права громадської роботи, тим більше, що я навіть не мав паспорта. Щоб уникнути скандалу, мені надали магістратські роботи під контролем абсолютно не знаючого технічної справи секретаря магістрату. На цій роботі я був 4 роки, заробляв 150-200 зл. в місяць. Нарешті, у 1936 році приїхав новий бурмістр. Почалися репресії, усунені були всі не поляки, в тому числі, в першу чергу, було відібрано роботу у мене.

Всюди було безробіття, я з дружиною голодував, робітники, які залишалися на роботах, допомагали мені і робітникам, що не працювали. Тоді дружина найнялася прислугою на чорну роботу в одного торговця за їжу, а я працював монтером, а згодом і продавцем в технічному магазині.

Почалася війна. Почалося хаотичне, без жодного приводу і порядку, пересування польського війська, нальоти німецьких аеропланів, обстріли. Поляки, замість наведення порядку, заарештовували перших-ліпших українців, що потрапили під руку.

---

[12] Скрипник Степан Іванович (Мстислав) (1898-1993) – старшина Першого кінного полку ім. К. Гордієнка та Кінного полку ім. М. Залізняка, небіж С. Петлюри. Працював у кооперації, посол до польського Сейму, член управи ВУО. У 1942 р. хіротонізований єпископом Переяславським. У 1944-1946 рр. – єпископ УАПЦ, мешкав у Німеччині, з 1949 р. очолив УПЦ в Америці. 30 жовтня 1989 р. проголошений патріархом УАПЦ в Україні та за кордоном. Помер у Канаді.

10 вересня мене попередили про те, що мене арештують у ці дні. Тому я сховався у передмісті і тут дізнався, що вступає на Волинь сов[єтська] армія. 18 вересня у нас з'явився перший роз'їзд і того ж дня на вул. Дерев'яній (колонія Костопіль) був закладений тимчасовий ревком, у якому я був секретарем. Розвиваючи справу управління, економічна секція ревкому заклала кооператив, який був затверджений 27/IX.1939 р., при цьому загальні збори доручили мені проводити його справи. На початку 1940 року відбувся з'їзд уповноважених району, на якому обрали президію МСТ, в тому числі мене обрали заступником голови, а 15/VI.40 р. партія і райвиконком у Костополі призначили мене тех[нічним] кер[івником] райпромкомбінату в Костополі та заступником керуючого.

Таким чином, мої політичні погляди можна розділити на групи: 1) ворожі до більшовизму до 1923 року, 2) ворожі до Європи і на дорозі до примирення з більшовизмом, 3) співчутливі від 1931-32 і особливо з розвитком радянофонії, 4) зміцнилися симпатії після приходу Черв[оної] армії, 5) цілком зміцнилися мої переконання після знайомства за період від 17/IX-39 до 1/I-1940 з літературою і тими матеріалами, які остаточно розсіяли мої деякі сумніви.

Ставши на позиції Радянського Союзу і його вчення, я перевіряю і поповнюю зараз свої відсталі поняття як з курсу історії партії, так і з інших книг, за якими слідкую і купую за програмою і яких маю зараз близько 500 екз[емплярів]. Сподіваюся свої колишні помилки і минуле загладити корисною працею останніх років мого життя, під керівництвом партії і уряду.

Мої політичні погляди і зустрічі

З державною концепцією УНР мене познайомив у 1917 році майбутній член Директорії Макаренко. Мета руху – українська демократична республіка. Хоча я і вважав себе соціалістом, але мої симпатії до українського відродження допускали тимчасово такий компроміс у надії, що далі досягнемо до соціалістичного ідеалу, тим більше, що державний український рух очолювали соціалісти.

Уряди українські я знаю лише здалеку, оскільки в центрі не жив і постійно був у роз'їздах.

Першу Центральну Раду знав тільки з чуток – найближчим моїм керівником був такий Поплавко[13] в Одесі. В Одесі ж зустрічався з двома головними діячами – соціал-демократом В. Чехівським[14] і соціалістом-революціонером Рощахівським[15].

---

[13] Поплавко Віктор – начальник політичного відділу комісара м. Києва, крайовий комісар Одеси, Херсонщини, Таврії, Катеринославщини, полковник, уповноважений УЦР до Одеси.

[14] Чехівський Володимир Мусійович (1876-1937). Закінчив Київську духовну академію. Член РУП, згодом УСДРП. З грудня 1918 р. по лютий 1919 р. – голова Ради міністрів і міністр закордонних справ УНР. Залишився на Радянській Україні. Заарештований у справі СВУ. Розстріляний в урочищі Сандормох.

[15] Рощахівський А. – член Українського національного союзу в Одесі. Комісар освіти Херсонської губернії.

З групи більшовиків знав матроса Литвинцева і Забудкіна, з якими був у дружбі, і не раз ми допомагали один одному в різний час. Ворожнечі до більшовизму спочатку не мав, а при конфліктах більшовиків з українськими групами вважав, що це справа випадкова і що вона завжди закінчиться порозумінням між собою.

Головними ворогами українців я вважав старе російське офіцерство і буржуазію, як в Росії, так і на еміграції, і в нашій боротьбі лише з цією групою мені доводилося зіштовхуватися.

Другий період – іншу Центральну Раду – знав ще менше – вона була затушована німцями. При початках Гетьманства відразу ставився до нього вороже і був упевнений, що така концепція повинна тріснути. Щоб допомогти цьому, був членом Національного Союзу. Що ворожнечі не було до більшовиків видно хоч би з того, що мені були доручені переговори з одеськими більшовиками про загальне повстання проти гетьмана, що робилося через колишній залізничний виконавчий комітет, з яким я був у контакті. Але вояччина, підбурювана українськими шовіністами, часто провокували наші відносини і доводили до страйків.

Моя довіра до УНР похитнулася під Одесою під час переговорів з французами. Від Центру УНР щоденно приїжджали персони не дуже чистої марки, з великими сумами грошей, якими вони постачали дрібних, безвідповідальних французів і якихось чехів, греків та ін. осіб, що крутилися навколо французів.

Я собі це пояснював тимчасовою слабкістю апарату молодої держави, що виникла в той час, коли навколо кипіла боротьба.

Перебуваючи за кордоном, я бачив там представників з недосвідчених молодих людей, часто не зовсім тактовних, що гралися в українську дипломатію.

Приїхавши до Польщі і переживши всі етапи спільного виступу УНР і Польщі, я ясно побачив крах нашої концепції і те, що еміграція кинута на пожертву полякам. Це і змусило мене намагатися вийти з-під опіки ЦУК і виїхати куди-небудь подалі на роботи. Так робила більшість зі складу еміграції.

Більшовиків вважав винуватими в тому, що вони не підтримали молодої держави, а відразу поставились до неї вороже і напали в той час, коли ми мали два фронти: на півдні билися з денікінцями, на заході – з поляками. Крім того, з України надходили звістки про терор, який застосовувався до українців, голод і т. п. Закордонна преса також допомагала такому нашому настрою.

У Центральному Комітеті, який перетворився із посольства укр[аїнського] у Варшаві, знав Лівицького, Ковалевського, Зайцева і ще кількох людей, прізвищ яких не пам'ятаю. Був там кілька разів у справі отримання допомоги для Ченстоховського табору, яка переводилася через ЦК.

У Варшаві знав ще Саліковского і М. Вороного, які видавали Українську Трибуну, і в якій я писав статті і фейлетони.

Під час перебування у Тарнові був знайомий майже з усіма емігрантськими міністрами, які спішно втікали з Тарнова, залишаючи за себе менших, а ті ще менших. Їх політична робота була лише з дрібними польськими чиновниками, і як нам передавали, наші навіть найвищі представники у Варшаві теж оббивали пороги якогось директора департаменту, який називався Сухенск-Сухецький-Сухенков[16].

Що робили емігранти цього періоду проти більшовиків? Злилися і лаялися, а за кордоном писали ноти і протести. А рядові емігранти в Польщі чекали дива – що більшовики покаються і попросять їх правити Україною. Більшість з них були спантеличені, мали манію величі, важко переживали своє становище, котилися вниз, не маючи сил обтруситися і приступити до продуктивної роботи.

Від 1923 до 1926 року я працював в лісах, відрізаний часто по півроку від великих центрів. Діяльності Центр[ального] укр[аїнського] ком[ітету] або будь-яких центрів УНР на Волині не помічалося та й не допускалося тоді урядом ендеків. Лише близько 1927 року зустрів кількох колишніх військових з таборів, які об'їжджали Волинь і продавали картини: нібито роботи наших з таборів.

З приїздом на Волинь воєводи Юзевського пожвавилася діяльність представників к[олишньої] УНР, які сюди прагнули на службу. У Луцьку утворилося представництво ЦУК, яким керував землемір Долуд[17], у Костополі – спочатку Рощинский[18], а згодом – приїжджий з одного із таборів, з яким я не був знайомий. Взагалі все УНР-життя в Костополі було під диригуванням Серветника[19], к[олишнього] посла, а оскільки в цей час я жив у лісі на будівництві залізниці і каменоломні, то не був у курсі їхньої роботи. Говорили, що він проводив пропаганду однієї з галицьких партій, згодом перейшов до ВУО.

Ближче побачив лише у 1930 році, коли був викликаний на Укр[аїнський] конгрес у Луцьку. Тут, на з'їзді, я побачив не лише багатьох з колишніх емігрантів з Тарнова і таборів, а й тих, що були за кордоном. Багато хто був в іншому вигляді, напр[иклад] декілька к[олишніх] офіцерів з'явилися одягненими як попи. На з'їзді цьому було вирішено заснувати ВУО, і була обрана управа з представників, при цьому я був обраний як представник Костопільського повіту без моєї згоди, бо я в цей час був на організації професійних спілок, а коли дізнався про це,

---

[16] Сухенек-Сухецький Генрик – начальник відділу національностей міністерства внутрішніх справ Польщі.

[17] Долуд Андрій Данилович (1893-1976). Закінчив Одеське піхотне юнкерське училище. Член УЦР. Учасник Першого Зимового походу. Начальник штабу Дієвої Армії УНР. Проживав на Волині. У роки Другої світової війни – у складі Українського визвольного війська. Емігрував до Латинської Америки. Помер у Бразилії.

[18] Рощинський Степан Федорович (1893-1943). Сотник армії УНР. Проживав на Волині. Очолював УЦК у Костополі. Заарештований 14 липня 1940 р. Помер у таборі.

[19] Серветник Лаврентій Якович (1888-?). Учасник Першої світової війни. Працював у міністерстві здоров'я і суспільної опіки УНР. Жив на Волині. Посол до польського сейму. З 1929 р. по 1933 р. – віце-бургомістр м. Костопіль. Заарештований 25 липня 1940 р., ув'язнений на 8 років ВТТ.

то відмовився від запропонованих мені обов'язків, і моє місце зайняв якийсь керуючий маєтком (прізвища не пам'ятаю, але його прізвище стоїть у списку виборів після мого прізвища), котрий згодом працював у цій справі у Костополі кілька років, але я з ним знайомим не був.

Відносно більшовиків будь-яких заходів не практикувалося, крім лайки на адресу Сов[єтського] Союзу. У промовах вихвалялась Польща, Пілсудський, Юзевський, під владою яких розквітне Волинь.

Закладалися Рідні хати, тобто закривалися Просвіти, а майно передавалося Р[ідним] х[атам] під тим приводом, що в Просвітах культивувався більшовизм.

Видавалася газета «Українська Нива», яка спочатку займалася аграрним питанням, але незабаром стала майже виключно клерикальною, роздмухувала боротьбу попів за і проти українізації церкви, описувала об'їзди архієреїв і промов, з якими виступали члени управи ВУО на цих урочистостях і тому подібне, так, що я, вміщуючи туди свої фейлетони, після перших же номерів зняв їх і більше взагалі в Польщі не вміщав своїх творів, не зважаючи на прохання і досить значний для мене гонорар. Звичайно вихвалялась Польща, яка разом з Волинню загрожувала сусідам. Укр[аїнська] Нива стверджувала, що навколо неї і Рідних хат консолідовано десятки тисяч укр[аїнських] націоналістів, котрі лише і мріють покласти голову за Польщу від моря до моря. Видно було безсоромну брехню, щоб виправдати субсидії, які отримували.

Газета Укр[аїнська] Нива була абсолютно непопулярна, і я чув навіть від поляків (більш культурних, звичайно) вираз презирства за її холуйство, також і від селян, яким подобався Новий Час – видно було вплив Галичини.

Взагалі вся діяльність ВУО була тільки в газеті, практичної діяльності на місцях не було, окрім постановок кількох п'єс, що робилося і раніше без ВУО. Допомоги населенню чи організаціям не чути було, навпаки приходили часті нагадування про членські внески. Видно було, що субсидія, яка надавалася Польщею, годувала лише найближчих співробітників Певного, Телєжинського, Скрипника, Бури і цього було для них досить.

Якщо існував облік кадрів УНР на випадок мобілізації емігрантів, то тільки через філії ЦУК, але ці філії реєстрували не всіх – багато, як і я сам, ухилялися, тим більше, що закону про таку реєстрацію не було. У Костополі зав[вдувач] філією Рощинський ніякої діяльності не виявляв, а його брат доктор Рощинський[20] виступав лише в області культурно-освітній, доки не виїхав.

Якщо років 15 тому були чутки про шпигунство і вистежування у більшовиків, при цьому говорили, що цим завідує у Варшаві ген[ерал] Змієнко та полк[овник] ?, котрі навіть розіслали бюлетені своїм довіреним у Польщі про становище на

[20] Рощинський Петро Федорович (1890-1943). Закінчив Чернігівську духовну семінарію, Московський університет. Лікар армії УНР. Жив на Волині. Розстріляний нацистами.

Сов[єтській] Україні, а ті в свою чергу інформували інших, то останнім часом, коли я цікавився про це, мені говорили, що самі поляки ліквідували цей відділ. Такі бюлетені кілька разів показував мені емігрант Дідковський[21].

Націоналістичний рух на Волині мав джерела:

З Парижа – газета Тризуб (УНР) – останнім часом заборонена в Польщі.

З Галичини – Львова – через УНДО – представник у Луцьку письменник Островський.

З Німеччини – від групи Коновальця – було законспіровано.

Від УВО – через Укр[аїнську] Ниву.

УНР – через поширення своїх деяких друкованих видань.

Але успіху не мало, тим більше, що останнім часом Польща конфісковувала і заарештовувала всіх без розбору представників національної течії і все, навіть найлегальніші видання.

Самосвідомість своєї національності і ненависть до гнобителів росла по мірі поширення писемності в народі і особливо радіо останнім часом, що проґавила Польща. Я сам останні 2 роки, працюючи в магазині, продав близько 800 радіоприймачів на села.

Відвідування послів відбувалося нечасто. Найбільш нахабними і брехливими були Скрипник і Телєжинський[22], Бура[23], Маслов[24]. Речі їх були беззмістовні і наповнені провокаціями і ненависництвом, з одного боку, і підлабузництвом та холуйством, з іншого. Останніх послів – Тимошенка та інших – я ніколи не бачив і не чув. Що стосується Певного – то він те саме, що і інші, вмів вкласти в більш м'які і культурні форми.

Може бути, що оскільки мені вже набридли подібні виступи, я не втримав більшого в пам'яті, але якоїсь серйозної роботи я не помічав. Яку би мету не ставили – боротьби з націоналізмом, чи більшовизмом і ін. – [це] носило тільки випадкові форми і то форми примітивні. Може бути, що існували і серйозні організації, але таких я не знаю.

---

[21] Дідковський Андрій Григорович (1890-1969). Народився у с. Дідковичі на Волині. Сотник армії УНР, учасник повстанського руху П. Петрика на Волині. Помер і похований у США

[22] Телєжинський Михайло Теодорович (1886-1940?). Член УЦР, державний інспектор військ УНР. Диригент першого Українського національного хору. Жив на Волині. Посол до польського Сейму. У 1936 р. прийняв духовний сан. Заарештований у 1939 р.

[23] Бура Микита Іванович (1896-1985). Учасник Першої світової війни. Вчитель, війт Рівненської гміни, посол до польського Сейму (1930-1939). У1939 р. заарештований органами НКВС, засуджений на 8 р. ВТТ. Вступив до армії Андерса. У 1946 р. – перший голова Союзу українців у Великобританії. Помер у Канаді.

[24] Маслов Микола Васильович (1880-1942). Закінчив юридичний факультет Санкт-Петербурзького університету. Працював вчителем гімназії. Директор Вінницького кооперативного союзу. Член ВУО, сенатор. Заарештований більшовиками у 1939 р. Помер на засланні у Казахстані.

За всю свою літературну роботу в Польщі я не писав ані слова про більшовизм – ні погано, ні добре, навіть у той час, коли про більшовизм думав погано, просто тому, що в серйозних питаннях звик спиратися на незаперечні дані.

Про мою колишню приналежність до УНР населення м. Костополя не знала. На території Костополя мене знали як діяча-робітника, їх представника від всіх націй, як будівельника Янової Долини і робітничих будинків у місті.

До Західної Європи маю повну відразу, бо її вважаю винуватицею народних лих, починаючи з першої імперіалістичної війни, а також за своє загублене з її вини життя, адже кращі роки пройшли марно, сам я потерпав і фізично, і морально з 1917 року до цих пір, і навіть тепер доводиться відповідати за ті проступки, які зробив мимоволі, бажаючи жити і служити своєму народові.

25/VII-1940 *підпис*

Власноручні свідчення відібрав слідчий 3-го відділу УДБ *підпис* (Левкович)

Держархів Рівненської обл., ф. Р-2771, оп. 2, спр. 1101, арк. 14-44.
Оригінал, рукопис.

Публікація, переклад українською, примітки Руслани Давидюк

Особисті свідчення обвинуваченого Бачинського Сергія Васильовича

26 листопада – 18 грудня 1940 р.

26 листопада 1940 р.
Розпочаті 13 г. дня.

З питання про мою контрреволюційну діяльність, спрямовану проти Радянського Союзу під час мого перебування в межах Польської держави – можу сказати наступне.

Офіційно я приїхав до Польщі, отримавши наукове відрядження, видане мені університетською владою Кам'янця-Подільського (це відрядження повинно знаходитись у паперах в[ідділу] нар[одної] осв[іти] у Рівному), але фактично виїхав я до Польщі тому, що червоні війська підходили до Кам'янця-Подільського, і я не хотів залишатися на території, зайнятій радянською владою. Крім того, була і третя причина – особистого характеру – моя дружина була родом з Острога, який відійшов до Польщі.

Побувавши дуже нетривалий час у Кракові, я приїхав до Тарнова, де тоді перебував уряд УНР. У моєму паспорті є штемпель Тарнівської адміністрації – якщо не помиляюся, це було в листопаді 1921 р. (Український паспорт є у справах слідства).

У період революції 1917-1921 рр.

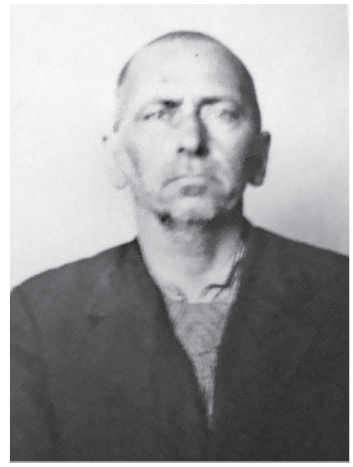

Після арешту. 1940 р.

У Тарнові знаходився уряд УНР, повний штат Міністерства закордонних справ, Петлюра і всі більш-менш значні українські діячі. У середовищі цієї еміграції виникла думка створити у Тарнові щось на зразок парламенту, який згодом отримав назву «Ради Республіки» (РР). Я брав активну участь у планах створення РР, і пізніше за моїм підписом та Фещенка-Чопівського (тепер

професор Краківського університету)[1] вийшов Статут цієї РР. Було вирішено – після довгих нарад – що кожна політична організація (хоч би якою малою вона не була) відішле по 3-4 своїх представників. Згодом і деякі громадські організації (як пошта, кооперація, університет і т. д.) теж послали по 2 представники. Я увійшов до складу РР як представник Селянської соціалістичної партії. До цього часу мною – за участю Чайковського (тепер учитель гімназії в Тарнові)[2] – був остаточно відредагований проект статуту і програми ССП. Підкреслюю, що запропонував я лише проект – адже з'їзд партії неможливо було організувати на території Польщі. Цей проект був надрукований мною в тому ж 1921 (а можливо й на початку 1922) у Тарнові. (Як проект програми ССП, так і Статут РР є у справах слідства).

У Раді Республіки було близько 20-25 членів. Важко мені згадати прізвища всіх, назву лише деяких: Фещенко-Чопівський (соц[іаліст]-федер[аліст]), адвок[ат] Багринівский (нар[одний] республ[іканець] – тепер виїхав до Німеччини)[3], адв[окат] Корчинський (соц[іаліст]-федер[аліст] – жив у Львові)[4], Трепет (кооператор, зараз в Чехії, а може бути і в СРСР)[5], Грабів Яким (кооператор, зараз у СРСР)[6], Феденко (у[країнський] с[оціал]-д[емократ], зараз у Чехії)[7], Романченко (у[країнський] с[оціал]-д[емократ] – не знаю де)[8],

---

[1] Фещенко-Чопівський Іван Андріянович (1884-1952) – учений-металург, громадський і політичний діяч, міністр УЦР та Директорії. У березні 1945 р. заарештований органами НКВС у Катовицях, засуджений, помер у таборі Абезь (Республіка Комі).

[2] Чайковський Микола Андрійович (1887-1970) – математик, музикант. Викладач Кам'янець-Подільського українського університету, декан математично-природничого факультету Народного університету у Ланцуті. Мандрував Європою з хором О. Кошиця. Викладав математику у Львівському таємному університеті, гімназіях Яворова, Рогатина. У 1929 р. виїхав до УСРР. Працював в Інституті народної освіти в Одесі. У 1933 р. заарештований органами НКВС за справою «УВО», засуджений до 10 років ув'язнення. Після реабілітації у 1956 р. повернувся до Львова, продовжив викладацьку роботу.

[3] Багринівський Микола Устинович (1887-1953) – адвокат, директор департаменту міністерства юстиції та міністерства закордонних справ УНР, державний секретар (березень – серпень 1921 р.), міністр юстиції і одночасно міністр праці (серпень 1921 – січень 1922 р.). Брав участь у роботі Ради Республіки. З 1926 р. проживав у Рівному, працював адвокатом. Після Другої світової війни – в еміграції у США. Помер у Денвері.

[4] Корчинський Михайло Агафонович (1885-1937) – адвокат, політичний і громадський діяч, державний секретар Ради народних міністрів УНР доби Директорії. Помер у Львові.

[5] Трепет Марко – інженер, працював у міністерстві закордонних справ УНР. Член управи Бюра волинської кооперації у Крем'янці. Висланий польською владою з Волині, переїхав до Чехословаччини, займався електрифікацією Закарпаття та Словаччини

[6] Грабів (Грабов) Яким – емігрант, голова управи Бюра волинської кооперації у Кременці, завідувач інструкторсько-кооперативному відділу. 8 серпня 1922 р. виселений з Волинського воєводства.

[7] Феденко Панас Васильович (1893-1981) – політичний діяч, історик, публіцист. Член УЦР і Трудового конгресу. З 1921 р. в еміграції в Польщі, Чехословаччині, Німеччині, Англії. Працював професором УВУ. Помер у Мюнхені.

[8] Романченко Іван Степанович (1886-?) – громадсько-політичний діяч. Член УЦР, помічник головного державного інспектора Армії УНР. Проживав у Крем'янці, кооператор, організатор хору. У 1922 р. висланий польською владою з Волині. Загинув під час Другої світової війни.

Ковалевський Олександр (нар[одний] республ[іканець] – був у Луцьку)[9], Мазепа Іван[10] (у[країнський] с[оціал]-д[емократ] – не знаю де), Бойко (пошт-тов[ик] – Ковель), Пилипчук (нар[одний] республ[іканець] – був у Луцьку)[11], Біднов (унів[ерситет] – зараз проф[есор] Варшав[ського] універ[ситету])[12], Бачинський Леонід Васильович (ССП – Перемишль)[13], Григор'єв (у[країнський] с[оціаліст]-р[еволюціонер] – у Чехії)[14], Косенко (ССП – зараз у Парижі)[15], Шиманович (ССП – був професором у Львові)[16], Рябошапка (самостійник), Павло Зайцев (соц[іаліст]-федер[аліст], професор Варшав[ського] унів[ерситету])[17], Іван Липа (самостійник – жив у Львові)[18], Паливода (у[країнський] с[оціаліст]-р[еволюціонер], не знаю, де він)[19].

Спільно з усіма організаціями була обрана президія РР – з трьох осіб – Фещенко-Чопівського (голова), Пилипчука (заступник голови) і мене, Бачинського Сергія Васильовича («перший» секретар). Як першим секретар я редагував протоколи засідань, через мої руки йшла вся кореспонденція та все, що надходило до РР. (Законопроекти, наприклад). Був я першим секретарем – якщо не помиляюсь – 5 місяців, у будь-якому випадку 1 травня 1922 був уже

---

[9] Ковалевський Олександр Олександрович (1890 – після 1939) – громадсько-політичний діяч, публіцист, міністр рільництва УНР. Редагував в 1930-х рр. газету «Українська нива» («Волинське слово»), був одним керівників Волинського українського об'єднання (ВУО). 1939 р. заарештований органами НКВС, подальша доля невідома.

[10] Тут помилка, потрібно «Ісак». Мазепа Ісак Прохорович (1884-1952) – політичний і державний діяч, керівник уряду УНР періоду Директорії (від серпня 1919 до травня 1920 р.). На еміграції у Польщі, Чехословаччині, Німеччині. Помер в Аугсбурзі.

[11] Пилипчук Пилип Каленикович (1869-1940) – громадсько-політичний і державний діяч, прем'єр уряду УНР на еміграції (1921-1922). Помер у Холмі.

[12] Біднов Василь Олексійович (1874-1935) – громадський і культурний діяч, член УЦР, історик української церкви. Помер у Варшаві.

[13] Бачинський Леонід Васильович (1896-1989) – український письменник, громадський діяч, педагог, журналіст. На еміграції в Чехословаччині, Німеччині, США. Помер у Денвері. Брат Сергія Бачинського.

[14] Григоріїв Никифір Якович (1883-1953) – громадський та політичний діяч, публіцист і педагог. Член УЦР, один із українізаторів війська, у 1918 р. – міністр освіти в уряді Голубовича. На еміграції у Польщі, Чехословаччині, США. З 1949 р. – керівник українського відділу «Голосу Америки». Помер у Нью-Йорку.

[15] Косенко Іларіон Федорович (1888-1950) – громадсько-політичний діяч. За часів Директорії УНР – член Трудового конгресу, міністр пошт і телеграфів в уряді Прокоповича (1920). У 1925-1940 рр. – адміністратор газети «Тризуб». Помер у Парижі.

[16] Шиманович Іван – професор Львівського таємного університету.

[17] Зайцев Павло Іванович (1886-1965) – український учений-літературознавець, член УЦР, начальник культурно-освітнього відділу Армії УНР. Автор однієї із найвідоміших біографій Шевченка «Життя Тараса Шевченка». Помер у Мюнхені.

[18] Липа Іван Львович (1865-1923) – громадський і політичний діяч, письменник, за фахом лікар. Співзасновник таємного товариства «Братство тарасівців». Український комісар Одеси (1917), міністр віросповідань УНР (1919). Помер у Винниках біля Львова.

[19] Паливода Іван Симонович (1885-1985) – політичний діяч, за доби УНР – міністр пошти і телеграфу, в еміграції – педагог і церковний диригент. Похований на українському православному цвинтарі в Баунд-Бруку, штат Нью-Джерсі.

в Кременці і більше не мав справи з еміграцією. Протоколів є дуже мало (не більше 7-10 екземплярів). Якщо не помиляюсь, свій екземпляр я надіслав до Женеви. До 1 травня я випустив також «зведення» діяльності РР (сторінок 35 напівлистів), де наводив статист[ичні] дані й подавав у додатку все найважливіше, що зробила РР.

Вся діяльність РР була спрямована проти СРСР. У нас у всіх тоді склалося переконання, що за кілька місяців – найбільше за півроку – вся територія України буде очищена від Червоної армії, і ми всі повернемося назад на свою батьківщину. Тільки будучи впевненим на швидке своє повернення, можу я тепер пояснити всю свою тарнівську діяльність. За підписом президії РР (і тим самим і за моїм – як першого секретаря) була надрукована «Відозва до українського народу» (вона є у справах слідства), у якій висловлювалася впевненість, що уряд УНР скоро повернеться на територію України, і український народ закликали допомогти швидше очистити цю територію від більшовиків. «Відозва» була колективною творчістю (вона пройшла через РР), але не заперечую і своєї в ній участі. Ця «відозва» була найбільш яскравим антирадянським актом РР – якщо не брати до уваги промов, проголошенимих різними ораторами, зокрема Петлюрою і Андрієм Лівицьким, тоді прем'єр-міністром (зараз у Парижі). З інших міністрів я пригадую Огієнка Івана Івановича (нар[одної] освіти і культів – зараз у Варшаві), ген[ерала] Сальського (воєн[ний] мін[істр] – пізніше працював в польському Генер[альному] штабі), Саліковський (внут[рішніх] справ – був у Варшаві), Прокопович (не пам'ятаю ким був, зараз у Парижі), Мацієвич (мін[істр] закор[донних] справ – останнім час жив у Румунії), Тимошенко (мін[істр] транспорту – зараз виїхав з Луцька до Німеччини). Маючи змогу, як перший секретар РР, бути в курсі всього, що робилося не лише у Тарнові, а й переглядати всю кореспонденцію і бачитися з багатьма особами – я дуже швидко прийшов до висновку, що перебування української еміграції УНР у Польщі буде набагато тривалішим, ніж я раніше сам припускав, і як нас всіх у минулому запевняв уряд УНР. Тому я вирішив особисто поговорити з тими людьми, в чиїх руках – до певної міри – було наше перебування у Польщі. Я маю на увазі ген[ерала] Тютюнника і ген[ерала] Сальського, які – якщо не помиляюся – керували повстанцями на території Радянського Союзу. Повинен сказати, що в Тарнові – крім центру політичної еміграції, був ще центр антирадянський, повстансько-військовий. Перейшло на територію Польщі кілька тисяч козаків УНР, і згодом час від часу переходило більш-менш значне число людей. Ось цим людям польський уряд (через посередництво уряду УНР) давав зброю, і повстанці переправляли назад із Польщі до УСРР. Я не був задоволений своєю конференцією з генер[алом] Тютюнником, вважаючи що він безумовно оптимістично змальовує ситуацію (щиро чи нещиро, це інша справа). Такі враження виніс і ген[ерал] Омелянович-Павленко Старший (ми з ним піднімали

повстання проти гетьмана в Катерин[ославській] губернії – зараз він у Чехії), який разом зі мною був у Тютюнника.

Тому я вирішив поговорити з Петлюрою. У конференції з ним я – підкреслюючи, що зовсім не беру участі у повстанських справах – задав йому такі ж питання, що і ген[ералові] Тютюникові, тобто про стан справ в Україні. Ця конференція підтвердила моє припущення, що ми не так швидко поїдемо в Україну, а тим самим вирішувалося питання про моє перебування в Тарнові. Біля мертвої справи я не хотів залишатися. Тому я вирішив поїхати на Волинь, де в Острозі моя дружина була учителькою, і там, на Волині, знайти собі якесь заняття. Виїхав я 1 травня і більше не приїжджав до еміграційних центрів, а з політичними діячами УНР бачився лише тоді, коли вони самі приїжджали на Волинь.

Тарнівський центр розпався за місяць-другий. Майже всі виїхали до Варшави, де утворили «Еміграц[ійний] комітет допомоги вихідцям з України». Цей комітет – не знаю чи допомагав кому (я до нього не звертався), але реєстрував емігрантів, декого переправляв чи допомагав переправлятися до УСРР (як мені казав Степан Скрипник), спочатку видавав газету в Варшаві «Українська Нива» (не потрібно плутати з такою ж газетою в Луцьку), а згодом наукові сили утворили «Укр[аїнське] наукове товариство у Варшаві».

Газета була антирадянського спрямування, і на пропозицію редакції (Саліковского) я згодом вмістив у ній чотири кореспонденції з Кременця – з кременецького життя, які не мали ніякого відношення до антирадянської діяльності, за моїм повним підписом.

З укр[аїнських] політичних діячів я зустрічався на Волині – з Трепетом і Грабовим (обидва також певний час жили в Кременці), Багринівським (весь час був адвокатом у Рівному), Ковалевським Олександром, Пилипчуком і Тимошенком (всі троє жили в Луцьку), і нарешті дуже короткочасно з Бідновим, Сальським і Романченком. З усіма згаданими особами я розходився у політичних переконаннях (за винятком Тимошенка) і безумовно ні з ким з них не проводив будь-яку політичну роботу. Тимошенко згодом працював у Просвітянських хатах. Письмово я контактував лише з Огієнком Ів[аном] Івановичем – вмістив у його журналі кілька статей наукового змісту з історії Волині, із Зайцевим Павлом – брав участь у виданні творів Шевченка і нарешті з проф[ером] Варш[авського] унів[ерситету] Добровольським Іваном Івановичем – який друкував у Варшаві видання Дарвіна в українському перекладі, у чому я брав участь (переклад «Походження видів» і «Роль дощових черв'яків»).

Завершив 16:15.

27 листопада 1940 р.
Розпочато 10:40.

Продовжую свідчення з питання про мою контрреволюційну діяльність, спрямовану проти Радянського Союзу під час мого перебування в межах Польської держави, зокрема у сьогоднішніх свідченнях зупинюсь на кременецькому періоді своєї діяльності, тобто від 1 травня 1922 до 1 вересня 1923 р.

Моя розмова з Тютюнником і Петлюрою переконала мене, що ми ще довго будемо перебувати на еміграції і що моя діяльність в РР є, по суті, абсолютно марна. Тому я вирішив виїхати на Волинь, щоб там закласти осередки ССП. Але, щоб працювати в цьому напрямку, необхідно було забезпечити собі існування з матеріального боку. Тому, приїхавши в Кременець, я поступив у «Союз кооперативів» Кременецкаго повіту і постарався там так розширити свою діяльність, щоб зустрічатися з якомога більшою кількістю осіб і мати можливість якнайчастіше бувати у містечках і селах згаданого повіту. Я організував при союзі т. зв. «Культурно-видавничий відділ», завідувачем якого став. Я заснував читальню українських газет (в один час приходили всі газети і загалом продавалося 100-150 номерів укр[аїнських] газет щоденно), заснував бібліотеку, книжкову (і паперових приналежностей) торгівлю, кооперативний журнал («Зоря майбутнього»), інформаційно-довідкове бюро (для селян), юридичне бюро (завідувач адвокат Степура – згодом він жив у Луцьку)[20]. Надрукував кілька брошурок (історія Кременця; опис шкіл Кременецького повіту, де була показана боротьба населення з польською адміністрацією за українізацію школи; опис найважливіших пам'яток – історичних і наукового значення; кілька книжечок для дітей і т. д.). Одночасно (або трохи згодом) був заснований і «інструкторсько-кооперативний» відділ, у якому і я брав участь (завідувач Яким Грабів). Все це дало мені можливість багатьох бачити і з багатьма розмовляти. Я багато в цей час писав (не рахуючи всіляких доповідей) і брав участь в с[оціал]-д[емократичній] газеті «Вперед» (у Львові – статті з місцевого життя, проти польської адміністрації), і в газеті «Рідний край» (теж у Львові – де вмістив близько 1000 заміток, з них добра половина відноситься до шкільних питань), а спорадично і в інших газетах, де намагався вміщати фейлетони наукового змісту. Всі ці замітки і статті я підписував десятками псевдонімів, але антибільшовицького змісту було небагато – 5-6 максимум, це головним чином відомості отримані з Росії про становище там справ, вірніше економічного життя. Якщо до цього додати організацію кількох рефератів (про Шевченка, Достоєвського), викладання на літніх курсах для вчителів народних шкіл Кременецького, Дубенського

[20] Степура Григорій Калістратович (1881-1944) – здобув ветеринарну та юридичну освіту у Варшавському університеті. За часів УЦР – губернський комісар Харківщини, за Директорії УНР – Подільський губернський комісар. Проживав у м. Кременець, згодом у м. Луцьку, працював адвокатом. Заарештований у листопаді 1939 р., помер на засланні у м. Ургенч Хорезмської області.

та Здолбунівського повітів (два роки по 3 літніх місяці), головування (дуже коротке – близько 2 місяців) у місцевій «Просвіті» (я встиг написати і надрукувати історію цієї «Просвіти»), організацію виставки, участь в організації українського хору і українського театру – то все це дає відоме розуміння про мою кременецьку діяльність.

Я, правда, нажив собі багато ворогів, повинен був витерпіти кілька третейських судів (за порожнього значення, по суті справи – напр[иклад], чи маю я право називати себе «професором», коли я тільки був «приват-доцентом») – але, з іншого боку, мені вся ця діяльність дала можливість особисто побувати в багатьох місцях повіту, набути багато знайомих і тим самим зрозуміти для себе питання можливості заснування осередків ССП на Волині.

І ось я прийшов до висновку, що таких осередків не можна створити, і ніде їх не організував. Справа в тому що ССП згідно плану своєї програми (вірніше проекту) мала організовувати середняків, а їх то було надто мало в Кременецькому повіті (принаймні, в тій частині, де я бував) – тут було найзаможніше населення – «куркулі», які в той час (тобто 1922-23, і це я підкреслюю) раділи, що не потрапили під більшовиків, тоді як сільський пролетаріат – неорганізований і розосереджений – був і тоді ворожий полякам («панам»). Я спробував зконтактувати письмово з товаришами (Косенком і Чайковським), щоб внести деякі зміни у проект програми (ближче підійти до сільського пролетаріату), але не зумів переконати їх (головним чином Чайковського) і зрештою змушений був повідомити їм про свою нездатність заснувати осередки ССП на Волині, а різке листування довело мене до того, що я цілком залишив партію ССП, і більше не пам'ятаю своєї участі в цій партії.

Та й крім того, проект програми ССП був написаний для російських умов, тоді як тут, у Польщі, все було інше і, так би мовити, вся найближча діяльність партії, всі найближчі вимоги були іншого змісту. Тому потрібно було грунтовно переробити проект, щоб підійти ближче до місцевих польських умов, а люди там, в Тарнові (Чайковський) або Парижі (Косенко), думали по старому, що ми швидко – дуже швидко – повернемося в Україну, і тому вважали за неможливе будь-що змінювати у проекті.

Моя спроба організувати осередки ССП створила мені ворожі відносини – як я зазначав вище – з багатьма українцями, «партійними» – головним чином. У той час у Кременецькому повіті створювалися організації УНДО (Борис Козубський[21]) і українських радикалів (Семен Жук[22]) – які можливо, до певної міри, вважали мене політичним конкурентом. Тим більше, що в цьому ж 1922 році польський уряд

[21] Козубський Борис Миколайович (1886-1953) – державний, громадський та політичний діяч, адвокат, журналіст. Член УЦК, посол до польського Сейму. У 1948 р. заарештований, засуджений, помер у Мордовії.

[22] Жук Семен Антонович (1898-1941) – кооператор, освітній і громадський діяч. Посол до польського Сейму. Розстріляний органами НКВС.

(за посередництвом луцького воєводи і старости кременецького) запропонували мені бути послом до варшавського Сейму, поставивши мені дві основні умови: 1) боротьба у сеймі з радянським урядом (з точки зору українських інтересів); 2) визнання, що український народ в історичному і культурному відношенні більше пов'язаний з польським народом, а Волинь є «відвічний» польський край. Я відхилив таку пропозицію бути послом, мотивуючи свою відмову тим, що ще недостатньо знаю Волинь і що мені не до душі бути «призначеним» послом. Крім того, я не поділяв другу з двох поставлених мені основних умов.

Консеквенцією моєї відмови стало забрання у мене документів, я не мав право виїжджати з Кременця (весь час повинен був просити перепустку, що забирало дуже багато часу і грошей), піддався декілька разів обшукам і арештам, при цьому мене випускали лише на прохання директора Союзу кооператив (Михайла Панькевича[23]), який особисто дуже добре знав кременецького старосту. Поступово моє перебування в Кременці ставало все важчим (добре що якраз в цей час ще старости змінювалися по кілька разів на рік), а нарешті, коли вийшло наверх, що я автор статей (а згодом і книжечки) про школи в Кременецькому повіті – Союзу кооперативів адміністрація просто запропонувала позбутися мене, і тому на початку вересня 1923, тільки закінчивши курси для вчителів – я повинен був переїхати до Острога.

Озираючись на цей кременецький період, я повинен визнати що весь час стояв на антирадянській платформі. Правда, моя діяльність в Союзі кооперативів не носила антирадянського характеру і була культурно-національного характеру, так само як і моя газетна та журнальна діяльність також була не антирадянського характеру (головним чином питання школи, наукові фейлетони, кореспонденції з місцевого життя), але переконання мої не змінилися. Коли мені потрапили в руки матеріали про СРСР – я вмістив відповід[ні] кореспонденції («від особистих кореспондентів» – як літературна форма), пробував організувати осередки ССП (хоча це мені і не вдалося), і навіть міг бути послом до польського сейму, якби польська адміністрація хитріше підійшла до мене. Але, разом з тим, вже тепер, під час мого перебування в Кременці (1/V.1922 – 1/IX.1923), у мене розкривалися очі на польський уряд і на його ставлення до українців. І це моє вороже ставлення до поляків, що розпочалось тут, у Кременці, далі весь час поглиблювалося, і я починав добре усвідомлювати значення гасла Пілсудського «За вашу і нашу свободу».

Таким чином, в Острог я переїхав, перебуваючи ще на антирадянській платформі, але вже і на антипольській, і не був уже пов'язаний ні з якою українською політичною партією.

Завершено 13:30.

[23] Панкевич Михайло – хорунжий армії УНР, кооператор, очільник кременецького Союзу кооперативів (1921-1922 рр.).

28 листопада 1940 р.
Розпочато 11:20.

Щодо питання про мою контрреволюційну діяльність, спрямовану проти СРСР під час мого перебування в межах Польської держави, продовжую свої свідчення, починаючи з 1 вересня 1923 р., коли я прибув до міста Острог.

Я був призначений вчителем у 7-класну народну українську школу, яка знаходилася в 200 кроках від радянського кордону, недалеко від «Галь», тобто місця торгівлі між Польщею і СРСР. Як школа, так і Галі лежали в прикордонній смузі, і потрібно було брати перепустки, щоб ходити тут, як місцевим жителям, так і приїжджим з-за радянського кордону. Було дуже багато фантастичних розмов про СРСР – зі слів радянських купців – для мене ж найбільш істотним був перегляд радянських газет, правда завжди застарілих. Газети я діставав дуже часто від своїх учнів, які жили близько до самих Галь, і брати котрих там служили. Я занадто мало довіряв купцям-спекулянтам, щоб передавати будь-що через них до СРСР, хоча вони (за посередництвом службовців в Галях) часто пропонували своє посередництво. Але багато хто користувався цими послугами, і іноді вдало.

У цій же прикордонній смузі знаходилися дві великих будівлі Острозького союзу кооперативів (згодом у цих будівлях розміщувалася реміснича школа). Скоро я був обраним головою «Надзірної ради», тобто органу, що контролював діяльність правління і відповідав перед польськими законами цілком за союз. Правління відповідало тільки перед «Надзірною радою». Вибір мене головою ради багатого союзу, який по селах мав десятки своїх кооперативів, як я потім зрозумів, мав на меті прикриття компанії шахраїв, головним чином серед самого правління. Думалося їм, що я, як нова – свіжа людина, не розберуся у справах. Серед них варто відзначити Гайденка – голову правління, б[увшого] вчителя і яскравого полонофіла, і Гловацького[24] – майбутнього сенатора у Варшаві і директора «Селянського банку» (спекулятивна інституція), палац-віла якого в Острозі і є доказом його діяльності на «користь» свого народу. Окрім цих двох членів правління (третього не пам'ятаю), було ще чимало пиявок-куркулів, які організаційно розподіляли доходи в свої кишені. Розчищення цього спекулятивного гнізда забрало у мене багато часу і додало багато неприємостей і ворогів. Відзначаю деяких з цих діячів – Зайцев Борис, к[олишній] завідувач 7-кл[асної] школи в Новому Місті в Острозі, а тепер, здається, учитель поблизу Здолбунова, Талащук Іван[25] – згодом мав книжковий склад у Рівному на головній вулиці (3-го травня).

---

[24] Гловацький Інокентій Дмитрович (1886-?) – педагог, кооператор, земський діяч. Директор банку в Острозі. Сенатор польського Сейму, член ВУО. Заарештований з початком Другої світової війни, ймовірно, загинув у Биківні.

[25] Талащук Іван – власник книгарні у Рівному, тесть Юрія Горліс-Горського.

Я був обраний також у правління Просвіти, а можливо був і головою (не пам'ятаю точно). Я переписав бібліотеку і врегулював видачу книг (багато книжок пропадало по руках) і написав коротеньку історію Просвіти (вийшла брошуркою у Львові). Однак довго в Просвіті я не працював.

Користуючись тим, що в школі я викладав природничі науки, я організовував екскурсії в різні місця Острозького повіту і сам часто ходив і їздив (почасти й як голова Союзу кооперативів) – і в результаті зібрав багато матеріалу як з історії шкіл (вийшла згодом окремою брошуркою), так і з історії окремих місцевостей району (Острога, Межиріча поблизу Острога і т. д.). Мої статті про шкільництво, поміщені у «Рідному краї», «Ділі», «Громадському голосі» і «Листах з Просвіти» (всі газети у Львові), були з мого боку необережністю – так як налаштували проти мене шкільну владу, тим більше, що немало нажив я собі ворогів як серед куркулів у згодом реформованому мною Союзі кооперативів, так навіть і серед місцевих поміщиків – як поляків так, і росіян, оскільки я у своїх роз'їздах повітом кілька разів допоміг зорганізуватися сільським робітникам в економіях, результатом чого були страйки («забастовки») в економіях. Якби я довше був у Острозькому повіті, напевно мені тут вдалося б закласти які-небудь організаційні осередки, не вирішуючи питання – якої партії. Через рік після мого приїзду в Острог у мене не раз були уже обшуки, але не було конкретних фактів щодо притягнення мене до відповідальності.

У цей час – у кінці літа 1924 р. – у всіх містах і містечках Волині польська адміністрація «повідкривала» групи українських націоналістів («збройне повстання проти Польської держави з метою приєднання до Радянського Союзу»). Заарештували від 20 до 50 осіб, і з них як правило 70% отримало від 7 до 11 років в'язниці. Таку організацію в кількості 43 осіб «викрили» в Острозі (Головним чином це була справа острозького старости Бобинського і острозького шкільного інспектора Панека Івана. Перший через місяць застрелився, а другого перевели в Ковель, де він і перебував до останнього часу). На чолі цієї організації поставили мене – Бачинського Сергія Васильовича. Зразу ж, як мене заарештували, то позбавили служби у школі. Приїхали військові і прокурорські представники влади з Варшави і все хотіли розіграти, як за нотами. На щастя, головним прокурором виявився к[олишній] ад'ютант генерала Желіховського («підкорювач» Вільна), який знав мене з Одеси, знав як українського міністра і він відразу ж відчув всю безглуздість ставити мене на чолі організації з метою приєднання Волині та Галичини до Радянського Союзу. Тим більше, що мені вдалося розбити всі покази свідків і донощиків, підкуплених польською адміністрацією. Результатом всього цього було те, що всіх нас 43-х відразу ж випустили, вибачившись переді мною за непорозуміння і неприємності, староста Бобинський був зараз же звільнений (він застрелився), звільнили начальника поліції, а інспектора Панека перевели в Ковель. Таким чином, лише в одному Острозі не вдалося посадити до в'язниці

нікого з українців. Я описав весь цей пуф, і посол Васильчук (з Холмщини)[26] вніс запит до польського уряду, вказуючи, як заарештовують у «нас», у Польщі. Цей запит був надрукований у багатьох газетах і там перераховані – якщо не всі, то добрий десяток інших заарештованих. Я пригадую з них наступних осіб; обумовлюючи, що з числа 43 заарештованих осіб – добру половину я абсолютно не знав особисто і не мав з ними справ. Як я вказав, на першому місці стояв я, Бачинський Сергій Васильович, далі Смовський[27] (згодом він був майором польської армії в Каліші, але часто приїжджав в Острог), Євген (брат завідувача Острозьким шпиталем, згодом антрепренер укр[аїнської] театральної трупи), Мартиновський Ілля Абрамович, Паливода Кузьма, Ничипоренко, Олень Іван, Смок Кирило, Абраменко Александер, Малиновський, Гуляй-Поле Іван (всі – селяни сусідніх сіл, навколо Острога), Олександровський Іван, Талащук, два брати Павленки, Кузьменко, здається Петро.

Я тим часом поїхав на два місяці репетитором у с. Тилявка Кременецького повіту в сім'ю Михайла Панькевича, де займався з двома його молодшими братами (ці брати разом зі своєю матір'ю тепер знаходяться в УСРР, поблизу свого батька, який колись був священиком, а пізніше не знаю ким, здається десь в Подільській губернії). У Тилявці я читав сільськогосподарські реферати в місцевому кооперативі (про с[ільсько]гос[подарські] машини). Повернувшись до Острога, я жив там до вересня 1925 р., займаючись у Союзі кооперативів, у Просвіті, брав участь у газетах (в Острозі написав тоді значну кількість статей – з них деякі великого розміру) і мав кілька репетицій, а у вересні 1925 р. моя дружина перевелася у Кременецький повіт учителькою, спочатку в с. Юськівці поблизу Лановець, а згодом (після ½ року) у с. Биковці поблизу Шумська, де і залишалася до 1929 року.

Тим часом, я перейшов на агрономічну службу в Кременець у знову відкрите «Рільниче господарче товариство» в характері директора правління, хоча моя роль була номінальна, так як всю роботу вела «Надзірна рада», на чолі якої стояв Михайло Панькевич (він зараз у Парижі). Головна моя робота полягала в консультації селян, покупців сіл[ьського]господ[арських] машин, штучн[их] добрив, посівного матеріалу і т. д. Виїжджав я кілька разів на закупівлю великих партій машин у Люблін. (Перепустки мені весь час доставляла Надзірна рада). Я пробув у Рільничому товаристві 1 ½ року – до його ліквідації (Надзірна рада вела справи з надто великим ризиком і повинна була переховуватися від переслідування судової влади). На щастя, я мав точні документи про свою

[26] Васильчуки – брати Антон і Павло – посли до польського Сейму.

[27] Смовський Кость Авдійович (1892-1960) – полковник армії УНР, навесні 1918 р. – помічник військового коменданта Острога. Учасник Першого Зимового походу. Очільник філії УЦК в Острозі. З 1928 р. – контрактний офіцер польської армії, учасник німецько-польської війни 1939 р., у 1941 р. вступив на службу до німецької армії, командир 118-го батальйону шуцманшафту. З березня 1945 р. приділений до штабу УНА. З 1945 р. – на еміграції у Західній Німеччині і США. Помер у Мінеаполісі.

діяльність у товаристві, та й за законом за все відповідала лише Надзірна рада – тому після ліквідації товариства мені надали право поїхати у с. Биковці і жити там безвиїзно.

У Биковцях я зайнявся розведенням «лікарських рослин» і консультацією господарств селян, одночасно отримавши можливість вести агрономічний відділ газети «Народний вісник», яка видавалася в Луцьку. У цій газеті я помістив кілька сот статей і заміток агрономічного характеру, поки не був викликаний спочатку в Луцьк (у липні 1927 р.), а згодом у Дермань (у вересні 1927 р.).

Перш ніж перейти до опису своєї роботи в цих місцях, я повернуся ще раз до своєї діяльності в Острозі, щоб охарактеризувати контрреволюційну роботу тих інституцій, у яких я працював.

Просвіта мала завжди дві мети: 1) читальня і бібліотека; 2) як організація українських націоналістів, незалежно від того, до яких політичних партій належали люди, записані в Просвіту. Підбір бібліотеки завжди контролювався польською адміністрацією, щоб вигнати більшу кількість шахраїв (але не всіх – напр[иклад], Талащук залишився), але довелося піти й мені, і на моє місце, на розчищене місце, запросили теж небажаних осіб. Так, наприклад, головою Надзірной ради (замість мене) був обраний Архип Євген[28], агроном, колишній міністр УНР з «народного господарства», який повів союз у більш націоналістичному дусі. (Архипенко останнім часом був у Варшаві, оскільки в Острозі він довго не втримався, будучи, за своєю природою, дуже нетерпимим до людей взагалі).

Я, будучи ще головою союзу, позакривав багато дутих кооперативів, які фактично складалися з декількох осіб, зменшив число кооперативів союзу майже наполовину – але пізніше все це знову, як я чув, було повернуто і стало по старому. Останнім часом союз кооперативів перетворився у кооперативний банк, але хто стояв там на чолі, я вже не знаю.

Завершено 16:10.

29 листопада 1940 р.

Розпочато 22:20.

Продовжую свідчення з питання про мою контрреволюційну діяльність, спрямовану проти СРСР під час мого перебування в межах колишньої Польської держави, починаючи з липня 1927 року, коли я був викликаний у Луцьк, щоб дати повний опис сільськогосподарської виставки в цьому місті. Я прожив у Луцьку більше 1 або 1 ½ місяця і склав опис виставки польською мовою, головним чином зупиняючись на сіл[ьсько]господар[ських] машинах, а потім взяв

[28] Насправді, Архипенко Євген Порфирович (1884-1959) – вчений-агроном, видавець, політичний і державний діяч. Міністр земельних справ УНР. На еміграції в Польщі і Німеччині. Помер у Дормштадті.

участь в організації робіт трактора і інших сіл[ьсько]господар[ських] машин, написавши кілька статей зі своїми спостереженнями. У виставці брали участь майже виключно поляки-осадники, а конкурс сільськогосподар[ських] машин був організований великими власниками – тобто обидві ці роботи були виконані мною на прохання ворогів народу, хоча нібито з науковою метою, але фактично для шматка хліба.

Потім, у вересні 1927, я був призначений директором жіночої гімназії в Дермані. (Оригінал мого призначення знаходиться у професійному Союзі вчителів Рівненського округу, переданий мною голові союзу тов. Сав'юку[29]). Дермань – найбільше село Західної України, і при цьому найбільш неспокійне. Середня школа в селі існувала – до мого приїзду – близько 120 років і розташовувалась тоді в двох великих будинках, що належать Волинській консисторії (чи православному монастиреві в Дермані), проти бажання яких я був призначений директором – як українець і як безбожник. Реформуючи гімназію (мені польське міністерство освіти дало великі права), я дуже швидко зіштовхнувся з митрополитом Діонісієм[30], який хотів відібрати один будинок під ресторан (у чому я переміг і не віддав будинку), але скоро побачив, що є іграшкою поміж польським міністерством і митрополитом Діонісієм варшавським, при чому митрополит хотів мати свій вплив (релігійний) на виховання молоді, а міністерство хотіло школу перетворити (яка при мені була за мовою викладання українською) в чисто польську, коадукаційну і агрономічну. Побачивши це, я кинув директорство, при чому мені заявили, що раз так, то я вже більше ніколи не отримаю школи в Польській державі. Тепер я усвідомлюю, що вчинив неправильно, оскільки міг цілком усунути впливи духовної влади, а в боротьбі з міністерством мати за собою все населення Дерманя, яке напевно б мене у всьому підтримувало. У школі я організував кілька десятків лекцій, концертів, на яких бувало дуже багато народу.

Навесні і влітку 1928 р. кременецьке земство (оскільки я повернувся в с. Биківці, продовжуючи весь час брати участь в сільськогосподар[ському] відділі «Народного вісника»), запропонувало мені зробити досліди зі штучним добривом серед селян і осадників чотирьох районів земства (Великі Дедеркали, Ланівці, Білозірка та Борсуки) – причому я надалі результат своїх спостережень опублікував у спеціальній англійської пресі. А потім, напровесні 1929 (отримавши «обивательство», тобто громадянство польське), був призначений луцьким

[29] Сав'юк Іван (1894-1944) – учитель Рівненської української гімназії, у 1941-1944 рр. – заступник бургомістра, тоді бургомістр Рівненської міської управи. Заарештований органами НКДБ, помер під час слідства.

[30] Діонісій (в миру Валединський Костянтин Миколайович) (1876-1960) – польський та український православний церковний діяч, єпископ Кременецький, митрополит Православної Церкви в Польщі, один з активних прихильників створення УАПЦ. Навесні 1944 р. Собором єпископів УАПЦ у Варшаві був проголошений Патріархом всієї України. Помер у Варшаві.

воєводством агрономом у Рівненське земство, разом із завідуванням дослідною станцією в с. Новий Двір, за 2 кілометри від Рівного. На цій посаді я був до 1935 року, при чому, крім завідування станцією (насіннєве господарство і підвищення врожаю пшениці і буряків, в чому я домігся досить істотних результатів, про що є брошурка і листівка, випущені земством, і статті у спеціальній пресі), я повинен був об'їжджати щороку по 2-3 райони («гміни»), читаючи дуже багато рефератів селянам майже у всіх без винятку селах Рівненської області. Таких рефератів я прочитав не менше 1000, і всі вони були на сільськогосподарські теми. Від першого дня моєї служби у рівненському земстві місцевий староста (Богуславський)[31] весь час вказував мені, що крім власне агрономічної роботи, я повинен проводити і роботу «суспільну», тобто політичну.

З цією метою він вимагав, щоб я, принаймні у селі Новий Двір, зорганізував польські агрономічні товариства на політичній основі («Товариство рільниче», «Товариство сільської молоді») – але ці організації, хоча існували на папері, не тільки не проявляли жодної своєї діяльності, але навіть жодного разу не зібралися на засідання. І молодь, і дорослі в цей час (починаючи від 1929) були рішуче проти будь-якої роботи з поляками. Далі той же староста Богуславський (його пізніше перевели в м. Ланцут поблизу Львова, а згодом віддали під суд) зажадав щоб і я – як і всі інші службовці в земстві – записався в члени «Безпартійного блоку», який мав на меті підтримку польського уряду. В «Блок» я записався, але ні на одному засіданні, мітингу або зборах цього блоку не бував, відмовляючись браком часу і сімейними обставинами (у вересні 1929 мою дружину перевели вчителювати у с. Новий Двір, у нову школу, яку мені також доручили добудувати, а потім у цей час часто хворіли мої маленькі діти). У 1932 році (якщо мене не зраджує пам'ять) обидва рівненські посли, Бура Микита і Скрипник Степан, записали мене в число членів новоутвореного українського клубу в Рівному за назвою «Рідна хата». Цей клуб проіснував три роки, коли в 1935 р. увійшов в організацію «Волинське українське об'єднання» (ВУО). У ці три роки був він тільки клубом, але з політичним відтінком, тобто об'єднував людей – українців за походженням – котрі повинні бути лояльними по відношенню до к[олишньої] Польської держави. Сюди часто приїжджали польські діячі з Варшави або з Луцька, які читали тут доповіді, і за доповідями велися дискусії. Мені здається, що в клубі бували – час від часу – всі без винятку українці, які в цей час (1932-1935) жили в Рівному, і то незалежно від своїх переконань. Так, я тут бачив українських послів і осіб – від соц[іал]-демократів до представників дуже великого землеволодіння. Наприклад, адвокат Багринівський, який терпіти не міг Скрипника, голови клубу «Рідна хата», бував завжди тут частим гостем, разом зі своєю дружиною. У клубі «Рідна хата» я був

[31] Богуславський Станіслав Роберт (1882-?) – працівник міністерства закордонних справ та міністерства скарбу Польщі. З 1927 р. – начальник суспільно-політичного відділу воєводського уряду в Луцьку, тоді староста у Рівному. У 1933 р. переведений до Ланцута, згодом – до Варшави.

за три роки тільки три рази, якраз на тих засіданнях, коли приїжджали польські міністри, з яких я пам'ятаю Юзевського – міністра внутр[ішніх] справ (він був у Києві міністром «з польських справ», а пізніше Луцьким воєводою), Голувка[32] і Перацького[33] – обидва останні були віце-прем'єрами і обидва були вбиті згодом українцями. За весь час я брав лише один раз участь у дискусії, після доповіді мін[істра] Голувка, який, пам'ятаю, проводив ту думку, що українці, громадяни Польщі, повинні на рівних правах брати участь з поляками у всіх державних і громадських справах і інституціях Польської держави. Мене зірвали слова про «рівні» права українців і поляків, і я, відповідаючи Голувку, звернув його увагу, що до цих пір українці в таких інституціях як банки, староства і частково земства, не кажучи вже про воєводства або міністерства, займають лише найбільш високі пости такого розміру як кур'єра або сторожа, з чим втім Голувко погодився, але зауважив, що він, власне, і має на увазі змінити такий стан. Староста Богуславський пізніше зауважив мені, що я не повинен був виступати так різко і так ставити питання, на що я йому відповів, що більше не буду ходити в клуб, і більше і не ходив.

Здається, в зв'язку з цим моїм виступом, мене незабаром звільнили з посади агронома, при чому вирішили не виплатити платні за кілька місяців. Тоді я попросив віддати мене під суд, якщо я допустив які-небудь злочини, і оскільки таких не виявилось, я зі свого боку вніс скаргу у воєводство і в міністерство, а потім подав земство в суд за невиплату мені платні. Суд я виграв (вірніше, земство не допустило до суду), і все мені виплатили, і я також повинен був втратити ту суму (10%), яку взяв мій адвокат. Все це тягнулося близько року, тобто до осені 1936 р., коли ми обоє з дружиною переїхали з Нового Двору в Межирічі поблизу Корця.

Затіявши (можливо, дуже необережно), судовий інцидент із земством, а тим самим і зі старостою Богуславським (і його наступним заступником, прізвище якого тепер не пригадаю), який одночасно був і головою земства, я весь час міг думати, що польська адміністрація підніме проти мене яке-небудь політичне звинувачення, тому я, слухаючи з одного боку свого адвоката, а з іншого, рівненських послів варшавського Сейму Буру Микиту і Скрипника Степана – прийняв пропозицію посла Бури зорганізувати Просвітянську хату в Новому Дворі.

Я визнаю абсолютно відверто, що можливо без мене Просвітянська хата не була б так швидко закладена в Новому Дворі, але, з іншого боку, повинен сказати, що село Новий Двір майже зливається з Рівним (відокремлює його інше

[32] Голувко Тадеуш Людвік (1889-1931) – польський політик, видавець, публіцист, один з діячів прометеїзму. Брав участь у створенні Польської організації військової. Був убитий у Трускавці боївкарами ОУН В.Біласом і Д.Данилишиним.

[33] Перацький Броніслав Вільгельм (1895-1934) – польський військовик, політик, міністр внутрішніх справ Польщі у 1931-1934 рр. Керував політикою пацифікації українців у 1930-1932 рр. Страчений членом ОУН Г.Мацейком на виконання рішення трибуналу ОУН.

село Басів Кут), три чверті селян Нового Двору бувають кожен день у Рівному, і зокрема дехто з них не раз бував у клубі «Рідна хата» (1932-1935), всіх без винятку селян цього села знав посол Бура (він був перед своїм призначенням послом-«війтом»), і вони його добре знали, і Бура підготував давно вже відкриття Просв[ітянської] хати в Новому Дворі, як і в інших 60 селах Рівненської області. Крім того, селяни хотіли відкриття Прос[вітянської] хати в Новому Дворі ще й тому, що саме в цей час у них виникли сильні непорозуміння з місцевим священиком Варницьким Ігнатієм і з місцевим завідувачем школи (Леоном Лисом, згодом учителем в Здолбун[івському] повіті і в м. Олександрія Рівненського округу) – з останнім через побиття їх дітей-учнів школи.

Селянам було дуже важко боротися із завідувачем школою і вони мене просили цілою громадою допомогти їм в боротьбі з цим завідуючим. Посли, зі свого боку, ставили свою допомогу у залежність від відкриття в селі Просвітянської хати.

Перш ніж перейти до діяльності Просв[ітянської] хати в Новому Дворі, я повинен зупинитися трохи докладніше на самій організації ВУО і Просвітянських хат взагалі.

Завершено 1:35.

2 грудня 1940 р.
Розпочато 21:15.

Продовжую свідчення щодо питання про мою контрреволюційну діяльність, спрямовану проти СРСР під час мого перебування в межах к[олишньої] Польської держави, починаючи від осені 1936, тобто часу, коли була закладена за моєю участю в с. Новий Двір Просвітянська хата Волинського українського об'єднання (ВУО), при чому перш за все я зупинюся на самій організації ВУО і Просвітянських хатах взагалі.

У справах слідства є Програма і Статут ВУО і Просвітянських хат. З них видно, що мета цієї організації подвійна: 1) згуртувати всіх тих, хто стояв на грунті лояльності по відношенню до Польської держави, 2) спільна робота українців і поляків у всіх установах на Волині на користь Польської держави. Ця організація створена українцями, але з бажання і з допомогою представників польської адміністрації, яка весь час хотіла довести українцям, що абсолютно марно українцям бути ворогами польської держави і поляків, так як це мало місце на території Галичини, де українські націоналісти зайняли непримиренну позицію по відношенню до поляків (т. звана група «УН» – українців-націоналістів), або навіть перейшли до активної протидії щодо польської держави (т. звана група «ВОУ» – військова організація українців).

Ці дві групи українських націоналістів не існували на Волині, а якщо навіть і є окремі особи, які зараховували себе до УН і ВОУ, то не було на Волині ніколи

їх організацій, тобто не було організацій ні УН, ні ВОУ. Ось чому створення на Волині третьої націоналістичної організації українців т. званої ВУО (Волинського українського об'єднання) зустріло протидію з боку українських націоналістів в Галичині і їх симпатиків – якщо такі були – на Волині. Крім цього, в Галичині були ще три організації політичного характеру, теж по суті націоналістичні за своєю діяльністю – це УСД (українські соціал-демократи з їх органом «Вперед»), УНДО («Українське національне демократичне об'єднання» з їх органами «Діло», «Свобода») та нарешті УР («Українські радикали» з їх органом «Громадський голос»). Всі ці три організації мали своїх людей на Волині, і були навіть закладені осередки цих організацій, принаймні УНДО та УР, але діяльність їх була дуже обмежена і зосереджувалася головним чином в Луцьку і в Рівному. Я нікого не знав на Волині і в Галичині з тих людей, які б належали до організацій УН і ВОУ, і лише тепер, у в'язниці, головним чином у Рівному, дізнався, що є арештовані, що належать принаймні до УН. Були це люди, виловлені вже польським урядом, люди, що відсиділи або відсиджували свої роки в польських в'язницях і тепер знову арештовані НКВС. Прізвищ я їх не знаю, але були люди з Костополя, Здолбунова. Повторюю, з ними я не зустрічався на волі.

Інша справа стосовно до трьох інших українських організацій – УСД, УНДО та УР. Перебуваючи в Кремянці, я деякий час співпрацював у газеті «Вперед», тобто в органі УСД, але не перебував в їх організації. Я просто посилав кореспонденції з життя Кремянця і тільки. Організації УНДО були в Кременці (Борис Козубський) і в Рівному (Багринівський).

Я в їх організації теж не був. Лише перебуваючи в Острозі, мені зі Львова (Михайло Галущинський[34]) запропонував дописувати в їхню газету «Діло», і я вмістив там тоді кілька кореспонденцій, так і статей, головним чином щодо шкільних питань. У Рівному був окружний комітет цієї організації, зареєстрований польським урядом (не знаю, хто був у комітеті – по вул. Галлера), члени цієї організації бували на зборах клубу «Рідна хата» (як гості), оскільки я три рази зустрічав там Багринівського. Під впливом цієї організації були «Просвіти» у всіх містах Волині (але поступово всі закриті польською адміністрацією) і клуби-читальні «Союзу українок» у багатьох селах Волині. Головою Союзу українок була весь час дружина Багринівського. У моєму районі (Межиріцькому) я зустрічався з Союзами українок у двох селах – у с. Даничів, де цей клуб-читальня був дуже активний (але я не був жодного разу в читальні), і в с. Застав'є, де він тільки рахувався на папері, як у тім і в деяких інших селах, і де залишилась певна кількість книжок з бібліотеки Союзу, ці книги ходили по руках селян.

[34] Галущинський Михайло Миколайович (1878-1931) – український педагог, військовик, публіцист, культурно-освітній і громадсько-політичний діяч. Командант Легіону УСС, віце-маршал сенату Польської Республіки. У 1923-1931 рр. очолював товариство «Просвіта». Помер у Львові.

Заснування ВУО (Волинського українського об'єднання) – з ініціативи українських послів варшавського Сейму – було на руку як українським націоналістам, які не ввійшли в організації українських націоналістів Галичини, тобто в групи УН і ВОУ, так і тим, що належали до партій не націоналістичних Галичини, тобто УСД, УНДО та УР. Заснування ВУО було на руку і багатьом українським селянам Волині, які, увійшовши до ВУО і закладаючи у себе по селах Просвітянські хати (як осередки ВУО), отримали тим самим можливість мати у себе по селах бібліотеки-читальні і ставити вечірки і спектаклі.

Головна управа ВУО (тобто ЦК організації Волинського українського об'єднання) була в Луцьку і завжди складалася з послів, обраних від Волині до варшавського Сейму. Головою Головної управи у свій час був посол Петро Певний (у Луцьку) (1932-1938), а пізніше посол Тимошенко (також у Луцьку 1938-1940, тепер він виїхав до Німеччини), заступником голови увесь час (1932-1940) був посол Бура Микита Іванович (жив увесь час у Рівному, тепер заарештований), секретарем Головної управи був довгий час посол Степан Скрипник (1932-1939, а тепер виїхав спочатку до Німеччини, а згодом у Париж), з інших членів Головної управи я знав лише одного посла Огородника (зі Здолбунова, тепер заарештований, але познайомився з ним тільки в тюрмі у Харкові)[35].

Головна управа видавала весь час у Луцьку газету «Українська Нива», редактором якої був довгий час Петро Певний, а згодом – здається від 1938 – Ковалевський Олександр. Щодо останнього, я не знаю, чи рахувався він офіційно редактором, чи ні, і взагалі, чи перебував Ковалевський у Головній управі, але знаю, що Ковалевський дуже багато писав у цій газеті статей за своїм підписом. Я не помістив жодної статті в «Укр[аїнській] Ниві» ні під власним ім'ям, ні під будь-яким псевдонімом.

Крім Головної управи у кожному повіті було окружна управа – щось на зразок комітету округу – такі окружні управи знаю, що були в Луцьку, Здолбунові, Рівному, Костополі, Дубні, Ковелі, Володимирі-Волинському, Сарнах, і мало їх бути 10 – тобто за кількістю волинських повітів. Я ніде не бував, і не знаю, хто належав до цих окружних управ. У кожному такому місті, де була окружна управа, була своя місцева організація Рідна хата (від 1935 року), яка відповідала місцевим осередкам у селах, що отримали назви «Просвітянські хати». Я, проживаючи у селах або містечках (спочатку в Новому Дворі, а згодом у Межирічі), не належав до міської організації Рідна хата. Не потрібно змішувати з клубом «Рідна хата», який був у Рівному від 1932-1935 р., і де я був членом, хоча і був, як вказував раніше, всього три рази.

[35] Огородник Олександр Євдокимович (1900-?) – уродженець м. Здолбунів, випускник Київського технічного училища. Посол до польського Сейму, член управи ВУО. Заарештований 28 жовтня 1939 р., засуджений до заслання у Кара-Калпацьку АРСР.

Належачи до Просвітянських хат від 1936 (спочатку в Новому Дворі, а згодом у Межирічі), якщо не брати до уваги моєї участі в клубі Рідна хата в Рівному (1932-1935) – я весь час тим самим належав до діяльності окружної управи в Рівному, але ніколи не був членом окружної управи в Рівному і зовсім не намагався ним бути.

Головою окружної управи в Рівному весь час був посол Бура Микита Іванович, з яким я увесь той час мав найбільший контакт. Жодного разу я не був на засіданнях окружної управи в Рівному і тим самим не знаю його складу. Крім самого Бури, з комітету я знаю «інструктора» Письменного і крім цього ще «технічного секретаря».

Політику ВУО як організації проводила Головна управа (в яку я зовсім не намагався увійти), а політику ВУО на місцях (в округах) проводили окружні управи. У нашому окрузі – Рівненському – все було в руках голови управи посла Бури та політичного секретаря рівненської окружної управи посла Степана Скрипника (він, разом з тим, довгий час був політичним секретарем Головної управи). Місцевими осередками в самому місті Рівне була організація «Рідна хата» (від 1935), а на місцях, у селах і у містечках, були Просвітянські хати, яких в Рівненському окрузі було 60. Всі члени Просвітянських хат, закладаючи у себе Просв[ітянську] хату підписували декларацію, що разом з тим є і членами ВУО, тобто членами Волинського українського об'єднання. Все ж Просв[ітянські] хати, будучи осередками ВУО на місцях, не вели там політичної роботи, а обмежувалися лише культурно-просвітницькою роботою, по суті роботою націоналістичного змісту. Окружна управа призначала членів управи (або комітетів) Просвітянських хат, могла змінювати їх, тобто членів комітетів, їх склад, і весь час давала директиви Просвітянським хатам, як і здійснювала контроль за їх діяльністю.

Раз на рік посол Бура, як голова окружної управи, часто з послом Скрипником, як політичним секретарем окружної управи, і іноді з Письменним, як інструктором – об'їжджали всі свої Просвітянські хати в районі і два, а іноді навіть і три рази в році, збирали загальні збори представників Просвітянських хат у Рівному. Крім того, за весь час існування ВУО на Волині скликались «конгреси» всіх Просвіт[янських] хат Волині – з них два рази ці конгреси були в Луцьку, а один раз у Рівному. На конгресі в Луцьку я не був, але був один раз у Рівному. Що там було – надруковано якнайдокладніше в «Укр[аїнській] Ниві». Я активної участі не брав, а, сидячи на гальорці, не брав участі ні в голосуванні, ні в дискусіях. Лише слухав доповіді послів Скрипника, Тимошенка, Волкова і редактора Ковалевського про діяльності ВУО на Волині за останні 2 або 3 роки.

На окружних засіданнях Рівненського округу був я – якщо мені не зраджує пам'ять – 6 разів – два рази як делегат від Просв[ітянської] хати в Новому Дворі та чотири рази як представник від Межирічі. На цих зборах зазвичай головував

посол Бура, а секретарював Письменний. Посол Скрипник, а один раз посол Певний Петро, робили доповіді про політичне становище к[олишньої] Польської держави і ролі в ній українців, а потім посол Бура торкався місцевих, чисто організаційних питань, при цьому всі делегати розповідали, що вони роблять на місцях, причому свої доповіді подавали в формі числових даних.

Варто сказати, що поміж членів Головної управи була деяка частина членів дуже різко налаштованих проти Радянського Союзу. На рівненському грунті ми завжди чули такі розмови Певного і Скрипника. Останній – і на зборах в Рівному, і на річних зборах Просвітянських хат на місцях – завжди висловлював думку, що Радянський Союз незабаром повинен розпастися, що СРСР – це велетень на глиняних ногах, і перша світова війна поведе до його знищення, а тим самим підкреслював важливість і значення Польської держави, де українцям живеться так добре. Йому ніхто ніколи (при мені) не заперечував, але в приватних розмовах я чув, що говорив Скрипник не раз, що так йому польський уряд наказав говорити. Та на мою думку, що і він також розділяв ці думки.

Просвітянські хати на місцях – як це показують статути цих організацій (у слідства є ці статути) – займалися лише культурно-просвітницькою діяльністю, тобто націоналістичного змісту. Були утворені читальні з українських галицьких газет (головним чином Громадський Вісник і Новий Час), до яких завжди додавалася «Українська Нива» з Луцька (але її майже ніхто не читав, так як там 9/10 було полемічних статей, що читати селяни ніколи не любили), далі одна або дві газети сільскогосподарских («Рідний Колос» з Луцька або «Сільський Господар» зі Львова), і якась літературна газетка або журнальчик. Бібліотека майже завжди складалася з випадкових – пожертвуваних – книжок, і тільки після вдалого спектаклю (драмгуртка) виписували десяток-інший брошурок – головним чином або сільськогосподарського змісту, або театральних п'єсок. Драмгурток також завжди був при Просвіт[янських] хатах – це було не тільки бажання місцевих селян взяти участь в театральних виступах, але й поспівати. Разом з тим, драмгурток був джерелом доходів кожної Просв[ітянської] хати, так як ніколи ні одна Просвітянська хата (принаймні в Рівненському окрузі) не отримувала ніяких субсидій від уряду чи від окружної управи. Навпаки, кожна Просв[ітянська] хата мала оплачувати канцелярію окружної управи (і її інструктора) і повинна була виплачувати від 50 до 100 золотих щорічно, що завжди було великим тягарем для кожної Просв[ітянської] хати. Крім цього, Просв[ітянські] хати ставили як правило два або три рази на рік вечірки для молоді села, і крім того майже половина їх у Рівненському окрузі будувала у себе для себе так звані Народні доми – тобто місця, де могли збиратися не лише члени Просв[ітянської] хати на своїх зборах, але де діяв і драмгурток. Школа ніколи не дозволяла ставити вечори в своєму приміщення – хіба тільки Просв[ітянська] хата увесь дохід віддавала школі. А цього майже не було, оскільки все ж за формою

Просв[ітянські] хати були українські, а школи, всі без винятку в Рівненському районі (або окрузі), були чисто польські.

Тепер я перейду до діяльності Просвітянської хати в Новому Дворі.

Завершено 1:10.

3 грудня 1940 р.

Розпочато 11 ч.

Продовжую свідчення з питання про мою контрреволюційну діяльність, спрямовану проти СРСР під час мого перебування в межах к[олишньої] Польської держави, причому, уточнюючи вчорашні свої покази, зупинюсь на діяльності націоналістичних українських партій на Волині і в Галичині.

«УР» – тобто українські радикали, найстаріша націоналістична партія Галичини, заснована в 70-х роках М. Драгомановим та І. Франком. За своєю ідеологією близька до російських народників, завжди вважала себе соціалістичною, не визнавала (правильніше боролася) з релігією, останнім часом, починаючи з 1907 року, близько підійшла до українських соціал-революціонерів, не зливаючись з ними. На галицькому ґрунті все ж ніколи не мала великого поширення, в сеймі (у Львові – до 1914 р.) і у Варшаві мала небагато послів (від 5 до 10 максимум). Останнім часом (років 20) вождем її був Бачинський (здається Василь), мій далекий родич (недавно застрелився). На Волині були тільки незначні групи цієї організації, з них пам'ятаю у Крем'янці (Семен Жук), у Рівному. Все ж селяни на Волині охоче виписували газету УР – Громадський Голос, дешеву і різку стосовно польської влади. У націоналістичному русі на Волині все ж вплив цієї партії дуже малий, майже рівний нулю.

«УНДО» – тобто українське національно-демократичне об'єднання. Це найбільша партія Галичини, в руках якої були майже всі інституції та фундації (як напр[иклад], Просвіта, читальні і т. д.). Вона близька до російських кадетів, можливо до їх лівої течії, і до цієї партії належить більше половини інтелігенції Галичини. У сеймі Львівському (до 1914) і Варшавському до цієї партії належало завжди 80 % всіх українських послів. Останнім часом її вождем був Мудрий, а перед ним Левицький. До неї належав і к[олишній] президент Західно-Української Республіки Петрушевич. На Волині УНДО мало кілька своїх організацій, але незначних за кількістю членів – зареєстрованих польською адміністрацією, як в Крем'янці (Борис Козубський), так і в Луцьку і Рівному (Багринівський). Частина закритих польською адміністрацією «Просвіт» і «Союзу українок» безумовно були осередками цієї партії, яка завжди вела полеміку з ВУО (Волинське українське об'єднання), особливо, коли на чолі ВУО стояв Петро Певний. Велика частина львівських газет – з них «Діло» і «Свобода», були органами УНДО. Стосовно до польської адміністрації УНДО проводило опортуністичну політику, укладало

угоди, компроміси, не завжди вигідні навіть для українців. Так напр[иклад], остання угода Мудрого з поляками перед війною, де українці (за словами Мудрого) заявили, що будуть підтримувати Польську державу, хоча цьому не вірили й самі німці, які, до речі сказати, мали великі симпатії серед УНДО. Польський уряд, примирившись з тим, що майже вся Галичина була під впливом УНДО, рішуче боровся з впливами УНДО на Волині, і якщо офіційно й існувало кілька осередків УНДО на Волині, то тільки в містах, серед інтелігенції, і вплив УНДО не йшов на село. «Діло» не було поширене на Волині (надто дорога газета), але дешева «Свобода» поширювалася завдяки своїм додаткам (сіл[ьсько]-господ[арським] брошуркам і насінню) і асекураціям (на худобу, свиней і т. д.). Представником Волині в ЦК УНДО був Борис Козубський з Крем'янця.

«УСД» – українські соціал-демократи, галичани, мали свою газету «Вперед», яка дуже мало поширювалася на Волині, оскільки невміло редагувалася і займалася лише галицькими справами. Соціал-демократи з Наддніпрянської України, близькі за своїми поглядами до галицьких, не мали газети, а видавали (як і укр[аїнські] соц[іалісти]-рев[олюціонери]) окремі збірники. УСД (Галичини і Наддніпрянщини) належали до меншовиків або принаймні були їм дуже близькі. Вождем їх був Семен Вітик і Ганицький. Вплив УСД на Волині дорівнював нулю і, мені здається, УСД не мала своїх організацій на Волині. Вождями УСД (Придніпров'я) були Феденко та Мазепа (обидва з Дніпропетровська). Крім цих трьох партій, на Волині дуже великий вплив мали газети, що видавалися безпартійними – з них потрібно відзначити «Новий Час», «Неділя» і «Сільський Господар». Всі ці газети і журнали (Сіл[ьський] Господар) поширюються сотнями в кожному районі Волині, де тільки польська адміністрація цьому не протидіяла. Так напр[иклад], в районі Острога не було галицьких газет, і там неможливо було ні виписати поштою, ні купити в кіосках будь-яких українських газет, і якщо в такі райони українські газети доходили, то лише як нелегальні. У Межирічі, з іншого боку, адміністрація також останнім часом забороняла виписувати газети, а цілі пачки газет палилися поштовими чиновниками і не доходили до передплатників. Взагалі поляки усіма засобами перешкоджали поширенню галицьких українських газет, але в загальному все ж дуже багато цих газет доходило до найвіддаленіших сіл Волині та здійснювали свій вплив. З цього боку необхідно відзначити факт, що в читальні ВУО (Вол[инського] укр[аїнського] об'єднання) зазвичай надходило дуже багато галицьких українських газет (цілими пачками), і навіть сама читальня передавала передплатникам газети, які не дійшли б до рук окремих осіб, якщо б вони виписували газети безпосередньо на своє ім'я. У цьому частково було значення читалень ВУО на Волині.

«УН» – українські націоналісти, організація головним чином молоді Галичини, яка на кожному кроці вела боротьбу з поляками, і не тільки на політичному терені, але й на громадському, культурному і т. д.

На Волині не було організацій УН, але були окремі особи, як я дізнався зараз, перебуваючи у в'язниці в Харкові – у Костополі, в Здолбунові, в Дермані і т. д.

Група українських націоналістів (УН) поділялася на кілька дрібніших підгруп, з них більш істотною була група Донцова, українського фашиста, симпатика Мусоліні. Донцов видавав у Львові в різні часи журнали, з них варто відзначити «Літературно-Науковий Вісник», який і на Волині мав передплатників і своїх симпатиків. У моєму районі (Межиріцький) різновид УН – донцовці – були у Даничеві (12 кілом[етрів] від Межирічі), звідки близько 20 осіб молоді тепер емігрувало до Німеччини. Я не бував в Даничеві і не знав звідти особисто людей, але знаю про це, тому що в Даничеві ставили театральні виставити, часто і антирадянського змісту (Блудний Син).

Група націоналістів ВОУ (Військова організація українців) мала свої організації (трійки) в Галичині, займалася терористичними актами і експропріаціями. Їй належали акти вбивства польських міністрів Перацького, Голувка, замах на Пілсудського і т. д. На Волині я не чув, що б ця група мала свої організації і нічим вона тут себе не виявила.

Зате на Волині була – як це я казав у попередньому своєму свідченні – група націоналістична, т. зв. ВУО (Волинське українське об'єднання), і крім того воєводство польське створило в Луцьку ще одну свою організацію (Громика[36]), яка видавала листівку «Селянин» (а можливо ще й під іншими назвами) – які були різко спрямовані проти СРСР (у слідства є одна така листівка). Ці листівки роздавалися і посилалися воєводством у всі установи і у всі організації Волині, але листки ці населення використовувало головним чином як обгортковий папір, можливо тому, що тут становище в СРСР представлялося у карикатурному вигляді.

Насамкінець необхідно сказати ще два слова про залишки української еміграції, які приїхали в Польщу з УСРР і центр якої (еміграції) знаходиться тепер у Парижі (Андрій Лівицький), але дехто і тепер ще живе головним чином у Варшаві і в Кракові. Там існує т. зван. «Емігрантський комітет допомоги українцям», і крім того видається цілий ряд журналів («Рідна Мова», «Праці Українського наукового товариства у Варшаві» і т. д.). Я не мав зносин з Емігрантським комітетом, але знаю зі слів Скрипника, що цей комітет мав свої розгалуження на Волині і сам Скрипник вважав себе його представником у Рівному, але про діяльність цього комітету я маю надто слабке поняття і при тому плутане (головним чином з слів Скрипника). Що ж стосується участі у варшавських журналах, то я в обох – з названих вище – брав участь як науковець.

Переходжу тепер до діяльності Просвітянської хати в с. Новий Двір.

---

[36] Очевидно, Горемика-Крупчинський Іван.

Як я з'ясував у попередніх своїх свідченнях, я просто повинен був зайнятися організацією Просвітянської хати в Новому Дворі. З одного боку, у мене був затяжний процес з рівненським земством через моє звільнення з посади завідувача дослідної станції в Новому Дворі, при цьому я весь час боявся, щоб земство, в особі його голови, старости Богуславскаго, не притягнуло мене до якого-небудь політичного процесу, і, з іншого боку, допомога, яку мені могли надати (але так і не надали) українські посли (Бура і Скрипник) в інциденті із земством, теж обіцялася з умовою, щоб я зі свого боку допоміг їм (послам) в організації Просвітянської хати в Новому Дворі. Селяни також хотіли створення цієї організації, оскільки почали боротьбу з місцевим завідувачем школою Леоном Лисом, людиною, яка у боротьбі не перебирала жодними засобами, аби побороти ворожих йому людей. У цю боротьбу я був втягнутий селянами і поступово взяв всю боротьбу в свої руки, але повинен був так діяти, щоб офіційно не виявили моя участь, особливо тому, що моя дружина служила в тій же школі. Ось чому створення організації ВУО в селі було для мене необхідним.

Щоб зареєструвати Просвітянську хату були необхідними підписи 15 осіб. Список організаторів – як завжди – надрукований в газеті «Українська Нива». Управа (комітет) Просвітянсьої хати був складений послом Бурою, як головою окружної управи. Я не пам'ятаю точно осіб, які увійшли до управи, як і взагалі всіх 15 осіб, які підписали заяву про організацію Просв[ітянської] хати в Новому Дворі, не пам'ятаю тому, що не я збирав цих людей і мало мав з ними справу. Крім мене – Бачинського Сергія Васильовича, як голови управи (комітету), увійшов Марко Вакулин[37], як заступник голови, далі пам'ятаю Никитчука, місцевого дяка (не пам'ятаю прізвища, організатора хору), а інших осіб не пам'ятаю. Вакулин, який після мого від'їзду став головою комітету і як місцева людина, може звичайно назвати всіх 15 осіб, яких, повторюю, всіх добре знає і посол Бура. Я був у Просвіт[янській] хаті до вересня 1936 року, а коли, тобто в якому місяці того ж 1936, організувавалася ця Просв[ітянська] хата я не пам'ятаю. Ми поставили Шевченковський вечір, поставив одну виставу (здається, п'єсу Грінченка – стару, дореволюційну) і, здається, ще вечірку для молоді села. Вся наша діяльність звелася до боротьби із завідувачем школою Леоном Лисом, який слідкував за кожним нашим кроком. Ми тому повинні були бути в школі на «академії» на честь Пілсудського (в справах слідства є мій запис всього матеріалу цієї академії, організованого школою за участю Просв[ітянської] хати, хоча ми як Просвітянська хата були лише присутні на академії, на якій було все село, крім особисто мене, оскільки я на цій академії не був і все записав або з матеріалів школи або зі слів учасників). Крім того, мною був написаний (і підготовлений до

[37] Вакулин Марко Дмитрович (1904-?) – селянин с. Новий Двір Рівненського р-ну. Заарештований 23 грудня 1944 р., засуджений на 20 р. каторжних робіт.

академії) матеріал до академії на честь Петлюри – але ця академія не відбулася, тому що не був розучений відповідний літературний матеріал (проект реферату, і то у двох редакціях – як самостійна академія Просвітянської хати, так і проект академії разом зі школою – також є у слідства).

Справа із завідувачем Леоном Лисом так була спрямована шкільною владою, що все ж і дружині потрібно було перевестися із Нового Двору – як і Леону Лису – і тому у вересні місяці нам довелося переїхати в Межирічі.

Завершено 15:35.

3 грудня 1940 р.
Розпочато 21:20.

Продовжую свої покази про свою контрреволюційну діяльність, спрямовану проти СРСР під час мого перебування на території к[олишньої] Польської держави, починаючи з часу свого переїзду до села Межирічі Межиріцького району Рівненської області в останніх числах серпня (здається 30) 1936 року.

Просвітянська хата в Межирічі була заснована у кінці березня 1938 року. Час між 30.VIII.1936 і III.1938 був присвячений двом Шевченківським академіям (тобто реферату та концерту, приуроченим до днів Шевченка) і збору підписів, необхідних для реєстрації Просвітянської хати. На першій Шевченківської академії я виступав з рефератом («Як ширилися погляди Шевченка»), і обидва вечори були зорганізовані мною і в концертному відділенні. Для реєстрації потрібно було зібрати 13 підписів, оскільки я, Бачинський Сергій Васильович, як і Синюк (старший брат Олександра) вже були членами ВУО і підписувати нам нові декларації вже було непотрібно. Решта членів були підібрані місцевими людьми (я до того часу не бував у Межирічі). Управа (комітет) був зареєстрований у наступному складі: Духневич Єлисей Андрійович (зараз завід[уючий] школою в Межиріц[ькому] районі) – голова, Пивоварчук Роман – заступник голови (зараз службовець на пошті в Межирічі)[38], Демедюк Павло Сергійович – секретар[39], Олександр Соловей – бібліотекар, Бондар Данило Миколайович – скарбник[40], Бачинський Сергій Васильович і Бондар Василь Іванович[41]. Ревізійна комісія

[38] Пивоварчук Роман Михайлович (1908-1941) – працівник відділу зв'язку в с. Межирічі. Заарештований 23 червня 1941 р., загинув під час розстрілу в'язнів Межиріцького РВ НКДБ 27 червня 1941 р.

[39] Демидюк Павло Сергійович (1889-?) – бухгалтер волосного комітету с. Межирічі. Заарештований 29 лютого 1940 р., засуджений на 10 р. ВТТ.

[40] Бондар Данило Миколайович (1894-?) – селянин с. Харалуг Межиріцького р-ну. Заарештований 29 лютого 1940 р., засуджений на 10 р. ВТТ.

[41] Бондар Василь Іванович (1895-1942) – селянин с. Велика Харуча Межиріцького р-ну. Заарештований 22 червня 1941 р., звільнився на початку німецько-радянської війни. Загинув у 1942 р. від рук радянських партизан як голова Межиріцької райуправи.

була обрана у складі Синюка (голови)[42] і Гнатюка Олександра (зараз штатний інспектор Межиріцького району)[43]. З інших 6 членів я пам'ятаю – Тижука (не знаю, як його звати)[44], Олевський Володимир[45], ще один Пивоварчук[46] і Соловей, і ще двоє. Всіх цих я в цю хвилину не пригадаю, так як взагалі вони лише дали свій підпис для реєстрації, проте не виявляли своєї діяльності, ніколи не з'являлися в Просвітянську хату. Здається в Рівному (або в Харкові) я вже дав повний список членів Просв[ітянської] хати в Межирічі.

Два роки рівненське староство не хотіло зареєструвати Просвітянську хату в Межирічі. Як мені говорили посол Бура і Скрипник староство вважало, що кількість Просв[ітянських] хат у Рівненському повіті (тепер області) вже досить велика, і тому не хотіли реєструвати нові Пр[освітянські] хати. Але я весь час домагався реєстрації (здається подавав 6 разів на реєстрацію) – головним чином для того, що без реєстрації неможливо було поставити ні Шевченківської академії, ні якого-небудь драмгуртка, а ще більше домагався реєстрації, так як чув заяви місцевої польської адміністрації і колонії, що все одно в Межирічі ніякої української організації не буде, навіть не буде дозволена Просв[ітянська] хата, а в моєму характері є риса доводити до кінця кожну справу, за яку я взявся. У висліді староство передало мені через Буру, що я буду висланий з Волині, якщо не перестану добиватися відкриття Просв[ітянської] хати в Межирічі чи відповідних академій або драмгуртків. Домігся я все ж відкриття, коли був звільнений рівненський староста Канський[47] і призначений інший.

На відкриття Просв[ітянської] хати в Межирічі приїхали посли Бура і Скрипник, при цьому останній говорив про міжнародне становище Польської держави, Бура говорив про організаційні справи, а Підстригач Іван (із Самостріл, села в 10 кілом[етрів] від Межирічі, я там ніколи не був)[48] прочитав сільськогосподарський реферат (сіяння буряків). На зборах прочитали статут Просв[ітянської] хати і була обрана всіма присутніми (членами і не членами Просв[ітянської] хати, людей було близько 150) і вище згадана управа, яка згодом була зареєстрована і, як

---

[42] Ймовірно, Синюк Костянтин Олександрович (1914-1942) – столяр, мешканець с. Межирічі. Заарештований 25 лютого 1941 р., помер у тюрмі №3 м. Камишин Сталінградської обл.

[43] Гнатюк Олександр Петрович (1896-?) – випускник учительської семінарії, завідувач Межиріцького райвно. Заарештований 24 квітня 1945 р., засуджений на 10 р. ВТТ, звільнений у 1955 р.

[44] Тижук Іван Григорович (1895-?) – завідуючий заготконторою Межиріцької райспоживспілки. Заарештований 29 лютого 1940 р., засуджений на 10 р. ВТТ.

[45] Очевидно, Олевський Микита Антонович (1895-1942) – селянин с. Межирічі. Заарештований 29 лютого 1940 р., засуджений на 10 р. ВТТ. Помер у Норильлагу.

[46] Очевидно, Пивоварчук Володимир Григорович (1895-?) – селянин с. Межирічі. Заарештований 29 лютого 1940 р., засуджений на 10 р. ВТТ. Амністований 27 січня 1942 р. як польський громадянин.

[47] Канський Адам – працівник воєводського уряду (з 1921 р.), дубенський (1928-1933) і рівненський (1933-1936) староста.

[48] Підстригач Іван Захарович – вояк армії УНР, мешканець с. Самостріли поблизу Корця. Війт Межиріцької гміни, помічник рівненського повітового старости.

завжди, про це було надруковано в «Укр[аїнській] Ниві», де і були перераховані всі члени Просв[ітянської] хати.

Домігшись відкриття Просв[ітянської] хати в Межирічі, я взяв на себе, незалежно від того, ким я був в управі, всю чорнову роботу. Я організував кілька вистав (режисером був Пивоварчук Роман), виписали кілька українських газет – тим самим заснували безоплатну читальню (Новий час, Сільський господар, Пасічник, Українська Нива і ще дещо), з грошей, зібраних на виставах, виписала управа комплект додатків до Нового Часу і комплект видавництва «Для самоосвіти» (дешеві книжечки для народу) – і ці книжечки були покладені в основу нашої бібліотеки. Я переписав всі книги (хоча я і не був бібліотекарем), дуже часто видавав книжки, вів протоколи засідань (хоча я і не був секретарем), організував читання газет (Новий час) і книжечок із самоосвіти (я брав лише книги за змістом [...] історичні) і читав реферати. Я хотів розворушити межиріцьке болото, тобто ту апатію, яка так на мене тиснула серед селянського населення в Межирічі, і дуже часто був битий, тобто не міг домогтися того, щоб місцеві селяни приходили і читали, приходили і слухали. Були навіть вечори, коли я один або хто-небудь тільки вдвох приходив, і запланований мною реферат залишався не використаний (як це, наприклад, було навіть з історичними темами, про «Крути» – який реферат я так і не прочитав). І чим далі, чим гірше. Просвітянська хата не мала грошей, єдино тільки добре проходили вистави (драмгуртка), але і там організатори так все влаштовували, що гроші прилипали до кишень, а не надходили до загальної каси. Поступово все, що робила Просв[ітянська] хата зводиться до того, що ми мали можливість лише ставити дві-три вистави та виписували одну-єдину газету (Новий час), не поповнюючи зовсім вже бібліотеку.

Я пробував розворушити місцеву апатію і все більше бачив, що нічого не можу зробити. А тим часом, буваючи в Рівному, я бачив що і інші Просвітянські хати переживали жалюгідне існування, і не було краще, ніж у нас. Все було на папері, все тільки офіційно рахувалося, а фактично нічого не було. А тим часом я щиро хотів що-небудь зробити для свого темного народу, який так багато мав неписьменних елементів. В очах поляків я займався політикою, адже був у Просвіт[янській] хаті, а фактично я лише боровся з невіглаством і неписьменністю. Звичайно, будь-яка культурна діяльність важко відділяється від політики, ще важче відокремити культурну діяльність від політики в умовах к[олишньої] польської держави, де одне лише читання газети української (легальної газети) вже було політикою. Тим часом, я був весь час під наглядом поліції, весь час питала поліція моїх сусідів, що я роблю і хто до мене ходить, поки не дійшло до того, що розпорядженням воєводства я перед самою війною був висланий далеко від Межирічі (це розпорядження є у слідства).

Але доки дійшло до висилки, я пробував працювати в інших областях, так як бачив, що з Просвіт[янською] хатою нічого не вийшло (була лише вивіска

і ніхто нічого не казав, якщо ми не відкривали читальню цілий тиждень). Так я увійшов у кооперацію, де був в Наглядовій раді (головою був Тижук Іван Григорович), увійшов в церковне братство (хоча я був не церковник, але бачив що братство має близько 200 членів), де прочитав також три реферати (історія Межирічі, історія Межиріцької церкви, діяльність церковних братств на Волині в XVI-XVII століттях), став головою Пасічного товарства цілого Межиріцького району – а вдома тим часом мав важкі умови (діти вчилися, дружина перенесла важку хворобу – запалення внутрішнього вуха і була довгі місяці на межі між життям і смертю, заробітки мої були слабкі – уроки і переклади). Все нарешті скінчилося виселенням. Я став жити в селі Красному поблизу Луцька, пережив бомбардування його німцями і під бомбами врешті-решт повернувся в Межирічі, коли вони були уже зайняті радянськими військами.

Ще будучи в Луцьку, я подав касацію у воєводство щодо мого виселення, а пізніше говорив з Тимошенком (головою Головної управи ВУО), який мені сказав, що Волинь буде передана СРСР, і він, Тимошенко, їдучи в Німеччину, звичайно міг би допомогти і мені виїхати до Німеччини. Але я вважав за краще повернутися в Межирічі, і не раз лише випадок рятував від німецької бомби або від розстрілу мене поляками, як це мало місце поблизу Клеваня та Тучина, де осадники вирішили покінчити зі мною. І згодом німці, котрі повертались до Німеччини, також пропонували взяти мене з собою. Але я не мав бажання йти до Німеччини і ставати знову емігрантом.

У Межирічі єврейське населення зустріло мене (кажу без перебільшення) з овацією і запевняло, що я абсолютно можу бути спокійним. Єврейське населення пропонувало мені бути директором єврейської 10-річки, мене обрали у ревком у Межирічі (куди увійшло службовцями дуже багато членів Просв[ітянської] хати), мене вибрали до правління професійного союзу, і не раз я був головою загальних зборів учительського союзу Межиріцького району (на цих зборах всі без винятку резолюції і телеграми написані мною і на цих зборах я також читав педагогіч[ні] реферати), врешті-решт мою кандидатуру виставляли по Межиріцькому району і в Львівський сейм, і до Києва. Але я вважав за краще маленьку роботу в сусідньому селі – Велика Харуча (три кілометри від Межирічі), де я став спочатку одним учителем-завідуючим, потім добудував ще клас і домігся переведення своєї дружини, теж вчительки, у мою школу (третя вчителька десь поїхала – правдоподібно до Німеччини). Тут, у Великій Харучі, я не лише брав участь у засіданнях сільради, але був головою комсомолу (я його зорганізував, а потім передав молоді), був два рази головою виборчого комітету (на виборах до Львова і до Києва-Москви), вів два класи (подвійна кількість уроків), вечірні курси для молоді (з математики та з інших предметів за 5-6 класи) і курси для неписьменних, на які домігся, щоб ходили поголовно всі неписьменні на селі до 50 років. Крім того, переписав два села, діти яких мали ходити в мою школу, і

майже встиг викреслити велику карту Великої Харучі – і з чистою совістю можу сказати, що за 5 місяців своєї діяльності в школі Велика Харуча нічого не зробив поганого проти радянської влади.

Закінено 0:10.

4 грудня 1940 р.
Розпочато 21 г.

1

Перше моє знайомство з Володимиром Винниченком відноситься до 1908 року в Парижі, коли він був головою клубу «Українська громада», до читальні якого я іноді заходив. Але зустрівся з ним я лише в 1918 році в той час, коли він був головою Ради секретарів (міністрів) в Центральній Раді у Києві, а я був членом фракції Селянської спілки. Пізніше, у січні 1919 р., під час засідання Трудового Конгресу в Києві, Винниченко в розмові зі мною щодо питання земельної програми висловив сумнів у раціональності знищення деяких «культурних» поміщицьких маєтків. Ще пізніше, в тому ж 1919 році, бажаючи, за його словами, за будь-яку ціну домогтися угоди і допомоги з боку Антанти, він, разом з тим, вважав за можливе одночасно вести переговори і з Москвою, і на моє зауваження, що такі одночасні переговори на два фронти можуть перешкодити угоді взагалі, з ким би то не було, не хотів зі мною погодитися, тому мені й довелося у наступне своє з ним побачення, після приїзду з Одеси, закомунікувати йому попередню умову Антанти, щоб його, Винниченка, не було в українському уряді, що він (в своїх публікаціях) поставив мені в провину, оскільки я, за його словами, не зміг або не захотів захистити главу свого уряду і тим самим вигнав його з України.

Винниченко на початку своєї діяльності належав до УРП (Української революційної партії), а згодом перейшов до УСД (укр[аїнських] соціал-демократів), які фактично завжди були меншовицького спрямування, при чому в ЦК партії (а Винниченко весь час належав до ЦК) він, Винниченко, і Чехівський (в 1919 прем'єр-міністр) належали до лівої течії. Після свого від'їзду за кордон, він оголосив себе комуністом, залишаючись на національній позиції («український комуніст», а не інтернаціоналіст), і – як я знаю з українських газет – виступав неодноразово з рефератами в українських колоніях, дуже часто без будь-якого успіху, як це мало місце недавно (1938) в Празі, де його закидали гнилими яйцями і не дали абсолютно говорити. Якщо звістки в українській пресі в Польщі вірні – то Винниченко тепер не користується симпатіями української еміграції.

З Винниченком після 1919 року я більше не зустрічався і ніколи з ним не листувався.

2

З Андрієм Лівицьким я повинен був зустрічатися неодноразово, але якось пам'ять мені зраджує, і не можу пригадати ні зустрічей своїх з ним, ні характерних розмов. Знаю, що йому було доручено вести переговори з польським урядом щодо встановлення кордонів між УНР і Пол[ьською] державою, і ще тоді (1920) Андрій Лівицький висловлювався про поляків дуже негативно, підкреслюючи, що Польща надто підступний союзник або противник, і від неї можна чекати мене всякої підлоти. Пізніше (XI.1921-IV.1922) я не раз розмовляв з Андрієм Лівицьким у Тарнові. Він був тоді прем'єр-міністром, а я першим секретарем Ради Республіки, тому у нас немало було питань технічного характеру, що стосувалися Ради Республіки, і я пам'ятаю, що з ним було дуже легко працювати.

Він вважав себе у[країнським] с[оціал]-д[емократом], але, здається, не надто правовірним, хоча я і не зумію дати характеристику його розбіжностей з ЦК УСД.

В цей час Андрій Лівицький знаходиться в Парижі і стоїть на чолі УНР в еміграції, як член Директорії і заступник Петлюри. Мені здається, що він вміє ладити з українською еміграцією, принаймні так видно з паризького органу УНР – «Тризуб», який, до речі кажучи, абсолютно вільно продавався в кіосках Волині, і який можна було вільно виписувати. У десятиліття від дня смерті Петлюри (1938?) у Рівному вийшла брошура, присвячена Петлюрі, з якої знаю, що Степан Скрипник був у ювілейні дні в Парижі і бачився з Андрієм Лівицьким. Особисто я з Лівицьким від 1922 ніколи не зустрічався і не листувався.

3

Іван[49] Мазепа та Павло Феденко, як і третій – Романченко – всі члени ЦК УСД, і всі з Дніпропетровська. Романченко, здається, робітник, під час революції (1917) був солдатом гвардійського (якогось) полку в Ленінграді, і завжди говорив, що скинув російський царський уряд. Він од імені у[країнських] с[оціал]-д[емократів] був включений до списку кандидатів Всеросійських Установчих Зборів, але не пам'ятаю, чи був обраним. Івана[50] Мазепу я знав ще студентом в Андріївській школі в Ленінграді, а згодом служив він в Катеринославському земстві і був прем'єр-міністром в уряді УНР, коли він знаходився в Кам'янець-Подільському, а місто було окуповане польською армією (1920). Це найбільш авторитетний у[країнський] с[оціал]-д[емократ] діяч, людина витримана і спокійна. Павло Феденко повна протилежність Мазепі за своїм характером, разом з Винниченком був теоретиком у[країнських] с[оціал]-д[демократів], і звичайно Феденкові належать всі резолюції і постанови ЦК партії. Мазепа і Феденко є представниками у[країнських] с[рціал]-д[емократів] в II Інтернаціоналі, обоє знають європейські

[49] Насправді Ісак.

[50] Ісака.

мови і обидва останнім часом жили у Львові. Ні з ким з них я не переписуюсь, і лише з Романченко бачився випадково на вулиці в Крем'янці в 1923 році.

4

З Володимиром Короленком я зустрівся лише один раз в сім'ї одного російського єврея (не пам'ятаю прізвище) в Тулузі, у Франції, на початку 1912 р. Жив він там тиждень або два, і я не раз тоді з ним розмовляв. Мені було дивно, що він, називаючи себе завжди українцем, був проти школи з українською мовою викладання і на моє запитання, як же інакше боротися з неписьменністю серед українського населення, отримав від нього дуже дивну відповідь, що завжди потрібно навчати українців російською.

5

З братами Мазуренками я не зустрічався, а якщо і зустрічався, то не знав, що вони називаються Мазуренками. Пам'ятаю тільки старшого, якщо не помиляюся, за іменем Семена. Він брав участь в утворенні Всеросійского селянського союзу, а потім і Українського. Знаю, що в 1917 був він на з'їзді в Москві (I Всер[осійський] з'їзд Селянського союзу), на якому я не був, і перед цим з'їздом він запитав і мене, чи не маю я якихось резолюцій селян Катеринославської губернії, які я йому і передав .

Старший Мазуренко, здається, був у[країнським] с[оціал]-р[еволюціонером], а інший – у[країнським] с[оціал]-д[емократом], і з одним із них (але не пам'ятаю, з яким) зустрічався ще у Ленінграді в Андріївській школі, але пригадати собі цих зустрічей не можу.

6

Фещенко-Чопівській, економіст, здається, був доцентом політехніки Київської, а останнім часом професором у Кракові, належав до партії укр[аїнських] соціалістів-федералістів (укр[аїнські] кадети) і був у 1921-22 році головою Ради Республіки в Тарнові. Про нього польська адміністрація була якнайкращої думки, і він часто приїжджав останніми роками в Рівне до Багринівського, на його дачу. Моя спільна з ним робота тривала дуже недовго (6 місяців), і я виніс враження про нього як про людину «з вогником», хорошого оратора і людину. Я з ним листувався.

7

З Багринівським моє перше знайомство було ще у Вінниці (1919 р.), коли він – зі своїми друзями – заснували т. зв. «Українську республіканську партію», і тоді давав мені – він чи хтось з його однодумців – щойно віддрукований екземпляр програми. Пізніше був він «Державним секретарем» (дуже недовго) УНР, і далі, в 1921-22, ми обидва були членами Ради Республіки у Тарнові. Був він юристом і надто високої про себе думки, а це не сприяло нашому зближенню. Так, коли я зустрівся з ним у Рівному (1929-1936), де він був адвокатом окружного

рівненського суду, я не скористався його пропозицією «частіше» бувати у нього. Він жив у Рівному дуже добре, мав власний будинок (по вулиці Галлера) і дачу. Зустрічався я з ним також у клубі «Рідна хата» в Рівному, де він завжди бував разом з своєю дружиною, яка була головою «Союзу українок» на Волині. В цей час він симпатизував УНДО (а, ймовірно, був членом цієї партії) і завжди не ладив зі Скрипником (я не цікавився цією ворожнечею). Я чув, що перед приходом Червоної армії він разом з своєю дружиною виїхав до Німеччини і живе, якщо не помиляюся, в Варшаві.

8

Павло Зайцев, також член Ради Республіки у Тарнові (1921-22), належав до партії у[країнських] с[оціалістів]-ф[едералістів] – тобто кадетів, жив останнім часом у Варшаві, був професором Варшавського університету і брав найактивнішу участь в роботі «Українського наукового товариства у Варшаві», де під його редакцією вийшло видання Шевченка в 16 томах, як і в якому я взяв маленьку участь.

Належить він до активних людей, багато пише і користується великою довірою варшавської еміграції українців.

9

Микола Чайковський, родом зі Станіславова, математик за своєю освітою, а тепер (уже років 18) учитель польської гімназії в Тарнові, належав до партії ССП, при чому був заступником голови ЦК, а після мого виходу, напевно, став головою. Я з ним зустрівся ще в Станіславові (1919), а згодом у Кам'янці-Подільському (1919-1921), де я з ним разом виробив програму і статут партії ССП, які згодом – також разом з ним – видали в Тарнові. Він не був членом Ради Республіки, але я весь час дружно з ним працював і листувався, коли виїхав до Крем'янця.

Розійшовся я з ним у 1923 р., коли він не погодився змінити і більш наблизити програму партії ССП до волинських умов, і з цього часу якось перервалися мої з ним відносини, особливо коли я вийшов з партії ССП. Належав він до тих небагатьох галичан, які в той час (1917-1923) могли стати на всеукраїнський масштаб. Він дуже добре знає польську і німецьку мови і має друковані праці.

Під час утворення Західної Української Республіки (уряд Петрушевича) був він бургомістром (головою) Станіславова, потім був заарештований поляками, а згодом йому дали місце в Тарнові, де його цінували не тільки як математика, але і як дуже хорошого музиканта.

10

Я маю трьох братів – Євгена, Бориса і Леоніда. Старший Євген живе за кордоном з 1907 року – спочатку в Парижі, потім у Лозанні, в Швейцарії, де і закінчив теологічний (протестантський) інститут. Він займається церковними справами (зустрічав його книжки з цих питань), працює в місцевій друкарні,

знаю спочатку був складальником, а зараз не знаю ким, добре знає європейські мови і має сина Василя (народився, здається, у 1914 році), який закінчив інститут у Берліні, а згодом у Празі (у Празі український). Брав він участь у військовій організації Петрограда і Царства Польського (служив він у фортеці Осовець), а тепер не належить до жодної організації і, здається, взагалі проти політичної боротьби. Я дуже рідко з ним переписувався – здається, за 18 років мого перебування у Польщі написав йому 2 або 3 рази, і то листи сімейного характеру (на прохання матері).

Молодший Леонід у кам'янець-подільський мій період був один час у мене асистентом на кафедрі ентомології (на агроном[ічному] факультеті), а згодом Леонід перейшов асистентом на кафедру зоології до проф[есора] Бучинського, на природ[ничо]-істор[ичний] факультет. Певний час у Кам'янці-Подільському і згодом у Тарнові Леонід працював також зі мною в партії ССП, а після мого виїзду з Тарнова він, незабаром по тому, переїхав спочатку вчителем у гімназію десь на Закарпаття (на півдні), а згодом отримав місце директора жіночої гімназії у Перемишлі, де і був більше 10 років, до моменту приходу Червоної армії. Де він тепер, я не знаю. Щодо своєї політичної діяльності, він мені якось писав як про «дитячу забаву», тому я думаю, що він не належить до будь-якої політичної партії. Він пише з агрономічних питань (зокрема, про садівництво) в «Сільському господареві» і має кілька друкованих книжок. З ним я теж не переписуюсь з моєї вини, оскільки він неодноразово сам писав до мене.

Брат Борис весь час живе у Дніпропетровську. Спочатку він був (як і його дружина) вчителем, а тепер старшим бухгалтером. У революційний час був він завідувачем господарства в Київському кадетському корпусі (або в училищі, не пам'ятаю), згодом кілька місяців був у Кам'янці-Подільському, звідки повернувся до Дніпропетровська. Ніколи він не брав участі в політичних партіях, тому думаю, що і тепер стоїть осторонь. З ним я також не переписувався, тільки питав у нього про свою матір, але ніколи сам Борис мені не написав жодного рядка, мабуть боявся писати, адже після свого повернення у Дніпропетровськ з Кам'янця-Подільського він був деякий час заарештований. У 1907, здається, році він також був заарештований у моїй справі, але згодом був виправданий.

З далеких своїх родичів – майже однофамільцем – я зустрічався з Бачинським Василем (ім'я не впевнений), який близько 20 років був вождем невеликої, але організованої партії «українських радикалів». Він вважався одним з кращих галицьких адвокатів, і завжди я чув про нього відгуки як про чесного суперника. Застрелився він близько 1930 року на грунті непорозумінь, яких він не міг розплутати.

Найбільш характерна моя зустріч була з ним у Києві на Трудовому Конгресі (січень 1919), коли він прочитав декларацію від імені уряду Петрушевича

(а я від імені уряду УНР) з приводу об'єднання обох Україн. Розмов з ним я не пригадую[51].

11

З польських політичних діячів я зустрічався дуже з небагатьма, мабуть тому, що жив у Польщі у маленьких містечках, а не в центрах політичного життя Польщі.

Зазначу на зустрічі у Крем'янці в 1922, коли в різний час, але в тому ж самому році, приїжджали Славек і Дашинський. Перший був другом і приятелем Пілсудського, неодноразовий прем'єр-міністр, а інший був у свій час головою варшавського Сейму (1922-23), членом ППС і противником Пілсудського. З обома я зустрівся на квартирі Михайла Панькевича, і обидва приїжджали, щоб з'ясувати погляди місцевих українців у зв'язку з виборами. Як завжди перед виборами, були вони щонайлюб'язнішими у ставленні до українців і обіцяли дуже багато, але все це були лише слова, що я бачив вже тоді. З генералом Желіховським – у майбутньому підкорювачем Вільна і сенатором, зустрівся в Одесі в 1919 році, де Желіховський був начальником польської дивізії, зорганізованої на Україні. Він у мене в Одесі бував кілька разів на квартирі, і якби лише сота частина того, що він мені говорив тоді про братерські відносини українців і поляків, була б здійснена, кращого не потрібно було. Був він також завжди ворогом СРСР і спокійно про більшовиків не міг говорити, так що я завжди думав, що у нього з більшовиками є особисті рахунки.

У Києві, а згодом і в Одесі і Бухаресті, я зустрічався з Кутіловським, польським послом при УНР. Був він пілсудчиком, бажав «федерації» України з Польщею, нічого не мав проти приєднання Галичини до України, але палко відстоював приналежність Полісся і Волині до Польщі, як «резервуар» експансії польського народу.

Весь час найосвіченішим генералом УНР і активним військовим діячем УНР був генерал генерального штабу Сальський, який згодом, у 1923, увійшов до генерального штабу польської армії, в якій і залишався до моменту розвалу Польської держави. Де він тепер, не знаю. У генеральному польському штабі він завідував (зі слів Скрипника) «східним» відділом, при чому багатьох офіцерів УНР втягнув у польську армію. У Варшаві він утворив щось на зразок військового інституту «заочного навчання», і багато офіцерів к[олишньої] армії УНР проходили під його керівництвом військову науку. Я якось випадково зустрівся з ним у Рівному (1929), де він зібрав к[олишніх] українських офіцерів, але на

[51] Серед депутатів Трудового конгресу України від ЗУНР знаходимо лише Бачинського Лева Васильовича (1872-1930) – галицького адвоката і громадського-політичного діяча, віце-президента Національної Ради ЗУНР, який очолював Українську радикальну партію (1918-1930). Очевидно, автор свідчень переплутав його з Бачинським Володимиром Миколайовичем (1880-1927) – адвокатом і політичним діячем, організатором Української національно-демократичної партії, членом Національної Ради ЗУНР, який у стані нервового розладу вчинив самогубство.

цих зборах я не був, тому що сам не був військовим і військовими питаннями не цікавився. Зустрічався я з ним і в Тарнові (1921-22), де він керував повстанцями проти СРСР.

Завершено 2 год.

6 грудня 1940 р.
Розпочато 21:30.

1

Історія утворення Радикальної української партії пов'язана з діяльністю українського емігранта 70-х років Михайла Петровича Драгоманова. Він, проживаючи якийсь час у Відні, перед своїм від'їздом у Женеву зав'язав тісні стосунки з галицькою молоддю – головним чином з Іваном Яковичем Франком та іншим своїм найвірнішим учнем, Павликом Михайлом Петровичем. Драгоманов намагався внести струмінь європеїзму і знайомства з російською літературою. За участю Драгоманова була закладена ціла серія журналів – як «Народ», «Друг», «Громадський голос», «Молот», «Життя й Слово» і т. д., які поступово з органів літературних ставали і партійними органами новоствореної радикальної партії. Тут головним чином проводилися такі думки: 1) боротьба з релігією, клерикалізмом, 2) спілкування з європейськими ідеями (було тоді перекладено багато творів Енгельса і Маркса – у мене до арешту був «Комуніст[ичний] маніфест» 70-х років, видання радикальної партії, перекладені українською Гончаров, Гоголь, Пушкін, Тургєнєв, Золя), 3) організація селянських мітингів («віча») – на яких вперше в Галичині втягувалася селянська маса в політичну боротьбу, 4) боротьба з польськими обшарниками (тобто поміщиками, від яких так страждав український народ в Галичині). Організація робочого руху – на соціал[істичній] основі – була також розпочата Драгомановим і Франком, які спільно (разом) з польськими соціалістами (Вислоухом, Дашинським) і деякими єврейськими (не пам'ятаю прізвищ) утворили першу галицьку соціалістичну партію, яка користувалася всіма цими трьома мовами. Програма цієї партії була написана Іваном Франком.

У цей час, 70-80 роки, крім радикальної української партії (по суті селянської, але яка називала себе соціалістичною), була лише одна «демократична» українська партія з органом «Діло», і в яку входила, головним чином, тодішня українська інтелігенція – тобто священики і люди «вільної професії» (голов[ним] чином вчителі), які вийшли з духовенства. Демократична партія була клерикальною і «угодовою», тобто завжди була в згоді з поляками і польською адміністрацією, якій Відень віддав у повне розпорядження все галицьке населення, незалежно від релігії та національності. Так от, біля цієї реакційної «демократичної» партії (Барвінський Олександр – як вождь) – радикали безумовно були чимось свіжим, прогресивним, «радикальним» – як тоді говорили. Зрозуміло, що перші діячі цієї партії по кілька разів сиділи

у польських в'язницях (Іван Франко, Охримович, Анна Павлик і т. д.) або висилалися за кордон Австрії (М. Павлик).

Радикальна партія в 70-80 і 90-х роках внесла цілу революцію в український рух в Галичині і найголовніше «сколихнула» селянську масу – що, незалежно від того, чим все це закінчилося – мало величезне значення в процесі політичної і соціальної самосвідомості українців у Галичині. Все ж польська адміністрація, будучи завжди у згоді з демократичною («угодовою») партією – мало пропускала послів-українців радикалів у місцевий («галицький») сейм і до віденського парламенту. З радикальних послів необхідно в цей час відзначити Охримовича, Стефаника та цілу низку селянських діячів, котрі просто (безпосередньо) проходили у парламент, де показали себе не гірше дипломованої інтелігенції.

Галицька ж соціалістична партія (про яку я згадував вище, організована Іваном Франком) стала помалу чисто польською, і лише згодом утворилися окремі соціал[істичні] партії – українські та єврейські.

Від 1894 року в Галичині настає переворот. За допомогою Грушевського Михайла Сергійовича, який до цього часу стає професором Львівського університету, реформується «демократична» партія – через що надто угодовський і клерикальний елемент (разом з Барвінським Олександром) відходить, утворюючи свою чисто «клерикальну» партію, деякі елементи «радикалів» (Охримович) переходять до «демократичної» партії, і утворюється УНДО (Українське національно-демократичне об'єднання) – вождями якого (за останній час) були Левицький і Мудрий. Це УНДО схоже на партію «кадетів» (можливо лівішого відтінку), перейняло на 80-90% увесь політичний рух українського народу в Галичині, і 20% залишилося на частку старої радикальної партії (соціалістичний рух в Галичині вимірюється не більше 1%). Націоналістичні групи ще більше радикального спрямування, ніж сама радикальна партія, кажу про УН («українських націоналістів»), фашисти (донцовці) або ВОУ («Військова організація українців») – утворилися головним чином після першої імперіалістичної війни і не складають за своєю чисельністю помітного руху серед галицького українського народу.

Після перевороту в 90-х роках, тобто після утворення УНДО, радикальна партія стала народницькою, дуже близькою до партії «українських соціал-революціонерів» (але без терору), з якими радикали завжди дуже охоче працювали, і багато емігрантів з України, живучи в Галичині, входили до радикальної партії, і, навпаки, в ЦК УСР (у Києві) завжди було кілька радикалів – молодших (Залізняк, Охримович-син, Веселовський). У парламенті австрійському або в сеймі львівському «радикальних» послів ніколи не було більше 10-12, так було і пізніше у варшавському Сеймі. Вождем радикалів довший час був Василь Бачинський, мій далекий родич.

Радикальна партія на Волині мала небагато своїх осередків – я такі осередки знаю в Рівному і Крем'янці. Пізніше радикальна партія провела єдиного посла у варшавський Сейм – Семена Жука, вчителя (і родом) з Крем'янецького повіту. Оскільки я знаю, ніяких змін в програмі радикальної партії не настало в момент закладення своїх організацій на Волині, і ніякої ролі на Волині радик[альна] партія не відігравала.

2

З Віктором Черновим я зустрівся в Петрограді, якщо не помиляюсь у 1904 або 1905 році. Мене тоді запрошували поїхати до Фінляндії на з'їзд соціалістів-революціонерів від українських студентських (с[оціал]-р[еволюційних]) організацій, і я лише випадково не побував на цьому з'їзді. З цього приводу я розмовляв з Черновим. Потім я з ним зустрівся на зборах «трудовиків», мабуть першої ж Державної Думи (а можливо згодом і на другій). Там я його чув, як він говорив про аграрне питання. У цих Думах я взяв участь в утворенні «української фракції» (разом з Василем Доманицьким). Тут же виступав на фракціях і Михайло Грушевський. Я також брав участь в органі «української фракції» – «Вістях» (Петроград), а згодом разом з Русовими (Олександром і Софією) заклали в Петрограді журнал «Український Вісник» (російською мовою), редактором якого став Максим Славінський (моя роль була технічного характеру, хоча я й був ініціатором цього журналу).

Особливих розмов з Черновим у думських фракціях я не пам'ятаю.

Нарешті, я зустрівся з Черновим у Парижі (1907) на зборах (був на одному з'їзді в Парижі, на рефератах і в дискусійних вечорах, влаштованих лівими с[оціалістами]-р[еволюціонерами] у зв'язку з викриттям Азефа). Розмов з ним я не мав, оскільки я тоді більш тяжів до лівих с[оціалістів]-р[еволюціонерів], яких Чернов не міг терпіти. В органах с[оціалістів]-р[еволюціонерів] (починаючи з «Революційної Росії» та інших), я ніколи не брав участі. Останній раз я зустрівся з Черновим у Петрограді, коли приїхав на Всеросійські Установчі Збори (січень 1918). Тут праві с[оціалісти]-р[еволюціонери] запросили нас, українців (і мене в тому числі), з'ясувати свій погляд на Установ[чі] Збори і на стан справ у Росії (мені здається, на цих зборах було 5 або 6 с[оціалістів]-р[еволюціонерів], в тому числі і В. Чернов, який мене зовсім забув, і я не нагадував йому про старі зустрічі). Ми, українці, були тієї думки, що нова Росія має будуватися знизу, і що нам потрібні не Всерос[ійські] Уст[ановчі] Збори (які напевно розженуть), а Українські Установ[чі] Збори. Був присутній потім, як В. Чернова обирали головою Установ[чих] Зборів (без наших голосів), і відразу після зачитання нашої декларації – Всер[осійські] Уст[ановчі] Збори були розігнані. З Віктором Черновим я ніколи не листувався і після 1918 січня місяця ніколи не бачився.

Завершено 1:20.

7 грудня 1940 р.
Розпочато о 15 годині.

У 1927-28 році, коли я ще жив в с. Биківцях (поблизу м. Шумська) Крем'янецького повіту, правда не весь час, але й покидав Биковці на короткий час, я вичитав з українських газет («Діло») у Луцьку, що із Канади повинен швидко повернутися український поет Петро Карманський, який кілька років був учителем гімназії в цій країні. Я прочитав цілу серію його кореспонденцій з Канади і тоді ще з Луцька послав Карманському копію свого диплома і прохання влаштувати мене в Канаді, де-небудь у школі. Через кілька тижнів отримав я від Карманського назад свій лист (поет, напевно, переплутав мій лист з дипломом), а на додаток Карманський писав мені, що охоче може влаштувати мене в тій же гімназії, де він працює, але попереджає, що життя в Канаді дуже важке і потрібно добре подумати, перш ніж туди зважитися поїхати. Я йому ще раз написав, оскільки хотів знати, скільки буде коштувати мені переїзд, яке там життя і т. д. – і у відповідь отримав вичерпні інформації та пропозицію написати, коли думаю виїхати, на скільки душ сім'ї потрібно дістати візи і т. д. Все це писав уже не Карманський, а секретар української гімназії у Вінніпезі. На жаль, нічого з цього не вийшло, так як сім'я моя відмовилася їхати. Кажу на жаль, оскільно жив я тоді неважно. У Канаді існує величезна українська колонія, яка налічує більше 1 ½ мільйона душ. Українці живуть згуртованою масою, цілими селами і містами, при чому центром є велике місто Вінніпег, в якому є кілька українських гімназій, і де більшість міського самоврядування в руках українців. Величезна маса українців, які переселилися до Канади, за своїм походженням з Галичини і Закарпаття, але є багато з Волині та Наддніпрянської України. Вони отримали багато землі і живуть там заможно. Там виходить кілька газет (я бачив три), журналів (я бачив журнал з бджільництва); як вище сказав, мають у своїх руках школи, гімназії та, здається, кілька університетських кафедр. Там є два єпископи (один православний, інший уніатський), кілька послів у парламенті, заступник намісника українець, мають багато народних домів, своїх театрів, і навіть українцям дозволено мати своє військо (ну й поліцію). Я читав у газетах, що українці закупили кілька аеропланів і дирижаблів і мають – не пам'ятаю який – військовий корабль. Весь цей флот (повітряний і морський) носить українські назви, з яких я пам'ятаю назву одного дирижабля – «Україна». У галицькій українській пресі можна віднайти багато даних про життя українців у Канаді, є кілька брошурок, а ще більше таких відомостей можна дістати, читаючи канадські українські газети.

Читаючи галицьку пресу (здається «Новий час»), я знаю, що у Вінніпезі є інформаційне бюро, де друкуються брошури про становище українського народу в Польщі і в СРСР, але цих брошурок я не тримав в руках. Особливо

мілітарний рух посилився у Канаді з часу оголошення війни Англією Німеччині. Там, у Канаді, були якісь військові маневри, де виступав намісник Канади, який висловлював ту думку, що, якщо потрібно буде, українці не відмовляться зорганізувати свої полки на захист своєї нової батьківщини (Канади). Тепер виїхали в Канаду український генерал (к[олишнього] австрійського генер[ального] штабу) Кравс і інший генерал Омелянович-Павленко (родом з Дніпропетровська), тільки не пам'ятаю – старший чи молодший. Посол Степан Скрипник, після розбиття Польщі, виїхав спочатку до Німеччини, по тому знаю був у Парижі (говорив звідти по радіо), а тепер виїхав до Канади, але про його там діяльність не маю відомостей.

Там є кілька політичних партій, з них знаю дві клерикальних (православна і католицька, тобто уніатська), потім «демократична» українська партія (схожа на кадетів) і кілька груп соціалістів різного спрямування, але я добре не розібрався в їх угрупованнях, оскільки нечасто міг читати канадські газети. Припускаю, що всі ці партії мають зв'язки з українським населенням к[олишньої] Польщі (і Закарпаття), насамперед тому що тут, у к[олишній] Польщі, багато залишилося їх родичів, яким вони пересилають долари, але чи існують певні взаємини між політичними партіями українців к[олишньої] Польщі та Канади – мені невідомо, все ж від'їзд двох генералів і Скрипника в Канаду вказує, що цей зв'язок має існувати.

Завершено 16:40.

18 грудня 1940 р.

Розпочато 22 г. дня.

1

У 1932 р. дізнався я з газет, що в Парижі проектується конгрес ентомологів і фахівців з хвороб рослин, і що у складі організаційного комітету конгресу бере участь мій учитель Prunet (Прюне), і я останньому вислав дві своїх замітки («Вплив личинок травневого жука на Phytophthora infestans» і «Tavelure на листках яблуні»), в результаті чого я отримав запрошення від організаційного комітету конгресу приїхати в Париж. Все ж виїхати мені не вдалося, оскільки не отримав знижки на закордонний паспорт, з одного боку, а з іншого, дружина моя боялася, що виїхавши до Франції, я там і залишусь, оскільки ніщо мене врешті-решт не пов'язувало з Польщею, окрім сім'ї. За все перебування своє в Польщі цей проектований виїзд до Франції був єдиним випадком. У Франції, де я жив кілька років до 1917 року, у мене залишилися деякі старі зв'язки і знайомства, до яких додалися й нові знайомства із середовища емігрантов уряду УНР, з якими я правда не мав відносин, але, поїхавши, скажімо в 1932 р до Франції, я можливо знову відновив би знайомства. Насамперед за все, у Парижі жила (тепер не живе) моя заміжня дочка зі своєю сім'єю, а далі Косенко, з яким я був

колись у ЦК ССП (селянській соціал[істичній] партії) і з яким я ще листувався до 1923 року, коли розійшовся у питанні про зміну програми ССП, бажаючи цю останню наблизити до волинським умов к[олишньої] Польської держави. Після 1923 року я нікому не писав жодного листа до Франції, за винятком нечисленних листів дочки. В сьогоднінній час Косенко завідує (або принаймні до 1923 р завідував) інформаційним бюром українців у Парижі, яке поставило собі за мету інформувати французьку пресу про становище українського народу. Такі бюро існують у Парижі, Лондоні, Берліні, Римі та Лозанні, а крім того, і в Нью-Йорку. Свого часу – в роках 1910-1912 – я також завідував інформаційним бюром у Парижі. Крім того, Косенко редагує орган Уряду УНР в Парижі (La Tribune d'Ukraine – Трибуна України), який виходить як українською, так і французькою.

У Парижі живе заступник Директорії УНР Андрій Лівицький, якого я знав ще в 1922 в Тарнові, але з яким я ніколи не листувався, і Прокопович, прем'єр-міністр уряду УНР, котрого я також знав, коли Прокопович був міністром народної освіти в Києві і у якого я бував у справах технікуму в Дніпропетровську (разом з проф[есором] Івановим), як декан механічного факультету названого технікуму. Але після переїзду Прокоповича в Париж, я більше з ним не листувався.

Може бути, і навіть напевно, у Франції живе немало людей, яких я коли-небудь знав або зустрічався, але назвати їх не зумію. Так, напр[иклад], у Парижі існує Бібліотека імені Петлюри, на чолі якої стоїть теж мій знайомий з Дніпропетровська, але його прізвища я не пам'ятаю. Таким чином, не приховую, що, маючи мізерне існування в Польщі і виїхавши випадково до Франції, я можливо більше і не повернувся б назад, влаштувавшись де-небудь у Франції, Англії чи Швейцарії, де всюди колись мав знайомства, як місцевих людей, так і емігрантів, і там би залишився.

2

У Німеччині я не жив, але був кілька разів проїздом впродовж кількох днів, ще до 1917 г. Не маю також у Німеччині знайомих, але можливо тепер там живе і немало людей, яких я коли-небудь знав, але назвати їх не зумію.

Під час свого вислання з Волині перед оголошенням війни Польщі Німеччиною, я зустрівся у вересні 1940 р. з архітектором Тимошенком, який був головою ВУО (Волинського українського об'єднання) і від нього я дізнався, що вся Волинь, яка була в межах Польської держави, повинна перейти до СРСР. Тимошенко знав про це, приїхавши з Варшави (він був депутатом варшавського Сейму). Під час моєї розмови з ним ще війська Червоної армії не зайняли Волинь (це сталося через тиждень після моєї розмови з Тимошенком), і я був за 130 кілометрів від кордону СРСР і досить близько від теперішнього кордону СРСР і Німеччини. Тимошенко, повідомляючи мені цю звістку, сказав, що він поїде в Німеччину (точніше сказав «за кордон») і запитав, як же я вирішив. На його запитання я відповів, що залишусь на Волині і нікуди не поїду, на що він

сказав – «Ну, бажаю щастя!». Я впевнений, що якби я сказав, що також хотів би виїхати за кордон, Тимошенко або запропонував їхати з ним, або допоміг би мені в цьому. Кілька днів після моєї розмови з Тимошенком я пішов пішки додому в Межирічі, куди і дійшов за два дні, зустрівши Червону армію за 10 або 15 кілометрів від Межирічі. За ці два дні, якби я пішов у протилежний бік, я напевно був би у Варшаві або навіть мені і не потрібно було б так далеко йти, оскільки вже в Тарнові (недалеко від Кракова) живе сімейство дружини мого молодшого брата Леоніда Васильовича, де б я міг напевно і залишитися, принаймні тимчасово. Як в Межирічі, так і в протилежний бік – у Тарнові або Варшаві, я все одно мав би справу з польським військом і з німецькими бомбовиками-аеропланами, від яких я лише випадково залишився живим.

Будучи завідувачем школою у Великій Харучі, у мене в школі була вчителька, котра, разом зі своїм братом, також учителем у Межирічі, виїхали мабуть (і навіть напевно) до Німеччини. Правда вона мені не пропонувала їхати з нею, але якби я захотів емігрувати до Німеччини, то також міг поїхати з ними – тобто з братом і сестрою.

До Німеччини виїхали німецькі осадники, яких було немало і навколо Великої Харучі і поблизу Межирічі, і вони, їдучи до Німеччини, заходили до мене і в Харучу (в кооператив) і в Межирічі (де дружина купила у них муку за польські гроші). І я мав цілковиту можливість виїхати з німецькими осадниками, абсолютно легально, з німецьким паспортом, за кордон. Нарешті Малиновський, який за розпорядженням Межиріцького ревкому був у репатріаційній комісії, яка займалася переправленням німецьких громадян – також міг мені дістати легальний паспорт на від'їзд до Німеччини, якщо б я тільки йому натякнув навіть про це.

Все це я відзначаю для того, щоб показати, що ще завчасно (з Луцька у вересні 1929) і пізніше, рік тому назад (у грудні 1939 і в січні 1940), я мав кілька разів можливість – якби я захотів – виїхати з Волині до Німеччини (або взагалі за кордон), і то без ризику з мого боку. І якщо я не виїхав, то просто тому, що не хотів виїжджати.

Не хотів я виїхати за кількома мотивами.

По-перше, я був уже в еміграції і знаю, що вартує це життя-буття емігранта. Далі моя сім'я залишалася тут і могла мати неприємності, або принаймні їй мій від'їзд зашкодив би (в службовому відношенні дружині як вчительці), і я не хотів вже розривати зв'язок зі своїм сімейством. А головне, я добре знав німців, знав їхнє ставлення до українського народу під час гетьманщини, ще тоді редагуючи ЦО УСР «Боротьба» в Києві, помістив не одну різку статтю проти німецької політики в Україні. Німцям я не вірю і їх не люблю, і переїжджати до них і з ними жити я абсолютно не хотів. Орієнтуватися на німецьку державу, як колись це робили УСР (і з чим я ніколи не був згоден, залишаючись у меншості з цього

приводу в ЦК УСР), або як тепер орієнтується деяка частина українців (берлінська еміграція або емігранти-українці в Чехії чи в Закарпатті) – я теж не можу, адже я не вірю німцям і їх доброзичливості стосовно українців. Нарешті, у мене, живучи в Польщі, змінилися потроху мої упередження стосовно тих, проти котрих я колись був. Виїхавши в Польщу, я думав, що Польща допоможе українцям і дуже швидко, майже в перші роки свого життя я дуже добре дізнався ціну полякам і ціну їх гасла «За Вашу і Нашу свободу» – і залишився біля розбитого корита, розірвавши з Наддніпрянською Україною і не будучи в змозі що-небудь робити для українського народу в межах Польської держави, яка в остаточному підсумку мені не вірила і не давала мені не лише щось робити, а й навіть більш-менш непогано жити.

Тому я абсолютно свідомо залишився на Волині, на Західній Україні, почав працювати (і думаю цілком сумлінно) в радянській школі і чекав, що раніше чи пізніше мене заарештують і притягнуть до відповідальності за колишньою мою діяльність – але все ж вважав це за краще від еміграції і роботи в Німеччині, з якою мене нічого не пов'язує, і на яку я не маю жодних планів, як особистих, так і, особливо, у ставленні до українського народу.

Завершено 1:30.

С.Бачинський.
Свідчення прийняла ст[арша] оп[еративна] уп[овноважена] 2-го від[ділення] УДБ НКВС УРСР серж[ант] держ[авної] безп[еки] Логінова[52].

ГДА СБУ, м. Київ, ф. 6, спр. 69842, т. 2, арк. 1-45.
Оригінал, рукопис.

Публікація, переклад українською, примітки Руслани Давидюк

[52] С. Бачинський та старша оперативна уповноважена Логінова поставили свої підписи після кожної попередньої частини свідчень.

Власноручні покази заарештованого Євгена Богуславського
11-23 січня 1950 р.

Лютнева революція 1917 року застала мене у м. Жмеринка Подільської губ., де я займав посаду інспектора гімназії. Я був автором брошур «Вітчизняна війна 1812 року», «Трьохсотліття дому Романових», «Кочубей», «Іскра». Остання, як і «Трьохсотліття дому Романових», управлінням Київського учбового округу була на конкурсі премійована, але не надрукована, тільки в органі Київського учбового округу «Циркуляри К[иївського] Уч[бового] Округу» була похвальна для мене рецензія. Брошури допомогли мені висунитись серед педагогів, але тепер, за переоцінки цінностей, стали матеріалом проти мене. Влітку 1917 року помер директор гімназії, почалася серед педагогів Жмеринської гімназії і батьків учнів боротьба проти моєї кандидатури і, хоч мене не усували від керівництва гімназією, я порахував за краще залишити Жмеринку. На початку 1918 року я отримав заняття у відділі народної освіти Вінницького повітового земства і декілька уроків у Вінницькій міській гімназії.

У міжвоєнний період

Центральна Рада, організована у Києві у березні 1917 року, привела на Україну німців. Німецькі загони зайняти Вінницю у березні 1918 року. З членів Центральної Ради від Вінниці пригадується Рижій Іван Петрович[1], який був одночасно і членом земської управи. Він мені розповідав про втечу Центральної Ради з Києва, про те, як відбувалося «законодавство» Центральної Ради у вагонах: на ходу були прийняті деякі закони і між іншим земельний закон. З німцями приїхав до Вінниці військовий міністр Центральної Ради Жуковський, але довго у Вінниці не затримався. У квітні 1918 року відбувся розгін Центральної Ради; на Україні з'явився гетьман Скоропадський, з'явилися губернські і повітові старости. На Поділлі губ[ернським] старостою був призначений гетьманом Кисельов, а вінницьким повітовим старостою Гусаков[2]. Незабаром після німців на Україну прийшли австрійці. Створені були на кордоні поблизу Кам'янець-Подільського інциденти; питання набуло такого характеру, що для наведення

[1] Рижій Іван Петрович – член УЦР, вінницький повітовий комісар.

[2] Гусаков Пилип Миколайович (1873-?) – навчався у Немирівській чоловічій гімназії, Єлисаветградському кавалерійському училищі, служив в установах державного кіннозаводства (1911-1918). 29 травня 1918 р. призначений вінницьким повітовим старостою.

порядку потрібна була допомога, і за такою допомогою до штабу австрійського генерала Бем-Ермолі[3] звернулися від імені українського населення адв[окат] Степура і приватно повірений Ніколаєв. Штаб Бем-Ермолі пізніше переїхав у Вінницю. З австрійцями переїхала на Україну і дивізія галицьких «Січових Стрільців» із своїм «архікнязем» Василем Вишиваним (Вільгельм Габсбург). У кожний повіт України (на Правобережжі) дивізія визначила по два січових стрільці нібито з метою охороняти інтереси населення; як казали, робити інтервенції з різних питань перед адміністрацією. У Вінниці представниками «Січових Стрільців» були Остап Вахнянин[4] і Кость Танчеківський[5]. Ще раніше, у пору Центральної Ради, у Вінниці з'явилися особи галицької інтелігенції з колишніх військовополонених – Козоріс[6], Бабій, Бунт[7], Козак[8] та інші; приїжджали й інші січові стрільці; пам'ятаю приїжджав поет Карманський. Відбувалась українізація. Я, як і раніше, працював у відділі нар[одної] освіти; начальником моїм був Озерянський Іван Юхимович[9], а губернським комісаром освіти Щириця Юхим Іванович[10], з викладачів учительського інституту. Щириця доручив мені обстеження Гайсинської гімназії, де педагоги поділились на дві групи і розсварились між собою. Директором був Левицький Петро, людина досить крутого норову, зі своїми вимогами, налаштував проти себе багатьох педагогів. Старостою в Гайсині в ту пору був Сінокосов.

Між тим, гетьманська політика з жорстоким терором населення викликала обурення мас і української інтелігенції. Каральні експедиції не припинялися.

---

[3] Бем-Ермолі Едуард фон (1856-1941) – барон, австрійський воєначальник, фельдмаршал австро-угорської армії, учасник Першої світової війни. Після укладання Берестейського миру австро-угорські війська зайняли південні губернії УНР. За угодою з Німеччиною зона окупації австро-угорської армії охоплювала частину Волинської, Подільську, Херсонську і Катеринославську губернії, Миколаїв, Маріуполь і Ростов-на-Дону. У квітні 1918 р. 2-гу австро-угорську армію було реорганізовано у Східну армію, а у травні того ж року фон Бем-Ермолі передав командування нею генералові Альфреду Краусу. 1938 р. отримав почесне звання генерал-фельдмаршала Вермахту, єдиний австрійський вищий воєначальник, чиє звання було підтверджене Третім Рейхом.

[4] Вахнянин Остап (1890-1924) – український січовий стрілець, пластовий і культурний діяч. Загинув внаслідок нещасного випадку, похований у Львові

[5] Ймовірно, Паньківський Кость (1897-1973) – пластовий діяч, публіцист, адвокат, голова уряду УНР у вигнанні. Похований на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку.

[6] Козоріс Михайло Кирович (1882-1937) – український прозаїк, поет, байкар, публіцист. Учитель першої української гімназії Вінницької «Просвіти». Заарештований і засуджений у 1933 р., розстріляний у Сандормоху.

[7] Бунт П.Є. – член ради Вінницької «Просвіти».

[8] Козак Володимир Петрович – педагог, учитель першої української гімназії та секретар Вінницької «Просвіти», викладач Вінницького учительського інституту.

[9] Озерянський Іван Юхимович – голова вінницької «Просвіти».

[10] Щириця Юхим Онуфрійович (1880-1919) – громадський і політичний діяч. Викладач Вінницького учительського інституту. Подільський губернський комісар освіти, товариш міністра освіти УНР. Заарештований органами ЧК у квітні 1919 р. у Вінниці, вивезений до Києва і розстріляний.

Щоб вплинути на інтелігенцію гетьман розсилав своїх емісарів. У Вінницю приїжджав, між іншим, Касіян, адвокат з Коломиї[11].

Приблизно в середині літа 1918 року, за зразком Києва та інших міст, у Вінниці виник Національний український союз. Я увійшов у Союз, а згодом у Національну Раду від Вінницької Просвіти, яка ще з часів революції розгорнула широку діяльність, видаючи підручники та книги для читання. Видані були в першу чергу священна історія на укр[аїнській] мові буковинського священика Семаки[12], а також читанки для молодших класів школи.

За розпорядженням гетьманської влади в кінці літа 1918 року у Вінниці відбулися масові арешти української інтелігенції. Була арештована вся земська управа на чолі з її головою Йос[ипом] Устиновичем Лозовим[13]. Староство не дало пояснень; делегація від українців звернулась до угорських військових властей, які в цей час стояли у Вінниці. Незабаром арештовані були звільнені. В делегації до угорців і я брав участь.

Влітку 1918 року губернська земська управа разом з Національною Радою влаштували на честь угорців обід, на якому був присутній командир II Подільського корпусу генерал Єрошевич[14]. На обіді говорили про самостійну Угорщину. З промовами виступали ген[ерал] Єрошевич, голова земської управи Приходько Віктор[15], член земської управи Іваницький Сергій[16]. Я на обіді був присутній, але з промовою не виступав. Коли був обід – раніше арештів чи після них, затрудняюсь відповісти; нинішнє враження таке, що раніше них.

Весну і літо 1918 року я провів у турботах щодо відкриття у м. Вінниці української гімназії. Гімназія була відкрита 20 липня 1918 року, і в присутності гетьманського міністра освіти Василенка, професора Вінницької гімназії.

У жовтні 1918 року відбулося відкриття Кам'янецького університету. Я з групою вінничан був посланий в якості представника вінницького земства вітати

---

[11] Касіян Василь (1888-1962) – адвокат, громадсько-культурний діяч, кооператор. У 1939 р. заарештований органами НКВС, зумів вийти на волю і нелегально перебрався до Кракова. На еміграції у Німеччині, США, де й помер.

[12] Семака Є. Церковна Історія. – Відень: ц. к. видання шк. книжок, 1906. – 308 с.

[13] Лозино-Лозинський Йосип Іустинович – земський діяч, у березні 1917 р. – член виконавчого комітету Ради громадських об'єднань у Вінниці.

[14] Єрошевич Петро Костянтинович (1870 – після 1945) – військовий діяч, генерал-лейтенант, закінчив академію Генерального штабу. У 1917 р. командував 11-м армійським корпусом на Південно-Західному фронті. У період УЦР – командир 2-го Подільського корпусу, зберіг цю посаду в період Гетьманату. Перейшов на сторону Директорії, виділивши їй шість батальйонів. У Армії УНР командував Волинським корпусом, 1-ю північною дивізією. Емігрував до Польщі. Заарештований і вивезений до СРСР, помер у радянських таборах.

[15] Приходько Віктор Кіндратович (1886-1982) – громадсько-політичний і державний діяч. Член УЦР, з 25 квітня 1918 р. – голова Подільської губернської народної управи. З квітня 1919 р. – міністр юстиції, товариш міністра фінансів Директорії УНР. На еміграції в Чехословаччині і США. Помер у Нью-Йорку.

[16] Іваницький Сергій – секретар подільської «Просвіти», зі встановленням радянської влади виїхав у Ленінград, захистив кандидатську дисертацію, працював у місцевому педінституті.

новий розсадник науки. Гетьман прислав одного зі своїх генералів (на прізвище, здається, Хрульова) зі спеціальною грамотою. Від Київської Національної Ради були Микита Шаповал[17] і Холодний Петро Іванович[18]. Зібралося багато земських діячів, кооператорів, як і з центру (Києва), так і з периферії. Тут я вперше зустрівся з Ів[аном] Ів[ановичем] Огієнком, який був організатором і першим ректором Кам'янецького Університету. Тоді мою увагу зацікавила схильність Огієнка до церковно-релігійних питань. Перед ним на столі в кабінеті лежало рідке видання так званої Острозької Біблії 1580 року. Святкування носило характер національної (української) маніфестації. Хор під керівництвом Кошиця[19] часто повторював пісню на слова Ів[ана] Франка «Не пора, не пора москалеві, ляхові служить» і «Ми, гайдамаки».

У листопаді 1918 року розпалася Австро-Угорщина. Австрійські війська залишили Вінницю. Майно, яке вони залишали, земство перебирало у свої руки. Я з іншими працівниками земства брав у цьому участь. Пам'ятаю, що вдалося мені зберегти від знищення значну частину архіву армії Бем-Ермолі.

У другій половині листопада у Києві почалося повстання проти гетьмана. Організувалась Директорія на чолі з Винниченком. У Вінниці усунення гетьманських властей відбулося порівняно легко. Я був у числі керівників повстання у Вінниці. Генерал Єрошевич зразу перейшов на сторону повсталих. Староста Гусаков утік. У Вінниці був штаб так званої Південної Армії (окремої від Денікіна); штаб і багато офіцерів-добровольців були затримані.

Вінницька Національна Рада намітила мене в кандидати на пост «Губернського комісара»; пізніше від Винниченка прийшло призначення. Роботи було багато. Довелося турбуватися про мобілізованих, які охоче йшли проти гетьмана. Поверталися з Австрії, а потім Німеччини обідрані і голодні військовополонені – потрібно було допомагати. Почалися хвороби, між іншим сипний тиф – медична допомога в основному теж була у віданні губернського комісара. Губернією бродили гетьманські стражники – «варта» (населення називало їх пиріжком за форму головного убору); відбувалися безчинства, боротьба з ними була дуже важкою. Окремо від Директорії в районі Козятина був ще керівник повстання проти гетьмана Оскілко, висунутий, очевидно, поляками. Боротися з ним не доводилось, але потрібно було налагодити стосунки мирного характеру. Під

[17] Шаповал Микита Юхимович (1882-1932) – політичний і громадський діяч, публіцист, соціолог, поет, за фахом лісник. Член УЦР, міністр пошт і телеграфу в уряді В. Винниченка (після 3 Універсалу), співавтор 4 Універсалу. Генеральний секретар, згодом голова Українського національного союзу, співорганізатор протигетьманського повстання. Міністр земельних справ в уряді В. Чехівського за Директорії. Згодом у еміграції, секретар дипломатичної місії УНР у Будапешті, потім у Празі, де, користуючися з підтримки Т. Масарика, розвинув жваву громадсько-політичну і культурну діяльність. Помер у Ржевницях біля Праги.

[18] Холодний Петро Іванович (1876-1930) – державний, громадський діяч, член УЦР, міністр народної освіти УНР, художник, учений-хімік. Помер у Варшаві.

[19] Кошиць Олександр Антонович (1875-1944) – український хоровий диригент, композитор, етнограф та письменник-мемуарист. Співорганізатор і керівник Української республіканської капели.

самою Вінницею – Літинчанах, Стрижавці – відчувалась діяльність польських підпільних організацій. Коли Київ був звільнений від гетьмана і німців (друга половина грудня 1918 року), я їздив у Київ за керівними вказівками, але там була плутанина, нічим допомогти мені не могли. Незабаром почали намічатися ознаки провалу Директорії: окремі особи – Шаповал, Огієнко – приїхали з Києва у Вінницю, щоб, не особливо затримуючись, їхати далі (в Кам'янець); до них теж потрібно було з'являтися і вислуховувати нерідко зауваження (особливо від Огієнка). Вінницькі керівники повстання проти гетьмана – д[окто]р Базилевич[20], Янко[21] – зайняті були своїми справами і теж не надавали допомоги.

В кінці січня (можливо, на початку лютого) 1919 року більшість членів Директорії переїхала у Вінницю. Петлюру у Вінниці я не бачив: він був на фронті біля відступаючих своїх військ. Клопоти мої, як губернського комісара, біля Директорії збільшились. Розселилися члени Директорії в готелі «Savoy» (тодішня назва). Мені вдалося виклопотати у Винниченка асигнування на побудову приміщення гімназії – це пояснювалось як допомога вінницькій громаді за повстання проти гетьмана.

Під час боротьби військ Директорії проти гетьмана нас дивувала поінформованість гетьманських кіл про стан справ у Києві. Пошта, телеграф, і телеграф ІНДО[22], що пролягав через Вінницю, були в наших руках і під нашим контролем; виявилось, що зв'язком була вузькоколійна дорога і її телеграф. Цим телеграфом було передано розпорядження гетьмана, яке ставило мене та інших вінницьких повстанців поза законом.

Невеликий німецький гарнізон все ще залишався у Вінниці, займаючи приміщення тодішнього реального училища. Генерал Єрошевич вважав справу роззброєння цього гарнізону легкою, але ми не хотіли зайвих жертв, тим більше, що в розпорядженні німців, за нашими відомостями, було декілька гармат, якими вони могли [пошкодити] будівлю готелю, зайнятого Директорією. Німців дещо налякав ген[ерал] Єрошевич, а потім вступили у переговори, які проводив я. Підписано було угоду, яка дозволяла німцям без зброї, боєприпасів і коней, із запасом їжі на декілька днів їхати додому в Німеччину. Була надана німцям деяка сума грошей. Начальником німецького гарнізону був майор з Гамбурга, власник фабрики марципанів.

І у Вінниці становище Директорії під натиском радянських військ [було] нестійке. Фронт наближався, і Директорія переїхала в Кам'янець. Ген[ерал]

[20] Базилевич О. Й. – член УСДРП, голова Вінницької філії Українського національного союзу.

[21] Янко Олександр Петрович (1879-1938) – земський і політичний діяч. Член УЦР і Українського національного союзу, один з організаторів антигетьманського перевороту. У 1919 р. перейшов на більшовицькі позиції. У 1920-1923 рр. жив у Томську, згодом повернувся в Україну. У грудні 1937 р заарештований, 22 вересня 1938 р. засуджений до розстрілу.

[22] Індо-Європейський телеграф – телеграфна лінія, прокладена в XIX ст. між країнами Європи та Індією. Лінія проходила через Німеччину, західні губернії Російської імперії, Крим, Кавказ і Персію.

Єрошевич, користуючись перепочинком, виїхав на відпочинок, і мені один раз довелось вирішувати військову задачу: начальник штабу II Подільського корпусу (на прізвище, здається, полк[овник] Бортновський)[23], доповів мені, що румуни, зайнявши Бессарабію, добираються до Могилів-Подільського, і вже загрожують Атакам (поселення на протилежній від Могильова стороні Дніпра), і запропонував декілька планів, як затримати румунів. Рішення повинен був, за відсутності ген[ерала] Єрошевича, прийняти я. Пізніше, після повернення з відпочинку, моє рішення (вже точно яке, не пам'ятаю), ген[ерал] Єрошевич схвалив. Почали приїжджати у Вінницю різні отамани. Ген[ерал] Єрошевич отаманом Понятенко (чи Потієнко) був ув'язнений у тюрмі за самовільний відпуск. Тюрмою погрожували і мені за «непевність»: пригадували мої брошури.

У кінці лютого чи на початку березня 1919 року з'явився у Вінниці отаман особого (чи осадного) корпусу Ковенко[24]. Він став вищою владою у Вінниці. Губернський комісар фактично був усунутий, тим більше, що для всіх було ясно, що Директорія переживає свої останні дні. Багато з керівних українців виїхали з Вінниці (д[окто]р Базилевич, Янко, Видибіда[25]). Я залишився і ніде не ховався. Гімназія, хоч і з перебоями, функціонувала, і я вів заняття.

Мене звинувачують у підписанні судових вироків, які подавались на затвердження Ковенку. Самих вироків я не бачив і тексту їх не читав. Що я нічого не здійснив на шкоду радянській владі, показує подальший хід подій. Ковенко втік, і потім я про нього нічого не чув. Вінницю зайняла Таращанська дивізія з Щорсом на чолі. Виник Вінницький ревком, а пізніше і чека. Разом з іншими керівними українцями – Щириця, Коцюба, Мачушенко[26] – я був затриманий. Моя попередня діяльність була на виду, і була піддана ретельній перевірці. Якби були недоліки, я поніс би сурове покарання. Такий був час. Свідком мого затримання в приміщенні Вінницької «Просвіти» був Бунт та інші. Після моєї реабілітації я, окрім шкільної праці, вступив до організованого за радянської влади хору

---

[23] Бортновський Анатолій Генріхович (1873-?) – полковник, начальник штабу 2-го Подільського корпусу Армії УД та Південно-Західного регіону Дієвої Армії УНР. З лютого 1920 р. – на еміграції.

[24] Ковенко Михайло Микитович (1888 – після 1922) – український військовик, журналіст, дипломат. Член УЦР, командир загонів Вільного козацтва у Києві. У 1919 р. – редактор газети «Україна», яка виходила в Кам'янці-Подільському, особливий комендант Вінниці та околиць. З 1920 р. – на еміграції в Румунії.

[25] Видибіда-Руденко Петро Порфирович (1891-1971) – громадський, політичний діяч, кооператор. Закінчив Подільську духовну семінарію, математичний факультет Київського університету. Працював у кредитовій кооперації. Член ТУП і УЦР. Заступник міністра фінансів в уряді А. Лівицького. З 1921 р. – у Польщі, священик, член Духовної консисторії Волині. У 1941 р. – архієпископ краківський і лемківський, згодом – львівський. З 1944 р. на еміграції у Німеччини та США. Архієпископ УАПЦ у США.

[26] Мачушенко Володимир Ісидорович, народився у с. Озері на Брацлавщині. Член УЦР, учасник Трудового конгресу. З 1921 р. жив у м. Крем'янець, уповноважений УЦК на Крем'янецький повіт, кооператор. У 1929 р. – воєводський інспектор гмінних кас у Луцьку. Член управи кооперативу «Гурт», головної ради ВУО. Помер 1 червня 1937 р.

під керівництвом відомого у той час композитора Давидовського[27]. З газет я знаю, що Давидовський був живий до останнього часу. До нас на зіспівування подивитись приходили члени ревкому і чека; знали співаків в обличчя і ні в кого з них не виникало сумніву стосовно моєї особи. Знали вони, що я колишній губернський комісар. Був я з групою осіб – юристів і педагогів – з проханням у Щорса[28], клопочучись про пом'якшення долі арештованого Подольського, який одночасно був і суддею, і педагогом. Залишилось у пам'яті прізвище одного з членів цієї делегації – адвокат Слуцький[29]. Влітку 1919 року було оголошено червоний терор. В умовах червоного терору були страчені Щириця, Коцюба, Боржковський[30], як я вже писав затримані у березні одночасно зі мною. Мене червоний терор не торкнувся. Наприкінці літа 1919 року був у мене з ревізією один з видних більшовиків – Берзін[31]. Хоча ревізія була ретельна, нічого гідного осуду у мене не було знайдено, і я залишився на волі.

Наприкінці серпня 1919 року Вінницю зайняли частини Галицької Армії. Я залишався в шкільному відділі, не займаючи ніякої адміністративної посади. Приходили на короткий час денікінці. Українцям, у тому числі і мені, доводилося переживати неспокійний час. Влада мінялась, як і настрої та вимоги. Я не залишав Вінницю. Наприкінці 1919 року радянські війська знову зайняли Вінницю. Всі особи, що мали білу окраску, виїхали з Вінниці. Я залишився у відділі народної освіти, допомагав у його відновленні. Моїми керівниками були т[овариші] Євгенія Триліська і Марія Шенкман. Якщо вони живі, то підтвердять, що на мою роботу і лояльність до радянської влади, поскаржитись не можуть. Спеціально мені була доручена робота відділу позашкільної освіти. Мені вдалось за радянської влади організувати у березні місяці 1920 р. святкування днів пам'яті українського поета Шевченка (10 і 11.III) з таким розмахом, якого у Вінниці ще ніколи до тієї пори не було. Пам'ятаю помічників моїх в організації Шевченківських днів – учитель Бабенко і трамвайний робітник Сікорський.

---

[27] Давидовський Григорій Митрофанович (1866-1952) – хормейстер, композитор, педагог. У роки революції викладав в Київському музично-драматичному інституті ім. Миколи Лисенка, на диригентських курсах у Житомирі. Займався обробкою українських і російських народних пісень. Організатор хорових капел. Заслужений артист УРСР. Помер у Полтаві.

[28] Щорс Микола Олександрович (1895-1919) – радянський військовий діяч періоду радянсько-української війни. Командир Богунського полку і Першої української радянської дивізії. Загинув 30 серпня 1919 р. В УРСР і СРСР став об'єктом культу.

[29] Слуцький Ізраїль Якович – член РСДРП, прихильник меншовиків, присяжний повірений. 20 вересня 1917 р. обраний головою міської думи Вінниці.

[30] Боржковський Валеріан Васильович (1864-1919) – етнограф, громадсько-політичний діяч. Член народницької організації «Подільська дружина» та «Товариства тарасівців». З 1902 р. жив у Вінниці, друкувався в наукових та економічних часописах. Восени 1917 р. – Вінницький повітовий комісар Тимчасового уряду. 12 квітня 1919 р. заарештований органами ЧК у Вінниці, вивезений до Києва і розстріляний.

[31] Ймовірно, Берзін Едуард Петрович (1894-1938) – діяч ВЧК-ОГПУ-НКВД, один з організаторів і керівників системи ГУЛАГ, перший директор державного тресту «Дальстрой». З грудня 1918 р. воював на Західному, Південно-Західному і Східному фронтах. Розстріляний за «зраду батьківщини».

У квітні 1920 року пішли на Україну Петлюра і білополяки на чолі з Пілсудським. Я вплутався в цей рух. Чи політика троцькістів була тому причиною, не знаю, але радянські війська і влада поспішно залишили Вінницю. З'явились польські організатори (граф Грохольський); стали, як гриби після дощу, виникати польські організації. Вінниця за оголошеннями на стовпах і заборах стала набувати польського характеру. Українцям не варто було відставати. Стали виникати і українські організації. Відродилося поспіхом й земство. З небагатьох земців, що залишились, я був одним зі старших і рахувався найінтелігентнішим, і тому обійняв посаду голови Земської управи.

За посадою голови Земської управи [мав] зустрічати Петлюру на вокзалі в день його приїзду у Вінницю і вітати Петлюру і Пілсудського у залі міського зібрання в день їх появи перед вінницькою громадськістю. Промови мої були короткими, але вони мене заплямували: я був нечистим перед радянською владою. Коли білополяки і петлюрівці під ударами кінноти Будьонного стали відкочуватися, мене попередили (губернський комісар Колодяжний і службовець губкомісаріату Денисенко), що краще мені виїхати з Вінниці, нібито я внесений у списки осіб, які підлягали покаранню зі сторони рад[янської] влади.

Виїхав я поїздом через Жмеринку і опинився у Станіславові. Петлюрівські власті були спочатку в Кам'янці-Подільському, а потім у Тарнові. Щоб не сидіти без діла, я скористався існуючими тоді законоположеннями і організував товариство Червоного Хреста, як філію Українського Червоного Хреста при армії Омеляновича-Павленка. Я організував амбулаторію Червоного Хреста, їдальню, каптіни[32] (кіоски). Пізніше філія Червоного Хреста була мною перенесена у Ченстохову, коли армія Омеляновича-Павленка була розміщена у таборах (Ланцуті, Щипйорно, Каліші). В управі (правлінні) Червоного Хреста були – я, Чуднівський[33] (пізніше виїхав на Рад[янську] Україну) і Колодяжний[34]. Петлюру я останній раз бачив влітку 1920 р. під Станіславом.

Безцільність моєї праці стала очевидною, і я навесні 1921 року став клопотатись про переїзд на Волинь, як ту українську землю, де я не відчував би себе емігрантом і міг би бути корисним. Я став у Луцьку завідувачем кооперативним книжковим магазином «Нива»; у 1922 році клопотався про відкриття гімназії у Володимирі-Волинському, правда безуспішно: польська влада чинила перепони. З 15.X.1923 р., користуючись давніми вінницькими знайомствами (член земської

[32] Каптіни – з німецької, кіоски.

[33] Чуднівський Василь Кіндратович (1892-?) – заступник міністра народного господарства уряду УНР. Інтернований у Польщі, член управи Червоного хреста у Ченстохові. Жив у Здолбунові, засновник книгарні «Відбудова». Повернувся в УСРР. Репресований у 30-х рр.

[34] Колодяжний Євген – губернський комісар Поділля, адвокат. У міжвоєнний період жив у Рівному. Керівник книгарні «Наша культура», працівник магістрату.

управи Ординський Павло Павл[ович][35], тепер видний службовець Волинського навчального округу), я добився посади викладача української мови в Острозькій учительській семінарії. У вільний від навчальних занять час займався кооперацією (кредитною), що дало мені широке коло знайомств серед населення тодішньої Волині.

Коли настали вибори у Сейм 1928 року, моя кандидатура у посли цього Сейму була висунута безпартійними селянами-середняками. Партійні йшли переважно за галицькими партіями – УНДО і українськими радикалами. Я пройшов у посли Сейму за списком безпартійного блоку (поляків, українців, чехів, євреїв на Волині). Послом був від 1928 року по 1935 рік. Коли на Волині виникла організація воєводи Юзевського і Петра Певного (ВУО), я в неї не увійшов, розходячись з надто угодницьким стосовно поляків курсом політики Петра Певного. В Сеймі входив у склад двох комісій – освіти, де був одним із заступників голови, і закордонних справ. З сеймової трибуни виступав раз 16. Перший мій виступ з бюджетного питання, на користь затвердження польського бюджету на 1929/1930 рік, був зустрінутий опозиційною маніфестацією зі сторони українських націоналістів УНДО і українських радикалів. Пізніше мої виступи зустрічали більш спокійно. У 1930 році я виступав проти призначення єп[ископа] Миколая Чернецького[36] єпископом-суфрагеном п'яти правлячих ординаріумів єпископів. Тема була – не розпалювати релігійних пристрастей у такій різноконфесійній державі, якою була Польща. Був виступ-доповідь на комісії закордонних справ з питання про торговий договір між Польщею і Югославією. Як видно з тем доповідей, у них не могло міститися антирадянських виступів. Як депутат (посол) Сейму їздив у Женеву, щоб взяти участь у з'їзді національних меншин у 1929 і 1930 рр. Проти моєї участі у з'їзді завжди виступали ундовці. Помітну роль у з'їздах меншин відігравав німець Амменде, з колишніх російських німців (уже помер)[37]. Під німецьку дудку танцював словенець Вільфан[38]. Спочатку після війни ім'я Вільфана згадувалось, з деяким співчуттям, у радянській пресі, як учасника Об'єднаних Націй від Югославії, але потім, очевидно, його особу розкусили. Голова в союзі меншин з Вільфана був неважний.

Повертаючись до своєї діяльності, як Губернського комісара при Директорії, повинен визнати, що вона була за своєю суттю антирадянською. Я, як новоявлений (березневий) українець, прагнув підкреслити свої націоналістичні

---

[35] Ординський Павло Павлович – земський діяч, після Другої світової війни проживав у Варшаві.

[36] Чарнецький Миколай (1884-1959) – церковний діяч УГКЦ, редемпторист, єпископ. Настоятель монастирів у Костополі й Ковелі на Волині, Апостольський візитатор для слов'ян візантійського обряду поза руськими єпархіями в Польщі. Проголошений мучеником і блаженним УГКЦ.

[37] Амменде Евальд (1893-1936) – німецький громадський діяч, публіцист. Один із засновників Союзу німецьких меншин Європи.

[38] Вільфан Йоже (1908-?) – словенський комуністичний функціонер, представник Югославії в ООН, у 1953-1958 рр. – керівник секретаріату президента ФНРЮ Й. Борз-Тіто.

погляди і діяв в дусі пануючих серед Директорії і близьких їй кіл поглядів. Основним гаслом було – самостійна Україна; підтримував погляд на безкласову структуру українського суспільства і що більшовизм і комунізм чужі українцям. Як губернський комісар проводив мобілізації в петлюрівські війська, допомагав галицьким антирадянським загонам, захоплював залишені після Першої світової війни військові склади на користь петлюрівської армії, повсюди виступав як орг[анізатор] Директорії, одним з перших забезпечив Директорію матеріальними засобами, взявши з гетьманських хлібозаготівель солідну суму до 7 ООО ООО рублів. Усунув я з посади одного повітового комісара, що називав себе Сава Чалий (псевдонім), який заявляв себе прихильником комуністичного руху. Ковенко, хоч і не визнавав моєї влади і мені не підпорядковувався, [це] мене не виправдовує, і за його дії у Вінниці я несу повну відповідальність.

Що торкається завідування книжковим магазином у Луцьку, то повинен визнати, що це був перший на Волині український книжковий магазин. Книги – література і підручники – були переважно київських націоналістичних видавництв «Книгоспілки» і «Дніпросоюзу»; у складанні, редагуванні і виданні їх брали участь особи, які очолювали український рух. Книги доставляв мені з Відня Перський і з Берліна гетьманське видавництво «Українське Слово». Книги були складені авторами-емігрантами, антирадянськи налаштованими, згадаю Липинського, Піснячевського, який видавав «Волю», поета Олеся, Антоновича та інших.

Про мою вчительську діяльність в Острозькій учительській семінарії можу сказати, що вона протікала за шовіністичного курсу так званої ендеції, а пізніше санації, обидва напрями були ворожі і комунізму, і Рад[янському] Союзу. Я викладав українську мову полякам, яких була більшість, і українцям. Добір матеріалу був з книжок А. Крушельницького, який переселився з Галичини в Рад[янську] Україну для підривної роботи, і за це поніс покарання. Викладання в Луцькій українській гімназії протікало в умовах українського націоналізму, поскільки це можливо було в умовах польського державного режиму. Українська мова і література, які я викладав, подавались у націоналістичному світлі. В гімназії святкувались націоналістичні свята – день Третього Універсалу Центральної Ради, Крути. Були випадки, коли я давав учням на ці теми письмові роботи, як домашні, так і класні. Рекомендував я для читання учням літературу націоналістичного змісту: напр[иклад], Кащенка, Будзиновського, Уласа Самчука і т. п. Радянської літератури не було. Українські класики були видані в спеціальній обробці: напр[иклад], Шевченко у виданні Українського наукового інституту у Варшаві. Українська гімназія дала багато націоналістів, у чому визнаю і свою провину. Частина цих націоналістів понесли заслужене покарання, частина перейшла на сторону німців.

Як я вже сказав, що як посол у польському Сеймі я належав до Безпартійного блоку. Це була організація пілсудчиків. Назва за себе каже. Безпартійному блоку належала більшість у Сеймі. Польські міністри переважно належали теж до Безпартійного блоку. Голосував я в Сеймі не стільки для підтримки інтересів населення, яке мене обрало, як для підтримки існуючого в Польщі режиму. Моя посольська діяльність в основному дезорієнтувала українське населення Польщі: я даремно підтримував думку, що в умовах панської Польщі українське населення її може забезпечити свої права і підтримувати свій матеріальний добробут. У тій мірі, в якій діяльність на Волині волинського воєводи Юзевського була антирадянською і антинародною, направленою проти інтересів українського населення, я, як член польської більшості в Сеймі, несу свою долю відповідальності. У багатьох випадках, не погоджуючись з політикою Юзевського, про що він знав, я не виступав у Сеймі проти нього, хоча б мимохідь, маючи на це право і свободу голосу.

Я належав до числа засновників «Товариства імені митрополита Петра Могили», був у ньому секретарем. Товариство носило релігійний характер з метою об'єднувати православне населення Польщі; з 1937 року це товариство стало видавати у Луцьку щомісячний журнал «Шлях». Поряд із статтями релігійного та історичного змісту у «Шляху» розміщувались різного роду замітки, ворожі Радянському Союзу, в дусі тодішньої галицької преси – передруки з неї. Оскільки відповідальним керівником «Шляху» був я, моя справа була допустити до друку ту чи іншу замітку, принаймні притупити її гострий антирадянський характер. Цього не робилось: відповідаю за «Шлях» я. Не підписував я «Шляху» за умовами роботи в панській Польщі.

«Шлях» мав невелике число передплатників за кордонами Польщі серед православних емігрантів Польщі і України. Передплачувала «Шлях» між іншими і канцелярія автокефального єпископа липківця Івана Теодоровича у Північній Америці[39], а також передплачували православні священики-емігранти в Канаді. Прізвища деяких передплатників і кореспондентів можна відновити за останніми сторінками «Шляху». Якщо становить необхідність, з ними можна відновити подальшу переписку. В одному випадку, здається, канцелярія єпископа Теодоровича зверталась з проханням вислати підручники для української автокефальної духовної семінарії, яка мала відкритись в Америці. Переписку перервала розпочата війна Німеччини з Польщею. Розсилка «Шляху» з надрукованим у ньому антирадянським матеріалом створювала у людей цілком сторонніх – емігрантів, які залишили свою батьківщину з різних,

[39] Теодорович Іван (1887-1971) – український духовний діяч, ієрарх УАПЦ, митрополит УПЦ США і Канади. Капелан Сірої дивізії Армії УНР. До 1924 р. – єпископ Кам'янець-Подільський, з 1924 р. керував «липківською» українською єпархією в Америці та Канаді. Похований на українському православному цвинтарі в Бавнд-Бруку.

не тільки політичних причин – неправильне уявлення про відносини як в самому Радянському Союзі, так і Польщі до Радянського Союзу.

У період виконання обов'язків посла я мешкав у Варшаві з 1928 року до 1935 року, з наїздами на Волинь. Мені доводилося зустрічатись з різними особами, як польської, так і української національності. Українці – це була переважно петлюрівська еміграція, якій надала притулок панська Польща. За підтримки Польщі існував у Варшаві український клуб, де збирались українці, що проживали у Варшаві. Директором клубу був колишній петлюрівський міністр Ковальський Микола Миколайович, який прийняв австрійське підданство (до Варшави Ковальський проживав у Волі[40]). У будинку Ковальського я бував і там зустрічав наступника Петлюри Лівицького Андрія Миколайовича (який проживав у Варшаві під вигаданим прізвищем Фальківський), Смаль-Стоцького Романа Степановича, професора Варшавського університету, Маланюка, який видавав свої поезії.

Лівицький очолював петлюрівський уряд, частина якого знаходилася у Варшаві, а частина у Парижі. Кошти на утримання давала Польща, суми проводились за бюджетними асигнуваннями. Лівицький підтримував знайомства не тільки зі мною, але й українськими послами з Галичини і був зацікавлений у тому, щоб ні я, ні інші посли не піднімали в бюджетній комісії і на пленумі Сейму питання про асигнування на українську еміграцію. На ці ж еміграційні кошти (за так званою opiece spoleczne – суспільна допомога) утримували Український науковий інститут у Варшаві, який розгорнув широку видавничу діяльність. Директором інституту був Лотоцький Олександр Гнатович, вже покійний, а після нього Яковлів, який приїхав у Варшаву з Бельгії, де рахувався українським послом (з Яковлівим я не зустрічався). Беззмінним секретарем Укр[аїнського] наукового інституту був Смаль-Стоцький. Про діяльність Смаль-Стоцького я неодноразово писав. В інституті він відігравав помітну роль. Він провів усунення Лотоцького з директорської посади і проведення на неї Яковліва. Напрямок видань Інституту був антирадянський. Я підтримував знайомство зі всіма цими особами. У свої плани вони мене не посвячували, і на характер їх діяльності я не впливав.

Коли виникло питання про призначення на Волинь єпископа-українця, петлюрівська еміграція у Варшаві заворушилась навколо кандидатури архімандрита Жировицького монастиря (поблизу Слоніма) Полікарпа Сікорського[41]. Я був

[40] Воля – район (дільниця) Варшави, розташована на лівому березі Вісли.

[41] Полікарп (Сікорський Петро) (1875-1953) – закінчив Київську духовну семінарію, юридичний факультет Київського університету. У 1908-1918 р працював у Київській духовній консисторії. Керівник господарського відділу міністерства віросповідань (1918-1919) і віце-директор департаменту загальних справ (1919-1921). Емігрував до Польщі, поселився у Крем'янці. У 1922 р. прийняв чернечий постриг. Намісник Дерманського, Мелецького, Загаєцького, Віленського, Святодухівського і Жировецького монастирів. 22 квітня 1932 р. хіротонізований на єпископа Луцького, вікарія Волинської єпархії. З приходом більшовиків усунений з Луцької кафедри, залишився правити у Луцькій Чеснохресній церкві. За нацистської окупації 24 грудня 1941 р. призначений екзархом УАПЦ. У травні 1942 р. собор єпископів УАПЦ у Києві надав йому титул митрополита. У 1944 р. виїхав до Польщі, згодом до Словаччини, Німеччини, Франції. На еміграції очолював УАПЦ. Похований в Ольнейсу-Буа під Парижем.

серед тих, хто підтримував цю кандидатуру перед польською владою і перед варшавським митрополитом Діонісієм. Полікарп Сікорський був єпископом луцьким з квітня 1932 року. Весь час я його підтримував; брав участь у перекладацькій комісії, яку єп[ископ] Полікарп організував у Луцьку для перекладу богослужбових книг українською мовою. Стосовно мови богослужіння єп[ископ] Полікарп був запеклим антислов'яністом; у цьому напрямку єп[ископ] Полікарп з мого боку не зустрічав ніякої протидії. Переклад богослужбових книг українською мовою був одним з яскравих проявів українського націоналізму. Тільки після мого повернення з «Монтелюпіх» я перестав відвідувати єп[ископа] Полікарпа і більше з ним, як також з особами, які його відвідували, не зустрічався.

У 1941 році мене посилали два рази поїхати у Львів для зустрічі з митрополитом Шептицьким, а також з іншими українцями, які залишились у Львові, як ундовцями, так і соціал-радикалами. Хоча митр[ополит] Шептицький поставився до моїх відвідин дуже обережно і навіть, на мій погляд, підозріло (не зразу мене прийняв), але зав'язати знайомство вдалося і, не дивлячись на хворобливий стан, митр[ополит] Шептицький виявив велику зацікавленість до церковних справ на Волині: його цікавив тоді недавно призначений з Москви архієпископ волинський Миколай (тепер митрополит Крутицький), церковно-адміністративний поділ Волині і ставлення митр[ополита] Миколая до єпископів, що перебували тоді в межах Волинської єпархії. Пам'ятаю скаргу митр[ополита] Шептицького на радянську владу за те, що вона не допускає уніатських священиків до так званого «напучування» хворих. Про це митр[ополит] Шептицький писав у радянські заклади, але відповіді не отримав. Промовляв митр[ополит] Шептицький у такому дусі, ніби я міг надати сприяння у його стараннях. Перед Шептицьким лежав грубий зошит, до якого він час від часу вносив свої помітки. Виходячи від Шептицького, я познайомився з найближчими його співробітниками єпископами Йосипом Сліпим і Миколаєм Чернецьким. Про свої враження я своєчасно писав. Тепер, з перспективи часу, пригадується загальна настороженість, з якою вони говорили зі мною; очевидно вони знали з доступних лише їм одним джерел про підготовку війни чи тільки її передбачали; через тиждень після моїх відвідин Львова ця війна розпочалась – і наше знайомство припинилось. Писав я до Шептицького, Сліпого з «Монтелюпіх» з проханням про допомогу, але листи залишилися без відповіді. Можливо, вони й не доходили. Серед тих оунівців, які сиділи в моїй камері в «Монтелюпіх» авторитет Шептицького, так само як і Огієнка (архієпископа Іларіона), був дуже високий: дійсно митр[ополит] Шептицький був покровителем як галицької партії УНДО, так і її підпільної форми ОУН. Як відомо, Мельник, вихованець Шептицького, у польській пресі ще на початку 30-х років багато писав про це. Сліпого оунівці не рахували своєю людиною

(принаймні у 1941-1942 роках). Сліпий – учень Шептицького, якого він ідеалізував. У розмові зі мною Сліпий підніс Шептицького над єп[ископом] Григорієм Хомишиним (зі Станіславова); підкреслював різницю їх напрямків у церковному житті. Знаючи, що я православний, Сліпий не раз підкреслював, що дякуючи Шептицькому уніатство стало єдино правильним віруванням українців. Сліпий збирався приїхати на Волинь, спочатку у Ковель, де було постійне місцеперебування єп[ископа] Чернецького у монастирі Редемптористів. Тепер, як мені вдалось довідатись, Сліпий пише послання святкового характеру галицькому уніатському духовенству, яке залишилось йому вірним. Принаймні, у минулому році до Різдвяних свят таке послання Сліпим було написане. Я сподівався під час запланованої поїздки у Львів знайти текст такого послання. Відомо, що в Утрехті (Голландія) існує уніатська духовна семінарія, яку очолює один з близьких співробітників Сліпого Лаба. Для потреб українців-уніатів на еміграції семінарія надто велика (60-80 чол.). Я особисто, знаючи історію унії, до уніатського руху ставлюсь негативно і в той же час бачу, що православне духовенство у боротьбі з унією не стоїть на висоті становища.

25 червня 1941 року Луцьк зайняли німці. Ще кілька днів бої тривали в околицях Луцька. До 1 липня фронт відійшов далі на схід; надія, що німці будуть затримані на старому польському кордоні не виправдалась. З'явились у Луцьку опікуни. Першим прибув Скрипник Степан Іванович, який на зустрічах з українцями казав, що йому буде німцями доручена посада губернатора, і що Волинь поки-що залишиться німецькою провінцією. Скрипник підняв шум у Луцьку, провів у бургомістри (як він казав «посадники») свого кандидата Єрмолаєва[42], був частим гостем гестапо, яке розмістилось у держбанку, і на початку липня виїхав у Дубно і Рівне підшукувати, як потім виявилось, собі співробітників. Вибув Скрипник, прибули у Луцьк оунівці – Марченко[43], брати Мостовичі[44], Кох Юрій[45], Когут, Мелешко[46] та ін. Стали говорити про те, що у Львові була проголошена «самостійна Україна», що цей факт передало львівське радіо.

---

[42] Єрмолаєв Леонід Олексійович (1899-1970) – служив у Корпусі прикордонної охорони УД, з 1920 р. – у 3-ій Залізній дивізії. У 1941 р. призначений бургомістром Луцька. У 1944 р. виїхав до Варшави, згодом до Західної Німеччини, США.

[43] Марченко Андрій Дмитрович (1910 – кінець 1942) – член похідної групи ОУН(б). З 19 липня 1941 р. – голова Луцької обласної управи, ймовірно, провідник Волинського обласного проводу ОУН. Заарештований у вересні 1941 р. у Луцьку, розстріляний наприкінці 1941 або 1942 р. у Львові.

[44] Мостович Леонід Григорович (1919-2012) – громадський діяч, письменник, лікар-радіолог. Член похідної групи ОУН(б), в'язень Аушвіца. Помер у Флориді. Мостович Микола Григорович (1915-1968) – член похідної групи ОУН(б), заступник крайового провідника ОУН(б) на ПЗУЗ. В'язень Аушвіца. Помер у Кентуккі.

[45] Кох Юрій Анатолійович (1919-?) – член похідної групи ОУН(б), член Волинського обласного проводу ОУН, в'язень Освенціма. Загинув в УПА під час рейду на Чехословаччину.

[46] Мелешко Матвій – член похідної групи ОУН(б), один з організаторів і керівників відділу окремого призначення імені Є. Коновальця (школи міліції в Луцьку).

Уже в перші дні за чиїмось доносом я в підвалі поблизу своєї квартири був затриманий німецькою жандармерією, яка вивчила мої документи і повела було в напрямку комендатури; звільнений я був після опитування ряду осіб, які з'ясували мою особу (свідок, що проживає на Красному, агроном Приступенко, затриманий одночасно зі мною). Німці про «самостійну Україну» мовчали, ті, які проїжджали через Луцьк, більше говорили про «новий порядок» у Європі. Глашатаями «самостійної України» були у Луцьку юнаки, які не вселяли особливої довіри. Життя у Луцьку зосередилось навколо міського правління. 12 липня 1941 р., після богослужіння у Луцькому соборі, за присутності представників міського правління, оунівців, які організували обласне правління, публіки, що заповнила церковну огорожу, Юрко Кох проголосив «самостійність України», показав присутнім новий прапор і герб України. Єпископ Полікарп своєю присутністю серед оунівських представників на одному з крил соборної паперті очолював і благословляв церемонію. Представником оунівського уряду був Павловичко.

Засоби у мене закінчувались. Жити ставало важко. Частину їжі, одягу і взуття німці у мене пограбували, скориставшись тим, що господар був відсутній у квартирі і ховався в підвалі. На роботу мене нікуди не запрошували. Я тоді пішов до свого знайомого педагога Білецького Бориса[47], якому було доручено відділ народної освіти.

Білецький призначив мене помічником відділу середніх шкіл разом з Андрієм Андрійовичем Шевцовим, нині вже покійним. Це було в другій половині липня 1941 року. Незабаром почались розстріли осіб, запідозрених у співпраці з органами НКГБ; до деяких архівів НКГБ дістались німці і їх запроданці. Пригадуються прізвища розстріляних – Ясінський, Сало, Бахов, Дибенко. Становище моє було хитке. Я боявся, що так чи інакше і до мене доберуться. Від переживань я серйозно захворів нирками і пролежав деякий час (близько тижня у постелі). У 20-х числах липня в Луцьку знову з'явився Скрипник уже в супроводі своїх співробітників – українського письменника Самчука, Власовського Івана Федоровича[48], колишнього секретаря Кременецької дух[овної] консисторії, і перекладача Вітковського (здається). Оунівці в один з недільних днів наприкінці серпня організували у Луцьку з'їзд молоді з цілої Волині. Був наказ обласного

[47] Білецький Борис Максимович (1889-1969) – педагог, директор Луцької української гімназії (1929-1939). Начальник відділу освіти Луцької обласної управи. Відбув десятирічне заслання, після повернення працював у Дубенському музеї.

[48] Власовський Іван Федорович (1883-1969) – педагог, редактор, політичний і релігійний діяч. З 1918 р. – директор державної чоловічої гімназії у м. Луцьку, де працював до 1926 р. Один з організаторів Луцької «Просвіти», генеральний секретар «Товариства ім. митрополита Петра Могили», з 1934 р. – секретар Волинської духовної консисторії. Посол до польського Сейму. Редактор журналів «Церква і нарід», «За соборність». В'язень табору Береза Картузька. У 1942-1943 рр. – секретар адміністратури УАПЦ у Луцьку, 1945-1948 рр. – директор канцелярії Священного синоду УАПЦ. З 1948 р. проживав у Канаді.

правління взяти участь у демонстрації, яка повинна була пройти вулицями Луцька від собору до кафедральної площі, поблизу костелу. Я йшов у натовпі народу. Богослужіння на кафедральній площі здійснював єп[ископ] Полікарп. Песеред богослужіння згаданий вже Мелешко (уніат) виголосив промову про «самостійну Україну», священик Тарнавський (згодом полікарповський єпископ) переклав її для присутніх німців на німецьку мову.

У Луцьк стали надходити українські газети – «Краківські вісті» і «Волинь», редактором якої був Улас Самчук, а видавцем Скрипник. Скрипник наприкінці серпня 1941 року скликав у Рівному з'їзд своїх довірених людей – «мужів довір'я», за особливими запрошеннями. Запрошені були особи з усієї Волині, серед них були особи різного політичного напрямку, антирадянської діяльності. Я в число запрошених Скрипником не потрапив. Звіт (короткий) про з'їзд «мужів довір'я» був пізніше надрукований у «Волині». Як я довідався потім, їздив у Рівне і єп[ископ] Полікарп для зустрічі з німецькими властями. У Рівному теж відбулася маніфестація за «самостійну Україну».

Розстріли окремих осіб, про яких казали, що вони співробітники НКГБ, тривали. Хоч я продовжував роботу у відділі середніх шкіл, однак не мав певності, що зрештою не доберуться до мене. Виловлював співробітників НКГБ начальник місцевої поліції Троїцький[49]; сам він місцевий житель, переховувався за радянської влади, тепер приїхав, разом з іншими, хто одягнув німецьку форму, виконувати доручення німців. Стали казати, що в руки Троїцького потрапили не вивезені архіви НКГБ, і йому допомагають їх розбирати певні особи, які поступили зразу на німецьку службу – Пащук, Михайлов[50], Кох-молодший та ін. Одного разу мені якийсь Пітель (пізніше розстріляний) повідомив зі стурбованим виглядом про нові списки, можна було припустити, що й він у них фігурує. Навколо мене стали крутитись якісь безглузді для [мене] фігури, далекі від шкільної справи.

Тим часом, як стало відомо з «Краківських вістей», у Житомирі відбулось вбивство «мельниківців» – Сеника і Гординського[51]. У Луцьку, біля воріт огорожі собору, було наклеєне оголошення про поминальне богослужіння. На цьому богослужінні я не був; взагалі й про це оголошення я довідався із розмов на службі, будинок якої знаходився на тій же вулиці, де я жив. Я жив тоді на Красному, вул. Шевченка 22, а будинок шкільного управління – Шевченка, 45, у дворі.

Тоді ж казали про загибель Севрюка у вагоні під час катастрофи поїзда, який зійшов з рейок. Щоб ці смерті мали який-небудь стосунок до моєї особи, мені і в

[49] Троїцький В. (1896-?), з 25 серпня 1941 р. – комендант поліції Луцька.

[50] Михайлов В. – інженер, співвласник будівельного бюра в Луцьку в 1942 р.

[51] Йдеться про вбивство 31 серпня 1941 р. у Житомирі провідних діячів ОУН(м) Омеляна Сеника-Грибівського і Миколи Сціборського.

голову не приходило: пишу з повною відповідальністю за свої слова. Цих осіб я особисто не знав і що вони роблять не цікавився.

15 вересня 1941 року органами гестапо я був арештований у приміщенні шкільного відділу і кинутий у підвальне приміщення будівлі нинішнього держбанку. У приміщенні раніше взимку зберігали вугілля для опалення. У підвалі вже знаходились Заверикіна, Ходоровський, ще якась єврейка, які на другий день були розстріляні. Тоді ж, на другий день, у той же підвал були кинуті інші особи, як з Луцька, так і з Ковеля і Рівного – Андріїшин[52], Мелешко, Кох Юрій, Волошин[53], Підгірський[54], поліціянти з Луцька Жупінас[55], Двойніс[56], Яновський, Дзюблик[57] та ряд інших осіб, які переповнили підвал. Рано-вранці 17 вересня нас усіх у критій вантажівці вивезли з Луцька у Володимир, де додали [...] – Бориса, Пилипук та ін.

З Володимира повезли у Грубешів, протримали у місцевому арештантському будинку, і далі у Замостя, де зупинилась наша вантажівка біля пошти, в очікуванні якоїсь телеграми. Як до Замостя, так і далі везли нас під посиленим конвоєм: було декілька вантажівок, авто і мотоцикли. Конвоїрів було більше, ніж арештованих. У Замості, коли німці підходили до нашої вантажівки і питали, начальник конвою казав, що везе «грубих риб». Нарешті була отримана потрібна для нас телеграма. Нам було сказано: «Тепер ви будете жити». Дійсно, здогадка про те, що нас розстріляють, не залишала нас. Із Замостя нас повезли в Люблін, де ночували ми в тюрмі. Далі везли нас у Радом, де в арештантському дворі нас протримали майже цілий день. Пізньої ночі привезли нас у Краків і помістили у слідчій тюрмі «Монтелюпіх». Камера, у яку я був посаджений, вміщувала близько 50 українців: німці в тюрмі розміщували арештованих за національністю. Серед тих, що знаходилися зі мною, була й група, близько

---

[52] Андріїшин Роман – заступник голови Луцької обласної управи.

[53] Волошин Ростислав Павлович (1911-1944) – студентський, політичний, військовий діяч. Один з провідних діячів ОУН на Волині. Полковник, командант запілля, заступник Головного командира УПА, Генеральний секретар внутрішніх справ УГВР. Загинув у бою під час переходу фронту.

[54] Підгірський Самійло Максимович (1888-1944) – громадський і політичний діяч, журналіст, адвокат. Член УЦР, 1921 р. проживав переважно у Ковелі. Посол до польського Сейму, голова Української парламентарної репрезентації, голова управи Ковельської повітової «Просвіти». У жовтні 1939 р. заарештований органами НКВС, звільнений за клопотанням депутатів Народних зборів Західної України. Переховувався у Станіславівській області, працював сільським вчителем. У роки нацистської окупації очолював Ковельську повітову управу, суддя у Маціївському районі. Ув'язнений гітлерівцями до в'язниці у Кракові. У 1944 р. заарештований органами НКВС повторно. Помер 5 серпня 1944 р. у Київській в'язниці, похований на її території.

[55] Жупінас Дмитро Васильович (1892-1968) – полковник армії УНР. Командир 2-го Кінно-Запорізького полку, учасник Першого Зимового походу. На еміграції у Польщі, у другій половині 30-х рр. жив у Луцьку як емерит-інвалід. У серпні-вересні 1941 р. очолював сільськогосподарську школу у Луцьку, ув'язнений у концтаборі. Після війни – у США. Похований на православному цвинтарі Банд-Брук.

[56] Двойніс Микола, капітан армії УД, хорунжий армії УНР, проживав у м. Луцьк, власник газетного кіоску.

[57] Дзюблик Василь, хорунжий армії УНР, проживав у м. Луцьк, діловод, член хору Рідної хати.

20 осіб, оунівців, які говорили про Бандеру з особливою повагою. Пізніше німці арештованих переміщували: з нашої камери взяли деяких і помістили братів Степана Бандери – Василя і Олександра.

Допит мій був наприкінці вересня і недовго тривав. Окрім детально записаного родоводу, слідчі питали про те, чи не виїжджав я останнім часом з Луцька, чи не був на Сході (від Луцька). Після 4-х місячної суворої ізоляції нас, заарештованих, стали відпускати на роботу; мене випускали у внутрішній двір тюрми. До початку січня 1942 року з арештованих одночасно зі мною, випустили – поліціянтів, Юрія Коха, Мелешка, Підгірських – чоловіка і жінку[58], ще декількох осіб. Мене протримали в тюрмі до початку серпня 1942 року, коли камери з арештованими українцями стали розвантажувати. Частину випустили – чоловік близько десяти, частину направили в Німеччину, частину залишили в Монтелюпіх для подальшого відправлення, частину вивезли вантажівкою (казали в Освенцім). Після звільнення з «Монтелюпіх», нам, звільненим, сказали, щоб з'явились в управління Краківського гестапо. Там слідчий, який вів справу про українців, прізвище Мільотке – Mihlotke видав нам проїзне свідоцтво – мені до Луцька, дав підписати папір, у якому йшлося, що я арештований був за розпорядженням Головного управління безпеки в Берліні – Reichs gesicherheithanptamt, перебував у тюрмі «Монтелюпіх» у Кракові і тепер звільнений із зобов'язанням не займатись ніякою громадською і літературною діяльністю, не брати участі в ніяких зібраннях і турбуватись про підтримання порядку. Зміст тексту наводжу по пам'яті. Не збереглось у пам'яті – чи був текст спеціально надрукований на машинці, чи заготовлений типографським способом. Підписавши такий текст, я ще розписався про отримання проїзного свідоцтва. Текст підписки був залишений у гестапо у папці з моєю справою, а проїзне свідоцтво було відібране на кордоні Волині – в Бродах чи Радзивилові, точніше при пересадці в поїзд, який йшов на Волинь – Дубно і Здолбунів.

У Кракові звільнені з тюрми «Монтелюпіх» йшли безпосередньо в Український допомоговий комітет, у якому була спеціальна жіноча секція для опіки над ув'язненими. Ця секція, коли в «Монтелюпіх» було знято з нас ізоляцію, доставляла арештованим передачі – їжу, білизну, одяг. Мені особисто були доставлені окуляри. «Провідник» комітету Кубійович до нас, звільнених у серпні 1942 року, не з'явився. На дорогу забезпечили нас їжею і дали невелику (близько ста рублів) суму грошей. До від'їзду, поки виконувались формальності – видача свідоцтва, фотографування і т. п. – я проживав у притулку при допомоговому комітеті, через який проходило багато різних осіб, які діставали там їжу і ночівлю. Часом притулок був переповнений. Пробув я на волі в Кракові

[58] Підгірська (у дівоцтві Бачинська) Олександра, дружина Самійла Підгірського, очолювала ковельську філію «Союзу українок» з центром у Рівному. Представляла «Союз українок» на конгресі у Станіславові. Розстріляна гестапо у 1943 р.

близько 2-3-х днів. Відвідав місцевого (краківського) священика Волкова[59], який був родом волиняк. Німцями він був наляканий. Богослужіння проводив він у відібраній у євреїв синагозі, облаштованій під церкву. Молилися українські і російські емігранти, які перебували в Кракові.

Все таки причина мого арешту для мене не була ясною. Серед арештованих одночасно зі мною і привезених у «Монтелюпіх» осіб були такі як Кречун з-під Крем'янця, юнак політично абсолютно безбарвний, чи як інший пастушок з-під Білозірки, к[олишнього] Крем'янецького повіту; був комсомолець з Шепетівки і якийсь молодий письменник, що працював в українській пресі. Вважаю, що я був жертвою якогось доносу, і що донос з близького сусідства. У дворі, де я жив, були й інші будинки; в одному з них жив ст[арший] лейтенант НКГБ Гладков Дмітрій Івановіч[60], з яким я знаходився у близькому контакті і порівняно часто, правда вживаючи застережні заходи, бував, зустрічаючись не тільки з самим Гладковим, але й з Матвієм Ніколаєм Пєтровічем[61], тоді майором, і Боровко Алєксєєм Фьодоровічем[62], який приїжджав з Києва. Зустрічі бували іноді тривалими. Міг їх підгледіти сторож всіх будинків, що знаходились у дворі, Цибульський (поляк), який після приходу німців швидко з ними знюхався. Цибульський раніше бував на роботах у Німеччині, знав дещо по-німецьки і тепер часто виступав у ролі перекладача. Коли Гладков після звільнення Луцька знайшов мене і довідався про мої поневіряння за німців, першим висловив здогадку про можливість доносу зі сторони Цибульського. Питання не тільки мого, але й всіх арештів, які були в Луцьку за німців, дуже часто групових, які супроводжувались вбивствами, остаточно розкриється, коли будуть спіймані генеральний комісар на Волині і Поділлі Шене чи близький до нього Еферс (Єферс), гебітскомісар Луцька Ліндер (як казали, к[олишній] перукар з Берліна, що голив високих нацистів), перший бургомістр Луцька німець Лукас при мені теж сидів у «Монтелюпіх»; арештовані разом зі мною лучани (Андріїшин, Юріх Кох) бачили Лукаса у дворі тюрми, коли виходили на роботу. Була чутка, що Лукас був арештований за грабунки «не за чином».

Від оунівців я тримався в стороні. Уже в перші тижні видно було ставлення німців до місцевого населення, не вірив у міцність їх тилу, резервна армія, яка

---

[59] Волков Мартин Михайлович (1892-?) – офіцер армії УНР. Вчителював у м. Колки Луцького повіту. У 1923 р. священик у с. Сілець, м. Бережниця Сарненського повіту. Один із організаторів «Просвіти», «Рідної хати» у Сарнах. Член ВУО, посол до Сейму. Виступав проти нищення православних храмів на Холмщині, переслідувався польською владою. З початком Другої світової війни виїхав до Варшави, згодом до Кракова, де був священиком.

[60] Очевидно, Гладкіх Дмітрій Івановіч.

[61] Матвєєв Ніколай Пєтровіч (1902-?) – полковник, з квітня 1941 р. – начальник слідчої частини, у 1944-1947 рр. – заступник начальника УНКГБ-УМГБ у Волинській обл. Звільнений у запас у 1948 р. за станом здоров'я.

[62] Очевидно, Боровков Алєксєй Фьодоровіч.

з деяким запізненням проходила через Луцьк, була грабіжницькою, і вже в «Монтелюпіх», коли під сурдинку йшлося про результати війни, я стверджував, незалежно від того, що відбувалось на фронті, що в остаточному результаті німці програють. Пригадую, що говорив на цю тему з Мостовичем та іншими. Відкрито говорити було небезпечно. Оунівці (д[окто]р Кордюк[63]) проводили по кутках бесіди невеликими групами, але непосвячених у свої групи не приймали і нікого із сторонніх до себе не запрошували. Більше місяця тюрма «Монтелюпіх» була від цілого світу ізольована: у ній лютував сипний тиф (друга половина листопада до 20-х чисел грудня 1941 р.). Видним авторитетом зі сторони оунівців користувались д[окто]р Кордюк, Ленкавський[64], інженер Кравців (старшого віку)[65], Коцюмбас, Богдан Вітошинський[66]; брати Бандери – Василь і Олександр[67] – особливим впливом не користувались: їх більшість недолюблювала за їх запальний характер, особливо Василя; зовнішність їх була хворобливою із ознаками деякого виродження. На початку літа 1942 року їх з «Монтелюпіх» вивезли (як я вже про це писав). У Луцьку я застав великі переміни. Для євреїв було засновано гетто. Великим впливом у німців користувались польські націоналісти; їх нацьковували фашисти проти українців. По селах уже були розстріли, вбивства і підпали. Шукати роботу в німецьких закладах не хотілося, а інших не було. Матуральні курси, торгівельна школа, які проводились місцевими педагогами Покальчуком[68] і Петровською (Петровська тепер у Рівному, як я чув, у Рівненському облвно), не приманювали мене до себе. Мені хотілося найти скромну непримітну роботу. Такою роботою, на мою думку, виявилась для мене посада вчителя української грамоти і початкового рахунку у відділі Ernarung (харчування) для робітників Arbeitdienst (служба праці). Робітники виконували будівельні роботи в Луцьку, а готували їх фашисти для служби в сільському господарстві на допоміжних ролях. Керував усім цим німець Шрам, у

[63] Кордюк Богдан-Іван (1908-1988) – член УВО, крайовий провідник ОУН на ЗУЗ (1932-1933). Працював в Українській пресовій службі у Берліні, викладав у Берлінському університеті. В'язень німецьких концтаборів. Після війни – на еміграції. Помер у Мюнхені.

[64] Ленкавський Степан (1904-1977) – політичний діяч, публіцист, один із ідеологів ОУН, автор «Декалогу ОУН». Ув'язнений гітлерівцями у липні 1941 р. Помер у Мюнхені.

[65] Кравців Михайло (1887-1974) – сотник УГА, інженер-землемір. Член УВО і ОУН. Член українського державного правління у Львові (1941 р.). В'язень німецьких концтаборів. Після війни – засновник Ліги українських політв'язнів в Інсбруку. Помер у Торонто.

[66] Вітошинський Борис Миронович (1914-1991) – правник, публіцист. Член ОУН. Ув'язнювався польською та нацистською владою. Професор Українського вільного університету (Мюнхен).

[67] Бандера Василь Андрійович (1915-1942), Бандера Олександр Андрійович (1911-1942) – члени ОУН, брати Степана Бандери, загинули у концтаборі Аушвіц.

[68] Покальчук Володимир Феофанович (?-1983) – український діалектолог, краєзнавець, педагог, дослідник життя і творчості Лесі Українки. Вояк Армії УНР, засуджений у справі СВУ. Під час нацистської окупації викладав в українській гімназії, очолював українські матуральні курси. Після війни працював у Луцькому педінституті.

нього був помічник німець Кайзер, у того ще помічник, який володів російською мовою, німець Гоге, як з'ясувалось потім прибалтійський німець, який служив у литовській, а після приєднання Литви до Рад[янського] Союзу, в радянській армії (принаймні Гоге показував свою фотографію у радянській військовій формі). Безпосереднім керівником робітників був Косаревич (казали про нього пізніше, що в дійсності він був поляк) і Король. Нас було три вчителі – я, Єгунов Костянтин Іванович і агроном Іващенко, який поступив пізніше в радянську армію. Перед вступом на роботу мені в персональному відділі (відділ кадрів) запропонували підписати анкету і до неї дві записки про те, що у мене немає предків єврейського походження, та іншу про лояльність стосовно німців, не виступати проти них і попереджувати про підготовку злочинів проти них. Текст був готовий. Завідував цим відділом поляк Дуда, і всі у відділі службовці були поляками. В анкеті я приховав своє перебування в «Монтелюпіх». Дуда, який знав про мій арешт, не настоював на внесенні його в анкету. У записці про походження я зазначив, що я нащадок козаків, що відповідало дійсності, а третю записку підписав як необхідну при вступі формальність. Відбувалось це на початку вересня 1942 року. Близько 7 вересня 1942 року почалась робота в школі. Українську мову я викладав за радянським підручником Загродського (німці цього не знали і не вникали); рахунок проходили (у перекладі) за німецьким підручником, пристосованим для викладання на такого типу курсах. Граматичні приклади доводилось використовувати з польської. Склад учнів був різноманітний: верхівка була націоналістична, оунівського толку, так я й не зрозумів, були це «бандерівці» чи «мельниківці», було багато молоді з тих, які хотіли уникнути служби в arbeitdienst – каторги у Німеччині, були випущені з таборів к[олишні] військовополонені радянської армії. Нас, учителів – пізніше до нас приєдналась учителька німецької мови Перетяткович (нині вже покійна)[69] – годували, давали зарплату, у внутрішні справи не втручались; ніякої педагогічної ради не існувало, ніяких керівних вказівок не було, навчальні програми були відсутні. Наради, всілякого роду вказівки і постанови [для] молоді проводились Косаревичем, Ковалем, іноді Гоге.

Наприкінці 1942 року, особливо у січні 1943 року, кидалась у вічі розгубленість німців. Пізніше ми довідались про Сталінград і поразку німців. У березні робітники arbeitdienst розбіглись; педагоги були розгублені, побоюючись, якби німці не взялись за них. У мене особисто враження «Монтелюпіх» ще не видихались. З адміністрації arbeitdienst залишився один сотник Свидницький (?). Я та Іващенко вирішили влаштуватись у Pflanzanbanamt (управління з рослинництва), яке знаходилось за Луцьком, на Дубенському шосе. Там я поступив на службу

[69] Перетяткович (Цілецька) Гелена – учителька німецької мови Луцької гімназії, бібліотекар польської бібліотеки Товариства доброчинності.

бібліотекарем Pflanzanbanamt. Робота не була складною і важкою. Зі службовців у Pflanzanbanamt я ближче зійшовся з Ромеровим Олексієм Івановичем, професором Тімірязівської с[ільсько]г[осподарської] академії. Ромеров застряг у Бресті у перший же день війни і пізніше був переведений німцями на роботу у луцький Pflanzanbanamt як спеціаліст-конюшинознавець. Перемога над німцями вже відчувалась. Ми з дня на день чекали вміщені у Deutsche Ukraine Zeitung статті і комутати; він знайомив мене зі становищем справ у Радянському Союзі.

У червні 1943 року фашисти провели у Луцьку масові арешти українців; випущені пізніше з тюрми особи передавали мені про те, що при перекличці заарештованих викликали і моє ім'я. Передавав мені про це адв[окат] Черевко[70]; к[олишній] директор гімназії Білецький, арештований тоді ж фашистами, теж повинен знати про це. Керував Pflanzanbanamt німець Гаммер, помічником його був Вейтцирфер; спілкувався зі службовцями і передавав свої доручення через інж[енера] Домбровського (поляк). Взагалі більшість працюючих у Pflanzanbanamt були поляки.

У вересні 1943 року в районі Біваків, де було розміщено Pflanzanbanamt, з'явились есесівські частини (відділ преси); разом з ними з'явилась група українців, одягнутих у німецьку форму (з черепами на шапках). Старший у цій групі був к[олишній] майор радянської армії (як він себе називав) Дацько; з його супутників пригадую соліста Шевченка і ще якогось композитора з Києва. Композитор влаштувався у Волинському театрі.

Про Дацька і його діяльність, спрямовану проти радянської армії, я своєчасно писав. Очевидно, фашисти вважали Дацька впливовою людиною. Він швидко перезнайомився з росіянами і українцями, які були на «Біваках». Часто бував у Рівному, виїжджав у Берлін. Носився з планом видання великої газети десь на подобі Deutsche Ukraine Zeitung, лише українською мовою.

У листопаді 1943 року я був звільнений з Pflanzanbanamt внаслідок скорочення штатів – Abban (перебудови).

Переходячи до повідомлення про відомих антирадянськи налаштованих осіб, можу повідомити наступне.

Доводилось зустрічатись з такими і вести з ними розмови на різні теми антирадянського характеру, в надії, що цей матеріал буде використаний у подальшому для моєї роботи інформатора.

Частіше інших я зустрічався зі Ступницьким, який працював в облспоживправлінні. Ступницький навесні минулого року першим підійшов до мене, щоб зі мною познайомитись. Від нього я довідувався різні повідомлення, які подавало радіо «Голос Америки». На питання, звідки він знає те чи інше повідомлення, Ступницький звичайно казав, що йому так говорили. Радіо

[70] Черевко Юрій – адвокат у Луцьку.

Ступницький не має. Коло знайомств Ступницького дуже широке і, судячи по зовнішності тих, хто з ним зустрічався, з різних сфер. До мене Ступницький звертався з проханням відредагувати деякі його службові папери. Останній папір, який я редагував, було попередження начальника облспоживправління Бєляєву і Зозовському, у яких були помічені великі упущення щодо постачання населення продуктами з дорученої їм бази.

Ступницький, передаючи повідомлення «Голосу Америки», давав їм і своє тлумачення в антирадянському дусі, казав, що повідомлення (радіо) заглушуються, однак американці вперто, з години в годину, повторюють їх російською мовою, щоб вони дійшли до радянського слухача. Кожен раз, коли Ступницький зустрічав мене, у нього була чергова новина. Деталі процесу Коваленка в Парижі, історія з [...] і т. п. я довідався від Ступницького. Які види мав стосовно мене Ступницький, я з цілковитою певністю сказати не зможу.

Інший антирадянськи налаштований мій співбесідник – це Мусієвич, який живе по вул. Коперніка, № 19; служить у відділенні водогонів і каналізації. Цей незадоволений радянською владою, що вона його достатньо не забезпечила. Від нього я не чув про передачі «Голосу Америки», але він вишукує у повідомленнях радянського радіо матеріал, який безпосередньо в них не міститься. Не розмовами своїми звернув мою увагу Мусієвич, а одним дещо давнім фактом, коли до нього підійшов незнайомий мені середніх років чоловік і завів з Мусієвичем розмову, з якої вияснилось, що незнайомець цей не так давно приїхав з США, куди його завезли з Німеччини. Незнайомець деякий час об'їздив США і зі своїми враженнями повернувся у Луцьк. Мусієвич і незнайомець перервали свою розмову зі мною і швидко відійшли. Більше цього незнайомця я не зустрічав ні окремо, ні з Мусієвичем.

Мусієвича я пам'ятаю, що деякий час він плутався з уніатами, ще за панської Польщі, був чимось на кшталт псаломника при уніатському священикові Артем'єву, який служив у Луцьку (вже покійний). Сам Мусієвич з незакінченою духовною освітою. В Луцьку проживає з давнішого часу. Коло знайомств його дуже широке, не тільки працюючи у водогоні і каналізації. Має знайомство з селом.

З антирадянськи налаштованих осіб, мені знайомих, називаю ще к[олишнього] адвоката Бордюка, який живе тепер у Теремному, де має свій будинок і ще деяку власність. Бордюк вступив у Теремненський колгосп, там йому доручено ведення рибної справи в місцевих ставках. Неодноразово казав мені про те, що обтяжений цією справою. Віддає перевагу заняттю продажу молока та інших сільськогосподарських продуктів у Луцьку. Задоволений тим, що не підійшов для радянської адвокатури і що його виставили з неї. Дуже критично ставиться до радянської дійсності і мріє про переміну. Останнім часом, після смерті своєї тещі, Бичковської, йому через жінку дісталась частина дому на Заколянській

вул. у місті Луцьку (здається, № 10). Це надає йому можливість частіше бувати в Луцьку. Зовнішній вигляд його справляє враження занедбаного інтелігента.

Частину оунівської верхівки знав я по «Монтелюпіх»; імена я вже назвав. Зв'язків ніяких не підтримував; у Луцьку після «Монтелюпіх» я їх не бачив.

[На] деяких оунівців бачив я [у] німців пачки справ; так, Когут Федот орудував у Львові, де у нього була рідня, Зубрицький у Боголюбах. Когут і Зубрицький були тоді знаряддям німців проти поляків. Зустрічі мої з ними були випадковими, на вулиці.

Про націоналістично налаштованих осіб, яких я сподівався зустріти у Львові, я писав у своїй записці від 14 листопада 1949 року, коли намічалась моя поїздка у Львів.

З луцьких націоналістів-оунівців можу назвати ще Луксу. Братів Луксів було декілька; всі вони залишились у фашистів, крім одного, який був, якщо не помиляюсь, студентом учительського інституту. Зрідка зустрічав я його на вулицях Луцька; уже давно його втратив з поля зору.

Про персонал духовної семінарії я писав, не так яскраво підкреслюючи його двурушницький характер, особливо різко виступаючий. Зовні всі вони лояльні; але минулою весною при зустрічі зі мною, напередодні побудови нового єпископського дому, ректор Тучемський[71], говорячи зі мною про міжнародну обстановку, висловлював побоювання, чи варто будову починати. Тучемський був головою будівельного комітету. Прот[оієрей] Вержанський[72] має сина десь у бігах; не можу стверджувати, чи підтримує він з ним якісь зв'язки.

В районі вул. Коперніка, на вулиці Гранича чи на якійсь іншій, живе кравець Шнайдер. У нього часто по п'ятницях чи суботах бувають зібрання, часом бувають особи, які приїжджають з Москви, можливо і з інших міст. Тут отримуються і далі поширюються всі новини космополітичного світу. Так, від Шнайдера пішло повідомлення про ту зустріч, що була влаштована посланцю Ізраїля Меєрсон в одному з театрів Москви, і ті наслідки, які з цього виникли. Луцьк через Шнайдера без газет знав про події, які лише згодом знайшли своє відображення на сторінках радянської преси. Шнайдер справляє враження впливової особи в єврейській общині Луцька. Шнайдера штрафували по фінансово-податковій лінії.

Крім згаданих мною націоналістів у Луцьку, можу ще назвати Самохваленка Миколу Олександровича, учителя співів у школах Луцька, між іншим у педагогічному училищі[73]. Самохваленко, к[олишній] мій учень по Острозькій

---

[71] Тучемський Миколай Михайлович (1893-1963) – ректор Віленської (1926-1940) і Волинської (1945-1959) духовних семінарій.

[72] Вержанський Михайло Антонович (1890-?) – протоієрей, навчався у Юр'євському університеті.

[73] Самохваленко Микола Олександрович (1903-?) – закінчив Острозьку вчительську семінарію, церковний регент, викладач теорії і практики церковного співу.

учительській семінарії, після закінчення останньої за свій український націоналізм не отримав посади на Волині, а був перенесений польською освітньою владою ближче до центру Польщі. На Волинь потрапив він разом з переселенцями з-за Бугу, переїхавши на Волинь всією сім'єю. Він так само, як і я, викладав у Волинській духовній семінарії і одночасно зі мною, за тими ж мотивами, був звільнений з посади новопризначеним єп[ископом] Панкратієм. Як учитель співів, Самохваленко користувався і в духовній семінарії великим впливом як добрий організатор хору, користується цим впливом і тепер, як у педучилищі, так і в інших організаціях. У М. О. Самохваленка два брати – один диригент Волинської філармонії, інший працює учителем, здається у Рівненській області. Живе М. О. Самохваленко в Красному, вулиця Горішня. За окремими висловленими фрагментарно поглядами М. О. Самохваленко український самостійник, з певним націоналістичним спрямуванням. Знаю, що М. О. Самохваленко давав і дає приватні уроки і навколо нього, окрім школи, групується молодь.

Поїздка у Львів дала б мені можливість викрити тих націоналістів, які мешкали на Волині, а тепер переховуються у Львові, не припинивши своєї націоналістичної діяльності.

Мимохідь згадаю про Андріїшину, жінку вивезеного з Луцька заступника начальника Волині Марченка (при бандерівцях). Чоловік її був видним бандерівцем.

Закінчив 23.I.1950 р.
Євг[ен] Богуславський.

ГДА СБУ, м. Київ, ф. 6, спр. 75894, арк. 24-79.
Оригінал, рукопис.

Публікація, переклад українською, примітки Руслани Давидюк

Ігор Марчук

ОПЕРАЦІЯ «ЗАХІД» НА ТЕРИТОРІЇ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Протистояння між українським визвольним рухом та радянським тоталітарним режимом на території Західної України у повоєнний час змушувало радянські владні структури вдатися до вже вивірених методів боротьби з розгалуженою мережею ОУН та загонами УПА. Одним з таких методів було виселення родин українських патріотів у малозаселені та малопридатні для життя регіони СРСР. Під час другої хвилі радянізації Волині військові та оперативні заходи радянських каральних органів супроводжувало й поетапне виселення родин найбільш активних учасників ОУН та УПА. 31 березня 1944 р. з'явилося розпорядження наркома внутрішніх справ СРСР Л. Берії № 7129 в якому наказувалося: «Всіх повнолітніх членів сімей засуджених оунівців, а також активних повстанців як арештованих, так і вбитих у зіткненнях — виселяти у віддалені райони Красноярського краю, Омської, Новосибірської та Іркутської областей, а їхнє майно конфіскувати відповідно до наказу НКВС СРСР № 001552 від 10 грудня 1940 року»[1].

Найбільша таємна операція щодо виселення місцевих мешканців з території західноукраїнських областей відбулася у кінці жовтня 1947 р. та отримала кодову назву «Операція «Захід». Задум цієї операції належить заступнику міністра державної безпеки СРСР генерал-лейтенанту С. Огольцову та міністру державної безпеки УРСР генерал-лейтенанту С. Савченку, які у спільному листі від 24 травня 1947 р. на ім'я міністра держбезпеки СРСР генерал-полковника В. Абакумова відзначали: «Виселення сімей оунівців та бандитів, як показав досвід, стало надзвичайно ефективним засобом боротьби з оунівським підпіллям та бандитизмом, значною мірою сприяло деморалізації підпілля та банд, підштовхувало до явки з каяттям, перешкоджало оунівським керівникам вербувати нових членів ОУН..., скорочувало базу прихильників, оскільки місцеве населення, знаючи про такий репресивний захід, як виселення сімей, відмовлялося надавати бандитам матеріальну допомогу»[2].

Ініціативу карально-репресивних органів схвалило Політбюро ЦК ВКП(б) окремим рішенням від 13 серпня 1947 р. Реагуючи на відповідну партійну

[1] Бажан О. Операція «Захід»: до 75-річчя депортації населення Західної України у віддалені райони СРСР // Україна XX ст.: культура, ідеологія, політика. Збірник статей. Випуск спеціальний / Відп. ред. В.М. Даниленко. – К.: Інститут історії України НАН України, 2013. – Вип. 18. – С. 340.

[2] Там само. – С. 340, 341.

постанову, міністр держбезпеки СРСР В. Абакумов 22 серпня 1947 р. видав таємний наказ № 00430 «Про виселення сімей засуджених, убитих, активних націоналістів та бандитів, що перебувають на нелегальному становищі, з території західних областей України»[3].

Наказом передбачалося у розпорядження міністра держбезпеки УРСР генерал-лейтенанта Савченка додатково виділити певну кількість підрозділів військ МДБ СРСР та навіть задіяти Саратовське училище військ МДБ. Усі передбачені наказом підрозділи мали прибути на територію України не пізніше 5-го жовтня 1947 р. Також виділялися 3 тис. військовослужбовців з корпусу та дивізії охорони на залізничному і водному транспорті, які мали бути тимчасово об'єднані у роти. Заступник міністра держбезпеки СРСР генерал-майор Свінєлупов мав забезпечити перекидання на терени Західної України 3500 оперативних співробітників МДБ з різних регіональних підрозділів СРСР до 15 вересня. Відповідні армійські та державні структури готували необхідну кількість автомобільного та залізничного транспорту[4].

Спочатку операцію «Захід» планувалося провести у період з 10 по 20 жовтня 1947 р., замаскувавши підготовчі заходи. До наказу додавалася інструкція «Про організацію проведення виселення сімей активних націоналістів та бандитів із західних областей України». У ній чітко зазначалося, що мають бути виселені повнолітні та неповнолітні члени сімей українських повстанців та їхні близькі родичі, які проживають спільно, докладно роз'яснювалися функції групи оперативних співробітників МДБ, що разом з представниками місцевих органів влади мають здійснити цей репресивний захід.

Одночасно з виданням наказу про проведення операції «Захід» міністр держбезпеки СРСР В. Абакумов надсилає шифротелеграму першому секретареві ЦК КП(б)У Л. Кагановичу та голові Ради міністрів УРСР М. Хрущову, у якій повідомляє, що від його відомства для координації операції «Захід» прибудуть: заступник міністра держбезпеки СРСР А. Блінов, начальник Головного управління військ МДБ СРСР П. Бурмак та генерал-лейтенант А. Вадіс. Передбачалося, що для проведення операції буде задіяно 15750 офіцерів та співробітників МДБ, МВС та 30 тисяч солдатів Внутрішніх військ МДБ.

Безпосередньо на територію Рівненської області для співдії з 81-ю дивізією Внутрішніх військ МДБ (ВВ МДБ) додатково перекидалися 24-й стрілецький та 8-й мотострілецький полки. Вони прибули 18 вересня і тимчасово були підпорядковані штабу 81-ої стрілецької дивізії ВВ МДБ. Загалом, на Рівненщині для організації масового виселення місцевого населення у жовтні

[3] Там само. – С. 341.

[4] Там само.

1947 р. задіювалися 81-ша дивізія та 445-й, 446-й, 24-й стрілецькі поки, 8-й мотострілецький полк ВВ МДБ (4583 солдатів та офіцерів), особовий склад обласного Управління МДБ та його структурних підрозділів у районах — 900 осіб, особовий склад від МВС — 250 осіб, корпус залізничної охорони — 700 осіб, радянський партійний актив та винищувальні батальйони, створені з місцевого населення. Планувалося виселити 6000 родин. На першому етапі у кожному районі (райцентрі) створювалося місце збору для тих, кого виселяли. Далі автомобільним та гужовим транспортом їх мали перевозити на залізничні станції, вантажити у заздалегідь підготовлені вагони і вивозити вже безпосередньо у визначені регіони на території СРСР.

Операцію таємно готували два місяці. Місцеві керівники КП(б)У та співробітники МДБ почали укладати списки кандидатів на виселення, визначати кількість необхідного транспорту, пункти збору і т. і.

У кінці серпня 1947 р. усіх начальників обласних управлінь МДБ західних областей УРСР було зібрано у Львові на нараду, де зачитано наказ № 00430 та відповідну інструкцію щодо проведення операції «Захід». Як продовження цієї роботи — з 31 серпня по 3 вересня відбулось два виїзних засідання в Станіславі та Тернополі, на яких розглядалися питання роботи стосовно оформлення облікових справ на сім'ї, що мали бути виселені. Участь у цих засіданнях брали уповноважені від МДБ СРСР А. Блінов, А. Вадіс та заступник міністра внутрішніх справ УРСР Н. Дятлов.

На родину кожного учасника ОУН та УПА заводилась облікова справа. Її обов'язковим елементом була постанова про заведення облікової справи, яка фіксувалась в обласному Управлінні МДБ. У плані Корецького райвідділу МДБ на вересень 1947 р. передбачено розділити район на 4-ри кущі з центрами у селах Сторожів (відповідальний майор Дерюгін), Козак (майор Дудкін), Богданівка (капітан Лошенков) та м. Корець (капітан Кутяшов). Паралельно з пошуком та знищенням діючих підпільних груп ОУН усі оперативні співробітники мали активно працювати над виконанням директиви МДБ УРСР № 50, що регламентувала підготовчі етапи операції «Захід»: «Через агентуру та офіційним шляхом активно виявляти та брати на облік і оформлення сім'ї активних учасників ОУНівського підпілля та озброєних бандгруп, що мають бути виселені». Ті родини, на які вже є облікові справи, брати під агентурний нагляд з метою запобігання їхнього переходу на нелегальне становище. Шляхом різних хитрощів кожен оперативний співробітник мав познайомитися із закріпленими за ним родинами на виселення особисто, оглянути господарство, якщо була підозра про зберігання зброї чи підтримку українських повстанців — тоді провести офіційний обшук. Робилося це з тією метою, щоб відповідальний

офіцер МДБ особисто знав усіх, кого мав виселити. Цю роботу потрібно було закінчити до 1 жовтня 1947 р.[5]

Наприклад, начальник Здолбунівського райвідділу МДБ ще влітку 1947 р. надіслав коротку довідку в УМДБ, у якій зазначав, що на обліку знаходяться сім'ї вбитих повстанців у період з 1944 по 1947 рр. — 181, засуджених за націоналістичну діяльність — 143, та діючих підпільників — 29. Ці сім'ї нараховували 843 особи (431 дорослих та 412 дітей)[6].

Особливо ретельно радянські каральні органи контролювали виселення родин керівного складу ОУН та УПА. 12 вересня 1947 р. заступник начальника відділу 2-Н УМДБ у Рівненській області капітан Разуваєв надіслав запит начальнику Здолбунівського райвідділу МДБ стосовно наявності оформлених справ на родини Миколи Міськова-«Чорноти»[7], який був керівником охорони референтури СБ крайового проводу ОУН на ПЗУЗ, та Павла Пантелеймонова-«Хресного», що виконував функції районного провідника ОУН на Здолбунівщині[8].

На родину члена Проводу ОУН Бусла Якова Григоровича-«Київського», 1912 року народження, мешканця містечка Клевань, відповідна постанова була заповнена співробітником Клеванського райвідділу МДБ лейтенантом Татаркіним 5 вересня 1947 р. і затверджена начальником райвідділу майором Журавльовим. У ній фіксувалося, що родина Я. Бусла складається з батька — Бусла Григорія Івановича, 1870 р. н., брата — Бусла Михайла Григоровича, 1903 р. н., його дружини — Бусел Віри Леонтіївни, 1910 р. н., та трьох дітей — Миколи (1931 р. н.), Олега (1935 р. н.), Петра (1937 р. н.)[9].

Вже наступного дня співробітник відділу 2-Н УМДБ у Рівненській області молодший лейтенант Бутов, розглянувши матеріали облікової справи за № 3035, що надійшла з Клеванського РВ МДБ на родину активного керівника ОУН та УПА Бусал Якова Григоровича, що загинув 15 вересня 1945 р. у бою з військами НКВС в с. Бишки Козівського району Тернопільської області, вирішив його родину у кількості 5 осіб (племінник М. Бусел втік — *прим. авт.)* згідно з наказом МДБ СРСР № 00430 від 21 серпня 1947 р. виселити у віддалені місця Радянського Союзу, а майно конфіскувати. Документ також підписали заступник начальника відділу 2-Н капітан Разуваєв та начальник УМДБ полковник Шевченко[10].

---

[5] ГДА СБУ, Рівне, ф. 16, оп. 4, пор. 4, спр. 5, арк. 52, 53.

[6] ГДА СБУ, Рівне, ф. 11, оп. 6, пор. 6, спр. 5, арк. 161.

[7] Підпільний некролог повідомляє, що хорунжий «Бойко»-«Чорнота», який виконував функції командира охорони осередку СБ на ПЗУЗ, родом з с. Гільча, район Здолбунів, загинув 10.12.1945 р. на Сатиївському хуторі Дубенського району Рівненської області.

[8] ГДА СБУ, Рівне, ф. 11,оп. 6, пор. 5, спр. 5, арк. 272.

[9] Архів Головного управління Національної поліції в Рівненській області, ф. 28, спр. 3035, арк. 14-16.

[10] Там само.

2 жовтня у Львові відбулась оперативна нарада уповноважених МДБ СРСР, начальників УМДБ усіх західних областей УРСР, командного складу ВВ МДБ Українського округу та органів МДБ на транспорті, що мала на меті остаточно узгодити координацію дій та усі фази цієї масштабної репресивної акції.

10 жовтня 1947 р. міністр внутрішніх справ УРСР отримав та затвердив спільний оперативний план з МДБ УРСР. Окремі наради тривали й далі, зокрема, 16 жовтня у Львові збиралися на інструктаж співробітники МДБ з охорони залізничних шляхів, а також начальники ешелонів, які відповідали за перевезення виселених з усіх 87-ми залізничних станцій Західної України[11].

15 жовтня Рівненський обком КП(б)У спільно з керівництвом обласного УМДБ провів нараду-інструктаж для перших секретарів райкомів та начальників райвідділів МДБ з питання забезпечення проведення операції «Захід» на території Рівненської області[12]. Наступного дня виконавчий комітет обласної ради спільно з бюро обкому ухвалили постанову «Про порядок використання землі та майна, залишених після виселення сімей націоналістів та бандитів»[13]. 17 жовтня відбулася нарада партійного керівництва Рівненської області, представники якого відряджалися в райони для контролю та надання допомоги під час проведення операції з виселення та організації роз'яснювальної роботи серед місцевого населення і обліку вилученого у виселених майна[14].

На період проведення операції усі військові підрозділи та райвідділи МДБ були забезпечені радіозв'язком. Також була розроблена таблиця радіосигналів з умовними позначеннями. Якщо радист з району надсилав комбінацію цифр «470» — то це означало «виселення закінчив», якщо надходила комбінація «617» — то вона означала фразу «веду бій з бандою» і т. д. На топографічних картах співробітники МДБ відобразили місця збірних пунктів, схеми розташування складів пального, окремих пунктів-заправок для автомобільного транспорту, напрямки руху колон. Заздалегідь надрукували бланки документів «Ешелонний список висланих сімей», «Протокол обшуку», «Акт опису майна». Вище партійне керівництво вимагало дотримання цілком таємного режиму підготовки масового виселення мешканців Західної України. Основна маса рядових виконавців дізналася про проведення операції з початком її реалізації, тобто о 6-ій год. ранку 21 жовтня 1947 р., секретарі райкомів партії та начальники райвідділів МДБ отримали інформацію тільки за 2-3 дні до цієї дати.

---

[11] Бажан О. Операція «Захід». – С. 342.

[12] Реабілітовані історією. Рівненська область / редкол. тому співгол. В.А. Королюк, співгол. С.І. Павлюк, відп. секр. А.А. Жив'юк та ін.); упоряд. А.А. Жив'юк. – Кн. 2. – Рівне: ВАТ «Рівненська друкарня», 2009. – С. 343.

[13] Там само.

[14] Там само. – С. 343, 344.

Як повідомляли безпосередні керівники операції «Захід» на території Рівненської області полковник М. Головков (представник від МДБ СРСР) та начальник Управління МДБ області полковник В. Шевченко у доповідній на ім'я заступника міністра держбезпеки СРСР генерал-лейтенанта С. Огольцова та міністра держбезпеки УРСР С. Савченка — оперативний склад МДБ Рівненської області мав лише «незначні перешкоди» у ході проведення операції[15]. Також повідомляли про негативну реакцію населення, яке спостерігало таке масштабне свавілля стосовно односельців: «У зв'язку з проведенням нашими органами операції по виселенню сімей бандитів та учасників націоналістичного підпілля, зі сторони частини місцевого населення в день операції мали місце факти відкритого співчуття до виселених та надання їм допомоги — переховування від виселення. Наприклад: а) при виїзді автомашини з посадженими на неї сім'ями бандитів, село Корнин[16] Рівненського району, мешканці цього села щільним кільцем оточили машину з метою припинення її руху. Через це оперативна група… відкрила попереджувальний вогонь. Подібні факти затримання автомашин із завантаженими сім'ями бандитів мали місце в селах Новий Двір та Обарів[17] Рівненського району. б) Під час обшуку, який відбувався в будинку родини, що виселялась через засуджену… Андрошулік Марію, невідомими жителями цього села була викрадена її 4-ри річна донька (с. Новий Двір). Щоб її сховати від оперативних співробітників, які проводили виселення, її було перенесено на другий поверх будинку, а звідти скинуто на руки… мешканцям села… Пошуки викраденої дівчинки були безрезультатними… У деяких селах Рівненського, Олександрійського, Тучинського, Межиріцького та інших районів жінки супроводжували висланих плачем та голосінням. Були випадки, коли окремі особи вимагали, щоб їх вантажили разом з виселеними або розстріляли на місці»[18].

Українські повстанці повідомляли про реакцію населення на виселення наступне: «Так в с. Здовбиці, р-н Здолбунів, Джус Петро під час вивозу сказав: «Не злякаєте мене Сибіром! Не буде мене — будуть другі. Всіх не вивезете, не розстріляєте, бо український народ великий! І Україна буде таки Самостійна. Ви ж як падло будете гнити по ровах та багнюках!» За ці сміливі слова даного громадянина скатували большевики до непритомности, вкинули на віз і повезли на залізницю.

---

[15] Бажан О. Операція «Захід»: до 75-річчя депортації населення Західної України у віддалені райони СРСР // Україна XX ст.: культура, ідеологія, політика. Збірник статей. Випуск спеціальний / Відп. ред. В.М. Даниленко. – К.: Інститут історії України НАН України, 2013. – Вип. 18. – С. 343.

[16] У документі «Корпин».

[17] У документі «Абаров».

[18] Бажан О. Операція «Захід». – С. 344.

Кидаючи хату, старі люди казали на прощання: «Везіть куди хочете. Беріть все, що придбали за ціле своє життя, бо ви звикли жити чужим добром і трудом. Але подавитеся ви ще цим всім!»[19].

У результаті проведення операції «Захід» з території Рівненської області було виселено 3829 родин у складі 11563 осіб[20], хоча за планом передбачалося виселення 3810-ти родин у складі 13165 осіб[21]. Під час проведення операції 338 родин уникнули цієї страшної долі, 44 родини було виключено зі списків з оперативних міркувань, оскільки це були родини діючих українських повстанців, та 8 родин мали хворих на інфекційні хвороби[22].

Радянські партійні органи навіть зробили певний статистичний, віковий і економічний аналіз виселених унаслідок операції «Захід». Загалом з Рівненщини вислано 2103 родини учасників українського визвольного руху, які вже загинули, 1215 родин засуджених учасників ОУН та УПА, 511 родин тих, що далі продовжували збройну боротьбу. Основана маса серед виселених з Рівненщини — це жінки (5096 або ж 44 % від загальної кількості) та діти до 15 років (3823 особи — 33 % від загальної кількості). Чоловіків виселено ж тільки 2644 або ж всього 23 % від загальної кількості[23]. Тобто репресивні заходи охопили 77 % жінок та дітей, а чоловіків було менше навіть від однієї четвертої частини усіх виселених унаслідок операції «Захід». Що ж до економічного становища, то місцеве партійне керівництво вважало, що під цей репресивний захід потрапили родини[24]:

кулаків	198	614 осіб
середняків	2861	8385 осіб
бідняків	717	2425 осіб
колгоспників	19	54 особи
службовців	34	86 осіб

Отже операція «Захід» стосувалася на 99 % сільського населення, а з міст та містечок було вислано заледве 1 % родин учасників українського визвольного руху. Серед виселених селян лише 0,49 % працювали у колгоспах. Як рапортували партійні працівники Рівненської області, «у ряді районів після проведення

[19] ГДА СБУ, Київ, ф. 2, спр. 376, т. 22, арк. 273.

[20] У доповідній записці Рівненського обласного комітету КП(б)У помилково вказано 11568 осіб.

[21] Реабілітовані історією. Рівненська область. – Кн. 2. – С. 344.

[22] Там само.

[23] Там само.

[24] Там само.

операції по вилученню родин бандитів були організовані нові колгоспи. У селі Зносичі Сарненського району був організований колгосп, у який об'єднано 56 дворів, на наступний день надійшло ще 30 заяв»[25]. У Рафалівському районі цей процес теж активізувався. У селі Полонне виникла ініціативна група зі створення колгоспу з 8-ми родин, у с. Полиці надійшло 10 заяв, у с. Озерці — 15 заяв, у с. Мульчиці вже діяв колгосп ім. Лєніна і до нього вирішило вступити ще 18 родин, а у с. Галузія в діючий колгосп «Червоний прапор» надійшло 12 нових заяв[26].

У наступних повідомленнях йшлося про випадки мародерства, в яких брали участь співробітники МДБ та МВС, військові ВВ МДБ. Зокрема, уповноважений Рокитнівського райвідділу МДБ силоміць відібрав у людини діжку з м'ясом, яку дозволялося взяти у далеку дорогу. Чимало виконавців намагалися отримати власну користь, проводячи конфіскації майна депортованих та приховуючи його від обліку. Розкрадали майно виселенців також інші посадові особи. Загалом у Рівненській області було зафіксовано 70 випадків мародерства. Траплялися і гірші випадки. Зокрема, у с. Новосілки Здолбунівського району один із оперативних працівників МДБ убив шестирічну дитину місцевої селянки, яку не виселяли. Вона просто потрапила від «гарячу» руку[27].

Підпільний журнал «Інформатор» ще у кінці 1947 р. помістив на своїх сторінках невеликий матеріал під назвою «Вивіз на Сибір». Невідомий автор, користуючись підпільними звітами повідомляє, що з території Здолбунівського району вивезено: з с. Здовбиця — 53 родини; з с. Урвенна — 2 родини; з с. Кунин — 9 родин; с. Лідаво — 15 родин; з с. Глинськ — 17 родин; з с. Уїздці — 13 родин. «Конвоїри та місцеві поліційні органи, відтранспортувавши до району чи залізничної станції назначених до виселення людей, повернули знову у села, де розпочалася большевицька грабіжовка господарств виселених на Сибір людей. Перш усього до району була зігнана уся худоба, вивезено майно та харчеві продукти. Під час цього грабунку емведисти, користувалися з кожної нагоди, щоб «потягнути» що небудь для себе»[28].

Учасники підпілля не змогли організувати будь-якої серйозної протидії під час цієї масштабної виселенської операції. Це було пов'язано з кількома факторами: 1) підготовка операції ретельно приховувалась радянськими каральними органами; 2) операція проходила доволі швидко і у деяких місцевостях тривала всього 3-4 години; 3) підпілля на Волині вже не мало

[25] Там само. – С. 345.

[26] Там само.

[27] Бажан О. Операція «Захід». – С. 344.

[28] ГДА СБУ, Київ, ф. 2, спр. 376, т. 22, арк. 274.

можливості діяти якимсь більшими підрозділами проти ВВ МДБ, оскільки останні загони УПА були розформовані чи розбиті у боях 1946 р. Тому у звітах радянських репресивних органів не зафіксовано якихось серйозних сутичок з місцевими повстанськими групами. Тільки у с. Новий Двір Рівненського району групу солдатів військ МДБ було обстріляно зі стрілецької зброї. На наступний день після операції у Гощанському районі підрайонний провідник ОУН Поліщук-«Карпо» поранив з обріза дружину місцевого інформатора райвідділу МДБ. Але місцеві активісти зуміли його затримати та роззброїти[29].

У одному з листів у квітні 1948 р. організаційний референт Проводу ОУН В. Кук-«Леміш» писав керівнику ОУН на Волині М. Козаку про те, що якнайшвидше потрібно збирати докладні відомості про насильне вивезення українського населення на заслання. Для цього він пропонував інформацію узагальнювати за таким зразком[30]:

Р[айо]н Мізоч

П[орядкове] ч[исло]	Назва місцевости	Вивез[ено] род[ин]	Осіб	Замітки
1.	Дермань	50	100	I — 10, II — 5, III — 3, IV — 10, V — 20, VI — 5

I — родини підпільників; II — родини вбитих повстанців та членів організаційної мережі ОУН; III — родини заарештованих; IV — родини, у яких є родичі за кордоном; V — родини тих, хто служив у німецькій армії чи працював в адміністрації; VI — інші.

Наявний звіт районного провідника Острозького районного проводу ОУН І. Андрійчука-«Богуна», поданий на початку червня 1948 р., свідчить, що підпілля намагалося зібрати та узагальнити цю інформацію. Але сама схема узагальнення дещо відрізнялась від запропонованої В. Куком. Зокрема, у ній відсутня розбивка родин на категорії, а йде розподіл вивезених за трьома основними віковими категоріями — до 15 років, до 50 років, від 50 років. Про осіб 70-річного віку та вище інформація виносилась також у розділ «Примітки».

[29] Реабілітовані історією. Рівненська область. – Кн. 2. – С. 345.

[30] Літопис УПА. Нова серія. – Т.16. Волинь і Полісся у невідомій епістолярній спадщині ОУН і УПА. 1944-1954 рр. / Упоряд. В. Ковальчук, В. Огородник. – Київ-Торонто: Видавництво «Літопис УПА», 2011. – С. 252.

Зусилля співробітників радянських каральних органів, що спланували, організували та реалізували у найкоротші терміни наймасовішу репресивну акцію на теренах Західної України, були оцінені у Кремлі. Ще у жовтні-листопаді 1947 р. місцеве керівництво МДБ подавало характеристики на найбільш сумлінних виконавців для їх відзначення. Зокрема, начальник Корецького районного відділу МДБ подав список на 17 оперативних співробітників та військових, які, на його, думку були найбільш активними та відданими у проведені операції «Захід» у цьому регіоні. До речі, дев'ять з них прибули у Корецький район аж із Саратовської області[31]. На території Острожецького району активну допомогу у виселенні надавали офіцери МДБ, що прибули сюди у відрядження з Грузинської РСР та Дніпропетровської області УРСР[32].

29 жовтня 1948 р. Указом Президії Верховної Ради СРСР «за успішне виконання спеціального завдання Уряду» по боротьбі з націоналістичним підпіллям в Західній Україні було нагороджено 1708 осіб орденами та медалями «За відвагу» і «За бойові заслуги». Відповідальний за реалізацію операції «Захід» на Рівненщині заступник начальника 5-го управління МДБ СРСР полковник Міхаіл Ніфоновіч Головков отримав орден Червоного прапора, а начальник УМДБ Рівненської області полковник Володимир Григорович Шевченко — орден Вітчизняної війни І-го ступеня[33].

Хоч масове виселення українського населення з території Західної України боляче вдарило по українському визвольному рухові, підірвало, до певної міри, його матеріальну базу, проте активна фаза боротьби з радянським тоталітарним режимом ще тривала до початку 50-х рр. XX століття.

[31] ГДА СБУ, Рівне, ф. 16, оп. 4, пор, 5. спр. 6, арк. 75, 76.

[32] ГДА СБУ, Рівне, ф. 22, оп. 4, пор. 7, спр. 9, арк. 68, 69.

[33] Бажан О. Операція «Захід». – С. 345, 346.

№ 1
1947, жовтень. – Список керівного складу операції «Захід»

Сов[ершенно] секретно

Список
руководящего состава по операции «Запад»

№ пп	Наименование области	Уполномоченный МГБ СССР	Зам[еститель] уполномоченного по оперативной части	Зам[еститель] уполномоченного по войскам МГБ
1	Волынская	Генерал-майор Мещанов	Полковник Матвеенко	Генерал-майор Городничев
2	Дрогобычская	Генерал-майор Вул	Полковник Майструк	Генерал-майор Бровкин
3	Львовская	Генерал-лейтенант Райхман	Генерал-лейтенант Воронин	Полковник Михайлов
4	Ровенская	Полковник Головков*	Полковник Шевченко**	Полковник Фатеев***
5	Станиславская	Генерал-майор Ермолин	Полковник Сараев	Полковник Клоков
6	Тернопольская	Генерал-майор Прищепа	Полковник Коломиец	Полковник Радченко
7	Черновицкая	Генерал-майор Эсаулов	Полковник Решетов	Подполковник Глущенко

Полковник (Великанов)

Архів Центру досліджень визвольного руху (ЦДВР). Управление Внутренних войск МГБ Украинского округа. Описания оперативно-боевых действий подразделений и частей войск округа (3.10.1947 — 27.10.1947). Електронна копія. — Спр. 12. — Т. 5. — Арк. 16.

---

* Головков Міхаіл Ніфоновіч (1904-1985) – співробітник органів МДБ, росіянин, член ВКП(б) з 1931 р., в органах держбезпеки з 1926 р. До червня 1944 р. працював у Казахській РСР, ставши заступником наркома держбезпеки. На час проведення операції «Захід» – полковник, заступник начальника 5-го управління (оперативне і секретно-політичне) МДБ СРСР. Нагороджений 29 жовтня 1948 р. орденом Червоного прапора за боротьбу з націоналістичним підпіллям у Західній Україні. Вийшов на пенсію в 1959 р. з посади заступника уповноваженого КДБ з координації і зв'язку з МДБ НДР.

** Шевченко Володимир Григорович (1912-1980) – співробітник органів МДБ, українець, член ВКП(б) з 1938 р., в органах держбезпеки з 1932 р. Начальник відділення, відділу контррозвідки бригади, дивізії, армії у період німецько-радянської війни. У 1947-1964 рр. – начальник УМДБ, УМВС, УКДБ Рівненської, Станіславської, Тернопільської, Львівської областей, брав участь в операціях проти підпілля ОУН. Нагороджений 29 жовтня 1948 р. орденом Вітчизняної війни I ступеня за боротьбу з націоналістичним

№ 2
1947, жовтня 24. – Довідка про чисельність військ МДБ та кількість оперативних співробітників МДБ, залучених до проведення операції «Захід»

Сов[ершенно] секретно

Справка
о количестве личного состава Войск МГБ и оперативного состава, привлекаемых к операции 21.10.1947 года

	Войска	Оперсостав
Львовская область	5.726 человек	1116 человек
Дрогобычская область	5.693 — « -	492 — « -
Тернопольская область	5.819 — « -	1.162 — « -
Волынская область	4.056 — « -	1.331 — « -
Ровенская область	4.583 — « -	1.254 — « -
Станиславская область	6.100 — « -	1.693 — « -
Черновицкая область	519 — « -	83 — « -
Всего	32.496 человек	7.131 человек

Начальник штаба округа войск МГБ
полковник (Игнатов)

«24» октября 1947 г.

Архів ЦДВР. Управление Внутренних войск МГБ Украинского округа. Описания оперативно-боевых действий подразделений и частей войск округа (3.10.1947 – 27.10.1947).

Електронна копія. – Спр. 12. – Т. 5. – Арк. 11.

підпіллям у Західній Україні. На час проведення операції «Захід» – полковник, начальник УМДБ в Рівненській обл. У 1952 р. – заступник міністра держбезпеки УРСР. Після втечі в червні 1952 р. у Львові з-під варти захопленого у 1951 р. референта СБ ЗЧ ОУН М. Матвієйка, відповідно до постанови політбюро ЦК КП(б)У, В. Шевченко з роботи знятий, йому оголошено догану. В 1965-1974 рр. – начальник Київської школи КДБ №204, генерал-майор.

*** Фатєєв Іван Нікіфоровіч – полковник, командир 24 окремої стрілецької бригади ВВ НКВС СРСР, сформованої в жовні 1942 р. у м. Куйбишев. У лютому 1943 р. бригаду включено до складу ВВ НКВС Українського округу, а в лютому 1944 р. передислоковано до Західної України, в Рівненську обл. У жовтні 1945 р. бригаду розформовано, на її основі створено 81 стрілецьку дивізію ВВ НКВС (згодом МВС і МДБ), яку очолював І. Фатєєв. На час проведення операції «Захід» штаб, управління і політвідділ дивізії знаходились у м. Дубно, полки – у містах Камінь-Каширський, Луцьк, Сарни, Рівне. І. Фатєєв нагороджений 29 жовтня 1948 р. орденом Вітчизняної війни I ступеня за боротьбу з націоналістичним підпіллям у Західній Україні.

№ 3
1947, жовтень 24. – Довідка про кількість сімей, виселених внаслідок проведення операції «Захід»

Сов[ершенно] секретно

Справка
о количестве семей, выселенных из Западных областей Украины
на 24.00 23.10.47 г.

Львовская область	5.180 семей	15.162 человека
Дрогобычская область	4.548 семей	14.981 человек
Тернопольская область	4.055 семей	1.124 человека
Волынская область	2.688 семей	8.852 человека
Ровенская область	3.820 семья	11.563 человек
Станиславская область	4.456 семей	12.376 человек
Черновицкая область	542 семьи	442 человека
Итого	25.299 семей	75.500 человек

Начальник штаба войск МГБ
Украинского округа
полковник (Игнатов)

«24» октября 1947 г.
г. Львов

Архів ЦДВР. Управление Внутренних войск МГБ Украинского округа. Описания оперативно-боевых действий подразделений и частей войск округа (3.10.1947 – 27.10.1947).

Електронна копія. – Спр. 12. – Т. 5. – Арк. 10.

№ 4
1947, жовтня 9. – Наказ штабу 81-ої стрілецької дивізії внутрішніх військ МДБ СРСР

Серия «Г»

Боевой приказ №10. Штадив 81 Ровно «9» 10.1947 г.

«24» час «00» мин. Карта 200.000

1. После выполнения операции по выселению контингента и погрузки его в железнодорожные вагоны, в пути их следования, бандиты попытаются совершать нападения на эшелоны с целью освобождения выселяемого контингента.
2. Частям дивизии выставить гарнизоны в районах железной дороги и обеспечить безопасность прохождения эшелонов с выселяемым контингентом.
3. Охрану железной дороги осуществить путем выставления гарнизонов на участках железной дороги и организации патрулирования силами освободившихся подразделений от выселения.
4. 445 сп – выставить 9 гарнизонов общей численностью 305 чел.: Яриновка (5060) – 30 чел., Любиковиче[1] (0070) – 30 чел., Карачун (6060) – 35 чел., Забродниче (8070) – 35 чел., Глушица (9070) – 30 чел., Страшев (8080) – 40 чел., Тутовиче (8060) – 35 чел., Антоновка (8060) – 35 чел., Желудзк (6040) – 35 чел., силами которых обеспечить охрану железной дороги на участках: Сарны-Домбровица, Сарны-Рафаловка, Сарны-Моквин, Сарны-Клесув. Участок Сарны-Домбровица охранять только в день проведения выселения, остальные участки охранять до полного прохождения эшелонов.
5. 446 сп – выставить 9 гарнизонов, общей численностью 285 чел.: в населенных пунктах: Михайловка (5080) – 50 чел., Редкодуб (6090) – 45 чел., Турковиче Ческе (0040) – 25 чел., Подборце (8010) – 30 чел., Озераны (9030) – 40 чел., Здолбунов (9040) – 20 чел., Квасилув Чески (0040) – 25 чел., Ивановка (8030) – 25 чел., Ивачкув (9050) – 30 чел., силами которых обеспечить охрану железнодорожных участков: Радзивилув-Здолбунов, Ровно-Здолбунов, Мизочь-Озераны. Участки дороги охранять до полного прохождения эшелонов с контингентом, за исключением участка Мизочь-Озераны, который охранять только в день проведения операции.
6. 24 сп – выставить 8 гарнизонов, общей численностью 295 чел. Оржев (1040) – 35 чел., Обарув (1040) – 35 чел., Решуцк (1040) – 40 чел., Каменна

[1] Тут і далі ряд назв населених пунктів подано в польській транскрипції. Це, вірогідно, пов'язано з тим, що виконавці висланської акції користувались польськими топографічними картами.

Гура (2050) – 35 чел., Рокитно (4060) – 30 чел., Заверетье (8090) – 35 чел., Осницк (8000) – 35 чел., и Остки (8020) – 50 чел., силами которых обеспечить охрану железнодорожных участков: Клевань-Ровно, Моквин-Ровно, Клесув-Сновидовиче. Указанные участки охранять до полного прохождения железнодорожных эшелонов.

7. 8 мсп – выставить 3 гарнизона, общей численностью 85 чел.: Могиляны (8060) – 20 чел., Оженин (8060) – 35 чел., Коростова (8050) – 30 чел., силами которых обеспечить охрану железной дороги на участке: Бадувка-Коростова. Охрану осуществлять до полного прохождения эшелонов с выселяемым контингентом.
8. Командирам частей организовать взаимодействие с гарнизонами войск по охране железной дороги и ж[елезно]д[орожных] сооружений. Расположение этих гарнизонов указаны в приложении к настоящему боевому приказу.

Принять все меры к недопусканию боевых столкновений с гарнизонами железнодорожных войск, для чего предупредить весь личный состав о дислокации этих гарнизонов и довести сигналы опознавания своих, как до личного состава железнодорожных войск, так и своих.

Кроме того, связаться с Транспортными Отделами МГБ, где получить указание о порядке и методах охраны железной дороги.

Группы патрулей высылать численностью не менее 4-5 чел., которым действовать методом действия разведывательного дозора. Старший группы должен двигаться по полотну дороги, остальной состав патруля по обочинам, осматривая прилегающую местность.

9. Сигналы опознания своих действующие на второю половину октября м[еся]ца 1947 г.
10. Связь с группами патрулей осуществлять через гарнизоны войск по охране железной дороги и ж[елезно]д[орожных] сооружений.
11. Мой К[омандный] П[ункт] – гор. Ровно, Управление МГБ по Ровенской области.

Командир 81 стр[елковой] дивизии
полковник (Фатеев)

Начальник штаба дивизии
подполковник (Вихтеев)

Отпечатано 7 экз[емпляров]

Разослано:

экз. № 1 в дело

экз. № 2 п[олковни]ку Головкову

экз. № 3 – ...частям

экз. № 7 – 117 с[трелковому] п[олку]

Отправлено _____

Получено _____

Архів ЦДВР. Управление Внутренних войск МГБ Украинского округа. Описания оперативно-боевых действий подразделений и частей войск округа (3.10.1947 – 27.10.1947).

Електронна копія. – Спр. 12. – Т. 5. – Арк. 87, 88.

№ 5
1947, жовтень. – Підсумковий звіт 81-ої стрілецької дивізії внутрішніх військ МДБ СРСР про проведення операції «Захід» на території Рівненської області

Совершенно секретно

экз. №____

Итоговый доклад

по операции «Запад» в Ровенской области

Оперативная обстановка

Приказом МГБ СССР № 00207 от 22.4.47 г. Войскам Округа была поставлена задача: «В кратчайший срок ликвидировать бандитизм и национальное подполье на территории западных областей Украины».

В соответствии приказа № 00207, части дивизии приступили к активным действиям по ликвидации бандитизма в Ровенской области.

В период с 1 мая по 20 октября 1947 года частями дивизии в Ровенской области убито 283, захвачено 1676, всего ликвидировано 1959 бандитов. Полностью ликвидировано 29 бандбоевок, в которых убито и захвачено 164 бандита.

(Ход выполнения приказа Министра № 00207 показан на карте, см[отри] приложение №1)[2].

[2] Додаток не друкується.

I. Подготовка к операции

С 15.10.47 года части дивизии приступили к подготовке операции по массовому выселению бандитских семей. Для этой операции 81 с[трелковой] д[ивизии] были оперативно подчинены 24 с[трелковый] п[олк] и 8 м[ото] с[трелковый] п[олк].

Подразделения 81 с[трелковой] д[ивизии] и подчиненных частей были дислоцированы в Ровенской области в соответствии плана разработанного штабом 81 с[трелковой] д[ивизии] и утвержденного Уполномоченным МГБ СССР по Ровенской области (см[отри] приложение №2 – план дислокации 446, 445, 24 с[трелковых] п[олков] и 8 м[ото]с[трелкового] п[олка] на период проведения операции в Ровенской области)[3].

24 с[трелковый] п[олк] и 8 м[ото]с[трелковый] п[олк] прибыли в Ровенскую область 18 сентября, 19 сентября передислокация была закончена и части приступили непосредственно к подготовке операции.

1. Общий план мероприятий, учет сил и средств

К операции должны были привлекаться:

445 с[трелковый] п[олк] – 1370 чел.

446 с[трелковый] п[олк] – 1430 чел.

24 с[трелковый] п[олк] – 1400 чел.

8 м[ото]с[трелковый] п[олк] – 1050 чел.

Оперсостав МГБ – 900 чел.

Оперсостав МВД – 250 чел.

Корпус ж[елезно]-д[орожной] охр[аны] – 700 чел.

К выселению было запланировано 6000 семей. Исходя из наличия численности частей предусмотренных по плану, предполагалось создание опорных пунктов в районах, в которые должны были сосредотачиваться выселяемые семьи из нескольких сел, из этих опорных пунктов транспортом эвакуироваться на погрузочные станции. Для этой цели в опорных пунктах планировался войсковой резерв и организация связи с РО МГБ.

В связи с тем, что 24 с[трелковый] п[олк] и 8 м[ото]с[трелковый] п[олк] прибыли не в полном составе, а именно: 24 с[трелковый] п[олк] – 1090 чел., 8 м[ото]с[трелковый] п[олк] – 699 человек и совершенно не прибыл личный состав корпуса железно-дорожной охраны, план оперативных мероприятий был переработан.

[3] Додаток не друкується.

По новому плану предполагалось выселить 3810 семей, 13165 человек.

К операции предполагалось привлечь:

445 с[трелковый] п[олк] – 1158 чел. (без одной роты и двух взводов, находящихся в Волынской области).

446 с[трелковый] п[олк] – 1251 чел. (без одного взвода, находящегося в Волынской обл.)

8 м[ото]с[трелковый] п[олк] – 678 чел.

24 с[трелковый] п[олк] – 1086 чел.

Управление и спецподразделения дивизии – 302 чел.

Опер[ативный] состав МГБ – 950 чел.

Опер[ативный] состав МВД – 250 чел.

Милиция – 186 чел., кроме того истреб[ительные] батальоны МГБ и совпартактив районов.

В связи с уменьшением личного состава прибывших частей, предполагаемое создание опорных пунктов не представилось возможным.

В районах были намечены села, наиболее пораженные бандитизмом, из которых выселяемые семьи эвакуировались непосредственно на станции погрузки, для чего планом было предусмотрено привлечение гужевого транспорта на маршрутах недоступных для автомашин. Весь личный состав дивизии был рассчитан на мелкие группы, которые должны были стать гарнизонами по селам с задачей: в период подготовки к операции прикрывать работу оперативного состава и вести активные поиски и уничтожение бандитов. При расчете личного состава бралась во внимание одна семья, исходя из условия: 1 солдат на одну семью, при наличии одного оперативного работника на 4-5 семей и наличия подвижного резерва Начальника РО МГБ в составе 5-6 человек на автомашину.

Такие условия потребовали привлечения всего личного состава дивизии на операцию.

Общий план операции представляю отчетной картой – (см[отри] приложение № 3)[4].

Планировалось на операцию 57 автомашин от дивизии, 175 автомашин от Советской Армии и 417 автомашин от местных организаций. Всего 649 автомашин. См[отри] приложение № 6 – А[вто]-Б[роне]-Т[анковая] С[лужба][5].

До начала операции были намечены наиболее бандопасные маршруты, которые в день операции должны прикрываться подразделениями Советской Армии и частями дивизии.

---

[4] Додаток не друкується.

[5] Додаток не друкується.

По плану также намечалось, после первого дня операции, личный состав, освободившийся от нее, использовать на охрану железной дороги и проходящих эшелонов с контингентом. (Дислокацию гарнизонов по охране ж[елезной] д[ороги] см[отри] на карте, приложение №4[6]).

Наряду с подготовкой к операции, части дивизии вели активный поиск и ликвидацию бандитизма.

В результате понесенных больших потерь бандами, в октябре месяце (за 20 дней) значительно снизились бандпроявления, против 34 в сентябре, до 6 бандпроявлений в октябре.

Для обеспечения управления на день операции составлен подробный план организации связи (см[отри] приложение №5)[7].

2. Мероприятия по политическому обеспечению

В подготовительный период Политотделом дивизии был составлен план партийно-политической работы в частях дивизии.

С этой целью офицерский состав штаба и политического отдела дивизии был командирован в части для оказания практической помощи штабам и политаппаратам, партийным и комсомольским организациям в их работе по подготовке к предстоящей операции.

В части были командированы:

277 с[трелковый] п[олк] – полковник Семенюк, майор Дзигасов.

445 с[трелковый] п[олк] – подполковник Ляшкевич, к[апита]н Морковкин.

446 с[трелковый] п[олк] – полковник Семенюк, майор Пузанов, старший лейтенант Андреев.

24 с[трелковый] п[олк] – подполковник Ляшкевич, к[апита]н Морковкин.

8 м[ото]с[трелковый] п[олк] – майор Шамаев, капитан Пономаренко.

С личным составом указанных частей были проведены беседы, доклады, лекции на темы:

а) Указы Президиума Верховного Совета СССР об охране Социалистической и личной собственности граждан и о сохранении военной тайны.

б) О повышении чекистской бдительности.

в) Формы и методы борьбы украинских националистов.

г) Положение о выборах в местные Советы Депутатов трудящихся.

д) Успехи Советского народа в восстановлении и развитии Народного хозяйства.

---

[6] Додаток не друкується.

[7] Додаток не друкується.

е) Вражеская сущность украинских националистов.

ж) О чести и достоинстве Советского воина и ряд других.

Для мобилизации личного состава на выполнение предстоящих задач были проведены собрания партийных и комсомольских организаций, собрания личного состава подразделений с вопросом: «Задачи личного состава в выполнении служебной задачи».

В связи с тем, что от частей дивизии выставлялось большое количество мелких гарнизонов, были подобраны группарторги и группкомсорги, которые перед выходом были тщательно проинструктированы.

Также были подобраны агитаторы, которые вели ежедневную работу в гарнизонах. Кроме того, перед выставлением гарнизонов были проведены ротные партийные (комсомольские) собрания с вопросом: «О задачах коммунистов (комсомольцев) в выполнении приказа МГБ СССР № 00424».

В период с 6 по 9 октября с[его] года в частях дивизии были проведены совещания руководящего состава штабов и политаппаратов частей, командиров батальонов и их заместителей по политчасти, секретарей партийных и комсомольских организаций по вопросу о предстоящей операции, где особое внимание было обращено на сохранение военной тайны, на охрану социалистической и личной собственности граждан СССР, на расстановку партийных и комсомольских сил, на непрерывность партийно-политической работы в оперативных группах, на роль офицерского состава в предстоящей операции.

В подготовительный период были проведены заседания партийных бюро первичных парторганизаций, а также собрания личного состава по итогам несения службы и дальнейших задачах коммунистов и личного состава.

Необходимо отметить, что эти мероприятия накануне операции дали возможность мобилизовать коммунистов, комсомольцев, а через них и личный состав на выполнение задачи.

Кроме того, были проведены инструктажи и семинары со старшими оперативных групп и агитаторами.

В период с 10 октября с[его] года и до конца операции, я и мои заместители выезжали в части для оказания практической помощи в организации служебно-оперативной работы и партийно-политической работы. После выставления гарнизонов, все политработники частей были закреплены за группами и находились до окончания операции. Офицерский состав Управления дивизии являлся непосредственным исполнителем в выполнении служебно-оперативной задачи.

3. Расстановка сил и средств для операции

Расстановка сил и средств для операции показана на карте (см[отри] приложение №1)[8].

4. Организация связи

План связи: Связь УМГБ Ровенской области с руководством операцией (г. Львов) в период подготовки и проведения операции осуществлялась по радио через радиостанцию штаба дивизии и по телефонным проводам «ВЧ» и «МС».

Связь по всем указанным каналам работала устойчиво. В соответствии с Вашим планом организации связи на период проведения операции, связь областного Управления МГБ с районным отделами МГБ и районных отделов МГБ с оперативно-войсковыми группами, в период подготовки к операции, и с пунктами выселения в период операции, была организована силами и средствами связи частей 81 стрелковой дивизии и частей, прибывших в оперативное подчинение дивизии.

Связь областного управления МГБ с районными отделами была организована по радио непосредственно с 19 районами в 5-ти радиосетях, для чего при УМГБ был создан узел связи, состоящий из 9-ти радиостанций.

Усиление действующего узла связи дивизии произведено за счет перераспределения сил и средств связи частей дивизии.

В связи с большой удаленностью остальных 9-ти районов от области, связь с ними осуществлялась через одну промежуточную радиостанцию. Промежуточными радиостанциями служили радиостанции штабов частей, для чего приказом [по] полку был создан узел связи, состоящий из 4 радиостанций.

Для того, чтобы поступающие из районов радиограммы на промежуточных радиостанциях не задерживались, при каждом штабе полка работали две радиостанции с областью.

Кроме радиостанций частей и подразделений дивизии, была использована также и действующая радиосвязь УМГБ с 7-ю районами, как дублирующий канал на случай выхода из строя радиостанций частей и подразделений.

Действующая войсковая связь: дивизия – полк – батальон – рота не нарушалась, она работала бесперебойно и была готова в любое время быть использованной как обходной канал.

При штабах полков и батальонов был создан резерв радиостанций на случай подмены, вышедших из строя.

---

[8] Додаток не друкується.

Радиосвязь в период подготовки к операции дублировалась по телефонным проводам Министерства Связи.

С целью сколачивания радиосетей, тренировки экипажей радиостанций, проверки прохождения радиоволн с последующей корректировкой, с 08.00 6.10.47 г. радиосвязь в сетях областного Управления МГБ осуществлялась в управляемой сети (четыре раза в сутки).

С началом операции указанная радиосвязь по сигналу главных радиостанций была переключена на свободную сеть и на всем протяжении операции работала бесперебойно. Случаев перерыва связи и выходов из строя материальной части радиостанций не было.

В период подготовки операции нагрузка на радиосредства была исключительно большой.

За этот период только узлом связи УМГБ обработано 935 радиограмм, составляющие 87607 групп.

Основным средством связи областного управления МГБ с районными отделами МГБ в период проведения операции с 21 районом была телефонная связь по проводам «МС».

Связь осуществлялась через 5 пар проводов, наведенных из моего командного пункта непосредственно в междугороднюю телефонную станцию города Ровно.

Все узлы связи Министерства Связи, расположенные в райцентрах, а также междугородняя телефонная станция в гор. Ровно были обеспечены контролем, путем выделения туда офицерского состава Войск и органов.

Прошедший 19.10.47 г. циклон разрушил постоянные телефонные линии Министерства Связи с 7-ю районами, а поэтому связь с этими районами осуществлялась исключительно по радио.

Узлом связи УМГБ за период операции 21-22.10.47 г. обработано 172 радиограммы, соответствующие 13162 группам.

Для обеспечения своевременной доставки радиокорреспонденции при узле связи УМГБ были организованы экспедиция и пункт сбора донесений. Для быстрой доставки радиограмм из шифроргана на радиостанции на пункте сбора работали 2 автомашины, 2 мотоцикла и два конно-посыльных.

Связь с 20 ж[елезно]-д[орожными] станциями погрузки объекта операции осуществлялась по станционным линиям связи Ковельской ж[елезной] д[ороги], через коммутатор Управления Ковельской ж[елезной] д[ороги], на который с моего командного пункта были наведены две пары прямых линий, кроме того в управление охраны Ковельской ж[елезной] д[ороги] была наведена прямая телефонная линия для получения данных о ходе погрузки

из пункта сбора донесений УМГБ, организованного в управлении охраны и обеспеченного двумя телефонами, включенными также в коммутатор Ковельской ж[елезной] д[ороги].

Проводная связь со станцией погрузки Мирогоща до Дубенского РО МГБ была обеспечена кабельной телефонной линией протяжением 7 клм. (средствами 446 с[трелкового] п[олка]).

Для обеспечения телефонной связи РО МГБ Сарны – Дубровица, Рафаловка с 6-ю станциями погрузки были наведены кабельные шлейфы, общим протяжением 12 клм. и установлены 8 телефонных аппаратов (средствами 445 с[трелкового] п[олка]).

Кроме того 13 ж[елезно]-д[орожных] станций погрузки были обеспечены радиосредствами.

Для руководства связью в районах были назначены начальники связи районов из лиц офицерского и сержантского состава связи.

Связь начальников районных отделов МГБ, в период подготовки к операции, с оперативно-войсковыми группами осуществлялась по радио, для этой связи было задействовано 43 радиостанции.

В период проведения операции связь начальников РО МГБ с 32 пунктами выселения осуществлялась по радио, с 110 пунктами выселения – по телефонным проводам Министерства связи, с остальными пунктами выселения, необеспеченными техническими средствами связи, связь осуществлялась подвижными средствами связи (автомашинами).

В период подготовки к операции 20.10.47 года в городе Ровно имели место 2 случая повреждения ключевых, сигнальных и телефонных линий узла связи дивизии вражеским элементом.

Была немедленно организована охрана линий, путем выделения двух патрулей, обеспечивших охрану и бесперебойную работу узла связи дивизии на весь период операции.

Вывод: Организация и работа службы связи как в период подготовки, а также во время проведения операции обеспечила Уполномоченному МГБ СССР управление деятельностью нач[альников] РО МГБ и своевременное получение от них донесений.

Личный состав связистов, работая с максимальной нагрузкой, показал в этой операции выдержку и умение обеспечить бесперебойную и четкую работу средств связи и с возложенными задачами справился хорошо.

Необходимо отметить имевший место недостаток – это неумение начальников РО МГБ использовать имеющиеся у них средства связи, в результате чего, донесения из отдельных районов поступали с запозданиями.

Так, например:

Начальник РО МГБ Корец послал первое донесение только после того, как выселенный контингент был погружен в вагоны.

Расчет сил и средств связи, схема проводной и радиосвязи см[отри] приложение №7[9].

По скрытому управлению

1. Все части дивизии: 277, 445, 446 с[трелковые] п[олки], в том числе и вновь прибывшие: 8, 13 и 24 с[трелковые] п[олки] были полностью снабжены всеми необходимыми шифродокументами и документами СУЗ.
2. Разработана временная таблица радиосигналов на период проведения операции по Ровенской области для связи: УМГБ с РО МГБ, начальника РО МГБ со старшими войсковых групп, которые действовали на отдалении от РО МГБ, и 13.10.47 г. разослана каждому начальнику гарнизона РВ МГБ, подразделения которого дислоцируются в райцентрах Ровенской области, и нач[альникам] РО МГБ.
3. Проведен однодневный сбор ПНШ по спецсвязи: 8, 13, 24, 277, 445 и 446 с[трелковых] п[олков].
4. С целью проверки обеспеченности гарнизонов шифр[ованными] документами и быстроты прохождения шифротелеграмм от Нач[альника] УМГБ до Нач[альника] РО МГБ практиковались контрольные радиограммы. В результате проверки установлено, что документами обеспечены все гарнизоны, и прохождение телеграмм с обратным ответом занимает в среднем 1 час.
5. Начальникам штабов частей, начальникам гарнизонов даны указания о прекращении переписки по радио, в момент проведения операции, не касающейся данной операции.

В результате плановой, глубоко продуманной, хорошо подготовленной и проведенной работы отделением Спецсвязи дивизии, в момент проведения операции, случаев срывов или задержек шифртелеграмм ни в одном звене шифрованной связи не зафиксировано.

5. Контроль и исполнение

В целях контроля за ходом подготовки и оказания практической помощи частям, Ровенская область была разбита на 8 секторов. На каждый сектор и район назначен старший оперативный начальник и войсковой командир,

[9] Додаток не друкується.

ответственный за всю подготовку к операции. С начальниками секторов была организована радио и телефонная связь.

В период подготовки к операции было проведено ряд совещаний с командирами частей и начальниками РО МГБ. 90 % всего офицерского состава Управления дивизии, полков и УМГБ области работали непосредственно в районах и селах.

6. Проверка готовности

Проверка готовности к операции производилась путем личного выезда в гарнизоны частей руководящего офицерского состава Управления и частей дивизии. Начальники РО МГБ о состоянии готовности доносили по специально разработанному табелю донесений. (См[отри] приложение №)[10].

7. Управление и руководство

Управление и руководство подготовкой и ходом операции осуществлялось с командного пункта дивизии, который был организован при УМГБ Ровенской области.

Кроме того, в каждый район были высланы руководящие офицеры Управления дивизии для непосредственного руководства и оказания помощи подразделениям.

8. Задача до всего личного состава частей дивизии была доведена за 3-4 часа до начала операции, в целях конспирации операция готовилась под видом подготовки к проведению выборов.

II. Проведение операции

1. Ход операции

К 4.00 21 октября 1947 года командиры 445, 446, 24 с[трелковых] п[олков] и 8 м[ото]с[трелкового] п[олка] донесли, что подразделения частей сосредоточены согласно плана операции. Одновременно начальники райотделов МГБ совместно с начальниками гарнизонов своими донесениями подтвердили, что личный состав войск МГБ, оперативный состав МГБ и МВД, автотранспорт и гужтранспорт находятся в районах объектов и готовы к началу операции. К этому же времени поступили донесения о том, что железнодорожные эшелоны сосредоточены на установленных погрузочных площадках в готовности начать погрузку выселяемого контингента.

[10] Додаток не друкується.

В местах, где семьи, подлежащие выселению, жили на хуторах, были выставлены гарнизоны численностью 3-4 человека каждый, непосредственно в их домах, таким образом была исключена возможность уклонения от выселения бандитских семей.

Согласно плана, утвержденного уполномоченным МГБ СССР полковником тов. Головковым, личный состав частей дивизии вышел к объектам операции, уточнил местожительство семей, подлежащих выселению, установил за ним соответствующее наблюдение, изучив пункты сосредоточения и маршруты передвижений, в 6.00 21 октября приступил к выполнению задачи.

До 4.00 от начальников РО МГБ поступили донесения о полной готовности к началу операции. (см[отри] приложение № 70)[11].

В связи с неблагоприятными климатическими условиями (дождь), с началом операции выяснилось, что в ряде районов и населенных пунктов автотранспорт использовать было невозможно, вследствие чего необходимо было начать мобилизацию гражданского гужевого транспорта для подвоза выселяемого контингента к железнодорожным погрузочным площадкам, а автотранспорт был нацелен на проходные маршруты.

Ход операции по районам и частям 21.10.47 г.

Наименование районов и частей	Колич[ество] семей под-леж[ащих] высел[ению]	Ход выселения							Всего	
		10 час	12 час	14 час	16 час	18 час	20 час	22 час	се-мей	чел.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
445 с[трелковый] п[олк]										
Сарненский	230/874	-	-	-	-	130	-	211	224	694
Сосновский	60/229	8	-	-	32	-	50	60	69	242
Рафаловский	100/364	-	-	-	20	39	39	104	104	374
Дубровицкий	120/600	-	-	-	41	-	77	125	144	447
Владими-рецкий	100/412	-	20	55	57	-	-	106	106	386
Высоцкий	150/530	-	-	49	-	58	118	162	164	525
Березновский	150/564	-	-	-	-	84	94	145	146	419
Итого	910/3473	8	28	104	150	311	439	913	957	3087
446 с[трел-ковый] п[олк]										

[11] Додаток не друкується.

г. Ровно	13/38	2	-	-	-	-	-	10	10	21
Ровенский	197/538	4	-	-	49	63	119	174	186	426
Вербский	170/601	2	44	47	69	168	169	179	180	618
Дубенский	130/378	3	21	39	47	56	117	121	121	332
Демидовский	100/298	-	17	21	31	57	79	88	96	271
Здолбуновский	270/849	-	-	-	-	45	214	225	229	543
Червоно-арм[ей]-ский	150/490	6	23	75	92	118	148	162	163	481
Козинский	60/217	-	-	-	-	63	-	90	90	268
Млыновский	60/161	1	-	-	17	60	77	-	79	196
Мизочский	200/576	-	-	2	-	76	81	99	176	411
Острожецкий	80/256	4	10	39	64	85	-	89	89	302
Итого	1430/4402	22	115	223	369	791	1004	1154	1419	3868
24 с[трелковый] п[олк]										
Александрийский	70/269	10	-	-	18	75	-	81	88	286
Дережненский	152/512	-	-	-	39	-	77	113	152	481
Клеванский	80/259	-	4	6	40	73	-	84	84	248
Клесовский	150/605	-	2	-	11	-	116	158	158	528
Костопольский	104/339	-	3	-	26	82	-	126	126	418
Рокитновский	200/638	-	3	-	-	44	-	184	184	615
Степаньский	50/198	-	-	41	-	72	-	-	74	276
Итого	806/2820	10	9	50	134	346	193	589	866	2852
8 с[трелковый] п[олк]										
Межеричский	109/372	-	-	-	-	15	39	Ф60	Ф97	278
Гощанский	198/683	-	-	-	-	69	74	150	157	482
Тучинский	134/467	-	-	49	-	72	107	114	114	366
Острожский	150/529	5	-	-	19	33	44	120	141	398
Корецкий	80/260	-	-	-	-	15	74	78	78	232
Итого	667/2311	5	-	49	19	204	338	522	587	1756
Всего по обл.	**3813/13006**	**37**	**152**	**426**	**672**	**1652**	**1975**	**2925**	**3829**	**11563**

Таким образом, план выселения, утвержденный министром Государственной безопасности, перевыполнен на 129 семей, а план, утвержденный Уполномоченным МГБ СССР по Ровенской области полковником Головковым, перевыполнен на 19 семей.

В результате правильно разработанной и тщательно подготовленной операции, в ходе ее проведения отрицательных явлений, повлиявших на качество выполнения задачи по вине войск, не было.

В ходе проведения операции имелось ряд характерных случаев.

а) В с. Мал[ый] Желудзк Рафаловского района подлежала выселению семья гр[аждани]на Борисюк Д.А., сын которой ранее находился в банде и в настоящее время осужден. При подходе к ее дому, последней не оказалось, на дверях висел замок. По решению ст[аршего] лейтенанта Порейчук (445 с[трелковый] п[олк]) дверь была сломана, а при обыске была обнаружена гр[аждан]ка Борисюк. Установлено, что дверь дома постоянно находилась под замком, а вход в дом был оборудован под стену и тщательно маскировался. Семья гражданки Борисюк выселена.

б) В ходе проведения операции в с. Иване Млыновского района при взятии бандитской семьи Антончук Сергея, последнего дома не оказалось. Старший группы мл[адший] сержант Антонов (446 с[трелковый] п[олк]) организовал тщательный обыск надворных построек, в результате которого Антончук был обнаружен в соломе. Семья Антончук полностью выселена.

в) Группа от 4 с[трелковой] р[оты] 445 с[трелкового] п[олка] под командой сержанта Мишина перед началом операции по выселению семей в с. Вараш Рафаловского района организовала поиск бандитов в селе, в результате чего были захвачены 2 бандита из бандгруппы «Верба» – Романчук Владимир Яковлевич по кличке «Дуб» и Федич Федор Кириллович по кличке «Кора».

г) Группа 1 с[трелкового] б[атальона] 8 м[ото]с[трелкового] п[олка] под командой мл[адшего] лейтенанта Гришина конвоировала обоз с выселяемым контингентом. Один гражданин (фамилия не установлена) сделал попытку уйти от выселения, для чего при прохождении лесного участка, сделал побег. После неоднократных окликов и предупредительных выстрелов было применено в дело оружие. Бежавший получил легкое ранение в ногу и, после оказания медицинской помощи, доставлен на погрузочную площадку и совместно со своей семьей выселен.

2. Политобеспечение

В результате проведенной работы, личный состав частей дивизии и прикомандированных частей правильно поняли поставленную задачу.

Этому свидетельствует тот факт, что организованная работа по поиску и ликвидации бандитов в подготовительный период обеспечила в период проведения операции своевременное изъятие выселяемого контингента.

Положительными фактами при проведении операции является:

а) Операция прошла повсеместно без каких-либо попыток сопротивления, неповиновения, организованного нападения с целью освобождения выселяемых, массовых демонстраций и т. п.

Этому способствовало соблюдение военно-чекистской тайны личным составом, умелых действий офицеров, сержантов и солдат во всех случаях, высокое сознание личным составом своего служебного долга за выполнение поставленной боевой задачи.

б) Политико-моральное состояние личного состава вполне здоровое.

Это характеризуется тем, что в подготовительный период и в период проведения самой операции в частях дивизии не было ни одного случая грубейшего нарушения воинской дисциплины и чрезвычайных происшествий.

Весь личный состав правильно понимал стоящую перед ним задачу и отдавал все силы на то, чтобы эта задача была выполнена хорошо.

3. Охрана железной дороги и прикрытие бандопасных маршрутов

Охрана железной дороги на территории Ровенской области осуществлялась подразделениями, которые к исходу дня 21 октября 1947 года выполнили свою задачу по выселению бандитских семей. Для этой цели совместно со штабом 117 полка по охране железнодорожных сооружений был разработан план охраны, которым предусматривалось выставление от частей дивизии 29 гарнизонов общей численностью 725 человек.

Гарнизоны дислоцировались совместно с гарнизонами полка по охране ж[елезно]д[орожных] сооружений и во взаимодействии с ними, путем патрулирования осуществляли охрану железной дороги.

445 стр[елковый] полк выставлял 9 гарнизонов, общей численностью 305 человек и обеспечил охрану ж[елезной] д[ороги] на период прохождения эшелонов на участках: Сарны-Домбровица, Сарны-Рафаловка, Сарны-Моквин и Сарны-Клесув.

446 стр[елковый] полк выставлял 9 гарнизонов, общей численностью 285 чел. и обеспечил охрану ж[елезной] д[ороги] на участках: Радзивилув-Здолбунов, Ровно-Здолбунов, Мизочь-Озераны.

24 стр[елковый] полк выставлял 8 гарнизонов, общей численностью 295 чел. и обеспечил охрану ж[елезной] д[ороги] на участках: Клевань-Ровно, Моквин-Ровно и Клесув-Сновидовиче.

8 м[ото]с[трелковый] п[олк] выставлял 3 гарнизона, общей численностью 85 чел. и обеспечил охрану ж[елезной] д[ороги] на участке: Бадувка–Коростове (см[отри] приложение №4)[12].

[12] Додаток не друкується.

Для прикрытия бандопасных маршрутов от частей Советской Армии было выделено 8 подвижных групп, которые прикрывали следующие бандопасные маршруты:

1. Дорога Верба-Столбец, Верба-Каменна, Янувка.
2. Дорога Клевань-Голышув-Жуков-Пересопница.
3. Дорога Белая Крыница-Бабин.
4. Дорога Тудоров-Корысть.
5. Дорога Рокитно-Кисоричи-Борове.
6. Дорога Сарны-Зносиче-Тынне-Орловка-Березно.
7. Дорога Городище-Домбровица-Бережница-Цепцевиче.
8. Дорога Бол[ьшой] Желудск-Мал[ый] Желудск-Полице-станция Рафалувка.

Для прикрытия этих участков привлекались: 280 ШАД – 15 чел., 37 м[ото] с[трелковый] п[олк] 10 гв[ардейской] м[отострелковой] д[ивизии] – 65 чел.; 11 м[отострелковая] д[ивизия] – 30 человек.

Для передвижения этих групп было выделено 3 автомашины и 9 бронетранспортеров. Прикрытие участков осуществлялось с 8.00 до 21.00 21 октября 1947 года.

Кроме того, от дивизии было выделено 2 бронемашины и 1 бронетранспортер, которые прикрывали участки:

1. Клевань-Деражне-Бол[ьшой] Стыдынь.
2. Рокитно-Сновидовиче.

Между указанными группами и подразделениями действующими по выселению семей бандитов было организовано взаимодействие.

Случаев встречи патрулирующих групп с бандитами на указанных маршрутах не было. (см[отри] приложение №3)[13].

III. Мероприятия после окончания операции

1. После проведения операции личный состав частей дивизии дислоцирован в гарнизоны для охраны железной дороги и проходящих с выселяемым контингентов эшелонов.

После убытия 8 м[ото]с[трелкового] п[олка] и 24 с[трелкового] п[олка], части дивизии займут прежние пункты дислокации (в которых находились до операции) и приступят к дальнейшему выполнению задач по ликвидации бандитизма.

[13] Додаток не друкується.

2. Политическая работа среди населения

В подготовительный период среди местного населения были проведены беседы и доклады на тему:

а) «Что дала Советская власть трудящимся-крестьянам».

б) «О выполнении плана заготовок сельхозпродуктов».

в) «Кто такие украинские националисты».

г) «Колхозный путь – единственный правильный путь для крестьян».

д) «Положение о выборах в местные советы УССР» и т. д.

Кроме того, были проведены совещания сельского актива.

В результате проведенной работы в ряде сел были организованы крестьянские обозы с картофелем по дополнительной сдаче государству.

Подавляющее большинство местного населения, где правильно была организована и проведена политико-воспитательная работа, активно помогло нашим оперативным группам в ликвидации бандитизма.

3. Подведение итогов

В результате проведенной операции, из Ровенской области выселено 3829 семей, 11533 чел.

По оценке Уполномоченного МГБ СССР полковника тов. Головкова, операция по выселению бандсемей из Ровенской области – проведена успешно.

Командир 81 стр[елковой] дивизии
полковник (Фатеев)

Начальник штаба дивизии
подполковник (Вихтеев)

Архів ЦДВР. Управление Внутренних войск МГБ Украинского округа. Описания оперативно-боевых действий подразделений и частей войск округа (3.10.1947 – 27.10.1947).

Електронна копія. – Спр.12. – Т.5. – Арк. 37-54.

№ 6
1947, вересня 2. – Довідка Острозького районного відділу МДБ про хід виконання наказу № 00207 та директиви № 50

Совершенно секретно

Справка
о ходе выполнения приказа Министра Государственной Безопасности
за № 00207 и директивы № 50
по Острогскому району, Ровенской области

за период с 1 мая по 1 сентября 1947 года

За отчетный период опersоставом Острогского РО МГБ совместно с войсками МГБ в результате проведенных ряда мероприятий

Убито бандитов	13
Арестовано бандитов и бандпособник[ов]	63
Явилось с повинной бандитов	8

За указанный период силами войск МГБ совместно с оперативным составом, по данным агентуры проведено 75 чекистско-войсковых операций. Кроме того, было разработано и проведено – 2 комбинации по компроментации бандитов. В результате бандой убито – 5 бандитов: «Горошенко», «Ястреб», «Меткий», «Олесь» и «Люба».

С целью разложения бандитской группы оуновского подполья, нами была проведена комбинация по разложению бандбоевки «Вир»[14]. В результате этих мероприятий, из состава боевки выведено с повиной – 3 бандита: «Козак», «Юрко», «Лановой».

В ходе разработки действующих бандгрупп, за отчетный период проделана следующая работа:

1. Банда «ВОП» – «Гамалея»[15], действующая двумя группами общей численностью свыше 10 чел., в ходе разработки, за отчетный период из состава данной банды убито бандитов – 4: «Скоблик», «Меткий», «Олесь», «Люба». Арестовано бандпособников – 2: Березовский и Лежанская.

[14] Никитюк Григорій Леонтійович, 1922 р. н., с. Лючин Острозького району. Псевдонім «Вир».

[15] Цюх В.І., с. Плоске Острозького району. Псевдоніми «Гамалія», «Гармаш». Провідник підрайонного проводу ОУН. За іншими даними керував Відділом особливого призначення (ВОП).

В настоящее время в данной бандгруппе оперирует 8 бандитов двумя группами в районе сел: Плоско, Верхов, Хоров, Теремное, Вилия, Новоротчицы, Хинивка, Острогского района. Кроме того, в селах: Дермань, Буща, Борщовка Мизочского района.

2. Боевка подраенного проводника ОУН «Горошенко», в состав которой входило до 10 бандитов. В ходе разработки за отчетный период убито бандитов 2 – «Горошенко» и «Ястреб».

Кроме того, убита опергруппой разведчица данной банды Драчук. Арестовано бандитов и бандпособников – 10, из них: бандитов – 1, остальные пособники и связники.

Явилось с повинной 4 бандита: «Журавель», «Лисица», «Калына» и «Голубь». В настоящее время осталось и оперируют в районе села Межеричи, Болотковцы 3 фигуранта: «Железняк», «Стрелец» и «Соловей».

3. Боевка «Вир», в которую входило 4 бандита. В ходе разработки, в результате мероприятий по разложению, из данной боевки выведено с повиной – 3 бандита: «Юрко», «Лановой» и «Козак». В настоящее время остался – 1 бандит – «Вир».
4. Боевка районного проводника ОУН «Руслана» численностью три бандита. За последнее время к ним присоединились еще 2 бандита: «Якорь»[16] и «Шугай». Даная боевка оперирует в районе сел: Точевики, Гремячье, Галивка и прилегающего к ним лесного массива.

В ходе разработки вскрыто и ликвидировано: молодежная оуновская организация села Белашов, руководимая «Русланом»[17], арестованы 5 человек – «Осыка», «Ясень», «Дуб», «Быстрый» и «Береза».

5. Боевка подраенного проводника ОУН – «Мыколы» до 6 банд[итов] оперирует в районе сел: Кураж, Мощаница, Милятин. В ходе разработки убито – 1 бандит, арестовано – 2 бандита. В настоящее время остались три бандита.

Кроме вышеуказанных бандгрупп на территории района имеются бандиты-одиночки: в селах – Лебеди – 2, Вишеньки – 2, Коростова – 2, Оженино – 2, Бочаница – 2, Завизов – 1, Теремное – 1, Бродов – 1, Точевики – 1. Итого – 14.

Во исполнении директивы № 50, по району проведена следующая работа:

1. Оформлено и направлено для утверждения в УМГБ – 48 учетных дел по выселению семей бандитов ОУН-УПА.
2. В процессе оформления в РО МГБ имеется 136 дел, на которые необходимо приобщить копии приговоров.

---

[16] Гордійчук Сава Софронович, 1916 р. н., с. Вельбівно Острозького р-ну. Провідник підрайонного проводу ОУН. Псевдонім «Якір».

[17] Керівник Острозького районного проводу ОУН. Загинув у 1949 р.

Собранные материалы по выселению по селам выражаются в следующем:

1.	Село Верхов	10 дел	2.	Плоско	12
3.	« Межеричи	11 «	4.	Розваж	9
5.	« Лебеди	10	6.	Курганы	8
7.	« Хоров	10	8.	Коростова	10
9.	« Оженино	9	10.	Вишеньки	9
11.	« Волосковцы	8	12.	Теремное	8
13.	« Вилия	8	14.	Кутянка	5
15.	« Новородчицы	4	16.	Лючин	4
17.	« Деревянче	6	18.	Ильяшовка	3
19.	« Милятин	4	20.	Мощаница	11
21.	« Бочаница	9	22.	Кураж	7
23.	« Вельбовно	8	24.	г. Острог	9
25.	« Завизов	9	26.	Михалковцы	5
27.	« Могиляны	6	28.	Точевики	5
29.	« Садки	2	30.	Сеянцы	2
31.	« Милятин-Почапки	3	32.	Бухарев	2
33.	« Бродов	4	34.	Бадовка	2
35.	Село Хренов	7.	36.	Тесов	6
37.	« Грозов	4	38.	Гремячье	3
39.	« Новомалин	8	40.	Даниловка	3
41.	« Батьковцы	3	42.	Черняхов	3
43.	« Завидов	3	44.	Поповцы	4
45.	« Белашов	5			

Таковые мероприятия нами проводились по выполнению приказа № 00207 и директивы № 50.

Начальник Острогского РО МГБ
майор (Максимов)[18]

№ 981
2 сентября 1947 года
г. Острог. –
Вб

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 21. – Оп. 4. – Пор. 2. – Спр. 1. – Т. 2. – Арк. 90-93. Копія, машинопис.

[18] Максімов Константін Ніколаєвіч (1904-?) – співробітник органів МДБ, росіянин, член ВКП(б) з 1928 р., в органах держбезпеки з 1928 р. У 1935-1944 рр. – начальник ряду райвідділів НКВС-НКДБ Воронезької обл. З травня 1944 р. – начальник Острозького РВ НКДБ-МДБ, майор держбезпеки. У 1948 р. усунутий з посади начальника РВ МДБ, а у 1954 р. звільнений у запас за віком.

№ 7
1947, вересня 12. – Запит капітана Разуваєва щодо оформлення справ на виселення родин керівників ОУН та УПА М. Міськова та П. Пантелеймонова

Совершенно секретно
Литер «А»

Начальнику Здолбуновского РО МГБ
подполковнику тов. Доценко
г. Здолбуново

Прошу срочно сообщить, оформлены ли дела согласно директивы МГБ УССР за № 50 от 14 мая с[его] г[ода] на семьи бандглаварей:

Мисько Николая Лукьяновича[19], 1921 года рождения, урож. с. Гульче, Здолбуновского района, надрайонный комендант СБ, действовавший под псевдонимом «Чернота».

Пантелеймонов Павел Никифорович[20], житель с. Гульча – личный представитель руководителя южной группы «Энея», имевший псевдоним «Хрестный».

В случае если дела не оформлены, немедленно прошу оформить и представить в УМГБ Ровенской области.

Зам[еститель] начальника отдела 2-Н УМГБ Ров[енской] обл[асти]
капитан (Разуваев)[21]

---

[19] Міськов Микола Лук'янович ,1922 р. н., с. Гільча Українська Здолбунівського р-ну. Мав псевдоніми «Бойко»-«Чорнота». Командир охорони осередку СБ на ПЗУЗ, загинув 10.12.1945 р. на Сатиївському хуторі Дубенського р-ну.

[20] Пантелеймонов Павло Никифорович, 1922 р. н., с. Гільча Українська Здолбунівського р-ну. Член ОУН з 1943 р. Псевдонім «Хресний». Особистий представник керівника Південної групи УПА «Енея» в Здолбунівському р-ні. Виконував функції політреферента ОУН та військового цензора штабу Південної групи УПА. Загинув 3 листопада 1944 р. під час ЧВО в лісі біля с. Кунин Мізоцького р-ну. За іншими даними, «Хресний» – це Назарчук Павло, с. Гільча Українська Здолбунівського р-ну. Комендант СБ районного проводу ОУН.

[21] Разуваєв Ніколай Пєтровіч (1912-?) – співробітник органів МДБ, росіянин, член ВКП(б) з 1937 р., в органах держбезпеки з 1937 р. У 1939-1941 рр. – співробітник УНКВС у Рівненській обл., згодом працював у апараті НКВС УРСР і УНКДБ у Полтавській обл. З березня 1944 р. – начальник 10 відділення 2 відділу УНКДБ-УМДБ у Рівненській обл. На час проведення операції «Захід» – заступник начальника відділу 2-Н (боротьба з націоналістичним підпіллям) УМДБ у Рівненській обл., капітан держбезпеки. Нагороджений 29 жовтня 1948 р. орденом Вітчизняної війни II ступеня за боротьбу з націоналістичним підпіллям у Західній Україні. У 1959 р. звільнений у запас по хворобі.

№ 11/2848
«12» сентября 1947 г.
исп. Смирнов
г. Ровно
дм-2

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 11. – Оп. 6. – Пор. 5. – Спр. 5. – Арк. 272.
Оригінал, машинопис.

№ 8
1947, жовтня 22. – Доповідна начальника Демидівського районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА

Сов[ершенно] секретно

Начальнику управления Министерства госбезопасности
Ровенской области
гвардии полковнику тов. Шевченко
гор. Ровно

Докладная записка
(О проведенной операции по выселению семей
активных участников ОУН в Демидовском р-не)

В соответствии утвержденного оперативного плана УМГБ [по] изъятию и выселению семей активных участников банд ОУН Демидовским РО МГБ проведена следующая работа:

1. По плану намечалось выселить 100 семей, человек **239**, в том числе мужчин 71, женщин 152 и детей 75.
2. Фактически изъято семей 96, в них человек 271, мужчин 64, женщин 139 и детей 68.
3. Не оказалось полностью семей 9, в них человек 27, из них мужчин 7, женщин 13, детей 7.
4. Не изъято по оперативным и др[угим] соображениям семей 2, человек 5.

5. Изъято из резерва семей 8, человек 25.
6. Во время операции бежавших не оказалось.
7. Из числа изъятых семей:

   Семей нелегалов 17, человек 60
   Семей осужденных 49, -»- 126
   Семей убитых 30, -»- 85
   Всего 96, -»- 271
8. Из числа изъятых семей:
   Кулаков семей 14, человек 42
   Средняков -»- 65, -»- 185
   Бедняков -»- 16, -»- 42
   Служащих семей 1, -»- 2
   Всего семей 96, человек 271
9. Из числа изъятых семей:
   По райцентру семей 3, человек 7. По селам, пораженным бандпроявлениями, семей 57, человек 156.
10. В процессе операции обнаружено и арестовано нелегалов 1 (один).

В операции участвовало:

Опersостав МГБ – 27, МВД – 9, всего 36 человек.
Войск МГБ – офицеров 11, солдат – 90, всего 101 человек
Милиционеров 3 человека
Бойцов истреб[ительных] групп 37 человек
Совпартактива 140 человек

В период всей операции каких-либо бандпроявлений по стороны выселяемого контингента и ОУНовского подполья по Демидовскому р-ну не совершено. Столкновений с бандитами и бежавших из под конвоя выселяемых не было.

Недостатки операции

Перед началом операции получилось чрезмерное суетное движение по райцентру, особенно с прибытием из Обкома т. Моловичко. Все большие группы областного совпартактива провели массовую и поспешную мобилизацию местного совпартактива, потом под видом заготовки корма одновременно по всем селам разослали эти группы людей.

Среди населения, особенно по райцентру Демидовка, после таких мероприятий пошли слухи и разговоры, что приехало много областного начальства и солдат, будут скоро выселять семей, гр[аждан]ка Вдовина Евдокия бросилась бежать из райцентра в село Войница с тем, чтобы предупредить свою родственницу Евгенюк о том, чтобы последняя приготовилась к выселению. Вдовина нами была задержана и опрошена. В беседе Вдовина заявила, что ей рассказала жена бывшего председателя колхоза о том, что областные работники и много военных приехали в Демидовский район для выселения семей участников ОУН. Кроме того Вдовина сказала, что она, будучи на базаре в селе Демидовка утром 20/X-47 г., слыхала о предстоящем выселении семей-членов ОУН. Поэтому Вдовина сегодня-же 20/X-47 г. пыталась идти в село Войница и предупредить свою родственницу Евгенюк, у которой брат находится в банде, чтобы она готовилась к выселению. Но была задержана и Евгенюк предупредить не успела (Евгенюк к выселению не подлежит, т. к. ее муж Вдовин погиб на фронте отечественной войны).

В силу расконспирации предстоящего выселения семей членов ОУН за последние два дня часть из них скрылись и тем самым уклонились от выселения.

Так, например, скрылись семьи бандитов: Форманюк Дионисий, Суничук Лариса, Мисюк Варвара и др[угие], причем бегство указанных лиц совершено накануне выселения. Поэтому очевидно указанные семьи связаны непосредственно с ОУНовским подпольем и которые ввиду расконспирации нашей операции были предупреждены именно «ОУН»овцами.

Другая часть выселяемых по существу нашей операции никаких сведений не имела и попыток к бегству не проявила.

В процессе операции по выселению через агентуру РО МГБ получено ряд материалов о фактах положительного реагирования населения, как например: в селе Демидовка только что вновь организовался колхоз им. Буденного. До выселения члены правления мало проявляли активность в работе правления, а как только началось выселение, так все правление, особенно Кухарук Демьян усилил свою работу, – член правления колхоза, бросил свое х[озяйст]во и теперь приступил к работе в колхозе, старается сам и организовывает колхозников на колхозных работах.

По данным другого ист[очника] «Березюк» известно, что гр[аждан]ка «Вдовина» 20 окт[ября] 1947 г., будучи в квартире Рябоконь сказала: «Все «ОУН»овские семьи давно знают, что их будут выселять, многие в частности по с. Войница Никончук и др[угие] первый раз приготовились к выселению, насушили себе сухарей, но не дождались, поели сухари, теперь второй раз насушили и ждут, когда их вывезут. Конечно, пока они будут здесь жить, колхозы Советская власть не организует, ибо семьи бандитов среди населения ведут борьбу против колхозов.

Такие же материалы нами получены и по другим селам и колхозам.

Начальник Демидовского РО МГБ
капитан (Трифонов)[22]

22/X-47
м. Демидовка

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 8. – Оп. 4. – Пор. 3. – Спр. 7. – Арк. 55, 56.
Копія, машинопис.

№ 9
1947, жовтня 22. – Доповідна записка начальника Корецького районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА

Сов[ершенно] секретно
Уполномоченному МГБ СССР
полковнику тов. Головкову

Начальнику УМГБ Ровенской области
гвардии полковнику тов. Шевченко

гор. Ровно

Докладная записка
(О результатах проведенной операции по выселению семей, связанных с ОУНовским подпольем и бандами)

По Корецкому району было утверждено к выселению 83 семей, в числе 271 человек, непосредственно имеющих связь с бандами или ОУНовским подпольем. Каждая из выселяемых семей имеет в своем составе или убитого,

[22] Тріфонов Павєл Єгоровіч (1914-?) – співробітник органів МДБ, росіянин, член ВКП(б) з 1939 р., в органах держбезпеки з 1937 р. У 1939-1944 рр. – начальник Курманаєвського РВ НКВС-НКДБ Чкаловської обл. З березня 1944 р. – начальник Демидівського РВ НКДБ-МДБ, капітан держбезпеки. Нагороджений 15 травня 1948 р. медаллю «За бойові заслуги», 29 жовтня 1948 р. орденом Вітчизняної війни II ступеня за боротьбу з націоналістичним підпіллям у Західній Україні. У 1950 р. звільнений у запас за неможливістю подальшого використання.

или осужденного бандита, или же участника ОУНвской организации, живущих на нелегальном положении.

В течении месячного срока предшествовавшего основной операции по выселению, местным аппаратом РО МГБ и прикомандированного к нему оперативного состава из Саратовского областного Управления МГБ была проделана большая работа, по изучению через агентуру семей, подлежащих выселению, оперативной ликвидации участников ОУНовского подполья и физической ликвидации, действующих в районе двух бандгрупп, возглавляемых районным проводником ОУН «Диброва»[23] и подрайонным проводником «Ерема»[24], могущих в период основной операции по выселению оказать существенное сопротивление и не дать возможности четко выполнить Приказ МГБ УССР № 00500.

В ходе подготовки операции по выселению участников и семей бандитов арестовано, поддерживающих связь с бандами 15 человек, из них: в сентябре – 12 и в октябре – 3.

За это же время, в процессе операций по ликвидации банд, проведено задержание пособников и связных банд 3 человека.

Из числа арестованных заслуживают оперативного интереса аресты ниже следующих пособников банд и контрреволюционного элемента:

1. Арестованный Вознюк[25] – продавец магазина сельпо в селе Черницах, на протяжении длительного времени поддерживал непосредственно связь с бандой районного проводника «Диброва», снабжал банду товарами и продовольствием, вместе с руководителем этой банды «Диброва» и его участником «Хороший» обязали зам[естителя] председателя сельсовета Хруницкого обложить крестьян села в 15 тысяч рублей и деньги передать банде.
2. Арестованная участница банды Зайчук-Шекель[26], ранее арестовывавшаяся за принадлежность к банде «Калына»[27] и бежавшая из под стражи Корецкого

---

[23] Загіней Опанас Данилович, 1912 р. н., с. Забара Корецького р-ну. Псевдонім «Діброва». Провідник районного, за іншими даними підрайонного проводу ОУН.

[24] Ковальковський Микола Петрович, 1924 р. н., народився у с. Кобильня Корецького р-ну. Псевдонім «Ярема». Провідник підрайонного проводу ОУН. У 1948 р. перебував у підпіллі ОУН.

[25] Вознюк Олександр Григорович, 1926 р. н., с. Бриків Корецького р-ну. Заарешт. 30 вересня 1947 р. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 6 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1991 р. *ГДА СБУ, Рівне, ф.П, спр.*

[26] Зайчук-Шекель Степанида Романівна, 1893 р. н., с. Маринин Людвипільського р-ну. Прож. с. Топча Корецького р-ну. Заарешт. 27 вересня 1947 р. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 13 січня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 лютого 1992 р. *ГДА СБУ, Рівне, ф.П, спр.6670*.

[27] Ймовірно, Земляк Петро Андрійович, 1900 р. н., с. Дивень Межиріцького р-ну. Комендант СБ Корецького районного проводу ОУН. Псевдонім «Калина».

РО МГБ, была арестована в селе Речечино, в момент очередного прихода в село для связи с участниками банды, проживающими в этом селе. Арестованная Шекель-Зайчук была задержана в селе Речечино опергруппой РО МГБ, следствие на нее закончено и направлено по подсудности.

3. Арестованный Данилюк, он же Данельчик, в период оккупации города Корец немцами, служил начальником полиции этого города, активно содействовал оккупантам в физическом истреблении советских граждан. На следствии дал заслуживающие оперативного интереса данные о деятельности полиции в городе Корец. Дело следствием закончено и передано по подсудности.

Наряду с арестом пособников бандитов, аппарат РО МГБ и приданный ему оперативный состав Саратовского УМГБ, совместно с гарнизоном внутренних войск МГБ города Корец, за истекший период провел *двенадцать*[28] оперативно-войсковых операций по розыску и ликвидации банд, действующих в районе.

В результате проведенных чекистско-войсковых операций, 24 сентября на Забарских хуторах в собственном доме были обнаружены два бандита – «Диброва» – проводник районного провода и «Хороший» – участник руководимой им банды.

В продолжавшейся перестрелке, длившейся больше часа между бандитами и опергруппой МГБ, бандиты «Диброва» и «Хороший» физически были уничтожены.

В числе трофеев, обнаруженных у бандитов, изъято:

а) автоматов	1
б) винтовок	1
в) револьверов	2
г) гранат	4
д) патрон разных	250 штук

27 сентября в гор. Корец была выявлена активно действовавшая в городе вооруженная банда, руководимая бандитом Кузычкиным.

В момент операции по ликвидации банды, главарь банды Кузичкин, оказавший опергруппе МГБ вооруженное сопротивление, физически был уничтожен, а два участника банды, в связи с совершенными ими уголовными преступлениями, переданы в РО МВД.

В процессе проводимых операций по ликвидации банд обнаружено и ликвидировано в лесу 3 схрона и 1 краевка.

Согласно Приказа выселение по Корецкому району было начато 21 октября в 6 часов 30 минут утра.

---

[28] Слово вписане рукою у машинописний текст.

Выселению по утвержденному плану подлежало 83 семьи в составе 271 человека.

Выселение по району в основном проведено успешно и закончено в этот же день в 14 часов.

Из числа подлежащих выселению 83 семей выселено и сдано на станцию погрузки в гор. Ровно – 78 семей в составе 232 человек. Не были выселены 5 семей в полном составе, а всего с недостающими в отдельных семьях 39 человек.

Из числа 39 человек не оказалось в момент выселения на лицо по различным причинам, в частности 16 человек несовершеннолетних детей, которые находились в момент выселения у своих родственников за пределами района, и некоторая часть, в частности 18 женщин и 5 мужчин выселяемых, отсутствовало в связи с выездом на учебу и по личным делам в другие города.

В составе выселенных 78 семей имеется 8 семей бандитов и участников ОУНовского подполья, находящихся на нелегальном положении, 61 семья осужденных бандитов и 9 семей убитых бандитов.

В составе высланных семей также имеется:

1. Мужчин	60 человек
2. Женщин	109 человек
3. Детей	63 человека

В том числе:

1. Кулаков	15 человек
2. Середняков	63 человека

Во время операции по выселению серьезных попыток к сопротивлению и побегам ввиду бдительности оперативного состава и приданым войскам МГБ не было. Однако во время операции имелось три побега, из которых двое разысканы и задержаны, один человек скрылся. При преследовании бежавшего от выселения Климчук, последний выстрелом легко был ранен в ногу, после этого задержан и направлен к месту погрузки на ст. Ровно.

Случаев бандпроявлений в день операции в районе не было. В период подготовки операции по выселению и в момент проведения ее наиболее отличились ниже следующие оперативные работники и офицеры войск МГБ:

1. Лейтенант Анисенко Н.Г., оперуполномоченный УМГБ по Саратовской области.
2. Мл[адший] лейтенант Соколов П.В., оперуполномоченный Корецкого РО МГБ.
3. Майор Дерюгин В.Я., начальник Вязовского РО МГБ Саратовской области.
4. Мл[адший] лейтенант Моткин Я.И., зам[еститель] начальника Корецкого РО МГБ.

5. Капитан Комисаров В.И. – начальник Родничковского РО МГБ Саратовской области.
6. Лейтенант Подугольников И.Г. – оперуполномоченный Корецкого РО МГБ.
7. Капитан Аристов В.П. – начальник Пугачевского ГО МГБ Саратовской области.
8. Ст[арший] лейтенант Шайдров И.А. – ст[арший] оперуполномоченный Корецкого РО МГБ.
9. Капитан Лащенков С.Ф. – начальник 3-го отделения 2-го отдела УМГБ Саратовской области.
10. Лейтенант Торсунов В.Г. – ст[арший] оперуполномоченный Корецкого РО МГБ.
11. Майор Дудкин И.С. – начальник 4-го отделения 5-го отдела УМГБ Саратовской области.
12. Капитан Александров Е.В., оперуполномоченный РО МГБ Саратовской области.
13. Ст[арший] лейтенант Потапов Н.В., оперуполномоченный РО МГБ Саратовской области
14. Мл[адший] лейтенант Прокопенко А.Д. – оперуполномоченный Ворошиловского РО МГБ Саратовской области.
15. Капитан Смагин П.И. – начальник штаба 1-го батальона 8-го полка войск МГБ.
16. Ст[арший] лейтенант Скорых Н.П., командир роты 1-го батальона 8-го полка войск МГБ.
17. Багровникова З.Д., машинистка Корецкого РО МГБ.

Служебные характеристики на перечисленных при этом представляем.

Приложение: по тексту.

Уполномоченный УМГБ Ровенской области
по Корецкому району – гв[ардии] подполковник (Литман)[29]
и. о. начальника РО МГБ

№ 1664
22/XII-47 г.

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 16. – Оп. 4. – Пор. 5. – Спр. 6. – Арк. 72-76.
Копія, машинопис.

[29] Літман Аркадій Сємьоновіч (1898-?) – співробітник органів МДБ, єврей, член ВКП(б) з 1931 р., в органах держбезпеки з 1936 р. У роки Другої світової війни працював заступником міністра держбезпеки Татарської АРСР. На час проведення операції «Захід» – полковник, заступник начальника УМДБ у Гродненській обл. Нагороджений 29 жовтня 1948 р. орденом Вітчизняної війни I ступеня за боротьбу з націоналістичним підпіллям у Західній Україні. У 1950 р. звільнений у запас за неможливістю подальшого використання.

№ 10
1947, жовтня 22. – Доповідна записка начальника Межиріцького районного відділу МДБ про виконання наказів міністра державної безпеки СРСР № 00430 та № 00207

Сов[ершенно] секретно
Экз. №...

Уполномоченному МГБ СССР
полковнику тов. Головкову

Начальнику управления МГБ Ровенской области
гвардии полковнику тов. Шевченко

Докладная записка
О выполнении приказов Министра МГБ СССР №№ 00430 и 00207

Согласно утвержденному Вами плану подлежало к выселению 109 семей; из них: мужчин – 102, женщин – 173, детей – 97. Всего 372 человека.

Из состава этих семей оказалось уже ранее арестованными в 4-х семьях – 6 человек.

Семей, члены которых больны тифом –	5; 17 человек
Отдельно больных	14 человек
Лиц, находящихся на лесоразработке	18 человек

Всего нами поднято и направлено на станцию погрузки 97 семей, из них: мужчин – 91, женщин – 128, детей – 59. Всего 278 человек (См. табель донесений).

Наиболее характерные моменты, заслуживающие особого внимания:

1. 19 сентября 1947 года прибывший представитель Обкома ВКП(б) тов. Радченко в присутствии секретаря Межирического райкома партии ВКП(б) тов. Вильцена и представителя Обкома ВКП(б) тов. Квитко в беседе со мной по вопросу предстоящей операции заявил: что якобы он имеет задание Обкома ВКП(б) о необходимости оповещения партактива, который будет участвовать в проведении операции, о дате настоящего выселения.

С моими доводами о нецелесообразности преждевременного оповещения партактива о предстоящей операции он согласился, но, однако, как мне доложил начальник РО МГБ тов. Устинов – этот представитель Обкома все-же довел до сведения партактива о времени и дате начала операции.

2. Тогда же в присутствии одного из представителей Обкома ВКП(б) секретарь райкома тов. Вильцен на мои замечания по поводу нецелесообразности преждевременного оповещения о начале операции заявил: что он не видит ничего особенного в таком оповещении, ибо об операции и о ее начале и дате знает председатель райисполкома тов. Лисовой от заместителя председателя Облисполкома тов. Вознюк, приезжавшего к нему 17 или 18 октября с[его] г[ода].

Вследствие этого или аналогичных действий мы столкнулись с таким явлением, что по прибытии в село Дивень для проведения операции оперработник лейтенант Рыков узнает, что еще накануне начала операции заведующая избы-читальни Новак Вера, зная о проводимых мероприятиях от работников райцентра, предупредила население села, которое, в том числе и подлежащие к выселению, скрылись.

По данному факту ведется следствие.

Приложение: рапорта лейтенанта Рыкова и мл[адшего] лейтенанта Наумова.

3. В силу недостаточного кругозора районных работников, выделенных для проведения работы по описи имущества выселяемых, и в некоторой части их нечистоплотности замеченные факты мародерства с их стороны в селе Жорновка и других населенных пунктах.

В некоторых селах представители района занимались пьянством и преждевременно разглашали дату и время предстоящей операции, что также способствовало скрытию от выселения отдельных членов выселяемых семей.

4. Часть членов семей подлежащих к выселению находилась на лесоразработке и других хозяйственных работах по заданию райисполкома и, не будучи отозванными, не были высланы в соответствии с нашим планом.
5. Исключительные особенности Межирического района – хуторная разбросанность в лесных массивах (полтора-два километра дом от дома), историческая пораженность банддействиями представляли собой особые трудности при данном наличии войскового состава, блокировании намеченных к изъятию семей.
6. Одним из неприятных моментов являлась плохая погода, ибо накануне операции двое суток был сильный снежный буран, вследствие чего была нарушена телефонная связь, как с областным центром, так и с селами района.

Усилиями оперативного состава и войсковых подразделений, озадаченных на выполнение приказов Министра МГБ СССР № 00430 и № 00207 по утвержденному Вами плану задание продолжаем выполнять.

Проводим работу по розыску семей и отдельных лиц, скрывшихся от выселения, по обнаружению и уничтожению бандгрупп.

Приложение:

1. Сведения о результатах операции по выселению семей-участников ОУН-УПА[30].
2. Рапорта оперработников тов. тов. Рыкова и Наумова[31].

О реагировании:

По донесению осведомления в основном значительная часть населения высказывается положительно о проводимых мероприятиях по выселению.

Агент Оля – некоторые граждане, проживающие в районном центре, в личной беседе выражали удовлетворение по поводу проводимых мер по выселению семей бандитов.

Отдельные родственники злобно выражались по адресу Советского Правительства, угрожая районным работникам, что с ними разделаются скоро наши люди.

Уполномоченный УМГБ по Ровенской области
генерал-майор (Павлов)[32]
Начальник райотдела МГБ Межиричского р-на
капитан (Устенко)

«22» октября 47 г.
3 экз.

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 20. – Оп. 4. – Пор. 4. – Спр. 6. – Арк. 47, 48.
Оригінал, машинопис.

[30] Документ не виявлено.

[31] Документ не виявлено.

[32] Очевидно, Павлов Сємьон Нікіфоровіч (1899-1952) – співробітник органів МДБ, росіянин, член ВКП(б) з 1924 р., в органах держбезпеки з 1919 р. У 1941-1945 рр. – нарком держбезпеки Киргизької РСР. На час проведення операції «Захід» – генерал-майор, заступник начальника УМДБ у Сталінградській обл. З 1948 р. звільнений у запас по хворобі.

№ 11

1947, жовтня 23. – Доповідна записка начальника Мізоцького районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА

Сов[ершенно] секретно

Уполномоченному МГБ СССР
полковнику тов. Головкову

Нач[альнику] УМГБ Ровенской обл.
полковнику тов. Шевченко

г. Ровно

Докладная записка
О результатах проведения операции по выселению семей банд «УПА» по Мизочскому району

В соответствии с Вашим указанием 21 октября 1947 года в 6 ч. 00 м опersоставом МГБ-МВД и прикомандированными войсками МГБ было приступлено к операции по изъятию и отправки к пункту погрузки ст. Мизоч семей участников банд «УПА».

В операции участвовало:

49 человек опersостава МГБ, 11 человек опersостава МВД, 30 человек офицерского состава войск МГБ, 136 человек рядового состава и 110 человек совпартактива.

В процессе подготовки к операции нами было намечено изъять из райцентра и 16 сел Мизочского района 200 семей в составе 576 чел.

К 18 часам 00 м. 21 октября 1947 года было изъято, доставлено к пункту погрузки и погружено в железнодорожный эшелон 176 семей в составе 411 человек, из них

мужчин	99
женщин	197
детей	115

Из них семей убитых бандитов «УПА»	48
семей осужденных	110
семей нелегалов	18
по соцсоставу:	
семей кулаков	11
семей средняков	140
семей бедняков	25

Осталось невыселенными против намеченного плана 22 семьи в составе 50 человек.

Кроме этого, было оставлено 2 семьи в составе 4 человек, одна из них в связи с тем, что муж бывший, родственник бандита «УПА», служил в Советской Армии и имеет награды, а вторая семья в составе 2 человек в виду глубокой преклонности лет и тяжелого болезненного состояния.

В процессе изъятия и транспортировки выселяемых к пункту бежало из под охраны 3 человека.

1. Давидук Макар Нестерович, 1897 года рождения, житель с. Суймы отец осужденного бандита «УПА», бежал в связи с тем, что он в начале того, как был передан в доме под охрану участковому уполномоченному милиции Мизочского района Лазареву, в связи с невнимательностью последнего выскочил в окно и скрылся в лесу.
2. Тадеева Екатерина Устиновна, 1931 года рождения, с. Суймы, сестра убитого бандита «УПА» бежала на ст. погрузки Мизоч, в связи с тем, что охраняемый ее солдат ефрейтор Межевадзе Владимир проявил невнимательность. До этого побега у ефрейтора Межевадзе был еще случай побега выселяемой женщины Филонюк Анна Кирилловна, 1924 года рождения, уроженка с. Суймы. Ефрейтор Межевадзе от несения охраны отстранен. Материалы о нем переданы начальнику гарнизона войск МГБ ст[аршему] лейтенанту Трыкову для привлечения его к ответственности.
3. Тадеев Антон Устинович 1930 года рождения, уроженец с. Суймы находясь на ст. Мизоч во время погрузки с наступлением темноты пытался бежать, но принятыми мерами был задержан.

Для поимки трех бежавших из под охраны и розыска семей, перешедших ранее на нелегальное положение, принимается ряд агентурно-оперативных мероприятий.

В числе изъятых и высланных семейств находятся семьи главарей банд «Белого»[33], «Медведь»[34] и «Гордиенко», оперирующих в пределах Мизочского района.

В период проведения операции по изъятию семей, подлежащих выселению, во время производства обыска ничего существенного представляющего для нас оперативную ценность не обнаружено.

Явок с повинной скрывающихся бандитов не было.

Случаев вооруженного столкновения с бандами «УПА» во время проведения операции не было.

Приложение: статистические данные на выселяемых.

Уполномоченный УМГБ Ровенской обл.
по Мизочскому району
гв[ардии] подполковник (Сергиевский)
Начальник Мизочского РО МГБ
майор (Хранцов)

№ 900
«23» октября 1947 года.

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 19. – Оп. 4. – Пор. 5. – Спр. 3. – Арк. 180, 181.
Оригінал, машинопис.

[33] Московець Василь Родіонович, 1923 р. н., с. Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Підрайонний комендант СБ Мізоцького р-ну. Вбитий під час проведення ЧВО 30 квітня 1948 року на х. Красниця біля с. Стара Мощаниця.

[34] Бобрик Іван Максимович, 1923 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Член ОУН з 1943 р. Станичний комендант СБ. З 1945 р. – підрайонний комендант ОУН і одночасно підрайонний комендант СБ. Пізніше, ймовірно, районний референт СБ. Діяв у селах Нова Мощаниця, Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Вбитий під час проведення ЧВО 30 квітня 1948 р. на х. Красниця біля с. Стара Мощаниця.

№ 12
1947, жовтня 23. – Статистичні дані про виселених під час операції «Захід» з Мізоцького району

Сов[ершенно] секретно

Статистические данные по Мизочскому району

[…] операции	Характер донесения	Содержания донесений
1	2	3
		Первое: операция по селам закончена 18 часов 00 минут а) намечалось изъять семей 200, человек 576 б) фактически изъято семей 176, человек 411 мужчин 99, женщин 197, детей 115 в) не оказалось полностью семей 22, человек 50 г) не оказалось отдельно членов семей 64, человек 110 д) не оказалось мужчин 32, женщин 61, детей 65 е) изъято по оперативным и другим соображениям семей 2, человек 4 ж) изъято из резерва семей нет
		Второе: во время операции бежало 4 человек, из них а) убито нет б) задержано 1 в) скрылось 3
		Третье: во время следствия бежало нет, из них: а) убито нет б) задержано нет в) скрылось нет
		Четвертое: из числа изъятых семей: а) семей нелегалов 18, человек 40 б) семей осужденных 110, человек 234 в) семей убитых 48, человек 127

		Пятое: из числа изъятых семей: а) кулаков 11 семей, 23 человека б) средняков 140 семей, 305 человек в) бедняков 25 семей, 83 человека г) колхозников нет д) служащих нет
		Шестое: из числа изъятых семей: а) райцентру 5 семей, 15 человек б) селам, пораженным бандпроявлениями, 171 семья, 396 человек
		Седьмое: при обысках обнаружено и изъято: а) оружия и боеприпасов нет б) антисоветская литература, листовки и грипсы нет в) обнаружено схронов нет г) обнаружено нелегалов нет д) явилось добровольно во время операций нелегалов нет е) убито бандитов нет
		Восьмое: захвачено и задержано в результате операций: а) бандитов нет б) нелегалов нет в) за хранение оружие нет г) за хранение листовок и литературы нет
		Девятое: трофеи при столкновении с бандами нет
		Десятое: наши потери нет
		Одиннадцатое: в том числе оперработников: а) убито, ранено нет, уведено нет б) офицеров ранено, убито и уведено нет в) солдат ранено, убито и уведено нет г) совпартактив убито, ранено, уведено нет д) истребков убито, ранено, уведено нет

Уполномоченный УМГБ Ровенской обл.
по Мизочскому району
гв[ардии] подполковник (Сергиевский)

Начальник Мизочского РО МГБ
майор (Хранцов)

№ 900
«23» октября 1947 года
м. Мизоч

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 19. – Оп. 4. – Пор. 5. – Спр. 3. – Арк. 182, 183.
Оригінал, машинопис.

№ 13
1947, жовтня 23. – Доповідна записка начальника Тучинського районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА

Сов[ершенно] секретно

Начальнику управления МГБ Ровенской области
гв[ардии] полковнику тов. Шевченко

гор. Ровно

Докладная записка
О результатах операции по выселению семей участников «ОУН»- «УПА» по Тучинскому району Ровенской области

По Тучинскому району Райотделом УМГБ было оформлено на выселение 192 учетных дела.

Руководством УМГБ по Ровенской области и МГБ УССР утверждено 156 дел, из которых, по согласованию с руководством Управления, намечено к выселению 130 семей с общим количеством в 457 человек.

Выше указанные 130 семей, согласно составленного плана операции, должны быть изъяты из тех населенных пунктов, которые более всего поражены бандитским элементом и бандпроявлениями.

Подлежавшие выселению семьи распределяются следующим образом:

1. Семей руководящего состава «ОУН»- «УПА» – 17.

2. Семей нелегалов – 12.

3. Семей бандитов – 104.

Для проведения операции Тучинский Райотдел располагал следующими возможностями:

Опер[ативный] состав Райотдела – 8 чел.

Прикоманд[ированный] о[перативный] состав – 24 чел.

О[перативный] состав РО МВД и милиции – 13 чел.

Войск МВД-МГБ – 153 чел.,

в том числе офицерского состава – 13.

Кроме того, подлежало привлечению к участию в операции:

Совпартактива – 75 чел.

Бойцов истребгрупп – 70 чел.

На каждого о[перативного] работника приходилось по 3-5 семей, которые он должен был поднять и доставить на сборный и погрузочный пункты.

Минимальное расстояние до пункта погрузки составляет 22 км. для гужтранспорта и 40 км для автотранспорта. Необходимо отметить, что большинство населенных пунктов, в которых производилась операция, находятся от пункта погрузки на расстоянии 30-45 км.

При составлении плана операции руководствовались выше приведенными данными, а так же данными руководства УМГБ по автотранспорту, который должен был состоять из 8 студебекеров (должны были прислать), 2 полуторатонных автомашин гарнизона, автомашин местного транспорта (4 автомашины) и местного гужтранспорта.

Таким образом, разработанным планом предусматривалось использование для операции 11-12 автомашин и 209 подвод гужтранспорта.

Предполагалось в первую очередь [доставить] автотранспортом 31 семью с. Дроздово, расположенного в 28 км от станции погрузки, и затем транспортировать семьи со сборных пунктов с наиболее отдаленных сел. Остальные должны были передвигаться гужтранспортом до места погрузки.

Фактически, к моменту проведения операции, в распоряжении Райотдела имелось всего:

Студебекеров – 5.

Полуторатонок – 2 (одна для связи).

Местных автомашин – 3.

Итого: 11 автомашин (из которых могли участвовать непосредственно в перевозках 8 автомашин).

Состояние прибывших автомашин:

Студбекер П3-66-15	– мотор исправный, годность скатов 65%
- «- П3-56-80	– техническое состояние удовлетворительное, годность скатов 50%
- «- П3-56-79	– техническое состояние удовлетворительное, годность скатов 50%
- «- П3-55-75	– технически исправная, годность скатов 45%
- «- П3-55-79	– технически исправна, годность скатов 35%

Полуторатонки находились в удовлетворительном состоянии.

Что касается местного автотранспорта, годность его определена не была.

Эти данные приведены с тем, что при составлении плана исходилось из расчета, что автотранспорт поступит пригодным для эксплуатации.

Однако, как показала операция, только 50% указанного автотранспорта с трудом сделал один рейс за всю операцию, при чем он внес столько неприятностей и такую путаницу, что не будь его вовсе (если бы об этом было заранее известно), операция могла бы быть выполнена значительно лучше и в более короткий срок. Достаточно привести один такой факт: из населенного пункта Дроздово, расположенного от м. Тучино в 5 км., этот так называемый автотранспорт двигался около трех часов к м. Тучино.

Все подготовительные мероприятия были проведены своевременно. Операция началась в 6-6-20 утра 21 октября 1947 года в соответствии с данными указаниями на инструктивном совещании.

Предстояло изъять из 17 населенных пунктов 130 семей с количеством членов 457 человек.

Фактически изъято 114 семей из 19 населенных пунктов с количеством членов семей 366 человек, в том числе:

мужчин – 85 чел.

женщин – 158 чел.

детей – 123 чел.

Во время операции полностью не изъято 23 семьи, в том числе:

Не оказалось во время операции – 18 семей в составе 48 ч.

Не изъяты по оперативным и другим соображениям (больные, старые, дети без взрослых членов семей и пр.) – 5 семей в составе 24 человек.

Во время производства операции и доставки к месту погрузки сбежало 32 человека, в том числе:

мужчин – 26 чел.

женщин – 11 чел.

детей – 5 чел.

Из числа сбежавших принятыми мерами было задержано 8 человек.

Недовыполнение плана изъятия на 16 семей объясняется тем, что отдельные оперативные работники недобросовестно отнеслись к выполнению порученных им заданий, несмотря на оказание им систематической помощи со стороны руководящих оперативных работников. Старший оперативный уполномоченный Тучинского Райотдела МГБ капитан Столяров, работавший по с. Шубково, должен был изъять 7 семей в количестве 20 человек, изъял же всего лишь 7 человек, из которых в пути следования сбежал один человек.

Вследствие недобросовестного отношения к работе, за пьянку и дезинформацию, за безделие отстранен от работы и переброшен на другой участок ст[арший] о[пер]уполномоченный РО лейтенант Руденко.

По селу Матеевка подлежало изъятию 7 семей в количестве 22 человек.

Операцию проводил мл[адший] лейтенант Сигалов (прикомандированный), которым изъято всего лишь 3 человека.

Отсутствие во время операции большого количества семей, подлежащих изъятию, объясняется в первую очередь болтливостью отдельных работников из советско-партийного актива, которые были поставлены в известность о дне операции на инструктивном совещании в РК КП(б)У. Это привело к тому, что ряд семей, узнав о предстоящей операции, заранее скрылись и на розыск их потрачено много ценного времени.

Сразу же после инструктивного совещания, проведенного в РК КП(б)У, вечером, накануне операции, секретарь Тучинского сельсовета Петренко, находясь в нетрезвом состоянии, заявлял, что работа, проводимая совпартактивом и истребками по мобилизации подвод, связана не с вывозом дров и хлебопоставки, а с предстоящим вывозом людей. То же самое говорил зав[едующий] райфо[35] Курышко и другие. По данным фактам проводится расследование с целью установления первоисточника.

Отрицательное влияние оказало на весь ход операции и ее результаты непригодность приданного автотранспорта, который в первые же часы операции на 50% вышел из строя.

Оставшимся автотранспортом, в следствие плохого его состояния и бездорожья, удалось сделать лишь один рейс. Высланные дополнительно (по просьбе Уполномоченного по району) 5 автомашин прибыли с наступлением темноты и так же смогли сделать лишь один рейс.

[35] Завідувач районного фінансового відділу.

Вследствие выше изложенного, автотранспортом с трудом удалось переправить всего около 30% поднятых семей (вместо 70-80%), а поэтому из более отдаленных пунктов пришлось транспортировать семьи гужтранпортом, что сильно затрудняло и задержало всю работу, а так же привело к большому количеству побегов во время следования к станции погрузки.

Вследствие вышеизложенных и других причин создалось такое положение, при котором не было никакой возможности освободить хотя бы незначительную часть опер[ативного] состава, при помощи которого можно было бы пополнить недостающее количество семей за счет резерва. Достаточно указать на тот факт, что первая партия гужтранспорта прибыла на станцию погрузки лишь в 22 часа и закончила сдачу только во втором часу ночи.

На протяжении всего периода проведения операции бандпроявлений не отмечено, а так же при производимых обысках ничего ценного с оперативной точки зрения не обнаружено.

Уполномоченный по району
подполковник (Жежерун)
Начальник Тучинского РО МГБ
капитан (Красноперов)

№ 943
«23» октября 1947 г.
м. Тучино

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 29. – Оп. 7. – Пор. 14. – Спр. 13. – Арк. 109-112.
Копія, машинопис.

№ 14

1947, жовтня 22. – Доповідна записка начальника Острожецького районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА

Сов[ершенно] секретно

Уполномоченному МГБ СССР по Ровенской области
полковнику тов. Головкову

гор. Ровно

Докладная записка
О результатах проведенной операции по директиве № 50 МГБ УССР по Острожецкому рай[онному] отделу МГБ Ровенской области

В соответствии с директивой МГБ УССР № 50 от 1947 г. Острожецким РО МГБ было оформлено 165 учетных дел на семьи активных участников бандформирований ОУН-УПА и ОУНовского подполья. Кроме того, выявлено и учтено еще свыше 120 семей, которые подлежат оформлению на выселение, но не были оформлены исключительно по причине отсутствия приговоров на осужденных. Количество таких, т. е. подлежащих оформлению по директиве № 50 семей, несомненно, должно увеличиться или за счет выявления еще неизвестных райотделу участников ОУН УПА, так и вновь осужденных.

Согласно утвержденного плана, Острожецкому РО МГБ предстояло провести выселение 80 семей, с общим количеством членов семей 256 человек.

Для практического проведения данного мероприятия РО МГБ дополнительно к имеющемуся штату в 9 опер[ативных] работников были прикомандированы на продолжительное время 14 опер[ативных] работников из УМГБ Ровенской области и других областей, увеличен в три раза имевшийся в районе гарнизон войск МГБ. Кроме того, привлекались до 12-18 человек опер[ативных] работников РО МВД и милиционеров и до 70 чел. бойцов истреб[ительных] групп РО МГБ.

Фактически в результате операции 21/X-1947 года по району изъято 89 семей с общим количеством членов семей 302 человека, из которых 77 мужчин, 136 женщин и 89 детей.

В числе этих семей, имеются семьи:

нелегалов	12	с числом членов семей	45 чел.
осужденных	58	-»-	201 -»-
убитых	19	-»-	56 -»-
кулацких семей	5	-»-	15 -»-

По райцентру – м. Острожец изъято 5 семей, с числом членов семей 14 человек и по селам, пораженным бандпроявлениями в период 1945-1947 года, 46 семей с числом членов семьи 156 человек.

При проведении операции не оказалось на месте полностью 3 семьи с количеством членов 7 человек и в 19 других семьях отсутствовали 28 человек. Из числа таких членов семей мужчин 9, женщин 16 и детей 10.

В процессе обысков оружия, а[нти]с[оветских] листовок и литературы, схронов и каких либо других данных, компрометирующих выселяемые семьи, не обнаружено и не изъято. Бандпроявлений и столкновений с бандами за время проведения операций не было.

В процессе изучения оперативным составом семей, а также ведения самой операции, отмечен ряд недостатков в работе РО МГБ по оформлению дел, так например: оказался включенным в заключения на выселение ряд лиц, которые давно уже не проживают в районе и неизвестно где находится, в то же время ряд членов семей находящихся ва[...] оказался не включен (в процессе операции дооформляются чел[...]), оформлены дела на выселение семей, в составе которых имеются награжденные правительственными наградами.

Некоторые оперативные работники недостаточно серьезно отнеслись к выполнению требований директивы № 50 и указаний руководства УМГБ, так например: майор Згребный (прикомандированный из УМГБ Днепропетровской области), имея, как задание снять только две семьи, одну семью (2 человека) совершенно упустил, а из другой семьи упустил 2 взрослых членов, сняв только детей и старуху; старший лейтенант Ратиани, прикомандированный из МГБ Грузинской ССР, при проведении операции допустил, что из подлежащей к выселению семьи 2 человек детей были похищены и спрятаны у соседей; мл[адший] лейтенант Кравец, работник УМГБ Ровенской области, из прикрепленных к ему семей, не обеспечил снятие двух семей (из одной члены семьи якобы уехали по делам во Львов, о чем Кравец до начала операции никогда не говорил, а в другой глава семьи в утро выселения уехал на базар).

Согласно Ваших указаний о снятии членов семьи – детей при случае ухода из дома взрослых – лейтенант Осадзе (прикомандированный из МГБ Грузинской

ССР) были сняты и доставлены к месту погрузки 3 чел. детей из закрепленной за ним семьи Заяц Марты, оказавшейся на момент проведения операции в отсутствии, однако комендантом погрузки майором Коноплиным дети приняты не были[36]. Майор Коноплин также освободил из вагонов и отдал повозочному ребенка – внука Кудрик О[...] Тимофеевны, выселяемой из села Чекно, только на основании заявления Кудрик, что этот ребенок не ее и ей не нужен (данный ребенок является ребенком осужденной дочери Кудрик и проживал все время с бабкой [...]ей Кудрик). Из расписки этот ребенок был вычеркнут.

Ряд оперативных работников РО МГБ, а также прикомандированных из органов МГБ других областей, хорошо справились с возложенной на них задачей, так например – зам[еститель] нач[альника] РО МГБ ст[арший] лейтенант т. Токаренко из закрепленных за ним 21 семьи в селе Постников и Терешев снял и доставил к месту погрузки все 21 семью, ст[арший] оперуполномоченный лейтенант Пичугин из закрепленных за ним 9 семей села Тушебин, снял и доставил к месту погрузки все 9 семей.

Оперуполномоченный РО МГБ ст[арший] лейтенант Мельниченко и прикомандированный из МГБ Грузинской ССР майор Макабиридзе из закрепленных за ним 44 человека доставил к месту погрузки 44 чел.

Также хорошо работали майор Гаприндашвили по селу Надчицы, майор Какабадзе по м. Острожец, капитан Кодуа и ст[арший] лейтенант Алан[...] по селу Долгошеи.

Выше перечисленными товарищами был своевременно организован транспорт, достаточно проинструктирован и мобилизован личный состав войск и бойцов истребительных групп.

При проведении операции хорошо показал себя боец истребительной группы Ярощук Иван, который принял активное участие в розыске, задержании и доставке на станцию в Луцк подлежащего выселению Галас Н. М., оказавшегося в момент операции на мельнице, который, узнав об операции, пытался скрыться.

Боец истребительной группы Кудрик Дмитрий отыскал в другой хате скрывавшегося члена семьи, подлежащего выселению.

Как быстро и энергично работавших в период операции можно отметить бойцов истребительных групп Поведа Ярослава, Стефанского Захара, Шевчук Петра, Боровик Николая, Сидорчук Зиновья, Леоник Степана, Хижук Александра, Тислюк Андрея, Аниськова Василия.

---

[36] Заяць Марта Йосипівна, 1912 р. н., уродженка с. Торговиця Острожецького р-ну, яка мешкала у с. Підлозці того ж району, зрештою була вислана на спецпоселення разом з дітьми – Олександром, 1936 р. н., Таїсою, 1938 р. н., Миколою, 1944 р. н., 18 червня 1949 р. Підставою для виселання послужило те, що чоловік Марти Заяць – Заєць Степан Власович – засуджений у 1944 р. на 15 р. каторжних робіт як учасник ОУН. *Архів УМВС у Рівненській обл., ф.26, спр.519.*

Из бойцов гарнизона хорошо себя показали старший сержант Масякин, сержант Прудников, и солдаты Садовый, Чириков, Кульков, Сачко.

Выполнение приказа МГБ СССР № 00207 остается неудовлетворительным, за это свидетельствуют низкие оперативно-следственные показатели РО МГБ. Наиболее лучшие результаты в выполнении приказа № 00207 из работников РО МГБ имеют:

Зам[еститель] нач[альника] РО МГБ – ст[арший] лейтенант тов. Токаренко, который с мая 1947 года арестовал девять человек участников ОУН УПА, – ликвидировал районного проводника ОУН «Черного»[37].

Старший оперуполномоченный РО МГБ капитан Николаев, который за август, сентябрь с[его] г[ода] арестовал семь человек участников ОУН-УПА и ликвидировал двух бандитов-нелегалов из села Залавье.

Уполномоченный УМГБ Ровенской обл.
капитан (Моторкин)[38]
Начальник Острожецкого РО МГБ
майор (Лебедев)

«22» октября 1947 г.
№ 775

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 22. – Оп. 4. – Пор. 7. – Спр. 9. – Арк. 68, 69.
Оригінал, машинопис.

[37] Ймовірно, Звірковський М.І.

[38] Моторкін Василій Єфімович (1903-?) – співробітник органів МДБ, росіянин, член ВКП(б) з 1930 р., в органах держбезпеки з 1934 р. (у 1937 р. звільнений, у 1941 р. поновлений). З січня 1944 р. – на різних посадах в УНКДБ-УМДБ у Рівненській обл., на час проведення операції «Захід» – начальник 2 відділення 5 відділу, капітан держбезпеки. Нагороджений 29 жовтня 1948 р. орденом Вітчизняної війни II ступеня за боротьбу з націоналістичним підпіллям у Західній Україні. У 1952 р. звільнений у запас за службовою невідповідністю.

№ 15
1947, жовтня 23. – Характеристика заступника начальника Здолбунівського районного відділу МДБ молодшого лейтенанта К. О. Нікітенка

Совершенно секретно

Характеристика
на зам[естителя] нач[альника] РО МГБ по борьбе
с бандитизмом младшего лейтенанта
Никитенко Константина Емельяновича

Никитенко Константин Емельянович, 1919 года рождения, уроженец д. Богдановка Серовского р-на, Куйбышевской области, русский, член ВКП(б), образование среднее, в органах МВД-МГБ с 1944 года.

Награжден именными часами МВД СССР за успешную борьбу с бандами УПА.

В райотделе МГБ в должности зам[естителя] нач[альника] РО МГБ с 1947 года.

За период работы в указанной должности тов. Никитенко проявил себя с положительной стороны.

Выполняя приказ МГБ СССР № 00207 тов. Никитенко, не считаясь со временем и жизнью, вел непримиримую борьбу с бандами УПА, националистическим подпольем и бандпособниками.

При его непосредственном участии и руководством полностью ликвидированы бандбоевки подраенного проводника ОУН – «Гната»-«Пшеничного»[39], районного проводника ОУН «Вишни»[40], в результате чего убито 9 человек бандитов.

Кроме этого под его руководством почти полностью ликвидирована бандбоевка подраенного коменданта «Сокола»[41] – убито 5 бандитов, а также убито и выведено с повинной 7 человек бандитов одиночек.

---

[39] Варварук-Буксин Юрій Дементійович, 1915 р. н., с. Глинськ Здолбунівського р-ну. Провідник надрайонного проводу ОУН. Псевдоніми «Пшеничний», «Гнат». Вбитий у лютому 1947 р. в результаті ЧВО.

[40] Болотнюк Василь Григорович, 1922 р. н., с. Івачків Здолбунівського р-ну. Псевдонім «Вишня», підрайонний провідник ОУН Здолбунівського р-ну. Вбитий у жовтні 1947 р. в результаті ЧВО.

[41] Ймовірно, Добровольський Микола Леонтійович, 1921 р. н., с. Івачків Здобунівського р-ну. Псевдонім «Сокіл». Його боївка діяла на території сіл Гільча Українська, Глупанин, х. Загребля Миротинської сільради Здолбунівського р-ну.

Одновременно с этим тов. Никитенко принимал непосредственное участие в вскрытии националистического подполья по району, в результате чего арестовано 41 человек участников ОУН, проживающих на нелегальном положении и бандпособников.

Непосредственное участие принимал тов. Никитенко при подготовке и проведении операции по выселению семей активных бандитов УПА и участников ОУН.

Тов. Никитенко дисциплинирован, требователен к себе и подчиненным. Приказы и приказания исполняет аккуратно, являясь полноценным чекистом, идеологически выдержан.

Тов. Никитенко вполне достоен награды за выполнение приказа МГБ СССР по борьбе с бандами ОУН-УПА.

Уполномоченный УМГБ Р[овенской] о[бласти]
полковник (Ларцев)[42]
Нач[альник] Здолбуновского р[айонного] о[тдела] МГБ
подполковник (Доценко)[43]

«23» октября 1947 года.

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 11. – Оп. 6. – Пор. 5. – Спр. 5. – Арк. 293.
Копія, машинопис.

№ 16
1947, грудня 3. – Довідка Корецького районного відділу МДБ про кількість виселених та пошук і арешт осіб, що здійснили втечу з місць спецпоселення

Справка

По Корецкому району 21 октября 1947 года было выселено 78 семей с общей численностью 232 человека.

[42] Ларцев Грігорій Фьодоровіч. Нагороджений 29 жовтня 1948 р. орденом Червоної зірки за боротьбу з націоналістичним підпіллям у Західній Україні.

[43] Доценко Володимир Петрович. Нагороджений 29 жовтня 1948 р. орденом Вітчизняної війни I ступеня за боротьбу з націоналістичним підпіллям у Західній Україні.

По имеющимся у нас агентурным и официальным данным, из числа выселенных бежало со спецпоселения 19 человек, из них нами арестовано и привлечено к ответственности по ст.78 ч. 3 УК УССР – 7 человек:

1. Пясецкая Надежда Яковлевна, 1930 года рождения, уроженка села Речки, Корецкого района, Ровенской области, б[ес]п[артийная], образование 2 класса, происходит из крестьян кулаков, украинка, гр[ажданка] СССР, отец арестован, как член ОУН – станичный.
2. Воят Ольга Федосеевна, 1927 года рождения, уроженка села Речки, Корецкого района, Ровенской области, украинка, из крестьян-кулаков, б[ес]п[артийная], незамужняя, гр[ажданка] СССР, сестра – член ОУН, арестована как связная.
3. Воят Степанида Трифоновна, 1914 года рождения, уроженка села Копытов, Корецкого района, Ровенской области, из крестьян-середняков, украинка, гр[ажданка] СССР, б[ес]п[артийная], малограмотная, замужняя, муж арестован, как член ОУН.
4. Вознюк Мария Петровна, 1895 года рождения, уроженка села Тростянец, Березовского района, Каменец-Подольской области, до выселения проживала в селе Речки, Корецкого района, Ровенской области, из крестьян, украинка, гр[ажданка] СССР, б[ес]п[артийная], неграмотная, несудимая, сын арестован, как участник банд ОУН-УПА.
5. Брухлей Вера Ивановна, 1932 года рождения, уроженка села Юзефин, Корецкого района, Ровенской области, из крестьян зажиточной среды, украинка, гр[ажданка] СССР, б[ес]п[артийная], грамотная, незамужняя, сестра арестована, как член ОУН.
6. Новак Анна Федоровна, 1920 года рождения, уроженка села Михеевка, Городницкого района, Житомирской области, до выселения проживала в селе Сторожев, Корецкого района, Ровенской области, б[ес]-п[артийная], украинка, гр[ажданка] СССР, муж арестован, как участник банды ОУН-УПА.
7. Николайчук Ева Сергеевна, 1923 года рождения, уроженка села Сторожев, Корецкого района, Ровенской области из крестьян, украинка, гр[ажданка] СССР, б[ес]п[артийная], муж арестован как участник банды ОУН-УПА.

Остальные же 12 человек находятся на нелегальном положении. Устанавливаем место пребывания последних, после чего решим вопрос о их аресте.

Из числа бежавших со спецпоселения лиц, ушедших в банды ОУН-УПА, пока что не установлено.

Арестованные нами лица при допросе показали, что они в основном бежали с места их назначения, т. е. из гор. Омск. Например: арестованная Новак Анна Федоровна показала:

«4 ноября 1947 года мы прибыли эшелоном в гор. Омск, где нас разместили на жительство в бараках, охраны никакой не было и мы имели возможность куда угодно свободного ухода.

На протяжении моего двухнедельного пребывания в гор. Омск, работы нам никакой не давали, а так же и не кормили. При обращении к коменданту дать нам работу последний отвечал: «У нас своих рабочих хватает».

18 ноября с[его] г[ода] я забрала свои вещи, пошла на станцию Омск, где купила свободно проездной билет до Киева и без всякой задержки и проверки документов ехала свободно. Ехала я через гор. Москву, где пришлось компостировать билет, документов также никто никаких не спрашивал. На ст. Киев я так же свободно взяла проездной билет до ст. Новоград-Волынск, откуда уже на попутной машине прибыла к прежнему месту жительства».

Аналогичные показания дали так же арестованные – Воят Степанида Трофимовна, Воят Ольга Федосеевна и другие.

Арестованная Брухлей Вера Ивановна на допросе 1-го декабря сего года показала:

«Я сбежала с эшелона при следующих обстоятельствах:

Не помню точно какого числа наш эшелон стоял на одной из ж[елезно]-д[орожных] станций. Я вышла из вагона набрать воды. В это время наш эшелон ушел. Не зная куда нас везут, я стала ходить по станциям и спрашивать: «куда пошел эшелон», но мне никто ничего не ответил, после чего решила ехать пассажирским поездом домой, куда я приехала 28 ноября 1947 года. По пути обратного следования документов у меня никто нигде не спрашивал».

Наряду с указанными выше, характерно отметить следующий факт:

Бежавший со спецпоселения и находящийся в настоящее время на нелегальном положении сын кулака Воят Николай Федосеевич, 1924 года рождения, уроженец села Речки, Корецкого района, Ровенской области, украинец, образование 7 классов, б[ес]п[артийный], гр[аждан] СССР.

По прибытии к месту прежнего жительства, т. е. в село Речки зашел в дом, где ранее проживал, и стал требовать от поселенного гр[аждани]на Кислюк следующее:

«Кто забрал наше имущество, где скот, где куры и почему Вы вселились в наш дом».

На указанные вопросы Кислюк ответил: «В данный дом я поселен Районными властями, а где Ваше имущество я не знаю». После указанного разговора Воят Н. Ф. ушел в неизвестном направлении.

Бежавшие с места поселения члены активных участников ОУН-УПА по селам нашего района распределяются следующим образом:

1. Село Речки – 8 человек.
2. Село Казак – 4 человека.
3. Село Крылов – 3 человека.
4. Село Сторожев – 2 человека.
5. Село Кобыльня – 1 человек.
6. Село Закорчицкое – 1 человек.

И[сполняющий] о[бязанности] начальника Корецкого РО МГБ
гв[ардии] майор (Кутяшов)

№ 1868
3/XII-47 г.

ГДА СБУ, Рівне. – Ф. 16. – Оп. 4. – Пор. 5. – Спр. 6. – Арк.155, 156.
Копія, машинопис.

№ 17

1948, червня 8. – Список мешканців сіл Острозького та Мізоцького районів, висланих у жовтні 1947 р., укладений керівником Острозького районного проводу ОУН І. Андрійчуком-«Богуном»

Поіменний список людей,
вивезених большевиками на Сибір в жовтні 1947 року[44]

Р-н Остріг

Село	Число родин	Ім'я і прізвище	Чоловіків			Жінок			Примітка
			До 15 р.	До 50 р.	Від 50 р.	До 13 р.	До 40 р.	Від 40 р.	
Білашів	1	Поліщук Андрій		1					
		Поліщук Василина						1	
	2	Олійник Захар							около 70 р.
		Олійник Ксеня							около 70 р.
	3	Гарбарук Марія					1		
		Гарбарук Саша				1			
		Гарбарук Жоржик	1						
	4	Олійник Захар		1					
		Олійник Харітя						1	
		Олійник Іван		1					
	5	Столяр Мотря					1		
		Столяр Надія					1		
		Столяр Володя		1					
	6	Шпак Матвій							понад 70 р.
		Шпак Ірина						1	
		Шпак Ананько		1					
	7	Мельник Марія						1	
	8	Демчук Єлисавета						1	
		Манько Горпина					1		

[44] Документ зберігся у двох варіантах – рукопис та машинопис. Починаючи з 1943 р., Острозькому районному проводу ОУН підпорядковувались села Дермань Перший та Дермань Другий тодішнього Мізоцького р-ну, як окрема організаційна одиниця – підрайон. Підпільникам не вдалося повністю зібрати інформацію про всіх виселених мешканців з Острозького р-ну (141 родина – 398 осіб).

Точовики	1	Манелюк Горпина						1	
		Манелюк Надія					1		
	2	Зозуль Опанас		1					
		Зозуль Параска						1	
		Зозуль Ольга					1		
		Зозуль Устя					1		
		Зозуль Женька					1		
		Зозуль Палажка				1			
	3	Тимощук Христя					1		
		Тимощук Антоніна					1		
		Тимощук Федор		1					
		Тимощук Миколай	1						
	4	Обуховський Григор			1				
		Обуховська Людія					1		
	5	Ягодка Люба						1	
		Ягодка Ліда					1		
	6	Ягодка Марія					1		
		Ягодка Гелєна					1		
		Ягодка Таіся				1			
		Ягодка Жоржик	1						
	7	Воробей Хима							70 років
		Воробей Тетяна					1		
		Воробей Надія				1			
	8	Вакалюк Корній			1				
		Вакалюк Марта						1	
		Вакалюк Миколай		1					
		дитина	1						
		дитина	1						
		дитина				1			
		дитина				1			

Плоска	1	Назарук Дмитро			1				
		Назарук Уляна						1	
		Назарук Петро		1					
		Назарук Галина					1		
	2	Українець Дмитро			1				
		Українець Марія						1	
		Українець Текля					1		
		Українець Олександер	1						
	3	Катюбин Яков			1				
		Катюбин Уляна		1					
		Катюбин Борис			1				
	4	Поліщук Семен		1					
		Поліщук Надія					1		
		Поліщук Людмила					1		
	5	Панасюк Анна						1	
		Панасюк Марія						1	
	6	Чубок Настя					1		
	7	Лавренюк Людміла							
Попівці	1	Малиновський Нитіфор			1				73 роки
	2	Малиновська Надія					1		
	3	Тарковський Віхтор			1				
	4	Іванов Пріська					1		
		Іванов Андрій		1					
		Іванов Іван		1					
		Іванов Надія					1		
		Іванов Федір		1					
		Іванов Сергій		1					
		Іванов Тимофій	1						
		Іванов Галина				1			
Хорів	1	Денещук Іван			1				
		Денещук Настя						1	
	2	Сиднев Василь			1				
		Сиднев Анна						1	
		Сиднев Оля					1		
	3	Корний Маркіян			1				

Лебеді	1	Новак Явдокім			1				
		Новак Гапка						1	
		Новак Параска					1		
		дитина	1						
		дитина	1						
	2	Кривіцка Параска						1	
		Кривіцкий Павло		1					
		Кривіцка Анна					1		
		Кривіцкий Ігор	1						
	3	Стернійчук Ригор		1					
		Стернійчук Параска						1	
		Стернійчук Федор		1					
	4	Шпак Іван			1				
		Шпак Христя						1	
		Шпак Хійка					1		
		Шпак Анна				1			
		Шпак Марія				1			
	5	Міськов Гаврило			1				
		Міськов Варка						1	
		Міськов Дунька					1		
		Міськов Миколай		1					
	6	Новак Текля						1	
		Новак Адам		1					
		Новак Олег	1						
	7	Войтюк Петро			1				
		Войтюк Уліта						1	
		Войтюк Олег	1						
	8	Демчук Савета						1	
		Демчук Олексій	1						
		дитина	1						
	9	Міщук Павло			1				
	10	Дацюк Віра					1		
Дермань II	1	Шавронський Гнат			1				
р-н Мізоч		Шавронська Зінька						1	
	2	Турчин Володимир		1					
		Турчин Галина*					1		
		Турчин Степа						1	
	3	Турчин Марія						1	
		дитина**	1						
	4	Довбенко Текля					1		

Дермань І	1	Лахман Прокоп		1					
р-н Мізоч[***]		Лахман Палагія						1	
		Лахман Марія					1		
		Лахман Женя				1			
	2	Бухало Євтух		1					
		Бухало Уляна					1		
	3	Руда Текля					1		
	4	Кальчук Палагія						1	
	5	Бухало Оверко		1					
		Бухало Марта						1	
	6	Хоровець Іларіон			1				
		Хоровець Марія						1	
	7	Мороз Йон			1				
		Мороз Івдокія						1	
	8	Кір'янчук Олексій			1				
		Кір'янчук Анна						1	
		Кір'янчук Надя[****]					1		
		Кір'янчук Оля[*****]				1			
	9	Кір'янчук Федор			1				
		Кір'янчук Параска						1	
		Кір'янчук Миколай[******]	1						
		Кір'янчук Надя[*******]				1			
	10	Сидорчук Пантелеймон			1				
		Сидорчук Фидоська						1	
	11	Сидорчук Іван		1					
		Сидорчук Текля						1	
7	55		16	26	21	12	34	37	5 (осіб)

[*] Насправді Турчин Валентина Семенівна.

[**] Турчин Андрій Сергійович.

[***] З с. Дермань Перший були вислані також рідний дядько письменника Уласа Самчука Самчук Парфен Антонович з сином Василем; Кир'янчук Уляна Прокопівна з синами Володимиром і Олексієм; Гребенюк Тетяна Карпівна з донькою Марією; Сидорчук Клим Авакумович з дружиною Лукерією і донькою Лідою; Добровольська Варвара Романівна з доньками Марією і Ніною та онуком Романом.

[****] Кир'янчук Надія Олексіївна (1926-2013), уродженка і мешканка с. Дермань Перший Мізоцького р-ну, українка, освіта 1 кл., селянка, не була серед виселених 21 жовтня 1947 р. Заарештована 5 лютого 1945 р., обвинувачена за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, засуджена ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Саме її арешт і ув'язнення послужили причиною виселення сім'ї на спецпоселення. Реабілітована висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. *ГДА СБУ, Рівне, ф.П, спр.7427.*

[*****] Насправді була виселена Кир'янчук Ніна Олексіївна (1929-2008). Її старша сестра Мороз (Кир'янчук) Ольга Олексіївна (1918-2002) на той час була заміжньою, мешкала окремо і виселення уникла.

[******] Насправді Нечипорук Микола Захарович, син Параски Кир'янчук від першого шлюбу.

[*******] Насправді Кир'янчук Леся Трохимівна. Наприкінці 1948 р. один з мешканців с. Дермань Перший привіз, на прохання родичів, Лесю Кир'янчук разом з деякими іншими дітьми із спецпоселення до с. Дермань. Пов'язані з органами МДБ посередники брали за сприяння у цій справі плату в розмірі до 500 крб. за одну відпущену дитину.

Загально вивезено: 150 осіб

Постій, 8 червня 1948 р. Слава Україні!

Богун[45]

Архів Ігоря Марчука.
Копія, машинопис.

№ 18
1948, жовтня 21. – Опитувальний лист сім'ї Кир'янчуків, яка підлягала виселенню на спецпоселення

Опросный лист[46]

1. Фамилия Кирьянчук

2. Имя и отчество Алексей Иванович

3. Год и место рождения 1878, с. Дермань I Мизочского р-на Ровенской обл.

4. Местожительство с. Дермань I

5. Национальность, гражданство украинец, гр[аждани]н СССР

6. Место службы и должность или род занятий занимается в своем хозяйстве, единоличник

7. Соц[иальное] происхождение из крестьян

8. С какого времени проживает в данной местности со дня рождения

9. Партийность беспартийный

10. Отношение к военной службе (категория воен[ного] учета) не военнообязанный

11. Имеет ли кто-либо в семье награды (ордена, грамоты, оружие) нет

12. Не является ли кто-либо из членов семьи в данное время лицом выборным (членом городского, районного совета) нет

13. Кто из членов семьи репрессирован (когда, кем, за что был судим и меры наказания) дочь – Кирьянчук Надежда Алексеевна – осуждена Военным трибуналом в 1944 г.[47] за принад[лежность к] УПА

14. Кто из членов семьи служил в учреждениях, созданных в период немецкой оккупации в какой должности, и где он сейчас находится) не служили

---

[45] Андрійчук Іван Никифорович, 1919 р. н., с. Верхів Острозького р-ну. Псевдо «Богун», керівник Острозького районного проводу ОУН. Захоплений у бункері 19 лютого 1950 р. під час ЧВО. Помер 23 лютого 1950 р. від отриманих поранень.

[46] Курсивом виділено надрукований на бланку тест.

[47] Насправді Н.О.Кир'янчук засуджено 18 липня 1945 р.

15. Кто из членов семьи служит в Советской Армии или был в партизанских отрядах не служат и не служили

16. Состав семьи совместно проживающих

№№ п/п	*Фамилия, имя и отчество*	*Год рождения*	*Степень родства*	*Место работы*
1.	Кирьянчук Анна Ивановна	1889*	жена	с. Дермань I
2.	Кирьянчук Нина** Алексеевна	1929	дочь	- ‘’ -

17. Прочие сведения, сообщаемые о себе и семье нет

Личная подпись опрашиваемого Кирянчук

Опрос произвел сотрудник Мизочского РО МГБ

майор *підпис* (Левкин)

«21» октября *1947 г.*

Архів Головного управління Національної поліції в Рівненській обл. – Ф.26. – Спр.4531. – Арк.11-11зв.

Оригінал, рукопис олівцем на бланку.

№ 19
1955, вересня 2. – Протокол допиту спецпоселенця Кир’янчука Олексія Івановича

Протокол допроса к делу №

*Допрос начат «*2*»* сентября *1955 г. в «» час[ов] «» мин[ут]*

*окончен «*2*»* сентября *1955 г. в «» час[ов] «» мин[ут]*

Я, ст[арший] оперуполномоченный г[ородского] о[тдела] 4 спецотдела УМВД ст[арший] л[ейтенан]т Турицин *допросил в качестве*

1. Фамилия, имя и отчество Кирьянчук Алексей Иванович

2. Год рожд[ения] 1875

3. Место рожд[ения] с. Дермань I, Мизочского района Ровенской обл.

---

* Насправді Г. І. Кир’янчук народилась 1882 р.

** «Ніна» виправлено на «Анна», хоч насправді потрібно «Ніна».

4. Адрес пос[елок] Луньевка, Александровского района, Молотовской обл.

5. Парт[ийность] б[ес]п[артийный] *с - года*

6. Национ[альность] украинец

7. Гражд[анство] СССР

8. Паспорт или документы XII ШЖ №612844, выдан 21-VI-1955 г. Александровским г[ородским] [отделением] [милиции]

9. Образование 3 класса

10. Профессия и специальность не имеет

11. Род занятий сторож детского дома

12. Состав семьи вдов

13. Социальное происхождение из крестьян

14. Общественная и политическая деятельность в прошлом

15. Правительственные награды не имеет

16. Военное или специальное звание не имеет

17. Отношение к воинской повинности не военнообязанный

18. Участие в Отечественной войне не участвовал

19. Имеет ли ранения или контузии не имеет

20. Был ли на территории, оккупированной противником проживал в 1941 году, работал в сельском хоз[яйст]ве

21. Участвовал ли в бандах, антисоветских организациях и восстаниях (где, когда) не участвовал

22. Судимости не судился

Об ответственности за дачу ложных показаний предупрежден по ст. 95 УК РСФСР

Кирянчук

Показания обвиняемого (свидетеля)

Вопрос: Расскажите Вашу автобиографию.

Ответ: Родился я в 1875 г. в с. Дермань I, Мизочского района, Ровенской области. По месту рождения проживал до 1947 года, работал в сельском хоз[яйст]ве. В 1947 году меня выселили в Молотовскую область, в настоящее время проживаю в пос[елке] Луньевка, Александровского района.

Вопрос: Расскажите, за что и в составе какой семьи Вас выселили?

Ответ: Мою дочь, Кирьянчук Надежду Алексеевну, примерно 1917-18 г.[48] рождения, в 1943 году за связь с бандитами «ОУН» арестовали, увезли в

[48] Насправді Н.О.Кир'янчук 1924 р. н.

г. Дубно, а затем она была осуждена на 10 лет ИТЛ[49], а нас из-за нее в 1947 году выселили из Мизочского р-на, Молотовской обл.[50] – в Молотовскую области. Вместе со мной выселили жену, Кирьянчук Анну Ивановну, 1882 года рождения (умерла в 1953 году в пос[елке] Луньевка, находилась на спецпоселении[51]), дочь – Кирьянчук Нину Алексеевну, 1929 г. рожд[ения].

Вопрос: Кого Вы еще имеете из родственников, где проживают и кто из них находится на спецпоселении?

Ответ: Из родственников я еще имею дочерей – Бухало Вера Алексеевна, 39 лет, вдова, сын ее служит в Советской армии; Мороз Ольга Алексеевна, 36-37 лет, замужняя, проживают в с. Дермань, Мизочского р-на, Ровенской области, на учете спецпоселения не состоят.

Вопос: С кем Вы проживаете в настоящее время, какая помощь оказывается Вашими детьми?

Ответ: Я в настоящее время проживаю совместно с моей дочерью Кирьянчук Ниной Алексеевной, работающей на Луньевском пивзаводе. Она замужняя, имеет свою семью и по силе возможности оказывает мне помощь, но я сам еще пока работаю сторожем, зарабатываю 300 р[ублей] в месяц. Другие дочери, Вера и Ольга, просят приехать к ним на иждивение, но денег мне сюда не посылают. Дочь Надежда из заключения освободилась недавно, проживает в Коми АССР, помощи также не оказывает[52].

Вопрос: Что еще можете дополнить к своим показаниям?

Ответ: Дополнить к своим показаниям больше ничего не могу, записано с моих слов верно, мне прочитано, в чем и расписываюсь[53].

---

[49] Насправді Н.О.Кир'янчук заарештовано 5 лютого 1945 р., засуджено 18 липня 1945 р.

[50] Тут помилка, потрібно «Рівненської обл.».

[51] Г.І.Кир'янчук померла 12 листопада 1953 р.

[52] Допит проводився у зв'язку зі зверненням доньки О.І.Кир'янчука – О.О.Кир'янчук – до МВС від 5 липня 1955 р. з клопотанням звільнити зі спецпоселення батька, передавши його на її догляд. О.О.Кир'янчук працювала на той час дояркою в колгоспі імені Шевченка. Висновком УМВС у Рівненській обл. від 11 жовтня 1955 р. у задоволенні клопотання було відмовлено, «оскільки похилий вік підставою для скасування йому спецпоселення слугувати не може». Зрештою, О.І.Кир'янчук звільнений зі спецпоселення 27 серпня 1956 р., його доньки Ніна (у заміжжі Смоліна) – 25 лютого 1956 р., Надія – 25 квітня 1956 р.

[53] Селище (посьолок) Луньовка Алєксандровского р-ну Молотовської обл. (нині Пермський край) виникло у 1853 р. як робітниче поселення внаслідок відкриття і початку розробки родовища кам'яного вугілля. У 1879 р. відкрито гілку Алєксандровская – Луньовка Горнозаводської залізниці. Після побудови у 1898 р. Алєксандровсько-Нєвської дерев'яної церкви, Луньовка стала селом, а на початку XX ст. – центром округи з 16 шахт. У 1928 р. Луньовка отримала статус селища міського типу. У 1940 р. стала до ладу велика шахта «Луньовка» (закрита 1951 р. з виснаженням запасів вугілля). З 1941 по 1944 рр. у будівлі коксової фабрики розміщувався завод «Гідропривід», евакуйований з Харкова, у 1946-1947 рр. ця будівля була переобладнана під пивоварню «Луньовка». На кінець 40-х – початок 50-х рр. припадає максимум чисельності населення Луньовки (1926 р. – 1289, 1951 р. – 3100, 1959 р. – 2860), якого досягнуто за рахунок контингенту спецпоселенців. Зокрема, на початку зими 1947 р. до Луньовки прибули спецпоселенці з Мізоцького р-ну (села Дермань, Мала Мощаниця, Спасів). Окрім того, до Луньовської селищної ради входили населені

Допросил ст[арший] оперуполномоченный г[ородского] о[тдела] 4 с[пец]-отд[ела]

ст[арший] л[ейтенан]т *підпис* Турицин

Архів Головного управління Національної поліції в Рівненській обл. – Ф.26. – Спр.4531. – Арк.19-20.

Оригінал, рукопис чорнилом на бланку.

Публікація, примітки Ігоря Марчука

пункти, котрі або засновані і заселені спецпоселенцями, починаючи ще з 1930 р. (Камєнь, Анюша), або були окремими табірними пунктами (відділеннями) Кізіловского виправно-трудового табору (Талий – 10-е відділення, Новий, Рєчной, Малая Ослянка) та ін.

ВИСЛАНІ НА СПЕЦПОСЕЛЕННЯ У ЖОВТНІ 1947 Р. МЕШКАНЦІ ОКРЕМИХ СІЛ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

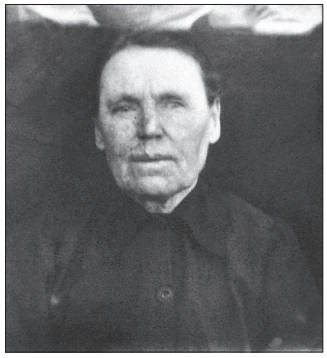

Гребенюк Тетяна Карпівна, 1881 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

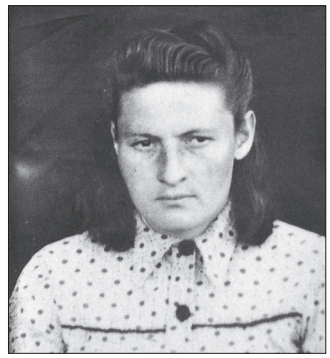

Гребенюк Марія Іванівна, 1926 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

Жив'юк Олена Миколаївна, 1903 р. н., с. Ульбарів. Фото 1949 р.

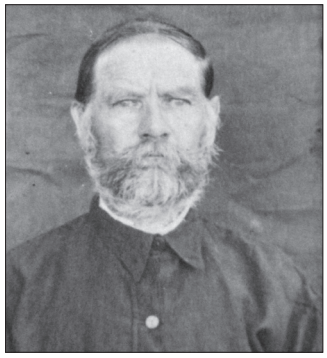

Зубрицький Назар Федорович, 1886 р. н., с. Берестечко. Фото 1949 р.

Зубрицька Анастасія Марківна, 1886 р. н., с. Мала Мощаниця. Фото 1949 р.

Жив'юк Марія Василівна, 1935 р. н., с. Спасів. Фото 1949 р.

Джурик Ганна Назарівна, 1922 р. н., с. Мала Мощаниця. Фото 1949 р.

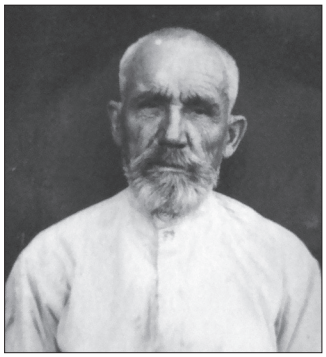

Кир'янчук Олексій Іванович, 1875 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

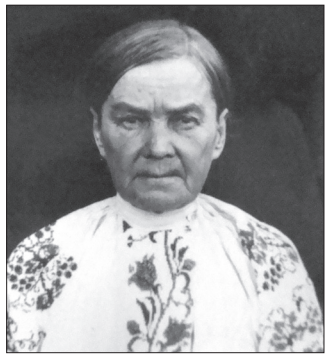

Кир'янчук Ганна Іванівна, 1879 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

Кир'янчук Ніна Олексіївна, 1929 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

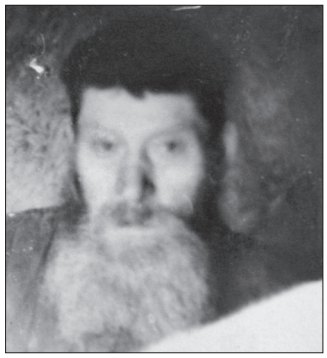

Самчук Парфен Антонович, 1885 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

Самчук Василь Парфенович, 1929 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

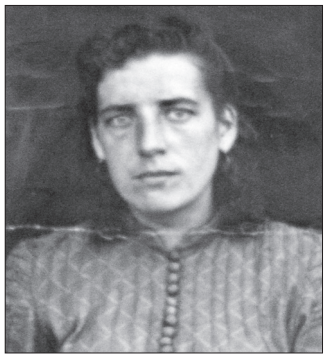

Сидорчук Лідія Климівна, 1929 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

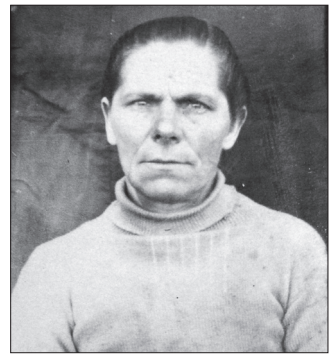

Турчин Марія Григорівна, 1907 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

Турчин Степанида Дмитрівна, 1887 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

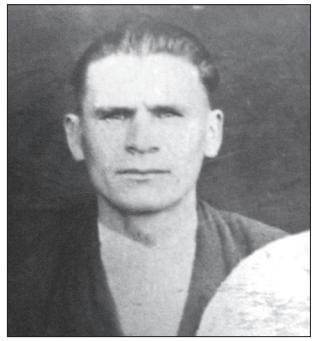

Турчин Володимир Каленикович, 1920 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

Турчин Валентина Семенівна, 1923 р. н., с. Дермань. Фото 1949 р.

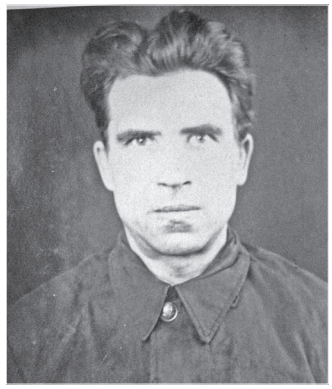

Бусел Михайло Григорович, 1903 р. н. смт. Клевань

Бусел Віра Леонтіївна, 1910 р. н. смт. Клевань. З синами Миколою і Олегом на спецпоселенні

СПІВРОБІТНИКИ МДБ, ЯКІ КЕРУВАЛИ ОПЕРАЦІЄЮ «ЗАХІД» У РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Полковник Головков Міхаіл Ніфоновіч, заступник начальника 5-го управління МДБ СРСР

Полковник Шевченко Володимир Григорович, начальник УМДБ у Рівненській обл.

Генерал-майор Павлов Сємьон Нікіфоровіч, заступник начальника УМДБ у Сталінградській обл.

Капітан Разуваєв Ніколай Пєтровіч, заступник начальника відділу 2-Н УМДБ у Рівненській обл.

Капітан Моторкін Василій Єфімовіч, начальник 2-го відділення 5-го відділу УМДБ у Рівненській обл.

Майор Максімов Констатін Ніколаєвіч, начальник Острозького РВ МДБ

Капітан Кудікін
Пьотр Тіхоновіч,
начальник Сосновського
РВ МДБ

Капітан Тріфонов
Павєл Єгоровіч,
начальник Демидівського
РВ МДБ

Старший лейтенант
Татаркін Іван Євдокімовіч,
старший оперуповноважений
Клеванського РВ МДБ

АНОТОВАНІ БІОГРАФІЧНІ ДОВІДКИ ПРО ОСІБ, ЯКІ ЗАЗНАЛИ ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

О

Обельчак Володимир Антонович, 1924 р. н., с. Хорупань Млинівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Хорупань Млинівського р-ну. Заарешт. 9 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1992 р. (СБУ, 10671).

Обертас Севастян Єремійович, 1900 р. н., с. Підлипки Кременецького п-ту. Поляк, член ВКП(б), політрук в/ч 4995. Прож. м. Овруч Житомирської обл. Заарешт. 27 серпня 1938 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 33, 34 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1939 р. на 3 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 квітня 1997 р. (СБУ, 16115).

Обідчук Іван Антонович, 1901 р. н., м-ко Крюків Полтавської губ. Українець, освіта 7 кл., головний бухгалтер відділу дорожніх шкіл Ковельської залізниці. Прож. м. Рівне, вул. Цвинтарна, 44. Заарешт. 9 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 16 березня 1946 р. на 6 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 серпня 1974 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 3434).

Обознов Федір Іванович, 1889 р. н., смт. Павловск Нєхаєвского р-ну Сталінградської обл. Росіянин, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Озери Висоцького р-ну. Заарешт. 11 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС УО від 19 березня 1948 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Помер 10 лютого 1952 р. у Дубравлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 жовтня 1992 р. (СБУ, 5962).

Оборський Григорій Йосипович, 1908 р. н., с. Ситне Дубенського п-ту. Українець, освіта вища юридична, заступник голови Козинського волосного комітету. Прож. с. Ситне Дубенського п-ту. Заарешт. 20 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 лютого 1990 р. (ДАРО, 3778).

Оборський Микола Йосипович, 1920 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. х. Тиньківщина Мізоцького р-ну. Заарешт. 10 квітня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 1 червня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПВО від 18 червня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 7 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 січня 1992 р. (СБУ, 6393).

Обуховський Пилип Григорович, 1924 р. н., с. Точевики Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Точевики Острозького р-ну. Заарешт. 13 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 січня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 30 грудня 1948 р. у Воркутлагу.

Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1993 р. (СБУ, 13602).

Обуховський Соловей Степанович, 1929 р. н., с. Точевики Острозького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Точевики Острозького р-ну. Заарешт. 30 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 19 серпня 1949 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2232).

Овдійчук Василь Єрмолайович, 1904 р. н., с. Жобрин Деражненського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Жобрин Деражненського р-ну. Заарешт. 2 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 6 грудня 1947 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 24 липня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 березня 1992 р. (ДАРО, 5303).

Овдійчук Володимир Савелійович, 1919 р. н., с. Кам'янка Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кам'янка Березнівського р-ну. Заарешт. 20 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 липня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1993 р. (СБУ, 11682).

Овдійчук Григорій Каленикович, 1919 р. н., с. Яблунька Степанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Яблунька Степанського р-ну. Заарешт. 31 березня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.2 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 28 травня 1947 р. на 3 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Ухвалою СК ВС УРСР від 19 березня 1949 р. вирок скасовано, справу повернуто для нового розгляду при другому складі суддів. Засудж. Рівненським облсудом 24 вересня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 22 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 9074).

Овдійчук Дмитро Пилипович, 1924 р. н., с. Вишеньки Острозького р-ну. Українець, учень казаняра паровозного депо ст. Здолбунів. Прож. с. Вишеньки Острозького р-ну. Заарешт. 17 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 30 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 15 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 січня 1994 р. (СБУ, 15157).

Овдійчук Текля Терентіївна, 1922 р. н., с. Камінне Сарненського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Камінне Сарненського р-ну. Заарешт. 12 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 листопада 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1992 р. (СБУ, 9852).

Овдіюк Василь Самуїлович, 1912 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 30 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 28 грудня 1940 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 15 грудня 1941 р. у Богословлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10371, т. 1-2).

Овдіюк Володимир Омелянович, 1911 р. н., с. Мирогоща Дубенського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Мирогоща Дубенського р-ну. Заарешт. 26 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Загинув під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненської обл. від 18 вересня 1957 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713).

Овдіюк Володимир Юхимович, 1929 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., машиніст крана. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 19 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Постановою комісії спецвідділу Індігірського ВТТ від 3 липня 1956 р. термін покарання знижено до відбутого. Звільн. 4 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 грудня 1992 р. (СБУ, 10657).

Овдіюк Ганна Дмитрівна, 1907 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 26 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (СБУ, 13090).

Овдіюк Іван Омелянович, 6 березня 1916 р. н., с. Мирогоща Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Мирогоща Дубенського р-ну. Заарешт. 30 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 лютого 1990 р. (ДАРО, 3703).

Овдіюк Марія Купріянівна, 1905 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 10 вересня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 лютого 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (ДАРО, 5459).

Овдіюк Мілентій Омелянович, 1927 р. н., с. Мирогоща Дубенського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Мирогоща Дубенського р-ну. Заарешт. 6 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 лютого 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 червня 1992 р. (ДАРО, 5039).

Овдіюк Петро Григорович, 1921 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 1 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 19 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Помер 29 липня 1947 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 28 травня 1998 р. (СБУ, 16171).

Овдіюк-Сощук Ксенофонт Онисимович, 1895 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 9 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 4 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою ТК ВС СРСР від 12 січня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 25 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 серпня 1993 р. (СБУ, 13933).

Оверчук Василь Костянтинович, 1926 р. н., с. Тучин Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 7 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 9 січня 1945 р. ВМП замінено на 15 р. каторжних робвт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 25 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 квітня 1999 р. (СБУ, 15354).

Оверчук Євтихій Наумович, 1914 р. н., с. Симонів Гощанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Симонів Гощанського р-ну. Заарешт. 21 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 19 жовтня 1948 р. у табірному відділенні №13 Бєрлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 14537).

Оверчук Іван Йосипович, 1921 р. н., с. Симонів Гощанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 15 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5229).

Оверчук Микола Артемович, 1922 р. н., с. Ярославичі Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 168 зсп 6 зсб. Прож. ст. Святогірськ. Заарешт. 13 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 2 жовтня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4257).

Оверчук Яків Платонович, 1915 р. н., с. Осова Дубровицького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Осова Дубровицького р-ну. Заарешт. 29 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ТаВО від 2 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 14 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (СБУ, 7280).

Овечко Іван Якович, 1906 р. н., с. Малий Жолудськ Рафалівського р-ну. Українець, сторож на залізниці. Прож. с. Малий Жолудськ Рафалівського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 22 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 27 березня 1955 р. Реабіл.

висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 жовтня 1993 р. (СБУ, 14341).

Овод Євдоким Пилипович, 1900 р. н., с. Липки Межиріцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 137 зсп 46 зсд. Прож. м. Саранськ (Мордовська АРСР). Заарешт. 9 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 вересня 1944 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПриВО від 4 серпня 1961 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3313).

Овсієнко Гнат Данилович, 1915 р. н., с. Микулин Гощанського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Рясники Гощанського р-ну. Заарешт. 12 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 квітня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1992 р. (СБУ, 10607).

Овсійчук Адам Матвійович, 1925 р. н., с. Федорівка Клесівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Федорівка Клесівського р-ну. Заарешт. 12 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 листопада 1992 р. (СБУ, 11041).

Овсійчук Дмитро Лазарович, 1915 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 7 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 29 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою комісії ПВР СРСР від 16 серпня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 травня 1993 р. (ДАРО, 5587).

Овсійчук Дмитро Юхимович, 1925 р. н., с. Бегень Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 159 осб. Прож. м. Саратов (Росія). Заарешт. 6 листопада 1947 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-10 ч.1 КК РРФСР. Засудж. ВТ ПриВО 17 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР від 18 липня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 23 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 7993).

Овсійчук Єва Василівна, 1926 р. н., с. Федорівка Клесівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Федорівка Клесівського р-ну. Заарешт. 22 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 жовтня 1946 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 жовтня 1992 р. (СБУ, 10581).

Овсійчук Микола Іванович, 1886 р. н., с. Тесів Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., церковний староста, голова кооперативу. Прож. с. Тесів Острозького р-ну. Заарешт. 13 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 листопада 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 листопада 1954 р. Ухвалою СК ВС УРСР від 6 серпня 1968 р. вирок ска-

совано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3327).

Овсійчук Митрофан Оксентійович, 1922 р. н., с. Ступно Мізоцького р-ну. Українець, неписьменний, колгоспник к-пу «Новий шлях». Прож. с. Ступно Мізоцького р-ну. Заарешт. 5 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 березня 1951 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 23 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1993 р. (ДАРО, 5653).

Овсійчук Онисія Антонівна, 1929 р. н., с. Княгинин Дубенського р-ну. Українка, неписьменна. Прож. с. Княгинин Дубенського р-ну. Заарешт. 18 жовтня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 21 квітня 1951 р. на 10 заслання у Красноярський край. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю провини. (ДАРО, 4613).

Овсійчук Павло Пилипович, 1922 р. н., с. Федорівка Клесівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Федорівка Клесівського р-ну. Заарешт. 22 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 листопада 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 6 червня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 1 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 вересня 1993 р. (СБУ, 14061).

Овсійчук Панас Йосипович, 1920 р. н., с. Острів Дубенського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Острів Дубенського р-ну. Заарешт. 14 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 жовтня 1946 р. на 20 р. каторжних робіт. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 17 квітня 1946 р. вирок скасовано, справу направлено на новий розгляд. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 17 листопада 1947 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1067).

Овсійчук Степан Ілліч, 1921 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 23 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 31 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1993 р. (СБУ, 13956).

Овсійчук Ферапонт Іванович, 1916 р. н., с. Новосілки Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 9 лютого 1977 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю злочину. (ДАРО, 4781-4782).

Овсюк Дмитро Андрійович, 1915 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 12 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС 28 лютого 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 12 листопада 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3448).

Овсіюк Євген Іванович, 1924 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 11 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 жовтня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 25 січня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 13 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 липня 1992 р. (СБУ, 15222).

Овсіюк Іван Пилипович, 1927 р. н., с. Сіянці Острозького р-ну. Українець, член юнацтва ОУН, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 29 травня 1956 р. з вироку виключено 5 р. позбавлення прав. Звільн. 7 серпня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 червня 1992 р. (СБУ, 13407).

Овсіюк Любов Юріївна, 1928 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 11 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 8 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 вересня 1993 р. (СБУ, 10175).

Овсіюк Марія Іванівна, 1928 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 13 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 18 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1992 р. (СБУ, 6511).

Овсіюк Марія Макарівна, 1928 р. н., с. Ставки Рівненського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Ставки Рівненського р-ну. Заарешт. 8 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ військ МДБ у Рівненській обл. від 10 квітня 1947 р. виправдано, справу припинено за відсутністю доказів провини. (ДАРО, 1936).

Овсіюк Олександр Адамович, 1930 р. н., с. Самостріли Межиріцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Самостріли Межиріцького р-ну. Заарешт. 16 квітня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 червня 1949 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС ЛО від 18 липня 1949 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 31 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 19 жовтня 1993 р. (СБУ, 14454).

Овсіюк Олександр Тихонович, 1910 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 5 кл., фінагент райфінвідділу. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 18 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 28 грудня 1940 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 11 грудня 1942 р. у Богословлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10371, т. 1-2).

Овсіюк Пилип Нестерович, 1888 р. н., с. Сіянці Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Сіянці Острозького р-ну. Заарешт.

6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 липня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 3 травня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 березня 1992 р. (СБУ, 7589).

Овсіюк Прохор Самійлович, 1909 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 14 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Втік з-під варти 30 березня 1945 р. Вбитий в УПА у квітні 1945 р. Постановою Мізоцького РВ МДБ від 12 червня 1947 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 лютого 1994 р. (СБУ, 15222).

Овсіюк Степан Тихонович, 1913 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 23 вересня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 28 грудня 1940 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 10371, т. 1-2).

Овчар Надія Григорівна, 1928 р. н., с. Симонів Гощанського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Симонів Гощанського р-ну. Заарешт. 8 жовтня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10 ч.2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 листопада 1952 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 січня 1992 р. (СБУ, 7040).

Овчар Юхимія Павлівна, 1923 р. н., с. Березина Рафалівського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Березина Рафалівського р-ну. Заарешт. 1 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11, 19-206-17а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 11 червня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 19 вересня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7146).

Овчарська Яніна Петрівна, 1903 р. н., смт. Степань Рівненської обл. Полька, малописьменна, селянка. Прож. м. Рокитно, вул. Червоної армії, 16. Заарешт. 7 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою управління ПФТ 048 НКВС м. Шахти Ростовської обл. від 2 листопада 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1437).

Овчарук Дмитро Никанорович, 1905 р. н., с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Заарешт. 20 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 20 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 серпня 1993 р. (СБУ, 13635).

Овчарук Лідія Денисівна, 1932 р. н., с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Українка, колгоспниця. Прож. с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Заарешт. 11 грудня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 лютого 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 7 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ. Звільн. 12 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 липня 1992 р. (СБУ, 9616).

Овчарук Олександр Никанонович, 1908 р. н., с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Заарешт. 12 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 січня 1945 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 14 січня 1945 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 4 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 9179).

Овчарук Олександра Михайлівна, 1925 р. н., с. Посягва Гощанського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Посягва Гощанського р-ну. Заарешт. 8 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 березня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 10 лютого 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 28 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1992 р. (СБУ, 10688).

Овчарук Олексій Андрійович, 1925 р. н., с. Старомильськ Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 6 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 31 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 13 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 28 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9118).

Овчарук Олена Петрівна, 1922 р. н., м. Здолбунів Рівненської обл. Українка, телеграфістка ст. Здолбунів. Прож. м. Здолбунів Рівненської обл. Заарешт. 26 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ Ковельської залізниці від 17-18 травня 1945 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 10906).

Овчарук Ольга Макарівна, 1928 р. н., с. Радиславка Олександрійського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянин. Прож. х. Дібрівка Рівненського р-ну. Заарешт. 30 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 2 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 17 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 7465).

Огилько Іван Іванович, 1902 р. н., с. Сахнівка Корсунського р-ну Київської обл. Українець, малописьменний, без певних занять. Прож. ст. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 12 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 грудня 1992 р. (СБУ, 11022).

Огібовський Володимир Якович, 1888 р. н., с. Рясники Гощанського р-ну. Українець, закінчив Київський комерційний інститут, учитель української гімназії. Прож. м. Рівне, вул. Перескок, 3. Заарешт. 23 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненської обл. від 1 серпня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1694).

Огібовський Пилип Панфілович, 1902 р. н., с. Ситне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за

ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 15 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3984).

Огієвич Сергій Миронович, 1928 р. н., с. Дроздинь Рокитнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Дроздинь Рокитнівського р-ну. Заарешт. 13 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 серпня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 5 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 9 р. ВТТ. Звільн. 3 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 жовтня 1992 р. (СБУ, 10101).

Огоновський Адам-Болеслав Йосифович, 1905 р. н., м. Кельце (Польща). Поляк, освіта 6 кл., бондар. Прож. м. Рівне, вул. Згода, 18. Заарешт. 5 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненської обл. від 29 квітня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4254).

Огонський Владислав Лаврентійович, 1896 р. н., м. Житомир. Поляк, освіта 7 кл., писар. Прож. м. Здолбунів Рівненської обл. Заарешт. 29 лютого 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 липня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 грудня 1989 р. (ДАРО, 1100).

Огородник Ганна Артемівна, 1929 р. н., с. Кургани Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Кургани Березнівського р-ну. Заарешт. 18 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС СРСР від 19 травня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 5 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 8 вересня 1993 р. (СБУ, 14030).

Огородник Ганна Михайлівна, 1928 р. н., с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Заарешт. 16 жовтня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 26 грудня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 31 травня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 129).

Огородник Григорій Гаврилович, 7 лютого 1910 р. н., с. Лідаво Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., секретар волосного земельного відділу. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 24 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 23 грудня 1940 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 14 листопада 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3562).

Огородник Євген Миколайович, 1922 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 3 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 квітня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 14 липня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 липня 1994 р. (СБУ, 15595).

Огородник Іван Аврамович, 1914 р. н., с. Гільча Українська Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., слюсар. Прож. м. Здолбунів Рівненської обл. Заарешт. 21 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 10 червня 1945 р. справу припинено за відсутністю доказів провини, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1328).

Огородник Іван Стратонович, 1932 р.н., с. Митниця Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Митниця Козинського р-ну. Заарешт. 9 лютого 1949 р. Обвинувач. за ст. 5-33 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 27 вересня 1949 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1256).

Огородник Іван Федорович, 1911 р. н., с. Буда Рокитнівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., тракторист. Прож. с. Буда Рокитнівського р-ну. Заарешт. 3 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 червня 1946 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 грудня 1959 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 8765).

Огородник Катерина Петрівна, 1925 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Йосипівка Здолбунівського р-ну. Заарешт. 12 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 травня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 січня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 16 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 червня 1992 р. (СБУ, 9097).

Огородник Клим Михайлович, 1928 р. н., с. Ходоси Олександрійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., робітник мостопоїзду №963. Прож. с. Ходоси Олександрійського р-ну. Заарешт. 24 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 квітня 1946 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 лютого 1955 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 лютого 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 8346).

Огородник Кузьма Євтихович, 1904 р. н., с. Полиці Рафалівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Полиці Рафалівського р-ну. Заарешт. 15 вересня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 21 листопада 1940 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 8969).

Огородник Леон Петрович, 1911 р. н., с. Новаки Володимирецького р-ну. Поляк, освіта початкова, селянин. Прож. с. Новаки Володимирецького р-ну. Заарешт. 9 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 5 р. ВТТ. Амністовановий як польський громадянин 3 вересня 1941 р. Реабіл висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 вересня 1989 р. (ДАРО, 515).

Огородник Любов Панасівна, 1923 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 7 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а,

54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 червня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 21 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 квітня 1993 р. (СБУ, 12714).

Огородник Надія Панасівна, 1919 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українка, робітниця на ст. Здолбунів. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 28 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 28 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10526).

Огородник Оксентій Сергійович, 1905 р. н., с. Ходоси Олександрійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Ходоси Олександрійського р-ну. Заарешт. 24 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 серпня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 жовтня 1993 р. (СБУ, 15051).

Огородник Олександр Євдокимович, 8 липня 1900 р. н., м. Здолбунів Волинського воєв. Українець, закінчив Київське технічне училище, завідувач дорожним відділом Рівненського тимчасового правління. Заарешт. 28 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-4 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 12 травня 1941 р. на 5 р. заслання до Кара-Калпацької АРСР. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 грудня 1993 р. (ДАРО, 5716).

Огородник Панас Пилипович, 1885 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 28 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 7 листопада 1953 р. у Дубравлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10526).

Огородник Петро Михайлович, 1912 р. н., с. Ходоси Олександрійського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Ходоси Рівненського р-ну. Заарешт. 31 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 4 квітня 1941 р. справу припинено за відсутністю доказів провини, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3185).

Огородник Семен Євтихович, 1913 р. н., с. Гільча Українська Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., рядовий 16 окремого навчального автополку. Прож. м. Бобров Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 1 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ ОрлоВО 26 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 серпня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 2967).

Огородник Софія Панасівна, 1927 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українка, освіта 10 кл. СШ. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 28 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 24 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 квітня 1992 р. (СБУ, 10526).

Огородник Степан Сергійович, 1909 р. н., с. Ходоси Олександрійського

р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Ходоси Олександрійського р-ну. Заарешт. 29 вересня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 27 березня 1941 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Врятувався втечею під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Загинув в УПА. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 вересня 1992 р. (СБУ, 11277, т. 1-5).

Огородник Стратон Якубович, 1900 р. н., с. Митниця Козинського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 12 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 березня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (ДАРО, 3533).

Огородник Федір Миколайович, 1890 р. н., с. Колодязне Сосновського р-ну. Українець, освіта 1 кл., колгоспник. Прож. с. Колодязне Сосновського р-ну. Заарешт. 19 червня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.1, 54-11 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 31 липня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1992 р. (СБУ, 6638).

Огородник Юхим Олексійович, 1 лютого 1884 р. н., с. Мурафа Ямпільського р-ну Хмельницької обл. Українець, закінчив 5 кл. комерційного училища, учитель. Прож. с. Могиляни Острозького р-ну. Заарешт. 28 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 22 січня 1954 р. у Пєсчанлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 травня 1992 р. (СБУ, 8192).

Огородник Яків Іванович, 1929 р. н., с. Хотин Сосновського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Хотин Сосновського р-ну. Заарешт. 18 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 24 березня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ. Звільн. 1 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10444).

Огородник-Григор'єва Параска Іванівна, 1919 (1915) р. н., с. Друхів Сосновського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Колодязне Сосновського р-ну. Заарешт. 1 вересня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 вересня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 липня 1992 р. (СБУ, 9936).

Огородничук Ганна Іванівна, 1925 р. н., с. Тайкури Рівненського р-ну. Українка, навчалася в торгівельному технікумі, селянка. Прож. с. Тайкури Рівненського р-ну. Заарешт. 16 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення в правах з конфіскацією майна. Звільн. 10 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1992 р. (СБУ, 8133).

Огородничук Павло Іванович, 1928 р. н., с. Тайкури Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Тайкури Здолбунівського р-ну. Заарешт. 20 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 травня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 30 січня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 19 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1992 р. (СБУ, 11128).

Огороднійчук Любов Пилипівна, 1928 р. н., с. Мошків Острожецького р-ну. Українка, освіта 5 кл., секретар Острожецького райфінвідділу. Прож. с. Мошків Острожецького р-ну. Заарешт. 22 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 4 січня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1277).

Огороднійчук Юхим Давидович, 1920 р. н., с. Довгошиї Острожецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Довгошиї Острожецького р-ну. Заарешт. 30 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 29 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 20 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (СБУ, 11040).

Огоховський Сава Михайлович, 1922 р. н., с. Барич Перемиського р-ну Дрогобицької обл. Українець, червоноармієць 944 артполку 378 сд. Заарешт. 9 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 4 ударної армії 29 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 листопада 1993 р. (СБУ, 14808).

Огродовчик Сигізмунд Францевич, 1891 р. н., м. Лодзь (Польща). Поляк, освіта 7 кл., старший поліцейський Лодзького комісаріату поліції. Прож. м. Лодзь (Польща). Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 вересня 1989 р. (ДАРО, 782).

Одарчук Ганна Яківна, 1921 р. н., с. Корчів'я Костопільського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Корчів'я Костопільського р-ну. Заарешт. 19 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 7467).

Одарчук Іван Кіндратович, 1928 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, неписьменний, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Прож. с. Тинне Сарненського р-ну. Заарешт. 25 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 березня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт. Звільн. 16 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1993 р. (СБУ, 11121).

Одарчук Михайло Никифорович, 1908 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Зносичі Сарненського р-ну.

Заарешт. 30 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 січня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 25 січня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 18 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10074).

Одарчук Нечипор Гнатович, 1924 р. н., с. Корчів'я Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Корчів'я Костопільського р-ну. Заарешт. 17 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 17 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Помер 18 вересня 1948 р. у Норильлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 липня 1993 р. (СБУ, 13170).

Одарчук Петро Федорович, 1925 р. н., с. Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 23 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1994 р. (СБУ, 15356).

Одарчук Яків Григорович, 1910 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., столяр райконтори зв'язку. Прож. смт. Мізоч Рівненської обл. Заарешт. 15 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 5 травня 1945 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1993 р. (СБУ, 10945).

Одемчук Володимир Васильович, 1924 р. н., с. Пугачівка Млинівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Пугачівка Млинівського р-ну. Заарешт. 13 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВК ВС СРСР від 17 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 1 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 січня 1993 р. (СБУ, 11014).

Одемчук Дем'ян Фролович, 1911 р. н., с. Ярославичі Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Ярославичі Острожецького р-ну. Заарешт. 10 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 жовтня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 лютого 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3320-3323).

Одемчук Марія Аполонівна, 1925 р. н., с. М'ятин Млинівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. М'ятин Млинівського р-ну. Заарешт. 9 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 8 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 серпня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 березня 1993 р. (СБУ, 12465).

Одерака Анастасія Мойсеївна, 1920 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 15 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1991 р. (СБУ, 6132).

Одерака Іван Гнатович, 1920 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 28 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 червня 1992 р. (СБУ, 13754).

Одерака Катерина Кирилівна, 1913 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українка, колгоспниця. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 29 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 липня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 травня 1956 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 28 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 травня 1993 р. (СБУ, 12901).

Одерака Костянтин Іванович, 1929 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українець, освіта 4 кл., робітник Оржівського деревообробного комбінату. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 16 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 березня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 жовтня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 лютого 1992 р. (СБУ, 6798).

Одерака Леонід Хомович, 1912 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українець, слюсар Оржівського деревообробного комбінату. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 26 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 липня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 травня 1956 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 1 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 травня 1993 р. (СБУ, 12901).

Одерака Леонтій Семенович, 1922 р. н., с. Рубче Олександрійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць управління військово-будівельних робіт №5. Прож. м. Калінін (Росія). Заарешт. 19 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 27 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (ДАРО, 5159).

Одерака Любов Григорівна, 1920 р. н., с. Грабів Клеванського р-ну. Українка, член УПА. Прож. с. Грабів Клеванського р-ну. Заарешт. 26 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 21 серпня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн.

15 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 29 вересня 1993 р. (СБУ, 13946).

Одерака Ніна Мойсеївна, 1928 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 11 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 січня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 16 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6596).

Одерака Олексій Семенович, 1913 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 1 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 липня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 20 лютого 1945 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 7 липня 1993 р. (СБУ, 13780).

Одерака Таїсія Гнатівна, 1923 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 9 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПРВ СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 серпня 1992 р. (СБУ, 9488).

Одийчук Микола Несторович, жовтень 1932 р. н., с. Грушівка Сосновського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Кам'янка Сосновського р-ну. Заарешт. 14 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 червня 1949 р. на 25 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ЧФ від 28 січня 1955 р. вирок скасовано, справу повернуто на новий розгляд зі стадії попереднього слідства. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 28 травня 1955 р. справу припинено за недостатністю зібраних матеріалів для віддання під суд, з-під варти звільнено. (СБУ, 1438).

Одийчук Олександр Петрович, 1925 р. н., с. Грушівка Сосновського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Ведмедівка Сосновського р-ну. Заарешт. 25 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 травня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 23 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 травня 1993 р. (СБУ, 12837).

Одийчук Петро Платонович, 1927 р. н., с. Грушівка Людвипільського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Грушівка Людвипільського р-ну. Заарешт. 28 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 19 січня 1955 р. Ухвалою СК ВС УРСР від 9 січня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 3312).

Одийчук Сергій Юхимович, 1893 р. н., с. Грушівка Сосновського р-ну. Українець, малописьменний, селянин.

Прож. с. Грушівка Сосновського р-ну. Заарешт. 10 березня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 з санкції 54-2 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 23 квітня 1952 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 січня 1992 р. (СБУ, 6616).

Одийчук (Озейчук) Тихон Микитович, 1918 р. н., с. Губків Березнівського р-ну. Українець, червоноармієць 8 гсп 4 гсд. Заарешт. 22 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 4 гсд 2 лютого 1946 р. на 8 р. ВТТ і 4 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 квітня 1953 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 16 жовтня 1995 р. (СБУ, 15781).

Одинець Василь Павлович, 1901 р. н., с. Терешів Гощанського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Симонів Гощанського р-ну. Заарешт. 23 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 15 лютого 1945 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 січня 1993 р. (СБУ, 11069).

Одинець Володимир Михайлович, 1927 р. н., с. Топча Межиріцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Топча Межиріцького р-ну. Заарешт. 3 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9721).

Одинець Ганна Улянівна, 1926 р. н., с. Терентіїв Гощанського р-ну. Українка, завідуюча хатою-читальнею. Прож. с. Терентіїв Гощанського р-ну. Заарешт. 8 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 листопада 1953 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 23 грудня 1958 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15123).

Одноколов Яків Лук'янович, 9 жовтня 1896 р. н., с. Грем'яче Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Грем'яче Острозького р-ну. Заарешт. 10 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 липня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 травня 1956 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 травня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 1527).

Одолінська Олександра Герасимівна, 1905 р. н., с. Малий Житин Олександрійського р-ну. Українка, колгоспниця к-пу ім. Ворошилова. Прож. с. Малий Житин Олександрійського р-ну. Заарешт. 10 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 12924).

Одолінський Григорій Кирилович, 1921 р. н., с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Заарешт.

15 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 липня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9011).

Одолінський Іван Кирилович, 1925 р. н., с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Заарешт. 19 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 15 травня 1944 р. справу припинено за недостатністю доказів провини, обвинуваченого передано до міськвійськкомату для призову до ЧА. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 1 квітня 1993 р. справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 12457).

Одолінський Сергій Андрійович, 1929 р. н., с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Заарешт. 23 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 27 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 2 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 січня 1992 р. (СБУ, 7018).

Одолінський Яків Іванович, 1901 р. н., с. Малий Житин Олександрійського р-ну. Українець, конюх Олександрійського РК КП(б)У. Прож. с. Малий Житин Олександрійського р-ну. Заарешт. 8 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 12924).

Одуд Василь Мойсейович, 1922 р. н., с. Листвин Дубенського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Листвин Дубенського р-ну. Заарешт. 18 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 липня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 червня 1956 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 31 травня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю злочину. (СБУ, 1299).

Ожеховський Мирон Михайлович, 1930 р. н., с. Молодаво Перше Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Молодаво Перше Дубенського р-ну. Заарешт. 30 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 11 березня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 11 липня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7839).

Ожиховський Василь Юліанович, 1917 р. н., с. Воронцовка Тифліської губ. (Грузія). Поляк, червоноармієць 167 окремого дорожньо-будівельного батальйону. Заарешт. 8 вересня 1942 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б КК РРФСР. Засудж. ВТ КалВО 22 вересня 1942 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 6 листопада 1943 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 17 червня 1994 р. (СБУ, 15505).

Ожук Петро Степанович, 1924 р. н., с. Тушебин Острожецького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Тушебин Острожецького р-ну. Заарешт. 29 липня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 серпня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна і медалі. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 липня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 28 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 лютого 1992 р. (СБУ, 7267).

Ожук Петро Трофимович, 1920 р. н., с. Тушебин Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Тушебин Острожецького р-ну. Заарешт. 5 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 липня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 2 грудня 1954 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1992 р. (СБУ, 10858).

Озарчук Василь Володимирович, 1926 р. н., с. Жалянка Тучинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Жалянка Тучинського р-ну. Заарешт. 26 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1992 р. (СБУ, 10755).

Озарчук Леонтій Панасович, 1925 р. н., с. Жалянка Тучинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Жалянка Тучинського р-ну. Заарешт. 19 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 21 лютого 1945 р. ВМП замінено на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 10 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 січня 1995 р. (СБУ, 15660).

Озарчук Федір Дмитрович, 1923 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 16 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 4 червня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 липня 1993 р. (СБУ, 13176).

Оздов Альберт Араневич, 1887 р. н., м. Владикавказ Терської обл. (Росія). Інгуш, міліціонер. Прож. с. Єльники Березнівської волості Рівненського п-ту. Заарешт. 23 липня 1920 р. Обвинувач. у співпраці з польською владою, насиллях і грабунках мирних жителів. Засудж. начальником відділення №4 ОВ при Реввійськраді 12 армії 22 липня 1920 р. до розстрілу. Вирок виконано в ніч з 23 на 24 липня 1920 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10066).

Оземський Станіслав Адамович, 1908 р. н., с. Віскіткі Блонського п-ту Варшавської губ. (Польща). Поляк, освіта 7 кл. міського училища, поліцейський. Прож. м. Гарволін Познанського воєв. (Польща). Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 24 січня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 26 січня 1940 р. (ДАРО, 2852).

Озеренчук Йосип Михайлович, 1924 р. н., с. Осницьк Клесівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Осницьк Клесівського р-ну. Заарешт. 12 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 лютого 1993 р. (СБУ, 11467).

Озеруга Яків Сидорович, 1909 р. н., с. Полиці Рафалівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Полиці Рафалівського р-ну. Заарешт. 14 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 12 липня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2901).

Озерчук Іван Улянович, 1927 р. н., с. Бичаль Олександрійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Глажева Олександрійського р-ну. Заарешт. 5 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 лютого 1946 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільн. 2 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1992 р. (СБУ, 7796).

Озійчук Дмитро Юхимович, 1930 р. н., с. Урвенна Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., учень ФЗО №3 м. Здолбунів. Прож. с. Урвенна Здолбунівського р-ну. Заарешт. 12 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 30 листопада 1951 р. справу припинено за недоведеністю обвинувачення, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2573).

Окачук Харитон Максимович, 1890 р. н., смт. Рафалівка Рівненської обл. Українець, малописьменний, селянин. Прож. смт. Рафалівка Рівненської обл. Заарешт. 14 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 20 липня 1945 р. у Куйбишевській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 червня 1992 р. (СБУ, 9675).

Окерешко Михайло Григорович, 1926 р. н., с. Моквин Березнівського р-ну. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Моквин Березнівського р-ну. Заарешт. 26 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 червня 1992 р. (СБУ, 9444).

Оковинський Владислав Йосифович, 1906 р. н., с. Вітольдівка Острозького р-ну. Поляк, освіта 2 кл., торговець. Прож. с. Вітольдівка Острозького р-ну. Заарешт. 9 жовтня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 378).

Оковинський Станіслав Антонович, 1890 р. н., с. Гутисько-Новомалинське Здолбунівського п-ту. Поляк, неписьменний, селянин. Прож. с. Коростова Здолбунівського п-ту. Заарешт. 7 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 23 грудня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 грудня 1989 р. (ДАРО, 952).

Окренець Яків Іванович, 1899 р. н., с. Птича Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 83 зсп 28 зсб. Прож.

м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4405).

Оксентюк Іван Денисович, 1906 р. н., с. Полапи Любомльського р-ну Волинської обл. Українець, освіта 6 кл., столяр будівельної дільниці ст. Сарни. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 28 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 7 серпня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2493).

Оксенчук Ананій Тимофійович, 1924 р. н., с. Пирятин Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 383 зсп. Прож. м. Смоленськ (Росія). Заарешт. 17 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 17 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 квітня 1992 р. (СБУ, 8009).

Оксенчук Андрій Гаврилович, 1925 р. н., с. Заріцьк Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 5 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 29 січня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 січня 1992 р. (ДАРО, 4666).

Оксенчук Ганна Іванівна, 1928 р. н., с. Могиляни Острозького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Могиляни Острозького р-ну. Заарешт. 30 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Вінницької обл. 27 листопада 1946 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 вересня 1991 р. (СБУ, 7856).

Оксенчук Григорій Євстафович, 1907 р. н., с. Могиляни Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Могиляни Острозького р-ну. Заарешт. 1 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКВС Вінницької залізниці від 21 грудня 1944 р. направлено в спецтабір НКВС для подальшої фільтрації. Постановою ТВ НКВС Вінницької залізниці від 10 квітня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. (ДАРО, 3346).

Оксенчук Микола Павлович, 1926 р. н., с. Заріцьк Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 5 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5009).

Оксенчук Олександр Павлович, 1914 р. н., с. Дерев'яне Клеванського р-ну. Українець, освіта початова, червоноармієць 151 гаубичного полку. Прож. м. Макіївка. Заарешт. 17 вересня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Челябінської обл. 18 травня 1942 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 листопада 1992 р. (СБУ, 11005).

Оксенчук Павло Григорович, 1911 р. н., с. Ревушки Турійського р-ну Волинської обл. Українець, малопись-

менний, червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 жовтня 1975 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5528-5531).

Оксенчук Парасковія Онисимівна, 1930 р. н., с. Могиляни Острозького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Могиляни Острозького р-ну. Заарешт. 6 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ МДБ Вінницької залізниці від 15 липня 1946 р. справу припинено за недостатністю зібраних доказів, з-під варти звільнено. (СБУ, 3088).

Оксенчук Петро Григорович, 1912 р. н., с. Обарів Рівненського р-ну. Українець, освіта початкова, червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 жовтня 1975 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5528-5531).

Оксенчук Пилип Степанович, 1909 р. н., с. Дядьковичі Дубенського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Дядьковичі Дубенського р-ну. Заарешт. 14 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10435).

Оксенюк Антон Володимирович, 1922 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Головниця Корецького р-ну. Заарешт. 12 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 9 червня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1401).

Оксенюк Василь Якович, 1927 р. н., с. Кургани Березнівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Кургани Березнівського р-ну. Заарешт. 27 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 вересня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 березня 1993 р. (СБУ, 12068).

Оксенюк Ганна Олександрівна, 1921 р. н., с. Кустин Олександрійського р-ну. Українка, освіта 6 кл., селянка. Прож. с. Кустин Олександрійського р-ну. Заарешт. 3 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Вироком Рівненського облсуду від 27 березня 1941 р. виправдано за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 11277, т. 1-5).

Оксенюк Демид Юхимович, 1903 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 30 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 5 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3324-3326).

Оксенюк Єлизавета Іванівна, 1922 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Головниця Корецького р-ну. Заарешт.

27 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 20 лютого 1947 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1405).

Оксенюк Іван Васильович, 1929 р. н., с. Князь-Село Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Князь-Село Березнівського р-ну. Заарешт. 11 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 3 березня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 травня 1994 р. (СБУ, 15478).

Оксенюк Іван Захарович, 1904 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 28 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 5 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3324-3326).

Оксенюк Іван Йосипович, 1929 р. н., с. Бриків Корецького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Юзефівка Корецького р-ну. Заарешт. 27 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 29 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 лютого 1993 р. (СБУ, 11642).

Оксенюк Іван Максимович, 1913 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 106 зсп 28 зсд. Прож. м. Новочеркаськ Ростовської обл. (Росія). Заарешт. 22 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3435).

Оксенюк Іван Юхимович, 1909 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 28 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 5 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3324-3326).

Оксенюк Костянтин Максимович, 1925 р. н., с. Кустин Олександрійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Кустин Олександрійського р-ну. Заарешт. 20 квітня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 червня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 8887).

Оксенюк Лідія Гордіївна, 1924 р. н., с. Кустин Рівненського р-ну. Українка, член УПА, перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 9 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1993 р. (СБУ, 13488).

Оксенюк Лідія Павлівна, 1925 р. н., с. Богданівка Корецького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Богданівка

Корецького р-ну. Заарешт. 22 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 листопада 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 серпня 1992 р. (СБУ, 9886).

Оксенюк Лідія Семенівна, 1912 р. н., с. Бугрин Гощанського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Бугрин Гощанського р-ну. Заарешт. 22 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Гощанського РВ НКВС від 17 квітня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2366).

Оксенюк Макар Володимирович, 1916 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Головниця Корецького р-ну. Заарешт. 8 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 9 червня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1401).

Оксенюк Микола Васильович, 1927 (1928) р. н., с. Князь-Село Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Князь-Село Березнівського р-ну. Заарешт. 13 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 6 лютого 1945 р. у зв'язку з явкою з повинною справу припинено. Вдруге заарешт. 7 березня 1947 р. На той час – червоноармієць 46 сб. Прож. м. Урюпінськ (Росія). Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, 58-10 КК РРФСР. Засудж. ВТ 6 ск 25 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПКВО від 18 квітня 1978 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 1606, 9928).

Оксенюк Никон Єрмолайович, 1926 р. н., с. Городище Березнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Городище Березнівського р-ну. Заарешт. 9 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 2 грудня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 12 вересня 1953 р. вирок скасовано, справу припинено. (СБУ, 2203).

Оксенюк Павліна Іванівна, 1928 р. н., с. Плужне Кам'янець-Подільської обл. Українка, селянка. Прож. с. Йосипівка Здолбунівського р-ну. Заарешт. 6 лютого 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 21 березня 1953 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 липня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 26 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12563).

Оксенюк Павло Єрмолайович, 1922 р. н., с. Городище Березнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Городище Березнівського р-ну. Заарешт. 17 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 1 вересня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 19 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав без конфіскації майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 вересня 1992 р. (СБУ, 10800).

Оксенюк Петро Гордійович, 1922 р. н., с. Кустин Олександрійського

р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Кустин Олександрійського р-ну. Заарешт. 8 вересня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 31 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 листопада 1992 р. (СБУ, 10637).

Оксенюк Полікарп Васильович, 1906 р. н., с. Бриків Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Забара Корецького р-ну. Заарешт. 11 лютого 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 березня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 жовтня 1991 р. (СБУ, 5949).

Оксенюк Сидір Миколайович, 1901 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 106 зсп 28 зсд. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 22 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3435).

Оксенюк Софія Іванівна, 1929 р. н., с. Кустин Рівненського р-ну. Українка, освіта 7 кл., селянка. Прож. с. Кустин Рівненського р-ну. Заарешт. 25 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 лютого 1950 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1989 р. (ДАРО, 1061).

Окуневський Микола Якович, 1889 р. н., м-ко Антопіль Славутського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Жаврів Гощанського р-ну. Заарешт. 30 травня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Сталінградській обл. від 13 вересня 1941 р. амністований як польський громадянин. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1990 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4023).

Окунь-Полях Лідія Карлівна, 1906 р. н., с. Нова Любомирка Олександрійського р-ну. Полька, освіта початкова, домогосподарка. Прож. м. Костопіль, вул. Дерев'яна, 75. Заарешт. 6 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 червня 1945 р. на 5 р. заслання у Сузунський р-н Новосибірської обл. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4349).

Олевнічак Станіслав Костянтинович, 29 червня 1895 р. н., м. Млава (Польща). Поляк, освіта 4 кл., поліцейський 2 комісаріату поліції. Прож. м. Рівне, вул. Гранична, 2. Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 січня 1990 р. (ДАРО, 1128).

Олевська Ніна Федорівна, 1927 р. н., смт. Людвипіль Рівненської обл. Українка, освіта 9 кл., член ОУН, перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 17 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 жовтня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіс-

кацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 12 листопада 1947 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (СБУ, 11991, т. 1-2).

Олевський Микита Антонович, 1 червня 1895 р. н., с. Межирічі Рівненської обл. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Межирічі, вул. Красинського, 154. Заарешт. 29 лютого 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 грудня 1941 р. на 10 р. ВТТ. Помер 16 жовтня 1942 р. у Норильлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 січня 1991 р. (ДАРО, 4233-4234).

Олевський Олексій Андрійович, 1915 р. н., с. Коловерти Межиріцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., вояк УПА. Прож. с. Кругле Рівненського р-ну. Заарешт. 24 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 25 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВК ВС СРСР від 10 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 26 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 червня 1992 р. (СБУ, 9306).

Олевський Павло Антонович, 1900 р. н., с. Межирічі Рівненської обл. Українець, освіта середня медична, завідуючий санепідемстанцією. Прож. с. Межирічі Рівненської обл. Заарешт. 22 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою військової прокуратури МВС Рівненської обл. від 31 березня 1947 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1896).

Олейко Микола Потапович, 1918 р. н., с. Олишва Клеванського р-ну. Українець, освіта 10 кл., селянин. Прож. с. Олишва Клеванського р-ну. Заарешт. 16 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 12 листопада 1947 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1935).

Олейницький Валентин Леонтійович, 1927 р. н., смт. Демидівка Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., робітник за наймом. Прож. смт. Демидівка Рівненської обл. Заарешт. 24 травня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.2 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 26 липня 1952 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 5 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 березня 1992 р. (СБУ, 7743).

Олександрович Юрій Антонович, 1924 р. н., смт. Степань Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. смт. Степань Рівненської обл. Заарешт. 25 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано 15 листопада 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 червня 1993 р. (СБУ, 13167).

Олексевич Францишек Станіславович, 1898 р. н., м. Пшеворськ (Польща). Поляк, технік-будівельник. Прож. м. Луцьк, вул. Панська, 10. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 3 грудня 1940 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС СРСР від 12 квітня 1941 р. вирок скасовано, справу направлено на новий розгляд. Звільн. 1 вересня 1941 р. як польський громадянин. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 19 січня 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15233).

Олексейчик (Алексейчик) Гнат Леонтійович, 1920 р. н., с. Кухче Моро-

чненського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Кухче Морочненського р-ну. Заарешт. 5 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 61 армії 10 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 листопада 1992 р. (СБУ, 11170).

Олексєєв (Алексєєв) Віктор Микитович, 27 липня 1915 р. н., с. Селець Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Селець Дубровицького р-ну. Заарешт. 4 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 61 армії 24 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 квітня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 березня 1993 р. (СБУ, 12144).

Олексин Михайло Іванович, 1921 р. н., с. Друхів Людвипільського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 69 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 13 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Помер 25 червня 1945 р. у Карлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 березня 1993 р. (ДАРО, 5343).

Олексійчук Іван Григорович, 1908 р. н., с. Маївка Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., маляр цегельного заводу №5. Прож. м. Рівне, вул. Басів Кут, 5. Заарешт. 20 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 24 липня 1955 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 лютого 1958 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю звинувачення. (СБУ, 2834).

Олексійчук (Алексійчук) Роман Парфенович, 1925 р. н., м. Костопіль Рівненської обл. Українець, червоноармієць 208 зсп 3 БФ. Заарешт. 17 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ Вільнюського гарнізону 2 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрибВО від 18 квітня 1972 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12086).

Олексіюк Іван Михайлович, 1932 р. н., с. Вулька Раєцька Холмського п-ту Люблінського воєв. (Польща). Українець, освіта 5 кл., листоноша. Прож. с. Мар'янівка Здолбунівського р-ну. Заарешт. 12 вересня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 жовтня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 25 січня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 21 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 серпня 1992 р. (СБУ, 9494).

Олексіюк Микола Тарасович, 1917 р. н., с. Варковичі Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Варковичі Дубенського р-ну. Заарешт. 2 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 11 березня 1941 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 29 квітня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12928).

Олексюк Варвара Демидівна, 1927 р. н., с. Комарівка Вербського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Комарівка Вербського р-ну. Заарешт. 14 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС

Рівненської обл. 28 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 28 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 липня 1992 р. (СБУ, 9383).

Олексюк Василь Андрійович, 1914 р. н., с. Дубляни Демидівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Дубляни Демидівського р-ну. Заарешт. 7 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС у Рівненській обл. 20 жовтня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 28 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 квітня 1993 р. (СБУ, 12611).

Олексюк Демид Іванович, 1886 р. н., с. Комарівка Вербського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Комарівка Вербського р-ну. Заарешт. 12 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Вербського РВ НКВС від 15 січня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 9383).

Олексюк Максим Якович, 1913 р. н., с. Дубляни Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Дубляни Демидівського р-ну. Заарешт. 17 травня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 лютого 1944 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 січня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5546).

Олексюк Олексій Степанович, 1920 р. н., с. Хотівка Кременецького р-ну Тернопільської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Хотівка Тернопільської обл. Заарешт. 22 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 січня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 21 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 25 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (СБУ, 7348).

Олексюк Петро Андрійович, 1927 р. н., с. Дубляни Демидівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., молодший командир в/ч 25059. Прож. м. Корсаков Сахалінської обл. (Росія). Заарешт. 5 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ в/ч 31128-б 9 травня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР з перегляду справ від 10 липня 1956 р. звільнений за недоцільністю подальшого утримання в ув'язненні. Ухвалою ВК ВС СРСР від 4 грудня 1986 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 894-895).

Олексюк Федір Микитович, 1917 р. н., м. Перещепине Новомосковського р-ну Дніпропетровської обл. Українець, освіта початкова, червоноармієць 430 гаубичного артполку ПриВО. Прож. ст. Погромное Куйбишевської обл. (Росія). Заарешт. 3 жовтня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 22 серпня 1942 р. до ВМП – розстрілу. Помер 31 серпня 1942 р. у тюрмі №3 м. Ульяновська УНКВС у Куйбишевській обл. Ухвалою ВТ ПриВО від 19 листопада 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3320-3323).

Олендер Юхим Данилович, 1926 р. н., с. Коловерти Межиріцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин.

Прож. с. Коловерти Межиріцького р-ну. Заарешт. 10 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 липня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 червня 1992 р. (СБУ, 8865).

Олендер Ярослав Федорович, 1931 р. н., с. Межирічі Рівненської обл. Українець, освіта 6 кл., водій автосоюззаготтрансу. Прож. с. Межирічі Рівненської обл. Заарешт. 2 березня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 12 квітня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1992 р. (СБУ, 8055).

Оленич Варвара Петрівна, 1896 р. н., с. Кухітська Воля Зарічненського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Кухітська Воля Зарічненського р-ну. Заарешт. 28 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 4 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 березня 1993 р. (ДАРО, 5363).

Оленич Марина Омелянівна, 1910 р. н., с. Карпилівка Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, колгоспниця. Прож. с. Карпилівка Сарненського р-ну. Заарешт. 29 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 7 грудня 1950 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2262).

Оленич Степан Адамович, 1930 р. н., с. Карпилівка Сарненського р-ну. Українець, колгоспник. Прож. с. Карпилівка Сарненського р-ну. Заарешт. 18 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 17-54-1а, 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 7 квітня 1951 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 7 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 квітня 1993 р. (СБУ, 12471).

Оленський Кароль Янович, 1883 р. н., с. Сосновка Заславського п-ту Волинської губ. Поляк, малописьменний, слюсар. Прож. м. Костопіль Рівненської обл. Заарешт. 16 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.2 КК УРСР. Постановою управління ПФТ 048 НКВС м. Шахти Ростовської обл. від 19 жовтня 1945 р. справу припинено за відсутністю доказів провини. (ДАРО, 1525).

Олефір Володимир Платонович, 1913 р. н., с. Новомильськ Здолбунівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Степанівка Здолбунівського р-ну. Заарешт. 14 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 20 жовтня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1993 р. (СБУ, 15033).

Олефір Іван Данилович, 1918 р. н., с. Милятин Іваничівського р-ну Волинської обл. Українець, старший робітничої команди будівельної дільниці №40 Горьковського гарнізону. Прож. Гороховецькі табори Горьковської обл. (Росія). Заарешт. 21 січня 1943 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ МВО 27 травня 1943 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 3 листопада 1952 р. Реабіл. висновком військової прокуратури МВО від 21 жовтня 1992 р. (СБУ, 9988).

Олефір Ольга Семенівна, 1918 р. н., с. Повча Вербського р-ну. Українка,

освіта 5 кл., колгоспниця. Прож. с. Підбрусень Вербського р-ну. Заарешт. 27 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 109 КК УРСР. Постановою ОН при МДБ СРСР від 5 серпня 1950 р. зараховано у термін покарання термін попереднього ув'язнення. Вдруге заарешт. 1 квітня 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 21 квітня 1953 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 січня 1993 р. (СБУ, 929, 11346).

Олефір Пилип Павлович, 1918 р. н., с. Повча Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць взводу артзабезпечення 16 окремого зенітного артдивізіону. Заарешт. 18 серпня 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ Єлецького гарнізону Брянського фронту 23 вересня 1942 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 6 лютого 1943 р. у Бугурусланлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 квітня 1994 р. (СБУ, 15308).

Олефір Савелій Петрович, 1906 р. н., с. Повча Вербського р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 12 зсп 28 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 15 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (ДАРО, 5139).

Олехович Казимир Францишкович, 1914 р. н., Цехановський п-т Плоцької губ. (Польща). Поляк, освіта 7 кл., без певних занять. Прож. с. Малинськ Березнівського р-ну. Заарешт. 5 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 19 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 травня 1989 р. (ДАРО, 85).

Олешицький Йосип Іванович, 1907 р. н., с. Тернівка Перемишлянського р-ну Дрогобицької обл. Українець, селянин. Прож. с. Люцинів Тучинського р-ну. Заарешт. 15 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1993 р. (СБУ, 14894).

Олещук Степан Тимофійович, 1891 р. н., с. Стара Рафалівка Рафалівського р-ну. Українець, освіта середня, бухгалтер райлісгоспу. Прож. с. Нова Рафалівка Рафалівського р-ну. Заарешт. 29 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 січня 1992 р. (СБУ, 6319).

Олізаровський Сигізмунд Миколайович, 1901 р. н., м. Рівне. Поляк, освіта 6 кл. реального училища, агроном, завідувач бурякозаготівельного пункту Шпанівського цукрового заводу. Прож. с. Клевань Рівненського р-ну. Заарешт. 9 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 400).

Олійник Андрій Якубович, 1912 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 18 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР

6 січня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 березня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3568).

Олійник Антон Павлович, 1920 р. н., с. Батьків Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., голова сільради. Прож. с. Батьків Червоноармійського р-ну. Заарешт. 28 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 28 лютого 1948 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 31 грудня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1992 р. (СБУ, 10958).

Олійник Антон Хомович, 1911 р. н., с. Жобрин Дерaжненського р-ну. Українець, робітник млина. Прож. с. Жобрин Дерaжненського р-ну. Заарешт. 17 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 2 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 19 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (СБУ, 13030).

Олійник Арсен Якович, 1917 р.н., с. Коловерти Межиріцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., коваль Межиріцького райпромкомбінату. Прож. с. Коловерти Межиріцького р-ну. Заарешт. 11 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою військової прокуратури військ МВС у Рівненській обл. від 20 січня 1947 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1410).

Олійник Архип Пилипович, 1911 р. н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Певжа Острожецького р-ну. Заарешт. 31 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 206-10а, 54-10 КК УРСР. Постановою Острожецького РВ НКВС від 13 жовтня 1945 р. справу припинено через визнання заарештованого психічно хворим. (ДАРО, 1504).

Олійник Афіноген Григорович, 1917 р. н., с. Уїздці Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Уїздці Острожецького р-ну. Заарешт. 30 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 травня 1942 р. на 10 р. ВТТ. Помер 29 листопада 1942 р. у Карлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1993 р. (ДАРО, 5463).

Олійник Василь Іванович, 1901 р. н., с. Завидів Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Завидів Острозького р-ну. Заарешт. 7 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 лютого 1946 р. на 7 р. ВТТ. Звільн. 4 грудня 1951 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (ДАРО, 5612).

Олійник Василь Тимофійович, 30 січня 1928 р. н., с. Миньківці Вербського р-ну. Українець, освіта 8 кл., секретар сільради. Прож. с. Миньківці Вербського р-ну. Заарешт. 6 лютого 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 23 квітня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 19 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 січня 1992 р. (СБУ, 6587).

Олійник Василь Хомович, 1924 р. н., с. Заріцьк Рівненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 5 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня

1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 17 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1994 р. (ДАРО, 4666).

Олійник Василь Якович, 1905 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 2 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 15 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Помер 19 жовтня 1944 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 листопада 1993 р. (ДАРО, 5719).

Олійник Віра Василівна, 1923 р. н., с. Заріцьк Рівненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Заріцьк Рівненського р-ну. Заарешт. 16 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 24 травня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2510).

Олійник Володимир Петрович, 1927 р. н., с. Повча Вербського р-ну. Українець, єфрейтор в/ч 55689, член ВЛКСМ. Прож. м. Клин (Росія). Заарешт. 24 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 121 КК РРФСР. Постановою ОН при МДБ СРСР від 26 травня 1951 р. зараховано в покарання термін попереднього ув'язнення. Звільн. 11 червня 1951 р. Постановою ОН при МДБ СРСР від 26 січня 1952 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 2338).

Олійник Володимир Якимович, 1924 р. н., с. Заріцьк Рівненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 5 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 25 квітня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5000).

Олійник Ганна Йосипівна, 1926 р. н., с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Заарешт. 27 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1991 р. (СБУ, 6270).

Олійник Гордій Юстимович, 1910 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українець, малописьменний, десятник. Прож. с. Кунин Мізоцького р-ну. Заарешт. 13 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 травня 1950 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 22 червня 1953 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4732).

Олійник Григорій Демидович, 1918 р. н., с. Перехрестівка Роменського р-ну Сумської обл. Українець, освіта 2 кл., в'язень ВТК №169 УВС Рівненської обл. Прож. с. Городище Олександрійського р-ну. Заарешт. 31 січня 1958 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Ухвалою Рівненського облсуду від 5 липня 1958 р. справу припинено, направлено на примусове лікування в умовах спеціального психіатричного закладу. Ухвалою Рівненського облсуду від 10 січня 1959 р. визначено після одужання направити в табір для подальшого відбуття терміну покарання. Переве-

дено 4 лютого 1959 р. у тюрму №1 УВС м. Ленінград для подальшого направлення в табір для відбуття покарання. (СБУ, 2610).

Олійник Григорій Іванович, 1915 р. н., с. Завизів Острозького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 23 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 липня 1993 р. (СБУ, 13521).

Олійник Дмитро Филимонович, 1903 р. н., с. Рогізне Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 101 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 липня 1989 р. (ДАРО, 4885-4886).

Олійник Дмитро Филимонович, 1910 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 12 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 лютого 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 23 грудня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3521).

Олійник Євген Григорович, 1923 р. н., с. Бичаль Деражненського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Бичаль Деражненського р-ну. Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 вересня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 липня 1994 р. (СБУ, 15616).

Олійник Євгенія Семенівна, 1927 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Хрінники Демидівського р-ну. Заарешт. 18 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 23 квітня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1789).

Олійник Єфрем Корнійович, 1911 р. н., с. Смордва Млинівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4064).

Олійник Єфросинія Степанівна, 1904 р. н., с. Шибин Демидівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Хрінники Демидівського р-ну. Заарешт. 18 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 23 квітня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1789).

Олійник Зоя Дмитрівна, 1922 р. н., с. Тушебин Острожецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Тушебин Острожецького р-ну. Заарешт. 4 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівнен-

ської обл. 15 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 5 травня 1993 р. (СБУ, 15525).

Олійник Іван Григорович, 1922 р. н., с. Ситне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікс. Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Помер 2 червня 1945 р. у тюрмі №1 м. Пенза УНКВС у Пензенській обл. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4406).

Олійник Іван Семенович, 1922 р. н., с. Повча Вербського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (ДАРО, 5179).

Олійник Іван Трохимович, 1919 р. н., с. Козирщина Демидівського р-ну. Українець, робітник будівельного загону управління військово-будівельних робіт №257. Прож. м. Сизрань Самарської обл. (Росія). Заарешт. 7 листопада 1942 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-10 ч.2 КК РРФСР. Засудж. ВТ Куйбишевського гарнізону 19 квітня 1943 р. на 8 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 9 липня 1996 р. (СБУ, 15995).

Олійник Іван Улянович, 1918 р. н., с. Заболоття Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Заболоття Острожецького р-ну. Заарешт. 6 серпня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 26 листопада 1940 р. на 4 р. ВТТ. Помер 16 жовтня 1941 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 червня 1992 р. (СБУ, 9399).

Олійник Іван Якович, 1924 р. н., х. Березина Друхівської сільради Людвипільського р-ну. Українець, селянин. Прож. х. Березина Людвипільського р-ну. Заарешт. 11 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 29 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 травня 1993 р. (СБУ, 12965).

Олійник Ілля Григорович, 1922 р. н., с. Углище Дерaжненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Углище Дерaжненського р-ну. Заарешт. 21 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР з перегляду справ з-під варти звільн. 25 квітня 1956 р. як необґрунтовано засудженого. (СБУ, 2386).

Олійник Ілля Іванович, 1924 р. н., с. Бухарів Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Бухарів Острозького р-ну. Заарешт. 28 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 липня 1955 р. Реа-

біл. висновком прокуратури Рівненської обл. 3 вересня 1993 р. (СБУ, 14034).

Олійник Костянтин Пилипович, 1901 р. н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 5 роти 2 батальйону 162 гсп 54 гсд. Заарешт. 28 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 54 гсд 3 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (СБУ, 10167).

Олійник Лідія Никонівна, 1926 р. н., с. Яловичі Острожецького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Яловичі Острожецького р-ну. Заарешт. 27 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (СБУ, 7221).

Олійник Марія Йосипівна, 1915 р. н., с. Плоске Острозького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Плоске Острозького р-ну. Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 липня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 4 листопада 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1993 р. (СБУ, 14782).

Олійник Микола Олексійович, 1921 р. н., с. Батьків Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 1998 зап. Прож. м. Житомир. Заарешт. 24 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4396).

Олійник Микола Филимонович, 1918 р. н., с. Вовковиї Козинського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць окремого військово-будівельного загону №257. Прож. м. Сизрань Куйбишевської обл. (Росія). Заарешт. 27 червня 1942 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-10 ч.2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ Куйбишевського гарнізону 14 січня 1943 р. на 6 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 19 квітня 1948 р. Реабіл. висновком військової прокуратури ПриВО від 11 травня 1993 р. (СБУ, 12754, т. 1-2).

Олійник Михайло Григорович, 1928 р. н., с. Миньківці Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Миньківці Вербського р-ну. Заарешт. 20 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 6 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 6 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 травня 1992 р. (СБУ, 8580).

Олійник Михайло Данилович, 1922 р. н., с. Бугаївка Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 5 кл., уповноважений дорожнього відділу Червоноармійського райвиконкому. Прож. с. Бугаївка Червоноармійського р-ну. Заарешт. 4 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 березня 1992 р. (СБУ, 10474).

Олійник Михайло Кирилович, 1916 р. н., с. Котельня Андрушівського

р-ну Житомирської обл. Українець, освіта 8 кл., селянин. Прож. с. Крупець Червоноармійського р-ну. Заарешт. 2 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 29 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 вересня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (ДАРО, 549).

Олійник Михайло Павлович, 1923 р. н., с. Ситне Червоноармійського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 373 зсд. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4765).

Олійник Надія Григорівна, 1904 р.н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Певжа Острожецького р-ну. Заарешт. 7 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 16 серпня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2380).

Олійник Надія Родіонівна, 1926 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 7 кл., селянка. Прож. с. Крупець Червоноармійського р-ну. Заарешт. 28 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 12 листопада 1947 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 3 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 березня 1993 р. (СБУ, 7729).

Олійник Олександр Костянтинович, 1924 р. н., с. Береги Млинівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 18 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4768).

Олійник Олександр Павлович, 1928 р. н., с. Дубини Острозького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Дубини Острозького р-ну. Заарешт. 14 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 17-18 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 28 вересня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 10906).

Олійник Павло Андрійович, 1911 р. н., с. Лючин Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 30 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 квітня 1994 р. (ДАРО, 5750).

Олійник Павло Іванович, 1905 р. н., с. Вовничі Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць кулеметного батальйону 161 азсп. Заарешт. 14 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 25 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6503).

Олійник (Корніюк) Павло Петрович, 1921 р. н., м. Червоноармійськ Рівненської обл. Українець, освіта середня, рядовий 45 навчального сп 48 навчальної сд. Прож. м. Молотов (Росія). Заарешт. 4 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 30 грудня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1994 р. (ДАРО, 5689).

Олійник Пилип Федорович, 1921 р.н., с. Смордва Млинівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4114).

Олійник Семен Филимонович, 1903 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 12 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 лютого 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 23 грудня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3521).

Олійник Сергій Олександрович, 1918 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 557 окремої робітничої колони, завідуючий підсобним господарством. Прож. м. Ворошилов. Заарешт. 22 вересня 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 90 району авіабазування 23 жовтня 1942 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВК ВС СРСР від 1 грудня 1942 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Засуджений повторно СК Приморського краю 26 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав за ст. 54-10 ч.2 КК УРСР. Постановою пленуму ВС СРСР від 1 листопада 1962 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3058).

Олійник Устим Захарович, 1922 р. н., с. Білашів Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Білашів Острозького р-ну. Заарешт. 22 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 червня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення в правах з конфіскацією майна. Звільн. 8 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 травня 1992 р. (СБУ, 8537).

Олійник Фадей Костянтинович, 1911 р. н., с. Береги Млинівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 18 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 вересня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5406).

Олійник-Ковтонюк Валентина Антонівна, 1921 р. н., с. Золотолин Деражненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Золотолин Деражненського р-ну. Заарешт. 27 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 червня 1993 р. (СБУ, 13288).

Олійник-Любиковська Катерина Павлівна, 1916 р. н., с. Грем'яче Острозького р-ну. Українка, учасниця УПА, перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 15 серпня 1944 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1994 р. (СБУ, 15521).

Олінійчук Марія Іванівна, 1914 р. н., с. Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 14 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 березня 1993 р. (СБУ, 13230).

Оліфер Григорій Маркович, 1919 р. н., с. Моквин Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Моквин Костопільського р-ну. Заарешт. 13 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 листопада 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ КВО від 17 травня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 1 квітня 1955 р. Ухвалою СК ВС УРСР від 16 січня 1969 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3345).

Оліфер Марко Потапович, 1890 р. н., с. Печалівка Костопільського р-у. Українець, неписьменний, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 28 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 21 квітня 1947 р. у обласній лікарні управління ВТТ у Херсонській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 10 вересня 1993 р. (СБУ, 14378).

Оліферчук Анатолій Костянтинович, 1924 р. н., с. Перемилівка Острожецького р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Перемилівка Острожецького р-ну. Заарешт. 27 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 серпня 1992 р. (СБУ, 9782).

Оліферчук Володимир Климович, 1914 р. н., с. Листвин Дубенського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Листвин Дубенського р-ну. Заарешт. 16 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС 18 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 13 травня 1952 р. у Горлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 березня 1993 р. (СБУ, 12272).

Оліферчук Климентій Софронович, 1887 р. н., с. Листвин Дубенського р-ну. Українець, освіта початкова, голова сільради. Прож. с. Листвин Дубенського р-ну. Заарешт. 2 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 21 травня 1945 р. справу припинено, звільн. 31 травня 1945 р. (ДАРО, 1502).

Оліферчук Модест Климович, 1922 р. н., с. Листвин Дубенського р-ну.

Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Листвин Дубенського р-ну. Заарешт. 27 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 вересня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 березня 1993 р. (СБУ, 12273).

Ольховець Йона Федорович, 1905 р. н., с. Глинськ Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., диякон у церкві. Прож. с. Глинськ Здолбунівського р-ну. Заарешт. 13 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 5-33 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 7 жовтня 1950 р. на 10 р. заслання до Кокчетавської обл. (Казахстан). Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4408).

Ольховець Микола Савелійович, 1921 р. н., с. П'ятигори Здолбунівського р-ну. Українець, вояк УПА. Прож. с. П'ятигори Здолбунівського р-ну. Заарешт. 6 серпня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 листопада 1946 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 14 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 листопада 1993 р. (СБУ, 14953).

Ольховий Микола Григорович, 1919 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 5 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4352).

Ольхович Дмитро Олександрович, 12 жовтня 1928 р. н., с. Красне Демидівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., колгоспник к-пу ім. Будьонного. Прож. с. Красне Демидівського р-ну. Заарешт. 6 лютого 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 березня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 червня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 11 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 листопада 1991 р. (СБУ, 5712).

Ольхович Іван Олександрович, 1922 р. н., с. Красне Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., член ВЛКСМ, колгоспник к-пу ім. Будьонного. Прож. с. Красне Демидівського р-ну. Заарешт. 6 лютого 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 березня 1948 р. на 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 жовтня 1954 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 червня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5712).

Ольхович-Маслянко Юзефа Стефанівна, 1923 р. н., с. Тростянець Ківерцівського р-ну Волинської обл. Полька, освіта 3 кл., домогосподарка. Прож. смт. Клевань Рівненської обл. Заарешт. 30 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Клеванського РВ НКДБ від 13 липня 1945 р. справу припинено за малозначимістю, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3241).

Ольховський Анатолій Миколайович, 1918 р. н., м. Молодечно (Білорусь). Поляк, червоноармієць 22 зап. Заарешт.

12 лютого 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 7 зсб Сталінградського фронту 17 лютого 1942 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС Сталінградської обл. від 27 липня 1943 р. звільн. умовно-достроково 16 серпня 1943 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1993 р. (СБУ, 12519).

Ольховський Влас Якович, 1915 р. н., с. Костянець Дубенського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Костянець Дубенського р-ну. Заарешт. 8 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Загинув під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненської обл. від 18 вересня 1957 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713).

Ольчак Роман Антонович, 9 серпня 1909 р. н., Заверце Келецької губ. (Польща). Поляк, службовець поліцейської дільниці. Прож. Радомський п-т Лодзинського воєв. (Польща). Заарешт. 10 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 27 квітня 1964 р. справу припинено за терміном давності. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 1 квітня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12327).

Ольшанська Тетяна Семенівна, 1921 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Крупець Червоноармійського р-ну. Заарешт. 5 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 липня 1993 р. (СБУ, 13647).

Ольшанський Іван Микитович, 1922 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 18 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 16 березня 1983 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3640).

Ольшанський Михайло Степанович, 1922 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 83 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 21 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 10 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (ДАРО, 4815).

Ольшанський Олександр Семенович, 1907 р. н., с. Тудорів Гощанського р-ну. Поляк, письменний, селянин. Прож. с. Тудорів Гощанського р-ну. Заарешт. 2 березня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Сталінградській обл. від 2 лютого 1942 р. справу припинено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 20 лютого 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4243).

Ольшевицький Кельман Хаїмович, 1909 р. н., м. Варшава (Польща). Єврей,

освіта 3 кл., кравець. Прож. м. Рівне, вул. Шкільна, 37. Заарешт. 1 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 3 р. ВТТ. Амністований 3 вересня 1941 р. як польський громадянин. (ДАРО, 3083).

Ольшевська Анастасія Іванівна, 1921 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 11 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 листопада 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 квітня 1992 р. (СБУ, 7936).

Ольшевська Поліна Гнатівна, 1923 р. н., м. Скемпе Ліпновського п-ту (Польща). Полька, освіта середня, помічник секретаря міської протиповітряної оборони м. Рівне. Прож. м. Рівне, вул. Литовська, 4. Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 22 серпня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 6131).

Ольшевський Броніслав Адамович, 10 березня 1915 р. н., с. Закоти Острозького р-ну. Поляк, освіта 7 кл., водій. Прож. с. Закоти Острозького р-ну. Заарешт. 26 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. на 3 р. ВТТ. Амністований 20 вересня 1941 р. як польський громадянин. (ДАРО, 3139).

Ольшевський Вацлав Владиславович, 1921 р. н., с. Житин Рівненського р-ну. Поляк, освіта початкова, без певних занять. Прож. м. Рівне, вул. Ворошилова, 38. Заарешт. 20 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ЛВО 15 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (СБУ, 7588).

Ольшевський Володимир Миколайович, 4 вересня 1912 р. н., с. Мирутин Славутського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Поляк, освіта незакінчена вища, селянин. Прож. с. Мирутин Славутського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Заарешт. 26 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. на 3 р. ВТТ. (ДАРО, 3139).

Ольшевський Йосип Теофілович, 1905 р. н., с. Кобильня Корецького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Кобильня Корецького р-ну. Заарешт. 25 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 30 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 30 вересня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3706).

Ольшевський Йосиф Францович, 9 червня 1892 р. н., Козеніцький п-т Радомської губ. (Польща). Поляк, бригадир 5 околотку 5 дистанції шляху ст. Рівне. Прож. м. Рівне, Залізничний дім, 17, кв. 2. Заарешт. 1 лютого 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1989 р. (ДАРО, 187).

Ольшевський Сергій Теофілович, 1909 р. н., с. Кобильня Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Кобильня Корецького р-ну. Заарешт. 10 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 33 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 травня 1946 р. на 5 р. заслання

у віддалені місцевості СРСР. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7139).

Ольшевський Ян Юзефович, 1906 р. н., м. Сухеднюв Келецької губ. (Польща). Поляк, закінчив Радомське технічне училище, технік-залізничник 5 дистанції служби колії ст. Рівне. Прож. м. Рівне, вул. Ожешкова, 13. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 30 вересня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2911).

Оляницкий Арсентій Карпович, 1890 р. н., с. Ниви-Золочівські Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Ниви-Золочівські Демидівського р-ну. Заарешт. 14 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Помер 4 лютого 1942 р. у ВТТ. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 6 листопада 1993 р. справу припинено за відсутності складу злочину. (ДАРО, 5636).

Оляницький Василь Михайлович, 1922 р. н., с. Ниви-Золочівські Демидівського р-ну. Українець, член ОУН, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 29 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 7 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 18 лютого 1946 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1993 р. (СБУ, 14817).

Оляницький Григорій Миколайович, 1903 р. н., с. Ниви-Золочівські Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Новий Тік Демидівського р-ну. Заарешт. 8 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 квітня 1942 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 379).

Оляницький Євгеній Леонтійович, 1925 р. н., смт. Демидівка Рівненської обл. Українець, освіта 6 кл., червоноармієць 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 17 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4105).

Оляницький Іван Якович, 1914 р. н., с. Ниви-Золочівські Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Ниви-Золочівські Демидівського р-ну. Заарешт. 24 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою Рівненського облсуду від 13-14 червня 1941 р. справу відправлено на дослідування. Помер 3 листопада 1941 р. у тюрмі №2 м. Астрахань УНКВС у Сталінградській обл. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 3 серпня 1964 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3323, СБУ, 5811).

Оляницький Леонтій Васильович, 1901 р. н., смт. Демидівка Рівненської обл. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. смт. Демидівка Рівненської обл. Заарешт. 14 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 16 жовтня

1946 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС УРСР від 11 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5234).

Оляницький Петро Васильович, 1923 р. н., с. Боремель Демидівського р-ну. Українець, вояк УПА. Прож. с. Новий Тік Демидівського р-ну. Заарешт. 23 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВПР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 19 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 9 листопада 1955 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 січня 1994 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15631).

Омельковець Андрій Тихонович, 1927 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Тинне Сарненського р-ну. Заарешт. 4 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 12 січня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою СК ВС УРСР від 16 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Постановою пленуму ВС УРСР від 29 вересня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено. (СБУ, 4757).

Омельковець Олександр Семенович, 1932 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., коваль Сарненського ліспромгоспу. Прож. х. Пиль Тинненської сільради Сарненського р-ну. Заарешт. 27 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18-19 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ЧФ від 22 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 29 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 серпня 1992 р. (СБУ, 9464).

Омельковець Олексій Тихонович, 1926 р. н., х. Забара Тинненської сільради Сарненського р-ну. Українець, селянин. Прож. х. Забара Сарненського р-ну. Заарешт. 25 січня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.2, 54-11 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 6 березня 1952 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1992 р. (СБУ, 11313).

Омельковець Семен Кононович, 1901 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, коваль Сарненського ліспромгоспу. Прож. х. Пиль Тинненської сільради Сарненського р-ну. Заарешт. 27 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18-19 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ЧФ від 22 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 4 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 серпня 1992 р. (СБУ, 9464).

Омельчук Андрій Данилович, 1927 р. н., с. Бабин Гощанського р-ну. Українець, освіта початкова, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 2 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 16 листопада 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення

прав. Звільн. 23 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 9118).

Омельчук Антон Максимович, 1913 р. н., с. Шепетин Дубенського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Шепетин Дубенського р-ну. Заарешт. 25 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Помер 31 серпня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 лютого 1993 р. (СБУ, 11624).

Омельчук Артем Кирилович, 1914 р. н., с. Обарів Рівненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 14 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 вересня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5528-5531).

Омельчук Василь Денисович, 1921 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. х. Клопіт Мізоцької селищної ради Мізоцького р-ну. Заарешт. 14 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 16 березня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1992 р. (СБУ, 11146).

Омельчук Василь Іванович, 1911 р. н., с. Обарів Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 7 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 вересня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5528-5531).

Омельчук Василь Миколайович, 1922 р. н., с. Радижеве Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Радижеве Володимирецького р-ну. Заарешт. 30 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС м. Київ 27 листопада 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1992 р. (СБУ, 16163).

Омельчук Гнат Пилипович, 1920 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., колгоспник к-пу ім. Ковпака. Прож. х. Клопіт Мізоцької селищної ради Мізоцького р-ну. Заарешт. 29 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 червня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 20 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (СБУ, 12763).

Омельчук Гордій Лук'янович, 1921 р. н., с. Радижеве Володимирецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Радижеве Володимирецького р-ну. Заарешт. 25 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р.

Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 18 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9533).

Омельчук Григорій Олександрович, 1922 р. н., с. Вичавки Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., репатріант табору 226 оперативного сектору РВА землі Бранденбург. Прож. м. Бранденбург (Німеччина). Заарешт. 29 березня 1949 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ РВА землі Бранденбург 26 серпня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 21 липня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5318).

Омельчук Дмитро Кирилович, 1918 р. н., с. Обарів Рівненського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 3 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 вересня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5528-5531).

Омельчук Дмитро Оксентійович, 1924 р. н., с. Яневичі Рівненського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Яневичі Рівненського р-ну. Заарешт. 15 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 лютого 1949 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4839).

Омельчук Єлизавета Яківна, 1894 р. н., с. Даничів Межиріцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. х. Гряди Даничівської сільради Межиріцького р-ну. Заарешт. 27 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 5 квітня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5554).

Омельчук Захар Григорович, 1927 р. н., с. М'ятин Гощанського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 8 березня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 травня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 квітня 1964 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 квітня 1994 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15689).

Омельчук Іван Федосійович, 1905 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. смт. Мізоч Рівненської обл. Заарешт. 21 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-6, 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 14 серпня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2663).

Омельчук Ірина Тимофіївна, 1923 р. н., с. Козак Корецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Козак Корецького р-ну. Заарешт. 10 вересня 1944 р. Обвинувач. за

ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 липня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3300).

Омельчук Леон Михайлович, 1906 р. н., с. Стовпин Межиріцького р-ну. Українець, інспектор Межиріцького маслозаводу. Прож. с. Стовпин Межиріцького р-ну. Заарешт. 17 жовтня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 21 листопада 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 17 червня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 4 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 червня 1993 р. (СБУ, 13328).

Омельчук Леонід Степанович, 1930 р. н., с. Коловерти Межиріцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Коловерти Межиріцького р-ну. Заарешт. 27 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 квітня 1948 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 30 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 серпня 1992 р. (СБУ, 12136).

Омельчук Лідія Данилівна, 1926 р. н., с. Даничів Межиріцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Даничів Межиріцького р-ну. Заарешт. 9 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 7 вересня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1414).

Омельчук Лідія Парамонівна, 1924 р. н., х. Гряди Даничівської сільради Межиріцького р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. х. Гряди Межиріцького р-ну. Заарешт. 20 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 квітня 1950 р. на 7 р. ВТТ. Звільн. 14 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 липня 1993 р. (ДАРО, 5554).

Омельчук Микита Михайлович, 1928 р. н., с. Обарів Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Обарів Рівненського р-ну. Заарешт. 7 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 грудня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільн. 31 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1993 р. (СБУ, 15154).

Омельчук Мотрона Федосіївна, 1900 р. н., с. Козак Корецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Козак Корецького р-ну. Заарешт. 11 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 жовтня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 липня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3300).

Омельчук Надія Микитівна, 1930 р. н., с. М'ятин Гощанського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. М'ятин Гощанського р-ну. Заарешт. 13 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 10 жовтня 1946 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 9305).

Омельчук Надія Михайлівна, 1929 р. н., с. Бадівка Острозького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож.

с. Бадівка Острозького р-ну. Заарешт. 16 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Вінницької обл. 26 червня 1945 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 квітня 1956 р. Постановою пленуму ВС СРСР від 19 травня 1954 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 3096).

Омельчук Надія Федорівна, 1903 р. н., с. Харалуг Межиріцького р-ну. Українка, колгоспниця. Прож. с. Стовпин Межиріцького р-ну. Заарешт. 17 жовтня 1952 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 21 листопада 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 17 червня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 12 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 червня 1993 р. (СБУ, 13328).

Омельчук Ніна Микитівна, 1920 р. н., с. М'ятин Гощанського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. М'ятин Гощанського р-ну. Заарешт. 3 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 8 червня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ. Звільн. 4 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9305).

Омельчук Олександр Георгійович, 1927 р. н., с. Видумка Рівненського р-ну. Українець, студент заочного відділення Львівського державного університету імені Івана Франка. Прож. м. Львів, вул. Дембінського, 22/2. Заарешт. 3 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 25 грудня 1948 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 8 серпня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 176-179).

Омельчук Олександр Єлисейович, 1905 р. н., с. Радижеве Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Радижеве Володимирецького р-ну. Заарешт. 30 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС м. Київ 27 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 10 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 31 травня 1956 р. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 16 березня 1998 р. (СБУ, 16163).

Омельчук Олександр Парамонович, 1930 р. н., х. Гряди Даничівської сільради Межиріцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. х. Гряди Межиріцького р-ну. Заарешт. 20 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 31 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 липня 1993 р. (ДАРО, 5554).

Омельчук Олександр Петрович, 1902 р. н., с. Вичавки Демидівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Вичавки Демидівського р-ну. Заарешт. 7 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1993 р. (СБУ, 11931).

Омельчук Олена Парамонівна, 1927 р. н., х. Гряди Даничівської сільради Межиріцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. х. Гряди Межиріцького р-ну. Заарешт. 15 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 квітня 1950 р. на 7 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 22 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5554).

Омельчук Парамон Макарович, 1890 р. н., х. Гряди Даничівської сільради Межиріцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. х. Гряди Межиріцького р-ну. Заарешт. 20 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Помер 29 січня 1951 р. в Озерлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 липня 1993 р. (ДАРО, 5554).

Омельчук Петро Данилович, 1925 р. н., с. Бабин Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 29 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 13 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 9118).

Омельчук Петро Кононович, 1928 р. н., с. Коловерти Межиріцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Коловерти Межиріцького р-ну. Заарешт. 21 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 квітня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 серпня 1992 р. (СБУ, 12136).

Омельчук Пилип Васильович, 1887 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта 1 кл., бригадир к-пу ім. Ковпака. Прож. х. Клопіт Мізоцької селищної ради Мізоцького р-ну. Заарешт. 29 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 червня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Помер 8 жовтня 1955 р. у Дубравлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (СБУ, 12763).

Омельчук Роман Хомович, 1913 р. н., с. Залужжя Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Залужжя Вербського р-ну. Заарешт. 29 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 липня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 6 червня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 29 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1993 р. (СБУ, 14960).

Омельчук Савета Дмитрівна, 1922 р. н., с. Білашів Мізоцького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Білашів Мізоцького р-ну. Заарешт. 13 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури

Рівненської обл. від 16 квітня 1992 р. (СБУ, 9831).

Омельчук Сергій Никифорович, 1922 р. н., с. Замлинок Мізоцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Замлинок Мізоцького р-ну. Заарешт. 1 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 17 серпня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1993 р. (СБУ, 11898).

Омельчук Сергій Петрович, 1920 р. н., с. Товпижин Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 9 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 лютого 1992 р. (ДАРО, 5056).

Омельчук Сергій Романович, 1906 р. н., с. Радижеве Володимирецького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Радижеве Володимирецького р-ну. Заарешт. 7 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 лютого 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 3 липня 1948 р. у Нироблагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1993 р. (СБУ, 14749).

Омельчук Сидір Олексійович, 1901 р. н., с. М'ятин Гощанського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. М'ятин Гощанського р-ну. Заарешт. 13 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 24 червня 1949 р. у лікарні 8 табірного відділення Дубравлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (СБУ, 9305).

Омельчук Тетяна Данилівна, 1923 р. н., с. Даничів Межиріцького р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Даничів Межиріцького р-ну. Заарешт. 11 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 30 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1991 р. (ДАРО, 4645).

Омельчук Христина Федорівна, 1923 р. н., с. Білашів Мізоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Білашів Мізоцького р-ну. Заарешт. 7 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 24 жовтня 1993 р. (СБУ, 14532).

Омельчук Христина Федосіївна, 1909 р. н., с. Козак Корецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Козак Корецького р-ну. Заарешт. 12 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 жовтня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 липня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3300).

Омельчук Юстим Михайлович, 1906 р. н., с. Вичавки Демидівського р-ну. Українець, без певних занять. Прож. м. Рівне, вул. Глибока, 1. Заарешт. 3 листо-

пада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 26 листопада 1949 р. на 25 р. ВТТ. Постановою комісії ПВР СРСР від 15 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 9 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 липня 1993 р. (СБУ, 13446).

Омельчук Яків Никифорович, 1920 р. н., с. Підлозці Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 12 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 грудня 1993 р. (ДАРО, 5722).

Омельчук Яків Феодосійович, 1924 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 1 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 7 квітня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2422).

Омелян Софія Михайлівна, 1919 р. н., с. Лішня Дрогобицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Велике Поле Березнівського р-ну. Заарешт. 21 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 8 вересня 1993 р. (СБУ, 14010).

Омелян Стефанія Михайлівна, 1926 р. н., с. Велике Поле Березнівського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Велике Поле Березнівського р-ну. Заарешт. 7 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1992 р. (СБУ, 7002).

Омелянчук Андрій Іванович, 1919 р. н., с. Кам'янка Березнівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Кам'янка Березнівського р-ну. Заарешт. 27 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 24 липня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3239).

Омелянчук Антоніна Петрівна, 1929 р. н., с. Яринівка Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Яринівка Березнівського р-ну. Заарешт. 8 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 20 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 8 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 листопада 1991 р. (СБУ, 6044).

Омелянчук Корній Несторович, 1919 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 17 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Київського гарнізону 28 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 14 листопада 1996 р. (СБУ, 16081).

Омелянчук Степан Іванович, 1897 р. н., с. Залібівка Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Нагоряни Вербського р-ну. Заарешт. 23 липня

1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 18 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 7 травня 1956 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 30 жовтня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недостатністю доказів провини. (СБУ, 12420).

Онисимчук Анатолій Григорович, 1919 р. н., с. Даничів Межиріцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Даничів Межиріцького р-ну. Заарешт. 30 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 30 травня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 листопада 1993 р. (СБУ, 15103).

Онисимчук Василь Семенович, 1906 р. н., с. Залізниця Межиріцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 102 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 29 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4082).

Онисковець Олександр Тихонович, 1933 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. х. Пиль Тинненської сільради Сарненського р-ну. Заарешт. 22 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18-19 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ЧФ від 22 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 26 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 9464).

Онисковець Панас Онисимович, 1885 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, тесля Сарненського лісгоспу. Прож. с. Тинне Сарненського р-ну. Заарешт. 13 червня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.2 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 28 липня 1952 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС УРСР від 27 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 27 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (СБУ, 7372).

Онисковець Петро Сидорович, 1928 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Тинне Сарненського р-ну. Заарешт. 28 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 20 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 5 вересня 1993 р. (СБУ, 14223).

Онищук Адам Петрович, 1914 р. н., с. Городище Корецького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Городище Корецького р-ну. Заарешт. 19 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 20 вересня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1851).

Онищук Анатолій Гнатович, 1916 р. н., с. Стовпин Межиріцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Стовпин Межиріцького р-ну. Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 липня 1993 р. (СБУ, 13711).

Онищук Антон Карпович, 1927 р. н., с. Бокійма Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. х. Крутівщина Острозького р-ну. Заарешт. 1 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 3 квітня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 15 червня 1955 р. Реабіл. висновком військової прокуратури ПрикВО від 20 березня 1992 р. (СБУ, 8552).

Онищук Валентина Григорівна, 1921 р. н., с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Українка, освіта 7 кл., землевпорядник Тютьковицької сільради. Заарешт. 26 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 24 січня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 2 серпня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 269).

Онищук Варвара Самуїлівна, 1921 р. н., с. Лізяне Березнівського р-ну. Українка, колгоспниця. Прож. х. Дубрівка Березнівського р-ну. Заарешт. 16 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна та медалі. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 січня 1956 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 27 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 липня 1993 р. (СБУ, 13469).

Онищук Віктор Савович, 1924 р. н., с. Почапки Острозького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 14 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 17 січня 1945 р. ВМП замінено на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 18 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1992 р. (СБУ, 13628).

Онищук Володимир Володимирович, 1930 р. н., с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Заарешт. 15 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 січня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. 6 міс. ВТТ. Звільн. 18 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 березня 1992 р. (СБУ, 7369).

Онищук Володимир Степанович, 1927 р. н., с. Бокійма Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Бокійма Демидівського р-ну. Заарешт. 18 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 27 вересня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 3 жовтня 1945 р. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 5 листопада 1993 р. справу припинено за недоведеністю. (ДАРО, 1497).

Онищук Володимир Трохимович, 1933 р. н., с. Полуничне Козинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Полуничне Козинського р-ну. Заарешт. 10 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 лютого 1951 р. на

25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Помер 2 травня 1955 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 жовтня 1992 р. (СБУ, 10192, т. 1-2).

Онищук Ганна Сергіївна, 1925 р. н., с. Жалин Дерaжненського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Жалин Дерaжненського р-ну. Заарешт. 12 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРС від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 11 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 31 липня 1948 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 12 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1992 р. (СБУ, 8775).

Онищук Григорій Терентійович, 1924 р. н., с. Диків Клеванського р-ну. Українець, освіта 2 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 30 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 15 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 29 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Помер у 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 21 серпня 1993 р. (СБУ, 14267).

Онищук Дмитро Федорович, 1924 р. н., с. Жалин Дерaжненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Жалин Дерaжненського р-ну. Заарешт. 10 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 червня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 11 липня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 5 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 лютого 1993 р. (СБУ, 11446).

Онищук Євген Гнатович, 1919 р.н., с. Стовпин Межиріцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Стовпин Межиріцького р-ну. Заарешт. 17 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 22 квітня 1942 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 грудня 1989 р. (ДАРО, 1036-1037).

Онищук Євдокія Пилипівна, 1909 р. н., с. Басів Кут Рівненського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 9 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 травня 1946 р. на 8 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 лютого 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 вересня 1991 р. (СБУ, 5324).

Онищук Євстафій Євстафійович, 1912 р. н., с. Переверед Млинівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 20 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 травня 1993 р. (ДАРО, 5465).

Онищук Зоя Трохимівна, 1929 р. н., с. Малий Стидин Дерaжненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Малий Стидин Дерaжненського р-ну. Заарешт. 30 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 жовтня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 20 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 13 вересня 1993 р. (СБУ, 13928).

Онищук Зоя Іванівна, 1922 р. н., с. Вовковиї Козинського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Вовковиї Козинського р-ну. Заарешт. 23 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 26 травня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 серпня 1955 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 19 вересня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 8447).

Онищук Іван Трохимович, 1916 р. н., с. Куснища Любомльського р-ну Волинської обл. Українець, освіта 7 кл., бухгалтер будівельної дільниці ст. Сарни. Прож. ст. Сарни Ковельської залізниці. Заарешт. 27 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 17 вересня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2494).

Онищук Іван Федорович, 1926 р. н., с. Жалин Дераженського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Жалин Дераженського р-ну. Заарешт. 23 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 липня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. (СБУ, 11758).

Онищук Ілля Денисович, 1910 р. н., с. Рокитне Костопільського р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 24 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 12 листопада 1952 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 13 квітня 1994 р. (ДАРО, 5774-5775).

Онищук Марія Терентіївна, 1921 р. н., с. Острівці Володимирецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Острівці Володимирецького р-ну. Заарешт. 26 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (СБУ, 10161).

Онищук Маркіз Тарасович, 1929 р. н., с. Тростянець Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., приймальник молока. Прож. с. Тростянець Вербського р-ну. Заарешт. 3 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 15 січня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 листопада 1991 р. (ДАРО, 4473).

Онищук Маркіян Овер'янович, 1922 р. н., с. Залужжя Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Залужжя Вербського р-ну. Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 червня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 31 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5537).

Онищук Матвій Михайлович, 1902 р. н., с. Вілія Здолбунівського п-ту. Українець, письменний, селянин. Прож. с. Вілія Здолбунівського п-ту. Заарешт. 7 грудня 1931 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Постановою 21 Ямпільського

прикордонного загону від 11 лютого 1932 р. вислано за межі УРСР як простого порушника кордону, а не перебіжчика. (ДАРО, 3383).

Онищук Микола Олександрович, 1925 р. н., с. Жалин Дераженського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Жалин Дераженського р-ну. Заарешт. 6 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 серпня 1993 р. (СБУ, 14605).

Онищук Микола Трохимович, 1931 р. н., х. Скороденець Малостидинської сільради Дераженського р-ну. Українець, селянин. Прож. х. Скороденець Дераженського р-ну. Заарешт. 12 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 21 березня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 23 вересня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 липня 1993 р. (СБУ, 13181).

Онищук Михайло Олександрович, 1926 р. н., с. Жалин Дераженського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Жалин Дераженського р-ну. Заарешт. 5 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 травня 1992 р. (СБУ, 8494).

Онищук Надія Яківна, 1929 р. н., с. Поляни Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Поляни Березнівського р-ну. Заарешт. 25 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 3 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 10762).

Онищук Олександр Васильович, 1920 р. н., с. Невірків Межиріцького р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 102 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 28 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4795).

Онищук Панас Володимирович, 1919 р. н., с. Малий Стидин Костопільського р-ну. Українець, освіта 7 кл., вчитель НСШ. Прож. с. Малий Стидин Костопільського р-ну. Заарешт. 29 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 2 жовтня 1947 р. справу припинено. (ДАРО, 1951).

Онищук Пантелеймон Євдокимович, 1915 р. н., с. Золотіїв Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., бригадир 5 дистанції Ковельської залізниці. Прож. с. Золотіїв Рівненського р-ну. Заарешт. 6 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.2 КК УРСР. Постановою ТВ НКВС Ковельської залізниці від 13 березня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено, передано в розпорядження міськвійськкомату м. Рівне. (ДАРО, 2486).

Онищук Парасковія Лаврентіївна, 1923 р. н., с. Поляни Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Поляни Березнівського р-ну. Заарешт. 30 вересня

1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 січня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 23 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10680).

Онищук Парасковія Степанівна, 1926 р. н., с. Хотин Козинського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Хотин Козинського р-ну. Заарешт. 14 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Ухвалою ВТ військ НКВС Рівненської обл. від 18 січня 1946 р. справу направлено для перевірки правильності показів підсудної і свідків. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 28 березня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільн. 11 квітня 1946 р. (ДАРО, 1364).

Онищук Петро Герасимович, 1922 р. н., с. Поляни Березнівського р-ну. Українець, колгоспник. Прож. х. Дубрівка Березнівського р-ну. Заарешт. 16 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна та медалі. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 січня 1956 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 3 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 липня 1993 р. (СБУ, 13469).

Онищук Петро Юхимович, 1927 р. н., с. Поляни Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Поляни Березнівського р-ну. Заарешт. 17 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 27 вересня 1993 р. (СБУ, 14279).

Онищук Соловей Іванович, 1926 р. н., с. Великий Стидин Деражненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий польового автохлібозаводу №18. Заарешт. 20 квітня 1949 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ в/ч 25372 25 червня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 грудня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (СБУ, 11193).

Онищук Степан Дорофійович, 26 грудня 1909 р. н., с. Повча Дубенського п-ту. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Повча Дубенського п-ту. Заарешт. 11 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 56-6 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 30 серпня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 2964).

Онищук Степан Касянович, 1921 р. н., с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Заарешт. 17 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 лютого 1992 р. (СБУ, 7085).

Онищук Степан Степанович, 1897 р. н., с. Жалин Деражненського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Жалин Деражненського р-ну. Заарешт. 24 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 20 січня 1945 р. у тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Ухвалою ВТ військ МВС Рівненської обл. від 26 січня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі

смертю підсудного. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 13 січня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11267).

Онищук Тимофій Михайлович, 1931 р. н., с. Дюксин Деражненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Дюксин Деражненського р-ну. Заарешт. 27 вересня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 лютого 1947 р. на 6 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 27 вересня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 листопада 1993 р. (СБУ, 14834).

Онищук Федір Степанович, 1920 р. н., с. Хотин Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 15 листопада 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 червня 1992 р. (ДАРО, 5197).

Оніховський Войцех Ігнаційович, 1888 р. н., Ошмянський п-т Віленської губ. (Білорусь). Поляк, освіта середня, бухгалтер Томашгородського кар'єру. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 13 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 8 жовтня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 липня 1989 р. (ДАРО, 407).

Онопрійчук Давид Іванович, 1925 р. н., смт. Клесів Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., практикант на залізниці. Прож. смт. Клесів Рівненської обл. Заарешт. 19 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МВС СРСР 10 липня 1946 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 18 листопада 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5209).

Онопрійчук Олександр Харитонович, 1923 р. н., с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Заарешт. 23 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 4 листопада 1944 р. вирок скасовано, справу повернуто на новий розгляд. Ухвалою ВТ військ НКВС Рівненської обл. від 11 травня 1945 р. з санкції ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. засуджено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 8667).

Онопрійчук Улян Терентійович, 1887 р. н., с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Заарешт. 17 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 лютого 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 30 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1992 р. (СБУ, 10929).

Онопрійчук Федір Степанович, 1921 р. н., с. Будераж Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Будераж Мізоцького р-ну. Заарешт. 5 жовтня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 вересня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 6 серпня 1956 р. Реабіл. висновком

прокуратури Рівненської обл. від 14 червня 1993 р. (СБУ, 12973).

Онопріюк Василь Дмитрович, 1925 р. н., с. Надчиці Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 42 зсп 15 зсб. Прож. м. Сталінград (Росія). Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4581-4582).

Онопріюк Роман Дмитрович, 1917 р. н., с. Надчиці Острожецького р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 42 зсп 15 зсб. Прож. м. Сталінград (Росія). Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 6 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4581-4582).

Онофрійчук Андрій Лазарович, 1918 р. н., с. Волосківці Острозького р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Волосківці Острозького р-ну. Заарешт. 27 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 5 лютого 1954 р. у Бєрлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 14531).

Онуфрійчук Адам Іванович, 1907 р. н., с. Бистричі Березнівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 24 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 вересня 1945 р. на 7 р. ВТТ . Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (ДАРО, 5445-5448).

Онуфрійчук Альбіна Рудольфівна, 1905 р. н., с. Улянівка Баранівського р-ну Житомирської обл. Німкеня, освіта 4 кл., безробітна, за німецької окупації працювала пралею в гебітскомісаріаті. Прож. м. Рівне, вул. Леніна, 9, кв.2. Заарешт. 12 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 червня 1945 р. на 3 р. ВТТ. Звільн. 1 жовтня 1945 р. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 9 січня 2001 р. (СБУ, 16211).

Онуфрійчук Єва Романівна, 1930 р. н., с. Тучин Рівненської обл. Українка, освіта 1 кл., колгоспниця. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 31 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 лютого 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 21 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 5 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 березня 1992 р. (СБУ, 7624).

Онуфрійчук Михайло Тимофійович, 1932 р. н., с. Тучин Рівненської обл. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 25 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 квітня 1949 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1989 р. (ДАРО, 824).

Опалько Адам Федорович, 1909 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня

1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Помер 4 серпня 1944 р. у Харківській обл. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 червня 1962 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4852-4854).

Опалько Василь Макарович, 1911 р. н., с. Кам'яне Клесівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Кам'яне Клесівського р-ну. Заарешт. 24 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 5 жовтня 1944 р. у тюрмі № 2 м. Дубно УНКВС у Рівненській обл. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 4 вересня 1996 р. (СБУ, 16057).

Опалько Давид Олексійович, 1911 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 червня 1962 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4852-4854).

Опалько Дмитро Андрійович, 1922 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, освіта початкова, червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Помер 21 квітня 1945 р. у Карагандинській обл. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 червня 1962 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4852-4854).

Опалько Іван Миколайович, 1921 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. у квітні 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 лютого 1992 р. (ДАРО, 4852-4854).

Опалько Іван Федорович, 1903 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Помер 18 червня 1945 р. у Карагандинській обл. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 червня 1962 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4852-4854).

Опалько Костянтин Архипович, 1913 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, освіта початкова, червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Помер 17 березня 1945 р. у Карагандинській обл. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 червня 1962 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4852-4854).

Опалько Марко Михайлович, 1926 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Вири Клесівського р-ну. Заарешт. 10 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою

Клесівського РВ НКВС від 8 серпня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 9 серпня 1945 р. (СБУ, 544).

Опалько Микола Павлович, 1904 р. н., с. Кам'яне Клесівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Кам'яне Клесівського р-ну. Заарешт. 15 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 14 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 29 червня 1947 р. у Норильлагу. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 28 березня 1996 р. (СБУ, 15866).

Опалько Мойсей Овдійович, 1921 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 17 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 17 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (ДАРО, 4852-4854).

Опалько Семен Онисимович, 1923 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 364 зсп 11 зсб. Прож. м. Харків. Заарешт. 8 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4123).

Опальчук Оксана Іванівна, 5 лютого 1924 р. н., с. Гвіздів Корецького р-ну. Українка, освіта 7 кл., рахівник Корецької райспоживспілки. Прож. с. Гвіздів Корецького р-ну. Заарешт. 10 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ військ НКВС Рівненської обл. від 22 вересня 1945 р. виправдано, справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 9443).

Опанасець Іван Арсентійович, 1919 р. н., смт. Степань Рівненської обл. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Тростянець Дераженського р-ну. Заарешт. 21 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 квітня 1942 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 13 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4643).

Опанасюк Агафія Павлівна, 1923 р. н., м. Костопіль Рівненської обл. Українка, освіта 2 кл., робітниця хімлісгоспу. Прож. м. Костопіль, вул. Заріччя, 16. Заарешт. 4 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 18 липня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 6152).

Опанасюк Василь Якович, 1927 р. н., м. Костопіль Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., електромонтер. Прож. м. Костопіль, вул. Красна, 14. Заарешт. 14 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р.Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1991 р. (СБУ, 6038).

Опанасюк Володимир Васильович, 1926 р. н., с. Катеринівка Сарненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Катеринівка Сарненського р-ну. Заарешт. 7 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР

СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 травня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 листопада 1991 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 8345).

Опанасюк Володимир Йосипович, 19 грудня 1934 р. н., с. Кустин Олександрійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Кустин Олександрійського р-ну. Заарешт. 5 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ віськ МВС Рівненської обл. 13 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 17 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 26 квітня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 73).

Опанасюк Володимир Феодосійович, 1930 р. н., с. Грабів Клеванського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Воля Клеванського р-ну. Заарешт. 10 лютого 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 березня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1992 р. (СБУ, 7503).

Опанасюк Ганна Филимонівна, 1894 р. н., с. Річиця Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Річиця Висоцького р-ну. Заарешт. 25 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 11886).

Опанасюк Іван Степанович, 1924 р. н., с. Бочаниця Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Бочаниця Острозького р-ну. Заарешт. 27 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 липня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7232).

Опанасюк Леонтій Олексійович, 1920 р. н., с. Катеринівка Сарненського р-ну. Українець, закінчив зоотехнічну школу, зоотехнік. Прож. с. Катеринівка Сарненського р-ну. Заарешт. 7 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 травня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 листопада 1991 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 8345).

Опанасюк Лідія Максимівна, 1927 р. н., с. Зарічне Гощанського р-ну. Українка, освіта 5 кл., колгоспниця к-пу ім. Молотова. Прож. с. Зарічне Гощанського р-ну. Заарешт. 25 квітня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 червня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 29 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 28 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6468).

Опанасюк Микола Йосипович, 1926 р. н., с. Кустин Олександрійського

р-ну. Українець, освіта 6 кл., вантажник Новолюбомирського ліспромгоспу. Прож. с. Кустин Олександрійського р-ну. Заарешт. 28 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 17 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Постановою президії Рівненського облсуду від 26 квітня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 73).

Опанасюк Олександр Федорович, 28 серпня 1896 р. н., с. Угільці Гощанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Угільці Гощанського р-ну. Заарешт. 9 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 квітня 1949 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4811).

Опанасюк Олександра Гнатівна, 1892 р. н., с. Катеринівка Сарненського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Катеринівка Сарненського р-ну. Заарешт. 25 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 лютого 1993 р. (СБУ, 11886).

Опанасюк Олексій Миколайович, 1895 р. н., м. Дубровиця Рівненської обл. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Катеринівка Сарненського р-ну. Заарешт. 29 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 1 квітня 1945 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС для фільтрації. (ДАРО, 2345).

Опанасюк Параска Сидорівна, 1929 р. н., с. Карпилівка Рокитнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Карпилівка Рокитнівського р-ну. Заарешт. 22 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Померла 14 квітня 1948 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 вересня 1992 р. (СБУ, 10173).

Опанасюк Петро Харитонович, 1931 р. н., с. Дюксин Деражненського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Дюксин Деражненського р-ну. Заарешт. 25 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 січня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 21 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7706).

Опанасюк Раїса Павлівна, 1928 р. н., с. Ставки Рівненського р-ну. Українка, освіта 6 кл., селянка. Прож. с. Ставки Рівненського р-ну. Заарешт. 5 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 6 липня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2538).

Опанасюк Сергій Олексійович, 1922 р. н., с. Катеринівка Сарненського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 13 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС

Рівненської обл. 23 серпня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 лютого 1993 р. (СБУ, 11861).

Опанасюк Софія Яківна, 1924 р. н., м. Костопіль Рівненської обл. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. м. Костопіль Рівненської обл. Заарешт. 24 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 червня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 червня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 25 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 липня 1992 р. (СБУ, 9378).

Опанасюк Уляна Оверківна, 1929 р. н., с. Карпилівка Рокитнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Карпилівка Рокитнівського р-ну. Заарешт. 22 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Померла 19 вересня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 вересня 1992 р. (СБУ, 10173).

Опанащук Григорій Васильович, 1919 р. н., с. Сухівці Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Сухівці Рівненського р-ну. Заарешт. 23 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 19 травня 1948 р. справу припинено. (ДАРО, 1967).

Опанчук Андрій Герасимович, 1924 р. н., с. Вельбівно Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., колгоспник. Прож. с. Вельбівно Острозького р-ну. Заарешт. 21 лютого 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 28 листопада 1951 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 жовтня 1991 р. (СБУ, 5594).

Опанчук Петро Якимович, 1925 р. н., с. Басів Кут Рівненського р-ну. Українець, освіта 7 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 2 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 13 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 24 вересня 1959 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 квітня 1992 р. (СБУ, 9118).

Опаренюк Дмитро Северинович, 1921 р. н., с. Шпанів Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., робітник мостової бригади Ковельської залізниці. Прож. с. Шпанів Рівненського р-ну. Заарешт. 19 лютого 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-9 КК УРСР. Постановою ТВ МДБ Ковельської залізниці від 3 квітня 1947 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1959).

Ординат Герасим Феодосійович, 1884 р. н., с. Дитиничі Вербського р-ну. Українець, голова сільради. Прож. с. Дитиничі Вербського р-ну. Заарешт. 21 липня 1944. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 28 грудня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 січня 1993 р. (СБУ, 15646).

Ординат Захар Федорович, 1926 р. н., с. Дитиничі Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., мельник. Прож. с. Дитиничі Вербського р-ну. Заарешт.

4 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 24 липня 1947 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1993 р. (СБУ, 11187).

Ординат Надія Олексіївна, 1927 р. н., с. Судобичі Вербського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Судобичі Вербського р-ну. Заарешт. 7 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 23 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 грудня 1992 р. (СБУ, 10905).

Орел Володимир Зосимович, 1914 р. н., с. Черниця Рівненського п-ту. Українець, освіта 2 кл., селянин, працівник млина. Прож. с. Черниця Рівненського п-ту. Заарешт. 5 червня 1934 р. Обвинувач. за ст. 54-6, 80 КК УРСР. Постановою Славутського прикордонного загону від 11 серпня 1934 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3387).

Орел Іван Єфремович, 1910 р. н., смт. Лосинівка Ніжинського р-ну Чернігівської обл. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Жалин Деражненського р-ну. Заарешт. 27 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (СБУ, 7546).

Орел Олександр Павлович, 1925 р. н., с. Малий Олексин Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Малий Олексин Рівненського р-ну. Заарешт. 26 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 11 грудня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (ДАРО, 4941).

Орешевська Теофілія Янівна, 1890 р. н., с. Стороничі Ізяславського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Полька, малописьменна, селянка. Прож. м. Острог, вул. Красногірська, 19. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою управління ПФТ 048 НКВС м. Шахти Ростовської обл. від 15 листопада 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1265).

Орешко Андрій Васильович, 1926 р. н., с. Велихів Володимирецького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Велихів Володимирецького р-ну. Заарешт. 28 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 травня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9106).

Орешко Денис Логвинович, 1926 р. н., с. Кричильськ Степанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кричильськ Степанського р-ну. Заарешт. 3 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 червня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1993 р. (СБУ, 13490).

Орешко Олексій Степанович, лютий 1934 р. н., с. Кричильськ Степанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Кричильськ Степанського р-ну.

Заарешт. 7 травня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-8 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 червня 1951 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 13 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1992 р. (СБУ, 8041).

Орєхов-Штейн Лазар Абрамович (Слобода Володимир Федорович), 1920 р. н., смт. Степань Рівненської обл. Єврей, освіта 9 кл., закінчив 2 курси педтехнікуму, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Прож. с. Країв Гощанського р-ну. Заарешт. 11 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 29 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1992 р. (СБУ, 7558).

Орищин Віра Гнатівна, 1925 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Крупець Червоноармійського р-ну. Заарешт. 14 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 12 листопада 1947 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 6 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 березня 1993 р. (СБУ, 7729).

Орищин Іван Тимофійович, 1932 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Срібне Червоноармійського р-ну. Заарешт. 7 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 травня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 24 червня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 10 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1991 р. (СБУ, 6332).

Орищин Іов Савович, 1911 р. н., с. Малі Жабокрики Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 88 ззап Московського навчального табору. Прож. м. Москва (Росія). Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 17 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1992 р. (ДАРО, 5083).

Орищин Марія Зосимівна, 1895 р. н., с. Варковичі Дубенського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. м. Дубно Рівненської обл. Заарешт. 6 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Постановою УМДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 грудня 1946 р. справу припинено. (ДАРО, 1592).

Орлик Григорій Степанович, 1905 р. н., м. Любар Житомирської обл. Українець, закінчив Житомирський педінститут, сержант артдивізіону 123 фронтового зсп 3 ПФ. Заарешт. 30 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 17 червня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 75).

Орлик Яніна Войцехівна, 1921 р. н., м. Олександрівськ Катеринославської губ. Полька, освіта 5 кл., прибиральниця перукарні №9 артілі «Побутпраця». Прож. с. Дворець Рівненського р-ну. Заарешт. 12 грудня 1940 р. Обвинувач. за ст. 90а, 109 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ.

Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1989 р. (ДАРО, 364).

Орлинська Людмила Іванівна, 1923 р. н., с. Кургани Костопільського р-ну. Українка, освіта 6 кл., колгоспниця к-пу «30 років Радянської України». Прож. с. Берестовець Костопільського р-ну. Заарешт. 12 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 11 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 березня 1992 р. (ДАРО, 4898).

Орлинський Антон Григорович, 1916 р. н., с. Янова Долина Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Янова Долина Костопільського р-ну. Заарешт. 17 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 12 жовтня 1949 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1421).

Орлинський Владислав Адамович, 1901 р. н., с. Гута Степанського р-ну. Поляк, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Гута Володимирецького р-ну. Заарешт. 2 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 квітня 1989 р. (ДАРО, 717).

Орлинський Мирослав Адольфович, 1921 р. н., с. Кургани Острозького р-ну. Поляк, освіта 7 кл., стрілочник на залізниці. Прож. м. Рівне. Заарешт. 18 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Постановою управління ПФТ 048 НКВС м. Шахти Ростовської обл. від 14 жовтня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1544).

Орлинський Сергій Григорович, 1894 р. н., с. Янова Долина Костопільського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. м. Костопіль, вул. Дерев'яна, 37. Заарешт. 2 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-3 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 7 січня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 січня 1992 р. (СБУ, 7067).

Орловська Катерина Михайлівна, 1926 р. н., с. Могиляни Острозького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Могиляни Острозького р-ну. Заарешт. 10 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 серпня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 7 вересня 1993 р. (СБУ, 14045).

Орловська Марія Олександрівна, 1930 р. н., с. Дранча Українська Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Дранча Українська Червоноармійського р-ну. Заарешт. 17 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 29 грудня 1950 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 8 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 квітня 1992 р. (СБУ, 8460).

Орловська Федора Назарівна, 1932 р. н., с. Дранча Українська Червоноармійського р-ну. Українка, малописьменна, колгоспниця. Прож. с. Дранча Українська Червоноармійського р-ну. Заарешт. 14 березня 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 8 травня 1953 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури

Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8620).

Орловський Болеслав Леопольдович, 1898 р. н., Полоцький п-т (Білорусь). Поляк, селянин. Прож. с. Рачин Дубенського п-ту. Заарешт. 11 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 11 жовтня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 1802).

Орловський Болеслав Янович, 1900 р. н., с. Крентув Радомського п-ту (Польща). Поляк, освіта середня, начальник залізничної станції. Прож. ст. Смига. Заарешт. 13 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 3 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1989 р. (ДАРО, 3803).

Орловський Володимир Дмитрович, 1929 р. н., с. Гонораткa Козинського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 23 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 листопада 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10459).

Орловський Гнат Омелянович, 1904 р. н., с. Дранча Польська Червоноармійського р-ну. Українець, малописьменний, колгоспник. Прож. с. Дранча Польська Червоноармійського р-ну. Заарешт. 18 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 17-54-8, 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4374).

Орловський Іван Федорович, 1922 р. н., с. Дранча Українська Червоноармійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Дранча Українська Червоноармійського р-ну. Заарешт. 4 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 29 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС УРСР від 2 березня 1956 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ. Звільн. 29 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 квітня 1992 р. (СБУ, 8460).

Осадча Єфросинія Прокопівна, 1927 р. н., с. Дубини Острозького р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Дубини Острозького р-ну. Заарешт. 19 квітня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 8 лютого 1955 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4118).

Осадчий Василь Васильович, 1915 р. н., с. Підліски Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Підліски Гощанського р-ну. Заарешт. 3 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 серпня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 24 березня 1948 р. у окремому табірному відділенні Бутугичаг Тєньлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1992 р. (СБУ, 10605).

Осадчий Григорій Васильович, 1915 р. н., с. Дубини Острозького р-ну. Українець, освіта 4 кл., слюсар. Прож. м. Рівне, вул. Сталіна, 189. Заарешт. 26 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а,

54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 січня 1948 р. на 6 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 листопада 1991 р. (ДАРО, 4547).

Осадчий Петро Олександрович, 1907 р. н., с. Дубини Острозького р-ну. Українець, освіта 6 кл., столяр 1 будівельної дільниці ст. Здолбунів. Прож. м. Здолбунів, вул. Шевченка, 71. Заарешт. 17 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 26 травня 1945 р. справу припинено, направлено в спецтабір НКВС для фільтрації. (ДАРО, 2488).

Осадчук Надія Михайлівна, 1920 р. н., х. Антолін Яцьковичівської сільради Сосновського р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. х. Антолін Сосновського р-ну. Заарешт. 15 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 28 червня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 22 травня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4525).

Осадчук Степан Євтихійович, 1906 р. н., с. Воронівці Уланівського р-ну Вінницької обл. Українець, червоноармієць 210 кавалерійського полку. Заарешт. 21 жовтня 1931 р. Обвинувач. за ст. 58-10 КК РРФСР. Засудж. виїзною сесією ВТ внутрішньої охорони ДПУ Уралу 11 січня 1933 р. на 1 р. виправно-трудових робіт з виплатою 75% заробітку. Ухвалою ВТ ПриВО від 25 лютого 1993 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 15935).

Осел Володимир Прокопович, 8 листопада 1894 р. н., м. Лунінець Новогрудського п-ту Барановицького воєв. (Білорусь). Росіянин, закінчив 2-класне залізничне училище, машиніст Ковельського депо. Прож. м. Ковель, вул. Шуарбаховська, 15. Заарешт. 19 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 7 квітня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2696).

Осецький Ян Антонович, 1914 р. н., с. Зірне Березнівського р-ну. Поляк, освіта початкова, без певних занять. Прож м. Рівне, вул. Червоноармійська, 10. Заарешт. 16 серпня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 червня 1989 р. (ДАРО, 222).

Осипів Володимир Іванович, 1923 р. н., с. Басів Кут Рівненського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Прож. с. Басів Кут Рівненського р-ну. Заарешт. 16 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 січня 1945 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВК ВС СРСР від 17 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 3 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1993 р. (СБУ, 11196).

Осипчук Андрій Якович, 1923 р. н., с. Даничів Межиріцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Даничів Межиріцького р-ну. Заарешт. 20 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 липня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 29 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 липня 1992 р. (СБУ, 9376).

Осипчук Антоніна Калениківна, 1927 р. н., с. Бадівка Острозького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Бадівка Острозького р-ну. Заарешт. 16 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 червня 1945 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 листопада 1954 р. Постановою пленуму ВС СРСР від 19 травня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю злочину. (СБУ, 3096).

Осипчук Василина Авакумівна, 1924 р. н., с. Рисв'янка Тучинського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Рисв'янка Тучинського р-ну. Заарешт. 28 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 квітня 1991 р. (СБУ, 5751).

Осипчук Василь Максимович, 1918 р. н., с. Даничів Межиріцького р-ну. Українець, освіта 7 кл., бухгалтер маслозаводу. Прож. с. Забара Корецького р-ну. Заарешт. 21 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 17 лютого 1941 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1785).

Осипчук Ганна Савеліївна, 1926 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Головниця Корецького р-ну. Заарешт. 19 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 24 лютого 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 19 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 липня 1992 р. (СБУ, 9677).

Осипчук Григорій Никанорович, 1927 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, перебував на нелегальному становищі. Прож. с. Яполоть Деражненського р-ну. Заарешт. 4 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 травня 1947 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 12 червня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 29 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 жовтня 1992 р. (СБУ, 10769).

Осипчук Євгенія Федорівна, 1920 р. н., с. Шпанів Рівненського р-ну. Українка, освіта 3 кл., сторож 5 околотку шляхової служби. Прож. с. Шпанів Рівненського р-ну. Заарешт. 24 лютого 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-9 КК УРСР. Постановою ТВ МДБ Ковельської залізниці від 3 квітня 1947 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1959).

Осипчук Євдоким Олександрович, 1899 р. н., с. Корито Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 42 зсп 15 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 13 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 21 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4063).

Осипчук Нестор Микитович, 1919 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Головниця Корецького р-ну. Заарешт.

14 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 13 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Помер 20 січня 1947 р. у Сусловському відділенні Сиблагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 серпня 1993 р. (СБУ, 13623).

Осипчук Нестор Никифорович, 1913 р. н., с. Яполоть Дераженського р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 119 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 8 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 липня 1992 р. (ДАРО, 5081).

Осипчук Никифор Пилипович, 1916 р. н., с. Коптовичі Олександрійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 45 зсп 48 зсд. Прож. табір Бершеть Молотовської обл. (Росія). Заарешт. 25 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Помер 7 січня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 вересня 1991 р. (ДАРО, 4441).

Осипчук Олександр Васильович, 1923 р. н., с. Бистричі Людвипільського р-ну. Українець, освіта 7 кл., червоноармієць 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 3 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 вересня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 24 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 травня 1992 р. (ДАРО, 5445-5448).

Осипчук Олексій Антонович, 1904 р. н., с. Олександрія Рівненської обл. Українець, освіта початкова, робітник ст. Олександрія. Прож. с. Олександрія Рівненської обл. Заарешт. 1 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-3, 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 10740).

Осипчук Ольга Захарівна, 1926 р. н., с. Корито Острожецького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Корито Острожецького р-ну. Заарешт. 23 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 грудня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (СБУ, 7226).

Осипчук Ольга Іванівна, 1923 р. н., с. Волошки Олександрійського р-ну. Українка, освіта 2 кл., робітниця Олександрійського лісництва. Прож. с. Волошки Олександрійського р-ну. Заарешт. 7 квітня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 14 серпня 1948 р. на 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 березня 1993 р. (ДАРО, 5308).

Осипчук Прокоп Лукашович, 1913 р. н., с. Рисв'янка Тучинського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Рисв'янка Тучинського р-ну. Заарешт. 16 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 вересня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 8013).

Осипчук Ростислав Іванович, 1931 р. н., с. Шубків Тучинського р-ну.

Українець, учень 8 кл. Прож. с. Шубків Тучинського р-ну. Заарешт. 22 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 7 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 23 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 20 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6292).

Осипчук Савета Максимівна, 1922 р. н., с. Даничів Межиріцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Забара Корецького р-ну. Заарешт. 15 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 січня 1966 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 3265).

Осипчук Северин Родіонович, 1900 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 24 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 31 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5279).

Осипчук Степан Нестерович, 1922 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 24 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 лютого 1993 р. (ДАРО, 5279).

Осипчук Тимофій Іванович, 1930 р. н., с. Рудня Дубровицького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Рудня Дубровицького р-ну. Заарешт. 10 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 26 листопада 1947 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 8244).

Осипчук Харитон Антонович, 1904 р. н, с. Морозівка Корецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., колгоспник. Прож. с. Морозівка Корецького р-ну. Заарешт. 4 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 березня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 7 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (ДАРО, 5560).

Осійчук Арсен Хомович, 1918 р. н., с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Заарешт. 5 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 серпня 1993 р. (СБУ, 13635).

Осійчук Герасим Онисимович, 1908 р. н., с. Богуші Березнівського р-ну. Українець, малописьменний, бригадир к-пу «Більшовик». Прож. с. Богуші Березнівського р-ну. Заарешт. 13 жовтня 1950 р. Помер 5 лютого 1951 р. у тюрмі №1 м. Рівне УМВС у Рівненській обл. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 27 березня 1951 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8574).

Осійчук Дмитро Омелянович, 1910 р. н., с. Богуші Березнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож.

с. Богуші Березнівського р-ну. Заарешт. 21 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 грудня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 12 липня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8611).

Осійчук Іван Михайлович, 1922 р. н., с. Богуші Березнівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Богуші Березнівського р-ну. Заарешт. 4 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 16 квітня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 12 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (ДАРО, 4856).

Осійчук Марія Трохимівна, 1926 р. н., с. Богуші Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Богуші Березнівського р-ну. Заарешт. 16 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 26 листопада 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 січня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 20 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1993 р. (СБУ, 12817).

Осійчук Оникій Андрійович, 1922 р. н., с. Богуші Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Богуші Березнівського р-ну. Заарешт. 1 вересня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 29 листопада 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою ПВС СРСР від 13 травня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ. Звільн. 1 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 серпня 1992 р. (СБУ, 9791).

Осійчук Сергій Герасимович, 1933 р. н., с. Богуші Березнівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., конюх к-пу «Більшовик». Прож. с. Богуші Березнівського р-ну. Заарешт. 13 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 березня 1951 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ 4 ВМФ від 13 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ. Звільн. 15 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8574).

Осійчук Степан Федорович, 1923 р. н., с. Богуші Березнівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., колгоспник. Прож. с. Богуші Березнівського р-ну. Заарешт. 16 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 21 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 січня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 28 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1992 р. (СБУ, 7736).

Осійчук Феодосія Тихонівна, 1922 р. н., с. Богуші Березнівського р-ну. Українка, колгоспниця. Прож. с. Богуші Березнівського р-ну. Заарешт. 21 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 грудня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 25 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 липня 1993 р. (СБУ, 13492).

Осінгловський Антон Іванович, 1893 р. н., с. Рудня-Карпилівська Сарненського р-ну. Українець, освіта початкова, сторож Стрільського ліспромгоспу. Прож. с. Рудня-Карпилівська Сарненського р-ну. Заарешт. 18 липня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 399).

Осмолович Кузьма Григорович, 1920 р. н., с. Великі Телковичі Зарічненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Великі Телковичі Зарічненського р-ну. Заарешт. 14 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 березня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС Львівського округу від 6 квітня 1949 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ без позбавлення прав. Звільн. 11 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 травня 1993 р. (СБУ, 12972).

Осмолович Марія Йосипівна, 1924 р. н., с. Воронки Володимирецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Воронки Володимирецького р-ну. Заарешт. 17 жовтня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 лютого 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 вересня 1993 р. (СБУ, 14698).

Осмоловський Миколай Феліксович, 18 грудня 1881 р. н., х. Алєксандровка Черіковського п-ту Могилівської губ. (Білорусь). Поляк, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Янівка Дубенського п-ту. Заарешт. 6 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 липня 1989 р. (ДАРО, 640).

Осмульський Ігнат Броніславович, 1887 р. н., с. Гоноровка Ольгопільського п-ту Подільської губ. Поляк, закінчив 2-класне міське училище, канцелярист картотеки Сарненської пляцувки №7, на час арешту – без певних занять. Прож. с. Угли Степанського р-ну. Заарешт. 7 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 22 травня 1989 р. (ДАРО, 80).

Осницька Валентина Михайлівна, 1927 р. н., с. Садів Торчинського р-ну Волинської обл. Українка, податковий інспектор Млинівського райфінвідділу. Прож. смт. Млинів Рівненської обл. Заарешт. 16 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 1 грудня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільн. 2 грудня 1944 р. (СБУ, 2373).

Осницький Михайло Гнатович, 1924 р. н., с. Великі Селища Людвипільського р-ну. Українець, освіта 2 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 16 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 серпня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 лютого 1993 р. (СБУ, 11490).

Особа Олександр Васильович, 1900 р. н., с. Ожидів Золочівського р-ну Львівської обл. Українець, освіта 5 кл., власник цегельні. Прож. смт. Млинів

Рівненської обл. Заарешт. 10 липня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 29 грудня 1940 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 14 березня 1942 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 листопада 1992 р. (СБУ, 10995, т. 1-2).

Осовська Ніна Панкратівна, 1908 р. н., с. Жеребки Старокостянтинівського п-ту Волинської губ. Полька, закінчила вчительську семінарію, вчителька Острозької НСШ №4. Прож. м. Острог, вул. 1 травня, 46. Заарешт. 18 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 грудня 1989 р. (ДАРО, 1142).

Осовський Франц Юзефович, 2 квітня 1897 р. н., с. Висока Старогардського п-ту Поморського воєв. (Польща). Поляк, освіта 4 кл., поліцейський 2 комісаріату м. Рівне. Прож. м. Рівне, вул. Коперника, 62. Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 липня 1989 р. (ДАРО, 642).

Оссас Рудольф Ернестович, 1918 р. н., м. Червоноармійськ Рівненської обл. Латиш, червоноармієць 755 сп 217 сд. Заарешт. 21 липня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 28 армії 30 липня 1941 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано 11 серпня 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 червня 1993 р. (СБУ, 13511).

Остапенко Володимир Степанович, 1916 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українець, продавець магазину. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 15 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Помер 1 вересня 1940 р. у тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 30 серпня 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15648).

Остапенко Дмитро Трифонович, 1893 р. н., м. Таганрог Ростовської обл. (Росія). Росіянин, закінчив 3 курси Харківського університету, медичний фельдшер. Прож. м. Володимирець Рівненської обл. Заарешт. 2 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1992 р. (СБУ, 6508, справу передано до ГДА СБУ, Київ).

Остапенко Дмитро Якович, 1918 р. н., с. Білогородка Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 83 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 8 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4777).

Остапенко Іван Аврамович, 1908 р. н., м. Київ. Українець, демобілізований з ЧА. Прож. с. Новомильськ Здолбунівського р-ну. Заарешт. 29 жовтня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11, 54-13 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 квітня 1951 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 жовтня 1993 р. (СБУ, 14629).

Остаповець Єфросинія Іванівна, 1927 р. н., с. Залужжя Дубровицького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Залужжя Дубровицького р-ну. Заарешт. 6 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1992 р. (СБУ, 10535).

Остаповець Іван Кирилович, 1924 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Тинне Сарненського р-ну. Заарешт. 21 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 13 серпня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 3 березня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12066).

Остаповець Іван Минович, 1930 р. н., с. Залужжя Дубровицького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Залужжя Дубровицького р-ну. Заарешт. 9 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 6 березня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю провини. (ДАРО, 4771-4772).

Остаповець Кирило Олексійович, 1898 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Тинне Сарненського р-ну. Заарешт. 21 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 18 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9875).

Остапович Андрій Миколайович, 1927 р. н., с. Річиця Тучинського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Річиця Тучинського р-ну. Заарешт. 14 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 21 травня 1945 р. справу припинено у зв'язку із втечею заарештованого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 28 квітня 1994 р. справу припинено за недоведеністю провини. (ДАРО, 5744).

Остапович Артем Карпович, 1904 р. н., с. Озери Висоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Озери Висоцького р-ну. Заарешт. 20 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 31 січня 1948 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 20 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 липня 1992 р. (СБУ, 9666).

Остапович Ганна Іванівна, 1929 р. н., с. Гвіздів Корецького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Гвіздів Корецького р-ну. Заарешт. 16 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Корецького РВ НКВС від 7 грудня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1346).

Остапович Іван Іванович, 1921 р. н., с. Гвіздів Корецького р-ну. Українець, колгоспник. Прож. с. Гвіздів Корецького р-ну. Заарешт. 4 березня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 квітня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 січня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 10 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12551).

Остапович Марія Давидівна, 1926 р. н., х. Чермень Озерської сільради Висоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. х. Чермень Висоцького р-ну. Заарешт. 19 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 28 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 вересня 1993 р. (СБУ, 13812).

Остапович Олексій Іванович, 1924 р. н., с. Гвіздів Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Гвіздів Корецького р-ну. Заарешт. 29 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 22 листопада 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 4 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 серпня 1993 р. (СБУ, 13674).

Остапович Олексій Павлович, 1923 р. н., с. Білів Клеванського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Білів Клеванського р-ну. Заарешт. 22 квітня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 5 червня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 січня 1993 р. (СБУ, 11685).

Остапович Павліна Павлівна, 1919 р. н., с. Білів Клеванського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Білів Клеванського р-ну. Заарешт. 12 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 31 травня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2399).

Остапович Тетяна Вільямівна, 1919 р. н., с. Сварицевичі Висоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Сварицевичі Висоцького р-ну. Заарешт. 24 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 січня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 12 серпня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. Звільн. 24 серпня 1955 р. (СБУ, 1135).

Остапуля Костянтин Петрович, 1902 р. н., с. Бочаниця Острозького р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 148 гсп. Заарешт. 13 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 50 гсд 30 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 21 грудня 1944 р. у ВТК №3 м. Мінськ НКВС Білоруської РСР. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 24 червня 1994 р. (СБУ, 15544).

Остапчук Адам Якович, 1928 р. н., с. Маринин Сосновського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 20 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 січня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 12 березня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 7 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 листопада 1993 р. (СБУ, 14688).

Остапчук Аркадій Якимович, 1924 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 102 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при

НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 9 травня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1989 р. (ДАРО, 112).

Остапчук Арсен Миколайович, 1928 р. н., с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Українець, ревізор Здолбунівської райспоживспілки. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 26 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 22 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1992 р. (СБУ, 10685).

Остапчук Варвара Тимофіївна, 1925 р. н., с. Сторожів Корецького р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Сторожів Корецького р-ну. Заарешт. 11 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 травня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 22 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 лютого 1992 р. (СБУ, 7509).

Остапчук Василь Євтихійович, 1917 р. н., с. Зульня Дубровицького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Зульня Дубровицького р-ну. Заарешт. 9 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 17 березня 1951 р. на 7 р. ВТТ. Звільн. 30 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 липня 1993 р. (ДАРО, 5596).

Остапчук Василь Олексійович, 1928 р. н., с. Верба Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Верба Рівненської обл. Заарешт. 20 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 вересня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 4 березня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 21 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (СБУ, 8778).

Остапчук Василь Семенович, 1904 р. н., с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Заарешт. 10 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 27 травня 1950 р. у пересильній тюрмі м. Дніпропетровськ УНКВС у Дніпропетровській обл. Постановою президії Рівненського облсуду від 30 листопада 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 2799).

Остапчук Володимир Кирилович, 1929 р. н., с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Заарешт. 18 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 вересня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 24 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 квітня 1992 р. (СБУ, 8408).

Остапчук Володимир Олексійович, 1924 р. н., с. Верба Рівненської обл. Українець, освіта 7 кл., червоноармієць 12 зкп 6 зкб. Прож. м. Острогозьк Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 5 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 квітня 1956 р. Реабіл.

висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 квітня 1993 р. (СБУ, 12250).

Остапчук Григорій Ілліч, 1904 р. н., с. Більчаки Людвипільського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Топча Межиріцького р-ну. Заарешт. 10 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 квітня 1946 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 25 березня 1952 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1993 р. (СБУ, 11916).

Остапчук Дмитро Григорович, 1918 р. н., с. Перекладовичі Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 1 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3443).

Остапчук Іван Кирилович, 1914 р. н., с. Углище Деражненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Углище Деражненського р-ну. Заарешт. 13 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 16 лютого 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1392).

Остапчук Іван Мартинович, 1926 р. н., с. Сторожів Корецького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Сторожів Корецького р-ну. Заарешт. 25 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 березня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 30 червня 1953 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 квітня 1992 р. (СБУ, 8513).

Остапчук Іван Миронович, 1919 р. н., с. Королинка Ужинецької сільради Млинівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., завідуючий бурякопунктом Мізоцького цукрового заводу. Прож. смт. Млинів Рівненської обл. Заарешт. 3 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 1 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 30 червня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 23 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (ДАРО, 4834).

Остапчук Ксенія Семенівна, 1928 р. н., с. Комарівка Вербського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Комарівка Вербського р-ну. Заарешт. 14 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 18 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 липня 1992 р. (СБУ, 9383).

Остапчук Любов Максимівна, 1915 р. н., с. Янівка Межиріцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Мала Харуча Межиріцького р-ну. Заарешт. 13 серпня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 12 листопада 1946 р. виправдано за відсутністю складу злочину. (СБУ, 14705).

Остапчук Макар Семенович, 1902 р. н., с. Жильжа Клеванського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Жильжа Клеванського р-ну. Заарешт. 9 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівнен-

ської обл. 14 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 вересня 1993 р. (СБУ, 14219).

Остапчук Максим Арсентійович, 1926 р. н., с. Миньківці Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., учень швейної майстерні при артілі інвалідів у м. Дубно. Прож. с. Буди Вербського р-ну. Заарешт. 12 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 січня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ гарнізону м. Іркутськ від 31 серпня 1960 р. термін покарання знижено до 15 р. ВТТ. Звільн. 8 квітня 1961 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 10536).

Остапчук Марія Феодосіївна, 1925 р. н., с. Шепетин Вербського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Шепетин Вербського р-ну. Заарешт. 19 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 22 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1993 р. (СБУ, 12127).

Остапчук Микола Петрович, 1930 р. н., с. Зульня Дубровицького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Зульня Дубровицького р-ну. Заарешт. 12 серпня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 лютого 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 28 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (ДАРО, 4778).

Остапчук Надія Євсеївна, 1926 р. н., с. Берег Вербського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Берег Вербського р-ну. Заарешт. 25 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 листопада 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 квітня 1995 р. (СБУ, 15699).

Остапчук Олександр Фокійович, 1913 р. н., с. Вілія Острозького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Вілія Острозького р-ну. Заарешт. 17 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 30 червня 1945 р. у Світлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 квітня 1992 р. (СБУ, 7924).

Остапчук Олексій Васильович, 1909 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 69 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 27 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 8 липня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 15 липня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4593).

Остапчук Ольга Григорівна, 1929 р. н., с. Більчаки Людвипільського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Топча Межиріцького р-ну. Заарешт. 29 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МВС СРСР 27 березня 1946 р. на 3 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 жовтня 1993 р. (ДАРО, 5664).

Остапчук Пилип Тимофійович, 1926 р. н., с. Жильжа Деражненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Жильжа Деражненського р-ну. Заарешт. 1 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 2 червня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2550).

Остапчук Пилип Филимонович, 1920 р. н., с. Кальнятичі Острожецького р-ну. Українець, освіта 5 кл., рядовий 101 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 14 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 р. на 7 р. ВТТ. Помер 16 квітня 1948 р. в Інталагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 жовтня 1992 р. (СБУ, 10079).

Остапчук Семен Васильович, 1887 р. н., с. Берег Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл, голова сільради. Прож. с. Комарівка Вербського р-ну. Заарешт. 12 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Вербського РВ НКВС від 31 березня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 9383).

Остапчук Степан Савович, 1928 р. н., с. Студянка Верського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Студянка Вербського р-ну. Заарешт. 21 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 2 квітня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 9 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 березня 1992 р. (СБУ, 7339).

Остапчук Федір Дем'янович, 1917 р. н., с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Заарешт. 9 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 19 грудня 1944 р. у Сєввостлагу. Постановою президії Рівненського облсуду від 23 червня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 3244).

Остапчук Федір Кирилович, 1922 р. н., с. Жильжа Деражненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Борщівка Деражненського р-ну. Заарешт. 14 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 квітня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 березня 1992 р. (СБУ, 8985).

Остапчук Фросина Тимофіївна, 1923 р. н., с. Рисв'янка Тучинського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Рисв'янка Тучинського р-ну. Заарешт. 7 січня 1950 р. Обвинувач. ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 29 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 31 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 24 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 травня 1993 р. (СБУ, 12982).

Остапчук Юхима Миколаївна, 1924 р. н., с. Зульня Дубровицького р-ну. Українка, неписьменна, колгоспниця. Прож. с. Зульня Дубровицького р-ну. Заарешт. 9 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 січня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з кон-

фіскацією майна. Ухвалою ВТ БіломорВО від 25 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 4 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 серпня 1992 р. (СБУ, 9541).

Остапчук Ярема Гаврилович, 1902 р. н., с. Сторожів Корецького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Сторожів Корецького р-ну. Заарешт. 9 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 23 квітня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 19 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (ДАРО, 4776).

Остап'юк Валентина Іванівна, 1922 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 7 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24-25 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС УРСР від 19 травня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 17 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 7700, т. 1-2).

Остап'юк Василь Олександрович, 1924 р. н., с. Мала Городниця Острожецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Мала Городниця Острожецького р-ну. Заарешт. 29 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 вересня 1948 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 7 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1993 р. (СБУ, 12339).

Остап'юк Данило Олександрович, 1909 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, малописьменний, рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 травня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3518).

Остап'юк Іван Михайлович, 1912 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 травня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3518).

Остап'юк Марія Іванівна, 1929 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 8 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24-25 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС УРСР від 19 травня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 3 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 січня 1992 р. (СБУ, 7700, т. 1-2).

Остап'юк Микола Григорович, 1923 р. н., с. Добрятин Млинівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 83 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 28 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3895-3896).

Остап'юк Микола Олександрович, 1912 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 22 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3435).

Остап'юк Микола Павлович, 1923 р. н., с. Мацошин Влодавського п-ту Люблінського воєв. (Польща). Українець, освіта 7 кл., член ВЛКСМ, слюсар-монтажник. Прож. с. Страклів Український Дубенського р-ну. Заарешт. 8 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-3 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 29 жовтня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 16 листопада 1954 р. Постановою президії ВС УРСР від 11 жовтня 1954 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 2779).

Остап'юк Назар Михайлович, 1907 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, освіта 1 кл., рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 травня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3518).

Остап'юк Онуфрій Онуфрійович, 1900 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 24 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3435).

Остап'юк Серафима Никанорівна, 1927 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 27 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24-25 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС УРСР від 19 травня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 18 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1992 р. (СБУ, 7700, т. 1-2).

Остап'юк Степан Михайлович, 1910 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 травня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3518).

Осташевський Мечислав Антонович, 1900 р. н., м. Варшава (Польща). Поляк, освіта 6 кл., без певних занять. Прож. м. Рівне, вул. Ожешко, 18. Заарешт. 23 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1989 р. (ДАРО, 119).

Осташевський Микола Кирилович, 1933 р. н., с. Соломка Олександрійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., робітник Костопільського хімлісгоспу. Прож. с. Соломка Олександрійського р-ну.

Заарешт. 15 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 25 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 12 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (ДАРО, 4585-4587).

Осташевський Михайло Вікторович, 1921 р. н., с. Новомалин Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 10 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 грудня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 25 червня 1952 р. Реабіл. висновком військової прокуратури ПрикВО від 19 квітня 1994 р. (ДАРО, 5759).

Осташевський Семен Михайлович, 14 квітня 1914 р. н., с. Верхів Здолбунівського п-ту. Поляк, освіта початкова, селянин. Прож. с. Верхів Здолбунівського п-ту. Заарешт. 28 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 7 липня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 1728).

Острий Іван Андрійович, 1888 р. н., с. Башарівка Червоноармійського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Башарівка Червоноармійського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 15 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1990 р. (ДАРО, 1083).

Острий Микола Олексійович, 1924 р. н., с. Угільці Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Угільці Гощанського р-ну. Заарешт. 30 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 лютого 1945 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 грудня 1993 р. (СБУ, 14901).

Островецький Аркадій Іванович, 1919 р. н., м. Рівне. Українець, курсант 28 дивізійної школи молодших авіаспеціалістів. Заарешт. 14 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 17-54-1б, 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ВТ ОВО 9 липня 1941 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано 19 серпня 1941 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 11 липня 1996 р. (СБУ, 15997).

Островська Антоніна Лаврентіївна, 1919 р. н., с. Майдан Моквинський Костопільського р-ну. Полька, освіта 7 кл., продавець крамниці. Прож. м. Костопіль Рівненської обл. Заарешт. 15 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Постановою управління ПФТ 048 НКВС м. Шахти Ростовської обл. від 15 листопада 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1526).

Островський Антон Вікентійович, 1921 р. н., м. Рівне. Поляк, учень 9 класу польської гімназії №6. Прож. м. Рівне, вул. Видумка, 34. Заарешт. 23 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 6 серпня 1940 р. на 5 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 червня 1993 р. (СБУ, 13158).

Островський Іван Іванович, 1926 р. н., с. Вичівка Висоцького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 2 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Висоцького РВ НКВС від 20 серпня 1945 р. справу припинено з оперативних міркувань. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 5 листопада 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 14653).

Островський Максим Григорович, 1901 р. н., с. Серники Зарічненського р-ну. Українець, голова сільради. Прож. с. Серники Зарічненського р-ну. Заарешт. 26 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 19-20-54-1а, 206-17 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 28 червня 1948 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 30 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1996 р. (СБУ, 15979).

Островський Пилип Микитович, 1901 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, лісник. Прож. с. Старі Коні Морочненського р-ну. Заарешт. 18 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 травня 1991 р. (ДАРО, 4252).

Островський Станіслав Йосифович, 1911 р. н., с. Старожуків Рівненського р-ну. Поляк, освіта середня, вчитель. Прож. с. Бережки Сарненського р-ну. Заарешт. 9 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 серпня 1989 р. (ДАРО, 654).

Островський Станіслав Іванович, 2 квітня 1899 р. н., м. Острог Волинської губ. Поляк, закінчив Воронезький кадетський корпус і молодший курс Павловського військового училища, діловод-рахівник окремої роти при ОВ ВНК 2 особої армії. Прож. м. Рівне. Заарешт. 5 вересня 1920 р. Обвинувач. за за ухилення від реєстрації як колишній офіцер царської армії, шкідництво радянській владі. Засудж. колегією ОВ ВНК 2 армії 4 жовтня 1920 р. на 5 р. ув'язнення у концентраційному таборі. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10199).

Островський Чеслав Юзефович, 29 травня 1903 р. н., м. Лодзь (Польща). Поляк, освіта 7 кл., слюсар Здолбунівського депо. Прож. м. Здолбунів, вул. Сенкевича, 9. Заарешт. 16 січня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-6 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 11 березня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2854).

Островський-Процюк Іван Петрович, 1919 р. н., с. Слобода Красилівська Кам'янець-Подільської обл. Українець, освіта 8 кл., без певних занять. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 19 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВК ВС СРСР від 16 листопада 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 11 липня 1996 р. (СБУ, 16015).

Остроголов Агафія Іванівна, 1886 р. н., с. Малин Острозького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Точевики Острозького р-ну. Заарешт. 24 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 19 серпня 1949 р. справу припинено. (ДАРО, 2232).

Остроголов Андрій Олексійович, 1921 р. н., с. Хорів Острозького р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 травня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 січня 1990 р. (ДАРО, 3733).

Остроленк Йосиф Семенович, 1907 р. н., м. Варшава (Польща). Єврей, червоноармієць 422 окремого дорожно-

будівельного батальйону. Заарешт. 17 жовтня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ Сталінградського гарнізону 9 листопада 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 9 грудня 1941 р. Реабіл. висновком військової прокуратури ПКВО від 19 березня 1996 р. (СБУ, 15953).

Осьмак Володимир Іванович, 1917 р. н., с. Сопошин Жовківського р-ну Львівської обл. Українець, червоноармієць полкової батареї 116 сп 21 сд. Прож. с. Люговичі Лодейнопольського р-ну Ленінградської обл. Заарешт. 19 жовтня 1941 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б КК РРФСР. Засудж. ВТ Південної групи військ 7 армії 2 листопада 1941 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 травня 1944 р. (СБУ, 15497).

Откидач Ганна Василівна, 1922 р. н., с. Митченки Батуринського р-ну Чернігівської обл. Українка, освіта 10 кл., вчителька. Прож. с. Осницьк Клесівського р-ну. Заарешт. 4 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 14-15 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла 6 березня 1950 р. в Озерлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 червня 1993 р. (СБУ, 13280, т. 1-2).

Отрода Василь Михайлович, 1927 р. н., с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Заарешт. 2 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 24 січня 1948 р. на 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 березня 1993 р. (ДАРО, 5425).

Отрода Клим Якович, 1913 р. н., с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Заарешт. 5 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 6 вересня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2146).

Отрода Михайло Андрійович, 1901 р. н., с. Мульчиці Володимирецького р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 52 зсп 11 зсб. Прож. м. Богодухів Харківської обл. Заарешт. 4 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Постановою ОН при НКВС СРСР від 12 вересня 1944 р. справу направлено на дослідування в УНКДБ у Рівненській обл. Помер 23 січня 1945 р. у тюрмі №1 м. Харків УНКВС у Харківській обл. Постановою ВКР «Смерш» 11 зсб від 27 січня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою УСБУ у Рівненській обл. від 31 березня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12154).

Отрода Семен Якович, 1913 р. н., с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Заарешт. 2 червня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 5 липня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 9 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 19 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 лютого 1992 р. (СБУ, 7222).

Отто Едвард Августович, 1916 р. н., кол. Кадиш Дубенського п-ту. Німець, освіта початкова, військовополонений. Заарешт. 31 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ

7 гвардійської армії 7 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1993 р. (СБУ, 12343).

Отупор Іван Сидорович, 1921 р. н., с. Берестя Дубровицького р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Берестя Дубровицького р-ну. Заарешт. 13 квітня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 липня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 19 березня 1955 р. вирок скасовано, справу направлено на новий розгляд зі стадії попереднього слідства. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 червня 1955 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1188).

Отупор Семен Корнійович, 1924 р. н., с. Берестя Дубровицького р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Берестя Дубровицького р-ну. Заарешт. 17 лютого 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 травня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 17 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6054).

Охмак Степан Миколайович, 1927 р. н., с. Біле Висоцького р-ну. Українець, освіта початкова, робітник ліспромгоспу. Прож. с. Біле Висоцького р-ну. Заарешт. 27 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 2 жовтня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10423).

Охмак Уляна Кононівна, 1917 р. н., с. Біле Висоцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Біле Висоцького р-ну. Заарешт. 3 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 17 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 листопада 1991 р. (СБУ, 5634).

Охманович Чеслав Вікентійович, 29 березня 1888 р. н., с. Рокитне Васильківського п-ту Київської губ. Поляк, закінчив 5 кл. Рівненського реального училища, землемір Корецького цукрового заводу. Прож. м. Корець Рівненської обл. Заарешт. 15 січня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС м. Шахти Ростовської обл. від 14 жовтня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1314).

Охотинський Михайло Юзефович, 1901 р. н., с. Імьолкі Гнєзненського п-ту Познанського воєв. (Польща). Поляк, освіта 7 кл., сержант батальйону Корпусу охорони прикордоння, на момент арешту – без певних занять. Прож. с. Малинськ Березнівського р-ну. Заарешт. 3 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 листопада 1989 р. (ДАРО, 900).

Охотський Іван Максимович, 1915 р. н., с. Лозова Шаргородського р-ну Вінницької обл. Українець, освіта 4 кл., завідуючий гаражем міської контори зв'язку. Прож. м. Рівне, вул. Гранична, 37. Заарешт. 28 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 лютого 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 10 жовтня 1950 р. у Дальбуду. Постановою президії Рівненського облсуду від 24 вересня

1969 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3360).

Охремов Василь Антонович, 1904 р. н., с. Велихів Володимирецького р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 3 батальйону 664 сп 130 сд 28 армії. Заарешт. 7 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ БілВО 7 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 квітня 1954 р. Ухвалою ВК ВС СРСР від 20 березня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 3183).

Охримович Олександр Андрійович, 1925 р. н., с. Підгайці Млинівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Підгайці Млинівського р-ну. Заарешт. 25 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 30 травня 1954 р. Вдруге заарешт. 17 жовтня 1961 р. Прож. у м. Дубно Рівненської обл., працював каменярем дитячого будинку №1. Обвинувач. за ст. 62 ч. 2 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 8 січня 1962 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою Зубово-Полянського райсуду Мордовської АРСР від 4 січня 1967 р. звільн. достроково 30 травня 1967 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. у першій справі – від 31 січня 1992 р.; у другій справі – від 3 травня 1993 р. (СБУ, 6669, 12849).

Охримчук Надія Борисівна, 1924 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українка, освіта 6 кл., селянка. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 27 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24-25 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 грудня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 листопада 1991 р. (СБУ, 7700, т. 1-2).

Охримчук Сергій Йонович, 1926 р. н., с. Білашів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Білашів Мізоцького р-ну. Заарешт. 26 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 5 березня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 травня 1992 р. (ДАРО, 5600).

Охримчук Степан Федорович, 1904 р. н., с. Золочівка Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Більче Демидівського р-ну. Заарешт. 8 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 13-14 червня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 червня 1941 р. у тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1991 р. (ДАРО, 3323, СБУ, 5811).

Охрим'юк Марія Григорівна, 1930 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 28 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24-25 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС УРСР від 19 травня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 14 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 січня 1992 р. (СБУ, 7700, т. 1-2).

Очеретович Анастасія Харитонівна, 1926 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українка, освіта 6 кл., селянка.

Прож. с. Користь Межиріцького р-ну. Заарешт. 8 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 21 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 25 вересня 1946 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (СБУ, 16454оф).

Очеретович Анатолій Петрович, 1928 р. н., с. Новомильськ Здолбунівського р-ну. Українець, робітник радгоспу. Прож. с. Новомильськ Здолбунівського р-ну. Заарешт. 13 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 18 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 березня 1993 р. (СБУ, 14762).

Очеретович Іван Харитонович, 1920 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 69 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 8 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 26 лютого 1952 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 15 липня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4593).

Очко Григорій Трохимович, 1926 р. н., с. Деражне Рівненської обл. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 2 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 липня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 вересня 1993 р. (СБУ, 14272).

Очко Олександр Якимович, 1902 р. н., с. Деражне Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. с. Деражне Рівненської обл. Заарешт. 23 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 17 грудня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 29 березня 1956 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 26 лютого 1996 р. (СБУ, 15845).

Ошатюк Василь Климович, 1912 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 295 гсп 96 гсд. Заарешт. 15 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 20 серпня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3577-3578).

Ошурко Олександр Панасович, 1920 р. н., с. Полонне Рафалівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 12 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Помер 11 травня 1946 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 червня 1994 р. (ДАРО, 5776).

Ошурко Павло Данилович, 1924 р. н., с. Полонне Рафалівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. ст. 16-54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 16 квітня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 травня 1989 р. (ДАРО, 108).

Ошурко Семен Гнатович, 1888 р. н., с. Борове Морочненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Борове Морочненського р-ну. Заарешт. 5 травня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Постановою УНКВС у Сталінградській обл. від 15 вересня 1941 р. як польський громадянин з-під варти звільн. 17 вересня 1941 р. Постановою УСБУ у Рівненській обл. від 24 листопада 1995 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15786).

Ошурко Федір Панасович, 1923 р. н., с. Полонне Рафалівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ВКР «Смерш» 6 зсб від 8 грудня 1944 р. справу припинено у зв'язку з визнанням заарештованого душевнохворим. (ДАРО, 2336).

Ошурко Яків Тихонович, 1911 р. н., с. Полонне Рафалівського р-ну. Українець, освіта початкова, червоноармієць 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Помер у тюрмі №1 м. Ворошиловград УНКВС у Ворошиловградській обл. (дата смерті не встановлена). Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 1 серпня 1994 р. (ДАРО, 5794).

П

Пабін Софія Сильвестрівна, 24 липня 1911 р. н., м. Реєжіца (Резекне, Латвія). Латишка, освіта 7 кл., швачка Клесівської швейної майстерні. Прож. смт. Клесів, вул. Шкільна, 62. Заарешт. 13 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-10 ч. 2 КК УРСР. Вироком ВТ військ НВКС Рівненської обл. від 5 лютого 1946 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 80).

Павелко Євдокія Макарівна, 1903 р. н., с. Квасилів Український Рівненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Квасилів Український Рівненського р-ну. Заарешт. 19 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 3 вересня 1947 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 11954).

Павелко Йосиф Францович, 1913 р. н., с. Завидів Чеський Острозького р-ну. Чех, освіта 7 кл., демобілізований. Прож. м. Здолбунів, вул. Піонерська, 14. Заарешт. 13 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 серпня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 1 жовтня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 січня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3290).

Павельський Іван Михайлович, 1918 р. н., с. Хотин Козинського р-ну. Українець, червоноармієць 2 будівельної роти при Управлінні військово-будівельних робіт №263. Заарешт. 17 грудня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ Ульяновського гарнізону 8 липня 1942 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 травня 1996 р. (СБУ, 15939).

Павельчик Казимир Войцехович, 15 січня 1916 р. н., м. Лодзь (Польща). Поляк, письменний, селянин-осадник. Прож. х. Траугутовка с. Мульчиці Сарненського п-ту. Заарешт. 24 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою Сарненського ПВ НКВС від 19 січня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2671).

Павельчук Микола Маркович, 1928 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 28 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 липня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6934).

Павєльєв Іван Васильович, 1922 р. н., с. Кочєтовка Головінщінського р-ну Пензенської обл. (Росія). Росіянин, освіта 8 кл., начальник Млинівської райконтори зв'язку. Прож. смт. Млинів Рівненської обл. Заарешт. 2 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 12 січня 1946 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 січня 1993 р. (СБУ, 12058).

Павленко Максим Іванович, 1897 р. н., с. Тепениця Олевського п-ту Волинської губ. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Борове Кисорицької гм. Сарненського п-ту. Заарешт. 5 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-6 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівнен-

ській обл. від 3 жовтня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 4 жовтня 1940 р. Вдруге заарешт. 23 серпня 1947 р. На той час прож. с. Дерть Рокитнівського р-ну, об'їзний у лісництві. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 2 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС УО від 19 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 2 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (ДАРО, 3176, СБУ, 10432).

Павлик Стефан Томашович, 1900 р. н., с. Бонковець Козеницького п-ту Радомської губ. (Польща). Поляк, освіта 6 кл., бухгалтер Рафалівської контори «Заготзерно». Прож. с. Нова Рафалівка Рафалівського р-ну. Заарешт. 15 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 2 листопада 1940 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 8968).

Павлишин Олександр Степанович, 1918 р. н., с. Вулька Холопська Людвипільського р-ну. Українець, рядовий 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 18 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 19 листопада 1951 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 28 березня 1996 р. (СБУ, 15862).

Павлишин Петро Нестерович, 1929 р. н., с. Колодязне Сосновського р-ну. Українець, освіта 6 кл., колгоспник. Прож. с. Колодязне Сосновського р-ну. Заарешт. 17 червня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 31 липня 1952 р. на 10 ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1992 р. (СБУ, 6638).

Павлишин Степан Олексійович, 1900 р. н., с. Гонораткa Теслугівської вол. Дубенського п-ту. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Костянтинівка Сарненського р-ну. Заарешт. 20 січня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 3 жовтня 1946 р. у Понишському ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 листопада 1991 р. (СБУ, 5927).

Павлишин Трохим Олексійович, 1926 р. н., с. Вулька Холопська Людвипільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Вулька Холопська Людвипільського р-ну. Заарешт. 5 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 6 грудня 1944 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС для подальшої фільтрації. (ДАРО, 2308).

Павлівна Поліна-Ольга Федорівна, 1928 р. н., с. Соколики Турківського р-ну Дрогобицької обл. Українка, освіта 9 кл., вчителька. Прож. с. Іваннє Дубенського р-ну. Заарешт. 23 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 травня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 21 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (ДАРО, 5133).

Павліковський Владислав Владиславович, 1884 р. н., с. Яланець Кам'янець-Подільської губ. Поляк, закінчив Одеську гімназію, бургомістр. Прож. м. Корець Рівненської обл. Заарешт.

10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 липня 1989 р. (ДАРО, 473).

Павліковський Сильвестр Йосифович, 10 листопада 1890 р. н., м. Лодзь (Польща). Поляк, закінчив однокласне училище та школу поліції, секретар-канцелярист повітової поліції. Прож. м. Дубно Рівненської обл. Заарешт. 24 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 серпня 1989 р. (ДАРО, 659).

Павлов Григорій Микитович, 1892 р. н., с. Переросля Вербського р-ну. Українець, заступник голови сільради. Прож. с. Перемилівка Острожецького р-ну. Заарешт. 7 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано 25 жовтня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 листопада 1993 р. (СБУ, 15067).

Павлов Карпо Васильович, 1901 р. н., с. Судобичі Дубенського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Остріів Млинівського р-ну. Заарешт. 16 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 березня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 29 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 листопада 1992 р. (СБУ, 10180).

Павлов Петро Семенович, 1922 р. н., с. Почапки Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Почапки Острозького р-ну. Заарешт. 13 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 червня 1992 р. (СБУ, 8773).

Павлов Федір Васильович, 1914 р. н., с. Пашуки Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 148 гсп 50 гсд. Заарешт. 14 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 лютого 1945 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 13 травня 1952 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 3 травня 1995 р. (ДАРО, 5813).

Павлов Яків Прокопович, 1898 р. н., с. Переросля Вербського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. кол. Щаслива Острііївської сільради Млинівського р-ну. Заарешт. 23 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 квітня 1942 р. на 3 р. ВТТ умовно, з-під варти звільнено. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 серпня 1989 р. (ДАРО, 480).

Павлова Надія-Анастасія Миколаївна, 1926 р. н., х. Замлинщина Срібненської сільради Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. х. Замлинщина Червоноармійського р-ну. Заарешт. 20 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 5 березня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 4 травня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4729).

Павлович Анна Францівна, 29 липня 1900 р. н., м-ко Дзюньків Бердичівського п-ту Київської губ. Полька, закінчила

Київську гімназію, домогосподарка. Прож. м. Рівне, вул. Чапаєва, 14, кв. 7. Заарешт. 21 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 10 травня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 13 травня 1940 р. (ДАРО, 2903).

Павлович Казимир Йосифович, 1898 р. н., м. Петріков Мінської губ. (Білорусь). Поляк, освіта початкова, власник млина. Прож. с. Вичівка Дубровицького р-ну. Заарешт. 15 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 серпня 1989 р. (ДАРО, 713).

Павлович Марія Стефанівна, 1919 р. н., м. Житомир. Полька, приватна вчителька. Прож. м. Рівне, вул. Пожарського, 8а. Заарешт. 12 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-13, 109 КК УРСР. Постановою УНКВС у Сталінградській обл. від 26 січня 1942 р. справу припинено, звільнено як польську громадянку. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 15 травня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 13092).

Павлович Юліан Станіславович, 1919 р. н., с. Янів Будзанівського р-ну Тернопільської обл. Поляк, військовослужбовець 771 окремого стрілецького батальйону. Прож. м. Сталінград. Заарешт. 26 квітня 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. виїзною сесією УралВО 29 березня 1943 р. на 10 р. ВТТ і 4 р. позбавлення прав. Ухвалою ВК ВС СРСР від 9 березня 1948 р. невідбутий термін покарання замінено видворенням за межі СРСР. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1994 р. (СБУ, 15474).

Павлович Яніна Климентіївна, 1891 р. н., м. Чернівці. Полька, закінчила Перемишльську учительську гімназію, домогосподарка. Прож. м. Костопіль, вул. Жовтнева, 32. Заарешт. 13 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 26 листопада 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1231).

Павловська Євдокія Семенівна, 1907 р. н., Старокорецькі хутори Корецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. Старокорецькі хутори Корецького р-ну. Заарешт. 27 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 12 вересня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено, підлягала виселенню у східні області СРСР. (ДАРО, 2423).

Павловська Пелагея Пилипівна, 1918 р. н., Старокорецькі хутори Корецького р-ну. Українка, селянка. Прож. Старокорецькі хутори Корецького р-ну. Заарешт. 14 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла 31 серпня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 вересня 1992 р. (СБУ, 9959).

Павловська Феодосія Данилівна, 1926 р. н., с. Кураш Дубровицького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Кураш Дубровицького р-ну. Заарешт. 14 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 березня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 14 грудня

1954 р. Ухвалою СК ВС УРСР від 3 липня 1969 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 5770).

Павловський Андрій Францович, 1922 р. н., м. Рівне. Поляк, учень гімназії. Прож. м. Рівне. Заарешт. 2 листопада 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 грудня 1989 р. (ДАРО, 1081).

Павловський Арсеній Гнатович, 1925 р. н., с. Боярка Млинівського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Боярка Млинівського р-ну. Заарешт. 2 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 30 липня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 3 серпня 1945 р. Постановою прокуратури Рівненської обл. від листопада 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 1340).

Павловський Данило Михайлович, 1907 р. н., с. Жабче Сенкевичівського р-ну Волинської обл. Українець, освіта 6 кл., голова ССТ. Прож. с. Красне Демидівського р-ну. Заарешт. 8 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 січня 1955 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 20 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 2824).

Павловський Дмитро Титович, 1927 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. х. Рів Яполотської сільради Деражненського р-ну. Заарешт. 23 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 29 листопада 1947 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 21 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (ДАРО, 5374).

Павловський Іван Максимович, 1899 р. н., Старокорецькі хутори Корецького р-ну. Українець, сторож к-пу ім. Калініна. Прож. Старокорецькі хутори Корецького р-ну. Заарешт. 27 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 3 грудня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2156).

Павловський Ізид Йосипович, 1903 р. н., с. Битень Ковельського р-ну Волинської обл. Українець, без певних занять. Прож. м. Рівне, вул. Бічна, 8. Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-14 КК УРСР. Засудж. ВТ Українського танкового військового табору 9 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 травня 1994 р. (СБУ, 15483).

Павловський Кирило Нестерович, 1900 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Заарешт. 29 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 січня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. 6 міс. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 12 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1992 р. (СБУ, 7369).

Павловський Микола Іванович, 1929 р. н., с. Корнин Рівненського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Корнин Рівненського р-ну. Заарешт. 6 червня 1947 р. Обвинувач.

за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 вересня 1947 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР від 2 липня 1956 р. термін покарання знижено до 12 р. 6 міс. ВТТ. Звільн. 15 грудня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 11954).

Павловський Миколай Теофілович, квітень 1899 р. н., м. Ківерці Луцького п-ту. Поляк, освіта 6 кл. гімназії, кухар їдальні. Прож. м. Здолбунів, вул. Народовича, 32. Заарешт. 8 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 24 січня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2858).

Павловський Михайло Григорович, 1910 р. н., с. Жалин Деражненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Жалин Деражненського р-ну. Заарешт. 27 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 30 вересня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Постановою пленуму ВС СРСР від 22 березня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено. (СБУ, 654).

Павловський Ростислав Панасович, 1927 р. н., с. Малий Житин Олександрійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., вантажник Шпанівського горілчаного заводу. Прож. с. Малий Житин Олександрійського р-ну. Заарешт. 9 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 січня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 20 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1991 р. (СБУ, 6007).

Павловський Тихон Іванович, 1930 р. н., Старокорецькі хутори Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. Старокорецькі хутори Корецького р-ну. Заарешт. 9 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 20 лютого 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1993 р. (СБУ, 11986).

Павловський Федір Степанович, 1919 р. н., с. Жалин Деражненського р-ну. Українець, червоноармієць 361 сп 156 сд. Прож. м. Одеса. Заарешт. 16 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ Приморської армії 3 серпня 1941 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано 10 серпня 1941 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Південного регіону України від 24 травня 1994 р. (СБУ, 15481).

Павловський Франц Еразмович, 1887 р. н., с. Гільча Здолбунівського р-ну. Поляк, закінчив Рівненське реальне училище, завгосп рибного господарства. Прож. м. Рівне, вул. Дзержинського, 14. Заарешт. 9 грудня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Постановою УНКВС у Сталінградській обл. від 13 вересня 1941 р. справу припинено, звільн. 13 вересня 1941 р. як польський громадянин. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 5 серпня 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5791).

Павловський Хома Олександрович, 1882 р. н., м. Мозир (Білорусь). Поляк, касир Морочненського райвідділу народної освіти. Прож. с. Вулька Річицька Морочненського р-ну. Заарешт.

4 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 21 вересня 1940 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 червня 1993 р. (СБУ, 13243).

Павловський Чеслав Іванович, 4 серпня 1908 р. н., м. Львів. Поляк, закінчив Львівську академію медицини і ветеринарії, районний ветеринар. Прож. смт. Гоща Рівненської обл. Заарешт. 20 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 жовтня 1940 р. на 5 р. ВТТ. Амністований 4 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 липня 1989 р. (ДАРО, 759).

Павлунь Ананій Денисович, 1928 р. н., с. Плоска Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. кол. Адамівка Демидівського р-ну. Заарешт. 23 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 30 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 3 липня 1954 р. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури УРСР від 30 серпня 1991 р. (СБУ, 5319).

Павлунь Анастасія Василівна, 1929 р. н., с. Тараканів Дубенського р-ну Українка, освіта 7 кл., учениця 2 курсу медшколи. Заарешт. 2 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 28 серпня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4279).

Павлунь Микола Денисович, 1930 р. н., с. Плоска Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. кол. Адамівка Демидівського р-ну. Заарешт. 23 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 30 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 25 серпня 1955 р. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури УРСР від 30 серпня 1991 р. (СБУ, 5319).

Павлунь Олександр Васильович, 1913 р. н., с. Радів Млинівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Радів Млинівського р-ну. Заарешт. 8 жовтня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 листопада 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 27 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 8208).

Павлунь Тетяна Денисівна, 1923 р. н., с. Плоска Вербського р-ну. Українка, освіта 4 кл., секретар сільради. Прож. кол. Адамівка Демидівського р-ну. Заарешт. 30 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 січня 1992 р. (СБУ, 6776).

Павлусь Володимир Петрович, 1928 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, утікач-спецпоселенець. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 18 лютого 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 68 ч. 2, 78 ч. 3 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 30 серпня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 21 травня 1955 р. Постановою пленуму ВС УРСР від

20 травня 1994 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15511).

Павлушенко Андрій Савелійович, 1929 р. н., с. Мушні Рокитнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Мушні Рокитнівського р-ну. Заарешт. 29 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 19 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 8653).

Павлушенко Антон Іванович, 1912 р. н., с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Заарешт. 25 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Постановою Рокитнівського РВ НКВС від 3 лютого 1945 р. справу припинено, направлено в спецтабір НКВС для подальшої фільтрації. (СБУ, 1861).

Павлушенко Василь, 1927 р. н., с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Заарешт. 9 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 вересня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9903).

Павлушенко Єлизавета Олексіївна, 1925 р. н., с. Мушні Рокитнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Мушні Рокитнівського р-ну. Заарешт. 2 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 березня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 2 серпня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 квітня 1993 р. (СБУ, 12311).

Павлушенко Лукаш Лукашович, 1926 р. н., с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Заарешт. 9 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9903).

Павлушенко Степанида Олексіївна, 1928 р. н., с. Мушні Рокитнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Мушні Рокитнівського р-ну. Заарешт. 1 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 березня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 7 серпня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 квітня 1993 р. (СБУ, 12311).

Павлушенко Християн Васильович, 1923 р. н., с. Мушні Рокитнівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Мушні Рокитнівського р-ну. Заарешт. 4 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 жовтня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 серпня 1992 р. (СБУ, 9757).

Павлушенко Юрій Олексійович, 1923 р. н., с. Мушні Рокитнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Мушні Рокитнівського р-ну. Заарешт. 2 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 березня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Звільн.

2 лютого 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 березня 1993 р. (СБУ, 12311).

Павлущик Олексій Касянович, 1919 р. н., х. Луги Млинівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 15 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 березня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3532).

Павлюк Аврам Іванович, 1914 р. н., с. Грядки Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Богушівка Острожецького р-ну. Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 жовтня 1944 р. на 20 р. катожних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 квітня 1992 р. (СБУ, 8322).

Павлюк Адам Миколайович, 1922 р. н., кол. Водники Межиріцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянка. Прож. кол. Водники Межиріцького р-ну. Заарешт. 5 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 25 січня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 серпня 1992 р. (ДАРО, 5086).

Павлюк Анастасія Яківна, 1925 р. н., с. Козлин Олександрійського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Козлин Олександрійського р-ну. Заарешт. 21 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 17 квітня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5123).

Павлюк Анатолій Олексійович, 1924 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 9 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1992 р. (СБУ, 7867).

Павлюк Андрій Васильович, 1900 р. н., с. Радухівка Клеванського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 168 зсп 6 зсб. Прож. ст. Святогірськ. Заарешт. 4 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4701).

Павлюк Антон Пилипович, 1924 р. н., с. Ільпибоки Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 31 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 липня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 жовтня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3956).

Павлюк Арсентій Іванович, 1905 р. н., с. Осова Дубровицького р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 363 зсп 46 зсб. Прож. ст. Сурок (Марійська АРСР). Заарешт. 7 липня 1944 р. Обвину-

вач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 30 грудня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5258).

Павлюк Борис Мойсейович, 1927 р. н., с. Антопіль Рівненського р-ну. Українець, рядовий в/ч 39485. Прож. м. Саратов (Росія). Заарешт. 14 квітня 1949 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ ПриВО 8 грудня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 вересня 1956 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 24 липня 1996 р. (СБУ, 16041, т. 1-2).

Павлюк Василь Андріанович, 1929 р. н., х. Кургани Полицької сільради Рафалівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. х. Кургани Рафалівського р-ну. Заарешт. 20 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 2 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 вересня 1992 р. (СБУ, 10003).

Павлюк Василь Арсентійович, 1920 р. н., с. Голичівка Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Голичівка Корецького р-ну. Заарешт. 17 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 22 квітня 1942 р. на 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 листопада 1989 р. (ДАРО, 1107-1108).

Павлюк Василь Іванович, 1920 р. н., с. Савчуки Козинського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 10 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Київського гарнізону 6 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 березня 1954 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 21 квітня 1997 р. (СБУ, 16122).

Павлюк Василь Корнійович, 1919 р. н., с. Грядки Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Грядки Вербського р-ну. Заарешт. 20 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 2 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Помер 28 грудня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 серпня 1993 р. (СБУ, 13646).

Павлюк Василь Павлович, 1919 р. н., с. Коршів Мізоцького р-ну. Українець, червоноармієць 53 сп 105 сд. Заарешт. 12 березня 1943 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 17 ск 30 березня 1943 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 30 травня 1996 р. (СБУ, 15936).

Павлюк Василь Теофілович, 1926 р. н., с. Біла Криниця Рівненського р-ну. Українець, рядовий в/ч 45300. Заарешт. 18 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ПрикВО 31 березня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 липня 1992 р. (СБУ, 15092).

Павлюк Віктор Семенович, 1927 р. н., с. Збуж Дережненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Збуж Дережненського р-ну. Заарешт. 7 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР,

ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 січня 1993 р. (СБУ, 11535).

Павлюк Віра Потапівна, 1922 р. н., с. Лукарівка Острожецького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Лукарівка Острожецького р-ну. Заарешт. 13 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла у 1946 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1992 р. (СБУ, 9502).

Павлюк Віталій Федорович, 1929 р. н., с. Залізниця Межиріцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Залізниця Межиріцького р-ну. Заарешт. 18 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 березня 1992 р. (СБУ, 11606).

Павлюк Влас Іванович, 1890 р. н., с. Яневичі Костопільського р-ну. Українець, освіта середня медична, дезінфектор санстанції. Прож. м. Костопіль, вул. Шевченка, 5. Заарешт. 17 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 листопада 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1991 р. (СБУ, 5904).

Павлюк Володимир Савович, 1909 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українець, освіта початкова, залізничний контролер. Прож. м. Сарни, вул. Комінтерна, 36. Заарешт. 11 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 серпня 1989 р. (ДАРО, 686).

Павлюк Галина Федотівна, 1930 р. н., с. Малий Житин Олександрійського р-ну. Українка, освіта 4 кл., колгоспниця к-пу ім. Ворошилова. Прож. с. Малий Житин Олександрійського р-ну. Заарешт. 28 лютого 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 червня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЗакВО від 8 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ без позбавлення прав. Звільн. 25 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (СБУ, 7151).

Павлюк Ганна Василівна, 1930 р. н., с. Хотин Сосновського р-ну. Українка, неписьменна, колгоспниця. Прож. с. Хотин Сосновського р-ну. Заарешт. 24 липня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 5 вересня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 9017).

Павлюк Ганна Павлівна, 1924 р. н., с. Коршів Мізоцького р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Коршів Мізоцького р-ну. Заарешт. 27 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24-25 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення

прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 19 травня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Померла 26 червня 1954 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1992 р. (СБУ, 7700, т. 1-2).

Павлюк Ганна Романівна, 7 січня 1924 р. н., с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Українка, освіта 7 кл., селянка. Прож. с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 6 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Постановою президії Рівненського облсуду від 2 серпня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 269).

Павлюк Ганна Сидорівна, 1919 р. н., с. Кобильня Корецького р-ну. Українка, освіта 6 кл., колгоспниця. Прож. с. Сторожів Корецького р-ну. Заарешт. 14 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 23 квітня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 12 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (ДАРО, 4776).

Павлюк Ганна Тимофіївна, 1926 р. н., с. Пашева Демидівського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Мочулки Клеванського р-ну. Заарешт. 20 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 8577).

Павлюк Дмитро Васильович, 1927 р. н., с. Колесники Гощанського р-ну. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Колесники Гощанського р-ну. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 квітня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення в правах з конфіскацією майна. Звільн. 10 листопада 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 березня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю вини. (СБУ, 8434).

Павлюк Іван Антонович, 1907 р. н., с. Великий Олексин Рівненського р-ну. Українець, робітник цукрозаводу. Прож. с. Великий Олексин Рівненського р-ну. Заарешт. 28 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 13 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 26 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 7 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (СБУ, 13098).

Павлюк Іван Антонович, 1922 р. н., с. Малі Жабокрики Козинського р-ну. Українець, освіта 6 кл., рядовий 1 роти 4 батальйону 21 окремої трофейної бригади. Прож. м. Креммен (Німеччина). Заарешт. 11 вересня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 12 гвардійської танкової дивізії 30 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 2 червня 1955 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 серпня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 2335).

Павлюк Іван Григорович, 1929 р. н., с. Хотин Сосновського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Хотин

Сосновського р-ну. Заарешт. 19 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 24 березня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 18 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10444).

Павлюк Іван Зиновійович, 1930 р. н., с. Коршів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Коршів Мізоцького р-ну. Заарешт. 12 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 листопада 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 квітня 1956 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 15 червня 1956 р. вирок скасовано, справу направлено на новий розгляд. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 6 жовтня 1956 р. справу припинено. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (СБУ, 1985).

Павлюк Іван Йосипович, 1934 р. н., с. Коршів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Коршів Мізоцького р-ну. Заарешт. 12 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 квітня 1950 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4616).

Павлюк Іван Олексійович, 1923 р. н., с. Суйми Мізоцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Суйми Мізоцького р-ну. Заарешт. 22 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 січня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 21 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 4 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (СБУ, 7348).

Павлюк Іван Степанович, 1922 р. н., с. Савчуки Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Савчуки Червоноармійського р-ну. Заарешт. 30 липня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 вересня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 31 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 травня 1992 р. (СБУ, 9829).

Павлюк Іван Феофілович, 1921 р. н., с. Повча Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Повча Вербського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 вересня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 20 квітня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 7 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 лютого 1993 р. (СБУ, 11510).

Павлюк Кас'ян Логвинович, 1924 р. н., с. Кідри Володимирецького р-ну. Українець, освіта початкова, старший інспектор райфінвідділу. Прож. смт. Володимирець Рівненської обл. Заарешт. 4 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 травня 1948 р. на 25 р.

ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (СБУ, 10819).

Павлюк Кирило Корнійович, 1923 р. н., с. Хорупань Млинівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 4 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 11 січня 1945 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 листопада 1993 р. (СБУ, 15063).

Павлюк Леонтій Іванович, 1904 р. н., с. Грядки Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., директор вапняного заводу. Прож. с. Грядки Вербського р-ну. Заарешт. 11 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 8 квітня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено. (СБУ, 713).

Павлюк Лука Родіонович, 1915 р. н., с. Малі Жабокрики Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 88 зап. Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (ДАРО, 5168).

Павлюк Любов Пантелеймонівна, 1930 р. н., с. Миротин Здолбунівського р-ну. Українка, освіта 4 кл., колгоспниця. Прож. с. Миротин Здолбунівського р-ну. Заарешт. 15 лютого 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 травня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 лютого 1958 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9037).

Павлюк Марія Йосипівна, 1923 р. н., с. Забороль Олександрійського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Забороль Олександрійського р-ну. Заарешт. 8 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 листопада 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 листопада 1992 р. (СБУ, 10340).

Павлюк Марта Пилипівна, 1918 р. н., с. Зульня Дубровицького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Зульня Дубровицького р-ну. Заарешт. 6 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 2 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. (СБУ, 11761).

Павлюк Микита Денисович, 1923 р. н., с. Добривода Козинського р-ну. Українець, освіта 4 кл., колгоспник к-пу ім. Калініна. Прож. с. Полуничне Козинського р-ну. Заарешт. 20 лютого 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 квітня 1953 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 2 березня 1956 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 19 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 червня 1992 р. (СБУ, 9018).

Павлюк Микита Іванович, 1914 р. н., с. Осова Дубровицького р-ну. Українець,

освіта 7 кл., рядовий 363 зсп 46 зсб. Прож. ст. Сурок (Марійська АРСР). Заарешт. 7 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС України від 15 грудня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5258).

Павлюк Микола Васильович, 1932 р. н., с. Кам'яниця Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Кам'яниця Вербського р-ну. Заарешт. 6 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 серпня 1947 р. на 7 р. ВТТ. Звільн. 5 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 березня 1992 р. (СБУ, 7445).

Павлюк Микола Іванович, 1932 р. н., с. Козлин Олександрійського р-ну. Українець, малописьменний, селянин, боєць винищувального батальйону. Прож. с. Козлин Олександрійського р-ну. Заарешт. 8 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 23 вересня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 8271).

Павлюк Микола Федорович, 1922 р. н., с. Юзефівка Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Юзефівка Корецького р-ну. Заарешт. 10 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 14 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9884).

Павлюк Михайло Іванович, 1921 р. н., с. Біла Криниця Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 18 квітня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 травня 1994 р. (ДАРО, 5771).

Павлюк Ніна Леонтіївна, 1920 р. н., с. Лукарівка Острожецького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Лукарівка Острожецького р-ну. Заарешт. 13 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 травня 1992 р. (СБУ, 9502).

Павлюк Олександр Миколайович, 1907 р. н., с. Білашів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Білашів Мізоцького р-ну. Заарешт. 26 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 червня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 грудня 1992 р. (СБУ, 10829).

Павлюк Олексій Омелянович, 1928 р. н., с. Кідри Володимирецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Кідри Володимирецького р-ну. Заарешт. 15 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією

майна. Звільн. 17 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (СБУ, 7296).

Павлюк Олена Матвіївна, 1917 р. н., с. Добрятин Млинівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Хорупань Млинівського р-ну. Заарешт. 23 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 29 жовтня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 березня 1993 р. (ДАРО, 5293).

Павлюк Ольга Андріївна, 1915 р. н., с. Пересопниця Рівненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Пересопниця Рівненського р-ну. Заарешт. 18 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 листопада 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 березня 1992 р. (СБУ, 7935).

Павлюк Ольга Миколаївна, 1928 р. н., кол. Водники Межиріцького р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. кол. Водники Межиріцького р-ну. Заарешт. 5 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 25 січня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 серпня 1992 р. (ДАРО, 1173).

Павлюк Ольга Петрівна, 1933 р. н., с. Даничів Межиріцького р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Даничів Межиріцького р-ну. Заарешт. 28 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 6 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 15 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 15 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1991 р. (СБУ, 6990).

Павлюк Павло Каленикович, 1910 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 24 грудня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 серпня 1989 р. (ДАРО, 763).

Павлюк Пантелеймон Аврамович, 1900 р. н., с. Коршів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., колгоспник к-пу ім. Кагановича. Прож. х. Загребля Миротинської сільради Здолбунівського р-ну. Заарешт. 4 квітня 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 червня 1953 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 листопада 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6196).

Павлюк Петро Максимович, 1915 р. н., с. Божкевичі Млинівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Лукарівка Острожецького р-ну. Заарешт. 30 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. у 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1992 р. (СБУ, 9502).

Павлюк Раїса Іллівна, 1927 р. н., с. Зади Млинівського р-ну. Українка, освіта 7 кл., бухгалтер млина №4. Прож. с. Стовпець Вербського р-ну. Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС

Рівненської обл. 14 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 14 грудня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 10 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (СБУ, 7366).

Павлюк Семен Тихонович, 1925 р. н., с. Пісків Костопільського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Пісків Костопільського р-ну. Заарешт. 9 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 серпня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 вересня 1993 р. (СБУ, 14158).

Павлюк Серафима Антонівна, 1926 р. н., с. Коршів Мізоцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Коршів Мізоцького р-ну. Заарешт. 8 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 19 січня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1631).

Павлюк Сергій Михайлович, 1925 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 7 кл., слюсар паровозного депо ст. Здолбунів. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 11 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 3 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1992 р. (СБУ, 7867).

Павлюк Степан Васильович, 1930 р. н., с. Кам'яниця Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Кам'яниця Вербського р-ну. Заарешт. 3 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 серпня 1947 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 20 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 березня 1992 р. (СБУ, 7445).

Павлюк Степан Володимирович, 1922 р. н., с. Кам'яниця Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кам'яниця Вербського р-ну. Заарешт. 25 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 14525).

Павлюк Федір Васильович, 1913 р. н., с. Кургани Костопільського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Кургани Костопільського р-ну. Заарешт. 30 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 5 армії КОВО 26-27 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Врятувався втечею під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 червня 1993 р. (СБУ, 13032).

Павлюк Феодосій Васильович, 1918 р. н., с. Ільпибоки Демидівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 14 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 22 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. від 6 червня 1996 р. (СБУ, 15969).

Павлюк Феодосій Захарович, 1913 р. н., с. Колесники Гощанського р-ну.

Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Колесники Гощанського р-ну. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 квітня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 березня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю злочину. (СБУ, 8434, т. 1-2).

Павлюк Хома Омелянович, 1889 р. н., с. Коршів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Коршів Мізоцького р-ну. Заарешт. 29 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 грудня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС УО вирок скасовано, справу повернуто на нове розслідування зі стадії попереднього слідчтва. Постановою військової прокуратури військ МВС Рівненської обл. від 28 квітня 1947 р. справу припинено, з-під варти звільн. 5 травня 1947 р. (ДАРО, 1931).

Павлюк Яків Степанович, 1890 р. н., с. Козлин Рівненського п-ту. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Козлин Рівненського п-ту. Заарешт. 29 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 грудня 1989 р. (ДАРО, 3687).

Павлюкевич Василь Васильович, 1913 р. н., м. Здолбунів Рівненської обл. Росіянин, закінчив юридичний факультет Львівського університету, юрист, вчитель російської мови. Прож. м. Здолбунів, вул. 1 травня, 25. Заарешт. 4 лютого 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-4 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС КВО 24 травня 1941 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 вересня 1991 р. (СБУ, 5308).

Павлюк-Каленюк Федір Григорович, 1916 р. н., с. Садки Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Садки Острозького р-ну. Заарешт. 24 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 серпня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 вересня 1993 р. (СБУ, 14317).

Павлюк-Мартинюк Ольга Йосипівна, 1900 р. н., с. Коршів Мізоцького р-ну. Українка, колгоспниця к-пу ім. Шверника. Прож. с. Коршів Мізоцького р-ну. Заарешт. 4 грудня 1952 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 30 січня 1953 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 липня 1958 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 липня 1992 р. (СБУ, 9340).

Павлюк-Павловський Сергій Васильович, 1907 р. н., Старокорецькі хутори Рівненського п-ту. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. Старокорецькі хутори Рівненського п-ту. Заарешт. 2 листопада 1929 р. Обвинувач. за ст. 80, 56-24 КК УРСР. Засудж. ОН при колегії ДПУ УРСР 15 травня 1930 р. на 3 р. заслання у Північний край. (ДАРО, 3296).

Павлюсь Стефан Петрович, 1897 р. н., Бендинський п-т Келецької губ. (Польща). Поляк, закінчив Олькушське 2-класне міського училище, старший поліцейський. Прож. м. Рівне, вул. Міцкевича, 9. Заарешт. 16 грудня

1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від липня 1989 р. (ДАРО, 319).

Павлючик Аполон Арсентійович, 1927 р. н., с. Янівка Межиріцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Сапожин Гощанського р-ну. Заарешт. 15 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 9 жовтня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2296).

Павлючук Микола Іванович, 1903 р. н., с. Бояри Володавського п-ту Люблінського воєв. (Польща). Українець, освіта 3 кл., різноробочий. Прож. м. Дубно Рівненської обл. Заарешт. 14 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 16-80, 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 25 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 19 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 листопада 1992 р. (СБУ, 10486).

Павшук Марія Йосипівна, 1916 р. н., с. Молодаво Дубенського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Олибів Дубенського р-ну. Заарешт. 31 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 30 вересня 1949 р. до примусового лікування у Казанській психлікарні. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 грудня 1954 р. вирок скасовано, справу направлено на дослідування. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 7 лютого 1955 р. справу припинено за недоведеністю, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2597).

Пагуба Михайло Іванович, 1908 р. н., с. Карпилівка Червоноармійського р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 10 січня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3569).

Пагубко Борис Петрович, 1913 р. н., м. Червоноармійськ Рівненської обл. Українець, рядовий 1187 сп 358 сд. Заарешт. 13 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 21 армії 4 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 квітня 1961 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 15858).

Пагубко Євген Григорович, 1904 р. н., м. Червоноармійськ Рівненської обл. Українець, рядовий 1187 сп 358 сд. Заарешт. 13 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 21 армії 21 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Помер 14 червня 1945 р. у ВТТ у Горьковській обл. Постановою Військового суду Західного регіону України у м. Львові від 19 березня 1996 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15858).

Пагубко Ілля Дмитрович, 1925 р. н., м. Червоноармійськ Рівненської обл. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. м. Червоноармійськ Рівненської обл. Заарешт. 10 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 28 травня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 листопада 1991 р. (СБУ, 5843).

Падун Ганна Андріївна, 1927 р. н., с. Бродець Дубровицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Бродець Дубровицького р-ну. Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС СРСР від 20 листопада 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 9766).

Падун Олександр Михайлович, 1899 р. н., с. Бродець Дубровицького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Бродець Дубровицького р-ну. Заарешт. 7 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 грудня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 листопада 1991 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7505).

Пажух Людвіг Францович, 15 серпня 1898 р. н., с. Войковіце-Костельне Бендинського п-ту Петроковської губ. (Польща). Поляк, освіта 4 кл., поліцейський. Прож. м. Радом (Польща). Заарешт. 13 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1989 р. (ДАРО, 347).

Пакула Владислав Вавзенецович, 3 грудня 1893 р. н., Конський п-т (Польща). Поляк, без певних занять. Прож. м. Рокитне, вул. Запорізька, 21, кв. 1. Заарешт. 30 січня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 15 березня 1944 р. у Рокитнівській лікарні. Постановою Рокитнівського РВ НКВС від 16 березня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. (СБУ, 13593).

Паладійчук Надія Самуїлівна, 1922 р. н., м. Рівне. Українка, учениця медучилища. Прож. м. Рівне, вул. Стаханова, 8. Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 11 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільн. 20 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 8775).

Паламарчук Ганна Гордіївна, 1929 р. н., с. Цепцевичі Володимирецького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Грицьки Дубровицького р-ну. Заарешт. 18 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 25 вересня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2230).

Паламарчук Ганна Євтухівна, 1920 р. н., с. Рясне Ємільчинського р-ну. Житомирської обл. Українка, освіта 5 кл., курси медсестер, селянка. Прож. с. Козак Корецького р-ну. Заарешт. 21 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Здійснила втечу 16 вересня 1944 р. з КПУ Корецького РВ НКВС. Вдруге заарешт. 15 лютого 1945 р., назвалась Примак Євгенія Петрівна. На той час – медсестра в УПА. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 13 серпня 1945 р. справу припинено з оперативних міркувань. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 26 вересня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3500, 4446).

Паламарчук Георгій Максимович, 1914 р. н., с. Білашів Мізоцького р-ну.

Українець, освіта 4 кл., рядовий 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 21 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4417-4418).

Паламарчук Григорій Митрофанович, 1917 р. н., с. Русивель Гощанського р-ну. Українець, закінчив вечірні курси, селянин. Прож. с. Русивель Гощанського р-ну. Заарешт. 8 серпня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 30 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 26 вересня 1941 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1991 р. (СБУ, 5997).

Паламарчук Зоя Гордіївна, 1931 р. н., с. Грицьки Дубровицького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Грицьки Дубровицького р-ну. Заарешт. 18 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 25 вересня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2230).

Паламарчук Іван Максимович, 1921 р. н., с. Колодязне Сосновського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Колодязне Сосновського р-ну. Заарешт. 14 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 17 серпня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 19 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 травня 1993 р. (СБУ, 12734).

Паламарчук Іван Семенович, 1913 р. н., с. Зозів Рівненського р-ну. Українець, освіта початкова, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 13 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 травня 1946 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ КВО від 16 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 10 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 лютого 1992 р. (СБУ, 7344).

Паламарчук Микола Іванович, 1925 р. н., с. Моквин Березнівського р-ну. Українець, вояк УПА. Прож. с. Моквин Березнівського р-ну. Заарешт. 1 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 лютого 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 грудня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 листопада 1993 р. (СБУ, 15200).

Паламарчук Ольга Олексіївна, 1903 р. н., м. Рівне. Українка, селянка. Прож. с. Русивель Гощанського р-ну. Заарешт. 7 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Померла 9 квітня 1941 р. у КПУ Гощанського РВ НКВС. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 15 травня 1941 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченої. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 15 квітня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12952).

Паламарчук Петро Ананійович, 1901 р. н., с. Крилів Корецького р-ну. Українець, самоук, селянин. Прож. с. Крилів Корецького р-ну. Заарешт. 13 липня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Постановою УНКВС у Сталінградській обл. від 25 січня 1942 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою проку-

ратури Рівненської обл. від 28 грудня 1989 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 1036-1037, 1092).

Паламарчук Сергій Іванович, 1929 р. н., с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Заарешт. 27 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 січня 1951 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1992 р. (ДАРО, 4936).

Паламарчук Степан Григорович, 1929 р. н., с. Ясениничі Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Ясениничі Рівненського р-ну. Заарешт. 31 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 травня 1949 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 жовтня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3907).

Паламарчук Степан Пилипович, 1927 р. н., с. Перенятин Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий в/ч 26759. Прож. м. Ленінакан (Вірменія). Заарешт. 24 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ в/ч 19295 22 березня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 25 листопада 1950 р. вирок скасовано, справу повернуто на дослідування. Постановою контррозвідки МДБ в/ч 28760 від 26 грудня 1951 р. справу припинено. Звільн. 10 квітня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1992 р. (СБУ, 8121).

Паламарчук Трохим Андрійович, 1925 р. н., с. Русивель Гощанського р-ну. Українець, червоноармієць 152 гсп 50 гсд. Заарешт. 4 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 28 армії 1 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 березня 1954 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 3 березня 1995 р. (СБУ, 15686).

Паламарчук Устим Андрійович, 1901 р. н., с. Стара Рафалівка Рафалівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Стара Рафалівка Рафалівського р-ну. Заарешт. 10 вересня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 31 жовтня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 грудня 1991 р. (СБУ, 7223).

Паламарчук Феодосій Іванович, 1925 р. н., с. Янківці Лановецького р-ну Тернопільської обл. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 3 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 жовтня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 листопада 1993 р. (СБУ, 15053).

Паленко Павло Миколайович, 1926 р. н., м. Дубровиця Рівненської обл. Українець, робітник Дубровицького цегельного заводу. Прож. м. Дубровиця Рівненської обл. Заарешт. 28 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 61 армії 30 червня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 28 вересня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1992 р. (СБУ, 10342).

Палій Дмитро Давидович, 1896 р. н., с. Добрятин Млинівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 83 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 30 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» ПКВО від 31 липня 1944 р. справу припинено, направлено у спецтабір №048 м. Шахти для фільтрації. (ДАРО, 3290).

Палій Захар Савович, 1922 р. н., с. Річиця Висоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Річиця Висоцького р-ну. Заарешт. 20 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 вересня 1993 р. (СБУ, 14319).

Палій Надія Гуріївна, 1925 р. н., с. Війниця Демидівського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Війниця Демидівського р-ну. Заарешт. 17 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 жовтня 1991 р. (СБУ, 5699).

Палій Олександр Іванович, 1927 р. н., с. Будераж Вербського р-ну. Українець, червоноармієць в/ч 95971. Заарешт. 1 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ в/ч 16651 9 листопада 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ДалВО від 11 січня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ. Звільн. 11 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1994 р. (СБУ, 15285).

Палій Олександр Семенович, 1913 р. н., с. Річиця Висоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Річиця Висоцького р-ну. Заарешт. 29 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 січня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 25 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 7 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 червня 1992 р. (СБУ, 11591).

Палій Олександра Трохимівна, 1905 р. н., с. Річиця Висоцького р-ну. Українка, колгоспниця. Прож. х. Волиця Річицької сільради Висоцького р-ну. Заарешт. 25 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 травня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 5 червня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 14 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 березня 1993 р. (СБУ, 12359).

Палій Пантелеймон Давидович, 1901 р. н., с. Добрятин Млинівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 83 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 15 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3895-3896).

Палій Потап Іванович, 1923 р. н., с. Річиця Висоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Річиця Висоцького р-ну. Заарешт. 1 серпня

1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 серпня 1992 р. (ДАРО, 5113).

Палійчук Сава Данилович, 1903 р. н., с. Бондарі Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Ясенівка Дубенського р-ну. Заарешт. 24 квітня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 травня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 29 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12694).

Палійчук Христина Якимівна, 1901 р. н., с. Ступно Мізоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Ясенівка Дубенського р-ну. Заарешт. 11 травня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 травня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12694).

Паліюк Микола Устинович, 1926 р. н., с. Сосновиця Парчівського п-ту Люблінського воєв. (Польща). Українець, освіта 7 кл., рядовий 332 окремого будівельного батальйону. Заарешт. 29 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР. Засудж. ВТ МВО 22 грудня 1949 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком Головної військової прокуратури СРСР від 20 вересня 1991 р. (СБУ, 5484).

Палка Андрій Петрович, 1907 р. н., с. Козлов Меховського п-ту Келецької губ. (Польща). Поляк, освіта 4 кл., листоноша контори зв'язку. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 31 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 26 листопада 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1565).

Палька Ян Янович, 1899 р. н., с. Бендинський п-т Петроковської губ. (Польща). Поляк, закінчив реальне училище, військовополонений. Прож. смт. Гоща Рівненської обл. Заарешт. 27 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Волинської обл. 6 лютого 1941 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 21 червня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 212).

Пальона Іван Семенович, 1904 р. н., с. Підлипки Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Підлипки Червоноармійського р-ну. Заарешт. 10 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1992 р. (СБУ, 10910).

Пальона Микола Семенович, 1910 р. н., с. Підлипки Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Підлипки Червоноармійського р-ну. Заарешт. 25 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 27 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1992 р. (ДАРО, 5155).

Пальона Федір Трохимович, 1922 р. н., с. Підлипки Червоноармійського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Підлипки Червоноармійського р-ну. Заарешт. 11 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10 ч. 2

КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 квітня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 8035).

Пальчак Іван Васильович, 1928 р. н., с. Котів Бережанського р-ну Тернопільської обл. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Котів Бережанського р-ну. Заарешт. 22 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацію майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7348).

Пальчевська Варвара Петрівна, 1928 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Кунин Мізоцького р-ну. Заарешт. 11 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 жовтня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 4 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 8203).

Пальчевська Галина Михайлівна, 1925 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 23 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1992 р. (СБУ, 11020).

Пальчевська Любов Панасівна, 1923 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Кунин Мізоцького р-ну. Заарешт. 11 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю вини. (ДАРО, 4297).

Пальчевська Тетяна Ільківна, 1910 р. н., м. Корець Рівненської обл. Українка, неписьменна, селянка. Прож. м. Корець Рівненської обл. Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Корецького РВ НКВС від 4 жовтня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 1668).

Пальчевська Христина Назарівна, 1911 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 28 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 листопада 1947 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10526).

Пальчевський Василь Данилович, 1916 р. н., с. Лідаво Здолбунівського р-ну. Українець, освіта початкова, робітник 5 дистанції 2 околотку ст. Здолбунів. Прож. с. Лідаво Здолбунівського р-ну. Заарешт. 14 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКВС Ковельської залізниці від 18 липня 1945 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС для фільтрації. (ДАРО, 2481).

Пальчевський Володимир Іванович, 1909 р. н., м. Корець Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., без певних занять. Прож. м. Корець Рівненської обл. Заарешт. 3 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Вироком Рівненського облсуду від 25 березня 1949 р. виправдано. Звільн. 7 липня 1949 р. (СБУ, 48).

Пальчевський Володимир Михайлович, 1925 р. н., м. Кременець Тернопільської обл. Українець, освіта 5 кл., без певного місця проживання. Заарешт. 9 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 червня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 листопада 1992 р. (СБУ, 10268).

Пальчевський Іван Трифонович, 24 червня 1904 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, освіта середня, начальник штабу окремого саперного батальйону 62 сд, капітан. Прож. м. Біла Церква, вул. Підвальна, 40. Заарешт. 13 травня 1938 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-6, 54-9, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 липня 1939 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою ВТ КВО від 1 жовтня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3485).

Пальчевський Костянтин Дмитрович, 1918 р. н., с. Басів Кут Рівненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 5 батареї 2 дивізіону 43 корпусного артилерійського полку. Прож. м. Ржев (Росія). Заарешт. 4 серпня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 31 армії 15 серпня 1941 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. у 1951 р. Реабіл. висновком військової прокуратури МВО від 27 червня 1992 р. (СБУ, 9393).

Пальчевський Леонтій Данилович, 1931 р. н., с. Лідаво Здолбунівського р-ну. Українець, член ВЛКСМ, учень 10 кл. Здовбицької СШ. Прож. с. Лідаво Здолбунівського р-ну. Заарешт. 6 червня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-10, 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 липня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою СК ВС УРСР від 29 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 січня 1992 р. (СБУ, 6875).

Пальчевський Микола Онисимович, 1918 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 16 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 липня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 9 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1993 р. (СБУ, 12445).

Пальчевський Олександр Філаретович, 1927 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Кунин Мізоцького р-ну. Заарешт. 2 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 жовтня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 10 листопада 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю вини у здійсненні злочину.(СБУ, 9271).

Пальчевський Палладій Севастянович, 1888 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українець, освіта початкова, робітник млина. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 19 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС УРСР від 7 вересня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 2833).

Пальчевський Степан Климович, 1898 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Кунин Мізоцького р-ну. Заарешт. 28 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 18 лютого 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 1275).

Пальчевський Федір Васильович, 1927 р. н., с. Басів Кут Рівненського р-ну. Українець, червоноармієць в/ч 96523. Заарешт. 17 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР. Засудж. ВТ в/ч 12621 1 березня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 3 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. від 10 червня 1996 р. (СБУ, 15975).

Пальчевський-Дрозд Іван Климович, 1918 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Кунин Мізоцького р-ну. Заарешт. 22 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 5-33 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 31 грудня 1949 р. на 10 р. заслання у Красноярський край. Постановою ЦК з перегляду справ від 3 жовтня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. Звільн. 8 жовтня 1955 р. (ДАРО, 1841).

Палюх Ян Янович, 1920 р. н., с. Домбровиця Білгорайського п-ту Люблінського воєв. (Польща). Поляк, без певних занять. Прож. м. Здолбунів Волинського воєв. Заарешт. 20 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Помер 3 травня 1940 р. у тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Постановою Здолбунівського РВ НКВС від 8 травня 1940 р. справу припинено у зв'язку зі смертю. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 травня 1991 р. справу припинено за відсутністю події злочину. (СБУ, 12961).

Палямар Василь Фадейович, 1901 р. н., с. Хотин Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 15 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 22 липня 1944 р. на 7 р. ВТТ. Помер у ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 вересня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 805).

Палямар Іван Степанович, 1923 р. н., с. Хотин Козинського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Помер 10 листопада 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 жовтня 1992 р. (ДАРО, 5197).

Палямар Олександра Оксентіївна, 1921 р. н., с. Хотин Козинського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Хотин Козинського р-ну. Заарешт. 23 лютого 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 16 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 29 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 березня 1992 р. (СБУ, 7668).

Палямар Павло Степанович, 1925 р. н., с. Хотин Козинського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 29 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня

1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ СибВО від 1 липня 1958 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3222).

Пампушик Георгій Гнатович, 1926 р. н., с. Острівці Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Острівці Володимирецького р-ну. Заарешт. 10 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Помер 26 вересня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 вересня 1993 р. (СБУ, 13886).

Панасов Петро Миколайович, 1923 р. н., с. Варковичі Дубенського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 18 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 липня 1993 р. (СБУ, 13539).

Панасюк Андрій Єфремович, 1927 р. н., с. Студянка Вербського р-ну. Українець, освіта 1 кл., вояк УПА, перебував на нелегельному становищі. Заарешт. 27 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 липня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт. Помер 19 січня 1955 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 вересня 1993 р. (СБУ, 14278).

Панасюк Василь Васильович, 1923 р. н., с. Мушкатівка Борщівського р-ну Тернопільської обл. Українець, освіта 5 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 20 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 лютого 1993 р. (СБУ, 11672).

Панасюк Василь Григорович, 1932 р. н., с. Грозів Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Грозів Острозького р-ну. Заарешт. 15 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 листопада 1947 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1991 р. (СБУ, 6589).

Панасюк Василь Денисович, 1921 р. н., х. Дубенські Острозького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. х. Дубенські Острозького р-ну. Заарешт. 17 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 1 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 29 квітня 1945 р. у Норильлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 14486).

Панасюк Василь Карпович, 1909 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 18 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 січня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 березня

1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3568).

Панасюк Володимир Мефодійович, 1925 р. н., с. Надчиці Острожецького р-ну. Українець, освіта 6 кл., рядовий 42 зсп 15 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4581-4582).

Панасюк Галина Анастасівна, 1929 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українка, освіта 6 кл., селянка. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 15 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 березня 1992 р. (СБУ, 7867).

Панасюк Галина Онопріївна, 1926 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 3 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 липня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 25 лютого 1960 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 березня 1992 р. (СБУ, 9901).

Панасюк Ганна Кіндратівна, 1925 р. н., с. Дерев'янче Острозького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Дерев'янче Острозького р-ну. Заарешт. 16 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 квітня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 14507).

Панасюк Ганна Федотівна, 1926 р. н., с. Ужинець Млинівського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Олександрівка Млинівського р-ну. Заарешт. 7 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 лютого 1992 р. (СБУ, 8777).

Панасюк Георгій Петрович, 1930 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, учень 8 кл. Здовбицької СШ. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 27 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 18 червня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 лютого 1992 р. (ДАРО, 4907).

Панасюк Гнат Панасович, 1912 р. н., с. Повча Вербського р-ну. Українець, секретар сільради. Прож. х. Миколаївка Повчанської сільради Вербського р-ну. Заарешт. 29 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 23 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 травня 1993 р. (СБУ, 12999).

Панасюк Григорій Степанович, 1915 р. н., с. Дерев'янче Острозького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Дермань Перша Мізоць-

кого р-ну. Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 2 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 16 січня 1945 р. у Норильлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 березня 1992 р. (СБУ, 7581).

Панасюк Євгенія Дмитрівна, 1924 р. н., с. Ярославичі Острожецького р-ну. Українка, освіта 5 кл., приймальниця молока. Прож. с. Ярославичі Острожецького р-ну. Заарешт. 15 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (СБУ, 7221).

Панасюк Євдокія Улянівна, 1930 р. н., с. Підбрусень Млинівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Підбрусень Млинівського р-ну. Заарешт. 27 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 серпня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 9 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (ДАРО, 4583).

Панасюк Іван Васильович, 1920 р. н., с. Краснополька Козинського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 101 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 2 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 грудня 1976 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5801-5802).

Панасюк Іван Гаврилович, 1926 р. н., с. Буща Дубенського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 16 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 лютого 1945 р. до ВМП – розстрілу. Постановою ПВР СРСР від 14 березня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 березня 1958 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 1 квітня 1958 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 липня 1992 р. (СБУ, 9439).

Панасюк Іван Данилович, 1918 р. н., х. Дубенські Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кураж Острозького р-ну. Заарешт. 20 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 серпня 1993 р. (СБУ, 13700).

Панасюк Іван Йосипович, 1910 р. н., с. Новомалин Острозького р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 7 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 квітня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 943).

Панасюк Іван Лаврентійович, 1914 р. н., с. Ставрів Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія).

Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО 16 липня 1958 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3438).

Панасюк Іванна Охрімівна, 1922 р. н., с. Студянка Вербського р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Студянка Вербського р-ну. Заарешт. 26 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 6117).

Панасюк Ірина Йосипівна, 1910 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, колгоспниця к-пу ім. Ворошилова. Прож. с. Зносичі Сарненського р-ну. Заарешт. 26 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 14 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 21 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 березня 1992 р. (СБУ, 7977).

Панасюк Ісак Іванович, 1886 р. н., с. Немовичі Сарненського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Немовичі Сарненського р-ну. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Українського танкового військового табору 10 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Помер 15 червня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 серпня 1993 р. (СБУ, 13739).

Панасюк Ксенія Антонівна, 1927 р. н., с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Українка, освіта 6 кл., поштовий агент. Прож. с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 серпня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС УО від 7 травня 1946 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 15 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1991 р. (СБУ, 6275).

Панасюк Кузьма Григорович, 1922 р. н., с. Грозів Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 9 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 січня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4438).

Панасюк Матвій Васильович, 1903 р. н., с. Великі Жабокрики Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 101 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 22 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» ОрлоВО від 15 березня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3270).

Панасюк Микола Андрійович, 1931 р. н., с. Богушівка Острожецького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Богушівка Острожецького р-ну. Заарешт. 23 лютого 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ

військ МВС Рівненської обл. 13 березня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 лютого 1992 р. (СБУ, 7214).

Панасюк Микола Захарович, 1919 р. н., с. Голишів Клеванського р-ну. Українець, студент державного університету ім. Франка. Прож. м. Львів. Заарешт. 29 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 серпня 1947 р. на 7 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 вересня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1994 р. (СБУ, 15422).

Панасюк Микола Онуфрійович, 1928 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 9 кл., селянин. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 15 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 11 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1992 р. (СБУ, 7867).

Панасюк Микола Павлович, 1914 р. н., с. Бокійма Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Бокійма Демидівського р-ну. Заарешт. 18 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 1 квітня 1954 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 22 вересня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено. (ДАРО, 3235).

Панасюк Микола Павлович, 1920 р. н., с. Коблин Млинівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 46 зсп 15 зсб. Прож. ст. Садова Сталінградської обл. (Росія). Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4726).

Панасюк Михайло Іванович, 1926 р. н., с. Птича Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Птича Вербського р-ну. Заарешт. 16 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 червня 1992 р. (СБУ, 9439).

Панасюк Михайло Парфенович, 1915 р. н., с. Буща Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Буща Мізоцького р-ну. Заарешт. 15 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 лютого 1992 р. (СБУ, 7268).

Панасюк Ніл Семенович, 1912 р. н., с. Бокійма Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., колгоспник. Прож. с. Бокійма Демидівського р-ну. Заарешт. 4 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1992 р. (СБУ, 7003).

Панасюк Олександр Антонович, 1911 р. н., с. Надчиці Острожецького р-ну. Українець, малописьменний,

червоноармієць 42 зсп 15 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» ПКВО від 18 липня 1944 р. справу припинено, направлено у спецтабір №048 НКВС СРСР для перевірки. (ДАРО, 2596).

Панасюк Олександр Миколайович, 1909 р. н., с. Ужинець Млинівського р-ну. Поляк, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Ужинець Млинівського р-ну. Заарешт. 22 липня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 25 листопада 1940 р. на 6 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 червня 1993 р. (СБУ, 13247).

Панасюк Олександр Парфенович, 1925 р. н., с. Буща Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Буща Мізоцького р-ну. Заарешт. 30 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 березня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1992 р. (СБУ, 6247).

Панасюк Олександр Тихонович, 1902 р. н., с. Коростятин Тучинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Коростятин Тучинського р-ну. Заарешт. 2 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 січня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 серпня 1993 р. (СБУ, 14050).

Панасюк Омелян Петрович, 1911 р. н., с. Дуліби Дубенського р-ну. Українець, освіта 1 кл., рядовий 368 зсп. Прож. м. Самарканд (Узбекистан). Заарешт. 17 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Помер 14 травня 1945 р. у тюрмі №2 м. Самарканд. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4124).

Панасюк Павло Ісакович, 1911 р. н., с. Немовичі Сарненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Немовичі Сарненського р-ну. Заарешт. 12 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 жовтня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 квітня 1993 р. (СБУ, 12443).

Панасюк Панас Порфирович, 1919 р. н., с. Ужинець Млинівського р-ну. Українець, письменний, селянин. Прож. с. Ужинець Млинівського р-ну. Заарешт. 7 березня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 9-11 червня 1941 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 7 червня 1942 р. у тюрмі №2 м. Астрахань УНКВС у Сталінградській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 квітня 1992 р. (СБУ, 8279, т. 1-2).

Панасюк Парфен Григорович, 1910 р. н., с. Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 16 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Етапований помилково 23 грудня 1944 р. у спецтабір НКВС м. Печора. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл.

від 10 вересня 1964 р. справу припинено у зв'язку зі зміною обстановки. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 12 липня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 6795).

Панасюк Савета Леонтіївна, 1921 р. н., с. Глинне Рівненського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Глинне Рівненського р-ну. Заарешт. 10 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла 12 квітня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1992 р. (СБУ, 13704).

Панасюк Сафоній Захарович, 1928 р. н., с. Голишів Клеванського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 28 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 15422).

Панасюк Семен Володимирович, 1924 р. н., смт. Демидівка Рівненської обл. Українець, освіта 6 кл., рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 17 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4432).

Панасюк Семен Федотович, 1913 р. н., с. Плоске Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Плоске Острозького р-ну. Заарешт. 22 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 січня 1955 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 6 червня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 2684).

Панасюк Софія Аврамівна, 1926 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 18 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 липня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 11964).

Панасюк Степан Карпович, 1912 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 18 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 січня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 березня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3568).

Панасюк Степан Миронович, 1893 р. н., с. Тараканів Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Тараканів Дубенського р-ну. Заарешт. 13 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 січня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 6 березня 1945 р.

ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1994 р. (СБУ, 15287).

Панасюк Степан Федорович, 1920 р. н., с. Буща Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 28 зсп 12 зсб. Прож. ст. Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 23 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 жовтня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5139).

Панасюк Тимофій Іванович, 1929 р. н., с. Стара Миколаївка Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., помічник машиніста Смизького деревообробного комбінату. Прож. с. Стара Миколаївка Вербського р-ну. Заарешт. 3 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 січня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 8 березня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ. Звільн. 2 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 жовтня 1991 р. (СБУ, 5703).

Панасюк Тимофій Степанович, 1926 р. н., с. Ужинець Млинівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 25 червня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 грудня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1993 р. (СБУ, 13445).

Панащук Андрій Романович, 1926 р. н., с. Ступно Мізоцького р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Ступно Мізоцького р-ну. Заарешт. 18 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1991 р. (СБУ, 5888).

Панащук Мартин Микитович, 1913 р. н., с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 8 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 7 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 січня 1992 р. (СБУ, 6597).

Панащук Микита Матвійович, 1903 р. н., с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 23 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 10 березня 1945 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 лютого 1993 р. (СБУ, 11587).

Панащук Никон Нечипорович, 1913 р. н., с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 7 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2

Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 червня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 4 грудня 1948 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 6 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 грудня 1992 р. (СБУ, 11412).

Панащук Семен Улянович, 1906 р. н., с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 22 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 червня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 4 вересня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 січня 1993 р. (СБУ, 11150).

Панащук Степан Пилипович, 1905 р. н., с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта 1 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 14 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 2 вересня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 липня 1993 р. (СБУ, 13362).

Панащук Харитон Іонович, 1929 р. н., с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 27 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 квітня 1948 р. на 25 р. ВТТ. Ухвалою ВК ВС СРСР від 2 грудня 1953 р. вирок скасовано, справу повернуто на додаткове розслідування. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 1 вересня 1954 р. справу припинено за недоведеністю складу злочину, з-під варти звільнено. (СБУ, 1121).

Панкевич Степан Григорович, 1915 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 168 зсп. Прож. м. Свягірськ. Заарешт. 14 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 7 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4822).

Панкратів Олександр, 1916 р. н., м. Острог Рівненської обл. Українець, освіта 6 кл., червоноармієць 239 сд. Заарешт. 15 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 239 сд 27 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 22 листопада 1949 р. на будівництві 505 (Бурятська АРСР). Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 11007).

Панова Вікторія Антонівна, 1908 р. н., кол. Альфредівка Людвипільського р-ну. Полька, неписьменна, домогосподарка. Прож. м. Костопіль, вул. 1 травня, 25. Заарешт. 11 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Управління ПФТ 048 НКВС м. Шахти Ростовської обл. від 8 грудня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1442).

Пантелей Мотрена Романівна, 1919 р. н., с. Красногородка Богуславського р-ну Київської обл. Українка, освіта 7 кл., працювала за наймом. Прож. с. Яблунівка Молодавської сільради Дубенського р-ну. Заарешт. 9 квітня

1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 11 червня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільн. 12 червня 1948 р. (ДАРО, 1182).

Пантюх Севастіян Іванович, 1912 р. н., с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 38 зсп 18 зсб. Прож. м. Смоленськ (Росія). Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» БілВО від 16 серпня 1944 р. справу припинено за малозначимістю. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3207).

Пантюх Таїсія Марківна, 1927 р. н., с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Українка, освіта 7 кл., фінагент райфінвідділу. Прож. с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 1 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 2 серпня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 269).

Пантюшко Ганна Йосипівна, 1928 р. н., с. Михалківці Острозького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Михалківці Острозького р-ну. Заарешт. 23 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 лютого 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5479).

Пантюшко Демид Степанович, 6 червня 1905 р. н., с. Михалківці Острозького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Бухарів Острозького р-ну. Заарешт. 23 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури рівненської обл. від 28 серпня 1989 р. (ДАРО, 711).

Пантюшко Мирон Степанович, 1883 р. н., с. Михалківці Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Михалківці Острозького р-ну. Заарешт. 23 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 31 травня 1945 р. справу припинено, направлено в спецтабір НКВС для подальшої фільтрації. (ДАРО, 2394).

Пантюшко Сава Андрійович, 1920 р. н., с. Михалківці Острозького р-ну. Українець, освіта 5 кл., закінчив курси землемірів і педагогічні курси, селянин. Заарешт. 9 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 квітня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 березня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю злочину, з-під варти звільн. 6 квітня 1955 р. (СБУ, 1470).

Пантюшко-Ярмолюк Павло Зотович, 1913 р. н., с. Михалківці Острозького р-ну. Українець, завідувач складом райспоживспілки. Прож. м. Острог, вул. Паніна, 14. Заарешт. 8 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 13 вересня 1950 р. справу припинено з оперативних міркувань, з-під варти звільнено. Постановою військової прокуратури Західного регіону України від

8 лютого 1996 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15839).

Панчелюга Григорій Венедиктович, 1916 р. н., с. Дюксин Дерaжненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Бегень Рівненського р-ну. Заарешт. 23 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 31 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9421).

Панчелюга Роман Федорович, 1928 р. н., с. Углище Дерaжненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Углище Дерaжненського р-ну. Заарешт. 12 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 27 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком військової прокуратури ПрикВО від 24 вересня 1991 р. (СБУ, 5358).

Панченко Сергій Якович, 1893 р. н., с. Немиринці Старокостянтинівського п-ту Кам'янець-Подільської губ. Росіянин, закінчив Київську першу гімназію, юридичний факультет Ленінградського університету, приватний нотаріус. Прож. м. Рівне, вул. Словацького, 10. Заарешт. 14 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-4, 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 398).

Панчук Арсентій Андрійович, 1914 р. н., с. Нагоряни Вербського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Нагоряни Вербського р-ну. Заарешт. 1 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 5-33 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 31 грудня 1949 р. на 10 р. заслання у Красноярський край. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 листопада 1989 р. (ДАРО, 3698).

Панчук Артем Давидович, 1908 р. н., с. Нагоряни Вербського р-ну. Українець, освіта 1 кл, селянин. Прож. с. Нагоряни Вербського р-ну. Заарешт. 13 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 квітня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 10785).

Панчук Броніслав Олексійович, 1931 р. н., с. Лопавше Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Лопавше Демидівського р-ну. Заарешт. 9 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 січня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 9 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1991 р. (СБУ, 6173).

Панчук Василь Агафійович, 1912 р. н., с. Берег Вербського р-ну. Українець, червоноармієць 23 окремого будівельного залізнично-колійного батальйону 15 залізничної бригади. Заарешт. 21 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР. Засудж. ВТ 2 корпусу залізничних військ 18 лютого 1947 р. на 6 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 13 квітня 1952 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 16 липня 1996 р. (СБУ, 16030).

Панчук Василь Іванович, 1912 р. н., с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Заарешт. 11 березня 1944 р. Обвинувач. за

ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Острозького РВ НКВС від 30 листопада 1944 р. справу припинено, направлено через райвійськкомат у штрафну частину діючої армії. (ДАРО, 1291).

Панчук Василь Федорович, 1921 р. н., с. Тинне Рівненського р-ну. Українець, освіта 10 кл., червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 25 червня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4504-4506).

Панчук Віктор Іванович, 1888 р. н., с. Постійне Дерaжненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Постійне Дерaжненського р-ну. Заарешт. 4 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Вироком Рівненського облсуду від 24 лютого 1948 р. виправдано за недоведеністю злочину. (СБУ, 12080).

Панчук Володимир Федорович, 1919 р. н., с. Погорільці Дубенського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 549 евакуаційного ветеринарного лазарету. Заарешт. 28 лютого 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 23 армії 25 березня 1942 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Помер 28 березня 1942 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1993 р. (СБУ, 12977).

Панчук Володимир Филимонович, 1920 р. н., с. Малин Демидівського р-ну. Українець, освіта 8 кл., селянин. Прож. с. Малин Демидівського р-ну. Заарешт. 5 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 21 травня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 10 жовтня 1944 р. у Херсонській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 березня 1993 р. (СБУ, 12956).

Панчук Ганна Василівна, 1923 р. н., с. Черниця Корецького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Забара Корецького р-ну. Заарешт. 4 лютого 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 липня 1948 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1993 р. (ДАРО, 5316-5317).

Панчук Ганна Денисівна, 1923 р. н., с. Малеве Демидівського р-ну. Українка, освіта 5 кл, селянка. Прож. с. Малеве Демидівського р-ну. Заарешт. 22 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 лютого 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 березня 1992 р. (СБУ, 8219).

Панчук Георгій Костянтинович, 1931 р. н., с. Берестовець Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., колгоспник к-пу ім. 30-ліття Радянської України. Прож. с. Берестовець Костопільського р-ну. Заарешт. 29 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 жовтня 1948 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 29 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 червня 1992 р. (СБУ, 11302).

Панчук Григорій Іванович, 1928 р. н., с. Садки Острозького р-ну. Українець, вояк УПА, малописьменний, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 30 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 серпня

1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 2 вересня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 15457).

Панчук Григорій Олександрович, 1915 р. н., с. Садки Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Садки Острозького р-ну. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 липня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 серпня 1993 р. (СБУ, 14241).

Панчук Давид Іванович, 1917 р. н., с. Садки Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Садки Острозького р-ну. Заарешт. 20 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 липня 1992 р. (СБУ, 9285).

Панчук Дмитро Іванович, 1923 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 6 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 1 УФ 10 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 28 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 лютого 1993 р. (СБУ, 12247).

Панчук Дмитро Федорович, 1927 р. н., с. Мала Мильча Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Мала Мильча Вербського р-ну. Заарешт. 8 січня 1946 р. Обвинувач. за за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 липня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільн. 21 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 листопада 1992 р. (СБУ, 10777).

Панчук Йосип Гаврилович, 1892 р. н., с. Студянка Вербського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Студянка Вербського р-ну. Заарешт. 22 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 20 лютого 1945 р. у Тайшетлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 серпня 1993 р. (СБУ, 14233).

Панчук Іван Арефович, 1905 р. н., с. Тинне Рівненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою СК ВС УРСР від 25 червня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4504-4506).

Панчук Іван Семенович, 1922 р. н., с. Степангород Володимирецького р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 45 зсп 48 зсб. Прож. табір Бершеть Молотовської обл. (Росія). Заарешт. 21 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1945 р. на 7 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 грудня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5117-5118).

Панчук Іван Семенович, 1924 р. н., с. Сади Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Сади Дубенського р-ну. Заарешт. 31 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 30 березня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 серпня 1993 р. (СБУ, 14578).

Панчук Іван Якимович, 1926 р. н., с. Пащиха Демидівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 16 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 5 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Помер 24 червня 1945 р. у тюрмі м. Дніпропетровськ УНКВС у Дніпропетровській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 серпня 1993 р. (СБУ, 13913).

Панчук Ірина Пилипівна, 1905 р. н., с. Басів Кут Рівненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Новий Двір Рівненського р-ну. Заарешт. 8 лютого 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 24 квітня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 8 лютого 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 7464).

Панчук Ксенія Гнатівна, 1904 (1905) р. н., с. Постійне Деражненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Постійне Деражненського р-ну. Заарешт. 4 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Вироком Рівненського облсуду від 24 лютого 1948 р. виправдано за недоведеністю злочину. (СБУ, 12080).

Панчук Кузьма Миколайович, 1908 р. н., с. Постійне Костопільського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Постійне Костопільського р-ну. Заарешт. 17 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 19 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 19 вересня 1945 р. у Тайшетлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 серпня 1992 р. (СБУ, 9653).

Панчук Людмила Данилівна, 1926 р. н., с. Оженин Острозького р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Оженин Острозького р-ну. Заарешт. 7 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 29 липня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 13 вересня 1945 р. (ДАРО, 2382).

Панчук Максим Григорович, 1909 р. н., с. Берестовець Костопільського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Берестовець Костопільського р-ну. Заарешт. 30 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 5 армії КОВО 26-27 травня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 червня 1993 р. (СБУ, 13032).

Панчук Максим Іванович, 1915 р. н., с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 285 гвардійського лап 33 гвардійської лаб. Заарешт. 5 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 10 ад прориву РГК 15 січня 1945 р. на 8 р. ВТТ і

5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС УРСР від 13 лютого 1973 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину, конфісковане майно повернуто. (СБУ, 3410).

Панчук Марія Іванівна, 1919 р. н., с. Волиця Страклівська Дубенського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Хорупань Млинівського р-ну. Заарешт. 3 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 29 грудня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 2 січня 1946 р. (ДАРО, 2178).

Панчук Марія Калістратівна, 1928 р. н., с. Берестовець Костопільського р-ну. Українка, освіта 4 кл., колгоспниця. Прож. с. Берестовець Костопільського р-ну. Заарешт. 30 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 19 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5477).

Панчук Марія Миколаївна, 1926 р. н., с. Забара Корецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Забара Корецького р-ну. Заарешт. 8 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1992 р. (СБУ, 14114).

Панчук Микита Павлович, 1926 р. н., с. Курозвани Гощанського р-ну. Українець, водій гаража штабу ОВО. Прож. м. Одеса. Заарешт. 24 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ОВО 6 грудня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 7 серпня 1995 р. (СБУ, 15739).

Панчук Микола Макарович, 1918 р. н., с. Тудорів Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 37 сп 56 сд. Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВТ 3 ПФ від 11 жовтня 1944 р. направлений у психіатричну лікарню для примусового лікування в умовах ізоляції. Ухвалою ВТ 3 ПФ від 28 січня 1945 р. від примусового лікування в психіатричній лікарні звільнено, направлено в розпорядження найближчого райвійськкомату для проходження служби. Ухвалою ВТ ПрикВО від 29 січня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено. (СБУ, 2726).

Панчук Мирон Іванович, 1903 р. н., с. Постійне Дережненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., голова сільради. Прож. с. Постійне Дережненського р-ну. Заарешт. 12 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 14 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (ДАРО, 5542-5543).

Панчук Михайло Малофійович, 1928 р. н., с. Плоска Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., секретар сільради. Прож. с. Плоска Рівненського р-ну. Заарешт. 25 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 7 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 червня 1992 р. (СБУ, 9308).

Панчук Михайло Терентійович, 1921 р. н., с. Тинне Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт.

11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 25 червня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4504-4506).

Панчук Олександр Якович, 1921 р. н., с. Гуменники Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 5 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 червня 1993 р. (ДАРО, 5549).

Панчук Олена Іванівна, 1927 р. н., с. Буди Вербського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Буди Вербського р-ну. Заарешт. 18 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 4 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 6978).

Панчук Ольга Максимівна, 1927 р. н., с. Постійне Деражненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Постійне Деражненського р-ну. Заарешт. 4 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Вироком Рівненського облсуду від 24 лютого 1948 р. виправдано за недоведеністю злочину. (СБУ, 12080).

Панчук Ольга Михайлівна, 1918 р. н., с. Милятин Острозького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Милятин Острозького р-ну. Заарешт. 9 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10382).

Панчук Петро Оксентійович, 1925 р. н., с. Межиріч Острозького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Білашів Острозького р-ну. Заарешт. 22 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 лютого 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 12 січня 1947 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1993 р. (СБУ, 12030).

Панчук Прокоп Якович, 1902 р. н., с. Берег Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 101 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 30 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 3 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5003).

Панчук Семен Гордійович, 1907 р. н., с. Студянка Вербського р-ну. Українець, малописьменний, рядовий 384 зсп 44 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 30 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Помер 15 жовтня 1944 р. у тюрмі №1 м. Свердловська УНКВС у Свердловській обл. Постановою Прокуратури СРСР від 9 грудня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1989 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4144).

Панчук Семен Григорович, 1920 р. н., с. Мала Мильча Вербського р-ну. Українець, освіта 6 кл., рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 травня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 квітня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3559).

Панчук Степан Ілліч, 1920 р. н., с. Дерманка Людвипільського р-ну. Українець, освіта 4 кл., коваль. Прож. с. Дерманка Людвипільського р-ну. Заарешт. 22 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 56-17, 206-10 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 21 вересня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільнено. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 21 лютого 1958 р. справу припинено за відсутністю доказів провини. (ДАРО, 2991).

Панчук Федір Григорович, 1901 р. н., с. Мала Мильча Вербського р-ну. Українець, рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 29 жовтня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 14907).

Панчук-Левченко Михайло Леонтійович, 1922 р. н., с. Нагоряни Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Нагоряни Дубенського р-ну. Заарешт. 3 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 березня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 квітня 1992 р. (СБУ, 10308).

Панько Василь Іванович, 1924 р. н., с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., колісник Рокитнівського райпромкомбінату. Прож. с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Заарешт. 7 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. 1 жовтня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1175).

Панько Ганна Мойсеївна, 1930 р. н., с. Теклівка Володимирецького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Теклівка Володимирецького р-ну. Заарешт. 23 лютого 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 травня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС ЛО від 1 червня 1949 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 27 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12662).

Панько Данило Степанович, 1912 р. н., с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Заарешт. 12 січня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 3 квітня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 1941).

Панько Євдокія Павлівна, 1926 р. н., с. Березина Рафалівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Березина Рафалівського р-ну. Заарешт. 13 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 25 р. ВТТ. Звільн. 28 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 грудня 1991 р. (ДАРО, 4548).

Панько Йосип Степанович, 1930 р. н., с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Заарешт. 28 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1993 р. (СБУ, 12585).

Панько Іван Григорович, 1900 р. н., с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Заарешт. 6 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1993 р. (СБУ, 12585).

Панько Пилип Степанович, 1921 р. н., с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Українець, секретар сільради. Прож. с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 18 лютого 1948 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 28 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 11200).

Панько Федір Микитович, 1921 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 2 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. від 31 січня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 8 травня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 7 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 листопада 1993 р. (СБУ, 14683).

Паньковець Марта Тимофіївна, 1928 р. н., с. Любиковичі Сарненського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Любиковичі Сарненського р-ну. Заарешт. 9 серпня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 листопада 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 16 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (СБУ, 8399).

Паньковець Михайло Лук'янович, 1915 р. н., с. Любиковичі Сарненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Любиковичі Сарненського р-ну. Заарешт. 23 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 19 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВК ВС СРСР від 6 березня 1958 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 2407).

Паньковець Ольга Остапівна, 1928 р. н., с. Любиковичі Сарненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Любиковичі Сарненського р-ну. Заарешт. 22 жовтня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 червня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 16 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10525).

Паньоха Володимир Васильович, 1927 р. н., с. Стубло Мізоцького

р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 10 ск 36 окремої стрілецької бригади. Прож. м. Кунгур, в/ч 69741. Заарешт. 26 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-10 ч. 1 КК РРФСР, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ УралВО 10 травня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 26 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 серпня 1992 р. (СБУ, 9786).

Паньоха Серафим Артемович, 1913 р. н., с. Стубло Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., ремонтний робітник на залізниці. Прож. с. Стубло Мізоцького р-ну. Заарешт. 26 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Постановою ПВР СРСР від 29 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 4 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1993 р. (СБУ, 11168).

Панюк Віра Семенівна, 1927 р. н., с. Мощаниця Острозького р-ну. Українка, освіта 1 кл., колгоспниця. Прож. с. Мощаниця Острозького р-ну. Заарешт. 18 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 липня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 1 р. позбавлення прав. Звільн. 21 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1992 р. (СБУ, 7575).

Панюк Сергій Іванович, 1911 р. н., с. Мощаниця Острозького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Мощаниця Острозького р-ну. Заарешт. 13 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 8 червня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 6 квітня 1946 р. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1994 р. справу припинено за недоведеністю участі у скоєнні злочину. (ДАРО, 2729).

Панюк Степан Іванович, 1928 р. н., с. Мощаниця Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Мощаниця Острозького р-ну. Заарешт. 13 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 8 червня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 10 жовтня 1945 р. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1994 р. справу припинено за недоведеністю участі у скоєнні злочину. (ДАРО, 2729).

Паперник Дарія Петрівна, 1902 р. н., с. Гаї Кременецького р-ну Тернопільської обл. Українка, освіта початкова, різноробоча. Прож. м. Рівне, вул. Хрущова, 49. Заарешт. 27 травня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 24 липня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою СК ВС УРСР від 31 березня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 3223).

Папис Стефан Станіславович, 1921 р. н., м. Рівне. Поляк, учень Варшавської гімназії, біженець. Заарешт. 1 листопада 1939 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. на 3 р. ВТТ. (ДАРО, 3056).

Папроцький Григорій Григорович, 1928 р. н., с. Комарівка Берестецького р-ну Волинської обл. Українець, селянин. Прож. х. Діброва Хрінницької сільради Демидівського р-ну. Заарешт. 17 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 вересня 1948 р. на 25 р. ВТТ

і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 січня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 8 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 лютого 1993 р. (СБУ, 11452).

Пара Миколай Якович, 1905 р. н., гміна Дзержоізна Лодзинської п-ту Петроковського губ. (Польща). Поляк, закінчив повшехну школу, шорник артілі «Червоний шорник». Прож. м. Рівне, вул. Кавказька, 3. Заарешт. 23 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 серпня 1989 р. (ДАРО, 517).

Пара Тадеуш Францович, 1912 р. н., м. Бохня Краківського воєв. (Польща). Поляк, завуч НСШ №16. Прож. м. Рівне, вул. Лесі Українки, 10. Заарешт. 30 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 13 лютого 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 лютого 1993 р. (СБУ, 12404).

Парадовський Іван Степанович, 1922 р. н., с. Сліпче Грубешівського п-ту (Польща). Українець, неписьменний, червоноармієць 338 сп. Заарешт. 23 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 4 армії 13 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ОВО від 20 грудня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 2786).

Парай Євгенія Федосіївна, 1925 р. н., с. Орестів Рівненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Орестів Рівненського р-ну. Заарешт. 2 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 липня 1993 р. (СБУ, 13533).

Парай Леонтій Федосійович, 1925 р. н., с. Орестів Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Орестів Рівненського р-ну. Заарешт. 30 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 липня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1992 р. (СБУ, 8123, 8868).

Паральчук Федір Микитович, 1928 р. н., с. Стовпець Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Стовпець Вербського р-ну. Заарешт. 10 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 липня 1946 р. на 5 р. ВТТ з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 січня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3488).

Параниця Улита Володимирівна, 1924 р. н., с. Рудня-Карпилівська Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Тріскині Сарненського р-ну. Заарешт. 13 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 17 квітня 1948 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 24 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (ДАРО, 4736-4737).

Паранюк Павло Григорович, 27 червня 1886 р. н., с. Нові Мамаївці Кіцманського р-ну Чернівецької обл. Українець, освіта середня, завідувач Острозьким пунктом державного сортового

фонду. Прож. с. Вітольдівка Острозького р-ну. Заарешт. 2 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-3 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 січня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 квітня 1992 р. (СБУ, 8257).

Парасюк Василь Романович, 1921 р. н., с. Карпилівка Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Карпилівка Червоноармійського р-ну. Заарешт. 19 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 листопада 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПВО від 28 травня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 3 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 8206).

Парат Надія Казимирівна, 1910 р. н., м. Хелм (Польща). Полька, освіта середня, начальник відділу соцзабезпечення. Прож. м. Рівне, вул. Свердлова, 18. Заарешт. 20 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла 28 лютого 1951 р. у Бєрєговлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 7045).

Парейко Текля Кузьмівна, 1924 р. н., с. Жовкині Володимирецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Жовкині Володимирецького р-ну. Заарешт. 26 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 грудня 1992 р. (СБУ, 10651).

Парейчук Зот Савович, 1918 р. н., с. Жовкині Володимирецького р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Жовкині Володимирецького р-ну. Заарешт. 22 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9656).

Парейчук Іван Тихонович, 1926 р. н., с. Малий Жолудськ Рафалівського р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 89 зсп 32 зсб. Прож. м. Алма-Ата (Казахстан). Заарешт. 15 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Помер 17 червня 1951 р. у табірному відділенні №2 Луглагу. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4824).

Парейчук Макар Прокопович, 1925 р. н., с. Жовкині Володимирецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 63 зсп 2 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 жовтня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3910).

Парейчук Петро Севастянович, 1923 р. н., с. Жовкині Володимирецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач.

за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Помер 4 березня 1945 р. в Усольлагу. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 6 червня 1996 р. (СБУ, 15951).

Парейчук Потап Пилипович, 1921 р. н., с. Жовкині Володимирецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 6 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 грудня 1993 р. (ДАРО, 5697).

Парейчук Текля Севастянівна, 1928 р. н., с. Жовкині Володимирецького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Жовкині Володимирецького р-ну. Заарешт. 26 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 19 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 грудня 1992 р. (СБУ, 10651).

Парійчук Іван Васильович, 1927 р. н., с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Заарешт. 3 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 лютого 1993 р. (СБУ, 11388).

Парійчук Пантелей Васильович, 1902 р. н., с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. х. Циганівка Острівської сільради Козинського р-ну. Заарешт. 2 вересня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 грудня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (ДАРО, 5564).

Парійчук Петро Васильович, 1923 р. н., с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Заарешт. 15 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 1 гкк 24 червня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ 1 УФ від 1 липня 1944 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 15 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 березня 1993 р. (СБУ, 12962).

Парійчук Пилип Михайлович, 1927 р. н., с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Заарешт. 28 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 31 березня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2388).

Парійчук-Чижук Надія Яківна, 1927 р. н., с. Новий Зборишів Берестецького р-ну Волинської обл. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Полуничне Козинського р-ну. Заарешт. 30 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 серпня 1949 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 січня 1990 р. (ДАРО, 1088).

Парницький Микита Миронович, 1922 р. н., с. Острів Козинського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Острів Козинського р-ну. Заарешт. 4 вересня 1947 р. Обвинувач. за

ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 лютого 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 квітня 1992 р. (СБУ, 7827).

Пароль Станіслав Францович, 1907 р. н., м. Грубешів Люблінської губ. (Польща). Поляк, закінчив Седлецьку вчительську семінарію, вчитель НСШ. Прож. смт. Млинів Рівненської обл. Заарешт. 23 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 вересня 1940 р. на 3 р. ВТТ. Амністований 10 грудня 1941 р. як польський громадянин. (ДАРО, 3122).

Партолюк Василь Демидович, 20 березня 1922 р. н., с. Бочаниця Острозького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Бочаниця Острозького р-ну. Заарешт. 28 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 грудня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 липня 1992 р. (СБУ, 9500).

Парфенюк Адам Савович, 1923 р. н., с. Мошків Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 383 зсп 18 зсб. Прож. м. Смоленськ (Росія). Заарешт. 30 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Помер 15 лютого 1945 р. у Красноярському краї. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 грудня 1993 р. (ДАРО, 5680).

Парфенюк Василь Антонович, 1925 р. н., с. Коростова Острозького р-ну. Українець, вояк УПА. Прож. с. Коростова Острозького р-ну. Заарешт. 16 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 серпня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 січня 1992 р. (СБУ, 9689).

Парфенюк Василь Григорович, 1928 р. н., с. Малий Мидськ Дерaжненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Малий Мидськ Дерaжненського р-ну. Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 26 липня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9487).

Парфенюк Володимир Давидович, 1920 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 29 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 20 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 квітня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 червня 1993 р. (СБУ, 13514).

Парфенюк Володимир Захарович, 1923 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 18 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 13 березня 1954 р. у Горлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1993 р. (СБУ, 12201).

Парфенюк Данило Андрійович, 1916 р. н., с. Голубне Березнівського р-ну.

Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Голубне Березнівського р-ну. Заарешт. 1 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 квітня 1946 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 11 серпня 1946 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 жовтня 1993 р. (СБУ, 14433).

Парфенюк Йосип Матвійович, 1896 р. н., с. Білашів Острозького р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Білашів Острозького р-ну. Заарешт. 31 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 23 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 18 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 травня 1993 р. (ДАРО, 5514).

Парфенюк Іван Євстафійович, 1911 р. н., с. Малин Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 4 батареї 2 дивізіону 5 зап. Заарешт. 16 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» 3 ПФ від 8 серпня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільнено, направлено для проходження подальшої служби у ЧА. (ДАРО, 3214).

Парфенюк Іван Іванович, 1926 р. н., с. Плоске Острозького р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Плоске Острозького р-ну. Заарешт. 20 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 березня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1993 р. (СБУ, 11280).

Парфенюк Іван Михайлович, 1910 р. н., с. Сухівці Клеванського р-ну. Українець, освіта початкова, коваль. Прож. с. Сухівці Клеванського р-ну. Заарешт. 23 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 16 червня 1948 р. справу припинено, направлено на спецпоселення. (СБУ, 1099).

Парфенюк Іван Петрович, 1921 р. н., с. Злазне Деражненського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. кол. Пеньки Ставецькі Ставківської сільради Деражненського р-ну. Заарешт. 17 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 2 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 5 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 березня 1992 р. (СБУ, 7815).

Парфенюк Клавдія Григорівна, 1926 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Бакорин Острожецького р-ну. Заарешт. 4 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 13 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1992 р. (СБУ, 8229).

Парфенюк Марія Сидорівна, 1927 р. н., х. Клопіт Мізоцької селищної ради Мізоцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. х. Клопіт Мізоцького р-ну. Заарешт. 13 березня 1945 р.

Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 5 серпня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 9 липня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 2771).

Парфенюк Микола Васильович, 1923 р. н., с. Ставки Рівненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 вересня 1944 р. на 3 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4415).

Парфенюк Микола Федорович, 1926 р. н., с. Рідків Козинського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Рідків Козинського р-ну. Заарешт. 4 вересня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 17 грудня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 31 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 червня 1992 р. (ДАРО, 5043).

Парфенюк Михайло Дмитрович, 1909 р. н., с. Княгинине Демидівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Княгинине Демидівського р-ну. Заарешт. 1 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1992 р. (СБУ, 10552).

Парфенюк Михайло Степанович, 1884 р. н., с. Жаврів Гощанського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Жаврів Гощанського р-ну. Заарешт. 31 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 24 березня 1948 р. на 8 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 26 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1993 р. (СБУ, 11119).

Парфенюк Наталія Олександрівна, 1923 р. н., с. Біла Криниця Рівненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Біла Криниця Рівненського р-ну. Заарешт. 14 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 20 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 23 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1993 р. (СБУ, 13704).

Парфенюк Олександр Захарович, 1929 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 15 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 26 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 березня 1992 р. (СБУ, 12201).

Парфенюк Олександра Іванівна, 1928 р. н., с. Ставки Рівненського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Ставки Рівненського р-ну. Заарешт. 5 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 6 липня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2538).

Парфенюк Олексій Юхимович, 1924 р. н., с. Хотин Козинського р-ну. Українець, голова ССТ. Прож. с. Хотин Козинського р-ну. Заарешт. 1 серпня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 жовтня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ 4 ВМФ 13 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ. Звільн. 15 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12637).

Парфенюк Ольга Михайлівна, 1925 р. н., с. Сухівці Клеванського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Сухівці Клеванського р-ну. Заарешт. 11 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 червня 1992 р. (СБУ, 8755).

Парфенюк Панас Трохимович, 1925 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. смт. Мізоч Рівненської обл. Заарешт. 25 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7135).

Парфенюк Петро Семенович, 1923 р. н., с. Малин Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., працівник маслобійні. Прож. с. Малин Острожецького р-ну. Заарешт. 24 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 січня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 17 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8576).

Парфенюк Платон Іванович, 1914 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 5 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 жовтня 1993 р. (СБУ, 15001).

Парфенюк Роман Іванович, 1925 р. н., с. Плоске Острозького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Плоске Острозького р-ну. Заарешт. 13 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 листопада 1951 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 квітня 1992 р. (СБУ, 9240).

Парфенюк Федір Павлович, 1914 р. н., с. Глинськ Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., рядовий 883 сп 193 сд. Заарешт. 9 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 7 механізованої армії Північної групи військ 12 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 7 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1992 р. (СБУ, 10026).

Парфенюк Хима Микитівна, 1905 р. н., с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Великий Житин Олек-

сандрійського р-ну. Заарешт. 31 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 грудня 1947 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 31 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 березня 1993 р. (ДАРО, 5291).

Парфенюк Юхим Ісакович, 1924 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 3 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 31 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5279).

Парфенюк Юхим Лук'янович, 1889 р. н., с. Хотин Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 15 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4154).

Парфенюк Яків Савович, 1915 р. н., с. Михалківці Острозького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Михалківці Острозького р-ну. Заарешт. 30 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 вересня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 вересня 1991 р. (СБУ, 5681).

Пархомей Іван Юхимович, 1931 р. н., с. Пітушків Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., колгоспник к-пу ім. Берії. Прож. с. Пітушків Острозького р-ну. Заарешт. 1 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 26 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 29 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ. Звільн. 28 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 січня 1992 р. (СБУ, 7023).

Пархомей Олександра Савівна, 1906 р. н., с. Пітушків Острожецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Пітушків Острожецького р-ну. Заарешт. 15 лютого 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 квітня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 24 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 28 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 квітня 1993 р. (СБУ, 12612).

Пархомей Олексій Харитонович, 1918 р. н., с. Пітушків Дубенського п-ту. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Пітушків Дубенського п-ту. Заарешт. 24 грудня 1939 р. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. у 1947 р. Вдруге заарешт. 8 серпня 1949 р. На той час прож. смт. Клевань Рівненської обл., робітник деревообробного комбінату. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 листопада 1949 р. на поселення у Красноярському краї. Ухвалою ВТ ПрикВО від 3 листопада 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю злочину. (ДАРО, 2242).

Пархомей Сидір Потапович, 1916 р. н., с. Пітушків Дубенського п-ту. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Пітушків Дубенського п-ту. Заарешт. 25 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 18 липня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1755).

Пархомей Тимофій Прокопович, 1902 р. н., с. Пітушків Острожецького р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Пітушків Острожецького р-ну. Заарешт. 10 лютого 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 квітня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 24 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 24 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 квітня 1993 р. (СБУ, 12612).

Пархомець Прокоп Назарович, 1924 р. н, с. Симонів Гощанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Симонів Гощанського р-ну. Заарешт. 25 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1993 р. (ДАРО, 5285).

Пархомнюк Олександр Талимонович, 1922 р. н., с. Бистричі Людвипільського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 3 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 квітня 1993 р. (ДАРО, 5597).

Пархомович Микола Леонтійович, 1899 р. н., м. Черкаси. Українець, закінчив 2-класне училище, селянин. Прож. с. Висоцьк Рівненської обл. Заарешт. 5 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 жовтня 1989 р. (ДАРО, 919).

Пархомович Надія Денисівна, 1921 р. н., с. Висоцьк Рівненської обл. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Висоцьк Рівненської обл. Заарешт. 18 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Постановою Висоцького РВ НКВС від 2 серпня 1945 р. з-під варти звільнено у зв'язку з вагітністю. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 15 листопада 1945 р. справу припинено за недостатністю зібраних доказів, вислано в східні області СРСР. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 22 лютого 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 2749).

Пархомович Тимофій Олексійович, 1886 р. н., с. Висоцьк Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Висоцьк Рівненської обл. Заарешт. 28 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10, 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 березня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 6 жовтня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 березня 1989 р. (ДАРО, 51).

Пархомович Устинія Талимонівна, 1912 р. н., с. Висоцьк Рівненської обл. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Висоцьк Рівненської обл. Заарешт. 23 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 17 вересня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 листопада 1991 р. (ДАРО, 4470-4472).

Пархомчук Анастасія Терентіївна, 1929 р. н., с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Заарешт. 30 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 18 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 21 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4051).

Пархомчук Василь Терентійович, 1932 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українець, учень 7 кл. Прож. с. Зносичі Сарненського р-ну. Заарешт. 22 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 1 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 липня 1992 р. (СБУ, 9238).

Пархомчук Йосип Савович, 1898 р. н., с. Клепачі Шепетівського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Михалківці Острозького р-ну. Заарешт. 24 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 30 жовтня 1946 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ. Помер 9 квітня 1948 р. в окремому табірному пункті № 70 УМВС у Дніпропетровській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1993 р. (СБУ, 14861).

Пархомчук Ірина Іванівна, 1926 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Зносичі Сарненського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1991 р. (СБУ, 6036).

Пархомчук Наталія Минівна, 1890 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. х. Бурки Зносицької сільради Сарненського р-ну. Заарешт. 20 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 12 червня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 27 листопада 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4377).

Пархомчук Олександр Кирилович, 1904 р. н., с. Комори Морочненського р-ну. Українець, селянин. Прож. х. Зарічиця Бережницької сільради Дубровицького р-ну. Заарешт. 4 липня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 12 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 серпня 1989 р. (ДАРО, 534).

Пархомчук Олена Василівна, 1919 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українка, освіта 3 кл., колгоспниця к-пу ім. Ворошилова. Прож. с. Зносичі Сарненського р-ну. Заарешт. 26 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 9 березня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 9 травня 1956 р.

Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 жовтня 1991 р. (СБУ, 5702).

Пархомчук Ольга Данилівна, 1929 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. х. Бурки Зносицької сільради Сарненського р-ну. Заарешт. 20 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 12 червня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4377).

Пархомчук Ольга Іванівна, 1924 р. н., х. Смолки Великоцепцевицької сільради Володимирецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. х. Смолки Володимирецького р-ну. Заарешт. 29 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 29 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6078).

Пархомчук Павло Зиновійович, 1915 р. н, с. Зносичі Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Зносичі Сарненського р-ну. Заарешт. 19 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 13 серпня 1946 р. справу припинено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 16 березня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11934).

Пархомчук Павло Ілліч, 1924 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українець, рядовий в/ч 64529. Заарешт. 2 липня 1949 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1а, 58-10 ч. 1, 58-11, 193-7 КК РРФСР. Засудж. ВТ ЗабВО 31 серпня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 1 червня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 14966).

Пархомчук Панкратій Михайлович, 1901 р. н., с. Острівськ Зарічненського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Острівськ Зарічненського р-ну. Заарешт. 5 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10, 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 5 травня 1940 р. на 10 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 вересня 1941 р. на основі директиви НКВС СРСР від 20 серпня 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 травня 1992 р. (СБУ, 8397).

Пархомчук Терентій Зиновійович, 1907 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українець, неписьменний, колгоспник. Прож. с. Зносичі Сарненського р-ну. Заарешт. 3 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 25 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 липня 1992 р. (СБУ, 9238).

Пархута Анастасія Яківна, 1922 р. н., с. Підзамче Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Підзамче Червоноармійського р-ну. Заарешт. 14 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення

прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 жовтня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 2756).

Пархута Ксенія Олексіївна, 1908 р. н., с. Підлипки Червоноармійського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Підзамче Червоноармійського р-ну. Заарешт. 30 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 25 жовтня 1947 р. на 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 8 серпня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 6851).

Пархута Ніна Кітонівна, 1928 р. н., с. Підзамче Червоноармійського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Підзамче Червоноармійського р-ну. Заарешт. 29 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 6 січня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 14 січня 1957 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 січня 1992 р. (СБУ, 6428).

Парчевський Михайло Павлович, 1878 р. н., с. Залєссє Мстиславського п-ту Могилівської губ. (Білорусь). Поляк, освіта вища агрономічна, поміщик. Прож. с. Довге Володимирецького р-ну. Заарешт. 1 лютого 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 серпня 1990 р. (ДАРО, 765).

Парчук Анастасія Миколаївна, 1926 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 13 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 19 липня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 8924).

Парчук Василь Григорович, 1929 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 23 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 29 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12663).

Парчук Ганна Антонівна, 1901 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 20 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 червня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 лютого 1992 р. (СБУ, 7799).

Парчук Ганна Арсенівна, 1897 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 23 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (ДАРО, 4896-4897).

Парчук Ганна Гнатівна, 1933 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 12 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл.

висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (ДАРО, 4896-4897).

Парчук Ганна Кіндратівна, 1893 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 12 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (ДАРО, 4896-4897).

Парчук Григорій Матвійович, 1902 р. н., с. Вичівка Висоцького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 12 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 вересня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 вересня 1993 р. (СБУ, 14043).

Парчук Григорій Сидорович, 1896 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 28 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Помер 21 серпня 1952 р. в Озєрлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 березня 1993 р. (СБУ, 12663).

Парчук Домка Григорівна, 1922 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 23 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. у травні 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (ДАРО, 4896-4897).

Парчук Єфросинія Миколаївна, 1 серпня 1934 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 4 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 22 липня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ. Звільн. 3 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 8921).

Парчук Іван Прокопович, 1928 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, самоук, селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 20 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 9 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 березня 1993 р. (СБУ, 12663).

Парчук Марія Григорівна, 1926 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 23 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. у липні 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (ДАРО, 4896-4897).

Парчук Марія Петрівна, 1906 р. н., с. Вичівка Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 12 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. у лютому 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (ДАРО, 4896-4897).

Парчук Матвій Іванович, 1909 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, самоук, селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 29 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 21 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 березня 1993 р. (СБУ, 12663).

Парчук Олександра Гнатівна, 1926 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 12 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. у травні 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (ДАРО, 4896-4897).

Парчук Ольга Гнатівна, 1932 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 12 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (ДАРО, 4896-4897).

Парчук Павло Григорович, 1932 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 15 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. у квітні 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (ДАРО, 4896-4897).

Парчук Семен Сидорович, 1904 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 20 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 вересня 1989 р. (ДАРО, 878).

Пасевич Микола Улянович, 1924 р. н., с. Стара Рафалівка Рафалівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 53 зсп 11 зсб. Прож. м. Харків. Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 22 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 23 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (ДАРО, 4676).

Пасевич Олександра Григорівна, 1926 р. н., с. Стара Рафалівка Рафалівського р-ну. Українка, освіта 7 кл., селянка. Прож. с. Стара Рафалівка Рафалівського р-ну. Заарешт. 28 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 листопада 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 листопада 1992 р. (СБУ, 10345).

Пасечніковський Федір Мар'янович, 1892 р. н., с. Лідаво Здолбунівського р-ну. Поляк, освіта початкова, власник слюсарної майстерні. Прож. с. Межирічі Рівненської обл. Заарешт. 6 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 квітня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1989 р. (ДАРО, 365).

Пасєка Андрій Іванович, 1924 р. н., с. Ситне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2 КК РРФСР.

Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 лютого 1945 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПриВО від 26 травня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3507).

Пасєка Григорій Йосипович, 1905 р. н., с. Козин Рівненської обл. Українець, освіта 7 кл., завідуючий заготпункту «Заготзерно». Прож. с. Козин Козинського р-ну. Заарешт. 3 серпня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-3 КК УРСР. Вироком Рівненського облсуду від 28 червня 1947 р. справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 14).

Пасєка Дмитро Миронович, 1918 р. н., с. Карпилівка Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць окремого військово-будівельного загону №257. Прож. м. Сизрань Куйбишевської обл. (Росія). Заарешт. 29 квітня 1942 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-10 ч. 2, ст. 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ Куйбишевського гарнізону 13-14 січня 1943 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 22 лютого 1944 р. у Карлагу. Реабіл. висновком військової прокуратури ПриВО від 11 травня 1993 р. (СБУ, 12754, т. 1-2).

Пасєка Йосип Климович, 1927 р. н., с. Вербень Демидівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 19 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 жовтня 1952 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 14 жовтня 1992 р. (СБУ, 15724).

Пасєка Іван Олександрович, 1929 р. н., с. Вербень Демидівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., член ВЛКСМ, помічник командира взводу в/ч 73806. Прож. м. Ашхабад (Туркменія). Заарешт. 17 серпня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ТуркВО 29 вересня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 липня 1992 р. (СБУ, 9079).

Пасєка Костянтин Мефодійович, 1923 р. н., с. Вербень Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Вербень Демидівського р-ну. Заарешт. 30 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 27 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (ДАРО, 5164).

Пасєка Лукерія Олександрівна, 1927 р. н., с. Карпилівка Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Карпилівка Червоноармійського р-ну. Заарешт. 12 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 вересня 1948 р. на 7 р. ВТТ. Звільн. 20 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (ДАРО, 4813).

Пасєка Мартин Калинович, 1926 р. н., с. Карпилівка Червоноармійського р-ну. Українець, член ВЛКСМ, студент 3 курсу педучилища. Прож. с. Карпилівка Червоноармійського р-ну. Заарешт. 19 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 листопада 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПВО від 28 травня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 16 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 8206).

Пасєка Никифор Євдокимович, 1913 р. н., с. Лопавше Демидівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Лопавше Демидівського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 жовтня 1940 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 червня 1994 р. (СБУ, 15573).

Пасєка Степан Гнатович, 1900 р. н., с. Пасіки Козинського р-ну. Українець, службовець райвідділу міліції. Прож. с. Козин Рівненської обл. Заарешт. 26 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 30 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ. Звільн. 23 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 липня 1996 р. (СБУ, 16237).

Пасічник Андрій Антонович, 1932 р. н., с. Яблунівка Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Яблунівка Вербського р-ну. Заарешт. 15 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 9 травня 1949 р. справу припинено. (ДАРО, 2219).

Пасічник Андрій Онисимович, 1912 р. н., с. Ільпінь Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., технічний директор Квасилівського пивзаводу. Прож. м. Здолбунів, вул. Шевченка, 132. Заарешт. 18 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 13 серпня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільн. 14 серпня 1946 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 26 листопада 1958 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3167).

Пасічник Антоній Михайлович, 1912 р. н., м. Рівне. Поляк, освіта 6 кл. гімназії, кур'єр Рівненського облздороввідділу. Прож. м. Рівне, вул Дворецька, 6. Заарешт. 5 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 липня 1989 р. (ДАРО, 557).

Пасічник Демид Климович, 1927 р. н., с. Комарівка Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Комарівка Вербського р-ну. Заарешт. 23 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 6 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 19 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 квітня 1992 р. (СБУ, 8580).

Пасічник Зень Миколайович, 1930 р. н., с. Комарівка Вербського р-ну. Українець, учень 6 кл. Прож. с. Комарівка Вербського р-ну. Заарешт. 5 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 червня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 червня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 червня 1992 р. (СБУ, 8918).

Пасічник Іван Гнатович, 1890 р. н., с. Крилів Дубенського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Крилів Дубенського р-ну. Заарешт. 20 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 26 березня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 2989).

Пасічник Мефодій Захарович, 1923 р. н., с. Перенятин Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 2002 зап. Заарешт. 10 липня 1944 р.

Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 вересня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 622).

Пасічник Микола Вікторович, 1922 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Користь Межиріцького р-ну. Заарешт. 11 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 вересня 1993 р. (СБУ, 14035).

Пасічник Михайло Павлович, 1892 р. н., с. Комарівка Вербського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Комарівка Вербського р-ну. Заарешт. 28 жовтня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 19 березня 1947 р. справу припинено. (ДАРО, 1890).

Пасічник Михайло Харитонович, 1919 р. н., с. Копитів Межиріцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Копитів Межиріцького р-ну. Заарешт. 30 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 грудня 1941 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 грудня 1989 р. (ДАРО, 3809).

Пасічник Надія Венедиктівна, 1928 р. н., с. Гаї-Лев'ятинські Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Гаї-Лев'ятинські Червоноармійського р-ну. Заарешт. 9 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 4817).

Пасічник Олексій Корнійович, 1924 р. н., с. Комарівка Вербського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Комарівка Вербського р-ну. Заарешт. 9 квітня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 21 серпня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 листопада 1991 р. (ДАРО, 4537).

Пасічник Панас Андрійович, 1887 р. н., с. Комарівка Вербського р-ну. Українець, освіта початкова, голова сільради. Прож. с. Комарівка Вербського р-ну. Заарешт. 30 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 лютого 1993 р. (СБУ, 11774).

Пасічник Петро Олександрович, 1907 р. н., с. Мирогоща Дубенського р-ну. Українець, слюсар. Прож. м. Дубно Рівненської обл. Заарешт. 30 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 15 травня 1946 р. справу припинено. (ДАРО, 2992).

Пасічник Роман Трохимович, 1899 р. н., с. Глинки Рівненського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Глинки Рівненського р-ну. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Рівненського РВ НКВС від 22 березня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1307).

Пасічник Софія Іванівна, 1920 р. н., м. Березне Рівненської обл. Українка, завідуюча буфетом. Прож. х. Чорнило Зірненської сільради Березнівського р-ну. Заарешт. 17 січня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 березня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 17 червня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 31 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 серпня 1993 р. (СБУ, 14256).

Пасічник Фаїна Григорівна, 1929 р. н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українка, освіта 2 кл., колгоспниця. Прож. с. Певжа Острожецького р-ну. Заарешт. 13 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 листопада 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 2 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 1 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (СБУ, 7313).

Пасічник Федір Власович, 1924 р. н., с. Сапанівчик Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Сапанівчик Вербського р-ну. Заарешт. 4 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 18 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10376).

Пасічник Федір Климович, 1900 р. н., с. Берег Вербського р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 101 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 18 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 3 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5003).

Пасічник Хома Васильович, 1902 р. н., с. Глинки Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., секретар сільради. Прож. с. Глинки Рівненського р-ну. Заарешт. 18 вересня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 листопада 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 травня 1992 р. (СБУ, 9523).

Пасічник Юрій Васильович, 1903 р. н., с. Глинки Рівненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Глинки Рівненського р-ну. Заарешт. 11 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Втік з-під варти у серпні 1946 р., загинув восени 1946 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 30 червня 1964 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 5 лютого 1993 р. справу припинено за недоведеністю злочину. (СБУ, 11422).

Пасман Арон Хаїмович, 1889 р. н., м. Дубровиця Рівненської обл. Єврей, освіта 2 кл., перукар. Прож. м. Дубровиця Рівненської обл. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1989 р. (ДАРО, 286).

Пастернак Олексій Давидович, 1890 р. н., с. М'ятин Млинівського р-ну.

Українець, малописьменний, заступник голови сільради. Прож. с. М'ятин Млинівського р-ну. Заарешт. 5 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 вересня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 5 лютого 1947 р. в Усть-вимлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1993 р. (СБУ, 12004).

Пастернак Петро Григорович, 1925 р. н., с. Дроздів Тучинського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць 66 зсп 9 зсб. Прож. с. Бєжица Брянської обл. (Росія). Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 8 березня 1961 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5192-5196).

Пастернак Петро Степанович, 1925 р. н., с. Дроздів Тучинського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 66 зсп 9 зсб. Прож. с. Бєжица Брянської обл. (Росія). Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 8 березня 1961 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5192-5196).

Пастрик Віра Юхимівна, 16 січня 1910 р. н., с. Князь-Село Сарненського р-ну. Українка, освіта 6 кл., домогосподарка. Прож. м. Рівне, вул. Видумка, 27. Заарешт. 9 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 з санкції 54-2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 лютого 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1992 р. (СБУ, 8519).

Пастух Андрій Аркадійович, 1903 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Крупець Червоноармійського р-ну. Заарешт. 8 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 вересня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 21 лютого 1946 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВК ВС СРСР від 23 грудня 1953 р. вирок скасовано, справу повернуто на дослідування. Постановою УКДБ при РМ СРСР у Рівненській обл. від 19 травня 1954 р. справу припинено. (СБУ, 11388).

Пастух Василь Никифорович, 1916 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 83 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 жовтня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4903).

Пастух Михайло Тимофійович, 1927 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Крупець Червоноармійського р-ну. Заарешт. 8 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Червоноармійського РВ НКВС від 8 серпня 1945 р. справу припинено за недоведеністю, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2987).

Пастух Прохор Никифорович, 1906 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл.,

червоноармієць 71 зад. Заарешт. 28 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Помер 17 серпня 1944 р. у в'язничній лікарні. Постановою ВКР «Смерш» КВО від 17 жовтня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1990 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4190).

Пастушок Андрон Каленикович, 1930 р. н., с. Суськ Олександрійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., робітник хімлісгоспу. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 10 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 23 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 березня 1992 р. (ДАРО, 4899-4901).

Пастушок Антон Павлович, 1898 р. н., с. Суськ Олександрійського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 5 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 10 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 березня 1992 р. (ДАРО, 4899-4901).

Пастушок Валентина Федорівна, 1929 р. н., с. Суськ Рівненського р-ну. Українка, освіта середня, медсестра поліклініки. Прож. м. Рівне. Заарешт. 17 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 3 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 2 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 квітня 1992 р. (СБУ, 7861).

Пастушок Ганна Іванівна, 1924 р. н., с. Суськ Олександрійського р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 8 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 травня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 12 лютого 1955 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 4 серпня 1971 р. вирок скасовано, справу припинено. (СБУ, 3383).

Пастушок Євгенія Антонівна, 1922 р. н., с. Теклівка Березнівського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Теклівка Березнівського р-ну. Заарешт. 22 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 січня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 7093).

Пастушок Зиновій Григорович, 1899 р. н., с. Подоляни Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Подоляни Гощанського р-ну. Заарешт. 18 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 14 лютого 1947 р. термін покарання знижено до 3 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 2 червня 1947 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9423).

Пастушок Зиновій Степанович, 1915 р. н., м. Березне Рівненської обл. Українець, освіта 2 кл., робітник скотобійні. Прож. с. Малинськ Березнівського

р-ну. Заарешт. 26 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 березня 1951 р. на 15 р. ВТТ. Постановою ЦК з перегляду справ від 13 червня 1956 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 5557- 5558).

Пастушок Іван Савович, 1919 р. н., с. Суськ Олександрійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., секретар сільради. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 5 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 28 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 березня 1992 р. (ДАРО, 4899-4901).

Пастушок Катерина Петрівна, 1924 р. н., с. Гонoратка Козинського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Гонoратка Козинського р-ну. Заарешт. 10 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 5 липня 1944 р. на 5 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 червня 1949 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 7032).

Пастушок Леонтій Васильович, 1927 р. н., с. Суськ Олександрійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 22 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 28 травня 1946 р. виправдано. Вдруге заарешт. 2 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 22 серпня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 8877, ДАРО, 4899-4901).

Пастушок Лідія Олександрівна, 1924 р. н., с. Антонівка Березнівського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Антонівка Березнівського р-ну. Заарешт. 28 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-9, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 серпня 1955 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 31 травня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 5691).

Пастушок Марта Антонівна, 1912 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 20 вересня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-10 ч. 1 КК УРСР, ч. 3 Закону УРСР від 7 серпня 1932 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 квітня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 березня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 10 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (СБУ, 12761).

Пастушок Микола Іванович, 1929 р. н., с. Суськ Олександрійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., робітник Клеванського ліспромгоспу. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 29 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 серпня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 січня 1992 р. (ДАРО, 4597).

Пастушок Микола Семенович, 1895 р. н., с. Топча Межиріцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Мала Харуча Межиріцького р-ну. Заарешт. 28 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11

КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 жовтня 1993 р. (СБУ, 14500).

Пастушок Надія Григорівна, 1927 р. н., с. Топча Межиріцького р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Топча Межиріцького р-ну. Заарешт. 29 січня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 21 квітня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 грудня 1992 р. (СБУ, 11218).

Пастушок Надія Олексіївна, 1920 р. н., х. Дроздиха Теклівської сільради Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. х. Дроздиха Березнівського р-ну. Заарешт. 13 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 вересня 1947 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 15 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4668).

Пастушок Наталія Кирилівна, 1930 р. н., смт. Оржів Клеванського р-ну. Українка, освіта 6 кл., селянка. Прож. смт. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 16 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 16 березня 1948 р. справу припинено за недоведеністю, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1953).

Пастушок Павло Якович, 1918 р. н., с. Топча Межиріцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Топча Межиріцького р-ну. Заарешт. 16 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 серпня 1992 р. (СБУ, 9563).

Пастушок Петро Гнатович, 1914 р. н., с. Вільна Слобода Глухівського р-ну Сумської обл. Українець, освіта середня, старший інспектор райфінвідділу. Прож. м. Костопіль Рівненської обл. Заарешт. 6 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 8 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 28 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 9094).

Пастушок Савелій Йосипович, 1888 р. н., м. Березне Рівненської обл. Українець, малописьменний, селянин. Прож. х. Дроздиха Теклівської сільради Березнівського р-ну. Заарешт. 19 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 вересня 1947 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 жовтня 1991 р. (ДАРО, 4668).

Пастушок Степан Михайлович, 1925 р. н., с. Рудня Деражненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Борщівка Деражненського р-ну. Заарешт. 28 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 1 УФ 9 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Помер 3 липня 1949 р. у 5 табірному пункті Рєчлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 березня 1993 р. (СБУ, 12115).

Пасюта Петро Трохимович, 1927 р. н., с. Новостав Дальній Рівненського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Новостав Дальній Рівненського р-ну. Заарешт. 30 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР,

ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 вересня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільн. 19 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 серпня 1992 р. (СБУ, 9575).

Пасюта Трохим Сазонович, 1888 р. н., с. Новостав Дальній Клеванського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Голишів Клеванського р-ну. Заарешт. 10 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 жовтня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 2 серпня 1956 р. за постановою комісії ПВР СРСР від 17 липня 1956 р. за недоцільністю подальшого утримання у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 лютого 1993 р. (СБУ, 11525).

Патичок Ганна Федорівна, 1914 р. н., с. Буцики Гримайлівського р-ну Тернопільської обл. Українка, санітарка УПА. Прож. с. Галівка Острозького р-ну. Заарешт. 13 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12429).

Патій Парфен Йосипович, 1915 р. н., с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Великий Житин Олександрійського р-ну. Заарешт. 24 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11, 54-13 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР від 2 липня 1956 р. термін покарання знижено до фактично відбутого. Звільн. 3 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 липня 1993 р. (СБУ, 13184).

Патій Петро Михайлович, 1926 р. н., с. Городище Олександрійського р-ну. Українець, освіта 5 кл., працівник пожежної команди м. Рівне. Прож. с. Городище Олександрійського р-ну. Заарешт. 25 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПВО від 4 червня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 21 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 травня 1992 р. (СБУ, 8710).

Патій Ростислав Миколайович, 1927 р. н., с. Сатиїв Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Сатиїв Дубенського р-ну. Заарешт. 10 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Постановою ВК ВС СРСР від 9 листопада 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 10 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 липня 1993 р. (СБУ, 13411).

Патій Софія Пилипівна, 1925 р. н., с. Городище Олександрійського р-ну. Українка, освіта 2 кл., колгоспниця. Прож. с. Городище Олександрійського р-ну. Заарешт. 27 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПВО від 4 червня 1955 р. термін покарання знижено до

8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 2 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 квітня 1992 р. (СБУ, 8710).

Патійчук Анатолій Андронович, 1931 р. н., с. Старожуків Клеванського р-ну. Українець, освіта 10 кл., селянин. Прож. с. Старожуків Клеванського р-ну. Заарешт. 17 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 14 серпня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ЦК з перегляду справ від 27 лютого 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4650-4651).

Патійчук Ганна Власівна, 1925 р. н., с. Старожуків Клеванського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Голишів Клеванського р-ну. Заарешт. 28 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 липня 1955 р. Ухвалою СК ВС УРСР від 25 жовтня 1988 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 6037).

Патійчук Іван Талимонович, 1927 р. н., с. Вітковичі Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Вітковичі Березнівського р-ну. Заарешт. 16 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 листопада 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 лютого 1993 р. (СБУ, 11677).

Патійчук Микола Леонович, 1909 р. н., с. Голишів Клеванського р-ну. Українець, вояк УПА. Прож. с. Голишів Клеванського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 травня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 20 вересня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 лютого 1993 р. (СБУ, 11547).

Патраков Ніколай Прокофьєвіч, 1915 р. н., с. Лебедята Кішертського р-ну Молотовської обл. (Росія). Росіянин, освіта 4 кл., пожежник. Прож. м. Рівне, вул. Кагановича, 54. Заарешт. 24 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Кіровоградській обл. від 6 жовтня 1944 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС СРСР №240 м. Сталіно для фільтрації. (СБУ, 3161).

Патрикей Василь Архипович, 1922 р. н., с. Мале Вербче Степанського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 20 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1994 р. (СБУ, 15424).

Патрикей Єва Михайлівна, 1924 р. н., с. Корост Степанського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Корост Степанського р-ну. Заарешт. 21 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Здійснила 18 жовтня 1944 р. втечу з КПУ Степанського РВ НКВС, перейшла на нелегальне становище. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 11 листопада 1944 р. оголошено у всесоюзний розшук. Постановою УКДБ

при РМ УРСР у Рівненській обл. від 1 серпня 1964 р. справу припинено. (СБУ, 3211).

Патрикей Олексій Назарович, 1911 р. н., с. Кричильськ Степанського р-ну. Українець, освіта 1 кл., рядовий 143 гсп 47 гсд. Заарешт. 25 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 29 грудня 1962 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3504).

Патрикей Юхим Михайлович, 1916 р. н., с. Корост Степанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Корост Степанського р-ну. Заарешт. 5 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 29 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 жовтня 1993 р. (СБУ, 14327).

Патцер (Пацер) Наталія Карлівна, 1898 р. н., кол. Дубрівка Деражненського р-ну. Німкеня, малописьменна, двірник. Прож. м. Рівне, вул. Карла Маркса, 12. Заарешт. 19 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 8 вересня 1945 р. на 5 р. заслання в Сузунський р-н Новосибірської обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 листопада 1993 р. (ДАРО, 5674).

Патчиковський Стефан Владиславович, 1910 р. н., Варшавська губ. (Польща). Поляк, освіта 3 кл., без певних занять. Заарешт. 5 грудня 1939 р. на ст. Моквин. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 3 р. ВТТ. (ДАРО, 3141).

Паулі Яків Пилипович, 1880 р. н., м. Білосток (Польща). Поляк, закінчив юридичний факультет Московського університету, юрист-нотаріус. Прож. м. Корець, вул. Костюшка, 86. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 вересня 1990 р. (ДАРО, 4205).

Пахай Олексій Дем'янович, 1912 р. н., с. Вовковиї Дубенського п-ту. Українець, закінчив Львівську технічну школу, вчитель. Прож. с. Підвисоке Дубенського п-ту. Заарешт. 23 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 12 серпня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 13 серпня 1940 р. Вдруге заарешт. 20 червня 1949 р. як Стефаняк Петро Домінікович. На той час мешкав у с. Сосен, округ Подбажани (Чехословаччина). Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 25 лютого 1950 р. на 25 р. ВТТ. Постановою ЦК з перегляду справ від 10 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 24 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 вересня 1991 р. (ДАРО, 3183, СБУ, 5323).

Пахнюк Василь Якович, 1925 р. н., с. Буда Рокитнівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., перебував на нелегальньому становищі. Заарешт. 12 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 жовтня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 8691).

Пахнюк Семен Тимофійович, 1903 р. н., смт. Рокитне Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 391 зсп 29 зсб. Прож. ст. Сухобєзводное Горьковської обл. (Росія). Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 193-13 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» 29 зсб від 31 травня 1944 р. справу припинено за недостатністю доказів провини, направлено у 34 зсп для проходження подальшої служби. (ДАРО, 3286).

Пахнюк Федір Іванович, 1904 р. н., смт. Рокитне Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., робітник Рокитнівського хімлісгоспу. Прож. смт. Рокитне Рівненської обл. Заарешт. 28 червня 1944 р. Обвинувач. за за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 листопада 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6165).

Пахнюк Юхим Назарович, 1927 р. н., смт. Рокитне Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. смт. Рокитне Рівненської обл. Заарешт. 10 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 28 грудня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 20 лютого 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1992 р. (СБУ, 6706).

Пахолек Мар'ян Йосипович, 1876 р. н., м. Львів. Українець, освіта початкова, робітник пошти. Прож. м. Рівне, вул. Дольна, 33. Заарешт. 12 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 27 березня 1945 р. у тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1992 р. (СБУ, 8124).

Пахольчик Станіслав Мартинович, 13 листопада 1895 р., Велике князівство Познанське (Польща). Поляк, освіта середня, поліцейський. Прож. м. Рівне. Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1989 р. (ДАРО, 348).

Пахольчук Андрій Никифорович, 1927 р. н., с. Сатиїв Дубенського р-ну. Українець, рядовий в/ч 59301. Заарешт. 14 березня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 11 липня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 15 травня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 28 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 травня 1995 р. (СБУ, 15729).

Пахольчук Андрій Степанович, 1928 р. н., с. Степанівка Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Степанівка Здолбунівського р-ну. Заарешт. 25 лютого 1945 р. Обвинувач. за за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 червня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 червня 1992 р. (СБУ, 8849).

Пахольчук Віра Леонтіївна, 1930 р. н., с. Повча Демидівського р-ну. Українка, учениця 8 кл. Прож. с. Лішня Демидівського р-ну. Заарешт. 25 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4997).

Пахольчук Леонтій Леонтійович, 1929 р. н., с. Повча Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рахівник Демидівського маслозаводу. Прож. с. Лішня Демидівського р-ну. Заарешт. 27 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 травня 1948 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 жовтня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3996).

Пахольчук Надія Михайлівна, 1920 р. н., с. Смордва Млинівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. х. Сінокоси Берегівської сільради Млинівського р-ну. Заарешт. 20 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 листопада 1991 р. (СБУ, 8409).

Пахольчук Федір Юхимович, 1927 р. н., с. Малі Рикані Острожецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Малі Рикані Острожецького р-ну. Заарешт. 27 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 вересня 1992 р. (СБУ, 9994).

Пахолюк Анатолій Васильович, 1896 р. н., с. Оржів Рівненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., токар Рівненської електростанції. Прож. с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 24 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 1 квітня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 7 квітня 1940 р. (ДАРО, 1748).

Пахолюк Віра Степанівна, 1926 р. н., с. Милостів Рівненського р-ну. Українка, освіта 4 кл., перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 26 вересня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 22 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (ДАРО, 5540).

Пахолюк Гнат Іванович, 1912 р. н., с. Студянка Вербського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 384 зсп 44 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 12 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК УРСР. Постановою ВКР «Смерш» УралВО від 18 вересня 1944 р. справу припинено за недостатністю доказів, направлено у спецтабір НКВС для фільтрації. Постановою УСБУ у Рівненській обл. від 24 липня 1992 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3272).

Пахолюк Іван Хомович, 1910 р. н., с. Сіянці Острозького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Сіянці Острозького р-ну. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл.

13 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 14 квітня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (СБУ, 7589).

Пахолюк Микола Григорович, 1920 р. н., с. Урвенна Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 10 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 15 жовтня 1947 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 жовтня 1991 р. (СБУ, 6028).

Пахолюк Степан Григорович, 1925 р. н., с. Урвенна Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Урвенна Здолбунівського р-ну. Заарешт. 10 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 жовтня 1991 р. (СБУ, 6028).

Пахолюк Феодосій Макарович, 1923 р. н., с. Милостів Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Милостів Рівненського р-ну. Заарешт. 7 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 22 червня 1945 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС у м. Сталіно для подальшої фільтрації. (ДАРО, 1589).

Пахоренко Дмитро Іванович, 14 травня 1886 р. н., с. Каплунівка Богодухівського р-ну Харківської обл. Українець, освіта 2 кл., працівник торгівлі. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 8 січня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Засудж. виїздною сесією Рівненського облсуду 7-8 червня 1940 р. на 2 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Постановою лінійного суду Ковельської залізниці від 11 березня 1941 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 8564).

Пацай Олексій Трохимович, 1929 р. н., с. Смиків Демидівського р-ну. Українець, освіта 6 кл., рядовий в/ч 62115-3. Прож. м. Москва, в/ч 62115-3. Заарешт. 19 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 5-33 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ 10 березня 1951 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 21 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3894).

Пацан Микола Опанасович, 1908 р. н., с. Вовковиї Козинського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Вовковиї Козинського р-ну. Заарешт. 14 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 серпня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 26 березня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 27 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 листопада 1991 р. (СБУ, 5695).

Пацан Олександр Йосифович, 2 травня 1891 р. н., с. Льгота Олькушського п-ту Келецької губ. (Польща). Поляк, освіта 4 кл., поліцейський. Прож. с. Великий Стидин Костопільського п-ту. Заарешт. 28 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при

НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 19 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 червня 1989 р. (ДАРО, 164).

Пацан Сила Євгенович, 1914 р. н., с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 6 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 19 березня 1949 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 серпня 1993 р. (СБУ, 13902).

Пацелюк Дмитро Павлович, 1904 р. н., с. Яблунька Степанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Постановою ВКР «Смерш» КВО від 24 липня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 3382).

Пацелюк Микола Тихонович, 1930 р. н., с. Яблунька Степанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Яблунька Степанського р-ну. Заарешт. 17 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 9 березня 1949 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2207).

Пацина Йосиф Казимирович, 1906 р. н., м. Вільнюс (Литва). Поляк, освіта 1 кл., робітник кам'яного кар'єру. Прож. с. Янова Долина Костопільського р-ну. Заарешт. 20 вересня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 56-21 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 31 грудня 1940 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 вересня 1991 р. (СБУ, 5655).

Пацкова Марія Гнатівна, 1926 р. н., с. Тучин Рівненської обл. Українка, освіта 6 кл., діловод. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 22 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 29 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 січня 1992 р. (СБУ, 7599).

Пацьола Василь Олексійович, 1898 р. н., с. Немовичі Сарненського р-ну. Українець, голова правління ССТ. Прож. с. Немовичі Сарненського р-ну. Заарешт. 20 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 30 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1993 р. (СБУ, 12351).

Пацьола Максим Степанович, 1904 р. н., с. Немовичі Сарненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Немовичі Сарненського р-ну. Заарешт. 13 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1993 р. (СБУ, 12351).

Пацьола Назар Олексійович, 1928 р. н., с. Немовичі Сарненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Немовичі Сарненського р-ну. Заарешт. 12 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 січня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 лютого 1993 р. (СБУ, 11689).

Пацьола Олександра Харитонівна, 1925 р. н., с. Немовичі Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Немовичі Сарненського р-ну. Заарешт. 16 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 23 липня 1945 р. справу припинено за недоведеністю, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2154).

Пацьола Павло Васильович, 1886 р. н., с. Немовичі Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Немовичі Сарненського р-ну. Заарешт. 24 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Сарненського РВ НКВС від 27 вересня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 174).

Пацюк Лазар Несторович, 1890 р. н., с. Карачун Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Карачун Березнівського р-ну. Заарешт. 30 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 1 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 грудня 1989 р. (ДАРО, 3970).

Пацюк Любов Іванівна, 1914 р. н., с. Милостів Рівненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Милостів Рівненського р-ну. Заарешт. 11 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПВО від 17 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 24 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 травня 1993 р. (СБУ, 12822).

Пацюк Павло Олексійович, 1903 р. н., с. Милостів Рівненського р-ну. Українець, колгоспник. Прож. с. Милостів Рівненського р-ну. Заарешт. 11 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПВО від 17 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 25 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 травня 1993 р. (СБУ, 12822).

Пачебула Ілля Романович, 1911 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Волиця Мізоцького р-ну. Заарешт. 30 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 червня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 13 жовтня 1948 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 грудня 1991 р. (СБУ, 6387).

Пашинська Ольга Аврамівна, 1916 р. н., с. Тучин Рівненської обл. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 23 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 жовтня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 28 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1992 р. (СБУ, 10156).

Пашинський Казимир Петрович, 1909 р. н., с. Сапожин Гощанського р-ну. Поляк, освіта 3 кл., військовополонений. Прож. Львівський табір військовополонених. Заарешт. 30 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-13 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 22 травня 1941 р. У зв'язку з початком

німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 24 вересня 1952 р. справу передано в архів. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 22 лютого 1994 р. справу припинено за недоведеністю участі у вчиненні злочину. (ДАРО, 2765).

Пашинський Федір Артемович, 1907 р. н., с. Даничів Межиріцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Даничів Межиріцького р-ну. Заарешт. 23 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Загинув під час розстрілу в'язнів КПУ Межиріцького РВ НКДБ 27 червня 1941 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 11 квітня 1964 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 24 січня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 14481).

Пашкевич Адам Вікторович, 1906 р. н., м. Рівне. Поляк, освіта 4 кл., завідуючий конторою «Заготсіно». Прож. с. Нова Любомирка Олександрійського р-ну. Заарешт. 25 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 12 лютого 1946 р. справу припинено. (СБУ, 1259).

Пашкевич Власій Євдокимович, 1879 р. н., смт. Ратне Волинської обл. Українець, закінчив Кременецьку духовну семінарію, священик автокефальної церкви. Прож. с. Кураш Дубровицького р-ну. Заарешт. 10 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 січня 1993 р. (СБУ, 11322).

Пашкевич Гнат Григорович, 1910 р. н., с. Новосілки Острожецького р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 168 зсп 6 зсб. Прож. ст. Святогірськ. Заарешт. 5 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4514).

Пашкевич Іван Григорович, 1917 р. н., с. Новосілки Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 1703 батальйону 4 саперної бригади. Заарешт. 26 січня 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 4 саперної бригади 3 лютого 1942 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 20 жовтня 1943 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10377).

Пашкевич Лукаш Йосипович, 1914 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українець, освіта 1 кл., рядовий 168 зсп 6 зсб. Прож. ст. Святогірськ. Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 вересня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 617).

Пашкевич Микола Олександрович, 29 серпня 1901 р. н., м. Острог Волинської губ. Українець, освіта середня, фотограф. Прож. м. Острог Волинського воєв. Заарешт. 25 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 11 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 вересня 1989 р. (ДАРО, 3683).

Пашкевич Никанор Власович, 10 січня 1907 р. н., с. Охлопів Горохівського р-ну Волинської обл. Українець, закінчив Кременецьке духовне училище та семінарію, Богословський факультет Варшавського університету, священик. Прож. с. Коловерти Межиріцького р-ну. Заарешт. 20 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 з санкції 54-2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 1 грудня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 6108).

Пашкевич Сергій Григорович, 1902 р. н., с. Білин Ковельського р-ну Волинської обл. Українець, освіта 6 кл., головний бухгалтер контори «Укрпромхміль» Прож. м. Дубно Рівненської обл. Заарешт. 21 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-3 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1992 р. (СБУ, 9878).

Пашко Андрій Гаврилович, 1928 р. н., с. Вараш Рафалівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Вараш Рафалівського р-ну. Заарешт. 22 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 6 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 вересня 1992 р. (СБУ, 9806).

Пашко Віра Зиновіївна, 1927 р. н., с. Вараш Рафалівського р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Вараш Рафалівського р-ну. Заарешт. 7 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6751).

Пашко Володимир Гаврилович, 1930 р. н., с. Вараш Рафалівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Вараш Рафалівського р-ну. Заарешт. 25 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 січня 1948 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 16 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 березня 1992 р. (СБУ, 7516).

Пашко Григорій Павлович, 1921 р. н., с. Пашуки Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Пашуки Гощанського р-ну. Заарешт. 13 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Українського танкового військового табору 6 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 травня 1954 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 24 липня 1996 р. (СБУ, 16038).

Пашко Зиновій Трофимович, 1906 р. н., с. Вараш Рафалівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., секретар сільради. Прож. с. Вараш Рафалівського р-ну. Заарешт. 31 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 грудня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5826).

Пашко Кирило Федорович, 1925 р. н., с. Пашуки Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Пашуки Гощанського р-ну. Заарешт. 2 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 14541).

Пашко Марія Тимофіївна, 1926 р. н., с. Бабка Рафалівського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Каноничі Володимирецького р-ну. Заарешт. 23 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ЛВО 19 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС УРСР від 16 серпня 1988 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину, конфісковане майно підлягало поверненню. (СБУ, 5999, т. 1-2).

Пашко Овсій Йосипович, 1896 р. н., с. Вараш Рафалівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Вараш Рафалівського р-ну. Заарешт. 18 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Утік 6 квітня 1946 р. з-під варти з Рафалівського РВ МВС. Загинув 24 квітня 1946 р. у боївці УПА. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 23 травня 1946 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 26 жовтня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 14478).

Пашко Оксенія Климівна, 1927 р. н., с. Вараш Рафалівського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Вараш Рафалівського р-ну. Заарешт. 26 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 12 січня 1948 р. виправдано, з-під варти звільн. 10 березня 1948 р. (СБУ, 7516).

Пашко Олександр Михайлович, 1925 р. н., с. Радижеве Володимирецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Радижеве Володимирецького р-ну. Заарешт. 3 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 лютого 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9070).

Пашко Олександр Юхимович, 1931 р. н., с. Радижеве Володимирецького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Радижеве Володимирецького р-ну. Заарешт. 2 вересня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 листопада 1949 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 31 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 23 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 березня 1992 р. (СБУ, 7872).

Пашко Петро Панасович, 1927 р. н., с. Бабка Рафалівського р-ну. Українець, член ВЛКСМ, секретар сільради. Прож. с. Бабка Рафалівського р-ну. Заарешт. 2 вересня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 жовтня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР від 16 червня 1956 р. визнаний безпідставно засудженим. Звільн. 23 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1993 р. (СБУ, 11357).

Пашко Таїсія Андріївна, 1930 р. н., с. Собіщиці Рафалівського р-ну. Українка, освіта 1 кл., колгоспниця к-пу ім. Калініна. Прож. с. Собіщиці Рафалівського р-ну. Заарешт. 24 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 2 жовтня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 24 червня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 2 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 9231).

Пашко Федір Климович, 1918 р. н., с. Вараш Рафалівського р-ну. Українець, освіта 10 кл., вчитель. Прож. с. Вараш Рафалівського р-ну. Заарешт. 31 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 24 вересня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільн. 25 вересня 1948 р. (СБУ, 11872).

Пашко Феодосія Овсіївна, 1924 р. н., с. Вараш Рафалівського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Вараш Рафалівського р-ну. Заарешт. 7 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6751).

Пашко-Пашкевич Дмитро Костянтинович, 1890 р. н., м. Харків. Українець, освіта 2 кл., секретар сільради. Прож. с. Майдан Мізоцького р-ну. Заарешт. 31 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 липня 1948 р. на 5 р. заслання в район Колими. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (ДАРО, 4848-4850).

Пашковська Ганна Гнатівна, 1923 р. н., с. Новостав Клеванського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Новостав Клеванського р-ну. Заарешт. 2 червня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 71 ч.2 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 31 січня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 7 червня 1956 р. Постановою пленуму ВС УРСР від 26 грудня 1997 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 16158).

Пашковська Марія Савівна, 1921 р. н., с. Кленова Городницького р-ну Житомирської обл. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Франкопіль Сосновського р-ну. Заарешт. 6 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 26 лютого 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 24 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 квітня 1993 р. (ДАРО, 5350).

Пашковська Текля Дмитрівна, 1924 р. н., с. Козлин Олександрійського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Козлин Олександрійського р-ну. Заарешт. 12 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла 10 березня 1951 р. у Стєплагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 лютого 1992 р. (СБУ, 8271).

Пашковська Текля Францівна, 14 вересня 1892 р. н., м. Вомвольніца Люблінської губ. (Польща). Полька, закінчила 4 класи Люблінської гімназії, вчительські курси, селянка. Прож. с. Нова Любомирка Олександрійського р-ну. Заарешт. 22 серпня 1946 р. Обви-

нувач. за 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 5 жовтня 1946 р. на 8 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 27 вересня 1993 р. (СБУ, 13976).

Пашковський Григорій Іванович, 1920 р. н., м. Червоноармійськ Рівненської обл. Поляк, перебіжник з-поза лінії фронту. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 29 січня 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 56 армії 20 лютого 1942 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 23 березня 1942 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (СБУ, 13034).

Пашковський Григорій Олександрович, 1926 р. н., с. Устя Корецького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Устя Корецького р-ну. Заарешт. 16 січня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільн. 14 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 квітня 1992 р. (СБУ, 9333).

Пашковський Данило Андрійович, 1882 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Користь Межиріцького р-ну. Заарешт. 14 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 22 червня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2526).

Пашковський Іван Володимирович, 1912 р. н., с. Франкопіль Людвипільського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Франкопіль Людвипільського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 391).

Пашковський Михайло Адамович, 1922 р. н., с. Устя Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Устя Корецького р-ну. Заарешт. 18 січня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 червня 1958 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1992 р. (СБУ, 9333).

Пашковський Павло Мойсейович, 1916 р. н., с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Тютьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 20 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2 КК УРСР. Засудж. ВТ 5 армії КОВО 29-30 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5838).

Пашковський Пйотр Ігнатійович, 1911 р. н., с. Довге Сарненського р-ну. Поляк, закінчив Сарненську 7-класну школу, стрілочник на ст. Тутовичі. Прож. с. Довге Сарненського р-ну. Заарешт. 24 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-3 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 8 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 24 грудня 1944 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 серпня 1993 р. (СБУ, 13727).

Пашуля Оксентій Йосипович, 1910 р. н., с. Опарипси Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 1 кл.,

штукатур. Прож. м. Червоноармійськ, вул. Кінна, 38. Заарешт. 30 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 3 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6096).

Пащинський Микола Степанович, 1913 р. н., с. Витків Гощанського р-ну. Українець, малописьменний, робітник шкіряного заводу. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 22 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 18 серпня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 23 серпня 1945 р. (ДАРО, 2116).

Пащук Анатолій Трохимович, 1929 р. н., с. Берег Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Берег Вербського р-ну. Заарешт. 17 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10, 54-11 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 28-29 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС УРСР від 18 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ. Звільн. 20 травня 1955 р. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 28 серпня 1992 р. (СБУ, 9746).

Пащук Володимир Андрійович, 1922 р. н., с. Берег Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Берег Вербського р-ну. Заарешт. 18 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 лютого 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1993 р. (СБУ, 15084).

Пащук Денис Трохимович, 1908 р. н., с. Годомичі Ківерцівського р-ну Волинської обл. Українець, рядовий 266 гсп 88 гсд. Заарешт. 6 жовтня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 8 гвардійської армії 30 грудня 1945 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 29 липня 1974 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12802).

Пащук Михайло Трохимович, 1932 р. н., с. Берег Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Берег Вербського р-ну. Заарешт. 15 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 10 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9455).

Певка Ганна Юхимівна, 1923 р. н., с. Соломіївка Дубровицького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Соломіївка Дубровицького р-ну. Заарешт. 23 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 лютого 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 24 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 18 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1991 р. (СБУ, 6351).

Певне Бася Калманівна. Прибула з Шепетівки у Здолбунів, де заарешт. у листопаді 1939 р. Постановою Здолбунівського РВ НКВС від 28 лютого 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 16 березня 1940 р. (СБУ, 2354).

Педжинський Гдаль Хейнехович, 1904 р. н., м. Варшава (Польща). Єврей, освіта 5 кл., слюсар Здолбунівського

цементного заводу. Прож. м. Здолбунів Рівненської обл. Заарешт. 23 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 27 вересня 1940 р. на 3 р. ВТТ. Амністований 30 серпня 1941 р. як польський громадянин. (ДАРО, 3113).

Пейко Фома Юліанович, 1897 р. н., Перемишлянського п-т Львівського воєв. Поляк, освіта 6 кл., помічник машиніста депо ст. Здолбунів. Прож. м. Здолбунів, вул. Садова, 1. Заарешт. 6 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 вересня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1989 р. (ДАРО, 99).

Пекар Сергій Трохимович, 1911 р. н., с. Крилів Корецького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Крилів Корецького р-ну. Заарешт. 2 грудня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 12 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 22 грудня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 2605).

Пекарж Станіслав Янович, 23 жовтня 1897 р. н., с. Слотвіца Бжесковського п-ту Краківського воєв. (Польща). Поляк, освіта 6 кл., старший кондуктор товарних потягів ст. Здолбунів. Прож. м. Здолбунів, вул. Міцкевича, 51. Заарешт. 5 листопада 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 вересня 1989 р. (ДАРО, 496).

Пекарська Євгенія Іванівна, 1928 р. н., с. Дубляни Демидівського р-ну. Українка, бухгалтер Демидівського райфінвідділу. Прож. с. Дубляни Демидівського р-ну. Заарешт. 27 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 листопада 1992 р. (СБУ, 10699).

Пекарський Адам Валентинович, 1890 р. н., с. Харалуг Межиріцького р-ну. Поляк, закінчив 2-класне училище, столяр на будівництві НКВС №1. Прож. м. Рівне, вул. Миловарна, 33. Заарешт. 12 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 грудня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2875).

Пекарський Арсентій Тимофійович, 1920 р. н., с. Дубляни Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 2 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 9 січня 1973 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3612).

Пекарський Іван Степанович, 1907 р. н., с. Дубляни Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 жовтня 1991 р. (ДАРО, 4534).

Пекарський Олександр Володимирович, 1928 р. н., с. Замлинок Мізоцького р-ну. Українець, член ВЛКСМ, червоноармієць в/ч 49470. Заарешт. 30 січня 1951 р. Обвинувач. за ст. 16, 20-54-1а, 54-8 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ

Рівненської обл. 17 жовтня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 серпня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 вересня 1993 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15637).

Пекарський Тимофій Олексійович, 1907 р. н., с. Дубляни Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 310 автобатальйону 24 артдивізії. Заарешт. 7 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» 24 артдивізії від 16 лютого 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3211).

Пекач Іван Володимирович, 1903 р. н., с. Гориньград Другий Тучинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Гориньград Другий Тучинського р-ну. Заарешт. 1 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 14 серпня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 28 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 травня 1993 р. (СБУ, 13524).

Пекач Лука Максимович, 1924 р. н., с. Гориньград Другий Тучинського р-ну. Українець, освіта 7 кл., рядовий 208 мінометного полку 12 адп РГК 1 БФ. Заарешт. 1 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 69 армії 1 БФ 7 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 26 січня 1949 р. у Хабаровському краї. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 вересня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15923, т. 1-2).

Пекач Надія Марківна, 1907 р. н., с. Антопіль Рівненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Гориньград Другий Тучинського р-ну. Заарешт. 1 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 14 серпня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 6 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 травня 1993 р. (СБУ, 13524).

Пекун Андрій Никифорович, 1920 р. н., с. Великий Стидин Деражненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 383 зсп 18 зсб. Прож. м. Смоленськ (Росія). Заарешт. 17 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 5 липня 1951 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 серпня 1992 р. (ДАРО, 5094).

Пекун Олексій Дмитрович, 1924 р. н., с. Великий Стидин Деражненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 8 березня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 травня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 7 листопада 1947 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1994 р. (СБУ, 15327).

Пеленчук Павло Назарович, 1915 р. н., с. Орестів Рівненського р-ну. Українець, освіта середня педагогічна, єфрейтор господарського взводу 2 сб 210 сп 82 сд. Заарешт. 3 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 19-58-10 ч. 2, 193-9а КК РРФСР. Засудж. ВТ 82 сд 12 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав, вирок виконанням відкладено до закінчення військових дій, направлено в діючу армію. Постановою пленуму ВС СРСР від 11 жовтня 1991 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5688).

Пелех Григорій Іванович, 1920 р. н., с. Коловерти Межиріцького р-ну.

Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Коловерти Межиріцького р-ну. Заарешт. 20 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 21 квітня 1945 р. в тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 4 червня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 10 вересня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4447).

Пелех Євгеній Васильович, 1933 р. н., с. Ясинівка Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., колгоспник. Прож. с. Ясинівка Вербського р-ну. Заарешт. 24 квітня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 липня 1951 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 31 серпня 1954 р. Ухвалою СК ВС УРСР від 24 вересня 1987 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 6331).

Пелех Іван Михайлович, 1912 р. н., с. Мокротин Жовківського р-ну Львівської обл. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Сосновиця Володавського п-ту Люблінського воєв. Заарешт. 9 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 7 вересня 1954 р. Ухвалою СК ВС УРСР від 19 вересня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3338).

Пелех Марфа Ісаківна, 1926 р. н., с. Мощени Тучинського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Мощени Тучинського р-ну. Заарешт. 12 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24-25 січня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 листопада 1991 р. (СБУ, 6673).

Пелех Надія Василівна, 1907 р. н., с. Межирічі Рівненської обл. Українка, освіта середня, бухгалтер райфінвідділу. Прож. с. Межирічі Рівненської обл. Заарешт. 18 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МВС СРСР 10 липня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 16 червня 1956 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 вересня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю вини. (ДАРО, 2125).

Пелех Надія Назарівна, 1924 р. н., с. Ясинівка Вербського р-ну. Українка, колгоспниця. Прож. с. Ясинівка Вербського р-ну. Заарешт. 29 квітня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 7 липня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 березня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 24 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 травня 1993 р. (СБУ, 12941).

Пелех Степан Хомович, 1915 р. н., с. Обгів Дубенського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Обгів Дубенського р-ну. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 квітня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9104).

Пелчинська Текля Антонівна, 1892 р. н., с. Лущанув Яроцинського п-ту Познанського воєв. (Польща). Полька, освіта 4 кл., домогосподарка. Прож. с. Острів Козинського р-ну. Заарешт.

23 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 вересня 1940 р. на 3 р. ВТТ. (ДАРО, 3124).

Пелчинський Юрій Йосифович, 1889 р. н., м. Тикоцін (Польща). Поляк, закінчив гімназію і 2 курс. Гентського політехнічного інституту, начальник фінансового відділу Рівненського магістрату. Прож. м. Рівне, вул. Дубецького, 3. Заарешт. 17 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 серпня 1989 р. (ДАРО, 508).

Пелчинський Ян Юзефович, 1896 р. н., с. Котлин Яроцинського п-ту Познанського воєв. (Польща). Поляк, освіта 6 кл., черговий на ст. Рибнік. Прож. с. Недобчіце Рибніцького п-ту (Польща). Заарешт. 26 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 8 липня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 15 липня 1940 р. (ДАРО, 1779).

Пельц Роман Мартинович, 1898 р. н., с. Іздебник Вадовіцького п-ту Краківського воєв. (Польща). Поляк, закінчив Краківський університет, помічник прокурора. Прож. м. Вадовіце (Польща). Заарешт. 2 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 26 січня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 1721).

Пелюх Володимир Антонович, 1932 р. н., с. Рушельчичі Перемишльського п-ту Львівського воєв. (Польща). Українець, малописьменний, колгоспник к-пу ім. Ворошилова. Прож. с. Покровське Аджамського р-ну Кіровоградської обл. Заарешт. 18 листопада 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 17 грудня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 26 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 11 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 липня 1992 р. (СБУ, 9684).

Пензель Наталія Григорівна, 1896 р. н., с. Сморжів Клеванського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Сморжів Клеванського р-ну. Заарешт. 9 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 12 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 жовтня 1991 р. (СБУ, 5640).

Пензель Олександр Юхимович, 1932 р. н., с. Сморжів Клеванського р-ну. Українець, учень 8 кл. Прож. с. Сморжів Клеванського р-ну. Заарешт. 9 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 11 жовтня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 23 серпня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5640).

Пензель Юхим Матвійович, 1892 р. н., с. Сморжів Клеванського р-ну. Українець, освіта 2 кл., робітник Клеванського лісгоспу. Прож. с. Сморжів Клеванського р-ну. Заарешт. 9 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 квітня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р.

позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ. Звільн. 15 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 жовтня 1991 р. (СБУ, 5640).

Пентек Броніслав Томашович, 24 грудня 1901 р. н., с. Пустка Хойніцького п-ту Поморського воєв. (Польща). Поляк, освіта 4 кл., резервіст поліції. Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 8 січня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 26 січня 1940 р. (ДАРО, 2817).

Пенцак Іван Омелянович, 1903 р. н., х. Смолярня Полуницької сільради Козинського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. х. Циганівка Острівської сільради Козинського р-ну. Заарешт. 21 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 7 вересня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 26 жовтня 1945 р. Вдруге заарешт. 12 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 21 серпня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Помер 30 жовтня 1951 р. під час етапування у вагоні ешелону №97402 на ст. Златоуст. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 жовтня 1992 р. (СБУ, 202, ДАРО, 5187).

Пенцек-Цибульська Валентина Казимирівна, 11 червня 1927 р. н., с. Яснобір Костопільського р-ну. Українка, освіта 4 кл., робітниця. Прож. м. Штетін (Німеччина). Заарешт. 20 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ тилу ГРОВН 30 січня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВК ВС СРСР від 3 березня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. Звільн. 15 березня 1956 р. (СБУ, 3074).

Пенчак Дмитро Петрович, 1910 р. н., с. Боянець Львівської обл. Українець, колгоспник к-пу ім. Косигіна. Прож. с. Олександрія Рівненської обл. Заарешт. 17 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 липня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 25 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 23 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 листопада 1992 р. (СБУ, 10252).

Пеньонжко Максим Якович, 1888 р. н., смт. Вишнівець Тернопільської обл. Українець, закінчив Кременецьке міське училище, старший бухгалтер держбанку. Прож. м. Рівне, вул. Підзамче, 33. Заарешт. 13 вересня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1989 р. (ДАРО, 366).

Перев'язко Єва Кіндратівна, 1917 р. н., с. Собичин Олевського р-ну Житомирської обл. Українка, малописьменна, селянка. Прож. х. Мідне Сновидовицької сільради Рокитнівського р-ну. Заарешт. 12 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 8452).

Перель Абрам-Герш Срулевич, 1898 р. н., м. Дубно Рівненської обл. Єврей, підприємець. Прож. м. Дубно Рівненської обл. Заарешт. 5 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. 31 травня 1940 р. етаповано до м. Київ. Постановою УСБУ у Рівненській обл. від

6 квітня 1994 р. справу припинено за відсутністю події злочину. (СБУ, 15574).

Перель Бенціон Михелевич, 1918 р. н., с. Деражне Рівненської обл. Єврей, освіта 7 кл., бухгалтер контори «Укркниготорг». Прож. м. Рівне, вул. К. Маркса. Заарешт. 5 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 червня 1942 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 26 липня 1961 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3253).

Перель Давид Срулевич, 1886 р. н., м. Дубно Рівненської обл. Єврей, власник хмелярні. Прож. м. Дубно, вул. Замкова, 12. Заарешт. 5 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. 31 травня 1940 р. етаповано до м. Київ. Постановою УСБУ у Рівненській обл. від 6 квітня 1994 р. справу припинено за відсутністю події злочину. (СБУ, 15574).

Перельман Хаскель Копелевич, 1878 р. н., м. Луцьк Волинської губ. Єврей, письменний, без певних занять. Прож. м. Рівне. Заарешт. 13 вересня 1920 р. Обвинувач. за службу в польській контррозвідці. Постановою ОВ при Рев-військраді 12 армії від 24 вересня 1920 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1701).

Перельмутер Рухля Гершовна, 1912 р. н., с. Мельниця Ковельського р-ну Волинської обл. Єврейка, незакінчене комерційне училище, учениця швейної майстерні. Прож. м. Рівне. Заарешт. 5 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 червня 1942 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 26 липня 1961 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3253).

Перельот Іван Пилипович, 1913 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, освіта 2 кл., каменотес Клесівського кар'єру. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 27 березня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Помер 12 січня 1942 р. у тюрмі №3 м. Камишин УНКВС у Сталінградській обл. Постановою УКДБ УРСР у Рівненській обл. від 30 квітня 1991 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5754).

Перельот Христина Талимонівна, 1885 р. н., с. Рокитне Костопільського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 12 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 червня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 грудня 1989 р. (ДАРО, 1159).

Перестюк Дмитро Онуфрійович, 1923 р. н., с. Плоска Березdівського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Українець, закінчив педучилище, вчитель. Прож. с. Бриків Корецького р-ну. Заарешт. 12 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 22 серпня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 23 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 8963).

Перестюк Любов Давидівна, 1925 р. н., с. Річечина Корецького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Річечина Корецького р-ну. Заарешт. 21 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав

з конфіскацією майна. Звільн. 20 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7195).

Перестюк Яків Давидович, 1927 р. н., с. Річечина Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Річечина Корецького р-ну. Заарешт. 29 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 6151).

Перета Віра Євгенівна, 1930 р. н., с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 2 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 9 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 червня 1992 р. (СБУ, 9328).

Перета Карпо Степанович, 1910 р. н., с. Мізочик Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Мізочик Мізоцького р-ну. Заарешт. 10 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 квітня 1992 р. (СБУ, 9958).

Перета Микола Афонович, 1925 р. н., с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 11 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 7 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6597).

Перета Олександр Андрійович, 1915 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. смт. Мізоч Рівненської обл. Заарешт. 24 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 25 листопада 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1992 р. (СБУ, 11093).

Перета Федора Григорівна, 1923 р. н., с. Мізочик Мізоцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., робітниця Мізоцького цукрового заводу. Прож. с. Мізочик Мізоцького р-ну. Заарешт. 27 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 лютого 1992 р. (СБУ, 7770).

Перетятко Василь Іванович, 1920 р. н., с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» Пензенського гарнізону від 15 липня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 3415).

Перетятко Віра Андріївна, 1927 р. н., с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Заарешт. 22 червня 1944 р. Обвинувач. за за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 7 вересня 1945 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 8 вересня 1949 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6062).

Перетятко Володимир Якимович, 1929 р. н., с. Буди Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Буди Вербського р-ну. Заарешт. 9 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 січня 1948 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 27 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 листопада 1991 р. (СБУ, 10536).

Перетятко Данило Іванович, 1900 р. н., с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» Пензенського гарнізону від 14 липня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 3418).

Перетятко Дмитро Іванович, 1910 р. н., с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 7 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 жовтня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5180-5182).

Перетятко Микола Андрійович, 1915 р. н, с. Буща Кременецького р-ну Тернопільської обл. Українець, малописьменний, рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 18 травня 1944 р. Обвинувач за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненської обл. від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4141).

Перетятко Михайло Андрійович, 1925 р. н., с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 7 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 жовтня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5180-5182).

Перетятко Михайло Іванович, 1908 р. н., с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., голова сільради. Прож. с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Заарешт. 14 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 лютого 1992 р. (СБУ, 7772).

Перетятко Олексій Андрійович, 1907 р. н., с. Кам'яна Верба Вербського

р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 101 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 10 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 червня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5576).

Перетятко Петро Федотович, 1912 р. н., с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 1 кл., рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Помер 26 липня 1944 р. у тюрмі №1 м. Пенза УНКВС у Пензенській обл. Постановою ВКР «Смерш» Пензенського гарнізону від 15 вересня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. (ДАРО, 5180-5182).

Переходько Ананій Юхимович, 1922 р. н., с. Гутвин Дерaжненського р-ну. Українець, освіта початкова, червоноармієць 104 зсп 39 зсд. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 24 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою ВТ СибВО від 21 червня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5279).

Переходько Микола Йосипович, 1924 р. н., с. Воронів Тучинського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Воронів Тучинського р-ну. Заарешт. 22 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 21 жовтня 1944 р. справу припинено, направлено у розпорядження міськвійськкомату. (ДАРО, 1487).

Переходько Федір Йосипович, 1926 р. н., с. Хотин Сосновського р-ну. Українець, освіта 2 кл., колгоспник. Прож. с. Хотин Сосновського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 травня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 жовтня 1991 р. (СБУ, 5609).

Переходько Юхим Купріянович, 1928 р. н., с. Хотин Людвипільського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Хотин Людвипільського р-ну. Заарешт. 22 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 ККК УРСР. Помер 10 листопада 1945 р. у КПУ Людвипільського РВ НКВС. Постановою Людвипільського РВ МВС від 26 квітня 1946 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 22 жовтня 1993 р. справу припинено за недоведеністю участі у скоєнні злочину. (СБУ, 14479).

Переходько Яким Талимонович, 1910 р. н., с. Хотин Сосновського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Хотин Сосновського р-ну. Заарешт. 23 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 19 квітня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ військ МВС УО від 9 липня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 23 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1992 р. (СБУ, 10722).

Перець Василь Матвійович, 1914 р. н., с. Коритне Козинського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської

обл. (Росія). Заарешт. 2 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 лютого 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 625-626).

Перець Ганна Яківна, 1919 р. н., с. Теслугів Козинського р-ну. Українка, неписьменна, швачка Козинського промкомбінату. Прож. с. Теслугів Козинського р-ну. Заарешт. 19 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 8565).

Перишко Степан Іванович, 1900 р. н., м. Дубровиця Рівненської обл. Українець, неписьменний, селянин. Прож. м. Дубровиця, вул. Нова, 88. Заарешт. 28 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 1 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 жовтня 1991 р. (СБУ, 5623).

Перій Герасим Тимофійович, 1912 р. н., с. Рідків Козинського р-ну. Українець, малописьменний, рядовий 101 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 7 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 жовтня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5154).

Перій Микола Омелянович, 1914 р. н., с. Пляшівка Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 383 зсп 18 зсб. Прож. м. Смоленськ (Росія). Заарешт. 16 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 листопада 1991 р. (СБУ, 7604).

Пермяков Дмитрій Алєксандровіч, 1922 р. н., с. Вєрхопольє Сунського р-ну Кіровської обл. (Росія). Росіянин, освіта 4 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 6 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 липня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 27 грудня 1944 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 15 березня 1996 р. (СБУ, 15857).

Перний Вечеслав Антонович, 1902 р. н., с. Квасилів Чеський Здолбунівського р-ну. Чех, закінчив 2 курси Празького політехнічного інституту, рахівник контори «Укрпромзаготхміль». Прож. с. Квасилів Чеський Здолбунівського р-ну. Заарешт. 13 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 серпня 1989 р. (ДАРО, 525).

Перро Володимир Олександрович, 1908 р. н., смт. Людвипіль Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць в/ч 38464. Заарешт. 3 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-3, 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 квітня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р.

позбавлення прав. Ухвалою ВТ військ МВС УО від 21 червня 1946 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 28 січня 1949 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12654).

Перро Ганна Матвіївна, 1926 р. н., х. Кремінне Немовицької сільради Клесівського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. х. Кремінне Клесівського р-ну. Заарешт. 30 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 серпня 1947 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 27 листопада 1951 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9071).

Перро Матвій Петрович, 1895 р. н., с. Немовичі Сарненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. х. Кремінне Немовицької сільради Клесівського р-ну. Заарешт. 27 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5440).

Перро Олександра Матвіївна, 1930 р. н., с. Єльне Рокитнівського р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Єльне Рокитнівського р-ну. Заарешт. 14 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 29 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 серпня 1992 р. (ДАРО, 5111).

Перунский Ян Янович, 21 серпня 1917 р. н., м Острог Рівненської обл. Поляк, освіта 7 кл., без певних занять. Прож. м. Острог, вул. Шевченка, 2. Заарешт. 22 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 31 липня 1989 р. (ДАРО, 367).

Перчик Лейб Беркович, 1897 р. н., с. Борове Морочненського р-ну. Єврей, письменний, евакуйований. Прож. м. Полтава. Заарешт. 7 липня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Засудж. виїзною сесією ВТ військ НКВС Харківської обл. 31 липня 1941 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 21 грудня 1941 р. у Богословлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1994 р. (СБУ, 15147).

Перчиць Олексій Мойсейович, 1922 р. н., с. Рудка Рафалівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Рудка Рафалівського р-ну. Заарешт. 30 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 30 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1994 р. (ДАРО, 5728).

Перчиць Платон Єфремович, 1914 р. н., с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Українець, рядовий 162 гсп 54 гсд. Заарешт. 12 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1г, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 1 БФ 21 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 7 червня 1954 р. Реабіл. висновком військової прокуратури БілВО від 22 серпня 1991 р. (СБУ, 16047).

Перчук Володимир Калениковович, 1910 р. н., с. Болотківці Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Болотківці Острозького р-ну. Заарешт. 2 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС

Рівненської обл. 20 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 березня 1993 р. (СБУ, 12964).

Перчук Гнат Лук'янович, 1911 р. н., с. Болотківці Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4191-4192).

Першута Клим Семенович, 1909 р. н., с. Мульчиці Володимирецького р-ну. Українець, рядовий 381 зсп 18 зс. БілВО. Заарешт. 16 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 жовтня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 серпня 1992 р. (СБУ, 9955).

Першута Олександра Никонівна, 1919 р. н., с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Заарешт. 2 червня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 з санкції 54-2 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 5 липня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 9 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 8 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 лютого 1992 р. (СБУ, 7222).

Першута Яким Феодосійович, 1928 р. н., с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Мульчиці Рафалівського р-ну. Заарешт. 18 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 19 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6377).

Пестковський Теофіл Теофілович, 1913 р. н., кол. Земна Луцького р-ну Волинської обл. Поляк, освіта середня, технік-шляховик. Прож. м. Дубно, вул. Боженка, 24. Заарешт. 30 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 липня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 2883).

Петерко Антон В'ячеславович, 1908 р. н., с. Підгайці Млинівського р-ну. Чех, письменний, слюсар. Прож. смт. Млинів Рівненської обл. Заарешт. 7 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 31 травня 1941 р. на 3 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1989 р. (ДАРО, 1136).

Петкевіч Василь Петрович, 1932 р. н., с. Ячноє Столбцовського р-ну Барановицької обл. (Білорусь). Білорус, селянин. Прож. с. Убереж Степанського р-ну. Заарешт. 15 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 26 жовтня 1948 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 8 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 червня 1993 р. (СБУ, 12933).

Петлицька Ганна Миколаївна, 1929 р. н., с. Підбрусинь Вербського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Підбрусинь Вербського р-ну. Заарешт.

3 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 21 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (СБУ, 7484).

Петлицький Микола Гнатович, 1886 р. н., с. Велика Мильча Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Підбрусинь Вербського р-ну. Заарешт. 3 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (СБУ, 7484).

Петлюк Василь Володимирович, 1927 р. н., с. Немирівка Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 6 кл., рядовий в/ч 33740. Прож. м. Полоцьк (Білорусь). Заарешт. 31 січня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ БілВО 17 жовтня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 4 червня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. Звільн. 30 червня 1955 р. (СБУ, 3071).

Петлюк Микола Федорович, 1923 р. н., с. Перенятин Червоноармійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Перенятин Червоноармійського р-ну. Заарешт. 3 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 10 травня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 7 жовтня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 10710).

Петлюк Сергій Володимирович, 1920 р. н., с. Немирівка Дубенського п-ту. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Немирівка Дубенського п-ту. Заарешт. 24 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 23 грудня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3530).

Петлюк Степан Никифорович, 1914 р. н., с. Дюксин Деражненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Дюксин Деражненського р-ну. Заарешт. 28 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 березня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 листопада 1991 р. (СБУ, 5746).

Петраков Ніколай Івановіч, 1923 р. н., м. Карачєв Брянської обл. (Росія). Росіянин, освіта 5 кл., міліціонер лінійного відділу міліції ст. Здолбунів. Прож. ст. Здолбунів. Заарешт. 13 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 15 квітня 1946 р. направлено на 6 р. у Печорський вугільний басейн Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 11 лютого 1964 р. справу припинено за недостатністю доказів провини. (СБУ, 3151).

Петраковець Василь Максимович, 1919 р. н., с. Шитня Ярунського р-ну Житомирської обл. Українець, освіта середня, член ВЛКСМ, продавець відділу робітничого постачання 1 буддільниці ст. Здолбунів. Прож. м. Здолбунів, вул. 1 Травня, 22. Заарешт. 23 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 19 січня 1946 р.

справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2454).

Петраковський Антон Леонардович, 17 січня 1891 р. н., м. Київ. Поляк, закінчив сільську школу, наглядач Рівненської тюрми. Прож. м. Рівне, вул. Дольна, 3. Заарешт. 15 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 жовтня 1940 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 серпня 1993 р. (ДАРО, 5595).

Петрас Франц Іванович, 1895 р. н., м. Моравська Острава (Чехословаччина). Чех, закінчив будівельний технікум, голова сільради. Прож. с. Квасилів Чеський Здолбунівського р-ну. Заарешт. 24 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-3 КК УРСР. Помер 23 травня 1944 р. у тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 29 травня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 20 липня 1993 р. справу припинено за недостатністю доказів провини. (СБУ, 13763).

Петрасюк Надія Семенівна, 1929 р. н., с. Погорільці Дубенського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Черешнівка Дубенського р-ну. Заарешт. 18 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 лютого 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 20 липня 1954 р. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури УРСР від 12 вересня 1991 р. (СБУ, 5330).

Петренко (справжнє прізвище Фєфєлов) Ніколай Ніколаєвіч, 1914 р. н., с. Чернишово Тяжинського р-ну Новосибірської обл. (Росія). Росіянин, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Мала Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 10 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 10 лютого 1945 р. справу припинено, направлено в спецтабір НКВС для подальшої фільтрації (СБУ, 1607).

Петренко Федір Йосипович, 22 квітня 1890 р. н., с. Мала Яблунівка Черкаського р-ну Київської обл. Українець, освіта середня спеціальна, власник бакалійної лавки. Прож. м. Здолбунів Рівненської обл. Заарешт. 26 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 9 вересня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Помер 19 жовтня 1941 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 лютого 1990 р. (ДАРО, 3663).

Петренко-Кухарчук Галина Петрівна, 1924 р. н., м. Корець Рівненської обл. Українка, освіта середня, вчителька. Прож. м. Корець Рівненської обл. Заарешт. 2 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 16 грудня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 17 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 березня 1992 р. (СБУ, 7689).

Петржак Томаш Томашович, 1905 р. н., с-ще Герте поблизу Бохума (Німеччина). Поляк, закінчив учительську семінарію, вчитель НСШ. Прож. с. Вирка Степанського р-ну. Заарешт. 9 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 вересня 1940 р. на 3 р. ВТТ. Амністований 10 грудня 1941 р. як польський громадянин. (ДАРО, 3066).

Петрик Анастасія Яківна, 1928 р. н., с. Поляни Березнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Поляни Березнівського р-ну. Заарешт. 26 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській

обл. від 4 серпня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 2373).

Петрик Денис Васильович, 1915 р. н., с. Поляни Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Поляни Березнівського р-ну. Заарешт. 12 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Житомирській обл. від 22 серпня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1485).

Петрик Катерина Никифорівна, 1919 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Зносичі Сарненського р-ну. Заарешт. 16 жовтня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 січня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 квітня 1992 р. (СБУ, 8518).

Петрик Кирило Максимович, 1921 р. н., с. Бочаниця Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 11 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 лютого 1993 р. (СБУ, 11396).

Петрик Олександр Денисович, 1921 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 30 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 листопада 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС УО від 17 квітня 1946 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 13 квітня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 2752).

Петриковський Георгій Феліксович, 1920 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Поляк, закінчив лісотехнічне училище, інженер Сарненського лісгоспу. Прож. м. Сарни, вул. Центральна, 86. Заарешт. 28 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 16 червня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 1 липня 1945 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 9 квітня 1957 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 2167).

Петрина Андрій Мефодійович, 1925 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 25 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 вересня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 жовтня 1993 р. (СБУ, 14595).

Петрина Галина Андріївна, 1930 р. н., с. Янкевичі Костопільського р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Хмизопіль Костопільського р-ну. Заарешт. 21 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Вироком Рівненського облсуду від 17 грудня 1947 р. виправдано. (СБУ, 6046).

Петрина Демид Семенович, 1908 р. н., с. Великий Мидськ Дережненського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 76 зсп 23 зсб. Прож.

м. Бійськ Алтайського краю (Росія). Заарешт. 21 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» СибВО від 30 листопада 1944 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3302).

Петрина Іван Сергійович, 1923 р. н., с. Пульмо Шацького р-ну Волинської обл. Українець, селянин. Прож. Пульмо Шацького р-ну. Заарешт. 28 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 липня 1994 р. (СБУ, 15586).

Петрина Михайло Кирилович, 1928 р. н., с. Берестовець Костопільського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Берестовець Костопільського р-ну. Заарешт. 14 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 травня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1993 р. (СБУ, 11383).

Петрина Михайло Степанович, 1911 р. н., с. Берестовець Костопільського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Берестовець Костопільського р-ну. Заарешт. 28 вересня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 5 армії КОВО 26-27 травня 1941 р. на 6 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Врятувався втечею під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Вдруге заарешт. 3 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 6 серпня 1949 р. у колонії №6 Краслагу. Реабіл. у першій справі висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 червня 1993 р.; у другій справі – висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1992 р. (СБУ, 13032, 7390).

Петрина Надія Филимонівна, 1924 р. н., с. Пісків Костопільського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Пісків Костопільського р-ну. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 листопада 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 28 серпня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 20 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 вересня 1992 р. (СБУ, 9843).

Петрина Павло Йосипович, 1930 р. н., с. Печінки Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Печінки Володимирецького р-ну. Заарешт. 21 липня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 грудня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 14 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1993 р. (СБУ, 12811).

Петрина Семен Аркадійович, 1918 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 19 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав.

Звільн. 26 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 серпня 1994 р. (СБУ, 15602).

Петрина Тетяна Іванівна, 1925 р. н., с. Липне Володимирецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Липне Володимирецького р-ну. Заарешт. 22 вересня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 листопада 1946 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 15056).

Петрина Федір Микитович, 1908 р. н., с. Звіздже Дережненського р-ну. Українець, освіта початкова, конюх Клесівського РВ НКВС. Прож. смт. Клесів Рівненської обл. Заарешт. 25 вересня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 13 січня 1941 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Врятувався втечею під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Зник без вісти, перебуваючи в УПА. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 січня 1992 р. (СБУ, 6566).

Петрина Яків Степанович, 1908 р. н., с. Берестовець Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., помічник коваля кам'яного кар'єру. Прож. с. Берестовець Костопільського р-ну. Заарешт. 4 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 5 армії КОВО 26-27 травня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 червня 1993 р. (СБУ, 13032).

Петрина-Петринчук Петро Корнійович, 1912 р. н., с. Підлужне Костопільського п-ту. Українець, освіта 7 кл., бухгалтер лісництва. Прож. с. Підлужне Костопільського п-ту. Заарешт. 31 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 лютого 1990 р. (ДАРО, 3779).

Петринчук Артем Степанович, 1923 р. н., с. Корчів'я Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Корчів'я Костопільського р-ну. Заарешт. 22 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 квітня 1992 р. (СБУ, 8915).

Петринчук Володимир Максимович, 1928 р. н., с. Корчів'я Костопільського р-ну. Українець, член ВЛКСМ, робітник Костопільського лісгоспу. Прож. с. Корчів'я Костопільського р-ну. Заарешт. 28 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 17-54-1а, 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 січня 1951 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 2 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1993 р. (СБУ, 14954).

Петринчук Михайло Кирилович, 1915 р. н., с. Корчів'я Костопільського р-ну. Українець, освіта початкова, майстер з видобутку смоли Костопільського хімлісгоспу. Прож. с. Корчів'я Костопільського р-ну. Заарешт. 22 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 25 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 29 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (ДАРО, 4585-4587).

Петринчук Михайло Талимонович, 1923 р. н., с. Корчів'я Костопільського р-ну. Українець, неписьменний, селянин.

Прож. с. Корчів'я Костопільського р-ну. Заарешт. 18 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 27 вересня 1947 р. у Норильлагу. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. від 6 березня 1996 р. (СБУ, 15851).

Петринчук Неоніла Єреміївна, 1924 р. н., с. Кургани Костопільського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Кургани Костопільського р-ну. Заарешт. 1 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 квітня 1992 р. (СБУ, 8151).

Петринчук Тетяна Костянтинівна, 1921 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українка, освіта 7 кл, касир районного житлового управління. Прож. м. Костопіль, вул. Дерев'яна, 20. Заарешт. 15 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 31 серпня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2175).

Петринчук Філарет Іванович, 1929 р. н., с. Корчів'я Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., тесля Костопільського будівельного управління. Прож. с. Корчів'я Костопільського р-ну. Заарешт. 16 вересня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 29 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою комісії ПВР СРСР від 21 серпня 1956 р. обвинувачення визнано необґрунтованим, з-під варти звільн. 23 серпня 1956 р. з повною реабілітацією. (ДАРО, 4667).

Петришин Денис Микитович, 1882 р. н., с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Заарешт. 27 листопада 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою військової прокуратури військ МВС Рівненської обл. від 18 травня 1948 р. справу припинено. (ДАРО, 2773).

Петришин Іван Федорович, 1906 р. н., с. Дядьковичі Дубенського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Обгів Дубенського р-ну. Заарешт. 12 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 березня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (СБУ, 10308).

Петришин Мефодій Кирилович, 1906 р. н., смт. Мізоч Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. смт. Мізоч Мізоцького р-ну. Заарешт. 11 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1993 р. (СБУ, 11314).

Петришин Микола Дмитрович, 1902 р. н., с. Муроване Брюховицького р-ну Львівської обл. Українець, освіта 4 кл., шляховий обхідник 7 дистанції Ковельської залізниці. Прож. с. Муроване Брюховицького р-ну. Заарешт. 11 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Львівської обл. 12-13 січня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 20 листопада 1955 р. у

Мінлагу. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. від 29 листопада 1993 р. (СБУ, 15070).

Петришина Віра Андріївна, 1932 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. х. Клопіт Мізоцького р-ну. Заарешт. 28 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 лютого 1950 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3839).

Петришина Марія Миколаївна, 1928 р. н., с. Муроване Брюховицького р-ну Львівської обл. Українка, освіта 4 кл., колгоспниця к-пу ім. Червоної армії. Прож. с. Муроване Брюховицького р-ну. Заарешт. 11 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Львівської обл. 12-13 січня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС СРСР від 20 березня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 10 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. від 29 листопада 1993 р. (СБУ, 15070).

Петришина Ольга Денисівна, 1923 р. н., с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Заарешт. 27 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 16 травня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2403).

Петришина Ольга Йосипівна, 1928 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 11 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 січня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 4 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6596).

Петришина Серафима Панкратівна, 1922 р. н., с. Волиця Мізоцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Стеблівка Мізоцького р-ну. Заарешт. 14 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8688).

Петришина Устина Андріївна, 1922 р. н., смт. Мізоч Рівненської обл. Українка, колгоспниця. Прож. с. Єрмолаївка Привільнянського р-ну Миколаївської обл. Заарешт. 12 серпня 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ПрикВО 20 лютого 1954 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 24 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 1 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 червня 1993 р. (СБУ, 13115).

Петриюк Марія Яківна, 1924 р. н., с. Гориньград Тучинського р-ну. Українка, учениця 6 кл. НСШ. Прож. с. Гориньград Тучинського р-ну. Заарешт. 5 березня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МВС СРСР 10 червня 1946 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (ДАРО, 859-860).

Петров Іван Матвєєвіч, 1875 р. н., м. Зарайськ Московської обл. (Росія). Росія-

нин, закінчив Донський кадетський корпус, кавалерійське училище, лісничий. Прож. кол. Глинища Людвипільського р-ну. Заарешт. 23 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10, 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 24 січня 1942 р. у ОТП №17 Ухтіжемлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1989 р. (СБУ, 4712).

Петрова Лідія Петрівна, 1930 р. н., с. Стовпин Корецького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Стовпин Корецького р-ну. Заарешт. 19 вересня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 15 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 23 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1991 р. (СБУ, 6990).

Петровець Володимир Федорович, 24 липня 1910 р. н., м. Сосновець Сілезького воєв. (Польща). Росіянин, закінчив Сарненську гімназію, морський комерційний інститут у м. Гдиня, безробітний. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 14 листопада 1939 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. на 5 р. ВТТ. Амністований 16 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 вересня 1989 р. (ДАРО, 589).

Петровець Данило Микитович, 1912 р. н., с. Привітівка Морочненського р-ну. Українець, червоноармієць 978 сп 261 сд. Заарешт. 29 січня 1943 р. Обвинувач. за ст. 67 ч. 2 Вірменської РСР. Засудж. ВТ 261 сд 16 лютого 1943 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 10 червня 1996 р. (СБУ, 15960).

Петровець Павло Іванович, 1898 р. н., с. Старе Село Рокитнівського р-ну. Білорус, селянин. Прож. с. Старе Село Рокитнівського р-ну. Заарешт. 30 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 січня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 січня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 8 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10399).

Петровець Яків Євдокимович, 1919 р. н., с. Старі Коні Зарічненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., сержант 557 р.бітничої колони. Заарешт. 25 червня 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 90 району авіабазування 7 серпня 1942 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Помер 2 березня 1949 р. в Ангарлагу. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. від 6 червня 1996 р. (СБУ, 15965).

Петрович Василина Платонівна, 1920 р. н., с. Каноничі Володимирецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Каноничі Володимирецького р-ну. Заарешт. 23 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ЛВО 19 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 листопада 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1991 р. (СБУ, 5999, т. 1-2).

Петрович Демид Власович, 1891 р. н., с. Новосілки Клеванського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Новосілки Клеванського р-ну. Заарешт. 4 березня 1944 р.

Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 19 листопада 1944 р. у тюрмі №1 м. Київ УНКВС у Київській обл. Постановою НКВС УРСР від 27 березня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 22 квітня 1992 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5309, т. 1-2).

Петрович Євтух Юхимович, 1914 р. н., с. Озерськ Висоцького р-ну. Українець, секретар сільради. Прож. с. Озерськ Висоцького р-ну. Заарешт. 28 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 червня 1956 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 21 грудня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 13622).

Петрович Захар Борисович, 1901 р. н., с. Каноничі Володимирецького р-ну. Українець, сторож залізничного моста 120 км Ковельської залізниці. Прож. с. Каноничі Володимирецького р-ну. Заарешт. 13 квітня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. лінійним судом Ковельської залізниці 28 червня 1948 р. на 7 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 5 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1994 р. (СБУ, 15317).

Петрович Микола Павлович, 1919 р. н., с. Кам'яна Верба Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 101 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 16 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 серпня 1993 р. (ДАРО, 5576).

Петрович Надія Микитівна, 1924 р. н., с. Озерськ Висоцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Озерськ Висоцького р-ну. Заарешт. 22 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Висоцького РВ НКВС від 22 лютого 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. Вдруге заарешт. 28 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 квітня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 листопада 1992 р. (ДАРО, 2322, СБУ, 10262).

Петрович Павло Демидович, 1916 р. н., с. Новосілки Клеванського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Новосілки Клеванського р-ну. Заарешт. 4 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 11 лютого 1945 р. у тюрмі №1 м. Київ УНКВС у Київській обл. Постановою НКВС УРСР від 27 березня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 22 квітня 1992 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5309, т. 1-2).

Петрович Павло Максимович, 1911 р. н., с. Озеряни Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Озеряни Дубенського р-ну. Заарешт. 4 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 липня 1993 р. (СБУ, 13537).

Петровська Зінаїда Миколаївна, 1932 р. н., с. Бабин Гощанського р-ну. Українка, закінчила Рівненську середню жіночу школу №1, член ВЛКСМ, студентка Львівського політехнічного інституту. Прож. м. Львів, вул. Пушкіна, 11а. Заарешт. 24 січня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 11 липня 1951 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1945).

Петровський Адам Ілліч, 1901 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 3 батальйону 223 зсп. Прож. м. Людіново Калузької обл. (Росія). Заарешт. 23 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 67 армії 12 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЛенВО від 13 січня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3311).

Петровський Борис Павлович, 1906 р. н., м. Острог Рівненської обл. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. м. Острог, вул. Татарська, 152. Заарешт. 25 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 січня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 травня 1991 р. (ДАРО, 4247).

Петровський Володимир Герасимович, 28 липня 1902 р. н., с. Бакорин Дубенського п-ту. Українець, освіта вища військова, член ВКП(б), капітан, начальник штабу 28 механізованого полку. Прож. м. Кам'янець-Подільський Заарешт. 22 лютого 1938 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-8, 54-11 КК УРСР. Постановою ОВ КОВО від 28 червня 1939 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3391-3392).

Петровський Володимир Іванович, 1916 р. н., с. Надчиці Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Надчиці Острожецького р-ну. Заарешт. 9 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 26 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 29 липня 1945 р. у Сіблагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 травня 1993 р. (СБУ, 12706).

Петровський Дмитро Данилович, 1911 р. н., с. Ульбарів Дубенського р-ну. Українець, освіта 2 кл., ремонтний робітник служби шляху ст. Ульбарів. Прож. с. Ульбарів Дубенського р-ну. Заарешт. 19 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 3 жовтня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 2459).

Петровський Зиновій Матвійович, 1923 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 168 зсп 6 зсб. Прож. ст. Святогірськ. Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Помер 8 грудня 1944 р. у тюрмі №1 м. Харків УНКВС у Харківській обл. Постановою президії Рівненського облсуду від 15 травня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3529).

Петровський Іван Якович, 1918 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Бакорин Острожецького р-ну. Заарешт. 10 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 12 червня 1941 р. справу припинено. Вдруге заарешт. 8 червня 1944 р. На той час – рядовий 168 зсп 6 зсб. Прож. ст. Святогірськ. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР.

Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 1735, 3223).

Петровський Микола Миронович, 1902 р. н., с. Новосілки Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Новосілки Острожецького р-ну. Заарешт. 10 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 12 червня 1941 р. справу припинено. (ДАРО, 1735).

Петровський Микола Тимофійович, 1916 р. н., м. Острог Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. м. Острог Рівненської обл. Заарешт. 24 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1989 р. (ДАРО, 173).

Петровський Михайло Іванович, 1926 р. н., с. Ульбарів Дубенського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 28 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 травня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 24 листопада 1993 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15579).

Петровський Омелян Семенович, 1892 р. н., с. Новосілки Острожецького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. кол. Рейтанів Острожецького р-ну. Заарешт. 10 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 12 червня 1941 р. справу припинено. (ДАРО, 1735).

Петровський Павло Пилипович, 1907 р. н., с. Ульбарів Дубенського р-ну. Українець, рядовий 1088 сп 33 сд 1 БФ. Заарешт. 12 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 33 армії 1 БФ 19 лютого 1945 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 14 липня 1951 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 17 червня 1994 р. (СБУ, 15515).

Петровський Семен Григорович, 1905 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 168 зсп 6 зсб. Прож. ст. Святогірськ. Заарешт. 14 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 30 жовтня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3862).

Петровський Сигізмунд Янович, 1897 р. н., м. Варшава (Польща). Поляк, без певних занять. Прож. м. Луцьк, вул. Гірська, 28. Заарешт. 10 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 28 березня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 21 серпня 1996 р. (СБУ, 16049).

Петровський Станіслав Адамович, 1895 р. н., с. Дещенка Мінського р-ну Мінської обл. (Білорусь). Українець, вантажник фанерного заводу. Прож. м. Костопіль, вул. Широка, 10. Заарешт. 11 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 березня 1941 р. на 7 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Помер у 1947 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12452).

Петровський Тимофій Кузьмович, 1906 р. н., с. Новосілки Острожецького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Новосілки Острожецького р-ну. Заарешт. 10 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 11 лютого 1941 р. справу припинено. (ДАРО, 1735).

Петровський Тихон Іванович, 1925 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 168 зсп 6 зсб. Прож. ст. Святогірськ. Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 вересня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 802).

Петровський Юхим Григорович, 1891 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Бакорин Острожецького р-ну. Заарешт. 3 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 7 грудня 1944 р. на. 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 31 січня 1962 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 15522).

Петровчук Артем Якович, 1895 р. н., с. Камінне Клесівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Камінне Клесівського р-ну. Заарешт. 20 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 6 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (ДАРО, 4870).

Петровчук Зосим Кирилович, 1907 р. н., с. Камінне Клесівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Камінне Клесівського р-ну. Заарешт. 26 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 15 листопада 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 12 грудня 1945 р. (СБУ, 200).

Петровчук Микола Савович, 1924 р. н., с. Камінне Клесівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., колгоспник к-пу «Перемога». Прож. х. Гуска Каміннеської сільради Клесівського р-ну. Заарешт. 27 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 6 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (ДАРО, 4870).

Петровчук Мойсей Кіндратович, 1925 р. н., с. Камінне Клесівського р-ну. Українець, червоноармієць 442 сп 335 сд. Заарешт. 4 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 355 сд 30 жовтня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1994 р. (СБУ, 15549).

Петровчук Петро Оксентійович, 1930 р. н, с. Камінне Клесівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., учень каменяра. Прож. с. Камінне Клесівського р-ну. Заарешт. 25 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 6 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (ДАРО, 4870).

Петровчук Степан Якович, 1910 р. н., с. Камінне Клесівського р-ну. Українець, неписьменний, колгоспник к-пу «Перемога». Прож. с. Камінне Клесівського р-ну. Заарешт. 14 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж.

ОН при МДБ СРСР 6 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (ДАРО, 4870).

Петролюк Дмитро Петрович, 1924 р. н., с. Баранне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць автоскладу НКО №402. Заарешт. 13 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Дзауджикауського гарнізону 17 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 квітня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7108).

Петролюк Кирило Васильович, 1906 р. н., с. Ситне Червоноармійського р-ну. Українець, голова колгоспу. Прож. с. Ситне Червоноармійського р-ну. Заарешт. 11 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 5 березня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Рішенням ЦК з перегляду справ від 1 липня 1955 р. термін покарання знижено до фактично відбутого. Звільн. 16 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 травня 1993 р. (СБУ, 12866).

Петролюк Лідія Кирилівна, 1925 р. н., с. Ситне Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Ситне Червоноармійського р-ну. Заарешт. 7 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 9716).

Петролюк Микола Кирилович, 1912 р. н., с. Ситне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 22 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (ДАРО, 4817-4818).

Петролюк Михайло Петрович, 1930 р. н., с. Баранне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 4 кл., лісоруб. Прож. с. Баранне Червоноармійського р-ну. Заарешт. 10 серпня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 8 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 8 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (ДАРО, 5617-5620).

Петролюк Надія Василівна, 1921 р. н., с. Ситне Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Ситне Червоноармійського р-ну. Заарешт. 27 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9716).

Петролюк Петро Григорович, 1903 р. н., с. Баранне Червоноармійського р-ну. Українець, червоноармієць автоскладу НКО №402. Заарешт. 12 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Дзауджикауського гарнізону 17 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 квітня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7108).

Петрук Арсен Денисович, 1928 р. н., с. Свищів Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Свищів Демидівського р-ну. Заарешт. 13 листопада 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10679).

Петрук Арсентій Пилипович, 1898 р. н., с. Теремне Острозького р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 358 зсп 79 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 7 р. ВТТ. Звільн. 8 травня 1951 р. Ухвалою ВТ ПриВО від 7 жовтня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3314).

Петрук Василь Кирилович, 1923 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 28 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 липня 1944 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 22 жовтня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено. (ДАРО, 3437).

Петрук Володимир Степанович, 1902 р. н., с. Теремне Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 травня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4113).

Петрук Дмитро Іванович, 1908 р. н., с. Полянь Славутського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 30 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 січня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС СРСР від 17 серпня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 12 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. у червні 1995 р. (СБУ, 15716).

Петрук Зиновій Савович, 1908 р. н., с. Бережці Кременецького р-ну Тернопільської обл. Українець, освіта 6 кл., начальник столярно-будівельного цеху Смизького деревообробного комбінату. Прож. с. Нова Миколаївка Вербського р-ну. Заарешт. 18 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 23 серпня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 3 вересня 1945 р. (ДАРО, 2383).

Петрук Іван Євтухович, 1900 р. н., с. Суховоля Рафалівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., лісоруб Рафалівського ліспромгоспу. Прож. с. Суховоля Рафалівського р-ну. Заарешт. 16 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 26 лютого 1949 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 15 травня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (ДАРО, 4876).

Петрук Іван Сергійович, 1920 р. н., с. Теремне Острозького р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 358 зсп

19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 травня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4113).

Петрук Іларіон Денисович, 1890 р. н., с. Підборці Дубенського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Підборці Дубенського р-ну. Заарешт. 5 серпня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-3 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 листопада 1946 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС УО від 24 січня 1947 р. термін покарання знижено до 3 р. ВТТ. Звільн. 8 лютого 1947 р. (СБУ, 572).

Петрук Ірина Марківна, 1932 р. н., с. Старожуків Клеванського р-ну. Українка, учениця 9 кл. Прож. м. Рівне, вул. Маяковського, 13. Заарешт. 27 травня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 28 грудня 1948 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС СРСР від 2 березня 1949 р. вирок скасовано, справу повернуто на дослідування зі стадії попереднього слідства. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 16 травня 1949 р. справу припинено, з-під варти звільнено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 18 жовтня 1997 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 1639).

Петрук Купріян Арсентійович, 1908 р. н., с. Країв Гощанського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 67 зсп 20 зсд. Заарешт. 27 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ВКР «Смерш» 20 зсд від 18 листопада 1944 р. справу припинено за недоведеністю. (ДАРО, 3203).

Петрук Марія Дмитрівна, 1924 р. н., с. Країв Гощанського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Країв Гощанського р-ну. Заарешт. 22 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Острозького РВ НКВС від 4 квітня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1503).

Петрук Марко Миронович, 1895 р. н., с. Тернів Холмського п-ту Люблінського воєв. (Польща). Українець, освіта незакінчена вища, директор школи. Прож. с. Старожуків Клеванського р-ну. Заарешт. 8 лютого 1940 р. Обвинувач. за ст. 109 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 21 листопада 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 795).

Петрук Матвій Микитович, 1901 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 35 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 28 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 15 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4099).

Петрук Микита Улянович, 1920 р. н., с. Теремне Острозького р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 358 зсп 79 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР від 7 квітня 1945 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПриВО від 7 жовтня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3314).

Петрук Михайло Федорович, 1926 р. н., с. Переверед Млинівського

р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 11 серпня 1944 р. Постановою ОН при НКВС СРСР від 1 листопада 1944 р. справу припинено у зв'язку із смертю обвинувачуваного. Постановою президії Рівненського облсуду від 30 жовтня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3864).

Петрук Михайло Якович, 1914 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 18 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 березня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3568).

Петрук Олександр Трифонович, 1911 р. н., с. Теремне Острозького р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 24 серпня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3517).

Петрук Олексій Кіндратович, 1919 р. н., с. Лисин Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 11 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 19 вересня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3576).

Петрук Омелян Іванович, 1909 р. н., с. Теремне Острозького р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 1 роти 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 30 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 вересня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 11 січня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1994 р. (ДАРО, 5779).

Петрук Онисим Кузьмович, 1885 р. н., с. Озерці Рафалівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Озерці Рафалівського р-ну. Заарешт. 6 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою виїзної сесії ВК ВС СРСР від 6 січня 1945 р. вирок скасовано, справу передано на дорозслідування. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 15 грудня 1945 р. справу припинено, ув'язненого направлено на 6 р. у Печорський вугільний басейн. (СБУ, 1931).

Петрук Павло Григорович, 1929 р. н., с. Голичівка Корецького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Голичівка Корецького р-ну. Заарешт. 26 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 травня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 17 лютого 1956 р. вирок скасовано, справу повернуто на дослідування. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 12 травня 1956 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1180).

Петрук Павло Денисович, 1897 р. н., с. Підборці Дубенського п-ту. Українець,

освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Підборці Дубенського п-ту. Заарешт. 22 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 11 жовтня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1772).

Петрук Павло Фадейович, 1894 р. н., с. Сапожин Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Сапожин Гощанського р-ну. Заарешт. 19 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 29 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1993 р. (СБУ, 13599).

Петрук Петро Фадейович, 1907 р. н., с. Сапожин Гощанського р-ну. Українець, голова сільради. Прож. с. Сапожин Гощанського р-ну. Заарешт. 15 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 18 березня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 9 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (СБУ, 12827).

Петрук Петро Федотович, 1911 р. н., с. Теремне Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 30 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 вересня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5779).

Петрук Прокоп Іванович, 1912 р. н., с. Озерці Рафалівського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 383 зсп 18 зсб. Прож. м. Смоленськ (Росія). Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ВКР «Смерш» БілВО від 12 червня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 3200).

Петрук Семен Хомович, 1914 р. н., с. Листвин Вербського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Ясинівка Вербського р-ну. Заарешт. 31 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 24 січня 1946 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 січня 1993 р. (СБУ, 12060).

Петрук Сергій Степанович, 1919 р. н., с. М'ятин Млинівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 142 дорожньо-будівельного батальйону 11 армії. Заарешт. 28 травня 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-9 КК РРФСР. Постановою ОВ НКВС 27 армії від 14 липня 1942 р. справу припинено, з-під варти звільн. 15 липня 1942 р. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1996 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 2643).

Петрук Софія Федорівна, 1930 р. н., с. Сухівці Клеванського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Сухівці Клеванського р-ну. Заарешт. 24 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 14 листопада 1944 р. справу припинено, з-під варти звільн. 15 листопада 1944 р. (ДАРО, 1248).

Петрук Федот Филимонович, 1910 р. н., с. Звіздже Деражненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Звіздже Деражненського р-ну. Заарешт. 12 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 серпня 1944 р. до

ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 25 жовтня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1993 р. (СБУ, 14813).

Петрук Яків Васильович, 1916 р. н., с. Лисин Демидівського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 11 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою пленуму ВС СРСР від 28 березня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3573).

Петрук-Левандовський Василь Матвійович, 1928 р. н., с. Теремне Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Теремне Острозького р-ну. Заарешт. 6 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 листопада 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 24 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 жовтня 1993 р. (СБУ, 14105).

Петруля Михайло Федосійович, 1927 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, рядовий в/ч 25405. Заарешт. 31 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-10 ч. 1, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ ЗабВО 22 квітня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 червня 1956 р. Ухвалою ВК ВС СРСР від 17 лютого 1981 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 13868).

Петрусь Олександр Степанович, 1901 р. н., с. Сапожин Корецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Сапожин Корецького р-ну. Заарешт. 12 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 листопада 1992 р. (СБУ, 10283).

Петруха Мечислав Карпович, 19 листопада 1903 р. н., с. Шпанів Рівненського п-ту. Поляк, освіта 3 кл., кондуктор на залізниці. Прож. м. Здолбунів, вул. 3 Травня, 23. Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. на 5 р. ВТТ. Амністований 29 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 лютого 1990 р. (ДАРО, 3782).

Петрушин Іван Максимович, 1915 р. н., с. Милятин Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Милятин Острозького р-ну. Заарешт. 26 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 15 липня 1946 р. справу припинено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 3 лютого 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 2756, СБУ, 14877).

Петрушин Юхим Михайлович, 1925 р. н., с. Милятин Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Милятин Острозького р-ну. Заарешт. 8 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 січня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 22 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 вересня 1993 р. (СБУ, 14228).

Петрушкевич Адам Антонович, 1928 р. н., с. Річиця Висоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Річиця Висоцького р-ну. Заарешт.

30 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 серпня 1992 р. (СБУ, 9600).

Петрушкевич Михайло Логвинович, 19 травня 1910 р. н., с. Річиця Морочненського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Річиця Морочненського р-ну. Заарешт. 10 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 18-80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. на 3 р. ВТТ. (ДАРО, 3058).

Петрушко Борис Миколайович, 1926 р. н., м. Дубровиця Рівненської обл. Українець, освіта 7 кл., рядовий 363 зсп 46 зсб. Прож. ст. Сурок (Марійська АРСР). Заарешт. 12 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 грудня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4135).

Петрушко Олександр Григорович, 1916 р. н., с. Селець Дубровицького р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 374 зсп 7 зсб. Прож. Кунгурський р-н Пермської обл. (Росія). Заарешт. 8 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ УралВО від 31 липня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за недостатністю доказів обвинувачення. (ДАРО, 3431).

Петрушко Олександр Якович, 1914 р. н., с. Селець Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Селець Дубровицького р-ну. Заарешт. 20 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 61 армії 30 травня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 2 квітня 1954 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 27 червня 1994 р. (СБУ, 15543).

Петрушко Парасковія Степанівна, 1912 р. н., с. Біле Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Селець Дубровицького р-ну. Заарешт. 8 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення в правах з конфіскацією майна. Звільн. 26 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 15 травня 1992 р. (СБУ, 8457).

Петрушко Федір Павлович, 1912 р. н., с. Селець Дубровицького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Селець Дубровицького р-ну. Заарешт. 17 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 20 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Помер 20 листопада 1951 р. у Бєрлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 серпня 1995 р. (СБУ, 15735).

Петрушок Віра Костянтинівна, 1926 р. н., с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 4 кл., перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 29 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 квітня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ЧФ від 22 лютого 1948 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 9 березня 1955 р. Реабіл. висновком

прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (СБУ, 6968).

Петрушок Федір Іванович, 1924 р. н., с. Пляшева Козинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Пляшева Козинського р-ну. Заарешт. 18 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 18-54-2, 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 11 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 18 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1992 р. (СБУ, 11039).

Петрушок Юстина Григорівна, 1923 р. н., с. Безодня Червоноармійського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Безодня Червоноармійського р-ну. Заарешт. 22 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 серпня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 лютого 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3329).

Пехотін Микола Дмитрович, 1921 р. н., с. Осницьк Клесівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., рядовий 89 зсп 32 зсб. Прож. м. Алма-Ата (Казахстан). Заарешт. 5 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» 32 зсб від 5 січня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 3265).

Пехотін Федір Євдокимович, 1921 р. н., с. Осницьк Клесівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., ремонтний робітник Ковельської залізниці. Прож. с. Осницьк Клесівського р-ну. Заарешт. 4 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-4 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 14-15 лютого 1945 р. на 5 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 20 травня 1949 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 червня 1993 р. (СБУ, 13280, т. 1-2).

Пехотіна Мотрона Семенівна, 1908 р. н., с. Осницьк Клесівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Осницьк Клесівського р-ну. Заарешт. 4 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ Ковельської залізниці від 14-15 лютого 1945 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 13280, т. 1-2).

Пецера Лука Андрійович, 1911 р. н., с. Велюнь Висоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Велюнь Висоцького р-ну. Заарешт. 9 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13, 54-10 ч. 1 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 2 січня 1941 р. справу припинено. (ДАРО, 1691).

Печенко Адам Іванович, 1927 р. н., с. Ниговищі Зарічненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Ниговищі Зарічненського р-ну. Заарешт. 20 вересня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 25 березня 1953 р. у Дубравлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 10018).

Печенко Іван Федорович, 1905 р. н., с. Городная Столінського р-ну Пінської обл. Українець, колгоспник. Прож. с. Ниговищі Зарічненського р-ну. Заарешт. 7 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР від 30 червня 1956 р. термін покарання знижено до фактично відбутого. Реабіл. висновком

прокуратури Рівненської обл. від 31 травня 1993 р. (СБУ, 13013).

Печенюк Микола Пилипович, 1908 р. н., с. Богдашів Рівненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., водій. Прож. с. Богдашів Рівненського р-ну. Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 29 листопада 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 10 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1993 р. (СБУ, 11135).

Печенюк Олексій Петрович, 1928 р. н., с. Острііів Млинівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Острііів Млинівського р-ну. Заарешт. 14 листопада 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 лютого 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 21 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1992 р. (СБУ, 6725).

Печенюк Петро Митрофанович, 1889 р. н., с. Острііів Млинівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Острііів Млинівського р-ну. Заарешт. 14 листопада 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 15 травня 1948 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1992 р. (СБУ, 6725).

Печке Йосиф Альфредович, 1908 р. н., с. Карначівка Кам'янець-Подільської обл. Поляк, закінчив Познанський університет, інженер лісопильного заводу. Прож. с. Смига Дубенського п-ту. Заарешт. 24 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 25 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 лютого 1990 р. (ДАРО, 3660).

Печкіс Галина Антонівна, 1912 р. н., с. Вовкошів Гощанського р-ну. Полька, без певних занять. Прож. м. Рівне, вул. Гоголя, 12. Заарешт. 18 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 13-15 листопада 1940 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 червня 1993 р. (СБУ, 13213).

Печкіс Ізабелла Петрівна, 1890 р. н., с. Плужне Кам'янець-Подільської обл. Полька, без певних занять. Прож. м. Рівне, вул. Гоголя, 12. Заарешт. 18 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 13-15 листопада 1940 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 липня 1993 р. (СБУ, 13213).

Печнік Микола Омелянович, 1927 р. н., кол. Максимільянівка Людвипільського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегельному становищі. Заарешт. 13 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 липня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 вересня 1993 р. (СБУ, 14269).

Печнік Роман Тимофійович, 1888 р. н., с. Хмелівка Людвипільського р-ну. Українець, малописьменний,

селянин. Прож. с. Хмелівка Людвипільського р-ну. Заарешт. 24 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 16 травня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 2 липня 1945 р. (СБУ, 204).

Печонка Густав Карлович, 1886 р. н., м. Опава (Чехія). Поляк, освіта 7 кл., польський військовий пенсіонер. Прож. м. Дубно, вул. Щорса, 18. Заарешт. 20 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 березня 1989 р. (ДАРО, 14).

Печонка Кароль Густавович, 1908 р. н., м. Рашин (Польща). Поляк, освіта середня, безробітний. Прож. м. Дубно Рівненської обл. Заарешт. 18 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 19 вересня 1940 р. справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (ДАРО, 2837).

Пешко Валентина Михайлівна, 1920 р. н., с. Бродець Дубровицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Бродець Дубровицького р-ну. Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС СРСР від 20 листопада 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 9766).

Пешко Євгеній Володимирович, 31 жовтня 1904 р. н., м. Козятин Бердичівського р-ну. Росіянин, освіта 7 кл., електромонтер. Прож. м. Острог, пл. Жовтневої Революції, 2. Заарешт. 8 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 12 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 грудня 1989 р. (ДАРО, 1059).

Пиварчук Євдоким Максимович, 1897 р. н., с. Вовничі Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Вовничі Демидівського р-ну. Заарешт. 21 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 2 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 січня 1990 р. (ДАРО, 1154).

Пиварчук Михайло Максимович, 1901 р. н., с. Вовничі Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Вовничі Демидівського р-ну. Заарешт. 21 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 1 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 січня 1990 р. (ДАРО, 1154).

Пивовар Володимир Олексійович, 1925 р. н., с. Чудниця Гощанського р-ну. Українець, студент 1 курсу бухгалтерського відділення Рівненської торгівельно-промислової школи. Прож. м. Рівне, вул. Сталіна, 211. Заарешт. 16 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 18 червня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 11 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (ДАРО, 5421).

Пивовар Ганна Михайлівна, 1920 р. н., с. Нововасилівка Врадіївського р-ну Одеської обл. Українка, закінчила Одеські педагогічні курси, член ВЛКСМ, учителька П'ятигірської НСШ. Прож. с. П'ятигори Здолбунівського р-ну.

Заарешт. 6 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-12, 109 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 20 березня 1941 р. справу припинено, з-під варти звільн. 21 березня 1941 р. (ДАРО, 1692).

Пивовар Кирило Пилипович, 1903 р. н., с. Чудниця Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 364 зсп 11 зсб. Прож. м. Харків. Заарешт. 4 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 вересня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 жовтня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3838).

Пивовар Олексій Антонович, 1900 р. н., с. Чудниця Гощанського р-ну. Українець, освіта 6 кл., рядовий 364 зсп 11 зсб. Прож. м. Харків. Заарешт. 4 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-3 КК УРСР. Засудж. ВТ 11 зсб 26 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 29 липня 1950 р. у Печоржелдорлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1992 р. (СБУ, 11189).

Пивовар Феофан Якубович, 1912 р. н., с. Новомалин Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4700).

Пивоварський Михайло Андрійович, 1895 р. н., с. Ясень Стопнінського п-ту (Польща). Поляк, малописьменний, селянин-осадник. Прож. осада «Пілсуци» Сарненського п-ту. Заарешт. 24 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою Сарненського ПВ НКВС від 16 січня 1940 р. справу припинено, вислано з сім'єю 10 лютого 1940 р. (ДАРО, 2674).

Пивоварчик Йосиф Янович, 1912 р. н., с. Устє Сольне Краківського воєв. (Польща). Поляк, закінчив гімназію, боєць пожежної охорони м. Дубно. Прож. м. Дубно, вул. Будьонного, 5. Заарешт. 9 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 17 серпня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 23 серпня 1940 р. (ДАРО, 2634).

Пивоварчук Володимир Григорович, 1895 р. н., с. Межирічі Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. с. Межирічі Рівненської обл. Заарешт. 29 лютого 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 грудня 1941 р. на 10 р. ВТТ. Амністований 27 січня 1942 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 січня 1991 р. (ДАРО, 4233-4234).

Пивоварчук Микола Володимирович, 1929 р. н., с. Межирічі Рівненської обл. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Межирічі Рівненської обл. Заарешт. 18 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 липня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 28 травня 1954 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 вересня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю вини. (ДАРО, 2125).

Пивоварчук Микола Микитович, 1912 р. н., с. Тайкури Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Тайкури Здолбунівського р-ну. Заарешт. 9 вересня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 24 листопада 1940 р. на

5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 березня 1992 р. (СБУ, 8107).

Пивоварчук Михайло Ілліч, 1927 р. н., с. Малятин Тучинського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Малятин Тучинського р-ну. Заарешт. 29 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 січня 1954 р. Реабіл. висновком військової прокуратури ПрикВО від 18 листопада 1991 р. (СБУ, 5871).

Пивоварчук Остап Кирилович, 1904 р. н., с. Тайкури Здолбунівського р-ну. Українець, освіта початкова, артист драмтеатру. Прож. м. Рівне, вул. Ворошилова, 13. Заарешт. 21 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МВС СРСР 10 липня 1946 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 квітня 1975 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3631).

Пивоварчук Павло Миронович, 1888 р. н., с. Малятин Тучинського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Малятин Тучинського р-ну. Заарешт. 9 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 15 серпня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 2073).

Пивоварчук Піама Володимирівна, 1919 р. н., с. Межирічі Рівненської обл. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Межирічі Рівненської обл. Заарешт. 25 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 9 травня 1942 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 380).

Пивоварчук Роман Михайлович, 1908 р. н., с. Межирічі Рівненської обл. Українець, робітник відділу зв'язку. Прож. с. Межирічі Рівненської обл. Заарешт. 23 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Загинув під час розстрілу в'язнів КПУ Межиріцького РВ НКДБ 27 червня 1941 р. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 2 квітня 1948 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 25 січня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 14481).

Пикусь Іван Макарович, 1921 р. н., с. Чудля Рафалівського р-ну. Українець, освіта початкова, червоноармієць 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ КВО від 29 травня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3175).

Пилашевич-Айбетова Регіна Іванівна, 1926 р. н., смт. Олика Волинської обл. Полька, освіта 8 кл., секретар Рівненського облавтотресту. Прож. м. Рівне, вул. Згоди, 16. Заарешт. 25 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 з санкції ст. 54-2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 вересня 1945 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Ухвалою ВК ВС СРСР від 15 лютого 1946 р. термін покарання знижено до 3 р. ВТТ. Звільн. 5 січня 1946 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 жовтня 1993 р. (ДАРО, 1667).

Пилипака Ганна Лазарівна, 1918 р. н., с. Балашівка Березнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Балашівка Березнівського р-ну. Заарешт. 9 серпня 1947 р. Обвинувач. за

ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 30 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 24 квітня 1958 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (ДАРО, 3806).

Пилипака Ганна Павлівна, 1927 р. н., с. Балашівка Березнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Балашівка Березнівського р-ну. Заарешт. 27 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (СБУ, 5559).

Пилипака Захар Григорович, 1911 р. н., м. Березне Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. х. Бір Вітковицької сільради Березнівського р-ну. Заарешт. 15 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ КВО від 3 квітня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 22 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 червня 1993 р. (СБУ, 13042).

Пилипака Надія Григорівна, 1920 р. н., х. Підхатинка Вітковицької сільради Березнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. х. Підхатинка Березнівського р-ну. Заарешт. 15 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 7021).

Пилипака Одарка Степанівна, 1923 р. н., х. Підхатинка Вітковицької сільради Березнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. х. Підхатинка Березнівського р-ну. Заарешт. 15 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 7021).

Пилипака Павлина Омелянівна, 1928 р. н., с. Поляни Березнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Поляни Березнівського р-ну. Заарешт. 24 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 4 серпня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 2373).

Пилипака Павло Варнаумович, 1908 р. н., с. Михалин Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Михалин Березнівського р-ну. Заарешт. 9 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 травня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 21 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю вини. (ДАРО, 4041).

Пилипака Панас Пантелейович, 1919 р. н., с. Михалин Березнівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Михалин Березнівського р-ну. Заарешт. 4 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 11 квітня 1950 р. у Березнівській райлікарні. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 10 серпня 1950 р. справу припинено у зв'язку із смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від листопада 1993 р. справу при-

пинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 1647).

Пилипака Парфентій Кирилович, 1914 р. н., с. Вітковичі Березнівського р-ну. Українець, столяр Березнівського лісгоспу. Прож. с. Вітковичі Березнівського р-ну. Заарешт. 20 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-8, 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 липня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 січня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 8 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1992 р. (СБУ, 6653).

Пилипака Петро Гордійович, 1920 р. н., с. Вітковичі Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Вітковичі Березнівського р-ну. Заарешт. 7 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 24 серпня 1945 р. у Норильлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 червня 1992 р. (СБУ, 9279).

Пилипака Степан Потапович, 1927 р. н., с. Михалин Березнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Михалин Березнівського р-ну. Заарешт. 13 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 21 січня 1947 р. у Горьковській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 жовтня 1993 р. (СБУ, 14833).

Пилипака Тимофій Миколайович, 1925 р. н., х. Підхатинка Вітковицької сільради Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. х. Підхатинка Березнівського р-ну. Заарешт. 9 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 7021).

Пилипака Федір Степанович, 1931 р. н., с. Балашівка Березнівського р-ну. Українець, колгоспник к-пу «Червона зірка». Прож. с. Балашівка Березнівського р-ну. Заарешт. 4 грудня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 квітня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 3 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 15 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12382).

Пилипас Миколай Іванович, 1910 р. н., м. Рівне. Поляк, освіта 7 кл., кур'єр комунальної спілки. Прож. м. Рівне, вул. 3 Травня, 92. Заарешт. 25 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 грудня 1989 р. (ДАРО, 1081).

Пилипей Анатолій Володимирович, 1933 р. н., с. Жорнівка Межиріцького р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Жорнівка Межиріцького р-ну. Заарешт. 5 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 8 квітня 1950 р. на 5 р.

заслання в Красноярський край. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4360).

Пилипей Василь Карпович, 1908 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 25 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 грудня 1991 р. (СБУ, 6934).

Пилипей Віра Іванівна, 16 січня 1924 р. н., с. Жорнівка Межиріцького р-ну. Українка, закінчила Межиріцьку НСШ, Костопільську гімназію, студентка-заочниця 4 курсу Костопільського педучилища, учителька Пустомитівської початкової школи. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 16 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 липня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 18 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ без позбавлення прав і конфіскації майна. Звільн. 18 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 квітня 1992 р. (СБУ, 8098).

Пилипей Дмитро Іванович, 1924 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, освіта 7 кл., рядовий 69 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 10 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (ДАРО, 5171).

Пилипей Карпо Семенович, 1883 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 25 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 23 липня 1946 р. виправдано. (СБУ, 6934).

Пилипей Марія Володимирівна, 1930 р. н., с. Жорнівка Межиріцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Жорнівка Межиріцького р-ну. Заарешт. 5 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 8 квітня 1950 р. на 5 р. заслання в Красноярський край. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4360).

Пилипей Микола Володимирович, 1932 р. н., с. Жорнівка Межиріцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Жорнівка Межиріцького р-ну. Заарешт. 5 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 8 квітня 1950 р. на 5 р. заслання в Красноярський край. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4360).

Пилипей Микола Карпович, 8 жовтня 1929 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., колгоспник к-пу ім. Молотова. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 17 грудня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 12 грудня 1951 р. справу припинено за недостатністю доказів, з-під варти звільн. 13 грудня 1951 р. (ДАРО, 2579).

Пилипей Микола Трохимович, 1928 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну.

Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 24 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1992 р. (СБУ, 6934).

Пилипей Микола Федорович, 1926 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 31 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6934).

Пилипей Михайло Сергійович, 1926 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 4 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 листопада 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 червня 1992 р. (СБУ, 8786).

Пилипей Пестина Володимирівна, 1930 р. н., с. Жорнівка Межиріцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Жорнівка Межиріцького р-ну. Заарешт. 9 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 8 квітня 1950 р. на 5 р. заслання в Красноярський край. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4360).

Пилипей Степан Григорович, 1921 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 18 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 21 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 10 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 березня 1995 р. (СБУ, 15683).

Пилипенко Степан Васильович, 1909 р. н., м. Дубно Рівненської обл. Українець, освіта 5 кл., швець. Прож. м. Дубно, пр. Безіменний, 2. Заарешт. 13 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 13 квітня 1945 р. справу припинено за недостатністю зібраних доказів, направлено у спецтабір НКВС для фільтрації. (ДАРО, 2370).

Пилипенко Федір Степанович, 1915 р. н., с. Садовоє (Садовка) Сарпінського р-ну Калмицької АРСР. Росіянин, червоноармієць воєнізованої охорони ст. Здолбунів. Прож. с. Новомильськ Здолбунівського р-ну. Заарешт. 12 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 7 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 25 жовтня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 серпня 1993 р. (СБУ, 13749).

Пилипець Любов Іванівна, 1933 р. н., с. Олександрівка Костопільського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож.

с. Олександрівка Костопільського р-ну. Заарешт. 23 січня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 квітня 1951 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПУВО від 31 січня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 25 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 липня 1992 р. (СБУ, 8892).

Пилипець Надія Семенівна, 1930 р. н., с. Олександрівка Костопільського р-ну. Українка, освіта 7 кл., член ВЛКСМ, колгоспниця. Прож. с. Олександрівка Костопільського р-ну. Заарешт. 23 січня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 квітня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПУВО від 31 січня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 5 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 червня 1992 р. (СБУ, 8892).

Пилипець Параска Семенівна, 1925 р. н., с. Монастирок Рава-Руського р-ну Львівської обл. Українка, листоноша. Прож. с. Олександрія Рівненського р-ну. Заарешт. 15 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 липня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 25 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 20 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 червня 1992 р. (СБУ, 10252).

Пилипчук Агафон Якович, 1899 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 4 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 грудня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1991 р. (СБУ, 5899).

Пилипчук Ананій Софронович, 1918 р. н., с. Колоденка Рівненського р-ну. Українець, освіта початкова, старший стрілочник ст. Рівне. Прож. с. Колоденка Рівненського р-ну. Заарешт. 22 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-9, 196 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 8 серпня 1942 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 серпня 1989 р. (ДАРО, 691-692).

Пилипчук Антон Миколайович, 1913 р. н., с. Боремель Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Ниви-Золочівські Демидівського р-ну. Заарешт. 28 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою Рівненського облсуду від 14 червня 1941 р. справу направлено на дослідування. Помер 21 червня 1942 р. у тюрмі №2 м. Астрахань УНКВС у Сталінградській обл. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 3 серпня 1964 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1991 р. справу припинено за недоведеністю складу злочину. (ДАРО, 3323, СБУ, 5811).

Пилипчук Василь Федосійович, 1923 р. н., с. Цурків Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Цурків Мізоцького р-ну. Заарешт. 8 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 13 армії 3 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 7 серпня 1944 р. у Харківській пересильній тюрмі. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 лютого 1993 р. (СБУ, 12748).

Пилипчук Григорій Антонович, 1923 р. н., с. Янківці Лановецького р-ну Тернопільської обл. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Янківці Лановецького р-ну Тернопільської обл. Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 8 липня 1944 р. Ухвалою ВТ ЛВО від 14 липня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7544).

Пилипчук Григорій Архипович, 1925 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 4 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 10 березня 1945 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС для фільтрації. (ДАРО, 2355).

Пилипчук Данило Микитович, 1920 р. н., с. Новий Двір Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 20 грудня 1991 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4557).

Пилипчук Дем'ян Іванович, 1908 р. н., с. Тинне Рівненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 26 червня 1963 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4504-4506).

Пилипчук Дмитро Іванович, 1921 р. н., с. Тинне Рівненського р-ну. Українець, освіта 6 кл., червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 25 червня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4504-4506).

Пилипчук Дмитро Павлович, 1910 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 4 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 7 жовтня 1945 р. у Норильлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1992 р. (СБУ, 6936).

Пилипчук Дмитро Павлович, 1931 р. н., с. Холопи Людвипільського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Холопи Людвипільського р-ну. Заарешт. 3 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 травня 1946 р. на 6 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 3 березня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 березня 1992 р. (СБУ, 8760).

Пилипчук Єва Федотівна, 1910 р. н., с. Ужинець Млинівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Новини Млинівського р-ну. Заарешт. 1 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР

19 листопада 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 жовтня 1992 р. (ДАРО, 5064).

Пилипчук Євгеній Мойсейович, 1928 р. н., с. Заріцьк Рівненського р-ну. Українець, без певних занять. Прож. с. Заріцьк Рівненського р-ну. Заарешт. 23 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 16 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 4 листопада 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 15 липня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 9761).

Пилипчук Іван Зиновійович, 1898 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 28 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 5 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3324-3326).

Пилипчук Іван Іванович, 1922 р. н., с. Нова Чортория Любарського р-ну Житомирської обл. Українець, освіта 7 кл., рахівник Бабинського цукрозаводу. Прож. с. Бабин Гощанського р-ну. Заарешт. 17 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 31 травня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 3 серпня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4710).

Пилипчук Іван Сильвестрович, 1920 р. н., м. Рівне. Українець, учень. Прож. м. Рівне. Заарешт. 18 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 21 лютого 1941 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 червня 1950 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1992 р. (СБУ, 9330).

Пилипчук Климентій Мойсейович, 1907 р. н., с. Заріцьк Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 10 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 листопада 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 вересня 1992 р. (СБУ, 15124).

Пилипчук Кузьма Васильович, 1907 р. н., с. Острів Козинського р-ну. Українець, малописьменний, рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 2 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Помер 4 серпня 1944 р. у тюрмі №1 м. Пенза УНКВС у Пензенській обл. Постановою ВКР «Смерш» Пензенського гарнізону від 4 серпня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 15 грудня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 625-626, 5648).

Пилипчук Марія Макарівна, 1923 р. н., х. Дворище Студянської сільради Вербського р-ну. Українка, освіта 5 кл., колгоспниця. Прож. х. Дворище Вербського р-ну. Заарешт. 1 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 12 грудня 1955 р. Реабіл. висновком про-

куратури Рівненської обл. від 27 січня 1992 р. (СБУ, 7035).

Пилипчук Марія Олександрівна, 1928 р. н., с. Глинськ Здолбунівського р-ну. Українка, завідуюча бібліотекою. Прож. с. Глинськ Здолбунівського р-ну. Заарешт. 12 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Померла 21 вересня 1944 р. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 23 вересня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченої. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 17 вересня 1993 р. справу припинено за недоведеністю участі в скоєнні злочину. (СБУ, 14264).

Пилипчук Марія Федорівна, 1927 р. н., с. Тинне Рівненського р-ну. Українка, освіта 6 кл., селянка. Прож. с. Тинне Рівненського р-ну. Заарешт. 1 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 серпня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 квітня 1992 р. (СБУ, 8957).

Пилипчук Мефодій Микитович, 1919 р. н., м. Дубно Рівненської обл. Українець, червоноармієць в/ч 1236. Заарешт. 26 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-10 ч. 1, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ ОрлоВО 21 вересня 1941 р. до ВМП – розстрілу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 квітня 1993 р. (СБУ, 12540).

Пилипчук Микола Аркадійович, 1932 р. н., с. Кургани Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., колгоспник. Прож. с. Кургани Острозького р-ну. Заарешт. 3 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 29 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 28 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 жовтня 1991 р. (СБУ, 5595).

Пилипчук Микола Мойсейович, 1923 р. н., с. Заріцьк Рівненського р-ну. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Золотіїв Рівненського р-ну. Заарешт. 6 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 червня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ військ МВС Львівського округу від 6 липня 1949 р. вирок скасовано, справу припинено, з-під варти звільн. 30 вересня 1949 р. (СБУ, 134).

Пилипчук Микола Олександрович, 5 грудня 1916 р. н., с. Нова Павлівка Київської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Янівка Червоноармійського р-ну. Заарешт. 23 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 21 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 серпня 1992 р. (СБУ, 11052).

Пилипчук Микола Омелянович, 1933 р. н., с. Хотин Сосновського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. х. Хотинський Сосновського р-ну. Заарешт. 2 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 26 серпня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою ПВР СРСР від 30 червня 1956 р. звільнено за недоцільністю подальшого утримання. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1992 р. (ДАРО, 4844-4845).

Пилипчук Микола Петрович, 1921 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт.

10 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 червня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 28 липня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 5 січня 1959 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 лютого 1993 р. (СБУ, 11449).

Пилипчук Микола Федорович, 1923 р. н., с. Тинне Рівненського р-ну. Українець, учень СШ №1 м. Рівне. Прож. с. Тинне Рівненського р-ну. Заарешт. 19 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2 КК УРСР. Засудж. ВТ 5 армії КОВО 29-30 травня 1941 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5838).

Пилипчук Надія Олександрівна, 1926 р. н., с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Заарешт. 11 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 лютого 1992 р. (СБУ, 7216).

Пилипчук Оксана Федосівна, 1932 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 9 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5587).

Пилипчук Олександр Євдокимович, 1927 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 15 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 березня 1992 р. (СБУ, 7614).

Пилипчук Петро Вікторович, 1925 р. н., с. Витків Грубешівського п-ту Люблінського воєв. (Польща). Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Мальоване Млинівського р-ну. Заарешт. 25 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 вересня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 7979).

Пилипчук Петро Оверкович, 1892 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., секретар сільради. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 16 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 21 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 травня 1992 р. (СБУ, 8794).

Пилипчук Пилип Григорович, 1921 р. н., с. Тинне Рівненського р-ну. Українець, освіта 7 кл., червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а,

58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 3 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 25 червня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4504-4506).

Пилипчук Роман Іванович (назвався Боровець Василь Андрійович), 1923 (1926) р. н., с. Городище Березнівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Городище Березнівського р-ну. Заарешт. 25 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 липня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (СБУ, 7240).

Пилипчук Семен Онисимович, 1911 р. н., с. Хотин Сосновського р-ну. Українець, малописьменний, колгоспник к-пу ім. Берії. Прож. с. Хотин Сосновського р-ну. Заарешт. 24 липня 1952 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 29 серпня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 5 червня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 2 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9119).

Пилипчук Сергій Іванович, 1923 р. н., с. Хопнів Ківерцівського р-ну Волинської обл. Українець, освіта 3 кл., рядовий 208 мінометного полку 12 адп РГК 1 БФ. Заарешт. 1 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 69 армії 1 БФ 7 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 26 січня 1947 р. у Сєввостлагу. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 вересня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15923, т. 1-2).

Пилипчук Сергій Степанович, 1925 р. н., с. Дерев'янче Острозького р-ну. Українець, письменний, рядовий 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 28 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 9 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 28 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 лютого 1993 р. (ДАРО, 5262).

Пилипчук Степан Лаврович, 1922 р. н., с. Дуліби Гощанського р-ну. Українець, червоноармієць 872 гап. Заарешт. 16 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ 12 ад 2 серпня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ 1 БФ від 28 серпня 1944 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 16 липня 1953 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 18 січня 1996 р. (СБУ, 15820).

Пилипчук Степан Степанович, 1920 р. н., с. Тинне Рівненського р-ну. Українець, освіта 6 кл., червоноармієць 375 зсп 16 зсб. Прож. м. Борисоглібськ Воронезької обл. (Росія). Заарешт. 11 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 25 червня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4504-4506).

Пилипчук Тетяна Яківна, 1914 р. н., с. Божкевичі Млинівського р-ну. Українка, неписьменна перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 14 лютого

1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 квітня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПВО від 11 червня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 29 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 листопада 1991 р. (СБУ, 5614).

Пилипчук Тихін Михайлович, 1887 р. н., с. Новий Двір Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., голова ССТ. Прож. с. Новий Двір Рівненського р-ну. Заарешт. 17 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 липня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (СБУ, 7464).

Пилипчук Трохим Корнійович, 1922 р. н., с. Новий Двір Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Новий Двір Рівненського р-ну. Заарешт. 28 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 жовтня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 серпня 1993 р. (СБУ, 13754).

Пилипчук Федір Мойсейович, 1912 р. н., с. Дубляни Демидівського р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ МВО від 1 грудня 1975 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3636).

Пилип'юк Агафія Ільківна, 1911 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українка, освіта початкова, колгоспниця. Прож. с. Хрінники Демидівського р-ну. Заарешт. 14 червня 1952 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 31 липня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 31 березня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 7 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 8173).

Пилип'юк Андрій Степанович, 1911 р. н., с. Плоска Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Плоска Вербського р-ну. Заарешт. 26 травня 1944 р. Обвинувач. за за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 липня 1993 р. (СБУ, 13477).

Пилип'юк Ганна Микитівна, 1912 р. н., с. Берестечко Демидівського р-ну. Українка, неписьменна, колгоспниця. Прож. с. Хрінники Демидівського р-ну. Заарешт. 4 липня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 30 липня 1952 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 10 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 березня 1992 р. (СБУ, 7766).

Пилип'юк Дмитро Захарович, 1912 р. н., с. Рогізне Козинського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 25 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УКР «Смерш» 1 УФ

від 10 червня 1944 р. справу припинено з оперативних міркувань, з-під варти звільнено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 26 березня 1994 р. справу припинено за недоведеністю участі у вчиненні злочину. (ДАРО, 5733).

Пилип'юк Єфрем Васильович, 1915 р. н., с. Товпижин Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 7 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4354).

Пилип'юк Марія Вікторівна, 1930 р. н., с. Вербень Демидівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Вербень Демидівського р-ну. Заарешт. 2 лютого 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 березня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 11 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12572).

Пилип'юк Марія Сафронівна, 1908 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Хрінники Демидівського р-ну. Заарешт. 13 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 1 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 5 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7299).

Пилип'юк Михайло Назарович, 1916 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 12 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 лютого 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 23 грудня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3521).

Пилип'юк Олександр Семенович, 1917 р. н., с. Вовковиї Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 89 зсп 32 зсб. Прож. м. Алма-Ата (Казахстан). Заарешт. 5 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 15 листопада 1951 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1993 р. (ДАРО, 5659).

Пилип'юк Олексій Григорович, 1911 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 12 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 лютого 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 23 грудня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3521).

Пилип'юк Омелян Андрійович, 1913 р. н., с. Товпижин Млинівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Товпижин Млинівського р-ну. Заарешт. 20 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 березня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 квітня 1992 р. (СБУ, 8242).

Пилип'юк Петро Ксенофонтович, 1926 р. н., х. Діброва Товпижинської

сільради Демидівського р-ну. Українець, лісоруб. Прож. х. Товпижинська Діброва Демидівського р-ну. Заарешт. 18 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 26 жовтня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 4 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12560).

Пилип'юк Родіон Кузьмович, 1903 р. н., с. Товпижин Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 16 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ ПУВО від 7 серпня 1945 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 2855).

Пильна Мінодора Йосипівна, 1895 р. н., с. Антонівка Плужнянського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Українка, селянка. Прож. м. Здолбунів Рівненської обл. Заарешт. 17 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 серпня 1945 р. на 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 вересня 1995 р. (СБУ, 14583).

Пильо Феодосія Іллівна, 1930 р. н., с. Дзвиняч Турківського р-ну Дрогобицької обл. Українка, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Велика Купля Березнівського р-ну. Заарешт. 3 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 9 грудня 1947 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1978).

Пилюшенко Степан-Петро Олексійович, 1924 р. н., с. Іллінське Уссурійського р-ну Приморського краю (Росія). Росіянин, освіта 7 кл., інструктор Висоцького райвійськкомату. Прож. с. Озери Висоцького р-ну. Заарешт. 30 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 13 квітня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1614).

Пипа Михайло Прокопович, 1910 р. н., м. Кременчук Полтавської обл. Українець, освіта 10 кл., водій. Прож. м. Рівне, вул. Сталіна, 233. Заарешт. 26 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 5 сд 8 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВК ВС СРСР від 7 квітня 1948 р. вирок скасовано, справу направлено на новий розгляд. Постановою ВКР МДБ в/ч 03460 від 3 вересня 1948 р. справу припинено за недостатністю доказів провини. (СБУ, 2706).

Пипко Оксана Митрофанівна, 1923 р. н., с. Самостріли Межиріцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Залізниця Межиріцького р-ну. Заарешт. 10 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 січня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 липня 1993 р. (СБУ, 13202).

Пирожинська Єва Павлівна, 1926 р. н., с. Космачів Костопільського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Космачів Костопільського р-ну. Заарешт. 12 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (СБУ, 7941).

Писаний Борис Іванович, 1915 р. н., с. Авдіївка Чернігівської обл. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Голубне Березнівського р-ну. Заарешт. 20 вересня

1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 13 жовтня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільн. 26 жовтня 1944 р. (СБУ, 2676).

Писаний Іван Іванович, 1928 р. н., с. Голубне Березнівського р-ну. Українець, псаломник церкви. Прож. с. Хотин Березнівського р-ну. Заарешт. 17 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 25 січня 1945 р. справу припинено у зв'язку з явкою з повинною, звільн. 26 січня 1945 р. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 2 вересня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 13888).

Писаревська Раїса Прокопівна, 1927 р. н., м. Новочеркаськ Ростовської обл. (Росія). Росіянка, освіта 5 кл., наглядач Костопільського радіовузла. Прож. м. Костопіль, вул. Шкільна, 4. Заарешт. 20 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільн. 21 грудня 1944 р. (ДАРО, 1618).

Писарець Анастасія Петрівна, 1914 р. н., с. Теклівка Березнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Теклівка Березнівського р-ну. Заарешт. 15 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (СБУ, 7004).

Писарець Микола Кононович, 1911 р. н., с. Теклівка Березнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Теклівка Березнівського р-ну. Заарешт. 29 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 березня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 9 жовтня 1951 р. у Рєчлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (СБУ, 7004).

Писарчук Андрій Михайлович, 1914 р. н., с. Василенкове Шевченківського р-ну Харківської обл. Українець, селянин. Прож. с. Жорнів Дубенського р-ну. Заарешт. 8 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 квітня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 12 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. від 21 вересня 1999 р. (СБУ, 16233).

Писарчук Антон Сергійович, 1926 р. н., с. Жорнів Дубенського р-ну. Українець, робітник цегельного заводу №56 м. Рівне. Прож. с. Жорнів Дубенського р-ну. Заарешт. 21 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 листопада 1992 р. (СБУ, 10986).

Писарчук Євгенія Федорівна, 1932 р. н., с. Жорнів Дубенського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Жорнів Дубенського р-ну. Заарешт. 12 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 січня 1948 р. на 5 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 12 червня 1952 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 4 серпня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 8377).

Писарчук Лукаш Онисимович, 1911 р. н., с. Тучин Гощанського р-ну.

Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Тучин Гощанського р-ну. Заарешт. 23 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 січня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 січня 1993 р. (СБУ, 11072).

Писарчук Павло Йосипович, 1923 р. н., с. Тучин Рівненської обл. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 66 зсп 9 зсб. Прож. с. Бєжица Брянської обл. (Росія). Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 8 березня 1961 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5192-5196).

Пись Микита Мойсейович, 1890 р. н., с. Більцевичі Вілейського р-ну Молодечненської обл. (Білорусь). Білорус, освіта середня, завідуючий фельдшерського-акушерським пунктом. Прож. с. Грабів Клеванського р-ну. Заарешт. 26 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 2 лютого 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 листопада 1992 р. (СБУ, 10596).

Пись Войцех Августинович, 1890 р. н., м. Вольбром Олькушського п-ту Келецької губ. (Польща). Поляк, закінчив 2-класне міське училище, поліцейський. Прож. с. Антопіль Рівненського п-ту. Заарешт. 4 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 серпня 1989 р. (ДАРО, 563).

Пит Генріх Томашович, 18 жовтня 1900 р. н., Новоолександрійський п-т Люблінської губ. (Польща). Поляк, освіта 4 кл., старший поліцейський. Прож. с. Антопіль Рівненського п-ту. Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 червня 1989 р. (ДАРО, 291).

Питель Андрій Григорович, 1928 р. н., с. Кричильськ Степанського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Кричильськ Степанського р-ну. Заарешт. 10 жовтня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 листопада 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 2 серпня 1955 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 вересня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю вини у здійсненні злочину. (ДАРО, 606).

Питель Олександр Лук'янович, 1920 р. н., с. Кричильськ Степанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кричильськ Степанського р-ну. Заарешт. 5 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Степанського РВ НКДБ від 25 березня 1945 р. справу тимчасово призупинено у зв'язку із втечею обвинуваченого з-під варти. Вбитий у 1951 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 30 квітня 1964 р. справу припинено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 10 вересня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 14258).

Питель Тимофій Кузьмович, 1928 р. н., с. Кричильськ Степанського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Кричильськ Степанського р-ну.

Заарешт. 15 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 листопада 1991 р. (СБУ, 5717).

Питель Федір Іванович, 1911 р. н., с. Кричильськ Степанського р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою ВКР «Смерш» КВО від 19 липня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 2274).

Пишинський Олександр Ілліч, 1913 р. н., с. Гільча Чеська Здолбунівського р-ну. Українець, ремонтний робітник 4 дистанції шляху Ковельської залізниці. Прож. с. Дерно Оликського р-ну Волинської обл. Заарешт. 4 лютого 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Волинської обл. 26 червня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 травня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 30 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9014).

Пишко Василь Антонович, 1932 р. н., с. Залав'я Млинівського р-ну. Українець, завідуючий хатою-читальнею. Прож. с. Залав'я Млинівського р-ну. Заарешт. 9 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ТаВО від 26 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 26 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (СБУ, 12881).

Пишнюк Микола Лаврентійович, 1923 р. н., с. Бистричі Березнівського р-ну. Українець, освіта 7 кл., помічник бухгалтера к-пу ім. Молотова. Прож. с. Бистричі Березнівського р-ну. Заарешт. 6 грудня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 20 січня 1953 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії ВС УРСР від 25 травня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 1997).

Півень Михайло Іванович, 1904 р. н., с. Новосілки Клеванської гм. Рівненського п-ту. Українець, селянин. Прож. с. Новосілки Рівненського п-ту. Заарешт. 4 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. 435 ВТ 5 армії УФ 23-25 листопада 1939 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Амністований 24 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 січня 1993 р. (СБУ, 11286).

Півторак Ольга Федорівна, 1927 р. н., с. Погорільці Дубенського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Кораблище Млинівського р-ну. Заарешт. 18 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 лютого 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 19 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 вересня 1991 р. (СБУ, 5330).

Пігаль Ликерія Андріївна, 1903 р. н., с. Удрицьк Висоцького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Удрицьк Висоцького р-ну. Заарешт. 26 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 вересня 1945 р. на

20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 15 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 20 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 січня 1992 р. (СБУ, 6733).

Підвисоцький Артем Юхимович, 1916 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 12 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 липня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 17 липня 1956 р. термін покарання знижено до 13 р. ВТТ. Звільн. 2 вересня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 7468).

Підвисоцький Дмитро Теофілович, 1920 р. н., с. Пісків Костопільського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Пісків Костопільського р-ну. Заарешт. 1 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 серпня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 5 грудня 1944 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9413).

Підгурський Яків Омелянович, 1918 р. н., с. Кораблище Млинівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 232 окремого саперного батальйону 59 ск. Заарешт. 23 лютого 1942 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 жовтня 1942 р. на 10 р. ВТТ. Помер 11 березня 1943 р. в Южлагу. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 6 червня 1996 р. (СБУ, 15956).

Піддубий Василь Семенович, 1910 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кунин Мізоцького р-ну. Заарешт. 15 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 липня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 30 березня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 18 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 серпня 1992 р. (СБУ, 9743).

Піддубний Михайло Сергійович, 1880 р. н., смт. Онуфріївка Кіровоградської обл. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Угільці Гощанського р-ну. Заарешт. 16 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 10847).

Підйом Василь Павлович, 1927 р. н., с. Дядьковичі Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. с. Дядьковичі Рівненської обл. Заарешт. 13 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 28 грудня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1992 р. (СБУ, 10606).

Підйом Василь Петрович, 1918 р. н., с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Українець, робітник кондитерської фабрики. Прож. с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 30 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 березня 1993 р. (СБУ, 12077).

Підйом Петро Іванович, 1927 р. н., с. Лосятин Гребінківського р-ну Київської обл. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 11 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 1 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 28 грудня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 10 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1991 р. (СБУ, 5942).

Підлесецький Микола Васильович, 1918 р. н., с. Лебеді Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Лебеді Острозького р-ну. Заарешт. 28 грудня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 21 лютого 1941 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 9330).

Підлісний Антон Гордійович, 1927 р. н., с. Малий Жолудськ Рафалівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Малий Жолудськ Рафалівського р-ну. Заарешт. 2 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 березня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Помер 7 квітня 1948 р. у Стєплагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 квітня 1992 р. (СБУ, 8517).

Підлісний Іван Павлович, 1930 р. н., с. Жовкині Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Жовкині Володимирецького р-ну. Заарешт. 10 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 січня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 січня 1955 р. вирок скасовано, справу направлено на додаткове розслідування зі стадії попереднього слідства. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 24 березня 1955 р. справу припинено за недостатністю матеріалів, з-під варти звільнено. (СБУ, 9261, т. 1-3).

Підлісний Никифор Васильович, 1909 р. н., с. Малий Жолудськ Рафалівського р-ну. Українець, червоноармієць 53 зсп 11 зсб. Прож. м. Харків. Заарешт. 3 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ВКР «Смерш» ХВО від 19 серпня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільн. (ДАРО, 3307).

Підлісний Оксентій Терентійович, 1906 р. н., с. Малий Жолудськ Рафалівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Малий Жолудськ Рафалівського р-ну. Заарешт. 6 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 вересня 1992 р. (СБУ, 10069).

Підмайстрович Павло Федорович, 1896 р. н., м. Рівне. Українець, освіта

початкова, селянин. Прож. м. Рівне, вул. Шевченка, 65. Заарешт. 2 серпня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 серпня 1989 р. (ДАРО, 415).

Підмайстрович Петро Онуфрійович, 1916 р. н., м. Рівне. Українець, освіта 7 кл., друкар обласної типографії «Червоний прапор». Прож. м. Рівне, вул. Міцкевича, 20. Заарешт. 6 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 7 вересня 1949 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 листопада 1989 р. (ДАРО, 4962-4963).

Підстригач Василь Іванович, 1885 р. н., с. Самостріли Корецького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 30 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9956).

Підстригач Онисій Захарович, 1909 р. н., с. Самостріли Межиріцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Самостріли Межиріцького р-ну. Заарешт. 29 лютого 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 29 лютого 1948 р. Вдруге заарешт. 28 квітня 1949 р. На той час мешкав у річковому селищі Лобва Ново-Лялінського р-ну Свердловської обл. (Росія), працював слюсарем гідролізного заводу №12. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 30 липня 1949 р. на 10 р. заслання у Новосибірську обл. Рішенням ЦК з перегляду справ від 22 серпня 1955 р. постанови ОН скасовано, справи припинено за недостатністю доказів провини. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 червня 1989 р. (ДАРО, 1997, 2956).

Підстригач Степан Захарович, 1902 р. н., с. Самостріли Межиріцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Самостріли Межиріцького р-ну. Заарешт. 29 лютого 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Помер 12 січня 1942 р. у Богословлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 червня 1989 р. (ДАРО, 2956).

Підцерковний Іван Пилипович, 1916 р. н., с. Повча Вербського р-ну. Українець, освіта 1 кл., голова сільради. Прож. с. Підбрусинь Вербського р-ну. Заарешт. 21 березня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 травня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 7 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8758).

Пікуза Надія Іванівна, 1926 р. н., с. Сморжів Клеванського р-ну. Українка, продавець у магазині ССТ. Прож. с. Сморжів Клеванського р-ну. Заарешт. 12 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 січня 1993 р. (СБУ, 11179).

Пікус Людвіг Францович, 1901 р. н., с. Підгайці Луцького р-ну Волинської обл. Поляк, неписьменний, робітник Мильчанського лісництва. Прож. с. Владиславівка Дубенського р-ну. Заарешт.

4 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 5 серпня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 2640).

Пілат Трохим Андрійович, 1920 р. н., с. Корост Степанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Одринки Степанського р-ну. Заарешт. 13 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 25 січня 1945 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 18 квітня 1996 р. (СБУ, 15889).

Пілецький Дмитро Григорович, 1925 р. н., с. Лопавше Демидівського р-ну. Українець, освіта 6 кл., рядовий 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 29 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФРР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 27 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 травня 1992 р. (ДАРО, 5162).

Пінчук Андрій Іванович, 1921 р. н., с. Борщівка Костопільського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Борщівка Костопільського р-ну. Заарешт. 7 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 серпня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 жовтня 1993 р. (СБУ, 14996).

Пінчук Володимир Антонович, 1930 р. н., с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Заарешт. 13 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 8 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 березня 1992 р. (СБУ, 7369).

Пінчук Володимир Іванович, 7 квітня 1914 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, освіта 5 кл., робітник Костопільського ліспромгоспу. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 14 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 червня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 січня 1990 р. (ДАРО, 1161).

Пінчук Володимир Степанович, 1922 р. н., смт. Степань Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. смт. Степань Рівненської обл. Заарешт. 9 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 лютого 1993 р. (СБУ, 11779).

Пінчук Гаврило Євдокимович, 1910 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 11 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1993 р. (СБУ, 13984).

Пінчук Галина Харитонівна, 1918 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українка, селянка. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 6 червня 1944 р.

Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 липня 1994 р. (СБУ, 15587).

Пінчук Ганна Самійлівна, 1921 р. н., с. Олександрія Рівненського р-ну. Українка, освіта 5 кл., домогосподарка. Прож. м. Рівне, вул. Млинівська, 25. Заарешт. 18 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 23 червня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 2202).

Пінчук Григорій Гнатович, 1921 р. н., с. Мельниця Степанського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Мельниця Степанського р-ну. Заарешт. 2 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 квітня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 2 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 14 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 вересня 1992 р. (СБУ, 10076).

Пінчук Данило Йосипович, 1922 р. н., с. Берестя Дубровицького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 15 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 жовтня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 вересня 1993 р. (СБУ, 14377).

Пінчук Єва Михайлівна, 1924 р. н., с. Берестя Дубровицького р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Берестя Дубровицького р-ну. Заарешт. 17 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Дубровицького опер-сектору НКВС УРСР від 19 липня 1944 р. справу припинено за недостатністю доказів. (ДАРО, 2307).

Пінчук Іван Андрійович, 1906 р. н., смт. Степань Рівненської обл. Українець, перебував на нелегальному становищі. Прож. с. Золотолин Костопільського р-ну. Заарешт. 4 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 травня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 6 червня 1944 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком військової прокуратури ПрикВО від 15 жовтня 1992 р. (СБУ, 10053).

Пінчук Іван Гнатович, 1920 р. н., с. Мельниця Степанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Мельниця Степанського р-ну. Заарешт. 29 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 23 квітня 1951 р. у тюрмі № 1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Ухвалою ВТ військ МВС Рівненської обл. від 28 квітня 1951 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 вересня 1992 р. (СБУ, 10076).

Пінчук Іван Дмитрович, 1928 р. н., с. Печалівка Костопільського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Печалівка Костопільського р-ну. Заарешт. 6 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 28 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 лютого 1992 р. (СБУ, 6801).

Пінчук Іван Юхимович, 1921 р. н., смт. Степань Рівненської обл. Українець,

освіта початкова, рядовий 208 зсп 3 БФ. Заарешт. 20 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Вироком ВТ військ Вільнюського гарнізону від 2 лютого 1945 р. виправдано. (СБУ, 2778).

Пінчук Кузьма Микитович, 1927 р. н., с. Хиночі Володимирецького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Хиночі Володимирецького р-ну. Заарешт. 4 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 16 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6604).

Пінчук Ликера Романівна, 1927 р. н., с. Тріскині Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Тріскині Сарненського р-ну. Заарешт. 20 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 17 квітня 1948 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (ДАРО, 4736-4737).

Пінчук Михайло Федорович, 1928 р. н., с. Полиці Рафалівського р-ну. Українець, самоук, селянин. Прож. с. Полиці Рафалівського р-ну. Заарешт. 2 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 грудня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Помер 1 лютого 1949 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1994 р. (СБУ, 15254).

Пінчук Неоніла Миколаївна, 1919 р. н., с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Заарешт. 1 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Померла 1 січня 1946 р. Вироком ВТ військ НКВС Рівненської обл. від 7 січня 1946 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченої. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 січня 1994 р. (СБУ, 15152).

Пінчук Оксен Степанович, 1913 р. н., с. Деражня Яруньського р-ну Житомирської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. м. Корець Рівненської обл. Заарешт. 15 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 68 п. 3 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 10 січня 1948 р. справу припинено. (ДАРО, 1998).

Пінчук Олександр Григорович, 1925 р. н., с. Берестя Дубровицького р-ну. Українець, єфрейтор в/ч 77800. Заарешт. 19 квітня 1949 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-10 ч. 1, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ військ ДонВО 17 лютого 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 2 липня 1956 р. Реабіл. висновком Головного управління прокуратури з нагляду за виконанням законів в збройних силах СРСР від 28 червня 1993 р. (СБУ, 13617).

Пінчук Олександра Іванівна, 1924 р. н., кол. Язвін Морочненського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. кол. Язвін Морочненського р-ну. Заарешт. 5 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 61 армії 24 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС УРСР від 18 серпня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 3366).

Пінчук Ольга Миколаївна, 1925 р. н., с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Українка, учасниця УПА. Прож. с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Заарешт. 27 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 червня 1945 р. на 15 р.

каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 17 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 травня 1992 р. (СБУ, 8502).

Пінчук Петро Євдокимович, 1887 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. м. Костопіль, вул. Леніна, 262. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1989 р. (ДАРО, 250).

Пінчук Петро Павлович, 1912 р. н., с. Трипутні Дубровицького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Трипутні Дубровицького р-ну. Заарешт. 3 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 липня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1992 р. (СБУ, 10311).

Пінчук Сазон Якович, 1922 р. н., с. Хиночі Володимирецького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 4 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 лютого 1945 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 січня 1993 р. (СБУ, 11496).

Пінчук Сидір Максимович, 1926 р. н., с. Малий Стидин Деражненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 24 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4301).

Пінчук Таїсія Филимонівна, 1925 р. н., с. Княгинин Острожецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Княгинин Острожецького р-ну. Заарешт. 5 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 26 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 листопада 1993 р. (СБУ, 15322).

Піонк Йосиф Янович, 1899 р. н., с. Лебно Вейхоровського п-ту Поморського воєв. (Польща). Поляк, освіта 4 кл., поліцейський 2 комісаріату. Прож. м. Рівне. Заарешт. 19 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопадав 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 грудня 1989 р. (ДАРО, 951).

Піонтковська Марія Стефанівна, 1900 р. н., м. Проскурів Кам'янець-Подільської обл. Полька, освіта незакінчена середня, домогосподарка. Прож. м. Дубно Рівненської обл. Заарешт. 22 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1989 р. (ДАРО, 3789).

Пірко Євгенія Степанівна, 1917 р. н., с. Висоцьк Рівненської обл. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Висоцьк Рівненської обл. Заарешт. 9 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Постановою Висоцького РВ НКВС від 6 липня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2749).

Піскарьов Борис Сергійович, 1918 р. н., с. Жадківка Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 104 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 15 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ СибВО від 30 серпня 1966 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5229).

Піскарьов Михайло Сергійович, 1922 р. н., с. Жадківка Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., коваль цукрозаводу. Прож. с. Жадківка Корецького р-ну. Заарешт. 19 січня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 травня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 6 червня 1944 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 8 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 грудня 1992 р. (СБУ, 11033).

Піскова Ганна Григорівна, 1928 р. н., с. Вельбівно Острозького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Вельбівно Острозького р-ну. Заарешт. 15 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Вінницької обл. 22 травня 1945 р. на 8 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 15 січня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 квітня 1993 р. (СБУ, 12582).

Пісковець Яків Никифорович, 1929 р. н., с. Данчиміст Костопільського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Данчиміст Костопільського р-ну. Заарешт. 3 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 9 грудня 1947 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1978).

Пісковський Петро Степанович, 1926 р. н., с. Вельбівно Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Вельбівно Острозького р-ну. Заарешт. 3 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10050).

Піскорський Вікентій Марцелович, 1894 р. н., осада Каролінув Радзімінський п-т (Польща). Поляк, освіта 3 кл., робітник артілі «Чоботар». Прож. м. Рівне, вул. Смоча, 3. Заарешт. 28 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 5 лютого 1941 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6928).

Піскорський Володимир Адамович, 1892 р. н., м. Київ. Росіянин, закінчив Київську гімназію, без певних занять. Прож. с. Городок Рівненського р-ну. Заарешт. 21 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13, 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 вересня 1989 р. (ДАРО, 1002).

Піскун Григорій Якович, 1909 р. н., с. Заріцьк Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Заріцьк Рівненського р-ну. Заарешт. 19 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 6 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення

прав. Звільн. 25 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1993 р. (СБУ, 14803).

Піскун Микола Андрійович, 1921 р. н., с. Григорівка Запорізького р-ну Запорізької обл. Українець, селянин. Прож. с. Кругле Рівненського р-ну. Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Київського гарнізону 14 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 20 квітня 1953 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 7 серпня 1996 р. (СБУ, 16059).

Піскун Степан Васильович, 1930 р. н., с. Бронники Клеванського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Бронники Клеванського р-ну. Заарешт. 15 лютого 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 18 травня 1947 р. справу припинено. (ДАРО, 5588).

Пісоцький Павло Олексійович, 1897 р. н., с. Стара Носовиця Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Стара Носовиця Вербського р-ну. Заарешт. 31 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 липня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1999 р. (СБУ, 13081).

Пісоцький Семен Іларіонович, 1918 р. н., с. Стара Носовиця Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Стара Носовиця Вербського р-ну. Заарешт. 24 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 грудня 1994 р. (СБУ, 15650).

Пітаєва Оксенія Григорівна, 1927 р. н., с. Велике Морочне Зарічненського р-ну. Українка, освіта початкова, колгоспниця. Прож. х. Підміст'є Зарічненського р-ну. Заарешт. 1 вересня 1956 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 30 листопада 1956 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією 1/2 майна. Постановою пленуму ВС УРСР від 4 березня 1960 р. термін покарання знижено до 4 р. ВТТ. Звільн. 1 вересня 1960 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1992 р. (СБУ, 10853).

Пітух Олена Євдокимівна, 1928 р. н., с. Макотерти Рівненського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Макотерти Рівненського р-ну. Заарешт. 1 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 листопада 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 19 листопада 1954 р. вирок скасовано, справу направлено на нове розслідування. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 11 лютого 1955 р. справу припинено за недостатністю доказів провини. (СБУ, 1928).

Піхун Ананій Андрійович, 1921 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 5 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10075).

Піхун Іван Кузьмович, 1903 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 1 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 30 січня 1946 р. у Норильлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 січня 1992 р. (СБУ, 6314).

Піхун Омелян Денисович, 1902 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 18 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 вересня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 2 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 лютого 1993 р. (СБУ, 11439).

Піхун Пилип Демидович, 1920 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 10 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 11 лютого 1945 р. у КПУ. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 4 квітня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 30 березня 1992 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4930).

Піхун Тихон Андрійович, 1904 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 5 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 11 вересня 1947 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10075).

Піщалюк Іван Якович, 1918 р. н., с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 285 гвардійського лап 33 гвардійської лаб. Заарешт. 19 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 10 ад прориву РГК 15 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС УРСР від 13 лютого 1973 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину, конфісковане майно повернуто. (СБУ, 3410).

Піщук Катерина Якимівна, 1928 р. н., с. Орестів Рівненського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Орестів Рівненського р-ну. Заарешт. 7 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС СРСР від 7 червня 1946 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 10 травня 1949 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 січня 1992 р. (СБУ, 6887).

Плат Мойсей Йосифович, 1897 р. н., м. Рівне. Освіта початкова, службовець типографії. Прож. м. Рівне. Заарешт. 2 серпня 1919 р. Обвинувач. за контрреволюцію. (СБУ, 1694).

Плевачук Микола Олександрович, 1907 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 9 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від

19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (СБУ, 13430).

Плескач Володимир Демидович, 1922 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 6 жовтня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 січня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 лютого 1993 р. (СБУ, 12279).

Плескач Кирило Степанович, 1929 р. н., с. Лізяне Березнівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 9 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 13506).

Плескач Макар Павлович, 1927 р. н., с. Лізяне Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. х. Рожок Яринівської сільради Березнівського р-ну. Заарешт. 19 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 серпня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 лютого 1993 р. (СБУ, 11507).

Плескач Сергій Макарович, 1926 р. н., с. Лізяне Березнівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. х. Рожок Яринівської сільради Березнівського р-ну. Заарешт. 10 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 5 червня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 29 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 червня 1993 р. (ДАРО, 5592).

Плечень Василь Антонович, 1898 р. н., с. Полюхів Перемишлянського р-ну Львівської обл. Українець, неписьменний, червоноармієць 76 зсп 23 зсб. Прож. м. Бійськ Алтайського краю (Росія). Заарешт. 7 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4402).

Плечень Яніна Василівна, 1930 р. н., с. Полюхів Перемишлянського р-ну Львівської обл. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. х. Колонія Деражненського р-ну. Заарешт. 9 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 30 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 червня 1992 р. (СБУ, 8898).

Плис Федір Михайлович, 1927 р. н., с. Грицьки Дубровицького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Грицьки Дубровицького р-ну. Заарешт. 7 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС

Рівненської обл. 16 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 квітня 1992 р. (СБУ, 8129).

Плиска Аркадій Романович, 1931 р. н., с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Українець, учень 8 класу. Прож. с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 29 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 травня 1948 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 21 грудня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 11 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 грудня 1992 р. (СБУ, 10818).

Плиска Василь Іванович, 1915 р. н., с. Ремчиці Сарненського р-ну. Українець, робітник Сарненського ліспромгоспу. Прож. с. Ремчиці Сарненського р-ну. Заарешт. 21 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 жовтня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПВО від 20 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 15 р. ВТТ. Звільн. 26 листопада 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 лютого 1993 р. (СБУ, 11584).

Плиска Ганна Василівна, 1912 р. н., м. Корець Рівненської обл. Українка, освіта 3 кл., швейцар Рівненського педінституту. Прож. м. Рівне, вул. Пушкіна, 27. Заарешт. 26 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Вироком Рівненського облсуду від 2 липня 1947 р. виправдано за недоведеністю обвинувачення. Звільн. 9 липня 1947 р. (СБУ, 12).

Плиска Ганна Власівна, 1918 р. н., с. Береги Млинівського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Береги Млинівського р-ну. Заарешт. 19 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 серпня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 лютого 1992 р. (СБУ, 6977).

Плисюк Володимир Михайлович, 1930 р. н., с. Рясники Гощанського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Рясники Гощанського р-ну. Заарешт. 30 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 серпня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 листопада 1991 р. (ДАРО, 4482-4485).

Плисюк Григорій Прокопович, 1928 р. н., с. Завидів Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Завидів Острозького р-ну. Заарешт. 28 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 лютого 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 серпня 1992 р. (СБУ, 10108).

Плисюк Євгенія Олексіївна, 1929 р. н., с. Ворсунь Острожецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Ворсунь Острожецького р-ну. Заарешт. 11 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 25 лютого 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1993 р. (СБУ, 11909).

Плисюк Михайло Дмитрович, 1920 р. н., с. Рясники Гощанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Рясники Гощанського р-ну. Заарешт. 28 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 вересня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 15 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4111).

Плисюк Парасковія Степанівна, 1922 р. н., с. Малий Житин Олександрійського р-ну. Українка, селянка. Прож. х. Осада Краховецька Олександрійського р-ну. Заарешт. 11 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 серпня 1946 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 березня 1951 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 листопада 1992 р. (СБУ, 11160).

Плисюк Устина Кирилівна, 1930 р. н., с. Рясники Гощанського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Рясники Гощанського р-ну. Заарешт. 18 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 13 серпня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 листопада 1991 р. (ДАРО, 4482-4485).

Плисюк Федір Якимович, 1906 р. н., с. Іваннє Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Іваннє Дубенського р-ну. Заарешт. 29 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1993 р. (СБУ, 11319).

Плотник Олександр Максимович, 1906 р. н., с. Копитів Корецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., секретар сільради. Прож. с. Коловерти Межиріцького р-ну. Заарешт. 16 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 липня 1992 р. (СБУ, 9235).

Плугак Андрій Іванович, 1923 р. н., с. Дермань Перша Мізоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Дермань Перша Мізоцького р-ну. Заарешт. 14 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 5 червня 1948 р. на 7 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4317).

Плугак Федір Іванович, 25 лютого 1929 р. н., с. Дермань Перша Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Дермань Перша Мізоцького р-ну. Заарешт. 18 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 16-54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 11 жовтня 1950 р. на 25 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (ДАРО, 4863).

Плюта Францишек Янович, 1905 р. н., Піньчовський п-т Келецької губ. (Польща). Поляк, освіта вища, ксьондз. Прож. с. Янова Долина Костопільського п-ту. Заарешт. 19 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 7-54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 грудня 1989 р. (ДАРО, 949).

Плюхін Василь Петрович, 1931 р. н., с. Козлин Олександрійського р-ну. Украї-

нець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Козлин Олександрійського р-ну. Заарешт. 9 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 11 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 березня 1992 р. (СБУ, 8271).

Плюхін Петро Захарович, 1900 р. н., с. Козлин Олександрійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Козлин Олександрійського р-ну. Заарешт. 5 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 16 лютого 1950 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 травня 1992 р. (СБУ, 10452).

Плясецька Марія Тимофіївна, 2 травня 1927 р. н., с. Війниця Демидівського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Війниця Демидівського р-ну. Заарешт. 21 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 27 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 вересня 1991 р. (СБУ, 5680).

Плясецький Ананій Федорович, 1920 р. н., с. Княгинине Демидівського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Княгинине Демидівського р-ну. Заарешт. 3 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 21 травня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 15 жовтня 1945 р. (ДАРО, 2369).

Плясецький Антон Оверкович, 1905 р. н., с. Русивель Гощанського р-ну. Українець, мобілізований. Прож. пересильний військовий пункт м. Рівне. Заарешт. 29 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ ЛВО 2 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 лютого 1994 р. (СБУ, 15420).

Плясецький Матвій Германович, 1889 р. н., с. Гвіздів Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Гвіздів Корецького р-ну. Заарешт. 4 березня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 травня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 18 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 18 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 14721).

Пляшко Андрій Михайлович, 1929 р. н., с. Озерськ Висоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Озерськ Висоцького р-ну. Заарешт. 16 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 23 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7300).

Пляшко Ганна Назарівна, 1904 р. н., с. Озерськ Висоцького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Озерськ Висоцького р-ну. Заарешт. 8 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 26 червня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 листопада 1991 р. (СБУ, 5765).

Пляшко Йосип Омелянович, 1893 р. н., с. Озерськ Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Озерськ Дубровицького р-ну. Заарешт. 27 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 20 листопада 1947 р. справу припинено з оперативних міркувань, з-під варти звільн. 23 листопада 1947 р. (СБУ, 10249).

Пляшко Ірина Іванівна, 1911 р. н., с. Озерськ Висоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Озерськ Висоцького р-ну. Заарешт. 27 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 1 березня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 17 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10037).

Пляшко Катерина Миколаївна, 1926 р. н., с. Озерськ Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Озерськ Висоцького р-ну. Заарешт. 3 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 29 січня 1949 р. на 5 р. заслання у Красноярський край. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 січня 1990 р. (ДАРО, 4365-4366).

Пляшко Марія Кіндратівна, 1924 р. н., с. Озерськ Висоцького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Озерськ Висоцького р-ну. Заарешт. 12 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 29 січня 1949 р. на 5 р. заслання у Красноярський край. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 січня 1990 р. (ДАРО, 4365-4366).

Пляшко Мотрона Василівна, 1894 р. н., с. Озерськ Висоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Озерськ Висоцького р-ну. Заарешт. 2 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 7-35 КК РРФСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 29 січня 1949 р. на 5 р. заслання у Красноярський край. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 січня 1990 р. (ДАРО, 4365-4366).

Побережний Микола Григорович, 1925 р. н., с. Бармаки Рівненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 118 зсп 32 зсб. Прож. м. Алма-Ата (Казахстан). Заарешт. 23 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» Середньоазіатського ВО від 7 липня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільн. 8 липня 1944 р. (ДАРО, 3329).

Побережний Михайло Федорович, 1916 р. н., с. Бармаки Рівненського р-ну. Українець, хорист обласної філармонії. Прож. с. Шпанів Рівненського р-ну. Заарешт. 9 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 21 червня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 11101).

Побережний Олександр Федорович, 1918 р. н., м. Рівне. Українець, боєць будзагону. Прож. м. Вельськ Саратовської обл. Заарешт. 7 квітня 1943 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1а, 58-10 ч. 2 КК РРФСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Саратовської обл. 7 серпня 1943 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 грудня 1993 р. (СБУ, 15581).

Побережник Андрій Панасович, 1927 р. н., с. Березини Червоноармійського р-ну. Українець, червоноармієць в/ч 95971. Заарешт. 12 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ в/ч 16651 9 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з кон-

фіскацією майна. Звільн. 14 січня 1958 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 серпня 1992 р. (СБУ, 9811).

Поважук Хома Михайлович, 1902 р. н., с. Мирогоща Дубенського р-ну. Українець, учитель початкової школи. Прож. с. Мирогоща Дубенського р-ну. Заарешт. 26 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Очевидно, врятувався втечею під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Загинув у 1943 р. від рук нацистів. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 вересня 1957 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713, т. 1-5).

Повар Амвросій Ананійович, 1925 р. н., с. Кораблище Млинівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 42 зсп 15 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4607).

Повар Василь Афангелович, 1930 р. н., с. Залібівка Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Залібівка Мізоцького р-ну. Заарешт. 14 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 червня 1992 р. (ДАРО, 5107-5108).

Повар Григорій Маркович, 1921 р. н., с. Горбаків Гощанського р-ну. Українець, освіта 7 кл., агент Гощанського відділення міністерства заготівель. Прож. с. Горбаків Гощанського р-ну. Заарешт. 10 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 травня 1993 р. (ДАРО, 5420).

Повар Марко Григорович, 1892 р. н., с. Горбаків Гощанського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Горбаків Гощанського р-ну. Заарешт. 10 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 травня 1993 р. (ДАРО, 5420).

Повар Федір Вікторович, 12 серпня 1913 р. н., с. Горбаків Гощанського р-ну. Українець, закінчив Рівненську українську гімназію, сільськогосподарський відділ Львівського політехнічного інституту, агроном підсобного господарства Здолбунівського цегельного заводу. Прож. м. Здолбунів, вул. Папаніна, 13. Заарешт. 4 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 1 жовтня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2033).

Поведа Євгенія Трохимівна, 1925 р. н., с. Підлозці Острозького р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Підлозці Острозького р-ну. Заарешт. 4 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 квітня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. в березні 1954 р. Постановою президії ВС СРСР

від 28 серпня 1973 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3419).

Поведа Никифор Пилипович, 1896 р. н., с. Підлозці Острожецького р-ну. Українець, рядовий 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 3 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4055).

Поврознюк Марія Семенівна, 1917 р. н., с. Новий Став Куликівського р-ну Львівської обл. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. х. Синяківка Голубненської сільради Березнівського р-ну. Заарешт. 8 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 липня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 1 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 травня 1993 р. (СБУ, 12935).

Поврознюк Надія Семенівна, 1932 р. н., х. Синяківка Голубненської сільради Березнівського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. х. Синяківка Березнівського р-ну. Заарешт. 8 червня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 липня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 3 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 травня 1993 р. (СБУ, 12935).

Повстанський Володимир Євстафійович, 1918 р. н., с. Орестів Здолбунівського р-ну. Українець, священик. Прож. с. Ошихліби Кіцманського р-ну Чернівецької обл. Заарешт. 23 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 вересня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 вересня 1992 р. (СБУ, 10121).

Повстанський Костянтин Юхимович, 1918 р. н., с. Івачків Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Івачків Здолбунівського р-ну. Заарешт. 24 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 червня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ. Звільн. 30 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 січня 1992 р. (СБУ, 6756).

Повх Іван Лук'янович, 1904 р. н., с. Крупець Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 5 кл., червоноармієць, рядовий 35 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 8 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5028).

Повх Іван Платонович, 1916 р. н., м. Андріївка Дніпропетровської обл. Українець, селянин. Прож. с. Кальнятичі Острожецького р-ну. Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 25 листопада 1944 р. Реабіл.

висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1992 р. (СБУ, 10863).

Повх Олексій Платонович, 1927 р. н., с. Кальнятичі Острожецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кальнятичі Острожецького р-ну. Заарешт. 7 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 25 листопада 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1992 р. (СБУ, 10863).

Повх Ольга Степанівна, 1920 р. н., с. Бронне Березнівського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Бронне Березнівського р-ну. Заарешт. 12 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 23 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 січня 1992 р. (СБУ, 6876).

Повшук Лаврентій Павлович, 1900 р. н., с. Молодаво Дубенського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Молодаво Дубенського р-ну. Заарешт. 26 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 липня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1992 р. (СБУ, 8016).

Погорілець Володимир Дмитрович, 29 січня 1928 р. н., с. Орлівка Березнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Орлівка Березнівського р-ну. Заарешт. 6 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 лютого 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 листопада 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 березня 1992 р. (СБУ, 7783).

Пограничний Володимир Олексійович, 1927 р. н., с. Глибока Долина Демидівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 14 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 10 лютого 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Помер 14 березня 1949 р. у Стєплагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1993 р. (СБУ, 11287).

Пограничний Дмитро Денисович, 1910 р. н., с. Рогізне Демидівського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 384 зсп 44 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 15 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 січня 1992 р. (СБУ, 6876).

Пограничний Євстафій Матвійович, 1919 р. н., с. Рогізне Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 384 зсп 44 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 15 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 квітня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 6579).

Пограничний Євстафій Тимофійович, 1921 р. н., с. Лисин Демидівського р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь

(Росія). Заарешт. 11 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою пленуму ВС СРСР від 28 березня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3573).

Пограничний Іван Степанович, 1902 р. н., с. Рогізне Демидівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Рогізне Демидівського р-ну. Заарешт. 3 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 квітня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 24 травня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Помер 4 листопада 1950 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 вересня 1993 р. (СБУ, 14051).

Пограничний Михайло Микитович, 1910 р. н., с. Рогізне Демидівського р-ну. Українець, рядовий 384 зсп 44 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 16 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4755).

Пограничний Панас Микитович, 1916 р. н., с. Рогізне Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Рогізне Демидівського р-ну. Заарешт. 2 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Здійснив утечу з ВТТ, вбитий 20 травня 1945 р. під час затримання. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 серпня 1992 р. (СБУ, 9489).

Пограничний Порфирій Денисович, 1893 р. н., с. Рогізне Демидівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Глибока Долина Демидівського р-ну. Заарешт. 3 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 28 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 березня 1993 р. (СБУ, 11792).

Погужельська Анна Олександрівна, 1924 р. н., смт. Олика Волинської обл. Полька, без певних занять. Прож. смт. Млинів Рівненської обл. Заарешт. 26 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-6 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Репатрійована до ПНР 26 вересня 1955 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 6 червня 1996 р. (СБУ, 15948).

Поданюк Варвара Миколаївна, 1926 р. н., с. Покоси Клеванського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Покоси Клеванського р-ну. Заарешт. 20 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 вересня 1992 р. (СБУ, 9823).

Подарецька Ірина Якимівна, 1919 р. н., с. Висоцьк Рівненської обл. Українка, селянка. Прож. с. Висоцьк Рівненської обл. Заарешт. 19 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна.

Звільн. 4 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1993 р. (СБУ, 13448).

Подарецький Марко Трохимович, 1893 р. н., с. Висоцьк Рівненської обл. Українець, освіта 2 кл., рядовий 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ВКР «Смерш» 62 зсп від 5 липня 1944 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС для фільтрації. (ДАРО, 2284).

Подворний Василь Євгенович, 1921 р. н., с. Пирятин Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 83 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4634).

Подганюк Андрон Григорович, 1889 р. н., с. Глинки Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Глинки Рівненського р-ну. Заарешт. 24 вересня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 листопада 1946 р. на 7 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 серпня 1992 р. (СБУ, 9523).

Подгорний Іван Єлисейович, 27 листопада 1923 р. н., с. Попасна Дніпропетровської обл. Українець, освіта 7 кл., завідувач гаражем Кохтла-Ярвського «Коксохім-монтажу». Прож. м. Кохтла-Ярве Естонської РСР, вул. Ехітолля, 20. Заарешт. 25 серпня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 15 листопада 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 4 серпня 1956 р. термін покарання знижено до фактично відбутого. Звільн. 6 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1991 р. (СБУ, 6119).

Подик Варвара Федорівна, 1920 р. н., с. Залішани Дубровицького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Залішани Дубровицького р-ну. Заарешт. 5 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 21 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 березня 1992 р. (СБУ, 8028).

Подик Василь Миколайович, 1926 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 3 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 61 армії 1 БФ 17 квітня 1944 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6747).

Подик Надія Семенівна, 1905 р. н., с. Залішани Дубровицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Залішани Дубровицького р-ну. Заарешт. 15 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9871).

Подик Федір Олексійович, 1924 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 19 грудня 1947 р. Обвинувач. за

ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС УО від 12 березня 1948 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 24 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 1 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1991 р. (СБУ, 6351).

Подлецький Мар'ян Броніславович, 1921 р. н., м. Вільно (Литва). Поляк, сторож. Прож. м. Рівне, вул. Окопова, 21. Заарешт. 19 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 24-26 серпня 1940 р. на 8 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Амністований 20 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 липня 1993 р. (СБУ, 13297).

Подляшук Георгій Володимирович, 1931 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, учень СШ. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 28 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 червня 1946 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1992 р. (СБУ, 11020).

Подляшук Олександр Трохимович, 1912 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, робітник машинно-тракторної майстерні. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 28 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1992 р. (СБУ, 11020).

Подобайло Василь Юхимович, 1921 р. н., с. Красносілля Гощанського р-ну. Українець, мобілізований до ЧА. Прож. Рівненський пересильний військовий пункт. Заарешт. 2 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Українського танкового військового табору 10 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 16 грудня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1994 р. (СБУ, 15421).

Подобайло Ганна Онуфріївна, 1908 р. н., с. Симонів Гощанського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Симонів Гощанського р-ну. Заарешт. 8 жовтня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 листопада 1952 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 січня 1992 р. (СБУ, 7040).

Подобайло Іван Романович, 1903 р. н., м. Здолбунів Рівненської обл Українець, освіта 2 кл., стрілочник на ст. Здолбунів. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 24 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 25 жовтня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Постановою пленуму ВС УРСР від 20 червня 1969 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3353).

Подобайло Надія Тимофіївна, 1932 р. н., с. Симонів Гощанського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Симонів Гощанського р-ну. Заарешт. 12 лютого 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18-19 березня 1953 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою СК ВС СРСР від 2 вересня

1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 6 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (СБУ, 13132).

Подобайло Савелій Омелянович, 1920 р. н., с. Чудниця Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Чудниця Гощанського р-ну. Заарешт. 6 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 7071).

Подобайло Федір Омелянович, 1922 р. н., с. Чудниця Гощанського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 364 зсп 11 зсб. Прож. м. Харків. Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ВКР «Смерш» 11 зсб від 11 серпня 1944 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС №258 для подальшої перевірки. (ДАРО, 2364).

Подобінський Костянтин Якович, 1911 р. н., с. Теребінь Грубешівського п-ту Люблінського воєв. (Польща). Українець, селянин. Прож. с. Милостів Рівненського р-ну. Заарешт. 14 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 січня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 листопада 1992 р. (СБУ, 11740).

Подолець Анастасія Гнатівна, 1921 р. н., с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 2 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1993 р. (СБУ, 15155).

Подолець Віталій Прокопович, 1926 р. н., с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Дядьковичі Рівненського р-ну. Заарешт. 21 січня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 29 квітня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ КВО від 6 квітня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 19 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 січня 1994 р. (СБУ, 15165).

Подолян Володимир Филимонович, 1927 р. н., с. Перенятин Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць. Прож. м. Тула, в/ч 21120. Заарешт. 24 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ПрикВО 12 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС СРСР від 26 березня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 2845).

Подолянко Варвара Миколаївна, 1924 р. н., с. Берестя Дубровицького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Берестя Дубровицького р-ну. Заарешт. 15 квітня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 липня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 19 березня 1955 р. вирок скасовано, справу направлено на нове розслідування зі стадії попереднього слідства. Постановою УКДБ при РМ УРСР

у Рівненській обл. від 18 червня 1955 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1188).

Подольський Болеслав Петрович, 1907 р. н., с. Тарнавка Дубенського п-ту. Поляк, закінчив Дубенську гімназію, референт Сарненського повітового староства. Прож. м. Сарни, вул. Сталіна, 43. Заарешт. 9 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 березня 1941 р. на 5 р. заслання у Казахстан. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 березня 1990 р. (ДАРО, 3802).

Подранецький Влас Прокопович, 1897 р. н., с. Голишів Клеванського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Голишів Клеванського р-ну. Заарешт. 12 листопада 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 січня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6567).

Подунай Олександр Гнатович, 1927 р. н., с. Гурби Сосновського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. х. Сухі Роги Коловертьської сільради Межиріцького р-ну. Заарешт. 14 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 11 березня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1966).

Подурцев Яков Федорович, 1907 р. н., с. Покровка Черкаського р-ну Саратовської обл. (Росія). Росіянин, освіта 3 кл., рядовий 344 полку 35 дивізії конвойних військ МВС. Заарешт. 5 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 липня 1946 р. на 3 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 квітня 1993 р. (СБУ, 13052).

Позіховський Олександр Володимирович, 1921 р. н., с. Хорів Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Хорів Острозького р-ну. Заарешт. 7 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 6 березня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільн. 9 березня 1944 р. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 4 червня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 13208).

Познахівська Анастасія Хомівна, 1927 р. н., с. Трубиці Костопільського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Трубиці Костопільського р-ну. Заарешт. 1 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 9-10 червня 1947 р. виправдано за недоведеністю злочину. (СБУ, 11952).

Познахівська Марія Зотівна, 1922 р. н., с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Заарешт. 6 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 18 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 серпня 1993 р. (СБУ, 14144).

Познахівська Марія Остапівна, 1928 р. н., с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Заарешт. 3 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9-10 червня 1947 р. на 7 р. ВТТ з конфіскацією майна.

Звільн. 6 січня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1992 р. (СБУ, 11952).

Познахівська Ольга Костянтинівна, 1927 р. н., с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Велика Любаша Костопільського р-ну. Заарешт. 13 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 14 червня 1947 р. справу припинено. (ДАРО, 1910).

Познахівська-Скоцька Парасковія Тихонівна, 1922 р. н., с. Трубиці Костопільського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Трубиці Костопільського р-ну. Заарешт. 20 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 17 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 квітня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 2285).

Познахівський Дмитро Касянович, 1918 р. н., с. Зульня Степанського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Зульня Степанського р-ну. Заарешт. 22 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 2 вересня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 1491).

Познахівський Микола Кирилович, 1917 р. н., м. Здолбунів Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., рядовий 384 зсп 44 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 28 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 червня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4420).

Познахівський Митрофан Сергійович, 1912 р. н., с. Трубиці Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., столяр Клесівського головного управління будівництва. Прож. с. Трубиці Костопільського р-ну. Заарешт. 7 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 20-54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1942 р. на 3 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 392).

Познахівський Назар Аркадійович, 1910 р. н., с. Рокитне Костопільського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Рокитне Костопільського р-ну. Заарешт. 23 грудня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 12 березня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС УРСР від 7 червня 1941 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6156).

Познахівський Никифор Іванович, 1929 р. н., с. Волоша Степанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Волоша Степанського р-ну. Заарешт. 17 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 28 липня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Постановою ЦК з перегляду справ від 3 жовтня 1955 р. з-під варти звільнено. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4045).

Познахівський Павло Григорович, 1918 р. н., с. Волоша Степанського р-ну. Українець, завідувач хатою-читальнею.

Прож. с. Волоша Степанського р-ну. Заарешт. 6 червня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 11 серпня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 11599).

Познахівський Семен Микитович, 1929 р. н., с. Грушівка Степанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Грушівка Степанського р-ну. Заарешт. 30 вересня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 січня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 серпня 1993 р. (СБУ, 15431).

Познахівський Степан Михайлович, 1928 р. н., с. Зульня Степанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Зульня Степанського р-ну. Заарешт. 19 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 липня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 15 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1992 р. (СБУ, 10931).

Познахівський Тимофій Пантелеймонович, 1893 р. н., с. Казьмирівка Костопільського п-ту. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Казьмирівка Костопільського п-ту. Заарешт. 25 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Постановою Костопільського РВ НКВС від 1 березня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 2 березня 1940 р. (ДАРО, 1792).

Познахівський Улян Касянович, 1914 р. н., с. Зульня Степанського р-ну. Українець, курсант військово-піхотного училища. Прож. м. Уфа (Росія). Заарешт. 20 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ ПУВО 27 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 16 жовтня 1948 р. в Усольлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 травня 1993 р. (СБУ, 12724).

Позниченко Тамара Григорівна, 1926 р. н., с. Диковини Берестечківського р-ну Волинської обл. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Диковини Берестечківського р-ну. Заарешт. 13 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 31 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7197).

Позняк Іван Микитович, 1916 р. н., с. Острівці Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Крупове Дубровицького р-ну. Заарешт. 26 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 61 армії 8 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 28 травня 1996 р. (СБУ, 15959).

Позняк Федір Сергійович, 1914 р. н., с. Острівці Дубровицького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Острівці Дубровицького р-ну. Заарешт. 7 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ 61 армії 18 червня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 19 березня 1945 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокура-

тури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6818).

Покальчук Варвара Микитівна, 1910 р. н., х. Ремениха Дертівської сільради Рокитнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. х. Ремениха Рокитнівського р-ну. Заарешт. 14 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 травня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 27 жовтня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 квітня 1993 р. (ДАРО, 5507).

Покальчук Максим Іванович, 1932 р. н., х. Ремениха Дертівської сільради Рокитнівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. х. Ремениха Рокитнівського р-ну. Заарешт. 23 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПВО від 6 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 28 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 7755).

Покальчук Михайло Іванович, 1916 р. н., с. Дерть Рокитнівського р-ну. Українець, лісник. Прож. с. Дерть Рокитнівського р-ну. Заарешт. 30 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 грудня 1947 р. на 7 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 18 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12430).

Покальчук Олексій Матвійович, 1928 р. н., с. Дерть Рокитнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Дерть Рокитнівського р-ну. Заарешт. 13 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 листопада 1992 р. (СБУ, 11431).

Покальчук Прокоп Олексійович, 24 січня 1915 р. н., с. Дерть Сарненського п-ту. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Дерть Сарненського п-ту. Заарешт. 12 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-6 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1940 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 серпня 1989 р. (ДАРО, 487).

Покидько Михайло Максимович, 1921 р. н., с. Бережки Дубровицького р-ну. Українець, рядовий 146 сп 20 сд. Заарешт. 23 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3831).

Покидько Федір Кирилович, 1929 р. н., с. Бережки Дубровицького р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 53 зсп 11 зсб. Прож. м. Харків. Заарешт. 3 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 вересня 1992 р. (ДАРО, 5161).

Покойчук Самуїл Макарович, 1926 р. н., с. Колесники Гощанського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Колесники Гощанського р-ну. Заарешт. 3 вересня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 31 грудня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5412).

Покотило Євстафій Павлович, 1924 р. н., с. Грозів Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Грозів Острозького р-ну. Заарешт. 24 жовтня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 31 січня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою СК ВС СРСР від 19 травня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ. Звільн. 10 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 травня 1993 р. (СБУ, 12771).

Покотило Ірина Макарівна, 1927 р. н., с. Берег Вербського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Берег Вербського р-ну. Заарешт. 27 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 лютого 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 21 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1992 р. (СБУ, 6702).

Покотило Лукаш Максимович, 1920 р. н., с. Бережки Дубровицького р-ну. Українець, рядовий 146 сп 20 сд. Заарешт. 23 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 травня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3831).

Покотило Марія Михайлівна, 1928 р. н., х. Рожок Яринівської сільради Березнівського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. х. Рожок Березнівського р-ну. Заарешт. 26 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 31 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6056).

Покотило Марія Юхимівна, 1930 р. н., с. Вишеньки Острозького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Вишеньки Острозького р-ну. Заарешт. 15 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ Ковельської залізниці від 17-18 травня 1945 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 10906).

Покотило Матвій Прокопійович, 1898 р. н., с. Грозів Острозького р-ну. Українець, колгоспник. Прож. с. Грозів Острозького р-ну. Заарешт. 23 вересня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 12 листопада 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 25 січня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 9 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1993 р. (СБУ, 13344).

Покотило Микола Федорович, 1912 р. н., м. Березне Рівненської обл. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. м. Березне, вул. Цвинтарна, 13. Заарешт. 29 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 31 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 січня 1992 р. (СБУ, 6606).

Покотило Ольга Федосіївна, 12 березня 1927 р. н., с. Орлівка Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Орлівка Березнівського р-ну. Заарешт. 28 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 лютого 1947 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. в 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 березня 1992 р. (СБУ, 7783).

Покотило Пилип Іванович, 1922 р. н., с. Лизяне Березнівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 12 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 вересня 1993 р. (СБУ, 14027).

Покотило Роман Пилипович, 1922 р. н., с. Лінчин Березнівського р-ну. Українець, вояк УПА. Прож. с. Лінчин Березнівського р-ну. Заарешт. 9 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 25 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ КВО від 20 травня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 24 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 липня 1993 р. (СБУ, 13348).

Покотило Сергій Ілліч, 1922 р. н., с. Грозів Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 9 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 січня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4438).

Покотило Степан Миколайович, 1915 р. н., с. Нова Миколаївка Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Нова Миколаївка Вербського р-ну. Заарешт. 24 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 травня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 9 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 16 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1993 р. (СБУ, 14893).

Полаєвський Максим Миколайович, 1905 р. н., с. Красне Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., завідувач млином. Прож. с. Малеве Демидівського р-ну. Заарешт. 23 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 грудня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 13 березня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. Звільн. 22 квітня 1955 р. (СБУ, 675).

Полєвик Андрій Данилович, 1916 р. н., с. Зозів Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Зозів Рівненського р-ну. Заарешт. 28 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 червня 1993 р. (СБУ, 12948).

Полєвик Микола Никифорович, 1921 р. н., с. Великий Олексин Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Великий Олексин Рівненського р-ну. Заарешт. 8 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 травня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р.

позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1992 р. (СБУ, 10888).

Полицький Казимир Францович, 1903 р. н., м. Шубін (Польща). Поляк, закінчив гімназію, працівник КЕЧ Рівненського гарнізону. Прож. м. Рівне, вул. Болотна, 12. Заарешт. 14 травня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-6 КК УРСР. Постановою УНКВС у Сталінградській обл. від 2 лютого 1942 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 686).

Полиюк Михайло Максимович, 1927 р. н., х. Дубовиця Берегівської сільради Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. х. Дубовиця Вербського р-ну. Заарешт. 25 жовтня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 27 грудня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільн. 28 грудня 1946 р. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 2 березня 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3340).

Полівода Сава Федорович, 1889 р. н., с. Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Стара Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 23 травня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 26 травня 1964 р. справу припинено за недостатністю доказів. (ДАРО, 3519).

Поліковський Павло Флоріанович, 1905 р. н., с. Тростянець Олександрійського р-ну. Поляк, освіта 7 кл., сторож лісопункту. Прож. кол. Нова Любомирка Олександрійського р-ну. Заарешт. 24 березня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Сталінградській обл. від 26 січня 1942 р. справу припинено, з-під варти звільн. 18 лютого 1942 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1990 р. (ДАРО, 4025-4027).

Полінчук Володимир Юхимович, 1927 р. н., с. Липки Межиріцького р-ну. Українець, освіта 6 кл., рядовий 137 зсп 46 зсб. Прож. ст. Сурок (Марійська АРСР). Заарешт. 11 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 жовтня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4968-4969).

Полінчук Ганна Сафонівна, 1929 р. н., с. Цурків Мізоцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., листоноша. Прож. с. Цурків Мізоцького р-ну. Заарешт. 21 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6707).

Полінчук Григорій Іванович, 1913 р. н., с. Межирічі Рівненської обл. Українець, освіта 7 кл., слухач учительських курсів. Прож. м. Рівне, вул. Жеромського, 6. Заарешт. 6 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Помер 9 серпня 1942 р. під час етапування з Астраханської тюрми у Карлаг. Засудж. ОН при НКВС СРСР 9 вересня 1942 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 листопада 1989 р. (ДАРО, 837, 859).

Полінчук Микола Семенович, 1922 р. н., смт. Клевань Рівненської обл. Українець, освіта 4 кл., рядовий 168 зсп 6 зсб. Прож. ст. Святогірськ. Заарешт. 5 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС

СРСР 1 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1991 р. (ДАРО, 4443).

Полінчук Петро Сафонович, 1924 р. н., с. Цурків Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Цурків Мізоцького р-ну. Заарешт. 25 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 січня 1945 р. на 25 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 13 лютого 1945 р. термін покарання змінено на 20 р. каторжних робіт. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 грудня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 31 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9894).

Полінчук Софія Денисівна, 1899 р. н., с. Конюшки Дубенського р-ну. Українка, освіта 7 кл., селянка. Прож. с. Цурків Мізоцького р-ну. Заарешт. 21 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6707).

Політ Броніслав Йосифович, 1914 р. н., с. Обарів Рівненської обл. Поляк, закінчив 7-класне училище, працівник пляцувки №8. Прож. м. Рівне, вул. Торгова, 28. Заарешт. 22 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 197 ч. 2 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 6 березня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 12 березня 1940 р. (ДАРО, 1681).

Політика Захар Кузьмович, 1918 р. н., с. Грем'яче Острозького р-ну. Українець, червоноармієць 361 сп 156 сд. Прож. м. Одеса. Заарешт. 6 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ Приморської армії 3 серпня 1941 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано 10 серпня 1941 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Південного регіону України від 24 травня 1994 р. (СБУ, 15481).

Поліщук Адам Олексійович, 1910 р. н., с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Заарешт. 14 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 вересня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 15 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1992 р. (ДАРО, 5099).

Поліщук Ананій Якимович, 1910 р. н., с. Уїздці Острожецького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Уїздці Острожецького р-ну. Заарешт. 30 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 травня 1942 р. на 10 р. ВТТ. Помер 20 листопада 1942 р. у Карлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1992 р. (ДАРО, 5463).

Поліщук Анастасія Іванівна, 1933 р. н., с. Панталія Дубенського р-ну. Українка, освіта 4 кл., учениця. Прож. с. Панталія Дубенського р-ну. Заарешт. 17 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 квітня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 21 березня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1992 р. (СБУ, 6726).

Поліщук Антоніна Петрівна, 1926 р. н., с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Заарешт. 10 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 березня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 травня 1956 р. за рішенням комісії ПВР СРСР. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 липня 1992 р. (СБУ, 9255).

Поліщук Артем Васильович, 1904 р. н., с. Золочівка Демидівського р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 7 квітня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5603-5607).

Поліщук Архип Дмитрович, 1893 р. н., с. Дерно Оликського р-ну Волинської обл. Українець, неписьменний, робітник-ремонтник Ковельської залізниці. Прож. с. Дерно Оликського р-ну. Заарешт. 22 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКВС Ковельської залізниці від 13 грудня 1944 р. направлений у спецтабір НКВС. (СБУ, 692).

Поліщук Борис Кирилович, 1904 р. н., с. Білашів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 21 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-11, 58-2 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Помер у 1944 р. у ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 10 травня 1973 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4417-4418).

Поліщук Василь Григорович, 1903 р. н., с. Майків Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Майків Гощанського р-ну. Заарешт. 16 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 26 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 липня 1993 р. (СБУ, 13485).

Поліщук Василь Іванович, 1924 р. н., с. Тараканів Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Тараканів Дубенського р-ну. Заарешт. 15 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 7 червня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 25 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 травня 1992 р. (ДАРО, 5114-5116).

Поліщук Василь Романович, 1922 р. н., с. Кам'яниця Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Кам'яниця Вербського р-ну. Заарешт. 6 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 13 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 17 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 квітня 1992 р. (СБУ, 8330).

Поліщук Василь Романович, 1929 р. н., с. Казьмирівка Степанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Казьмирівка Степанського р-ну. Заарешт. 20 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 2 липня

1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 травня 1992 р. (СБУ, 8177а).

Поліщук Віктор Володимирович, 1922 р. н., с. Плоска Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Плоска Вербського р-ну. Заарешт. 25 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 2 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 15 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 6127).

Поліщук Віталій Прокопович, 1931 р. н., с. Тучин Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 25 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 21 червня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 27 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10449).

Поліщук Володимир Васильович, 1923 р. н., с. Невірків Межиріцького р-ну. Українець, червоноармієць 160 гсп 54 гсд. Заарешт. 19 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 25 серпня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 16090).

Поліщук Володимир Мойсейович, 1919 р. н., с. Яневичі Рівненського р-ну. Українець, моторист к-пу ім. Чапаєва. Прож. с. Яневичі Рівненського р-ну. Заарешт. 13 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Помер 12 лютого 1942 р. у тюрмі №2 м. Астрахань УНКВС у Сталінградській обл. Постановою УНКДБ у Сталінградській обл. від 18 квітня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 10 травня 1990 р. справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 10586).

Поліщук Володимир Сидорович, 26 квітня 1931 р. н., с. Костянець Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., колгоспник к-пу ім. Лесі Українки. Прож. с. Костянець Дубенського р-ну. Заарешт. 12 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 22 серпня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 9 березня 1955 р. Постановою пленуму ВС УРСР від 10 червня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3291).

Поліщук В'ячеслав Максимович, 1931 р. н., с. Тучин Рівненської обл. Українець, освіта початкова, учень. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 25 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 8 жовтня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4707).

Поліщук Галина Михайлівна, 1925 р. н., с. Більче Демидівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Більче Демидівського р-ну. Заарешт. 23 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 лютого 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 11208).

Поліщук Ганна Демидівна, 1927 р. н., смт. Демидівка Рівненської обл. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. смт.

Демидівка Рівненської обл. Заарешт. 14 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 16 жовтня 1946 р. на 5 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС УРСР від 11 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5234).

Поліщук Григорій Олександрович, 1918 р. н., с. Майків Гощанського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 24 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 лютого 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 квітня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 вересня 1993 р. (СБУ, 15036).

Поліщук Гурій Павлович, 1920 р. н., с. Війниця Млинівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Війниця Млинівського р-ну. Заарешт. 20 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 13 грудня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 10749).

Поліщук Данило Гордійович, 1906 р. н., с. Коростятин Тучинського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Коростятин Тучинського р-ну. Заарешт. 23 жовтня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 січня 1946 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 7 квітня 1950 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 березня 1992 р. (СБУ, 7444).

Поліщук Данило Макарович, 1904 р. н., с. Кораблище Млинівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 42 зсп 15 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ВКР «Смерш» ПКВО від 10 липня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 3284).

Поліщук Демид Васильович, 1900 р. н., с. Золочівка Демидівського р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 7 квітня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5603-5607).

Поліщук Денис Герасимович, 1900 р. н., с. Липа Дубенського р-ну. Українець, освіта 2 кл., робітник на ст. Здолбунів. Прож. с. Липа Дубенського р-ну. Заарешт. 29 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 7016).

Поліщук Дмитро Степанович, 1922 р. н., с. Острів Козинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 квітня 1991 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5746).

Поліщук Євген Зотович, 1907 р. н., с. Нетішин Славутського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Українець, освіта

середня технічна, завідуючий млином. Прож. с. Мощаниця Острозького р-ну. Заарешт. 27 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 грудня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 листопада 1991 р. (СБУ, 50).

Поліщук Євстафій Іванович, 1915 р. н., с. Зульня Степанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Немовичі Сарненського р-ну. Заарешт. 17 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 березня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1992 р. (СБУ, 10921).

Поліщук Євстафій Максимович, 1922 р. н., с. Майків Гощанського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Майків Гощанського р-ну. Заарешт. 17 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 вересня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 1 червня 1947 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 вересня 1993 р. (СБУ, 14565).

Поліщук Йосип Прокопович, 8 вересня 1895 р. н., с. Казьмирівка Костопільського п-ту. Українець, закінчив 2-класну сільську школу, Алєксєєвське військове училище, селянин. Прож. с. Казьмирівка Костопільського п-ту. Заарешт. 13 листопада 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 11 листопада 1947 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 серпня 1989 р. (ДАРО, 532).

Поліщук Іван Андрійович, 1926 р. н., с. Річки Корецького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Прож. с. Річки Корецького р-ну. Заарешт. 6 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 29 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 18 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 липня 1992 р. (СБУ, 9704).

Поліщук Іван Захарович, 1929 р. н., с. Стадники Гощанського р-ну. Українець, без певних занять. Прож. с. Бродівське Острозького р-ну. Заарешт. 15 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Вінницької обл. 12-13 грудня 1947 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1992 р. (СБУ, 10725).

Поліщук Іван Зотович, 1901 р. н., с. Вельбівно Здолбунівського п-ту. Українець, освіта 7 кл., працівник млина. Прож. м. Острог Рівненської обл. Заарешт. 25 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 грудня 1989 р. (ДАРО, 3655).

Поліщук Іван Іванович, 1903 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського

облсуду від 27 травня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3518).

Поліщук Іван Іванович, 1927 р. н., с. Лючин Острозького р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Лючин Острозького р-ну. Заарешт. 12 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 6 травня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 7437).

Поліщук Іван Максимович, 1889 р. н., с. Панталія Дубенського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Панталія Дубенського р-ну. Заарешт. 17 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 квітня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 21 березня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 5 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1992 р. (СБУ, 6726).

Поліщук Іван Миколайович, 1930 р. н., с. Бочаниця Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Бочаниця Острозького р-ну. Заарешт. 26 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 4 липня 1958 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 9258).

Поліщук Іван Петрович, 1923 р. н., с. Грушівка Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Кам'янка Березнівського р-ну. Заарешт. 1 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 27 ск 16 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10071).

Поліщук Іван Петрович, 1929 р. н., Рівненська обл. Українець, освіта 2 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 27 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 серпня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Помер 23 квітня 1946 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 лютого 1992 р. (СБУ, 11741).

Поліщук Іван Романович, 1920 р. н., с. Кам'яниця Вербського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Кам'яниця Вербського р-ну. Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 29 серпня 1945 р. у Тайшетлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 травня 1992 р. (СБУ, 8330).

Поліщук Іван Сергійович, 1922 р. н., с. Казьмирівка Степанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Казьмирівка Степанського р-ну. Заарешт. 27 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 серпня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6692).

Поліщук Іван Юхимович, 1916 р. н., с. Грушівка Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Грушівка Березнівського р-ну. Заарешт. 1 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 27 ск 16 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 18 жовтня 1946 р. у Братлагу (Іркутська обл.). Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10071).

Поліщук Карпо Михайлович, 1884 р. н., с. Горбаків Гощанського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Горбаків Гощанського р-ну. Заарешт. 14 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 22 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 травня 1993 р. (ДАРО, 5493).

Поліщук Ксенія-Ганна Григорівна, 1928 р. н., с. Казьмирівка Степанського р-ну. Українка, освіта 6 кл., селянка. Прож. с. Казьмирівка Степанського р-ну. Заарешт. 5 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 18 грудня 1953 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7177).

Поліщук Лазар Никифорович, 1901 р. н., с. Бухарів Острозького р-ну. Українець, колгоспник к-пу «Більшовик». Прож. с. Бухарів Острозького р-ну. Заарешт. 18 жовтня 1952 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 8 грудня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 18 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 25 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 липня 1993 р. (СБУ, 13380).

Поліщук Леонтій Семенович, 1922 р. н., с. Розваж Острозького р-ну. Українець, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 15 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 2 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 серпня 1993 р. (СБУ, 14844).

Поліщук Леонтій Семенович, 1928 р. н., с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Велика Клецька Межиріцького р-ну. Заарешт. 13 грудня 1944 р. Обвинувач. ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 серпня 1993 р. (СБУ, 13801).

Поліщук Лідія Василівна, 1921 р. н., с. Лючин Острозького р-ну. Українка, освіта 7 кл., селянка. Прож. с. Лючин Острозького р-ну. Заарешт. 28 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 квітня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла 10 вересня 1949 р. у Береговлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 червня 1992 р., (СБУ, 8953).

Поліщук Лукаш Іванович, 1895 р. н., с. Бережки Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Бережки Дубровицького р-ну. Заарешт. 22 січня 1947 р.

Обвинувач. за ст. 54-3 з санкції ст. 54-2 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 6 січня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 31 серпня 1993 р. (СБУ, 13735).

Поліщук Лукаш Лаврентійович, 1921 р. н., с. Бережки Дубровицького р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 146 азсп 20 зсд. Заарешт. 23 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 травня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 26 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3831).

Поліщук Марія Іванівна, грудень 1925 р. н., с. Кобильня Корецького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Кобильня Корецького р-ну. Заарешт. 4 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 вересня 1944 р. на 20 р. катожних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла 13 вересня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7263).

Поліщук Марія Олексіївна, 1922 р. н., с. Тучин Рівненської обл. Українка, селянка. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 14 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПКВО від 16 травня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 11 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 9224).

Поліщук Марія Тимофіївна, 1898 р. н., смт. Демидівка Рівненської обл. Українка, неписьменна, селянка. Прож. смт. Демидівка Рівненської обл. Заарешт. 14 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 16 жовтня 1946 р. на 5 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС УРСР від 11 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5234).

Поліщук Микола Андрійович, 1919 р. н., с. Гориньград Перший Тучинського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Гориньград Перший Тучинського р-ну. Заарешт. 13 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 16 вересня 1944 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 10 березня 1956 р. Реабіл. висновком військової прокуратури ПрикВО від 27 лютого 1992 р. (СБУ, 7519).

Поліщук Микола Григорович, 1900 р. н., с. Лисин Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 11 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою пленуму ВС СРСР від 28 березня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3573).

Поліщук Микола Данилович, 1929 р. н., с. Бочаниця Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Бочаниця Острозького р-ну. Заарешт. 6 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ

з конфіскацією майна. Звільн. 11 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 10848).

Поліщук Микола Микитович, 1929 р. н., с. Уїздці Острожецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Уїздці Острожецького р-ну. Заарешт. 5 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 28 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 квітня 1992 р. (СБУ, 10554).

Поліщук Микола Олексійович, 1922 р. н., с. Переверед ів Млинівського р-ну. Українець, рядовий 92 зсп 13 зсб. Прож. м. Чкалов (Росія). Заарешт. 26 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (ДАРО, 4556).

Поліщук Микола Павлович, 1911 р. н., с. Війниця Демидівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Війниця Демидівського р-ну. Заарешт. 19 листопада 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 16 жовтня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 31 серпня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 листопада 1993 р. (ДАРО, 5631).

Поліщук Микола Якович, 1918 р. н., с. Костянець Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Костянець Дубенського р-ну. Заарешт. 30 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Врятувався втечею під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Загинув в УПА. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 вересня 1957 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713, т. 1-5).

Поліщук Микола Якович, 1925 р. н., с. Ставище Острожецького р-ну. Українець, освіта 7 кл., рядовий 208 мінометного полку 12 адп РГК 1 БФ. Заарешт. 8 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 69 армії 1 БФ 7 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 квітня 1953 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 вересня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15923, т. 1-2).

Поліщук Михайло Антонович, 1923 р. н., с. Підліски Гощанського р-ну. Українець, освіта 4 кл, селянин. Прож. с. Підліски Гощанського р-ну. Заарешт. 3 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 серпня 1954 р.Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 травня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено. (ДАРО, 2009).

Поліщук Михайло Григорович, 1908 р. н., с. Печалівка Костопільського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Печалівка Костопільського р-ну. Заарешт. 5 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 липня 1945 р. на 20 р. каторжних

робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 21 квітня 1954 р. у Горлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 13747).

Поліщук Михайло Дорошович, 1911 р. н., с. Микулин Тучинського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Тучин Рівненської обл. Заарешт. 25 лютого 1944 р. Обвинувач. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Помер 10 березня 1944 р. у тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 17 березня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 29 липня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 13594).

Поліщук Надія Іванівна, 11 липня 1932 р. н., с. Тараканів Дубенського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Тараканів Дубенського р-ну. Заарешт. 23 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 7 червня 1950 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 25 травня 1953 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5114-5116).

Поліщук Ніна Данилівна, 1924 р. н., с. Лисин Демидівського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Лисин Демидівського р-ну. Заарешт. 22 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 квітня 1992 р. (СБУ, 7891).

Поліщук Ніна Миколаївна, 1928 р. н., с. Рогізне Демидівського р-ну. Українка, освіта 6 кл., селянка. Прож. с. Лисин Демидівського р-ну. Заарешт. 15 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 грудня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 14 грудня 1944 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 9 листопада 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 жовтня 1991 р. (СБУ, 5612).

Поліщук Олександр Іванович, 1928 р. н., с. Бочаниця Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Бочаниця Острозького р-ну. Заарешт. 6 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 10848).

Поліщук Олександр Іванович, 1928 р. н., с. Велика Гнійниця Плужненського р-ну Кам'янець-Подільської обл. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Велика Мильча Вербського р-ну. Заарешт. 25 вересня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 9 жовтня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільн. 12 жовтня 1946 р. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 3 лютого 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 2761).

Поліщук Олександр Семенович, 1899 р. н., м. Рівне. Українець, освіта середня, лісовий технік. Прож. м. Рівне. Заарешт. 15 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ

військ МВС Рівненської обл. 23 жовтня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ МВС УО від 3 грудня 1946 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. Звільн. 17 грудня 1946 р. (СБУ, 704).

Поліщук Олександра Федорівна, 1926 р. н., с. Біла Криниця Рівненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Біла Криниця Рівненського р-ну. Заарешт. 14 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 20 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 10 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1993 р. (СБУ, 13704).

Поліщук Олексій Захарович, 1926 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Користь Межиріцького р-ну. Заарешт. 16 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 жовтня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 12 листопада 1947 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 20 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1993 р. (СБУ, 11991, т. 1-2).

Поліщук Ольга Григорівна, 1925 р. н., с. Печалівка Костопільського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Печалівка Костопільського р-ну. Заарешт. 29 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 жовтня 1991 р. (СБУ, 7250).

Поліщук Омелян Семенович, 1912 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Помер 24 січня 1945 р. Вирок або рішення у справі відсутні. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 травня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3518).

Поліщук Остап Павлович, 1903 р. н., с. Завидів Острозького р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Завидів Острозького р-ну. Заарешт. 9 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 21 листопада 1947 р. на 15 р. каторжних робіт. Ухвалою ВТ ПрикВО від 3 травня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 8 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 січня 1992 р. (СБУ, 6607).

Поліщук Панас Іванович, 1906 р. н., с. Зульня Степанського р-ну. Українець, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 5 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 вересня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 жовтня 1993 р. (СБУ, 14666).

Поліщук Петро Максимович, 1917 р. н., с. Надчиці Острожецького

р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Надчиці Острожецького р-ну. Заарешт. 8 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 26 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 травня 1993 р. (СБУ, 12706).

Поліщук Петро Семенович, 1889 р. н., с. Уїздці Острожецького р-ну. Українець, голова сільради. Прож. с. Уїздці Острожецького р-ну. Заарешт. 4 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 березня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 9 травня 1946 р. в Іркутській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 8209).

Поліщук Петро Степанович, 1900 р. н., с. Майків Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Майків Гощанського р-ну. Заарешт. 22 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 23 квітня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12462).

Поліщук Полікарп Омелянович, 1903 р. н., с. Мирогоща Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Мирогоща Дубенського р-ну. Заарешт. 26 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Врятувався втечею під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 вересня 1957 р. справу припинено за недоцільністю передачі до суду внаслідок зміни обстановки. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713, т. 1-5).

Поліщук Прокоп Григорович, 1920 р. н., с. Печалівка Костопільського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Печалівка Костопільського р-ну. Заарешт. 7 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 31 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 17 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1993 р. (СБУ, 11324).

Поліщук Роман Кирилович, 1897 р. н., с. Кам'яниця Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Кам'яниця Вербського р-ну. Заарешт. 31 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 16 грудня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою військової залізничної колегії ВС СРСР від 6 січня 1945 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (СБУ, 6765).

Поліщук Серафима Іванівна, 1902 р. н., с. Бухарів Острозького р-ну. Українка, колгоспниця к-пу «Більшовик». Прож. с. Бухарів Острозького р-ну.

Заарешт. 18 жовтня 1952 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 8 грудня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 18 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 24 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 липня 1993 р. (СБУ, 13380).

Поліщук Сергій Андрійович, 1922 р. н., с. Шубків Тучинського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Шубків Тучинського р-ну. Заарешт. 20 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 травня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 28 березня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 5 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6745).

Поліщук Сергій Гнатович, 1928 р. н., с. Печалівка Костопільського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Печалівка Костопільського р-ну. Заарешт. 20 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 червня 1992 р. (СБУ, 9136).

Поліщук Сергій Іванович, 1895 р. н., с. Костянець Дубенського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Костянець Дубенського р-ну. Заарешт. 8 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не ухвалено. Врятувався втечею під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Заарешт. вдруге, обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 вересня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 липня 1956 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 вересня 1957 р. першу справу припинено за недоцільністю передачі до суду внаслідок зміни обстановки. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713, т. 1-5).

Поліщук Сергій, 1914 р. н., с. Золочівка Демидівського р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 7 квітня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5603-5607).

Поліщук Софія Лазарівна, 1931 р. н., с. Бухарів Острозького р-ну. Українка, колгоспниця к-пу «Більшовик». Прож. с. Бухарів Острозького р-ну. Заарешт. 18 жовтня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 8 грудня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 18 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 23 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 липня 1993 р. (СБУ, 13380).

Поліщук Степан Єрмолайович, 1892 р. н., с. Костянець Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Костянець

Дубенського р-ну. Заарешт. 30 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не ухвалено. Поранений під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р., врятувався втечею. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 вересня 1957 р. справу припинено за недоцільністю передачі до суду внаслідок зміни обстановки. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713).

Поліщук Степан Іванович, 1899 р. н., с. Бережки Дубровицького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Бережки Дубровицького р-ну. Заарешт. 5 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 31 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 серпня 1989 р. (ДАРО, 707).

Поліщук Степан Іванович, 1911 р. н., х. Три Тини Птицької сільради Вербського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. х. Три Тини Вербського р-ну. Заарешт. 17 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 липня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Помер 28 лютого 1951 р. у табірному відділенні №2 Луглагу. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4805).

Поліщук Степан Потапович, 1906 р. н., с. Казьмирівка Степанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Казьмирівка Степанського р-ну. Заарешт. 21 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 18 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1993 р. (СБУ, 12085).

Поліщук Тимофій Васильович, 1905 р. н., с. Золочівка Демидівського р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 7 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 7 квітня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5603-5607).

Поліщук Тимофій Кирилович, 1920 р. н., с. Липа Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Липа Дубенського р-ну. Заарешт. 15 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 9 жовтня 1947 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 серпня 1993 р. (СБУ, 13806).

Поліщук Трохим Володимирович, 1928 р. н., с. Плоска Вербського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Плоска Вербського р-ну. Заарешт. 3 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 15 січня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 листопада 1991 р. (ДАРО, 4473).

Поліщук Устина Дмитрівна, 1896 р. н., с. Бережки Дубровицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Бережки Дубровицького р-ну. Заарешт. 6 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11

КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1993 р. (СБУ, 11908).

Поліщук Федір Дмитрович, 1922 р. н., с. Кобильня Корецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Кобильня Корецького р-ну. Заарешт. 24 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 22 квітня 1942 р. на 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 листопада 1989 р. (ДАРО, 1107).

Поліщук Федір Петрович, 1897 р. н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Певжа Острожецького р-ну. Заарешт. 31 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 4-5 березня 1941 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою СК ВС УРСР від 8 травня 1941 р. справу направлено на дослідування. Вбитий німецькими військами у серпні 1943 р. в Олицькому р-ні Волинської обл. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 10 червня 1948 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 16 квітня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12566, т. 1-4).

Поліщук Федір Пилипович, 1922 р. н., с. Білашів Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Білашів Острозького р-ну. Заарешт. 25 жовтня 1952 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 31 жовтня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР від 17 серпня 1956 р. термін покарання знижено до фактично відбутого. Звільн. 18 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 березня 1995 р. (СБУ, 15682).

Поліщук Шимон Шийович, 1907 р. н., м. Рівне. Єврей, освіта 4 кл., робітник міської скотобійні. Прож. м. Рівне, вул. Обозова, 5. Заарешт. 21 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 311).

Поліщук Юхим Семенович, 1909 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 2 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 5 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3324-3326).

Поліщук Яким Іванович, 1901 р. н., с. Майдан Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Глупанин Здолбунівського р-ну. Заарешт. 22 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 листопада 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 листопада 1993 р. (СБУ, 15060).

Поліщук Яків Григорович, 26 листопада 1915 р. н., с. Майків Гощанського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Майків Гощанського р-ну. Заарешт. 5 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10, 54-11 КК УРСР. Зассудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 квітня 1990 р. (ДАРО, 3773).

Поліщук Яків Єрмолайович, 1898 р. н., с. Мирогоща Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 102 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 31 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4791).

Полоєвський Лаврентій Корнійович, 1926 р. н., с. Дубляни Демидівського р-ну. Українець, червоноармієць 200 стрілецького батальйону 23 стрілецької бригади. Прож. Єланські табори Камишловського р-ну Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 19 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-11, 54-13 КК УРСР, ст. 58-10 КК РРФСР. Засудж. ВТ Свердловського гарнізону 5 квітня 1947 р. на 8 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 3 липня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 листопада 1993 р. (СБУ, 15280).

Полойдович Болеслав Вікентійович, 1906 р. н., м. Костопіль Рівненської обл. Поляк, освіта середня, старший контролер зв'язку. Прож. м. Костопіль, вул. Леніна, 6. Заарешт. 16 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 квітня 1945 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 16 серпня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 7037).

Полонський Павло Петрович, 1912 р. н., с. Будераж Дубенського р-ну. Українець, бухгалтер Берестовецького кар'єру. Прож. м. Костопіль, вул. Леніна, 4. Заарешт. 4 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-3, 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 26 жовтня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 травня 1993 р. (СБУ, 12710).

Полосюк Феодосій Самійлович, 1910 р. н., с. Нетреба Володимирецького р-ну. Українець, червоноармієць 31 залізничного батальйону 19 залізничної бригади. Заарешт. 25 липня 1941 р. Обвинувач. за ст. 16-58-1б КК РРФСР. Засудж. ВТ 1 повітрянодесантного корпус. ПЗФ 2 серпня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 3 серпня 1941 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 10 червня 1996 р. (СБУ, 15961).

Полощак Юзеф Станіславович, 1898 р. н., Гробінський п-т (Латвія). Поляк, самоук, селянин-осадник. Прож. кол. Уланська Доля Ярославицької гм. Дубенського п-ту. Заарешт. 19 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 29 січня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2925).

Полтавський Казимир Валер'янович, 1886 р. н., м. Рівне. Поляк, закінчив бухгалтерські курси, працівник складу облвиконкому. Прож. м. Рівне, вул. Свердлова, 18. Заарешт. 19 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 26 листопада 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1224).

Полубінський Ігор Карпович, 1916 р. н., м. Ямпіль Кам'янець-Подільської обл. Поляк, освіта 7 кл., працівник будівельного відділу Кременецького педінституту. Прож. м. Кременець Тернопільської обл. Заарешт. 9 червня

1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 19 червня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 20 червня 1940 р. (ДАРО, 2649).

Полхлопік Євгеній Янович, 1914 р. н., м. Розвадів Львівської обл. Поляк, закінчив гімназію, черговий на ст. Дубровиця. Прож. с. Заріччя Дубровицького р-ну. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 8 липня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 10 липня 1940 р. (ДАРО, 2664).

Полховська Ганна Кіндратівна, 1920 р. н., с. Річиця Висоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Річиця Висоцького р-ну. Заарешт. 16 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1993 р. (СБУ, 12657).

Полховський Іван Олександрович, 1922 р. н., с. Олександрове Висоцького р-ну. Українець, освіта 8 кл., член ВЛКСМ, інструктор райкому ЛКСМУ. Прож. с. Олександрове Висоцького р-ну. Заарешт. 21 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 10 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 23 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 вересня 1992 р. (СБУ, 9810).

Польовий Яків Григорович, 1891 р. н., с. Студянка Вербського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Студянка Вербського р-ну. Заарешт. 24 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 12 квітня 1947 р. виправдано. (СБУ, 11).

Польовик Віталій Январович, 1919 р. н., с. Ставки Рівненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Ставки Рівненського р-ну. Заарешт. 3 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Постановою військової прокуратури ПрикВО від 13 грудня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільн. 14 грудня 1946 р. (ДАРО, 1862).

Польчук Таїсія Філаретівна, 1924 р. н., с. Перемилівка Острожецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Перемилівка Острожецького р-ну. Заарешт. 28 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 березня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ 4 ВМФ від 20 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 6 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6204).

Полюх Анастасія Степанівна, 1906 р. н., с. Янівка Козинського р-ну. Українка, селянка. Прож. кол. Вільхівка Дережненського р-ну. Заарешт. 16 лютого 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 березня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 травня 1993 р. (СБУ, 12896).

Полюх Антоніна Кузьмівна, 1932 р. н., с. Берестовець Костопільського р-ну. Українка, селянка. Прож. кол. Вільхівка Дережненського р-ну. Заарешт. 16 лютого 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 березня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 вересня 1954 р.

Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 травня 1993 р. (СБУ, 12896).

Полюх Василь Нечипорович, 1927 р. н., с. Злазне Костопільського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Злазне Костопільського р-ну. Заарешт. 1 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 листопада 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1993 р. (СБУ, 15078).

Полюхович Адам Федорович, 1901 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 5 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 31 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 287).

Полюхович Антон Максимович, 1907 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 6 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 червня 1989 р. (ДАРО, 336).

Полюхович Артем Антонович, 1922 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 25 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (ДАРО, 5035).

Полюхович Василь Іванович, 1929 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Олександрове Висоцького р-ну. Заарешт. 13 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 червня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1992 р. (СБУ, 7799).

Полюхович Василь Павлович, 1929 р. н., с. Олександрове Висоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Олександрове Висоцького р-ну. Заарешт. 28 листопада 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 травня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 31 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 лютого 1993 р. (СБУ, 11559).

Полюхович Григорій Якович, 1924 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 4 жовтня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 листопада 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1993 р. (СБУ, 13957).

Полюхович Дмитро Дмитрович, 1922 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 20 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 26 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 березня 1993 р. (СБУ, 12663).

Полюхович Дмитро Федорович, 1918 р. н., с. Олександрове Висоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Бродниця Висоцького р-ну. Заарешт. 13 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 15 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 15 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3932).

Полюхович Іван Федорович, 1912 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 18 червня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 листопада 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 21 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 8949).

Полюхович Іван Федорович, 1928 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, неписьменний, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 19 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 28 серпня 1945 р. у тюрмі №2 м. Дубно УНКВС у Рівненській обл. Ухвалою ВТ військ НКВС Рівненської обл. від 7 вересня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 вересня 1993 р. (СБУ, 14161).

Полюхович Марія Сергіївна, 1927 р. н., с. Олександрове Висоцького р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Олександрове Висоцького р-ну. Заарешт. 1 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 25 березня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 8 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (ДАРО, 5539).

Полюхович Микита Павлович, 1914 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Олександрове Висоцького р-ну. Заарешт. 16 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 1 жовтня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 15 червня 1956 р. за рішенням комісії ПВР СРСР від 13 червня 1956 р. як необґрунтовано засуджений. (СБУ, 12313).

Полюхович Михайло Павлович, 1920 р. н., с. Олександрове Висоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Олександрове Висоцького р-ну. Заарешт. 7 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 20 квітня 1949 р. на 7 р. ВТТ. Звільн. 5 вересня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 травня 1992 р. (СБУ, 8597).

Полюхович Михайло Хомович, 1911 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Серники Висоцького р-ну. Заарешт. 20 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 1 жовтня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 квітня 1993 р. (ДАРО, 5394).

Полюхович Ольга Миколаївна, 1926 р. н., с. Бутове Висоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Бутове Висоцького р-ну. Заарешт. 26 серпня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 лютого 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 14 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10375).

Полюхович Панас Іванович, 1918 р. н., с. Олександрове Висоцького р-ну. Українець, освіта початкова,

селянин. Прож. с. Олександрове Висоцького р-ну. Заарешт. 29 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 серпня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4994).

Полюхович Софія Вікторівна, 1929 р. н., с. Серники Висоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Іванчиці Висоцького р-ну. Заарешт. 30 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 1 квітня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 18 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 червня 1992 р. (ДАРО, 5134).

Полюхович Степан Іванович, 1896 р. н., с. Вичівка Висоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Вичівка Висоцького р-ну. Заарешт. 5 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 31 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 липня 1989 р. (ДАРО, 401).

Полюхович Федір Андрійович, 1912 р. н., с. Серники Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Серники Дубровицького р-ну. Заарешт. 24 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 липня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 травня 1993 р. (СБУ, 12777).

Полюхович Яків Дмитрович, 1919 р. н., х. Піщаниця Зарічненського р-ну. Українець, селянин. Прож. х. Піщаниця Зарічненського р-ну. Заарешт. 12 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 21 вересня 1949 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 10 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 квітня 1993 р. (СБУ, 12593).

Полюшко Віктор Васильович, 1904 р. н., Грубешівський п-т Люблінського воєв. (Польща). Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Мар'янівка Здолбунівського р-ну. Заарешт. 6 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 8 травня 1948 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 24 лютого 1971 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3603).

Полядник Іван Єрмолайович, 1930 р. н., с. Голичівка Корецького р-ну. Українець, член ВЛКСМ, селянин. Прож. с. Голичівка Корецького р-ну. Заарешт. 24 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 вересня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 10 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 липня 1992 р. (СБУ, 9320).

Полядник Іларіон Каленикович, 1929 р. н., с. Ганнівка Корецького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Ганнівка Корецького р-ну. Заарешт. 4 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч.1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 березня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії ВС УРСР від 30 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. 10 міс. ВТТ. Звільн. 26 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 6084).

Поляк Дмитро Іванович, 1914 р. н., с. Березини Червоноармійського р-ну.

Українець, освіта 2 кл., рядовий 384 зсп 44 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 16 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4492).

Поляк Іван Павлович, 1910 р. н., с. Борове Зарічненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., колгоспник. Прож. с. Борове Зарічненського р-ну. Заарешт. 2 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 4 травня 1951 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1416-1420).

Поляков Микола Іванович, 1912 р. н., с. Голодаївка Київського р-ну Ростовської обл. (Росія). Росіянин, освіта початкова, оперуповноважений Дубенського РВ НКВС, військовополонений-втікач. Заарешт. 24 лютого 1942 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Розстріляний під час етапування 20 серпня 1942 р. за вказівкою Військової ради ПКФ. Висновком військової прокуратури КВО від 29 грудня 1956 р. справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (ДАРО, 3487).

Полякова Ганна Василівна, 1927 р. н., с. Корощине Олевського р-ну Житомирської обл. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Сновидовичі Рокитнівського р-ну. Заарешт. 6 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 квітня 1992 р. (СБУ, 8086).

Полякова Марія Матвіївна, 1899 р. н., м. Баку (Азербайджан). Росіянка, освіта 2 кл., домогосподарка. Прож. м. Червоноармійськ, вул. Польова, 4. Заарешт. 28 жовтня 1956 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 70 ч. 2 КК УРСР. Ухвалою СК Рівненського облсуду від 3 травня 1957 р. справу припинено, направлено на примусове лікування у Казанську психлікарню МВС СРСР. Ухвалою СК Рівненського облсуду від 23 лютого 1965 р. примусове лікування відмінено, передано на утримання дочки і чоловіка. (ДАРО, 2971).

Полялюк Юхим Миколайович, 1907 р. н., с. Онишківці Вербського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 384 зсп 44 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 30 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4759).

Поляновський Іван Андрійович, 1900 р. н., с. Старошийка Житомирського р-ну Житомирської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. х. Пожоча Зносицької сільради Сарненського р-ну. Заарешт. 26 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 грудня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 липня 1993 р. (СБУ, 13494).

Полянський Микола Антонович, 1920 р. н., с. Новомалин Острозького р-ну. Українець, освіта 1 кл., рядовий 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР.

Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком військової прокуратури ПриВО від 19 квітня 1994 р. (ДАРО, 5759).

Поляч Анатолій Климович, 1916 р. н., с. Копиткове Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 7 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 28 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Помер 16 жовтня 1950 р. у Челябінській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 вересня 1993 р. (СБУ, 14088).

Поляч Володимир Миколайович, 10 травня 1906 р. н., м. Острог Здолбунівського п-ту. Українець, письменний, різноробочий. Прож. м. Острог, вул. Бельмаж, 92. Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 вересня 1940 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Амністований 17 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 грудня 1990 р. (ДАРО, 4224).

Помазкін Філіп Васильович, 1901 р. н., с. Жуковское Турінського р-ну Свердловської обл. (Росія). Росіянин, освіта середня, безробітний. Прож. м. Рівне, вул. Пекарська, 4. Заарешт. 6 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР. Вироком Рівненського облсуду від 9 червня 1948 р. виправдано. (СБУ, 61).

Поман Олександр Іванович, 1915 р. н., с. Новосілки Клеванського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Новосілки Клеванського р-ну. Заарешт. 11 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 2 листопада 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 1 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9714).

Помаранський Андрій Григорович, 1923 р. н., с. Глибочок Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Глибочок Гощанського р-ну. Заарешт. 24 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Помер 25 листопада 1950 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 вересня 1993 р. (СБУ, 14317).

Помаранський Андрій Калістратович, 1928 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 11 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 24 грудня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 30 грудня 1945 р. (ДАРО, 1839).

Помаранський Василь Сафонович, 1907 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 24 грудня 1944 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 28 травня 1996 р. (СБУ, 15921).

Помаранський Григорій Ілліч, 1886 р. н., с. Тесів Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 28 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 березня 1995 р. (СБУ, 15684).

Помаранський Микола Сафонович, 1926 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 8 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер у 1944 р. під час етапування до ВТТ, похований поблизу ст. Здолбунів. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 березня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю злочину. (СБУ, 15500).

Помаранський Яків Іванович, 1914 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 8 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 4 жовтня 1945 р. у ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 березня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю злочину. (СБУ, 15500).

Помяловська Параскева Кирилівна, 1921 р. н., с. Горбаків Гощанського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Горбаків Гощанського р-ну. Заарешт. 12 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 31 травня 1950 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4311).

Помяновський Захар Федорович, 1909 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 30 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 5 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3324-3326).

Поневерський Станіслав-Григорій Йосифович, 1891 р. н., м. Шидлов (Польща). Поляк, освіта 4 кл., без певних занять. Прож. м. Сарни, вул. Чапаєва, 54. Заарешт. 5 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. на 8 р. ВТТ. Амністований 31 серпня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 липня 1989 р. (ДАРО, 636).

Пономар Дмитро Адамович, 1920 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українець, малописьменний, рядовий 69 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 8 липня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПВО від 15 липня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4593).

Пономар Панас Адамович, 1900 р. н., с. Користь Межиріцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 69 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 27 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-2, 54-11 КК

УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 8 липня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПВО від 15 липня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4593).

Пономаренко Олександра Данилівна, 1922 р. н., х. Веселий Буринського р-ну Сумської обл. Українка, закінчила педагогічний технікум, вчителька. Прож. с. Підцурків Здолбунівського р-ну. Заарешт. 25 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 9 грудня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 20 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 жовтня 1991 р. (СБУ, 5597).

Пономаренко Тимофій Петрович, 1911 р. н., м. Тростянець Сумської обл. Українець, завідуючий ПШ. Прож. с. Янівка Межиріцького р-ну. Заарешт. 24 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Київського гарнізону 8 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 січня 1953 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 9 вересня 1993 р. (СБУ, 13768).

Пономарчук Антон Михайлович, 1919 р. н., с. Оржів Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Оржів Рівненського р-ну. Заарешт. 7 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-3, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 21 лютого 1941 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1992 р. (СБУ, 9330).

Пономарчук Карпо Оксентійович, 1907 р. н., с. Півче Мізоцького р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 6 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Помер 25 жовтня 1944 р. у тюрмі №1 м. Пенза УНКВС у Пензенській обл. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою ОН при НКВС СРСР від 3 березня 1945 р. постанову ОН від 1 листопада 1944 р. скасовано у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою президії Рівненського облсуду від 31 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4344).

Пономарчук Михайло Гордійович, 1918 р. н., с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Українець, голова сільради. Прож. с. Грицьки Дубровицького р-ну. Заарешт. 10 квітня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 11 серпня 1951 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 24 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12559).

Понто Болеслав Владиславович, 1884 р. н., м. Варшава (Польща). Поляк, без певних занять. Прож. кол. Бурки Володимирецького р-ну. Заарешт. 9 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 12 листопада 1940 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 19 лютого 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 липня 1993 р. (СБУ, 13187).

Попак Матвій Романович, 1914 р. н., с. Малеве Демидівського р-ну. Українець, малописьменний, механік млина. Прож. с. Бокійма Демидівського р-ну. Заарешт. 21 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 травня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок ска-

совано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5004).

Попач Василь Миколайович, 1927 р. н., с. Лінчин Березнівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Лінчин Березнівського р-ну. Заарешт. 19 жовтня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 грудня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7127).

Попач Володимир Данилович, 1918 р. н., с. Лінчин Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Лінчин Костопільського р-ну. Заарешт. 7 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ КВО від 3 грудня 1954 р. вирок скасовано, справу направлено на перегляд. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 11 лютого 1955 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 2245).

Попач Захар Олександрович, 1924 р. н., с. Лінчин Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Лінчин Березнівського р-ну. Заарешт. 25 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 серпня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 жовтня 1958 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 вересня 1993 р. (СБУ, 13883).

Попач Йосип Степанович, 1913 р. н., с. Лінчин Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, колгоспник к-пу «Червоний партизан». Прож. с. Лінчин Березнівського р-ну. Заарешт. 30 червня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 серпня 1952 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 24 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1992 р. (СБУ, 6636).

Попач Олександр Маркович, 1922 р. н., с. Богуші Березнівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., командир групи охорони громадського порядку к-пу «Більшовик». Прож. с. Богуші Березнівського р-ну. Заарешт. 13 жовтня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 березня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ВМФ від 13 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 5 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8574).

Попач Станіслав Андрійович, 1924 р. н., с. Лінчин Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Лінчин Березнівського р-ну. Заарешт. 2 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 27 грудня 1944 р. ВМП замінено на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 22 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 серпня 1993 р. (СБУ, 14374).

Попач Степан Васильович, 1924 р. н., с. Лінчин Березнівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт.

23 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 10 січня 1945 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 грудня 1993 р. (СБУ, 14971).

Попач Яків Політимович, 1906 р. н., с. Лінчин Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Лінчин Березнівського р-ну. Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 травня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 10 травня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 січня 1994 р. (ДАРО, 5700).

Попель Михайло Васильович, 1916 р. н., м. Кишинів (Молдавія). Поляк, пекар. Прож. м. Рівне, вул. Весела, 13. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 червня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 2 січня 1947 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 10763).

Попель Сигізмунд Ромуальдович, 1905 р. н., с. Карабчіїв Кам'янець-Подільської обл. Поляк, освіта вища, хімік. Прож. м. Рівне, вул. Пожарська, 3. Заарешт. 10 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненської обл. від 19 березня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 2086).

Попенко Христина Федорівна, 1915 р. н., с. Дорогобуж Гощанського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Дорогобуж Гощанського р-ну. Заарешт. 10 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 23 квітня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 грудня 1989 р. (ДАРО, 4880).

Попик Сидір Васильович, 1929 р. н., с. Іловиця Шумського р-ну Тернопільської обл. Українець, селянин. Прож. с. Нагоряни Вербського р-ну. Заарешт. 29 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 24 серпня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 15 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1993 р. (СБУ, 15048).

Попкова Федора Панасівна, 1927 р. н., с. Кисоричі Рокитнівського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Кисоричі Рокитнівського р-ну. Заарешт. 14 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 30 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1993 р. (СБУ, 11598).

Поплавський Ананій Михайлович, 1924 р. н., с. Бронники Клеванського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Бронники Клеванського р-ну. Заарешт. 28 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 січня 1946 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 червня 1992 р. (СБУ, 9163).

Поплавський Оксен Филимонович, 1911 р. н., с. Бронники Клеванського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Бронники Клеванського р-ну. Заарешт. 15 лютого 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН

при МДБ СРСР 14 лютого 1948 р. на 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 липня 1993 р. (ДАРО, 5588-5590).

Поплавський Оксентій Трофимович, 1924 р. н., с. Бронники Клеванського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Бронники Клеванського р-ну. Заарешт. 10 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 жовтня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 18 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 26 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1991 р. (СБУ, 6474).

Попов Григорій Антович, 1917 р. н., смт. Борівське Лисичанського р-ну Ворошиловградської обл. Росіянин, член ВЛКСМ, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 2 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 27 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 21 листопада 1951 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1993 р. (СБУ, 15432).

Попов Микола Миколайович, 1895 р. н., м. Радивилів Рівненської обл. Росіянин, робітник на залізниці. Прож. м. Їчін (Чехословаччина). Заарешт. 23 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-13 КК РРФСР. Засудж. ВТ військ МВС управління будівництва Північно-Печорської залізничної магістралі 6 липня 1946 р. на 7 р. ВТТ. Звільн. 15 квітня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (СБУ, 12871).

Попов Микола Петрович, 1873 р. н., м. Холм (Польща). Росіянин, закінчив Єкатеринбурзьке реальне училище, завгосп. Рівненської російської гімназії. Прож. м. Рівне, вул. Литовська, 91. Заарешт. 3 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 жовтня 1990 р. (ДАРО, 4223).

Попова Віра Василівна, 1924 р. н., с. П'яннє Острожецького р-ну. Українка, освіта 2 кл., колгоспниця. Прож. с. П'яннє Острожецького р-ну. Заарешт. 19 вересня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 листопада 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПВО від 3 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 29 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1992 р. (СБУ, 8105).

Попова Марія Іванівна, 1921 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Головниця Корецького р-ну. Заарешт. 6 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 24 лютого 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 17 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 липня 1992 р. (СБУ, 9677).

Попова Уляна Іванівна, 1923 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Головниця Корецького р-ну. Заарешт. 18 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської

обл. 16 квітня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 24 лютого 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 17 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 липня 1992 р. (СБУ, 9677).

Попович Анастасія Олександрівна, 1932 р. н., с. Літвиця Дубровицького р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Літвиця Дубровицького р-ну. Заарешт. 13 березня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 21 лютого 1948 р. на 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 березня 1993 р. (ДАРО, 5348).

Попович Василь Іванович, 1916 р. н., с. Великі Жабокрики Козинського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Великі Жабокрики Козинського р-ну. Заарешт. 11 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-11, 54-2 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 16 травня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВТ 1 УФ від 28 травня 1944 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 26 грудня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6811).

Попович Василь Михайлович, 1902 р. н., с. Висоцьке Турківського р-ну Львівської обл. Українець, неписьменний, селянин. Прож. х. Залісся Тучинського р-ну. Заарешт. 27 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 жовтня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Помер 28 травня 1950 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1992 р. (СБУ, 10156).

Попович Василь Наумович, 1911 р. н., с. Антопіль Рівненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Антопіль Рівненського р-ну. Заарешт. 29 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 28 жовтня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1425).

Попович Володимир Дорофійович, 1914 р. н., с. Засув Червоноармійського р-ну. Українець, малописьменний, тесля артілі «Серп і молот». Прож. с. Засув Червоноармійського р-ну. Заарешт. 6 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 квітня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 10 березня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 8303).

Попович Володимир Євгенович, 1926 р. н., с. Застав'я Межиріцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Застав'я Межиріцького р-ну. Заарешт. 22 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 квітня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 24 травня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Постановою комісії ПВР СРСР від 9 червня 1956 р. термін покарання знижено до 12 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 жовтня 1993 р. (СБУ, 14347).

Попович Володимир Панасович, 1903 р. н., с. Засув Червоноармійського р-ну. Українець, бригадир. Прож. ст. Дубно Ковельської залізниці. Заарешт. 26 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-3 КК УРСР. Засудж. лінійним судом Ковельської залізниці 7 серпня 1950 р. на 8 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 28 лютого 1955 р. Реабіл. висновком

прокуратури Рівненської обл. від 11 липня 1992 р. (СБУ, 9297).

Попович Володимир Сергійович, 1930 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 26 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 30 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 жовтня 1993 р. (СБУ, 15382).

Попович Ганна Василівна, 1928 р. н., кол. Собівка Тучинського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Воронів Тучинського р-ну. Заарешт. 7 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 жовтня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 4 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 квітня 1992 р. (СБУ, 10156).

Попович Євмен Миколайович, 1890 р. н., с. Межирічі Рівненського п-ту. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Застав'є Рівненського п-ту. Заарешт. 10 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 24 лютого 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 28 лютого 1940 р. (ДАРО, 1699).

Попович Ілля Романович, 1920 р. н., с. Підліски Гощанського р-ну. Українець, освіта початкова селянин. Прож. с. Підліски Гощанського р-ну. Заарешт. 12 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 9 березня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1598).

Попович Кузьма Гаврилович, 1907 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українець, червоноармієць 3 загону 46 управління військового будівництва. Заарешт. 17 квітня 1942 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ військ НКВС Татарської АРСР 25 травня 1942 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВК ВС СРСР від 13 червня 1942 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. від 6 червня 1996 р. (СБУ, 15968).

Попович Микола Семенович, 1922 р. н., с. Дмитрівка Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., колгоспник. Прож. с. Дмитрівка Гощанського р-ну. Заарешт. 17 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4511).

Попович Надія Євстафіївна, 1923 р. н., смт. Гоща Рівненської обл. Українка, освіта початкова, рахівник райспоживспілки. Прож. смт. Гоща Рівненської обл. Заарешт. 30 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7231).

Попович Пилип Леонтійович, 1910 р. н., с. Великі Жабокрики Козинського р-ну. Українець, рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Помер 5 жовтня 1944 р. у тюрмі №1 м. Пенза УНКВС у Пензенській обл. Постановою ВКР «Смерш» Пензенського гарнізону від 17 жовтня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 5 червня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 13227).

Попович Степан Євтихійович, 1927 р. н., с. Буди Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Буди Вербського р-ну. Заарешт. 9 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 січня 1948 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 20 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 грудня 1992 р. (СБУ, 10536).

Попович Филимон Андрійович, 1911 р. н., с. Великі Жабокрики Козинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Великі Жабокрики Козинського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 6 травня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Скоїв утечу з КПУ 7 травня 1944 р., убитий у 1945 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 листопада 1993 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15893).

Попович Харитина Сергіївна, 1912 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українка, селянка. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 26 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 30 січня 1945 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 25 травня 1949 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 березня 1994 р. (СБУ, 15382).

Поповська Надія Володимирівна, 1923 р. н., с. Шпанів Рівненського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Шпанів Рівненського р-ну. Заарешт. 8 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 травня 1946 р., 8 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 9 вересня 1991 р. (СБУ, 5324).

Попок Варвара Іванівна, 1914 р. н., с. Єльне Клесівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Єльне Клесівського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення. Звільн. 17 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9350).

Попок Герасим Васильович, 1921 р. н., с. Сехи Клесівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Сехи Клесівського р-ну. Заарешт. 3 жовтня 1945 р. Обвинувач. за за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 листопада 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1994 р. (СБУ, 15339).

Попрожук Кіндрат Тихонович, 1896 р. н., с. Кузьмівка Степанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кузьмівка Степанського р-ну. Заарешт. у липні 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 2 серпня 1947 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 11037).

Попрожук Мартин Гаврилович, 1913 р. н., с. Кузьмівка Степанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Кузьмівка Степанського р-ну. Заарешт. 29 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 червня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 10 лютого 1956 р. вирок скасовано, справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1623).

Попрожук Петро Гаврилович, 1928 р. н., с. Казьмирівка Степанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Казьмирівка Степанського р-ну.

Заарешт. 7 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 29 січня 1948 р. справу припинено за недостатністю доказів. (ДАРО, 1993).

Попрожук Степан Гаврилович, 1920 р. н., с. Кузьмівка Степанського р-ну. Українець, освіта початкова, бригадир дорожньої бригади к-пу. Прож. с. Кузьмівка Степанського р-ну. Заарешт. 11 листопада 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 лютого 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 19 березня 1955 р. вирок скасовано, справу повернуто на новий розгляд. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 червня 1955 р. справу припинено за недостатністю доказів провини, з-під варти звільнено. (СБУ, 1940).

Попроцька Софія Агафонівна, 1930 р. н., с. Вільхівка Деражненського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Вільхівка Деражненського р-ну. Заарешт. 20 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 квітня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 2 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 червня 1992 р. (СБУ, 8985).

Попруга Василь Нечипорович, 1906 р. н., с. Городище Березнівського р-ну. Українець, освіта початкова, бригадир к-пу. Прож. с. Городище Березнівського р-ну. Заарешт. 15 березня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 травня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ Біломорського флоту від 8 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 5 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 7997).

Попружук Адам Григорович, 1907 р. н., с. Яринівка Березнівського р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (ДАРО, 5210).

Попружук Євдокія Степанівна, 1929 р. н., х. Будище Яринівської сільради Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. х. Будище Березнівського р-ну. Заарешт. 28 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 2 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 травня 1992 р. (СБУ, 10348).

Попружук Кирило Іванович, 1904 р. н., с. Яринівка Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (ДАРО, 5210).

Попружук Марія Сидорівна, 1919 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українка, санітарка УПА. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 12 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 квітня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком

прокуратури Рівненської обл. від 18 лютого 1993 р. (СБУ, 12117).

Попружук Олександра Сидорівна, 1924 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 28 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 червня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 18 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1992 р. (СБУ, 9767).

Попчук Антоніна Нечипорівна, 1926 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Головниця Корецького р-ну. Заарешт. 16 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 24 лютого 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 1 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 серпня 1992 р. (СБУ, 9677).

Попчук Василь Андрійович, 1918 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, освіта 6 кл., голова сільради. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 26 жовтня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 квітня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Ухвалою ВК ВС СРСР від 18 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 28 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1992 р. (СБУ, 7253).

Попчук Василь Кирилович, 1927 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 липня 1993 р. (СБУ, 13479).

Попчук Василь Олександрович, 1926 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 11 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 24 грудня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 30 грудня 1945 р. (ДАРО, 1839).

Попчук Василь Олексійович, 1903 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 26 вересня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 6 квітня 1949 р. справу припинено. (ДАРО, 2191).

Попчук Віталій Мотрунович, 1914 р. н., с. Пруски Гощанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Пруски Гощанського р-ну. Заарешт. 3 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 10 березня 1945 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС. (ДАРО, 2359).

Попчук Ганна Йосипівна, 1917 р. н., с. Садки Острозького р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Садки Острозького р-ну. Заарешт. 17 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 травня 1955 р. Реабіл. висновком

прокуратури Рівненської обл. від 24 лютого 1992 р. (СБУ, 7230).

Попчук Іван Васильович, 1916 р. н., с. Боремель Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 7 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 13 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 листопада 1991 р. (СБУ, 8878).

Попчук Марія Михайлівна, 1930 р. н., с. Милятин Острозького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Милятин Острозького р-ну. Заарешт. 30 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 травня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 22 квітня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 березня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4604).

Попчук Микола Панасович, 1928 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 8 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 вересня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 липня 1993 р. (СБУ, 13393).

Попчук Мойсей Кирилович, 1926 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 липня 1944 р. на 5 р. ВТТ з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 липня 1993 р. (СБУ, 13479).

Попчук Павло Самійлович, 1915 р. н., с. Михалківці Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Михалківці Острозького р-ну. Заарешт. 9 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 вересня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1992 р. (СБУ, 6536).

Попчук Параскева Михайлівна, 1929 р. н., с. Милятин Острозького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Милятин Острозького р-ну. Заарешт. 30 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 травня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4604).

Попчук Пилип Миколайович, 1909 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 8 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. від 10 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Втік 13 вересня 1944 р. під час етапування до ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 березня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю злочину. (СБУ, 15500).

Попчук Пилип Мойсейович, 1929 р. н., с. Вербень Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин.

Прож. с. Вербень Демидівського р-ну. Заарешт. 10 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 24 січня 1948 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 21 лютого 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6173).

Попчук Юхим Маркович, 1920 р. н., с. Хрінів Острозького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Хрінів Острозького р-ну. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 2 серпня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 26 липня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 лютого 1992 р. (СБУ, 7533).

Порадюк Віра Василівна, 1924 р. н., с. Яневичі Рівненського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Яневичі Рівненського р-ну. Заарешт. 22 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 листопада 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 21 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1992 р. (СБУ, 8053).

Порадюк Іван Протасович, 1904 р. н., с. Підлужжя Вербського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Підлужжя Вербського р-ну. Заарешт. 12 квітня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 червня 1947 р. на 6 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 12 серпня 1993 р. (СБУ, 13616).

Порадюк Мілентій Васильович, 1913 р. н., с. Яневичі Рівненського п-ту. Українець, селянин. Прож. с. Яневичі Рівненського п-ту. Заарешт. 24 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 9 серпня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 1759).

Поразинський Станіслав Уліянович, 1897 р. н., с. Рухна Венгрувського п-ту (Польща). Поляк, освіта початкова, селянин. Прож. м. Дубно Волинського воєв. Заарешт. 19 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 жовтня 1989 р. (ДАРО, 778).

Порач Андрій Андрійович, 1923 р. н., с. Шома Сабіновського р-ну (Чехословаччина). Українець, освіта 8 кл., колгоспник к-пу ім. Енгельса. Прож. с. Дібрівка Рівненського р-ну. Заарешт. 3 лютого 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 травня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1992 р. (СБУ, 6806).

Порвол Пйотр Юзефович, 1896 р. н., с. Вєшови Сілезького воєв. (Польща). Поляк, освіта 7 кл., начальник канцелярії відділу освіти Сілезького воєв., біженець. Прож. м. Рівне. Заарешт. 28 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-6 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1989 р. (ДАРО, 95).

Поремський Валеріан Петрович, 1885 р. н., м-ко Олика Волинської губ. Поляк, освіта початкова, мельник. Прож. м-ко Олика Волинської губ. Заарешт. 20 серпня 1920 р. Обвинувач. за шпигунство. Постановою ОВ при Реввійськраді

12 армії від 2 вересня 1920 р. справу припинено, направлено у штрафний батальйон на 1 рік. (СБУ, 1698).

Порендовська Віра Луківна, 1920 р. н., с. Олександрія Рівненського р-ну. Українка, освіта середня, завідуюча Кустинською ПШ. Прож. с. Олександрія Рівненського р-ну. Заарешт. 28 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 14 лютого 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнеено. (ДАРО, 2072).

Порєв Григорій Васильович, 1917 р. н., х. Долгаловка Герасимовської сільради Уразовського р-ну Курської обл. (Росія). Українець, освіта 7 кл., стрілець 101 загону ВОХР Рівненської міської контори зв'язку. Прож. с. Басів Кут Рівненського р-ну. Заарешт. 31 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 травня 1949 р. на 8 р. ВТТ. Звільн. 17 грудня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 13 листопада 1963 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3497).

Порицький Михайло Микитович, 1916 р. н., с. Батьків Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 7 кл., рядовий 2010 зап 71 зад. Прож. м. Київ. Заарешт. 28 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 7 р. ВТТ. Звільн. 31 грудня 1951 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 січня 1992 р. (ДАРО, 4559).

Порицький Олександр Фадейович, 1911 р. н., с. Батьків Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 2010 сп. Прож. м. Київ. Заарешт. 10 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 1 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 червня 1989 р. (ДАРО, 339).

Порицький Петро Миколайович, 1909 р. н., с. Батьків Червоноармійського р-ну. Українець, самоук, рядовий 45 навчального сп 48 навчальної сд. Прож. м. Молотов (Росія). Заарешт. 4 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 11 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5689).

Поровчук Антон Григорович, 1915 р. н., с. Злинець Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Злинець Дубенського р-ну. Заарешт. 27 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Врятувався втечею під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 вересня 1957 р. справу припинено за недоцільністю передачі до суду внаслідок зміни обстановки. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713).

Поровчук Гнат Григорович, 1913 р. н., с. Злинець Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Злинець Дубенського р-ну. Заарешт. 27 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не

прийнято. Загинув під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 вересня 1957 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713).

Портянко Марія Григорівна, 1909 р. н., м. Київ. Українка, освіта початкова, акторка. Прож. м. Рівне, вул. Коперніка, 11. Заарешт. 27 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 29 травня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 2118).

Портянюк Віра Пилипівна, 1930 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Княгинин Дубенського р-ну. Заарешт. 25 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11, 78 ч.1 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 листопада 1948 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 квітня 1992 р. (ДАРО, 5041).

Портянюк Дмитро Євгенович, 1905 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 5 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 16 вересня 1946 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 жовтня 1992 р. (СБУ, 10075).

Портянюк Лука Сергійович, 1921 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 7 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 березня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 березня 1993 р. (СБУ, 12244).

Портянюк Панаска Панасівна, 1927 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 12 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 25 червня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6120).

Порубінська Юлія Степанівна, 1923 р. н., с. Велике Поле Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Велике Поле Березнівського р-ну. Заарешт. 7 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 13 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1992 р. (СБУ, 10346).

Посільський Дмитро Корнійович, 1928 р. н., с. Головчиці Млинівського р-ну. Українець, студент Дубенського педучилища. Прож. с. Головчиці Млинівського р-ну. Заарешт. 22 листопада 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 31 травня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 11 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 12 грудня 1991 р. (ДАРО, 4540-4542).

Посільський Полікарп Юхимович, 1918 р. н., с. Великі Сади Дубенського

р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Великі Сади Дубенського р-ну. Заарешт. 17 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 квітня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 листопада 1991 р. (СБУ, 6437).

Поспішилов Сергій Сильвестрович, 1921 р. н., м. Острог Рівненської обл. Українець, вояк УПА. Прож. м. Острог Рівненської обл. Заарешт. 14 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 11 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 серпня 1993 р. (СБУ, 13678).

Поспішний Михайло Костянтинович, 1913 р. н., с. Головниця Корецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Головниця Корецького р-ну. Заарешт. 31 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 травня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 10 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 липня 1992 р. (ДАРО, 5109).

Поссарт Фадей Стефанович, 1897 р. н., с. Санники Львівської обл. Поляк, освіта середня, начальник кінної частини головного управління конярства. Прож. м. Львів, вул. Власна Стріха. Заарешт. 7 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-6 КК УРСР. Висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1941 р. справу припинено. (ДАРО, 1760).

Постава Тадеуш-Ян Янович, 1903 р. н., м. Тарнув (Польща). Поляк, освіта початкова, власник майстерні. Прож. м. Дубно, вул. Будьонного, 18. Заарешт. 20 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 березня 1941 р. справу припинено. (ДАРО, 1836).

Постижевський Роман Семенович, 1915 р. н., с. Золочівка Демидівського р-ну. Поляк, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Холонів Горохівського р-ну Волинської обл. Заарешт. 17 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВК ВС СРСР від 23 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 13 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 січня 1993 р. (СБУ, 11300).

Постоєв Василь Васильович, 1932 р. н., с. Вітковичі Березнівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., член ВЛКСМ, робітник 536 військово-будівельного загону. Прож. м. Харків. Заарешт. 25 квітня 1958 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 206-13, 206-2а КК УРСР. Ухвалою ВТ Харківського гарнізону від 12 січня 1959 р. справу припинено, направлено на примусове лікування у психіатричну лікарню загального типу. Ухвалою ВТ Харківського гарнізону від 16 листопада 1960 р. примусове лікування припинено, переведено для лікування на загальних засадах у лікарню за місцем проживання. Довідка УСБУ у Рівненській обл. від 15 березня 1996 р. про реабілітацію. (СБУ, 2730).

Постоєв Карпо Юхимович, 1921 р. н., с. Вітковичі Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Вітковичі Березнівського р-ну. Заарешт. 7 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС

Рівненської обл. 1 вересня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 вересня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 вересня 1992 р. (СБУ, 9796).

Постоєв Федір Ісакович, 1921 р. н., с. Вітковичі Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Вітковичі Березнівського р-ну. Заарешт. 25 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 29 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 16 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 вересня 1993 р. (СБУ, 14170).

Постоловська Ніна Петрівна, 1915 р. н., с. Студениця Вінницького р-ну Вінницької обл. Українка, малописьменна, санітарка госпіталю №5559. Прож. м. Вінниця, вул. Нагорна, 40. Заарешт. 12 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 31 січня 1946 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2689).

Потанський Андрій Федорович, 30 листопада 1897 р. н., м-ко Клевань Рівненського п-ту. Українець, закінчив Клеванське вище початкове училище, Північно-Кавказьку кавалерійську школу в Краснодарі, член ВКП(б), капітан, начальник 2 частини штабу 14 кавалерійської дивізії. Прож. м. Новоград-Волинський Житомирської обл. Заарешт. 10 травня 1938 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 17-54-9, 54-2 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 23 вересня 1939 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою ВТ КВО від 19 липня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю події злочину. (ДАРО, 3557).

Потанський Іван Григорович, 1912 р. н., смт. Оржів Клеванського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. смт. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 5 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 18 жовтня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 20 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 квітня 1992 р. (ДАРО, 4940).

Потанський Михайло Гермогенович, 1928 р. н., с. Юрдика-Новостав Клеванського р-ну. Українець, освіта 4 кл., ремонтний робітник 3-го околотку 4-ї дистанції служби шляху Ковельської залізниці. Прож. с. Юрдика-Новостав Клеванського р-ну. Заарешт. 5 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ на Ковельській залізниці від 19 квітня 1949 р. справу припинено, з-під варти звільн. 2 травня 1949 р. (ДАРО, 3334).

Потанський Олександр Мойсейович, 1913 р. н., смт. Оржів Клеванського р-ну. Українець, освіта 3 кл., столяр деревообробного комбінату. Прож. смт. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 20 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 27 грудня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Постановою президії ВС УРСР від 8 січня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 24 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6252).

Потанський Степан Никифорович, 1929 р. н., с. Новостав Клеванського р-ну. Українець, освіта 6 кл., член ВЛКСМ, селянин. Прож. с. Новостав Рівненського р-ну. Заарешт. 28 березня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 18 квітня 1947 р. справу припи-

нено. Вдруге заарешт. 8 березня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 травня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 14 серпня 1953 р. у Рєчлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 квітня 1995 р. (ДАРО, 1176, СБУ, 15701).

Потапова Ганна Григорівна, 1920 р. н., м. Березне Рівненської обл. Українка, неписьменна, селянка. Прож. х. Бір Моквинської сільради Березнівського р-ну. Заарешт. 31 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 14 травня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (ДАРО, 5548).

Потапович Ганна Гаврилівна, 1927 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українка, селянка. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 20 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 листопада 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 8 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 15054).

Потапович Євсей Михайлович, 1905 р. н., с. Доротичі Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Доротичі Сарненського р-ну. Заарешт. 10 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Помер 27 червня 1944 р. у 2 інфекційній лікарні м. Сарни. Постановою ТВ НКДБ ст. Сарни Ковельської залізниці від 30 липня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 4 жовтня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 14259).

Потапович Хома Арсентійович, 1913 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 15 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 5 травня 1945 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС для фільтрації. (ДАРО, 1478).

Потаповський Василь Васильович, 1918 р. н., с. Косареве Млинівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Косареве Млинівського р-ну. Заарешт. 21 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 березня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 30 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 серпня 1993 р. (СБУ, 13692).

Потапчук Антоніна Іванівна, 1923 р. н., с. Березина Володимирецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Березина Володимирецького р-ну. Заарешт. 18 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 15 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1992 р. (СБУ, 9470).

Потапчук Антоніна Никонівна, 1927 р. н., с. Коростятин Тучинського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Коростятин Тучинського р-ну. Заарешт. 29 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 7 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6286).

Потапчук Василь Іванович, 1928 р. н., с. Поляни Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Поляни Березнівського р-ну. Заарешт. 10 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 7 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 вересня 1992 р. (СБУ, 10261).

Потапчук Василь Якимович, 1904 р. н., с. Бичаль Дережненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 25 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 грудня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 30 листопада 1947 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. (СБУ, 11762).

Потапчук Дмитро Іванович, 1920 р. н., с. Переділи Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Переділи Рівненського р-ну. Заарешт. 8 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11, 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 5 вересня 1940 р. на 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 листопада 1991 р. (СБУ, 5873).

Потапчук Євгенія Михайлівна, 1923 р. н., с. Білоберіжжя Дубенського р-ну. Українка, вчителька. Прож. с. Торговиця Острожецького р-ну. Заарешт. 30 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 10 січня 1947 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 30 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 грудня 1992 р. (СБУ, 10969).

Потапчук Євдокія Олексіївна, 1928 р. н., с. Яринівка Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. х. Панів Яринівської сільради Березнівського р-ну. Заарешт. 28 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 4 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 лютого 1993 р. (СБУ, 11453).

Потапчук Іван Никонович, 1922 р. н., х. Токовище Друхівської сільради Людвипільського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. х. Токовище Людвипільського р-ну. Заарешт. 28 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 листопада 1993 р. (СБУ, 14950).

Потапчук Ілля Іванович, 1913 р. н., с. Переділи Рівненського р-ну. Українець, кравець. Прож. с. Переділи Рівненського р-ну. Заарешт. 4 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 квітня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 26 липня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 серпня 1993 р. (СБУ, 13649).

Потапчук Катерина Максимівна, 1928 р. н., с. Білашів Мізоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Білашів

Мізоцького р-ну. Заарешт. 14 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 26 січня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 червня 1992 р. (СБУ, 9280).

Потапчук Леонтій Максимович, 24 квітня 1920 р. н., с. Білашів Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Озеряни Дубенського р-ну. Заарешт. 5 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 8 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1993 р. (СБУ, 15160).

Потапчук Максим Сергійович, 1897 р. н., с. Білашів Мізоцького р-ну. Українець, сторож ст. Озеряни. Прож. с. Озеряни Дубенського р-ну. Заарешт. 5 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 8 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1993 р. (СБУ, 15160).

Потапчук Михайло Федорович, 1924 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українець, малописьменний, лісоруб Костопільського ліспромгоспу. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 10 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 квітня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 березня 1992 р. (СБУ, 7610).

Потапчук Олександр Михайлович, 1923 р. н., с. Бичаль Деражненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Бичаль Деражненського р-ну. Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 1 грудня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 липня 1994 р. (СБУ, 15616).

Потапчук Олександра Олександрівна (насправді Марія Макарівна), 1926 р. н., с. Олександрівка Деражненського р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Олександрівка Деражненського р-ну. Заарешт. 29 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС УРСР від 20 травня 1958 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 13316).

Потапчук Ольга Олександрівна, 1925 р. н., с. Яблунне Березнівського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Яблунне Березнівського р-ну. Заарешт. 26 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 липня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1992 р. (СБУ, 6220).

Потапчук Ольга Петрівна, 1929 р. н., с. Мощони Тучинського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Мощони Тучинського р-ну. Заарешт. 4 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 31 березня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р.

позбавлення прав. Постановою пленуму ВС СРСР від 22 квітня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 1949).

Потапчук Прохор Касянович, 1918 р. н., с. Яринівка Березнівського р-ну. Українець, робітник Ковельської залізниці. Прож. с. Яринівка Березнівського р-ну. Заарешт. 10 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12467).

Потапчук Степан Федорович, 1918 р. н., с. Моквин Березнівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 208 зсп 3 БФ. Заарешт. 16 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Вироком ВТ військ 3 БФ від 18 грудня 1944 р. виправдано за відсутністю складу злочину. Ухвалою ВК ВС СРСР від 11 січня 1945 р. вирок скасовано, справу направлено на нове розслідування. Ухвалою ВТ Каунаського гарнізону від 9 червня 1945 р. справу припинено. (СБУ, 12701).

Потапюк Володимир Карпович, 1923 р. н., с. Чабель Клесівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Чабель Клесівського р-ну. Заарешт. 25 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 вересня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 11 червня 1947 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 жовтня 1993 р. (СБУ, 14848).

Поташ Олександр Борисович, 1923 р. н., смт. Гоща Рівненської обл. Українець, селянин. Прож. смт. Гоща Рівненської обл. Заарешт. 25 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 липня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 9 жовтня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1993 р. (СБУ, 14779).

Поташник Лейб Срулович, 1911 р. н., м. Любар Житомирської обл. Єврей, освіта 4 кл., член КПЗУ, безробітний. Прож. м. Острог, вул. Сталіна, 20. Заарешт. 24 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Врятувався втечею з Острозької тюрми 26 червня 1941 р. Заарешт. нацистами, загинув в Острозькій тюрмі. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 11 серпня 1967 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1990 р. (ДАРО, 4022).

Потемко Павло Єфремович, 1922 р. н., с. Лисин Демидівського р-ну. Українець, малописьменний, рядовий 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 11 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 19 вересня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3576).

Потеруха Микола Григорович, 1909 р. н., с. Тайкури Здолбунівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Тайкури Здолбунівського р-ну. Заарешт. 3 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 11 серпня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільнено. Постановою прокуратури Рівненської

обл. від 5 березня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11852).

Потеряйко Ганна Нечипорівна, 1930 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 31 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 жовтня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 3 вересня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 8190, т. 1-2).

Потикевич Марія Василівна, 1926 р. н., с. Оришківці Чортківського р-ну Тернопільської обл. Українка, член УПА, перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 25 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 грудня 1992 р. (СБУ, 15632).

Потій Павло Олексійович, 1927 р. н., с. Рохманів Шумського р-ну Тернопільської обл. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Рохманів Шумського р-ну. Заарешт. 22 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 вересня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 22 листопада 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Ухвалою ВТ ПрикВО від 21 листопада 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 1197).

Потоцький Адам Петрович, 5 грудня 1897 р. н., с. Деражне Костопільського п-ту. Поляк, освіта середня, ковбасник. Прож. с. Рокитне Костопільського п-ту. Заарешт. 16 листопада 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 18 квітня 1940 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1992 р. (СБУ, 6396).

Потоцький Микола Костянтинович, 1924 р. н., с. Цурків Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 28 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 18 вересня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 лютого 1993 р. (СБУ, 11802).

Потрух Вольф Бейрахович, 1882 р. н., м. Корець Рівненської обл. Єврей, торговець. Прож. м. Дубровиця Рівненської обл. Заарешт. 19 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 25 березня 1960 р. справу припинено за недоцільністю. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 19 березня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12356).

Потурай Степанида Данилівна, 1927 р. н., с. Тихобор Грубешівського п-ту Люблінського воєв. (Польща). Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Антонівка Березнівського р-ну. Заарешт. 11 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМВС у Рівненській обл. від 27 червня 1946 р. справу

припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 2529).

Похилюк Лаврентій Іванович, 1891 р. н., с. Новоставці Гощанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., заготівельник сільської кооперації. Прож. с. Тайкури Здолбунівського р-ну. Заарешт. 19 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 17 січня 1945 р. справу припинено за недоведеністю, направлено у райвійськкомат для спрямування у ЧА. (ДАРО, 1581).

Похилюк Олексій Іванович, 1927 р. н., с. Бокшин Межиріцького р-ну. Українець, член ВЛКСМ, старший сержант, помічник командира відділення розвідки 4 артдивізіону 237 гаубичної артбригади 1 арткорпусу. Заарешт. 24 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ ПримВО 11 травня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 червня 1956 р. Реабіл. висновком військової прокуратури ТФ РФ від 29 січня 1993 р. (СБУ, 11887).

Походзей Марія Микитівна, 1916 р. н., с. Товпижин Демидівського р-ну. Українка, колгоспниця. Прож. с. Підграбовець Демидівського р-ну. Заарешт. 13 червня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 23 серпня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 липня 1992 р. (СБУ, 9302).

Походзей Трохим Омелянович, 1921 р. н., с. Теклівка Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Теклівка Володимирецького р-ну. Заарешт. 23 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 1 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 29 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 10 квітня 1957 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 жовтня 1993 р. (СБУ, 14538).

Походзей Федір Дем'янович, 1910 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 12 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР від 28 лютого 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 23 грудня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3521).

Походзей Флор Вікторович, 1904 р. н., с. Новосілки Демидівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Новосілки Демидівського р-ну. Заарешт. 21 грудня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 13-14 червня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 червня 1941 р. у тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1991 р. (ДАРО, 3323, СБУ, 5811).

Похожай Іван Петрович, 1922 р. н., с. Волиця Страклівська Дубенського р-ну. Українець, рядовий 121 кп 32 кд. Заарешт. 11 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 3 гкк 5 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 квітня 1952 р. Постановою пленуму ВС СРСР від 28 травня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 15558).

Похожай Степан Андрійович, 1911 р. н., с. Головчиці Млинівського р-ну. Українець, освіта 5 кл., рядовий самостійної воєнізованої пожежної команди НКВС Кусковського хімзаводу. Прож. м. Москва (Росія). Заарешт. 20 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 жовтня 1945 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7160).

Поцікайло Данило Миронович, 1910 р. н., с. Теклівка Володимирецького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Теклівка Володимирецького р-ну. Заарешт. 11 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 серпня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 квітня 1992 р. (СБУ, 7981).

Поцікайло Дмитро Петрович, 1907 р. н., с. Теклівка Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Теклівка Володимирецького р-ну. Заарешт. 16 лютого 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 24 вересня 1949 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 березня 1990 р. (ДАРО, 3770).

Поцікайло Макар Михайлович, 1907 р. н., с. Теклівка Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Теклівка Володимирецького р-ну. Заарешт. 13 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 квітня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 9 січня 1953 р. в Озерлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1992 р. (СБУ, 12466).

Поцікайло Олексій Сергійович, 1911 р. н., с. Теклівка Володимирецького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Теклівка Володимирецького р-ну. Заарешт. 9 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 серпня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 9 жовтня 1946 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 7981).

Поцікайло Степан Дмитрович, 1930 р. н., с. Теклівка Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Теклівка Володимирецького р-ну. Заарешт. 22 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 березня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 10 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 28 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12409).

Поцікайло Степан Михайлович, 1913 р. н., с. Теклівка Володимирецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Теклівка Володимирецького р-ну. Заарешт. 13 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 14 квітня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 31 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн.

26 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1992 р. (СБУ, 12466).

Поцікайло-Верзун Матвій Євдокимович, 1918 р. н., с. Яринівка Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Яринівка Сарненського р-ну. Заарешт. 16 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 жовтня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 вересня 1992 р. (СБУ, 10299).

Почаєвець Андрій Олексійович, 1925 р. н., с. Бугаївка Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 8 кл., член ВЛКСМ, лейтенант, командир взводу в/ч 59891. Заарешт. 1 лютого 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ПрикВО 24 листопада 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 серпня 1956 р. Реабіл. висновком Генеральної прокуратури України від 29 жовтня 1996 р. (СБУ, 16080, т. 1-2).

Почтар Адам Адамович, 1928 р. н., с. Остки Рокитнівського р-ну. Українець, освіта початкова, робітник цегельного заводу. Прож. с. Остки Рокитнівського р-ну. Заарешт. 18 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 10 жовтня 1947 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 20 липня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1992 р. (СБУ, 6283).

Почтова Лідія Тихонівна, 1929 р. н., м. Костопіль Рівненської обл. Українка, вчителька школи №3 м. Костопіль. Прож. м. Костопіль Рівненської обл. Заарешт. 25 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 15 липня 1950 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 листопада 1989 р. (ДАРО, 5021-5022).

Правдюк Іван Олексійович, 1902 р. н., с. Харалуг Межиріцького р-ну. Українець, малописьменний, псаломник у церкві. Прож. с. Харалуг Межиріцького р-ну. Заарешт. 16 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 24 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 6486).

Правдюк-Жильчук Василь Хомович, 1917 р. н., с. Невірків Межиріцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Невірків Межиріцького р-ну. Заарешт. 23 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 липня 1992 р. (СБУ, 9080).

Правник Василь Федорович, 1892 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 31 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 жовтня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 26 червня 1956 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 квітня 1992 р. (СБУ, 8190, т. 1-2).

Правник Ганна Онисимівна, 1927 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка.

Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 18 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ 61 армії 28 червня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1992 р. (СБУ, 7953).

Правник Ганна Петрівна, 1926 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українка, освіта 5 кл., секретар сільради. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 16 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 21 вересня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 жовтня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 21 червня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю вини. (ДАРО, 213).

Правник Ганна Степанівна, 1927 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 11 жовтня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 10 грудня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 травня 1993 р. (СБУ, 12783).

Правник Зінаїда Василівна, 1926 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 31 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 жовтня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 квітня 1992 р. (СБУ, 8190, т. 1-2).

Правник Катерина Федосіївна, 1908 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 24 липня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10677).

Правник Матвій Дем'янович, 1907 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 374 зсп 7 зсб. Прож. Кунгурський р-н Пермської обл. (Росія). Заарешт. 14 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 січня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4671).

Правник Микита Федорович, 1906 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 374 зсп 7 зсб. Прож. Кунгурський р-н Пермської обл. (Росія). Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою ВТ УралВО від 30 липня 1965 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (ДАРО, 3525).

Правник Микола Ілліч, 1922 р. н., с. Берестя Дубровицького р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Берестя Дубровицького р-ну. Заарешт. 9 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а,

54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (СБУ, 7273).

Правник Михайло Мойсейович, 1927 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 17 серпня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 11 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 січня 1992 р. (СБУ, 6317).

Правник Олексій Онисимович, 1923 р. н., с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Орв'яниця Дубровицького р-ну. Заарешт. 26 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ 61 армії 8 червня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 7999).

Правник-Шевчук Ольга (Варвара) Іллівна, 1916 р. н, с. Берестя Дубровицького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Крупове Дубровицького р-ну. Заарешт. 29 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 березня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 2 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1991 р. (СБУ, 6030).

Правосудич Олена Корніївна, 1929 р. н., с. Залішани Дубровицького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Залішани Дубровицького р-ну. Заарешт. 23 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 січня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 жовтня 1992 р. (ДАРО, 5228).

Прадош Віра Миколаївна, 1921 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українка, колгоспниця к-пу ім. Шверника. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 24 серпня 1953 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ ПрикВО 27-28 квітня 1954 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1993 р. (СБУ, 13108).

Прадош Ілля Кіндратович, 1907 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українець, малописьменний, червоноармієць 57 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 5 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4488).

Прадош Надія Миколаївна, 1910 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 27 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВК ВС СРСР від 19 травня 1954 р. термін покарання зни-

жено до 5 р. ВТТ без позбавлення прав. Звільн. 11 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 лютого 1992 р. (СБУ, 7700, т. 1-2).

Прадош Олександр Григорович. 1930 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українець, учень Рівненської торгово-кооперативної школи. Прож. м. Рівне, вул. Коперника, 28. Заарешт. 29 липня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-10 ч. 1, 54-11, 196 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 18 березня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Рішенням комісії ПВР СРСР від 10 вересня 1956 р. термін покарання знижено до відбутого, з-під варти звільнено. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1989 р. (ДАРО, 3689).

Прадош Софія Семенівна, 1927 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Уїздці Мізоцького р-ну. Заарешт. 25 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Померла 16 серпня 1946 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 березня 1992 р. (СБУ, 7700, т. 1-2).

Прадош Трохим Якович, 1906 р. н., с. Уїздці Мізоцького р-ну. Українець, колгоспник. Прож. х. Підкоршів Здолбунівського р-ну. Заарешт. 14 лютого 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 червня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 13 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 березня 1993 р. (СБУ, 12362).

Праск Богдан Йосипович, 1912 р. н., с. Рожанка Кам'яно-Бузького р-ну Львівської обл. Українець, вчитель ПШ. Прож. с. Кургани Березнівського р-ну. Заарешт. 17 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 червня 1993 р. (СБУ, 13241).

Преварський Василь Тимофійович, 1921 р. н., с. Застав'я Клеванського р-ну. Українець, вояк УПА. Прож. с. Застав'я Клеванського р-ну. Заарешт. 27 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 травня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 грудня 1992 р. (СБУ, 10658).

Преварський Степан Іванович, 1928 р. н., смт. Клевань Рівненської обл. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. смт. Клевань Рівненської обл. Заарешт. 17 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 16-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 грудня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 28 листопада 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1992 р. (СБУ, 7393).

Преденкевич Тадеуш Войцехович, 18 серпня 1912 р. н., Варшавська губ. (Польща). Поляк, освіта середня, учитель СШ. Прож. с. Боратин Козинського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1, 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 серпня 1989 р. (ДАРО, 510).

Прендецький Павло Демидович, 1901 р. н., с. Ільпибоки Демидівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно

(Башкирська АРСР). Заарешт. 30 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 15 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4077).

Пржелуцький Павло Домініконович, 1888 р. н., с. Кам'яна Гора Олександрійського р-ну. Поляк, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Кам'яна Гора Олександрійського р-ну. Заарешт. 21 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 грудня 1989 р. (ДАРО, 3666).

Пржибиславський Йосиф Йосифович, 1898 р. н., Келецька губ. (Польща). Поляк, освіта початкова, перукар. Прож. м. Здолбунів Рівненської обл. Заарешт. 23 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 вересня 1940 р. на 3 р. ВТТ. Амністований 25 серпня 1941 р. як польський громадянин. (ДАРО, 3067).

Прибильський Петро Демидович, 1926 р. н., с. Золотолин Деражненського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Золотолин Деражненського р-ну. Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 8 квітня 1945 р. справу припинено, направлено у райвіськкомат. (СБУ, 1561).

Прибиш Мотрена Семенівна, 1908 р. н., с. Мала Городниця Острожецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Мала Городниця Острожецького р-ну. Заарешт. 3 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 серпня 1949 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3919).

Пригарський Микола Маркович, 1909 р. н., с. Стрільськ Сарненського р-ну. Українець, стрілочник на ст. Сарни. Прож. с. Стрільськ Сарненського р-ну. Заарешт. 22 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 3 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1992 р. (СБУ, 6633).

Пригарський Савелій Гнатович, 1929 р. н., с. Стрільськ Сарненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 2 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 1 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 лютого 1992 р. (ДАРО, 4841).

Придатко Григорій Якович, 1916 р. н., с. Хрінники Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 12 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 вересня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3327).

Придаток Ольга Мартинівна, 1921 р. н., с. Голубне Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Голубне Березнівського р-ну. Заарешт. 6 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією

майна. Звільн. 28 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 серпня 1993 р. (СБУ, 14172).

Придюк Микола Іванович, 1930 р. н., с. Крупове Дубровицького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Крупове Дубровицького р-ну. Заарешт. 28 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 травня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (ДАРО, 4578).

Придюк Микола Максимович, 1904 р. н., с. Крупове Дубровицького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Крупове Дубровицького р-ну. Заарешт. 20 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 грудня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 14 червня 1956 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 квітня 1991 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5478).

Придюк Петро Якимович, 1910 р. н., с. Крупове Дубровицького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Крупове Дубровицького р-ну. Заарешт. 28 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 листопада 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 4 червня 1949 р. у Стєплагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 березня 1992 р. (СБУ, 7417).

Приймак Йосип Іванович, 1909 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 10 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 18 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 січня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 березня 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3568).

Приймас Марія Онисимівна, 1912 р. н., с. Птича Вербського р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Птича Вербського р-ну. Заарешт. 27 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Постановою УКР «Смерш» 1 УФ від 14 червня 1944 р. справу припинено з оперативних міркувань, з-під варти звільнено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 5 листопада 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 14758).

Приймас Софія Петрівна, 1929 р. н., х. Три Тини Птицької сільради Вербського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. х. Три Тини Вербського р-ну. Заарешт. 14 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 травня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4599).

Приймас Федір Тимофійович, 1924 р. н., с. Птича Вербського р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 83 зсп 28 зсб. Прож. м. Новочеркаськ (Росія). Заарешт. 27 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 31 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4294).

Прилуцький Анатолій Улянович, 1925 р. н., с. Працюки Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Працюки Дубровицького р-ну. Заарешт. 9 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 61 армії 18 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл.

висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 липня 1993 р. (СБУ, 13172).

Прилуцький Броніслав Григорович, 1923 р. н., м. Рівне. Поляк, без певних занять. Прож. м. Рівне. Заарешт. 18 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ МДБ Ковельської залізниці від 7 листопада 1946 р. справу припинено у зв'язку з тим, що обвинувачений виїхав на постійне проживання у Польщу. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 25 жовтня 1993 р. справу припинено за недоведеністю участі у скоєнні злочину. (СБУ, 14477).

Прилуцький Євген Вікторович, 1926 р. н., с. Працюки Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Працюки Дубровицького р-ну. Заарешт. 3 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 вересня 1945 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 9 жовтня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 5 листопада 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1994 р. (СБУ, 15446).

Прилуцький Іринарх Улянович, 1927 р. н., с. Працюки Дубровицького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 5 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 листопада 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 16 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1993 р. (СБУ, 13951).

Примак Антон Варфоломійович, 1912 р. н., м. Костопіль Рівненської обл. Українець, малописьменний, робітник будинкоуправління. Прож. м. Костопіль Рівненської обл. Заарешт. 25 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 15 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 29 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5021-5022).

Примак Віра Михеївна, 1926 р. н., с. Кургани Костопільського р-ну. Українка, перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 18 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 січня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 23 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 березня 1992 р. (СБУ, 13717).

Примак Володимир Олександрович, 1921 р. н., с. Лінчин Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Лінчин Березнівського р-ну. Заарешт. 25 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу. Постановою ПВР СРСР від 26 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Звільн. 25 лютого 1958 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 червня 1993 р. (СБУ, 14257).

Примак Григорій Григорович, 1903 р. н., с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Заарешт. 3 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 лютого 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 вересня 1955 р. Реабіл. виснов-

ком прокуратури Рівненської обл. від 7 лютого 1994 р. (СБУ, 15482).

Примак Григорій Данилович, 1920 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, освіта початкова, червоноармієць 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 26 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 18 жовтня 1962 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4852-4854).

Примак Дем'ян Денисович, 1901 р. н., с. Вири Клесівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Вири Клесівського р-ну. Заарешт. 18 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 15 квітня 1945 р. справу припинено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 15 жовтня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 1621).

Примак Єкліна Іванівна, 1928 р. н., с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Масевичі Рокитнівського р-ну. Заарешт. 27 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 1 липня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 6895).

Примак Єлизавета Михайлівна, 1927 р. н., с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Заарешт. 29 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 листопада 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 жовтня 1992 р. (СБУ, 10106).

Примак Іван Маркович, 1919 р. н., с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Сестрятин Червоноармійського р-ну. Заарешт. 4 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 23 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 липня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12424).

Примак Ілля Федорович, 1897 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 28 листопада 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 12 березня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6156).

Примак Ксенія Іванівна, 1923 р. н., с. Кам'яне Рокитнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Кам'яне Рокитнівського р-ну. Заарешт. 19 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 червня 1992 р. (СБУ, 9694).

Примак Микола Ілліч, 1929 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, член ВЛКСМ, рядовий в/ч 03944. Заарешт. 16 березня 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-8 КК УРСР, ст. 58-10 КК РРФСР. Засудж. ВТ ЗабВО 30 квітня 1953 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою

ВК ВС СРСР від 29 травня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 24 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 9929).

Примак Ніна Власівна, 1929 р. н., м. Костопіль Рівненської обл. Українка, освіта 7 кл., робітниця друкарні. Прож. м. Костопіль, вул. Леніна, 169. Заарешт. 6 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 18 липня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 6152).

Примак Олександра Степанівна, 1926 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Тинне Сарненського р-ну. Заарешт. 20 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Українського військового танкового табору 13 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 січня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 січня 1993 р. (СБУ, 11159).

Примак Панасія Миколаївна, 1920 (1923) р. н., с. Селище Клесівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Селище Клесівського р-ну. Заарешт. 23 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 березня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1993 р. (СБУ, 11310).

Примак Сергій Герасимович, 1929 р. н., с. Золотіїв Рівненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Золотіїв Рівненського р-ну. Заарешт. 26 січня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 травня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ЗакВО від 11 грудня 1954 р. вирок скасовано, справу направлено на дослідування. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 7 квітня 1955 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1431).

Примак Степан Михайлович, 1929 р. н., с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Біловіж Рокитнівського р-ну. Заарешт. 5 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 24 лютого 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9903).

Примак Федір Андрійович, 1926 р. н., с. Камінне Клесівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Камінне Клесівського р-ну. Заарешт. 14 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 13 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9148).

Примаков Йосип Адамович, 1916 р. н., с. Селець Дубровицького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Селець Дубровицького р-ну. Заарешт. 4 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 61 армії 30 травня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 9 березня 1947 р. в Опоклагу. Реабіл. висновком військової прокуратури

Західного регіону України від 27 червня 1994 р. (СБУ, 15543).

Примакова Ольга Семенівна, 1926 р. н., с. Селець Дубровицького р-ну. Українка, освіта 3 кл., селянка. Прож. с. Селець Дубровицького р-ну. Заарешт. 23 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 2 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 жовтня 1991 р. (СБУ, 5623).

Примаковська Варвара Семенівна, 1907 р. н., с. Гвіздів Корецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Гвіздів Корецького р-ну. Заарешт. 7 березня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 квітня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 січня 1992 р. (СБУ, 6679).

Примачок Василь Григорович, 1887 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Оржів Клеванського р-ну. Заарешт. 23 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 вересня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 квітня 1947 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 серпня 1992 р. (СБУ, 9537).

Примачок Василь Йосипович, 1909 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 31 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 6 червня 1945 р. справу припинено, направлено у спецтабір НКВС м. Сталіно для фільтрації. (ДАРО, 2503).

Примачок Гаврило Северинович, 1900 р. н., с. Суськ Олександрійського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 3 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 2 жовтня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 23 жовтня 1952 р. у 2 відділенні Пєсчлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 8961).

Примачок Іван Дмитрович, 1906 р. н., с. Суськ Олександрійського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 15 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 12 липня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 1726).

Примачок Ольга Данилівна, 1930 р. н., с. Бабка Рафалівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Бабка Рафалівського р-ну. Заарешт. 11 жовтня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 15 січня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (ДАРО, 4920).

Примачок Ольга Родіонівна, 1928 р. н., с. М'ятин Гощанського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. М'ятин Гощанського р-ну. Заарешт. 19 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Вироком ВТ військ МВС Рівненської обл. від 10 жовтня 1946 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 9305).

Примачок Онисія Павлівна, 1914 р. н., с. Суськ Олександрійського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 7 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. (СБУ, 2631).

Примачок Павло Іванович, 1928 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 2 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ. Помер 24 вересня 1947 р. в Усольлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 квітня 1993 р. (СБУ, 12638).

Примачок Уляна Денисівна, 1910 р. н., с. Оржів Клеванського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Суськ Олександрійського р-ну. Заарешт. 19 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 19 липня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 23 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6188).

Примачок Федір Іванович, 1924 р. н., с. Пустомити Тучинського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Пустомити Тучинського р-ну. Заарешт. 3 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 квітня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1993 р. (СБУ, 14765).

Примачок Юліан Фіногенович, 1885 р. н., с. Стара Рафалівка Рафалівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Стара Рафалівка Рафалівського р-ну. Заарешт. 23 липня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 29 листопада 1946 р. на 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 серпня 1989 р. (ДАРО, 462).

Примачук Іван Костянтинович, 1924 р. н., с. Ступно Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Обгів Дубенського р-ну. Заарешт. 11 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 березня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР від 4 червня 1956 р. термін покарання знижено до 13 р. ВТТ. Звільн. 3 січня 1957 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 квітня 1992 р. (СБУ, 10308).

Примич Захар Макарович, 1925 р. н., с. Чабель Клесівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Чабель Клесівського р-ну. Заарешт. 29 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 24 січня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 серпня 1992 р. (ДАРО, 5142).

Приндюк Георгій Анатолійович, 1927 р. н., с. Рафалівка Дубровицького р-ну. Білорус, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Рафалівка Дубровицького р-ну. Заарешт. 21 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 21 листопада 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 2035).

Пристопчук Іван Арсентійович, 1911 р. н., с. Майків Гощанського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Майків Гощанського р-ну. Заарешт. 15 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 липня

1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 20 січня 1946 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 квітня 1992 р. (СБУ, 8515).

Приступа Арсеній Васильович, 1895 р. н., смт. Млинів Рівненської обл. Українець, освіта 6 кл., тимчасово виконуючий обов'язки секретаря Демидівського райвиконкому. Прож. с. Рудка Демидівського р-ну. Заарешт. 4 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ ЛВО 14 липня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 6 січня 1945 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 грудня 1991 р. (СБУ, 5998).

Приступа Валентин Петрович, 1923 р. н., с. Городок Рівненського р-ну. Українець, освіта 7 кл., селянин. Прож. с. Городок Рівненського р-ну. Заарешт. 26 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 4 липня 1947 р. справу припинено. (ДАРО, 1926).

Приступа Василь Петрович, 1920 р. н., с. Семидуби Вербського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Куца Млинівського р-ну. Заарешт. 13 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 13 травня 1942 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 вересня 1989 р. (ДАРО, 852).

Приступа Василь Якович, 1914 р. н., с. Кальнятичі Острожецького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 4 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 2 червня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 3 серпня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 квітня 1994 р. (СБУ, 15397).

Приступа Дмитро Устинович, 1922 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 8 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 21 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 11745).

Приступа Іван Петрович, 1911 р. н., с. Дуби Млинівського р-ну. Українець, письменний, селянин. Прож. с. Куца Млинівського р-ну. Заарешт. 4 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 9-11 червня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (СБУ, 8279, т. 1-2).

Приступа Микола Устинович, 1913 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 14 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 березня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 травня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 1 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 серпня 1993 р. (СБУ, 14302).

Приступа Микола Федорович, 1926 р. н., с. Стенжаричі Устилузького р-ну Волинської обл. Українець, освіта 6 кл., червоноармієць 196 сб 23 осб.

Прож. табір Еланський Свердловської обл. (Росія) Заарешт. 1 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР. Засудж. ВТ 63 ск 15 липня 1947 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 5 листопада 1951 р. Реабіл. висновком військової прокуратури ПУВО від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6816).

Приступа Олександр Микитович, 1905 р. н., смт. Млинів Рівненської обл. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. смт. Млинів Рівненської обл. Заарешт. 24 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненської обл. від 15 липня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 1720).

Приступа Петро Олексійович, 1924 р. н., с. Надчиці Острожецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 42 зсп 15 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 листопада 1944 р. на 6 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 17 січня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4581-4582).

Приступа Софія Андріївна, 1907 р. н., с. П'яннє Острожецького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. П'яннє Острожецького р-ну. Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 листопада 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 23 листопада 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 8 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 лютого 1992 р. (СБУ, 6971).

Приступа Степан Іванович, 1921 р. н., с. Кальнятичі Острожецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кальнятичі Острожецького р-ну. Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 25 листопада 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1992 р. (СБУ, 10863).

Присяжнюк Анастасія Семенівна, 1924 р. н., с. Дмитрівка Гощанського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Дмитрівка Гощанського р-ну. Заарешт. 7 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 серпня 1993 р. (СБУ, 13689).

Присяжнюк Антон Мефодійович, 1922 р. н., с. Раківка Джулинського р-ну Вінницької обл. Українець, колгоспник. Прож. с. Полуничне Козинського р-ну. Заарешт. 21 січня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 квітня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПУВО від 31 січня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 15 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12554).

Присяжнюк Віталій Полікарпович, 1911 р. н., с. П'ятигори Здолбунівського р-ну. Українець, неписьменний, червоноармієць 1097 сп 326 сд 67 армії 3 ПФ. Заарешт. 18 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 67 армії 5 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна.

Помер 2 квітня 1945 р. у Воркулагу. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 11 січня 1996 р. (СБУ, 15826, т. 1-2).

Присяжнюк Володимир Романович, 1912 р. н., м. Острог Рівненської обл. Українець, без певних занять. Прож. м. Острог Рівненської обл. Заарешт. 23 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 липня 1993 р. (СБУ, 13418).

Присяжнюк Ксенія Купріянівна, 1924 р. н., с. Козлин Олександрійського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Козлин Олександрійського р-ну. Заарешт. 7 квітня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 15 травня 1952 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС УРСР від 17 березня 1954 р. справу повернуто на новий розгляд. Постановою Рівненського облсуду від 28 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 29 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6136).

Присяжнюк Марія Іванівна, 1924 р. н., с. Олексин Рівненського р-ну. Українка, освіта 5 кл., селянка. Прож. с. Олексин Рівненського р-ну. Заарешт. 9 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 18 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 19 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 8644).

Присяжнюк Марія Купріянівна, 1918 р. н., с. Козлин Олександрійського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Козлин Олександрійського р-ну. Заарешт. 5 квітня 1952 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 15 травня 1952 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС УРСР від 17 березня 1954 р. справу повернуто на новий розгляд. Постановою Рівненського облсуду від 28 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 29 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6136).

Присяжнюк Марко Филимонович, 1890 р. н., с. Дермань Друга Мізоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Дермань Друга Мізоцького р-ну. Заарешт. 24 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 січня 1992 р. (СБУ, 8647).

Присяжнюк Микола Павлович, 1923 р. н., с. Ілляшівка Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Ілляшівка Острозького р-ну. Заарешт. 25 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 15 вересня 1945 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 червня 1992 р. (СБУ, 8870).

Присяжнюк Микола Романович, 1913 р. н., м. Острог Здолбунівського

п-ту. Українець, закінчив Острозьку учительську семінарію, завідуючий початковою школою. Прож. с. Крилів Рівненського п-ту. Заарешт. 1 листопада 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 серпня 1989 р. (ДАРО, 709).

Присяжнюк Надія Вікентіївна, 1906 р. н., с. Верхів Острозького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Верхів Острозького р-ну. Заарешт. 11 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 січня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4648).

Присяжнюк Надія Кирилівна, 1926 р. н., с. Новородчиці Острозького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Новородчиці Острозького р-ну. Заарешт. 10 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1991 р. (СБУ, 5984).

Присяжнюк Надія Павлівна, 1926 р. н., с. Ілляшівка Острозького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Ілляшівка Острозького р-ну. Заарешт. 3 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Загинула 24 квітня 1948 р. у котлі північного схилу 6 бремсбергу табірного відділення Бутугичаг Тєньлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 9467).

Присяжнюк Олександр Іванович, 1932 р. н., с. Верхів Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Верхів Острозького р-ну. Заарешт. 1 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 28 січня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4648).

Присяжнюк Пестинія Андріївна, 1910 р. н., с. Новородчиці Острозького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Новородчиці Острозького р-ну. Заарешт. 16 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою ЦК з перегляду справ від 15 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 24 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 лютого 1993 р. (СБУ, 11407).

Присяжнюк Юхим Купріянович, 1912 р. н., с. Козлин Олександрійського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Козлин Олександрійського р-ну. Заарешт. 3 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 березня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1991 р. (СБУ, 7900).

Прит Іван Давидович, 1925 р. н., с. Осницьк Клесівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Осницьк Клесівського р-ну. Заарешт. 12 червня 1946 р.

Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 лютого 1993 р. (СБУ, 11467).

Прит Іван Іванович, 1907 р. н., с. Осницьк Клесівського р-ну. Українець, неписьменний, ремонтний робітник Ковельської залізниці. Прож. с. Осницьк Клесівського р-ну. Заарешт. 4 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Вироком ВТ Ковельської залізниці від 14-15 лютого 1945 р. виправдано, з-під варти звільнено. (СБУ, 13280, т. 1-2).

Прит Клавдія Герасимівна, 1928 р. н., с. Осницьк Клесівського р-ну. Українка, освіта 3 кл., ремонтна робітниця Ковельської залізниці. Прож. с. Осницьк Клесівського р-ну. Заарешт. 4 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 14-15 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 липня 1992 р. (СБУ, 13280, т. 1-2).

Прит Марина Іванівна, 1924 р. н., с. Осницьк Клесівського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Осницьк Клесівського р-ну. Заарешт. 24 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 14-15 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 24 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 червня 1993 р. (СБУ, 13280, т. 1-2).

Прит Марія Романівна, 1927 р. н., с. Кисоричі Рокитнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Кисоричі Рокитнівського р-ну. Заарешт. 14 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 18 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 січня 1993 р. (СБУ, 11598).

Прит Михайло Іванович, 1921 р. н., с. Осницьк Клесівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Осницьк Клесівського р-ну. Заарешт. 20 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 листопада 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 29 березня 1946 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 квітня 1994 р. (СБУ, 15338).

Прит Ольга Адамівна, 1926 р. н., с. Томашгород Клесівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Томашгород Клесівського р-ну. Заарешт. 19 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 4 листопада 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 8 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 червня 1992 р. (СБУ, 9395).

Притисюк Дмитро Євтухович, 16 жовтня 1903 р. н., х. Осиків Гонорат-ської сільради Козинського р-ну. Українець, освіта 4 кл., обліковець к-пу «Червона зірка». Прож. х. Краснополька Іващуківської сільради Козинського р-ну. Заарешт. 8 серпня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 жовтня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (СБУ, 6882).

Притисюк Іларіон Євтихійович, 1903 р. н., с. Срібне Червоноармійського р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 9 зкп. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 10 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 28 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 8 квітня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3597).

Притула Петро Савелійович, 1884 р. н., с. Милятин Острозького р-ну. Українець, неписьменний, голова сільради. Прож. с. Милятин Острозького р-ну. Заарешт. 6 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 19 липня 1954 р. у Мінлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1993 р. (СБУ, 14877).

Приходько Андрій Савович, 5 вересня 1922 р. н., с. Малий Мидськ Дережненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., червоноармієць 288 зсп 23 зсб. Прож. ст. Бердськ Новосибірської обл. (Росія). Заарешт. 13 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 25 січня 1952 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. 21 грудня 1993 р. (ДАРО, 5721).

Приходько Антон Іванович, 1895 р. н., с. Лютинськ Висоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Лютинськ Висоцького р-ну. Заарешт. 15 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 вересня 1993 р. (СБУ, 14318).

Приходько Василь Никонович, 1914 р. н., с. Бакорин Острожецького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Новосілки Млинівського р-ну. Заарешт. 7 лютого 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 5 квітня 1942 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано 5 травня 1942 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 вересня 1989 р. (ДАРО, 754).

Приходько Володимир Євгенович, 1912 р. н., с. Плоске Острозького р-ну. Українець, освіта початкова, робітник Острозького лісопункту. Прож. с. Верхів Острозького р-ну. Заарешт. 8 травня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ МДБ Ковельської залізниці від 22 червня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1260).

Приходько Йосип Степанович, 1921 р. н., с. Плоске Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Плоске Острозького р-ну. Заарешт. 13 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 липня 1992 р. (СБУ, 9240).

Приходько Катерина Яківна, 1928 р. н., с. Малий Мидськ Дережненського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Малий Мидськ Дережненського р-ну. Заарешт. 13 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 17 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6288).

Приходько Любов Гнатівна, 1928 р. н., с. Золоте Дубровицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Золоте Дубровицького р-ну. Заарешт. 28 липня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 березня 1946 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 7 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 жовтня 1992 р. (СБУ, 10244).

Приходько Макар Якович, 1915 р. н., с. Золоте Висоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Золоте Висоцького р-ну. Заарешт. 2 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 11 вересня 1944 р. справу припинено. Вдруге заарешт. 20 листопада 1947 р. На той час прож. с. Глибочок Гощанського р-ну. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 23 березня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільн. 24 березня 1948 р. (ДАРО, 1488, СБУ, 11417).

Приходько Марія Романівна, 1912 р. н., с. Плоске Острозького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Плоске Острозького р-ну. Заарешт. 5 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 11 серпня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЛВО від 5 червня 1950 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 14948).

Приходько Марія Савівна, 1931 р. н., с. Галузія Рафалівського р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. х. Росоха Галузійської сільради Рафалівського р-ну. Заарешт. 25 квітня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 липня 1948 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 19 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. ВТТ. Звільн. 31 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 березня 1992 р. (СБУ, 7433).

Приходько Микола Федорович, 1922 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кунин Мізоцького р-ну. Заарешт. 11 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВК ВС СРСР від 30 січня 1945 р. ВМП замінено на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 10 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 травня 1992 р. (СБУ, 10901).

Приходько Ніна Тихонівна, 1924 р. н., с. Іловиця Шумського р-ну Тернопільської обл. Українка, непись-менна, селянка. Прож. х. Маївка Молодавської сільради Дубенського р-ну. Заарешт. 5 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-4 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 2 вересня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою пленуму ВС СРСР від 27 січня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 20 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9460).

Приходько Олександр Іванович, 1918 р. н., с. Золоте Висоцького р-ну. Українець, червоноармієць 43 будівельного батальйону. Заарешт. 23 листопада 1941 р. Обвинувач. за ст. 16-54-1б КК УРСР. Засудж. ВТ 38 армії ПЗФ 1 грудня 1941 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано 9 грудня 1941 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 29 листопада 1995 р. (СБУ, 15797).

Приходько Олександр Тимофійович, 1919 р. н., с. Хмелівка Людвипільського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Хмелівка Людвипільського р-ну. Заарешт. 24 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 16 травня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 2 липня 1945 р. (СБУ, 204).

Приходько Олексій Федорович, 1918 р. н., с. Кунин Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Кунин Мізоцького р-ну. Заарешт. 8 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 18 грудня 1947 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 липня 1994 р. (СБУ, 15553).

Приходько Павлина Гнатівна, 1920 р. н., с. Золоте Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Золоте Висоцького р-ну. Заарешт. 8 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 24 квітня 1948 р. на 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 травня 1993 р. (ДАРО, 5423).

Приходько Петро Антонович, 1922 р. н., х. Маївка Молодавської сільради Дубенського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. х. Маївка Дубенського р-ну. Заарешт. 5 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-4 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 2 вересня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою плenуму ВС СРСР від 27 січня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 19 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9460).

Приходько Петро Гаврилович, 1908 р. н., с. Невірків Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Невірків Корецького р-ну. Заарешт. 20 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 19 березня 1946 р. справу припинено. (ДАРО, 2110).

Приходько Федір Федосійович, 1924 р. н., с. Морозівка Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Морозівка Корецького р-ну. Заарешт. 2 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 грудня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 29 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 22 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 січня 1993 р. (СБУ, 11071).

Приходько Яків Павлович, 1904 р. н., с. Малий Мидськ Дережненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Ледне Дережненського р-ну. Заарешт. 30 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 14 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 26 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Помер 2 січня 1955 р. у Тайшетлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 червня 1993 р. (СБУ, 13269).

Причепа Іван Гнатович, 1 листопада 1900 р. н., с. Острів Козинського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Острів Козинського р-ну. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 5 серпня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн.

8 серпня 1940 р. Вдруге заарешт. 2 червня 1944 р. На той час рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Постановою ОН при НКВС СРСР від 17 березня 1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого (інформації про смерть у справі не виявлено). Постановою президії Рівненського облсуду від 28 лютого 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 1874, 625-626).

Пришва Володимир Юхимович, 1926 р. н., с. Новий Корець Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Новий Корець Корецького р-ну. Заарешт. 10 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 вересня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 березня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 16 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 березня 1992 р. (СБУ, 9443).

Пришва Михайло Юхимович, 1918 р. н., с. Новий Корець Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Новий Корець Корецького р-ну. Заарешт. 10 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 вересня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 16 березня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 19 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 8 липня 1992 р. (СБУ, 9443).

Пришиблюк Ілля Федорович, 1925 р. н., с. Велика Клецька Корецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Велика Клецька Корецького р-ну. Заарешт. 23 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 квітня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 13 серпня 1956 р. термін покарання знижено до 9 р. 7 міс. ВТТ. Звільн. 12 вересня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8586).

Пришко Анастасія Григорівна, 1928 р. н., с. Нивецьк Дубровицького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Нивецьк Дубровицького р-ну. Заарешт. 5 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 25 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 березня 1992 р. (СБУ, 7933).

Пришко Василь Кирилович, 1926 р. н., с. Грицьки Дубровицького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Грицьки Дубровицького р-ну. Заарешт. 1 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (ДАРО, 4865-4866).

Пришко Іван Григорович, 1907 р. н., с. Грицьки Дубровицького р-ну. Українець, коваль. Прож. х. Осада Здолбунівського р-ну. Заарешт. 30 квітня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 10-11 серпня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 13 квітня 1956 р.

термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 9 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 січня 1993 р. (СБУ, 11281).

Пришко Надія Григорівна, 1925 р. н., с. Грицьки Дубровицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Грицьки Дубровицького р-ну. Заарешт. 20 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 21 травня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1993 р. (ДАРО, 5515).

Пришко Олена Лук'янівна, 1927 р. н., с. Грицьки Дубровицького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Грицьки Дубровицького р-ну. Заарешт. 20 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 10 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 14492).

Пришко Яків Максимович, 1930 р. н., с. Грицьки Дубровицького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Грицьки Дубровицького р-ну. Заарешт. 1 березня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 20 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 лютого 1992 р. (ДАРО, 4865-4866).

Пришкульник Шмуль Янкелович, 1918 р. н., м. Дубровиця Рівненської обл. Єврей, освіта 4 кл., маляр. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 23 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 серпня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 2613).

Пришкульник Янкель Срулович, 1889 р. н., м. Дубровиця Рівненської обл. Єврей, м'ясник. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 14 грудня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 27-30 вересня 1940 р. на 8 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Амністований 7 вересня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 жовтня 1994 р. (СБУ, 15648).

Прищенко Валентин Каленикович, 1924 р. н., м. Здолбунів Рівненської обл. Українець, освіта 7 кл., член ВЛКСМ, старший сержант в/ч 53222. Прож. с. Гать Берегівського р-ну Закарпатської обл. Заарешт. 3 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-3, 54-10 ч. 1, 196 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 11 листопада 1950 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПВО від 2 липня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3599).

Прищепа Антон Лук'янович, 1928 р. н., с. Жалин Дерaжненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Жалин Дерaжненського р-ну. Заарешт. 17 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 червня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 5 січня 1955 р. термін покарання знижено до 9 р. ВТТ. Звільн. 17 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 вересня 1993 р. (СБУ, 14046).

Прищепа Василь Зиновійович, 1911 р. н., с. Устя Людвипільського р-ну. Українець, малописьменний, рядовий 102 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 29 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 5 р. ВТТ.

Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4070).

Прищепа Зиновій Омелянович, 1922 р. н., с. Мнишин Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Мнишин Гощанського р-ну. Заарешт. 20 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 22 листопада 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 6 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення правда. Помер 10 жовтня 1946 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 серпня 1993 р. (СБУ, 13643).

Прищепа Іван Овсійович, 1929 р. н., с. Жалин Деражненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Жалин Деражненського р-ну. Заарешт. 28 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 липня 1948 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 вересня 1993 р. (СБУ, 14046).

Прищепа Марко Степанович, 1931 р. н., с. Вулька Жалинська Деражненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Вулька Жалинська Деражненського р-ну. Заарешт. 20 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 29 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1993 р. (ДАРО, 5526).

Прищепа Микола Кирилович, 1920 р. н., с. Чудниця Гощанського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Чудниця Гощанського р-ну. Заарешт. 27 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 червня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 8642).

Прищепа Федір Антонович, 1925 р. н., с. Мнишин Гощанського р-ну. Українець, освіта 5 кл., рядовий 5 окремого учбового автополку. Заарешт. 7 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1993 р. (ДАРО, 5284).

Прищепа Филимон Петрович, 1910 р. н., с. Забара Корецького р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 81 зсп 21 зсб. Прож. м. Київ. Заарешт. 28 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 жовтня 1971 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3605).

Прищепюк Максим Іванович, 1900 р. н., с. Тинне Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, лісник Зносицького лісництва. Прож. с. Тинне Сарненського р-ну. Заарешт. 13 вересня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 листопада 1950 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Помер 20 лютого 1954 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 травня 1992 р. (СБУ, 8716).

Прищепюк Максим Ничипорович, 1925 р. н., с. Зносичі Сарненського р-ну. Українець, неписьменний, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі.

Заарешт. 19 листопада 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Здійснив утечу 28 листопада 1947 р. під час конвоювання до Сарненської тюрми. Був убитий у 1947 р. військовою групою МДБ. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 17 червня 1964 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 5 лютого 1993 р. справу припинено за недостатністю зібраних доказів у здійсненні злочину. (СБУ, 11418).

Прісневський Петро Іванович, 1898 р. н., м. Здолбунів Рівненської обл. Росіянин, закінчив хіміко-технологічний інститут, головний інженер Рівненського пивзаводу. Прож. м. Рівне, вул. Миловарна, 9. Заарешт. 5 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 вересня 1944 р. на 15 р. каторжних прав і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 16 вересня 1947 р. у Камишлагу. Постановою президії Рівненського облсуду від 24 липня 1975 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3447).

Провальчук Данило Андрійович, 1905 р. н., с. Майдан Мізоцького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Майдан Мізоцького р-ну. Заарешт. 22 березня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 31 серпня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4512).

Провальчук Марія Данилівна, 1925 р. н., с. Майдан Мізоцького р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Майдан Мізоцького р-ну. Заарешт. 20 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 28 серпня 1948 р. на 5 р. заслання у Казахстан. Звільн. 9 грудня 1950 р. за постановою ОН при МДБ СРСР. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 липня 1992 р. (ДАРО, 5079).

Провальчук Петро Іович, 10 червня 1926 р. н., с. Майдан Мізоцького р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Майдан Мізоцького р-ну. Заарешт. 4 серпня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 3 липня 1948 р. на 5 р. заслання в район Колими. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1992 р. (4848-4850).

Провацький Болеслав Уліянович, 1889 р. н., с. Єжувка Меховського п-ту Келецької губ. (Польща). Поляк, неписьменний, робітник на залізниці. Прож. ст. Малинськ Березнівського р-ну. Заарешт. 31 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 15 листопада 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1510).

Продайко Іван Трохимович, 1887 р. н., с. Грабів Рівненського п-ту. Українець, староста. Прож. с. Грабів Рівненського п-ту. Заарешт. 29 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. 435 ВТ 5 армії УФ 23-25 листопада 1939 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Амністований 29 серпня 1941 р. як польський громадянин. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 травня 1992 р. (СБУ, 11286).

Продоус Устина Якимівна, 1913 р. н., с. Орестів Рівненського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Орестів Рівненського р-ну. Заарешт. 28 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК

УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 15 вересня 1944 р. справу припинено. (ДАРО, 2259).

Продун Василь Степанович, 1905 р. н., с. Середнє Козинського р-ну. Українець, малописьменний, селянин Прож. с. Старики Козинського р-ну. Заарешт. 16 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 16 лютого 1946 р. справу припинено. (ДАРО, 1214).

Продун Василь Федорович, 1890 р. н., с. Середнє Козинського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Середнє Козинського р-ну. Заарешт. 14 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 лютого 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 8 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 5 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1991 р. (СБУ, 5897).

Продун Дмитро Дем'янович, 1915 р. н., с. Гаї Ситенські Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 8 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Помер 2 жовтня 1944 р. у тюрмі №1 м. Пенза УНКС у Пензенській обл. Постановою ВКР «Смерш» Пензенського гарнізону від 10 жовтня 1944 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. (ДАРО, 5180-5182).

Продун Іван Ничипорович, 1902 р. н., м. Демблін (Польща). Українець, освіта 7 кл., білетний касир Ковельської залізниці. Прож. с. Підгородне Любомльського р-ну Волинської обл. Заарешт. 28 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 19 грудня 1944 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Постановою пленуму ВС УРСР від 4 грудня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 2837).

Прозапас Валентина Гаврилівна, 1921 р. н., с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Заарешт. 16 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 9 квітня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1276).

Прозапас Дмитро Іванович, 1927 р. н., с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Заарешт. 4 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 16 листопада 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 7 серпня 1993 р. (СБУ, 13775).

Прозапас Йосип Матвійович, 1918 р. н., с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Заарешт. 17 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 квітня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 квітня 1992 р. (СБУ, 8127).

Прозапас Іван Олексійович, 1928 р. н., с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Заарешт. 23 червня 1944 р.

Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 4 червня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 1 березня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 1).

Прозапас Людмила Антонівна, 1929 р. н., с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Заарешт. 7 жовтня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 23 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 червня 1992 р. (СБУ, 8824).

Прозапас Микола Лаврентійович, 1898 р. н., с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Українець, освіта 1 кл., селянин. Прож. с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Заарешт. 10 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 січня 1951 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4936).

Прозапас Михайло Іларіонович, 1924 р. н., с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Заарешт. 26 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 12 січня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 лютого 1993 р. (СБУ, 11386).

Прозапас Панас Миколайович, 1929 р. н., с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Заарешт. 27 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 січня 1951 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 квітня 1992 р. (ДАРО, 4936).

Прозапас Степан Петрович, 1920 р. н., с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Українець, неписьменний, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 4 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Вирок виконано 22 листопада 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 грудня 1993 р. (СБУ, 14898).

Прозапас Харитон Володимирович, 1925 р. н., с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Заарешт. 7 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 27 вересня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 14 грудня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 червня 1992 р. (СБУ, 8982).

Прозапас Яким Данилович, 1904 р. н., с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Малі Цепцевичі Сарненського р-ну. Заарешт. 26 вересня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. СК Рівненського облсуду 25 жовтня 1951 р. на 10 р. ВТТ

і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 серпня 1956 р. Постановою СК ВС УРСР від 5 жовтня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення. (СБУ, 1976).

Проказюк Андрій Іларіонович, 1919 р. н., с. Батьків Червоноармійського р-ну. Українець, секретар сільради. Прож. с. Батьків Червоноармійського р-ну. Заарешт. 13 грудня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 березня 1948 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10806).

Проказюк Василь Михайлович, 1889 р. н., с. Гаї Старобрідські Бродівського р-ну Львівської обл. Українець, закінчив церковно-учительську школу в с. Охлопів Володимир-Волинського п-ту, Житомирську школу прапорщиків, плановик Рівненської електростанції. Прож. м. Рівне, вул. Міцкевича, 96, кв. 1. Заарешт. 23 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 вересня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 грудня 1989 р. (ДАРО, 1147).

Проказюк Ганна Петрівна, 1932 р. н., с. Дранча-Українська Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 4 кл., колгоспниця. Прож. с. Дранча-Українська Червоноармійського р-ну. Заарешт. 14 березня 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 8 травня 1953 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8620).

Проказюк Лідія Ільківна, 1926 р. н., с. Батьків Червоноармійського р-ну. Українка, освіта 7 кл., селянка. Прож. с. Батьків Червоноармійського р-ну. Заарешт. 15 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 5 березня 1949 р. на 10 р. Звільн. 31 січня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 листопада 1991 р. (ДАРО, 4538).

Проказюк Никодим Никодимович, 1931 р. н., с. Вільхівка Деражненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. смт. Клевань Рівненської обл. Заарешт. 12 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 31 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1992 р. (СБУ, 8673).

Проказюк Степан Тимофійович, 1902 р. н., с. Дранча-Польська Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Осада Краховецька Олександрійського р-ну. Заарешт. 23 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 13 травня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 14 березня 1950 р. у табірному відділенні №9 Стєплагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9351).

Проказюк Феодосія Онисимівна, 1898 р. н., с. Гаї Лев'ятинські Червоноармійського р-ну. Українка, неписьменна, колгоспниця. Прож. с. Дранча-Українська Червоноармійського р-ну. Заарешт. 14 березня 1953 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 8 травня 1953 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 лютого 1955 р. Реабіл.

висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 8620).

Проказюк Яків Максимович, 1910 р. н., с. Підзамче Червоноармійського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Підзамче Червоноармійського р-ну. Заарешт. 18 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 серпня 1944 р. на 20 р. катожних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 6 січня 1946 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 липня 1994 р. (СБУ, 15594).

Прокопець Тетяна Михайлівна, 1919 р. н., с. Мощаниця Острозького р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. х. Дубок Мощаницької сільради Острозького р-ну. Заарешт. 25 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Вінницької залізниці від 23 липня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3331).

Прокопович Іван Маркович, 1903 р. н., с. Зарів'я Корецького р-ну. Українець, завідуючий складом Корецького цукрового заводу. Прож. с. Зарів'я Корецького р-ну. Заарешт. 2 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 21 січня 1949 р. справу припинено, з-під варти звільнено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11932).

Прокопович Максим Миколайович, 1919 р. н., с. Єльне Рокитнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Єльне Рокитнівського р-ну. Заарешт. 15 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 червня 1950 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1992 р. (СБУ, 10317).

Прокопович Мечислав Станіславович, 1898 р. н., м. Варшава (Польща). Поляк, працівник їдальні Рівненського райкому КП(б)У. Прож. м. Рівне, вул. Сталіна, 241. Заарешт. 13 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 15 серпня 1946 р. справу припинено за недостатністю доказів провини, з-під варти звільн. 16 серпня 1946 р. (СБУ, 11635).

Прокопович Софія Станіславівна, 1898 р. н., м. Варшава (Польща). Полька, вчителька школи №3, м. Рівне. Прож. м. Рівне, вул. Сталіна, 192. Заарешт. 12 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 15 серпня 1946 р. справу припинено за недостатністю доказів провини, з-під варти звільн. 16 серпня 1946 р. (СБУ, 11635).

Прокопович Чеслав Григорович, 1905 р. н., с. Цицелівка Костопільського р-ну. Поляк, неписьменний, робітник на залізниці. Прож. м. Костопіль, вул. Мокра, 18. Заарешт. 12 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 21 листопада 1940 р. на 7 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 вересня 1991 р. (СБУ, 5670).

Прокопчук Амброс Тимофійович, 1900 р. н., с. Грушвиця Рівненського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 66 зсп 9 зсб. Прож. м. Бєжица Брянської обл. (Росія). Заарешт. 14 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 53-2, 58-11 КК

РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 21 грудня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4066).

Прокопчук Андрій Іванович, 1882 р. н., с. Буща Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Буща Мізоцького р-ну. Заарешт. 4 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 липня 1993 р. (СБУ, 13363).

Прокопчук Андрій Іванович, 1923 р. н., с. Білка Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Білка Березнівського р-ну. Заарешт. 7 грудня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 лютого 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 вересня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1992 р. (СБУ, 10724).

Прокопчук Андрій Терентійович, 1904 р. н., с. Великі Сади Дубенського р-ну. Українець, освіта 8 кл., червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 29 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4794).

Прокопчук Антон Романович, с. Тишиця Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Тишиця Березнівського р-ну. Заарешт. 1 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 1 грудня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 січня 1992 р. (СБУ, 6399).

Прокопчук Антоніна Трифонівна, 1926 р. н., с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Заарешт. 16 грудня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 26 березня 1949 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 28 травня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 лютого 1992 р. (СБУ, 7316).

Прокопчук Василь Митрофанович, 1904 р. н., с. Осова Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Осова Дубровицького р-ну. Заарешт. 25 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 вересня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 10 лютого 1955 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 8441).

Прокопчук Василь Михайлович, 1925 р. н., с. Осова Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Осова Дубровицького р-ну. Заарешт. 2 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 25 жовтня 1946 р. на 15 р. каторжних прав і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 вересня 1992 р. (СБУ, 9997).

Прокопчук Григорій Павлович, 1914 р. н., с. Шибин Демидівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Шибин Демидівського р-ну. Заарешт. 1 червня 1952 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 196 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 12 липня 1952 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 21 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 січня 1993 р. (СБУ, 11297).

Прокопчук Євдокія Сергіївна, 1901 р. н., с. Борщівка Мізоцького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Борщівка Мізоцького р-ну. Заарешт. 30 жовтня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 5 лютого 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 24 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 квітня 1993 р. (СБУ, 12238).

Прокопчук Іван Григорович, 1913 р. н., с. Балашівка Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Балашівка Березнівського р-ну. Заарешт. 10 травня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 липня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 10 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 21 травня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 2 липня 1992 р. (СБУ, 9932).

Прокопчук Іван Данилович, 1919 р. н., с. Балашівка Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Балашівка Березнівського р-ну. Заарешт. 18 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 вересня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 вересня 1993 р. (СБУ, 13882).

Прокопчук Іван Єфремович, 1921 р. н., с. Козлин Олександрійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Козлин Олександрійського р-ну. Заарешт. 29 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 24 серпня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільн. 20 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 травня 1992 р. (СБУ, 8739).

Прокопчук Іван Павлович, 1904 р. н., с. Бронне Березнівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., лісник. Прож. с. Бронне Березнівського р-ну. Заарешт. 31 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 17 березня 1951 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (ДАРО, 5232-5237).

Прокопчук Іван Петрович, 1927 р. н., с. Рідків Козинського р-ну. Українець, студент Львівського сільськогосподарського інституту. Прож. с. Рідків Козинського р-ну. Заарешт. 31 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 серпня 1950 р. на 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 грудня 1989 р. (ДАРО, 4186).

Прокопчук Іван Федорович, 1918 р. н., с. Піщів Ярунського р-ну Житомирської обл. Українець, освіта 10 кл., 3 курси Львівської лісотехнічної академії, бухгалтер Ковельської залізниці. Прож. м. Рівне, вул. Сталіна, 286. Заарешт. 8 грудня 1945 р. Обвинувач. за

ст. 54-3 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Житомирської обл. 29 липня 1946 р. на 3 р. ВТТ. Звільн. 14 серпня 1946 р. (СБУ, 553).

Прокопчук Іван Якович, 1902 р. н., с. Вовкошів Межиріцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., колгоспник к-пу «Перемога». Прож. с. Вовкошів Межиріцького р-ну. Заарешт. 21 лютого 1953 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 квітня 1953 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 27 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 15 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 грудня 1991 р. (СБУ, 6139).

Прокопчук Ілля Устинович, 1927 р. н., с. Балашівка Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Балашівка Березнівського р-ну. Заарешт. 31 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 27 листопада 1948 р. на 5 р. ВТТ. Звільн. 26 квітня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 жовтня 1989 р. (ДАРО, 756).

Прокопчук Любов Федосіївна, 1929 р. н., с. Диків Клеванського р-ну. Українка, освіта початкова, вчителька. Прож. с. Диків Клеванського р-ну. Заарешт. 9 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 травня 1946 р. на 5 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 1 жовтня 1950 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 листопада 1991 р. (СБУ, 5940).

Прокопчук Марія Петрівна, 1924 р. н., с. Шепетин Вербського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Шепетин Вербського р-ну. Заарешт. 19 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 жовтня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6125).

Прокопчук Микита Степанович, 1916 р. н., с. Болотківці Острозького р-ну. Українець, освіта 3 кл., рядовий 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 13 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4191-4192).

Прокопчук Микола Андрійович, 1896 р. н., с. Малі Сади Дубенського п-ту. Українець, закінчив Військово-академічні курси вищого командного складу РСЧА, комбриг, командир 51 сд, член ВКП(б) з 1929 р. Прож. м. Одеса. Заарешт. 1 лютого 1938 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-8, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВК ВС СРСР 25 вересня 1938 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна і позбавленням військового звання «комбриг». Вирок виконано 23 вересня 1938 р. Ухвалою ВК ВС СРСР від 27 грудня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 3124).

Прокопчук Микола Григорович, 1932 р. н., с. Точевики Острозького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Точевики Острозького р-ну. Заарешт. 3 серпня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 травня 1949 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЛВО від 23 травня 1949 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 4 липня

1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 липня 1992 р. (СБУ, 9551).

Прокопчук Микола Миронович, 1922 р. н., с. Юзефівка Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Юзефівка Корецького р-ну. Заарешт. 22 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 31 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9884).

Прокопчук Мирон Йосипович, 1886 р. н., с. Юзефівка Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Юзефівка Корецького р-ну. Заарешт. 22 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 грудня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 14 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 20 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9884).

Прокопчук Михайло Андрійович, 1922 р. н., с. Новомильськ Здолбунівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Степанівка Здолбунівського р-ну. Заарешт. 14 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 20 серпня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 20 жовтня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 грудня 1993 р. (СБУ, 15033).

Прокопчук Надія Антонівна, 1922 р. н., с. Боярка Млинівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Боярка Млинівського р-ну. Заарешт. 25 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 жовтня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 17 червня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Звільн. 1 липня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 листопада 1992 р. (СБУ, 10230).

Прокопчук Надія Василівна, 1928 р. н., с. Сторожів Корецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Сторожів Корецького р-ну. Заарешт. 25 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 28 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 10 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 30 грудня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10604).

Прокопчук Надія Никифорівна, 1930 р. н., с. Балашівка Березнівського р-ну. Українка, колгоспниця к-пу «Червона зірка». Прож. с. Балашівка Березнівського р-ну. Заарешт. 20 грудня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 3 жовтня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 18 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 3 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 листопада 1992 р. (СБУ, 10741).

Прокопчук Нестор Федорович, 1914 р. н., с. Коритне Козинського р-ну.

Українець, рядовий 208 зсп 3 БФ. Заарешт. 9 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ військ 3 БФ 26 жовтня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 лютого 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 травня 1994 р. (СБУ, 15523).

Прокопчук Никифор Омелянович, 1908 р. н., с. Осова Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Вишків Ківерцівського р-ну Волинської обл. Заарешт. 29 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 грудня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 27 грудня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9953).

Прокопчук Олександр Макарович, 1926 р. н., с. Малі Сади Дубенського р-ну. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 28 зсп 12 зсб. Прож. табір Алкіно (Башкирська АРСР). Заарешт. 12 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Помер 10 листопада 1944 р. у тюрмі №1 м. Уфа НКВС Башкирської АРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 3 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Постановою ОН при НКВС СРСР від 5 червня 1945 р. постанову ОН НКВС СРСР від 3 березня 1945 р. скасовано у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 лютого 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5002).

Прокопчук Олександр Макарович, 1927 р. н., с. Сморжів Клеванського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Сморжів Клеванського р-ну. Заарешт. 2 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 23 січня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільн. 16 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 жовтня 1991 р. (СБУ, 5513).

Прокопчук Олексій Лук'янович, 1913 р. н., с. Ткачі Пружанського р-ну Брестської обл. (Білорусь). Білорус, освіта 5 кл., вербувальник робочої сили 5 будівельної дільниці управління будівельно-відновлювальних робіт Ковельської залізниці. Прож. м. Рівне, вул. Біла. Заарешт. 26 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Постановою ТВ НКДБ Ковельської залізниці від 15 січня 1945 р. справу припинено за недостатністю доказів, передано у райвійськкомат для спрямування у ЧА. (ДАРО, 2483).

Прокопчук Олексій Михайлович, 1927 р. н., с. Підбрусень Дубенського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Підбрусень Дубенського р-ну. Заарешт. 3 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 6 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 19 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 9 жовтня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 березня 1992 р. (СБУ, 8252).

Прокопчук Олексій Омелянович, 1912 р. н., с. Осова Дубровицького р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 29 вересня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 грудня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 27 серпня

1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9953).

Прокопчук Олексій Семенович, 1922 р. н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українець, освіта 5 кл., селянин. Прож. с. Певжа Острожецького р-ну. Заарешт. 13 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 4-5 березня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ОН при НКВС СРСР від 29 липня 1942 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ. Помер 2 серпня 1942 р. під час етапування з м. Астрахань до Карлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 квітня 1993 р. (СБУ, 12566, т. 1-4).

Прокопчук Олена Вікторівна, 1929 р. н., с. Білка Березнівського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Білка Березнівського р-ну. Заарешт. 17 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 21 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6617).

Прокопчук Олена Григорівна, 1924 р. н., с. Білка Березнівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Білка Березнівського р-ну. Заарешт. 13 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 вересня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 лютого 1993 р. (СБУ, 11677).

Прокопчук Ольга Іванівна, 1925 р. н., с. Малі Сади Дубенського р-ну. Українка, безробітна. Прож. м. Дубно Рівненської обл. Заарешт. 19 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 1 жовтня 1953 р. Постановою пленуму ВС СРСР від 2 березня 1971 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11305).

Прокопчук Онисія Віталіївна, 1921 р. н., с. Караєвичі Рівненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Караєвичі Рівненського р-ну. Заарешт. 21 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 16 квітня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 30 червня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 листопада 1991 р. (СБУ, 6573).

Прокопчук Остап Костянтинович, 1908 р. н., с. Спасів Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Спасів Мізоцького р-ну. Заарешт. 20 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 26 січня 1947 р. в Усольлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 лютого 1993 р. (СБУ, 11976).

Прокопчук Павло Іванович, 1922 р. н., с. Осова Дубровицького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Руде Село Володарського р-ну Київської обл. Заарешт. 27 квітня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 30 червня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 11 липня 1956 р. за рішенням комісії ПВР

СРСР. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 травня 1993 р. (СБУ, 12765).

Прокопчук Пантелей Омелянович, 1924 р. н., с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Нова Мощаниця Мізоцького р-ну. Заарешт. 24 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 1 квітня 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 11 листопада 1955 р. вирок скасовано, справу припинено. Звільн. 12 грудня 1955 р. (СБУ, 1117).

Прокопчук Петро Володимирович, 1914 р. н., с. Плоска Рівненського р-ну. Українець, освіта 4 кл., робітник на ст. Рівне. Прож. м. Рівне, вул. Сталіна, 264. Заарешт. 28 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 лютого 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 грудня 1991 р. (СБУ, 6500).

Прокопчук Петро Дем'янович, 1922 р. н., с. Симонів Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Симонів Гощанського р-ну. Заарешт. 17 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 13 армії 4 квітня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 липня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. (СБУ, 12685).

Прокопчук Петро Микитович, 1929 р. н., с. Балашівка Березнівського р-ну. Українець, освіта 1 кл., робітник Людвипільського лісгоспу. Прож. с. Балашівка Березнівського р-ну. Заарешт. 2 грудня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-12 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 березня 1951 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою ВТ ПрикВО від 21 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 13 жовтня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 січня 1992 р. (СБУ, 6626).

Прокопчук Пилип Трохимович, 1921 р. н., с. Білка Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Білка Березнівського р-ну. Заарешт. 21 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 лютого 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 18 вересня 1949 р. у Томському ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1992 р. (СБУ, 10724).

Прокопчук Роман Андрійович, 1900 р. н., с. Шепетин Вербського р-ну. Українець, освіта 1 кл., рядовий 384 зсп 44 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 30 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР від 7 жовтня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 15 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3963).

Прокопчук Роман Матвійович, 1923 р. н., с. Півче Мізоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Півче Мізоцького р-ну. Заарешт. 13 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 10 червня

1953 р. у ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 червня 1992 р. (СБУ, 9358).

Прокопчук Семен Григорович, 1897 р. н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Певжа Острожецького р-ну. Заарешт. 31 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 4-5 березня 1941 р. на 5 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою СК ВС УРСР від 8 травня 1941 р. справу направлено на дослідування. Помер 2 січня 1945 р. у Сталінграді. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 10 червня 1948 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 16 квітня 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12566, т. 1-4).

Прокопчук Семен Дмитрович, 1919 р. н., с. Бухарів Острозького р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Бухарів Острозького р-ну. Заарешт. 8 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 15 лютого 1945 р. направлено у спецтабір НКВС для подальшої перевірки. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 28 липня 1964 р. справу припинено за недоведеністю участі у скоєнні злочину. (ДАРО, 3374).

Прокопчук Сергій Максимович, 1912 р. н., с. Двірець Рівненського р-ну. Українець, освіта початкова, робітник скотобійні. Прож. с. Двірець Рівненського р-ну. Заарешт. 1 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 30 січня 1941 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 лютого 1992 р. (СБУ, 6988).

Прокопчук Степан Савович, 1920 р. н., с. Вітковичі Березнівського р-ну. Українець, неписьменний, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 27 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 червня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 12 квітня 1953 р. у Горлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 жовтня 1993 р. (СБУ, 14679).

Прокопчук Яким Калістратович, 1903 р. н., с. Осова Дубровицького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 363 зсп 46 зсб. Прож. ст. Сурок (Марійська АРСР). Заарешт. 7 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 березня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 10 грудня 1960 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5258).

Прокопчук Яків Панасович, 1924 р. н., с. Антонівка Березнівського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 10 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 березня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 4 червня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1993 р. (СБУ, 12345).

Прокопчук Яків Степанович, 1924 р. н., с. Хомут Дубенського р-ну. Українець, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 23 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС

Рівненської обл. 18 липня 1944 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 11 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 листопада 1993 р. (СБУ, 14716).

Прокоп'юк Григорій Вікторович, 1929 р. н., с. Білашів Острозького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Білашів Острозького р-ну. Заарешт. 10 червня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 28 листопада 1947 р. справу припинено. (ДАРО, 3505).

Прокоп'юк Ніна Йосипівна, 1921 р. н., с. Головин Костопільського р-ну. Українка, освіта 7 кл., секретар засідання Костопільського нарсуду. Прож. м. Костопіль, вул. Сільська, 7. Заарешт. 29 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-3 з санкції ст. 54-2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 6 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 травня 1992 р. (СБУ, 8891).

Прокутько Федір Мойсейович, 1901 р. н., с. Кричильськ Степанського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Кричильськ Степанського р-ну. Заарешт. 6 жовтня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 травня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 25 квітня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4691).

Проневич Василь Михайлович, 1922 р. н., с. Мале Морочне Зарічненського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Мале Морочне Зарічненського р-ну. Заарешт. 12 липня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 25 грудня 1948 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (ДАРО, 4784-4785).

Проневич Яків Трохимович, 1918 р. н., с. Кухотська Воля Морочненського р-ну. Українець, червоноармієць полкової батареї 116 сп 21 сд. Прож. с. Люговичі Лодейнопольського р-ну Ленінградської обл. (Росія). Заарешт. 19 жовтня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ Південної групи військ 7 армії 2 листопада 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 8 листопада 1941 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 травня 1994 р. (СБУ, 15497).

Прончук Микола Якович, 1928 р. н., с. Рогачів Клеванського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Рогачів Клеванського р-ну. Заарешт. 28 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 29 грудня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 8 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 січня 1992 р. (СБУ, 8889).

Прончук Олексій Харитонович, 1925 р. н., с. Обарів Рівненського р-ну. Українець, освіта 1 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 8 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 30 травня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 31 липня 1944 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 січня 1993 р. (СБУ, 11050).

Пронь Володимир Парфенович, 1930 р. н., с. Копиткове Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Копиткове Здолбунівського р-ну. Заарешт. 3 червня 1947 р. Обвинувач.

за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 4 лютого 1948 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 4 червня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. ВТТ. Звільн. 4 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 січня 1992 р. (СБУ, 6756, т. 1-2).

Пронь Олександр Федорович, 1928 р. н., с. Новомильськ Здолбунівського р-ну. Українець, токар вагонного депо ст. Здолбунів. Прож. с. Новомильськ Здолбунівського р-ну. Заарешт. 15 травня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 27 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 18 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 березня 1993 р. (СБУ, 14762).

Пронь Федір Іларіонович, 1904 р. н., с. Копиткове Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Копиткове Здолбунівського р-ну. Заарешт. 24 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 липня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 14 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 листопада 1992 р. (СБУ, 10217).

Пронюк Іван Євтухович, 1926 р. н., с. Яблунька Степанського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Яблунька Степанського р-ну. Заарешт. 14 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 16 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 29 листопада 1991 р. (СБУ, 7603).

Пронюк Ольга Максимівна, 1929 р. н., с. Антонівка Березнівського р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Антонівка Березнівського р-ну. Заарешт. 29 грудня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-9, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 16 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 11 листопада 1954 р. Ухвалою ВТ ПрикВО від 31 травня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 5691).

Пронюк Парасковія Герасимівна, 1930 р. н., с. Яблунька Степанського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Яблунька Степанського р-ну. Заарешт. 29 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 20 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 8790).

Пронюк Терентій Максимович, 1922 р. н., с. Антонівка Березнівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Антонівка Березнівського р-ну. Заарешт. 26 вересня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 19 лютого 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 січня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9888).

Просюк Дмитро Микитович, 1913 р. н., с. Старожуків Рівненського п-ту. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Голишів Рівненського п-ту. Заарешт. 20 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 8 березня 1940 р. на 4 р. позбавлення волі у віддалених місцевостях СРСР і 3 р. позбавлення прав. Реабіл.

висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 вересня 1991 р. (СБУ, 5657).

Просюк Олександр Федорович, 1914 р. н., с. Старожуків Клеванського р-ну. Українець, освіта 8 кл., вчитель. Прож. с. Бронники Рівненського р-ну. Заарешт. 10 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 23 травня 1941 р. справу припинено. (ДАРО, 3184).

Протасевич Іван Минович, 1922 р. н., с. Чудля Рафалівського р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 62 зсп 6 зсб. Прож. м. Ворошиловськ. Заарешт. 17 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1б, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ КВО від 22 травня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3175).

Протасевич Іван Нілович, 1924 р. н., с. Полонне Рафалівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Полонне Рафалівського р-ну. Заарешт. 12 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 11 липня 1996 р. (СБУ, 16002).

Протасов Федір Онуфрійович, 1910 р. н., с. Федорівка Сарненського р-ну. Українець, малописьменний, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 14 березня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 20 липня 1947 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Помер 18 липня 1954 р. у 3 табірному відділенні Норильлагу. Постановою президії Рівненського облсуду від 10 листопада 1993 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 15652).

Протасюк Гордій Климович, 1915 р. н., с. Крилів Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Крилів Корецького р-ну. Заарешт. 14 березня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 31 травня 1949 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 20 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1993 р. (СБУ, 12665).

Протасюк Терентій Васильович, 1900 р. н., с. Романів Теремненського р-ну Волинської обл. Українець, освіта 2 кл., червоноармієць 371 сп 130 сд. Заарешт. 9 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ 1 БФ 22 серпня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 8 червня 1948 р. у ВТК №3 м. Мінськ НКВС Білоруської РСР. Реабіл. висновком прокуратури Львівської обл. від 6 червня 1996 р. (СБУ, 15976).

Протащук Володимир Євстафійович, 1919 р. н., с. Гориньград Перший Тучинського р-ну. Українець, рядовий 66 зсп 9 зсб. Прож. м. Бєжица Брянської обл. (Росія). Заарешт. 28 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 26 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 11 січня 1993 р. (СБУ, 11502).

Протащук Микола Петрович, 1920 р. н., с. Гориньград Тучинського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Гориньград Тучинського р-ну. Заарешт. 16 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 15 серпня 1942 р. на 5 р.

ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 19 квітня 1956 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (ДАРО, 859-860, 2959).

Протолюк Іван Фролович, 1915 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 9 зкп 5 зкб. Прож. м. Ставрополь (Росія). Заарешт. 7 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. на 7 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 27 травня 1964 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3518).

Протолюк Трифон Фролович, 1913 р. н., с. Великі Рикані Острожецького р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 106 зсп 28 зсб. Прож. м. Ростов-на-Дону (Росія). Заарешт. 22 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПКВО від 9 жовтня 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3435).

Прохіра Григорій Сидорович, 1919 р. н., с. Гайки-Ситенські Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 7 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1945 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою ВТ ПрикВО від 26 серпня 1958 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5180-5182).

Прохомчук Василь Іванович, 1926 р. н., с. Камінне Клесівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Камінне Клесівського р-ну. Заарешт. 6 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-2 КК УРСР. Постановою Клесівського РВ НКВС від 7 лютого 1944 р. справу припинено, направлено у розпорядження Клесівського військкомату. (СБУ, 344).

Прохор Анастасія Абрамівна, 1929 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Яполоть Деражненського р-ну. Заарешт. 28 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 18 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 20 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1992 р. (СБУ, 10021).

Прохор Володимир Миколайович, 1927 р. н., с. Липки Межиріцького р-ну. Українець, освіта 7 кл., рядовий 137 зсп 46 зсб. Прож. ст. Сурок (Марійська АРСР). Заарешт. 27 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 6 жовтня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 14 березня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4968-4969).

Прохор Кузьма Петрович, 1900 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, малописьменний, рядовий 119 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 8 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 вересня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 7 лютого 1968 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5081).

Прохор Микола Абрамович, 1923 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Яполоть Деражненського р-ну. Заарешт. 28 травня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС

Рівненської обл. 18 серпня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 22 травня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1992 р. (СБУ, 10021).

Прохор Микола Петрович, 1922 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, селянин. Прож. х. Забуди Яполотської сільради Деражненського р-ну. Заарешт. 15 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. СК Сталінградського облсуду 20 грудня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 30 квітня 1942 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1993 р. (СБУ, 14791).

Прохор Михайло Іванович, 1909 р. н., с. Яполоть Деражненського р-ну. Українець, неписьменний, рядовий 119 зсп 39 зсб. Прож. м. Ялуторовськ Омської обл. (Росія). Заарешт. 8 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 24 вересня 1945 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 липня 1992 р. (ДАРО, 5081).

Прохорук Лука Панасович, 1913 р. н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Певжа Острожецького р-ну. Заарешт. 31 жовтня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 4-5 березня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ОН при МДБ СРСР від 29 липня 1942 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ. Звільн. 31 жовтня 1950 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 квітня 1993 р. (СБУ, 12566, т. 1-4).

Прохорук Микола Панасович, 1927 р. н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Певжа Острожецького р-ну. Заарешт. 10 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 червня 1945 р. на 20 р. каторжних робіт з конфіскацією майна. Звільн. 22 серпня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 серпня 1993 р. (СБУ, 14230).

Прохорук Панас Гаврилович, 1882 р. н., с. Певжа Острожецького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Певжа Острожецького р-ну. Заарешт. 23 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 26 вересня 1940 р. на 4 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 вересня 1991 р. (СБУ, 5590).

Прохорчук Євгенія Василівна, 1928 р. н., с. Яловичі Острожецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Яловичі Острожецького р-ну. Заарешт. 10 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 18 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 травня 1992 р. (СБУ, 11909).

Прохорчук Любов Андріївна, 1927 р. н., с. Глинськ Здолбунівського р-ну. Українка, освіта 4 кл., селянка. Прож. с. Глинськ Здолбунівського р-ну. Заарешт. 18 травня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 28 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 червня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 лютого 1992 р. (СБУ, 6632).

Прохорчук Олександр Пилипович, 1910 р. н., с. Сіянці Острозького р-ну. Українець, червоноармієць 50 зсп

15 зсб. Прож. м. Горький (Росія). Заарешт. 19 червня 1945 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 15 зсб 24 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 листопада 1954 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 31 травня 1995 р. (СБУ, 15714).

Процишин Степан Леонтійович, 1914 р. н., с. Крилів Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Сапожин Гощанського р-ну. Заарешт. 8 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 3 червня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Ухвалою СК Магаданського облсуду від 13 грудня 1954 р. звільнено від відбуття покарання достроково як тяжкохворого. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 березня 1993 р. (СБУ, 11894).

Процишин Степан Матвійович, 1924 р. н., с. Крилів Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Сапожин Гощанського р-ну. Заарешт. 11 березня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 червня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт. Постановою президії Рівненського облсуду від 9 вересня 1992 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 12791).

Процишина Євдокія Трохимівна, 1922 р. н., с. Крилів Корецького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Крилів Корецького р-ну. Заарешт. 28 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Корецького РВ НКВС від 20 січня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 1351).

Процишина Меланія Трохимівна, 1924 р. н., с. Крилів Корецького р-ну. Українка, малописьменна, селянка. Прож. с. Крилів Корецького р-ну. Заарешт. 29 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 лютого 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 26 квітня 1954 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 23 серпня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю участі у скоєнні злочину. (ДАРО, 455).

Процюк Антон Юхимович, 1915 р. н., с. Янівка Межиріцького р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Янівка Корецького р-ну. Заарешт. 25 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 22 квітня 1942 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 грудня 1989 р. (ДАРО, 1036-1037).

Процюк Василь Петрович, 1892 р. н., с. Перекалі Демидівського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Перекалі Демидівського р-ну. Заарешт. 16 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 2 липня 1945 р. справу припинено. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 25 січня 1994 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 2747).

Процюк Василь Филимонович, 1924 р. н., с. Янівка Межиріцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Янівка Межиріцького р-ну. Заарешт. 18 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 24 жовтня 1944 р.

справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1549).

Процюк Галина Григорівна, 1931 р. н., с. Шубків Тучинського р-ну. Українка, учениця 10 кл. Прож. с. Шубків Тучинського р-ну. Заарешт. 23 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 7 серпня 1950 р. на 25 р. ВТТ з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ЧФ від 23 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. ВТТ. Звільн. 16 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 січня 1992 р. (СБУ, 6292).

Процюк Данило Парамонович, 1911 р. н., смт. Мізоч Мізоцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Білашів Мізоцького р-ну. Заарешт. 5 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Харківської обл. 22 вересня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 грудня 1993 р. (СБУ, 15273).

Процюк Зінаїда Василівна, 1928 р. н., с. Перекалі Демидівського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Перекалі Демидівського р-ну. Заарешт. 28 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 14 листопада 1944 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 20 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9827).

Процюк Іван Васильович, 1923 р. н., с. Янівка Межиріцького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Янівка Межиріцького р-ну. Заарешт. 9 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Київської обл. 2 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ КВО від 6 травня 1955 р. вирок скасовано, справу направлено на нове розслідування. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 5 жовтня 1955 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 2298).

Процюк Іларіон Кирилович, 1929 р. н., с. Майків Гощанського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Майків Гощанського р-ну. Заарешт. 9 жовтня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 січня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 22 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12438).

Процюк Лаврентій Юхимович, 1897 р. н., с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Заарешт. 10 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. (СБУ, 15309).

Процюк Марія Федорівна, 1926 р. н., с. Ставки Рівненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Ставки Рівненського р-ну. Заарешт. 27 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 травня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 25 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 квітня 1992 р. (СБУ, 9702).

Процюк Маркіян Григорович, 1900 р. н., с. Метків Олександрійського р-ну. Українець, малописьменний, робіт-

ник «Ушосдор» 4 дистанції №868. Прож. с. Бегень Рівненського р-ну. Заарешт. 7 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 5 липня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 26 лютого 1948 р. в Унжлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 вересня 1993 р. (СБУ, 14032).

Процюк Микола Федорович, 1923 р. н., с. Стубло Мізоцького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Стубло Мізоцького р-ну. Заарешт. 3 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 13 армії 8 березня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 20 листопада 1991 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 7132).

Процюк Михайло Панасович (Дупчак Петро Панасович), 1924 р. н., с. Забороль Олександрійського р-ну. Українець, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 10 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 червня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 12 серпня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 1 жовтня 1993 р. (СБУ, 13958).

Процюк Михайло Платонович, 1891 р. н., м. Новоград-Волинський Житомирської обл. Росіянин, освіта середня, столяр. Прож. м. Березне Рівненської обл. Заарешт. 10 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 30 серпня 1940 р. на 5 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 грудня 1991 р. (СБУ, 6071).

Процюк Мойсей Семенович, 1900 р. н., с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Новосілки Здолбунівського р-ну. Заарешт. 10 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 червня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою президії Рівненського облсуду від 30 листопада 1959 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 2799).

Процюк Ольга Онисимівна, 1923 р. н., с. Дерманка Костопільського р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Дерманка Костопільського р-ну. Заарешт. 15 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 травня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 28 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 березня 1992 р. (СБУ, 7833).

Процюк Петро Панасович, 1920 р. н., с. Забороль Олександрійського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Забороль Олександрійського р-ну. Заарешт. 23 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 29 квітня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 5 березня 1960 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 березня 1992 р. (СБУ, 8027).

Процюк Прохор Васильович, 1886 р. н., с. Забороль Олександрійського р-ну. Українець, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 31 січня 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 8 березня 1948 р. на 25 р. ВТТ і

5 р. позбавлення прав. Звільн. 18 серпня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10643).

Процюк Степан Микитович, 1922 р. н., с. Майків Гощанського р-ну. Українець, без певного місця проживання. Заарешт. 16 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 9 лютого 1946 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Постановою комісії ПВР СРСР від 8 червня 1956 р. термін покарання знижено до 13 р. ВТТ. Звільн. 9 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 листопада 1992 р. (СБУ, 10337).

Прубант Зенон Павлович, 1921 р. н., м. Колюшки Брезинського п-ту Лодзинського воєв. (Польща). Поляк, освіта 7 кл., біженець. Прож. м. Рівне. Заарешт. 9 січня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 липня 1940 р. на 3 р. ВТТ. Амністований 3 жовтня 1941 р. як польський громадянин. (ДАРО, 3047).

Прубант Юзеф Павлович, 1914 р. н., с. Колюшки Брезинського п-ту Лодзинського воєв. (Польща). Поляк, освіта 7 кл., біженець. Заарешт. 9 січня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 19 липня 1940 р. на 3 р. ВТТ. Амністований 25 вересня 1941 р. як польський громадянин. (ДАРО, 3047).

Прус Володимир Васильович, 1927 р. н., кол. Довганець Костопільського р-ну. Українець, рядовий в/ч 313. Прож. м. Москва, вул. Госпітальна, 3. Заарешт. 2 грудня 1949 р. Обвинувач. за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР. Засудж. ВТ військ Московського гарнізону 16 лютого 1950 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком військової прокуратури ПВО від 9 вересня 1991 р. (СБУ, 5343).

Прус Давид Савелійович, 1905 р. н., с. Підлипки Червоноармійського р-ну. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Підлипки Червоноармійського р-ну. Заарешт. 22 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 травня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПрикВО від 12 березня 1955 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 1179).

Прус Євдокія Мойсеївна, 1908 р. н., с. Вичівка Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Вичівка Висоцького р-ну. Заарешт. 13 лютого 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 19 липня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 12 грудня 1973 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3619).

Прус Іван Федорович, 1900 р. н., с. Вичівка Висоцького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Вичівка Висоцького р-ну. Заарешт. 21 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. на 5 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 серпня 1989 р. (ДАРО, 474).

Прус Михайло Григорович, 1909 р. н., с. Березини Червоноармійського р-ну. Українець, освіта 2 кл., рядовий 44 зсп 384 зсб. Прож. м. Камишлов Свердловської обл. (Росія). Заарешт. 12 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1944 р. на 7 р. ВТТ.

Ухвалою ВТ УралВО від 29 березня 1957 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3456).

Прус-Косинський Андрій Кіндратович, 1903 р. н., с. Людинь Висоцького р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Людинь Висоцького р-ну. Заарешт. 16 червня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 31 грудня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 8 червня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 травня 1993 р. (ДАРО, 5466).

Прусак Максим Герасимович, 1906 р. н., с. Золочівка Демидівського р-ну. Українець, рядовий 379 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 12 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4624).

Прусак Петро Дорофійович, 1914 р. н., с. Золочівка Демидівського р-ну. Українець, освіта початкова, рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікса Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 16 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 10 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 7 квітня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5603-5607).

Прусак Степан Дорофійович, 1908 р. н., с. Золочівка Демидівського р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 98 зсп 37 зсб. Прож. ст. Селікс. Пензенської обл. (Росія). Заарешт. 19 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 2 вересня 1944 р. на 5 р. ВТТ. Ухвалою СК ВС УРСР від 7 квітня 1970 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5603-5607).

Прушановський Генріх В'ячеславович, 1901 р. н., м. Варшава (Польща). Поляк, освіта неповна середня, без певних занять. Прож. м. Дубно, вул. Шевченка, 28. Заарешт. 10 квітня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 2 вересня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 7 жовтня 1940 р. (ДАРО, 2645).

Пруше В. А., м. Дубно Волинської губ. Чех, службовець відділу народного господарства. Прож. м. Дубно Волинської губ. Затриманий 26 липня 1919 р. Обвинувач. в антирадянській діяльності. (СБУ, 1693).

Прушинський Андрій Чеславович, 1890 р. н., с. Пустомити Рівненського п-ту. Поляк, закінчив Львівський лісотехнічний інститут, поміщик. Прож. с. Пустомити Рівненського п-ту. Заарешт. 23 вересня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-4 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 10 серпня 1989 р. (ДАРО, 451).

Птюшинський Іван Полікарпович, 1904 р. н., с. Зарів'я Корецького р-ну. Українець, освіта 1 кл., робітник Корецького промкомбінату. Прож. с. Зарів'я Корецького р-ну. Заарешт. 28 листопада 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 8 лютого 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 14 вересня 1949 р. у Сусловському відділенні Сіблагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 19 січня 1993 р. (СБУ, 11278).

Пугайко Надія Михайлівна, 1931 р. н., м. Рівне. Українка, освіта середня, член ВЛКСМ, студентка 1 курсу Рівненського вчительського інституту. Прож. с. Двірець Рівненського р-ну. Заарешт. 28 січня 1951 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ у Рівненській обл. від 11 липня 1951 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1945).

Пугайко Степан Васильович, 1923 р. н., с. Басів Кут Рівненського р-ну. Українець, робітник на ст. Здолбунів. Прож. с. Басів Кут Рівненського р-ну. Заарешт. 7 липня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. лінійним судом Ковельської залізниці 8 серпня 1950 р. на 7 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 6 вересня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 березня 1995 р. (СБУ, 15679).

Пугальська (Пухальська) Казимира Яківна, 1880 р. н., м. Ченстохова Петроковської губ. (Польща). Полька, домогосподарка. Прож. м. Рівне, Дубенське шосе, цегельний завод. Заарешт. 8 вересня 1920 р. Обвинувач. у видачі полякам співчуваючого більшовикам. Засудж. ОВ ВЧК при Реввійськраді 12 армії 14 вересня 1920 р. до розстрілу. Вирок виконано 14 вересня 1920 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (СБУ, 10147).

Пугач Антон Ксенофонтович, 1919 р. н., с. Кордишів Шумського р-ну Тернопільської обл. Українець, освіта 4 кл., червоноармієць 121 окремого дорожньо-експлуатаційного батальйону. Заарешт. 6 липня 1942 р. Обвинувач. за ст. 19-58-1б, 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ВТ 7 окремої армії 30 серпня – 12 вересня 1942 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою ВК ВС СРСР від 20 листопада 1942 р. ВМП замінено на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Помер 18 березня 1943 р. у ВТТ. Ухвалою ВТ ЛенВО від 26 травня 1988 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 828-833).

Пугач Арсентій Юхимович, 1929 р. н., с. Козлиничі Колківського р-ну Волинської обл. Українець, освіта початкова, селянин. Прож. с. Маюничі Рафалівського р-ну. Заарешт. 30 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 9 липня 1946 р. на 10 р. ВТТ. Звільн. 3 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 лютого 1993 р. (СБУ, 11776).

Пугач Никифор Львович, 1897 р. н., с. Міткевічі Мостовського р-ну Гродненської обл. (Білорусь). Білорус, освіта 3 кл., машиніст депо ст. Здолбунів. Прож. с. Загороща Здолбунівського р-ну. Заарешт. 28 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 5 серпня 1950 р. на заслання в Красноярський край. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 6 грудня 1989 р. (ДАРО, 902).

Пудлик Станіслав Йосипович, 1930 р. н., с. Тирява Сільна Саноцького п-ту. (Польща). Українець, селянин. Прож. с. Кураж Острозького р-ну. Заарешт. 25 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МДБ Рівненської обл. 24 липня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 14 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 березня 1993 р. (СБУ, 12211).

Пудло Панас Григорович, 1888 р. н., с. Дубина Кобеляцького р-ну Полтавської обл. Українець, селянин. Прож. с. Михайлівка Дубенського р-ну. Заарешт. 16 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС

Рівненської обл. 18 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу. Ухвалою ВК ВС СРСР від 27 грудня 1944 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 грудня 1992 р. (СБУ, 10817).

Пужило Микола Панасович, 1925 р. н., с. Великий Олексин Рівненського р-ну. Українець, освіта 7 кл., рядовий 118 зсп 32 зсб. Прож. м. Алма-Ата (Казахстан). Заарешт. 31 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4972).

Пузиревський Петро Михайлович, 14 червня 1901 р. н., м. Рівне. Українець, письменний, член ВКП(б), майор, начальник інженерної служби 15 сд. Прож. м. Миколаїв, вул. Нікольська, 52. Заарешт. 11 травня 1938 р. Обвинувач. за ст. 54-1б, 54-11 КК УРСР. Постановою особого відділу в/ч 5139 від 16 серпня 1939 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (ДАРО, 3478).

Пузнік Катерина Федорівна, 1927 р. н., с. Глушиця Сарненського р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Глушиця Сарненського р-ну. Заарешт. 2 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 31 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ військ НКВС УО від 14 грудня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ. Звільн. 14 травня 1956 р. Ухвалою СК ВС УРСР від 21 грудня 1967 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю обвинувачення, конфісковане майно або його вартість підлягали поверненню. (СБУ, 3309).

Пузнік Петро Адамович, 1901 р. н., с. Глушиця Сарненського р-ну. Українець, неписьменний, селянин. Прож. с. Глушиця Сарненського р-ну. Заарешт. 19 січня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 серпня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 19 січня 1953 р. Вдруге заарешт. 15 січня 1958 р. На той час мешкав у м. Сарни, зайнятий на різних роботах. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Ухвалою СК Рівненського облсуду від 28 березня 1958 р. справу припинено, направлено на примусове лікування у загальних психоневрологічних закладах. Ухвалою СК Рівненського облсуду від 16 березня 1959 р. примусове лікування відмінено, направлено у психоневрологічну лікарню для лікування на загальних підставах. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 12 листопада 1993 р. (СБУ, 14723, ДАРО, 3160).

Пукальчук Василь Власович, 1916 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну. Заарешт. 22 серпня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 21 жовтня 1944 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Постановою ПВР СРСР від 26 січня 1945 р. ВМП замінено на 20 р. каторжних робіт. Помер 1 лютого 1956 р. у Мінлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 вересня 1993 р. (СБУ, 14199).

Пукальчук Захар Власович, 1913 р. н., с. Підлужне Костопільського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Підлужне Костопільського р-ну.

Заарешт. 5 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. СК Сталінградського облсуду 21 грудня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Ухвалою СК ВС СРСР від 29 квітня 1942 р. вирок скасовано, справу направлено на нове розслідування зі стадії попереднього слідства. Зник у липні 1942 р. під час евакуації в Устьвимлаг. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 10 вересня 1964 р. справу припинено за терміном давності. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненської обл. від 25 квітня 1991 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 5320).

Пукальчук Степан Мартинович, 1927 р. н., с. Майків Гощанського р-ну. Українець, освіта 2 кл., вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 29 листопада 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 25 січня 1946 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 2 січня 1948 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 лютого 1993 р. (СБУ, 11630).

Пулик Микола Савович, 1924 р. н., с. Смордва Млинівського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Княгинине Демидівського р-ну. Заарешт. 25 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 грудня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 серпня 1992 р. (СБУ, 9978).

Пулко Марина Кіндратівна, 1922 р. н., с. Люхча Сарненського р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Люхча Сарненського р-ну. Заарешт. 3 квітня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 22 червня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 13 лютого 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 листопада 1992 р. (СБУ, 10647).

Пулькевич Марія Онуфріївна, 1918 р. н., с. Баболоки Демидівського р-ну. Українка, освіта 1 кл., селянка. Прож. с. Бокійма Демидівського р-ну. Заарешт. 24 листопада 1948 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 травня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 5004).

Пунда Марія Григорівна, 1919 р. н., с. Городниця Підволочиського р-ну Тернопільської обл. Українка, член УПА, перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 16 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 15 лютого 1945 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Померла 17 березня 1956 р. у Карлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 9 серпня 1993 р. (СБУ, 13721).

Пундор Дмитро Федорович, 1925 р. н., с. Тужанівці Миколаївського р-ну Львівської обл. Українець, рядовий 269 гсп 88 гсд. Заарешт. 8 лютого 1946 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-10 ч.2 КК РРФСР. Засудж. ВТ 88 гсд 26 квітня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 жовтня 1952 р. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 18 червня 1993 р. (СБУ, 13211).

Пупенко Параска Іллівна, 1920 р. н., с. Лютинськ Висоцького р-ну. Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Лютинськ Висоцького р-ну. Заарешт. 25 січня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 28 червня 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 4 березня 1992 р. (ДАРО, 4897).

Пупко Микола Климович, 1919 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українець, колгоспник. Прож. х. Лядо Зносицької сільради Сарненського р-ну. Заарешт. 4 квітня 1951 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 10 травня 1951 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 22 лютого 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 квітня 1993 р. (СБУ, 12425).

Пупко Олександр Данилович, 1910 р. н., м. Сарни Рівненської обл. Українець, малописьменний, селянин. Прож. м. Сарни Рівненської обл. Заарешт. 14 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Втік уночі 31 березня 1944 р. під час бомбардування. Постановою Сарненського РВ НКДБ від 1 квітня 1944 р. справу призупинено у зв'язку з розшуком обвинуваченого. Помер 7 червня 1951 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 30 грудня 1964 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. (СБУ, 2656).

Пупко Петро Пантелеймонович, 1890 р. н., м. Сарни Рівненського п-ту Волинської губ. Українець, письменний, помічник слюсаря на залізниці. Прож. м. Сарни Рівненської п-ту. Заарешт. 6 вересня 1920 р. Обвинувач. за антирадянську діяльність. Постановою ОВ при Реввійськраді 12 армії від 13 вересня 1920 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1703).

Пурсов Василь Іванович, 1907 р. н., с. Великі Цепцевичі Володимирецького р-ну. Росіянин, освіта 7 кл., головний бухгалтер Костопільського райфінвідділу. Прож. м. Костопіль, вул. Лісна, 5. Заарешт. 29 вересня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-3 з санкції ст. 54-2 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 17 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 19 липня 1945 р. у Сіблагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 13 травня 1992 р. (СБУ, 8891).

Путенко Ганна Іванівна, 1916 р. н., с. Казьмирівка Козинського р-ну. Українка, освіта 2 кл., селянка. Прож. с. Казьмирівка Козинського р-ну. Заарешт. 4 червня 1948 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УМДБ Ковельської залізниці від 19 липня 1948 р. справу припинено, з-під варти звільнено. (СБУ, 1192).

Путрич Йосиф Янович, 1907 р. н., с. Скороди Вілейського п-ту Віленської губ. (Литва). Поляк, освіта 7 кл., військовополонений. Прож. с. Сапожин Гощанського р-ну. Заарешт. 11 липня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Волинської обл. 7 жовтня 1940 р. на 7 р. ВТТ і 3 р. позбавлення. Постановою Рівненського облсуду від 29 березня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 65).

Пуха Юхим Іванович, 1891 р. н., с. Борове Зарічненського р-ну. Українець, селянин. Прож. х. Тараж Боровської сільради Зарічненського р-ну. Заарешт. 3 серпня 1950 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 6 вересня 1950 р. на 25 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 травня 1956 р. Реа-

біл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 червня 1993 р. (СБУ, 13064).

Пуц Денис Сергійович, 1903 р. н., с. Смордва Дубенського п-ту. Українець, малописьменний, селянин. Прож. с. Смордва Дубенського п-ту. Заарешт. 22 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 серпня 1989 р. (ДАРО, 500).

Пуц Марія Онуфріївна, 1925 р. н., с. Бокійма Демидівського р-ну. Українка, неписьменна, колгоспниця. Прож. с. Бокійма Демидівського р-ну. Заарешт. 28 жовтня 1949 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 10 лютого 1950 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 15 липня 1992 р. (ДАРО, 5070).

Пуцак Тимофій Онуфрійович, 1901 р. н., с. Війниця Демидівського р-ну. Українець, освіта середня, інспектор Демидівського райвно. Прож. с. Війниця Демидівського р-ну. Заарешт. 10 жовтня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 7 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 29 серпня 1945 р. у Сєввостлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 21 липня 1993 р. (СБУ, 13756).

Пучик Яків Євменович, 1910 р. н., с. Караєвичі Рівненського р-ну. Українець, освіта 3 кл., столяр 5 дільниці Ковельської залізниці. Прож. с. Караєвичі Рівненського р-ну. Заарешт. 20 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 26 жовтня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 19 червня 1946 р. у Воркутлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 25 лютого 1993 р. (СБУ, 11808).

Пушинська Марія Родіонівна, 1929 р. н., с. Жорнів Дубенського р-ну. Українка, продавець у магазині. Прож. с. Жорнів Дубенського р-ну. Заарешт. 31 січня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 29 квітня 1947 р. на 10 р. ВТТ з конфіскацією майна. Звільн. 26 липня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 28 вересня 1992 р. (СБУ, 9897).

Пушкарчук Степан Матвійович, 1925 р. н., с. Кривичі Рівненського р-ну. Українець, вояк УПА. Прож. с. Кривичі Рівненського р-ну. Заарешт. 22 лютого 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 12 травня 1944 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 грудня 1953 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 18 грудня 1992 р. (СБУ, 10747).

Пущ Сергій Якович, 1914 р. н., м. Червоноармійськ Рівненської обл. Українець, освіта 7 кл., перукар. Прож. м. Рівне. Заарешт. 14 квітня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 5 жовтня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 2112).

Пчелянський Василь Онисимович, 1921 р. н., с. Санжари Полтавської обл. Українець, член ВЛКСМ, вояк УПА, перебував на нелегальному становищі. Заарешт. 3 серпня 1944 р. Обвинувач. за за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ Київського гарнізону 15 січня 1945 р. на 15 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 13 березня 1945 р. з тюрми м. Рівне, переданий для оперативного використання в

міжобласну опергрупу НКВС УРСР. Реабіл. висновком військової прокуратури Західного регіону України від 28 травня 1996 р. (СБУ, 15925).

Пшевлоцький Аврам Степанович, 1925 р. н., с. Новомалин Острозького р-ну. Українець, освіта 4 кл., рядовий 358 зсп 19 зсб. Прож. ст. Татіщево Саратовської обл. (Росія). Заарешт. 10 травня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-1а, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 16 грудня 1944 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком військової прокуратури ПВО від 19 квітня 1994 р. (ДАРО, 3960).

Пшевлоцький Казимир Михайлович, 1914 р. н., с. Кунів Острозького р-ну. Поляк, закінчив 2-класну початкову школу, столяр Мізоцького цукрозаводу. Прож. м. Острог, вул. Татарська, 102. Заарешт. 28 березня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 18 грудня 1946 р. на 7 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 15 листопада 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3960).

Пшевозний Йосиф Францович, 1906 р. н., Мендзихудський п-т Познанського воєв. (Польща). Поляк, освіта 6 кл., перекладач-охоронець табору з відправлення робочої сили до Німеччини. Прож. м. Рівне, вул. Ободна, 11. Заарешт. 6 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКДБ у Рівненській обл. від 9 червня 1944 р. справу припинено, з-під варти звільн. 12 червня 1944 р. (ДАРО, 1943).

Пшедборський Берко Санвелович, 1918 р. н., м. Лодзь (Польща). Єврей, закінчив 6 кл. гімназії, робітник автобази будівництва НКВС. Прож. м. Рівне, вул. Широка, 2. Заарешт. 20 липня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 26 вересня 1940 р. на 3 р. ВТТ. Амністований 29 серпня 1941 р. як польський громадянин. (ДАРО, 3103).

Пшенична Єва Карпівна, 1925 р. н., с. Копитів Корецького р-ну. Українка, освіта 2 кл., зв'язкова ОУН, перебувала на нелегальному становищі. Заарешт. 5 травня 1949 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при МДБ СРСР 14 грудня 1949 р. на 10 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 17 лютого 1992 р. (ДАРО, 4787).

Пшенична Марія Марківна, 1922 р. н., с. Річечина Корецького р-ну. Українка, освіта початкова, селянка. Прож. с. Річечина Корецького р-ну. Заарешт. 24 лютого 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 16 травня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 2418).

Пшеничний Василь Леонтійович, 1900 р. н., с. Мокре Дубенського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Мокре Дубенського р-ну. Заарешт. 12 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПВО від 3 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 8 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 27 квітня 1992 р. (СБУ, 15130).

Пшеничний Віталій Несторович, 1928 р. н., с. Копитів Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Копитів Корецького р-ну. Заарешт. 24 квітня 1947 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 19 липня 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав. Звільн. 2 вересня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури

Рівненської обл. від 30 жовтня 1992 р. (СБУ, 10825).

Пшеничний Григорій Никанорович, 1906 р. н., с. Мокре Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Мокре Дубенського р-ну. Заарешт. 12 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 18 жовтня 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Ухвалою ВТ ПВО від 3 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. ВТТ і 3 р. позбавлення прав. Звільн. 8 березня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 24 грудня 1992 р. (СБУ, 15130).

Пшеничний Іван Андрійович, 1916 р. н., с. Копитів Корецького р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Копитів Корецького р-ну. Заарешт. 28 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 квітня 1942 р. на 10 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 21 грудня 1989 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 3809).

Пшеничний Іван Андрійович, 1921 р. н., с. Мокре Дубенського р-ну. Українець, освіта 3 кл., селянин. Прож. с. Мокре Дубенського р-ну. Заарешт. 12 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ Ковельської залізниці 25 січня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 10 березня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 22 червня 1992 р. (СБУ, 8938).

Пшеничний Максим Андрійович, 1909 р. н., с. Мокре Дубенського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Мокре Дубенського р-ну. Заарешт. 2 червня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Обвинувачувальний висновок затверджено 19 червня 1941 р. У зв'язку з початком німецько-радянської війни до суду не віддано, рішення у справі не прийнято. Загинув під час розстрілу в'язнів Дубенської тюрми 24-25 червня 1941 р. Постановою УКДБ при РМ УРСР у Рівненській обл. від 18 вересня 1957 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Постановою прокуратури Рівненської обл. від 23 лютого 1993 р. справу припинено за відсутністю складу злочину. (СБУ, 11713, т. 1-5).

Пшеничний Микола Васильович, 1907 р. н., с. Мокре Дубенського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Мокре Дубенського р-ну. Заарешт. 12 березня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС У Рівненській обл. від 19 березня 1945 р. справу припинено, направлено для фільтрації у спецтабір НКВС №240 у м. Сталіно. (ДАРО, 3193).

Пшеничний Терентій Степанович, 1898 р. н., с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Українець, освіта 2 кл., селянин. Прож. с. Здовбиця Здолбунівського р-ну. Заарешт. 4 квітня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 11 серпня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 19 вересня 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 5 квітня 1992 р. (СБУ, 9554).

Пшесліца Юлія Йосифівна, 1921 р. н., м. Мєхув Келецького воєв. (Польща). Полька, освіта 8 кл., санітарка госпіталю №2 м. Рівне. Прож. м. Рівне, вул. Пушкіна, 12. Заарешт. 17 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 25 грудня 1945 р. справу припинено. (ДАРО, 1293).

Пшетюк Степан Гнатович, 1920 р. н., с. Русино-Берестечко Демидівського р-ну. Українець, рядовий 47 зсп 8 зсб. Прож. табір Бершеть Молотовської обл. (Росія). Заарешт. 11 червня 1944 р. Обвинувач. за ст. 58-2, 58-11 КК РРФСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1945 р. на 5 р. ВТТ. Постановою президії Рівненського облсуду від 6 червня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за відсутністю складу злочину. (ДАРО, 4656-4659).

Пшибил Антон Петрович, 10 червня 1891 р. н., с. Ольштинський п-т Познанського воєв. (Польща). Поляк, закінчив Дортмундське гірниче училище, робітник Здолбунівського цемзаводу. Прож. м. Здолбунів, вул. Длуга, 48. Заарешт. 7 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 29 листопада 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 30 жовтня 1989 р. (ДАРО, 836).

Пшибило Франц Феліксович, 3 березня 1903 р. н., с. Добжехув Жушувського п-ту (Польща). Поляк, закінчив 4 кл. гімназії, 1 курс Краківської торгівельної школи, заступник начальника контори зв'язку. Прож. смт. Степань Рівненської обл. Заарешт. 10 травня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 18 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 серпня 1989 р. (ДАРО, 568а).

Пшигодський Станіслав Францишкович, 1910 р. н., с. Зелениця Коростенського р-ну Житомирської обл. Поляк, неписьменний, селянин. Прож. с. Житин Рівненського п-ту. Заарешт. 28 жовтня 1939 р. Обвинувач. за ст. 80, 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 26 червня 1940 р. справу припинено. (ДАРО, 2656).

Пшистав Карл Карлович, 1912 р. н., Вадовицький п-т (Польща). Поляк, освіта початкова, селянин. Прож. кол. Домбровка Демидівського р-ну. Заарешт. 23 червня 1940 р. Обвинувач. за ст. 80 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 27 вересня 1940 р. на 3 р. ВТТ. (ДАРО, 3036).

Пюрковський Владислав Вікентійович. 15 грудня 1880 р. н., м. Груєць Варшавської губ. (Польща). Поляк, закінчив Радомське 2-класне училище, головний кондуктор пасажирських поїздів ст. Здолбунів. Прож. м. Здолбунів, вул. Садова, 13, кв. 1. Заарешт. 18 вересня 1939 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Постановою УНКВС у Рівненській обл. від 19 березня 1940 р. справу припинено, з-під варти звільн. 21 березня 1940 р. (ДАРО, 2833).

Пянтковський Купріян Павлович, 1892 р. н., с. Антопіль Рівненського р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Антопіль Рівненського р-ну. Заарешт. 12 листопада 1946 р. Обвинувач. за ст. 20-54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 15 лютого 1947 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 7 квітня 1955 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 14 жовтня 1992 р. (СБУ, 10043).

П'ясецька Анастасія Сергіївна, 1926 р. н., с. Річки Корецького р-ну. Українка, селянка. Прож. с. Річки Корецького р-ну. Заарешт. 6 січня 1945 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 квітня 1945 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 17 листопада 1954 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 16 квітня 1993 р. (СБУ, 12296).

П'ясецька Євгенія Василівна, 1929 р. н., с. Річки Корецького р-ну.

Українка, неписьменна, селянка. Прож. с. Річки Корецького р-ну. Заарешт. 16 грудня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Постановою Корецького РВ НКВС від 13 вересня 1945 р. справу припинено, з-під варти звільн. 14 вересня 1945 р. (ДАРО, 1381).

П'ясецький Ананій Федорович, 1924 р. н., с. Княгинин Демидівського р-ну. Українець, освіта 6 кл., учень Рівненської автошколи. Прож. с. Старомильськ Здолбунівського р-ну. Заарешт. 20 червня 1946 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ військ МВС Рівненської обл. 17 вересня 1946 р. на 10 р. ВТТ і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 3 липня 1955 р. Постановою президії Рівненського облсуду від 16 травня 1990 р. вирок скасовано, справу припинено за недоведеністю складу злочину. (СБУ, 6522).

П'ясецький Іван Якович, 1927 р. н., с. Річки Корецького р-ну. Українець, селянин. Прож. с. Річки Корецького р-ну. Заарешт. 16 червня 1954 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР. Засудж. ВТ ПрикВО 17 листопада 1954 р. на 6 р. ВТТ і 2 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Звільн. 18 липня 1956 р. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 3 липня 1992 р. (СБУ, 9149).

П'ясецький Михайло Йосипович, 1905 р. н., м. Корець Рівненської обл. Поляк, малописьменний, чоботар. Прож. м. Корець, вул. Суміжна, 6. Заарешт. 21 березня 1940 р. Обвинувач. за ст. 54-13 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 25 жовтня 1940 р. на 8 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1989 р. (ДАРО, 368).

П'ясецький Феофан Лазарович, 1921 р. н., с. Княгинине Демидівського р-ну. Українець, освіта 6 кл., селянин. Прож. с. Княгинине Демидівського р-ну. Заарешт. 29 січня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. Рівненським облсудом 13-14 червня 1941 р. до ВМП – розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 22 червня 1941 р. у тюрмі №1 м. Рівне УНКВС у Рівненській обл. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 26 листопада 1991 р. (ДАРО, 3323, СБУ, 5811).

П'ясецький Яків Андрійович, 1889 р. н., с. Річки Корецького р-ну. Українець, самоук, селянин. Прож. с. Річки Корецького р-ну. Заарешт. 26 липня 1944 р. Обвинувач. за ст. 54-1а, 54-11 КК УРСР, ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. Засудж. ВТ військ НКВС Рівненської обл. 3 листопада 1944 р. на 20 р. каторжних робіт і 5 р. позбавлення прав з конфіскацією майна. Помер 15 квітня 1945 р. у Тайшетлагу. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 31 липня 1992 р. (СБУ, 9410).

П'ятенко Сергій Трохимович, 1922 р. н., с. Сторожів Корецького р-ну. Українець, освіта 4 кл., селянин. Прож. с. Сторожів Корецького р-ну. Заарешт. 24 квітня 1941 р. Обвинувач. за ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засудж. ОН при НКВС СРСР 22 квітня 1942 р. на 7 р. ВТТ. Реабіл. висновком прокуратури Рівненської обл. від 20 листопада 1989 р. (ДАРО, 1107).

АБРЕВІАТУРИ, СКОРОЧЕННЯ

ад – артилерійська дивізія

адп – артилерійська дивізія прориву

азсп – армійський запасний стрілецький полк

амп – артилерійсько-мінометний полк

АрВО – Архангельський військовий округ

Берлаг – Береговий ВТТ, Особлаг №5, діяв у структурі Дальстрою

БілВО – Білоруський військовий округ

БЛВО – Білорусько-Литовський військовий округ

БФ – Білоруський фронт

в/ч – військова частина

ВВ – внутрішні війська

ВК – Військова колегія

ВКР – відділ контррозвідки

ВМП – вища міра покарання

ВМФ – військово-морський флот

ВНК – Всеросійська надзвичайна комісія

воєв. – воєводство

вол. – волость

ВС – Верховний суд

ВТ – військовий трибунал

ВТТ – виправно-трудовий табір

гап – гаубично-артилерійський полк

гк – гвардійський корпус

гкк – гвардійський кавалерійський корпус

ГКО – Горьківський військовий округ

гм. – гміна

ГОГП – група охорони громадського порядку

ГРОВН – Група радянських окупаційних військ в Німеччині

гсд – гвардійська стрілецька дивізія

гсп – гвардійський стрілецький полк

губ. – губернія

ГУЛаг – Головне управління таборів (лагерєй) і місць ув'язнення НКВС-МВС СРСР

ГУШосДор – Головне управління шосейних доріг НКВС-МВС СРСР

д. - дєрєвня

ДалВО – Далекосхідний військовий округ

ДАРО – Державний архів Рівненської області

ДонВО – Донський військовий округ

ДПУ – Державне політичне управління

ДТВ – дорожньо-транспортний відділ

Дубравлаг – Дубравний ВТТ, Особлаг №3 (кодова назва «Установа ЖХ-385», селище Явас Зубово-Полянського р-ну Мордовської АРСР), створений на основі Темлагу (Темниківського ВТТ)

ЄХБ – Євангельські християни-баптисти

ЗабВО – Забайкальський військовий округ

зав. – завідувач

ЗакВО – Закавказький військовий округ

зам. – замісник

зап – зенітно-артилерійський полк

заст. – заступник

звільн. – звільнений (-а)

зкб – запасна кавалерійська бригада

зкп – запасний кавалерійський полк

зсб – запасна стрілецька бригада

ЗСВО – Західносибірський військовий округ

зсд – запасна стрілецька дивізія

зсп – запасний стрілецький полк

ЗФ – Західний фронт

ім. – імені

Інтлаг – Інтинський ВТТ (м. Інта Комі АРСР)

кад – кулеметно-артилерійська дивізія

Карлаг – Карагандинський ВТТ (Карагандинська обл. Казахської РСР)

КВ – конвойні війська

КВО – Київський військовий округ

кд – кавалерійська дивізія

КДБ – Комітет державної безпеки

КК – кримінальний кодекс

кк – кавалерійський корпус

кл. – клас

КОВО – Київський особливий військовий округ

кол. – колонія

кп – кавалерійський полк

к-п – колгосп

КПУ – камера попереднього ув'язнення

лаб – легко-артилерійська бригада

лап – легко-артилерійський полк

ЛВО – Львівський військовий округ

ЛенВО – Ленінградський військовий округ

лісгосп – лісове господарство

ліспромгосп – лісове промислове господарство

ЛФ – Ленінградський фронт

м. – місто

МВ – міський відділ

МВО – Московський військовий округ

МВС – Міністерство внутрішніх справ

МДБ – Міністерство державної безпеки

Мінлаг – Мінеральний ВТТ, Особлаг №1 (кодова назва «Установа ЖЧ-388», м. Інта Комі АРСР), створений на основі Інтинського ВТТ

міс. – місяць

мк – механізований корпус

наркомзаг – народний комісаріат заготівель

нач. – начальник

НКВС – Народний комісаріат внутрішніх справ

НКДБ – Народний комісаріат державної безпеки

Норильлаг – Норильський ВТТ (м. Норильськ Красноярського краю РРФСР)

обл. – область

облвиконком – обласний виконавчий комітет

облсуд – обласний суд

ОВ – особий відділ

ОВО – Одеський військовий округ

ОрлоВО – Орловський військовий округ

Озерлаг – Озерний ВТТ, Особлаг №7 (між м. Тайшет і м. Братськ Іркутської обл. РРФСР)

ОН – Особа нарада

оперсектор – оперативний сектор

осб – окрема стрілецька бригада

особлаги – система особливих таборів ГУЛагу, що існувала в 1948-1953 рр. (№1 – Мінеральний, №2 – Горний, №3 – Дубравний, №4 – Степний, №5 – Береговий, №6 – Річний, №7 – Озерний, №8 – Піщаний, №9 – Луговий, №10 – Камишовий, №11 – Дальній, №12 – Водороздільний)

ОЧГ – оперативно-чекістська група

ПВ – повітовий відділ

ПВО – Північний військовий округ

ПВР – Президія Верховної Ради

педучилище – педагогічне училище

ПЗФ – Південно-Західний фронт

ПКВО – Північно-Кавказький військовий округ

ПКФ – Північно-Кавказький фронт

пом. – помічник

ПрибВО – Прибалтійський військовий округ

ПриВО – Приволзький військовий округ

ПрикВО – Прикарпатський військовий округ

ПримВО – Приморський військовий округ

п-т – повіт

ПУВО – Південно-Уральський військовий округ

ПФ – Прибалтійський фронт

ПФТ – перевірочно-фільтраційний табір

р. н. – рік народження

райвиконком – районний виконавчий комітет

РВ – районний відділ

РВА – Радянська військова адміністрація

РГК – резерв головного командування

Рєчлаг – Річний ВТТ, Особлаг №6 (м. Воркута Комі АРСР)

РМ – Рада Міністрів

р-н – район

с. – село

САВО – Середньо-Азіатський військовий округ

СБУ – Служба безпеки України

СВО – Сталінградський військовий округ

сд – стрілецька дивізія

Сєввостлаг – Північно-Східний ВТТ (підрозділ Дальстрою, Колима, адміністрація знаходилась у селищі Усть-Срєднєкан, згодом – у селищі Нагаєво та м. Магадан)

Сєвжєлдорлаг – Північний залізничний ВТТ (станція Котлас, селища Княж-Погост і Залізничне Комі АРСР)

СибВО – Сибірський військовий округ

Сиблаг – Сибірський ВТТ (система тюрем, таборів, спецпоселень у Західному Сибіру РРФСР)

сільрада – сільська рада

СК – Судова колегія в кримінальних справах

ск – стрілецький корпус

«Смерш» – смерть шпигунам

смт. – селище міського типу

сп – стрілецький полк

СРСР – Союз Радянських Соціалістичних Республік

ССТ – сільське споживче товариство

ст. – стаття

Степлаг – Степовий ВТТ, Особлаг №4 (Карагандинська обл. Казахської РСР), створений на основі Джезказганського ВТТ

СШ – середня школа

ТаВО – Таврійський військовий округ

Тайшетлаг – Тайшетський ВТТ (м. Тайшет Іркутської обл. РРФСР), слугував для утримання засуджених до каторжних робіт, створений на основі Южлагу (Південний залізничний ВТТ), перетворений у Братський ВТТ

ТВ – транспортний відділ

Теньлаг – Теньківський ВТТ (селище Усть-Омчуг Магаданської обл. РРФСР), діяв у структурі Дальстрою

ТК – Транспортна колегія

ТуркВО – Туркестанський військовий округ

ТФ – Тихоокеанський флот

УАПЦ – Українська автокефальна православна церква

УкрВО – Український військовий округ

Унжлаг – Унженський ВТТ (Нижньогородська і Костромська обл. РРФСР)

УНКВС – управління Народного комісаріату внутрішніх справ

УО – Український округ

УралВО – Уральський військовий округ

УРСР – Українська Радянська Соціалістична Республіка

Усольлаг – Усольський ВТТ (м. Солікамськ Молотовської обл. РРФСР)

Устьвимлаг – Усть-Вимський ВТТ (селище Вожаєль Комі АРСР)

УФ – Український фронт

ФЗН – фабрично-заводське навчання

фінагент – фінансовий агент

х. – хутір

ХВО – Харківський військовий округ

ЦК з перегляду справ – Центральна комісія з перегляду кримінальних справ на осіб, засуджений за контрреволюційні злочини, які утримуються в таборах, колоніях і тюрмах МВС СРСР і знаходяться у засланні на спецпоселенні

цукрозавод – цукровий завод

ЧА – Червона армія

ЧВО – чекістсько-військова операція

ЧФ – Чорноморський флот

Южлаг – Південний залізничний ВТТ (Іркутська обл. РРФСР, Бурято-Монгольська АРСР), перетворений у Братський ВТТ

ПЕРЕЛІК НАСЕЛЕНИХ ПУНКТІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ[1]

Березнівський район

Міста: Березне (*включено:* Теклівка, Сільце).

Смт: Соснове (*колишня:* Людвипіль).

Села: Адамівка, Антонівка, Балашівка, Бистричі, Білка, Більчаки, Богуші, Бронне, Ведмедівка, Велика Купля, Велике Поле, Великі Селища, Вілля, Вільхівка, Вітковичі, Глибочок, Голубне, Городище (*включено:* Лізяне), Грушівка (*колишня:* Зульня), Грушівська Гута, Губків (*включено:* Левачі), Друхів, Замостище, Зірне (*колишня:* Зурне), Іванівка, Кам'янка, Карачун, Князівка (*колишня:* Князь-Село), Колодязне (*колишня:* Вулька Холопська), Кургани, Лінчин, Малинськ, Малушка, Маринин, Михалин, Моквин (*певний час:* Першотравневе), Мочулянка, Новий Моквин, Озірці, Орлівка, Підгало, Поліське (*колишня:* Погорілівка), Поляни, Прислуч (*колишня:* Холопи), Сівки, Совпа, Тишиця, Хмелівка, Хотин (*колишня:* Хотинь), Яблунне, Ялинівка, Яринівка, Яцьковичі.

Перестали існувати: села Липники, Майдан, Мала Купля, Стара Гута, Хвоянка.

Володимирецький район

Міста: Кузнецовськ (*колишня:* Вараш).

Смт: Володимирець, Рафалівка.

Села: Антонівка, Бабка, Балаховичі, Березина (*колишня:* Вілька), Берестівка (*колишня:* Луписуки), Бишляк, Біле, Більська Воля, Великий Жолудськ, Великі Телковичі, Великі Цепцевичі, Велихів, Веретено, Воронки, Городець, Городок, Діброва, Довговоля, Дубівка, Жовкині, Журавлине, Заболоття (*включено:* Полонне), Зелене (*колишня:* Андруга), Зелениця, Іванчі, Каноничі, Кідри, Кошмаки, Красносілля (*колишня:* Печінки), Кримне, Кругле, Липне, Лозки, Луко, Любахи, Малий Жолудськ, Малі Телковичі, Маюничі, Мостище, Мульчиці, Нетреба, Новаки, Новосілки, Озеро, Озерці, Острів, Острівці, Полиці, Половлі, Радижеве, Ромейки, Рудка, Сварині, Собіщиці, Сопачів, Сошники, Стара Рафалівка, Степангород (*колишня:* Дубуя), Суховоля, Уріччя, Хиночі, Чаква, Чудля, Чучеве, Щоків.

[1] У переліку наведені населені пункти Рівненської області, включені до державно-адміністративного реєстру на час підготовки книги, та їх сучасні назви. Колишня назва того чи іншого населеного пункту подана в дужках після його сучасної назви зі словом *колишня.* Якщо той чи інший населений пункт був перейменований, а згодом йому повернута первісна назва, то назва перейменування подана в дужках після його назви зі словом *певний час.* У разі зняття того чи іншого населеного пункту з державно-адміністративного реєстру з включенням його території до складу іншого населеного пункту, назва знятого з реєстру населеного пункту подана в дужках після назви населеного пункту, до якого віднесена його територія, зі словом *включено.* Села, які на сьогодні зникли, наводяться наприкінці переліку населених пунктів кожного району під гаслом *перестали існувати.* До переліку внесені зміни та уточнення у порівнянні з переліком, вміщеним у третій книзі «Реабілітовані історією. Рівненська область».

Гощанський район

Смт: Гоща.

Села: Андрусіїв, Бабин, Башине, Бочаниця, Бугрин, Витків, Вільгір, Вовкошів, Воронів, Воскодави, Глибочок, Горбаків, Горбів, Діброва, Дмитрівка, Дорогобуж, Дроздів, Дружне (*колишня:* Підліски), Дуліби, Жаврів, Жалянка, Зарічне (*колишня:* Пруски), Іллін, Колесники, Красносілля, Кринички, Курозвани, Липки, Люцинів (*колишня:* Антоніїв), Майків, Малинівка (*колишня:* Коростятин), Малятин, Матіївка, Микулин, Мичів, Мнишин, Мощони, М'ятин, Новоставці, Олексіївка (*колишня:* Карлов), Пашуки, Підліски, Подоляни, Полівці, Посягва, Пустомити, Річиця, Русивель (*певний час:* Сінне), Рясники, Садове (*колишня:* Сінне), Сергіївка, Симонів, Синів, Терентіїв, Томахів, Тучин, Угільці, Федорівка (*колишня:* Тудорів), Франівка, Чудниця, Шкарів, Ючин, Ясне (*колишня:* Михайлівка).

Перестали існувати: Антонівка, Дерманка, Малі Селища, Цицелівка.

Демидівський район

Смт: Демидівка.

Села: Берестечко, Більче, Боремель, Вербень, Вичавки, Вишневе (*колишня:* Свищів), Вовковиї, Глибока Долина, Дубляни, Золочівка, Ільпибоки, Калинівка, Княгинине, Копань, Лисин, Лішня, Лопавше, Малеве, Набережне (*колишня:* Новосілки), Ниви-Золочівські, Новий Тік, Охматків, Пашева, Перекалі, Рогізне, Рудка, Смиків, Товпижин, Хрінники, Шибин.

Перестали існувати: Медушів.

Дубенський район

Міста: Дубно (*включено:* Волиця, Страклів Другий, Страклів Перший).

Смт: Смига.

Села: Берег, Білоберіжжя, Білогородка, Бірки, Бондарі, Бортниця, Боцянівка, Будераж, Буща, Варковичі, Великі Загірці, Великі Сади, Верба, Гірники, Голуби, Грядки, Дитиничі, Довге Поле, Дубовиця, Дубрівка, Дядьковичі, Жорнів, Забірки, Залужжя, Замчисько, Заруддя, Збитин, Здовбиця, Зелене, Зелений Гай (*колишня:* Хомут), Злинець, Іваниничі, Іваннє, Кам'яна Верба, Кам'яниця, Квітневе (*колишня:* Конюшки), Клинці (*колишня:* Волиця Збитинська), Кліпець, Кліщиха, Клюки, Княгинин, Комарівка, Копани, Костянець, Кривуха, Крилів, Лебедянка, Липа, Листвин, Майдан, Малі Загірці, Малі Сади (*включено:* Олександрівка), Мартинівка (*колишня:* Марцелін), Маяки, Микитичі, Мильча, Миньківці, Мирогоща Друга, Мирогоща Перша, Мокре, Молодаво Друге, Молодаво Перше, Молодаво Третє, Молодіжне, Нагірне (*колишня:* Ульбарів), Нагоряни, Нараїв, Нова Миколаївка, Нова Носовиця, Озеряни, Олибів, Онишківці, Острів, Панталія, Переросля, Пирятин, Підлужжя, Плоска, Повча, Привільне (*колишня:* Погорільці), Придорожне, Птича, Рачин, Рідкодуби, Сапанівчик, Сатиїв, Семидуби, Соснівка (*колишня:* Обгів), Софіївка Друга, Софіївка Перша, Стара Миколаївка, Стара Носовиця, Стовпець, Студянка, Судобичі, Тараканів, Травневе, Тростянець, Тур'я, Турковичі, Черешнівка, Шепетин, Ясенівка.

Дубровицький район

Міста: Дубровиця.

Села: Бережки, Бережниця, Берестя, Білаші, Біле, Бродець, Будимля, Великий Черемель, Великі Озера (*колишня:* Озери), Велюнь, Вербівка (*колишня:* Річиця), Висоцьк, Городище, Грані, Грицьки, Жадень, Загребля, Залішани, Залужжя, Заслуччя, Зелень, Золоте, Колки, Кривиця, Крупове, Кураш, Лісове (*колишня:* Замороченнє), Літвиця, Лугове (*колишня:* Біла), Людинь, Лютинськ, Миляч, Мочулище, Нивецьк, Озерськ, Орв'яниця, Осова, Партизанське (*колишня:* Пузня), Переброди, Підлісне (*колишня:* Рудня), Порубка, Працюки, Різки, Рудня, Сварицевичі, Селець, Смородськ, Соломіївка, Трипутня, Тумень, Удрицьк, Узлісся, Хилін, Хочин, Червоне (*колишня:* Острівці), Шахи, Ясинець, Яцулі (*певний час:* Вільне).

Перестали існувати: Сохи.

Зарічненський район

Смт: Зарічне (*включено:* Калець, Парська).

Села: Бір, Борове (*колишня:* Борова), Бродниця, Бутове, Вичівка, Вовчиці, Голубне (*колишня:* Осова), Гориничі, Дібрівськ, Дідівка, Дубчиці, Ждань, Задовже, Заозер'я, Зелена Діброва (*колишня:* Канава), Іванчиці, Комори, Коник, Котира (*включено:* Радовель), Кутин, Кутинок, Кухітська Воля, Кухче, Лисичин, Локниця, Любинь, Млин, Млинок, Морочне, Мутвиця, Неньковичі, Ниговищі, Нобель (*включено:* Нивки), Новорічиця (*колишня:* Вулька Річицька), Новосілля (*колишня:* Левінча), Олександрове, Омит, Острівськ, Перекалля, Привітівка, Прикладники, Радове, Річиця, Річки, Сенчиці, Серники, Соломир, Тиховиж, Храпин, Чернин.

Здолбунівський район

Міста: Здолбунів.

Смт: Мізоч.

Села: Білашів, Богдашів, Борщівка Друга, Борщівка Перша, Будераж, Буща, В'юнівщина, Гільча Друга, Гільча Перша, Глинськ, Дермань Друга (*певний час:* Устенське Друге), Дермань Перша (*певний час:* Устенське Перше), Загора, Загребля, Залібівка, Залісся, Замлинок, Здовбиця, Зелений Дуб, Івачків, Ільпінь, Йосипівка, Клопіт, Копиткове, Коршів, Кошатів, Кунин, Лідаво, Мала Мощаниця, Мар'янівка, Миротин, Мізочок, Мости, Нова Мощаниця, Новий Світ, Новомильськ, Новосілки (*включено:* Троян), Озерко, Орестів, Півче, Підгайне (*колишня:* Салтанівка), Підцурків, П'ятигори, Святе, Спасів, Стара Мощаниця, Стеблівка (*колишня:* Стубло), Степанівка, Ступно, Суйми, Уїздці, Урвенна, Цурків.

Перестали існувати: Гурби.

Корецький район

Міста: Корець.

Села: Березівка (*колишня:* Мала Харуча), Богданівка, Бокшин, Бранів, Бриків, Велика Клецька, Великі Межирічі, Весняне (*колишня:* Кобильня), Ганнівка, Гвіздів, Головниця, Голичівка, Городище, Даничів, Дерманка, Дивень, Жадківка, Жорнівка, Забара, Залізниця, Застав'я, Іванівка (*колишня:* Янівка), Калинівка (*колишня:* Бабин), Козак, Коловерти, Колодіївка (*колишня:* Велика Харуча), Копитів, Користь, Крилів, Мала Клецька, Мала Совпа, Морозівка, Невірків, Новий Корець, Новини, Річечина, Річки, Самостріли, Сапожин, Світанок (*колишня:* Блудів), Старий Корець, Стовпин, Сторожів, Топча, Устя, Франкопіль, Харалуг, Черниця, Щекичин.

Перестали існувати: Юзефівка.

Костопільський район

Міста: Костопіль (*включено:* Дерев'яне, Перемінка, Хмизопіль).

Села: Базальтове (*колишня:* Янова Долина), Берестовець, Бичаль (*колишня:* Бечаль), Борщівка, Брюшків (*колишня:* Рудня Брюшківська), Велика Любаша, Великий Мидськ, Великий Стидин, Вигін, Волиця (*колишня:* Вулька), Ганнівка (*колишня:* Анілівка), Глажева (*колишня:* Глажова), Головин, Гута, Данчиміст, Деражне, Дюксин, Жалин, Жильжа, Збуж, Звіздівка (*колишня:* Звіздже), Злазне, Золотолин, Іваничі (*колишня:* Янкевичі), Кам'яна Гора (*колишня:* Каменуха), Комарівка, Корчин, Корчів'я, Космачів, Ледне, Лісопіль (*колишня:* Лисуха), Майдан, Мала Любаша, Малий Мидськ, Малий Стидин, Мар'янівка, Маща (*включено:* Стара Любомирка), Мирне (*колишня:* Печалівка), Моквин, Моквинські Хутори, Новий Берестовець, Олександрівка, Осова, Пеньків, Перелисянка, Перетоки, Підлужне, Пісків, Постійне, Рокитне, Рудня, Садки (*колишня:* Кургани), Соломка, Ставок, Суськ, Тихе, Тростянець, Трубиці, Чудви, Яполоть, Яснобір.

Перестали існувати: Гутвин, Пендики, Пеньки, Хабне, Юзефівка, Яменець.

Млинівський район

Смт: Млинів (*включено:* Слобода).

Села: Аршичин, Баболоки, Бакорин, Береги, Богушівка, Бокійма, Борбин, Боремець, Брищі, Буди, Велика Городниця, Велике, Війниця, Владиславівка (*включено:* Олександрівка), Вовничі, Гнатівка, Головчиці, Гончариха, Добрятин, Довгошиї, Долина, Заболотинці (*колишня:* Кнерути), Заболоття, Завалля, Загатинці (*колишня:* Великі Рикані, Малі Рикані), Залав'я, Зборів, Зоряне (*колишня:* Княгинин), Іванівка, Іванківці, Клин, Коблин, Козирщина, Кораблище, Косареве, Красне, Лихачівка, Лукарівка, Малин, Малі Дорогостаї, Мальоване, Мантин, Маслянка, Миколаївка, Московщина, Мошків, Мятин (*колишня:* М'ятин), Надчиці, Нове (*колишня:* Підгайці), Новина-Добрятинська (*колишня:* Марушин), Новини, Новоселівка (*колишня:* Божкевичі), Новосілки (*колишня:* Кнерути, Заболотенці), Новоукраїнка (*колишня:* Лядухівка), Озліїв, Остріїв, Острожець, Певжа, Пекалів, Перевередів, Перемилівка, Підбрусинь (*колишня:* Миколаївка;

включено: Остапець), Підгай, Підлісці, Підлозці, Пітушків, Посників, Привітне (*колишня:* Корито), Пугачівка, П'яннє (*певний час:* Радянське), Радів, Річище, Рогізне (*включено:* Копань), Рудливе, Свищів, Смордва, Ставище, Ставрів, Стоморги, Терешів, Топілля, Торговиця, Травневе (*колишня:* Зади), Тушебин, Ужинець, Уїздці, Улянівка, Хорупань, Чекно (*певний час:* Межиріччя), Яблунівка (*колишня:* Едвардівка), Яловичі, Ярославичі.

Перестали існувати: Березина Вовницька, Каролінка, Мечиславівка, Софіївка.

Острозький район

Міста: Острог.

Села: Бадівка, Батьківці, Білашів, Болотківці, Бродів, Бродівське (*колишня:* Бродівські Хутори), Бубнівка, Бухарів (*включено:* Підсимонів), Вельбівно (*колишня:* Вільбівне), Верхів, Вишеньки, Вілія, Волосківці, Гай, Грем'яче, Грозів, Данилівка, Дерев'янче, Дубини, Завидів, Завизів (*колишня:* Завозів), Ілляшівка, Країв, Кураж, Кургани, Кутянка (*колишня:* Ляхів; *включено:* Хинівка), Лебеді, Лючин, Межиріч (*включено:* Стійло), Милятин (*включено:* Баранівка, Заруддя, Мар'янівка, Морозиха), Михайлівка, Михалківці, Могиляни, Мощаниця, Новомалин, Новородчиці, Оженин, Плоске, Посива, Почапки, Прикордонне, Радужне (*колишня:* Попівці), Розваж, Садки, Сіянці, Слобідка, Стадники, Теремне, Тесів, Точевики (*включено:* Галівка), Українка (*колишня:* Коростова), Хорів, Хрінів, Черняхів, Шлях.

Радивилівський район

Міста: Радивилів (*певний час:* Червоноармійськ).

Села: Адамівка, Балки, Баранне, Батьків, Башарівка, Безодня, Березини, Білогорівка (*колишня:* Казьмирівка), Боратин, Бригадирівка (*колишня:* Малі Жабокрики), Бугаївка, Веселе, Гаї-Лев'ятинські, Гай, Гайки, Гайки-Ситенські, Гнильче, Гонораткa, Гранівка, Гусари, Добривода, Довгалівка (*колишня:* Великі Жабокрики), Дружба (*колишня:* Дранча), Дубини, Жовтневе (*колишня:* Мала Пляшева), Заміщина, Зарічне (*колишня:* Старики), Засув, Іванівка (*колишня:* Янівка), Іващуки, Казмірі, Карпилівка, Козин, Копані, Коритне, Коти, Круки, Крупець, Курсики, Лев'ятин, Малі Гайки, Митниця, Михайлівка, Немирівка, Нова Митниця, Новоукраїнське (*колишня:* Дранча Руська), Опарипси, Острів, Пасіки, Перенятин, Підвисоке, Підзамче, Підлипки, Пляшева, Пляшівка, Полуничне, Приски, Пустоіванне, Радихівщина, Рідків, Рудня (*колишня:* Рудня-Почаївська), Савчуки, Середнє, Сестрятин, Ситне, Солонів, Срібне, Станіслави, Старики, Стоянівка, Табачуки, Теслугів, Хотин.

Перестали існувати: Тарнавка, Чорна Лоза.

Рівненський район

Міста: Рівне (*включено:* Басів Кут, Видумка, Золотіїв, Новий Двір, Тинне, Тютьковичі).

Смт: Квасилів, Клевань, Оржів.

Села: Антопіль, Бармаки, Біла Криниця, Білів, Білівські Хутори, Боянівка, Бронники, Велика Омеляна (*включено:* Мала Омеляна), Великий Житин, Великий Олексин, Великий Шпаків, Вересневе, Верхівськ, Волошки (*включено:* Коптовичі), Глинки, Голишів, Гориньград Другий, Гориньград Перший, Городище, Городок (*включено:* Бегень), Грабів, Грушвиця Друга (*включено:* Омелянщина), Грушвиця Перша, Гуменники, Дворовичі, Дерев'яне, Диків, Дібрівка, Дуби, Дядьковичі, Жобрин (*включено:* Круги), Забороль, Загороща, Заріцьк, Застав'я, Зозів, Зоря (*колишня:* Сморжівські хутори; *включено:* Костянтинів), Іваничі (*колишня:* Яневичі), Іскра (*колишня:* Новосілки), Караєвичі, Карпилівка, Козлин, Колоденка, Корнин, Котів, Кривичі, Кругле, Кустин, Макотерти, Малий Житин, Малий Олексин, Малий Шпаків, Мартинівка, Метків, Милостів, Михайлівка, Мочулки, Нова Любомирка, Нова Українка (*колишня:* Осада Краховецька), Новостав, Новостав-Дальній, Обарів, Олександрія, Олишва, Переділи, Пересопниця, Підгірці, Плоска, Понебель, Порозове, Пухова, Радиславка, Радухівка, Ремель, Решуцьк, Рисв'янка, Рогачів, Рубче, Руда-Красна, Свяття, Сергіївка, Сморжів, Ставки, Старожуків, Сухівці, Тайкури, Три Копці, Углище, Ходоси, Хотин (*колишня:* Хотинь; *включено:* Савичі), Шостаків, Шпанів, Шубків, Ясиниичі.

Перестали існувати: Майдан Козлинський, Мар'янівка, Стара Любомирка.

Рокитнівський район

Смт: Рокитне, Томашгород (*колишня:* Сехи).

Села: Березове, Біловіж, Більськ, Блажове, Борове, Буда, Будки-Кам'янські, Будки-Сновидовицькі, Вежиця, Глинне (*включено:* Настахівське), Грабунь, Дерть, Дроздинь, Дубно, Єльне, Заболоття, Залав'я, Кам'яне (*колишня:* Войткевичі), Карпилівка, Кисоричі, Купель, Лісове, Масевичі, Мушні, Нетреба, Обсіч, Олександрівка, Осницьк, Остки, Переходичі, Познань, Рокитне, Сновидовичі, Старе Село, Старики, Хміль.

Сарненський район

Міста: Сарни (*включено:* Доротичі, Сарни).

Смт: Клесів, Степань (*включено:* Погулянка).

Села: Білятичі, Бутейки, Велике Вербче, Вири, Вирка, Висове, Волоша, Глушицьке, Глушиця, Гранітне, Грушівка, Гута-Перейма, Двірець, Довге, Дубки, Дубняки, Зарів'я, Зносичі, Іванівка, Калинівка (*колишня:* Коленія), Кам'яне-Случанське (*колишня:* Камінне), Карасин, Карпилівка, Катеринівка, Копище, Корост, Костянтинівка, Кричильськ, Кузьмівка (*колишня:* Казьмирівка), Любиковичі, Люхча, Мале Вербче, Мар'янівка, Мельниця, Немовичі, Обірки, Одринки, Олексіївка (*колишня:* Гальбін), Орлівка, Підгірник, Поляна, Пугач, Ремчиці (*включено:* Маслопуща), Рудня-Карпилівська, Селище (*колишня:* Рудня), Страшеве, Стрільськ, Тинне, Тріскині, Труди, Тутовичі, Убереж, Угли, Федорівка, Цепцевичі, Чабель, Чемерне, Чудель, Яблунька, Яринівка, Ясногірка (*колишня:* Слободка).

Перестали існувати: Каменка.

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК

А
Абаза Іван 130
Абакумов Віктор 219, 220
Абраменко Олександр 162
Авраменко 64
Азеф Євно 188
Алєксандров Є. 261
Алмазов Олекса 10
Алчевська Христина 26, 34, 52, 124
Амменде Евальд 202
Андрєєв 237
Андрієвський Опанас 140
Андрійчук І. («Богун») 227, 284, 289
Андріїшин Роман 210, 212
Андріїшина 218
Андріяшенко (Андріяшов) 77, 90, 100
Андрошулік Марія 224
Андрухов Зот 11
Андрухов Петро 11
Анісенко Н. 260
Аніськов Василь 277
Антонов 246
Антонович Дмитро 203
Антончук Сергій 246
Арістов В. 261
Артем'єв 216
Архипенко Євген 8, 163

Б
Бабенко 200
Бабій 195
Бабіченко Василь 133
Багринівська Парасковія 168
Багринівський Микола 9, 153, 156, 165, 168, 172, 182
Багровнікова З. 261
Бажан Олег 219, 223, 224, 226, 228
Базилевич О. 198, 199
Бандера Василь 211, 213
Бандера Олександр 211, 213
Бандера Степан 211
Баранівський О. 116
Барвінський Олександр 186, 187
Бахов 208
Бачинський Борис 183, 184
Бачинський Володимир (Василь) 172, 184, 185, 187
Бачинський Євген 183
Бачинський Лев 13, 185
Бачинський Леонід 154, 183, 184, 192
Бачинський Михайло 13-15
Бачинський Сергій 8, 13-15, 17, 152, 154, 161, 162, 175, 176, 193
Бебель, поміщик 23
Бедро Іван 29
Безручко Марко 124
Бекетов 54
Бем-Ермолі Едуард фон 195, 197
«Береза» 251
Березовський 250
Берзін Едуард 200
Берія Лаврентій 219
Бєлінський Михайло 114, 116
Бєлозор Юліан 40
Бєляєв 216
«Бистрий» 251
Бичковська 216
Біднов Василь 154, 156
Білецький Борис 208, 215
Білецький Євген 9
Блінов Афанасій 220, 221
Блощаневич (Плащаневич) Микола 87, 115
Бобинський 161
Бобрик Іван («Медвідь») 267
Богун (Орішенкова) Тетяна І. 27, 128, 133, 134
Богун Грицько 128, 132, 134
Богун Іван О. 12, 44, 47, 60, 63, 128, 132, 134
Богун Іван, полковник 25, 63, 130
Богун Лукія 128, 132, 134
Богун Михайло 124
Богун Настя 128, 130, 132, 134
Богун Оникій 8, 10-12, 22, 24, 25, 29-31, 39, 50, 53, 54, 58, 60, 64, 67, 69, 74, 75, 79, 80, 83, 90, 92-94, 99, 102, 103, 106, 113, 115, 116, 119-127, 134
Богун Тетяна Т. 22, 128, 133, 134
Богун Тимофій 22
Богуславська (Медведська) Маргарита 20, 21
Богуславський Євген 8, 17–21, 194, 218
Богуславський Станіслав 165, 166, 175

Бодушка 28
Божко Юхим 80
Бойко 154
Болбачан Петро 46-48, 50-57, 60-63, 65-67, 69
Болетов 32
Болотнюк Василь («Вишня») 279
Бондар Василь 176
Бондар Данило 176
Бондар Олександр 100, 101
Бондарева Шура 90, 101
Бондареви 77
Бордюк 216
Боржковський Валеріан 200
Борис 210
Борисюк Д. 246
Боровик Микола 277
Боровков Алєксєй 212
Боровський В. 10
Бородай Олександр 28, 34
Бортновський Анатолій 199
Бочарів Григорій 9, 10
Браницька 76
Бровкін Павєл 229
Бродський Ераст 33, 130
Брухлій Віра 281, 282
Будзиновський В'ячеслав 203
Будьонний Семен 201
Бульба Тарас 68
Бунт П. 195, 199
Бура Микита 149, 150, 165-167, 169-171, 175, 177
Бурлій Олекса 9
Бурмак П. 220
Бусел Віра 222, 296
Бусел Григорій 222
Бусел Микола 222, 296
Бусел Михайло 222, 296
Бусел Олег 222, 296
Бусел Петро 222
Бусел Яків («Київський») 222
Бутенко Б. 90, 101, 124
Бутов 222
Бухало Віра 292

В

Вадіс Алєксандр 220, 221
Вакулин Марко 175
Варварук-Буксин Юрій («Пшеничний», «Гнат») 279
Варницький Ігнатій 167
Василенко Микола 196
Васильчук Антон 162
Васильчук Павло 124, 162
Васільєв 46, 47, 49, 51, 53, 56, 64
Вахнянин Остап 195
Ващенко Гаврило 101
Вдовіна Євдокія 256
Вейтцирфер 215
Вержанський Михайло 217
Верстюк Владислав 13, 18
Веселовський Сергій 187
Вєліканов Ніколай 229
Виговський Олександр 75, 96, 99, 106-108, 110–112, 116, 117, 121, 124
Видибіда-Руденко Петро 199
Винниченко Володимир 61, 69, 140, 180, 181, 197, 198
Вислоух Болеслав 186
Вишиваний Василь (Вільгельм Габсбург) 55–57, 63, 65, 195
Вільфан Йоже 202
Вільцен 262, 263
Вітик, полковник 94, 124
Вітик Семен 173
Вітковський 208
Вітошинський Борис 213
Віхтєєв 233, 249
Власовський Іван 208
Вовк Андрій 91, 92, 133
Вознюк Марія 281
Вознюк Олександр 258
Вознюк, облвиконком 263
Волков Мартин 170, 212
Волох Омелян 66, 67, 69, 80, 82, 83, 86
Волошин Павло 71
Волошин Ростислав 210
Волошина Маланка 71, 99, 104
Вороний Микола 124, 147
Воронін Алєксандр 229
Воронов 130
Воят Микола 282, 283
Воят Ольга 281, 282
Воят Степанида 281, 282
Вротновський-Сивошапка Костянтин 10
Вул Алєксєй 229

Г
Гайда 68
Гайденко, кооператор 160
Гайденко, сотник 68
Галайда 98, 99
Галас Н. 277
Галкін Олексій 69, 89, 118, 119, 124
Галушка 51, 53
Галущинський Михайло 124, 168
Гаммер 215
Ганицький Іван 173
Гапріндашвілі 277
Гарбарчук Йосип 9
Гасенко Юрій 139
Гейдрах 63
Геродот 124
Гладков Дмітрій 212
Гловацький Інокентій 160
Глущенко Іосіф 229
Гнатенко Андрій 101, 102
Гнатюк Олександр 177
Гоге 214
Гоголь Микола 186
Головков Міхаіл 224, 228, 229, 234, 244, 249, 257, 262, 265, 297
«Голуб» 251
Голубаєв О. 45, 50, 130
Голувко Тадеуш 166, 174
Гончарів 67
Гончаров Алєксандр 186
«Гордієнко» 267
Гордійчук Сава («Якір») 251
Горемика-Крупчинський Іван 174
Городнічев Іван 229
«Горошенко» 250, 251
Грабів Яким 153, 156, 157
Гребенюк Марія 294
Гребенюк Тетяна 294
Греков Олександр 138
Гресь Володимир 101, 124
Григор'єв Матвій 69
Григоріїв Никифір 154
Грінченко Борис 175
Грішин 246
Грохольський, граф 201
Грушевський Михайло 37, 38, 124, 187, 188
Грушецький Іван 20
Гуляй-Поле Іван 162
Гурандо Анатолій 9
Гусаков Пилип 194, 197

Д
Давидовський Григорій 200
Давидюк Макар 266
Давидюк Руслана 7, 17, 151, 193, 218
Данилюк (Данильчик) 259
Дарвін Чарльз 156
Дацько 215
Дашинський Ігнаци 185, 186
Двойніс Микола 210
Дейч Лев 135
Демидюк Павло 176
Денисенко 201
Денікін Антон 197
Дєрюгін В. 221, 260
Джурик Ганна 295
Джус Петро 224
Дзівановський 86, 87
Дзігасов 237
Дзюблик Василь 210
Дибенко 208
Діденко М. 20
Дідковський Андрій 150
Діонісій (Валединський) 15, 164, 206
Дмитрієв Микола 25-29, 34
Добровольський Іван 156
Добровольський Микола («Сокол») 279
Долуд Андрій 148
Доманицький Василь 188
Домбровський 215
Донцов Дмитро 124, 174
Достоєвський Фьодор 157
Доценко Володимир 253, 280
Доценко Олександр 106, 114, 124, 132
Драгоманов Михайло 172, 186
Драчук 251
«Дуб» 251
Дубовий Іван 64
Дуда 214
Дудкін І. 221, 261
Духнович Єлисей 176
Дятлов М. 221
Дяченко Петро 88

Е
Енгельс Фрідріх 186
Еферс (Єферс) 212

Є
Євгенюк 256
Єгунов Костянтин 214
Єрмолаєв Леонід 207
Єрмолін Іван 229
Єрошевич Петро 196-199
Єсаулов Анатолій 229
Єфремов Сергій 124

Ж
Жежерун 274
Желіховський 161, 185
Животко Аркадій 9
Жив'юк Андрій 134
Жив'юк Марія 294
Жив'юк Олена 294
Жук Семен 158, 172, 188
Жуков 130
Жуковський 194
Жупінас Дмитро 210
«Журавель» 251
Журавльов 222

З
Забудкін 147
Заверикіна 210
Загіней Опанас («Діброва») 258, 259
Загродський Олександр 59, 60, 66, 214
Зайцев Борис 160
Зайцев Павло 147, 154, 156, 183
Зайчук-Шекель Степанида 258
Заіка 124
Залізняк Микола 187
«Залізняк» 251
Запорожський (Запоріжиц) Володимир 101
Заяць Марта 277
Звірковський М. («Чорний») 278
Згребний 276
Зелінський 54
Земляк Петро («Калина») 258
Зінченко Петро 9
Злобинцев (Злобинець) Михайло 91, 124
Змієнко Всеволод 12, 149
Зозовський 216
Золя Еміль 186
Зубенко 62
Зубрицька Анастасія 294
Зубрицький 217
Зубрицький Назар 294

І
Іваницький Сергій 196
Іванов 191
Іванович 109, 111, 117-119, 121, 124
Іващенко 214
Ігнатов Євгєній 230, 231
Іоанн (Соколов) 20
Іозеф 131

К
Каганович Лазар 220
Кайзер 214
Какабадзе 277
«Калина» 251
Калінівський Гордій 60
Канський Адам 177
Карманський Петро 189, 195
Касіян Василь 196
Катеринич Митрофан 31
Кащенко Адріан 33, 203
Квітко 262
Кедрин Іван 19, 62,
Керенський Алєксандр 39, 137, 138
Кир'янчук Ганна 290, 292, 295
Кир'янчук Леся 288
Кир'янчук Надія 288-292
Кир'янчук Ніна 288, 290, 292, 295
Кир'янчук Олексій 289-291, 293, 295
Кисельов Сергій 194
Кислюк 282, 283
Кісилев 29
Клеменко Самсон 99, 101, 103, 124
Клименко Василь 9
Климович Костянтин 11
Клоков Прохор 229
Ковалевський Микола 147
Ковалевський Олександр 154, 156, 169, 170
Ковалевський Сергій 101, 124
Коваленко 216
Коваль 214
Ковальковський Микола («Ярема») 258
Ковальський Микола 124, 128, 205

Ковенко Михайло199, 203
Ковпаненко Данило 9
Когут Федот 207, 217
Кодуа 277
Козак Володимир 195
Козак М. 227
«Козак» 250, 251
Козоріс Михайло 195
Козубський Борис 158, 168, 172, 173
Колесса Філарет 124
Колодяжний Євген 201
Коломієць Василій 229
Комісаров В. 261
Коновалець Євген 67, 69, 150
Коноплін 277
Конькова Настя 100, 101
Кордюк Богдан-Іван 213
Корноухов Іван 9
Короленко Володимир 182
Король 214
Корчинський Михайло 153
Косаревич 214
Косенко Іларіон 154, 158, 190, 191
Костомаров Микола 24-26
Котляревський Іван 26
Котовський Григорій 115, 116, 131
Кох Юрій 207–212
Коцюба 199, 200
Коцюмбас 213
Кочегаров Сергій 9
Кошиць Олександр 197
Кравець 276
Кравс Антон 190
Кравців Михайло 213
Краснопьоров 274
Красуцький 31
Кречун 212
Крушельницький Антін 203
Кубійович Володимир 211
Кугій 124
Кудікін Пьотр 298
Кудрик Дмитро 277
Кудрик О. 277
Кузичкін 259
Кузнєцов С. 50, 130
Кузьменко Петро 162
Кук В («Леміш») 227
Куліш Пантелеймон 25, 26
Кульков 278
Куприєнко 81
Куришко 273
Кутиловський Богдан 185
Кутяшов 221, 283
Кухарук Дем'ян 256
Кухарчук Петро 9
Кущ Віктор 132

Л
Лаба 207
Лазаренко 101
Лазарєв 265
Ламздорф-Галаган Константін 24
«Лановий» 250, 251
Лапа 50
Ларцев Грігорій 280
Лащєнков С. 261
Левицький Кость 172, 187
Левицький Модест 135
Левицький Петро 195
Левіцький 100
Левкін 290
Левкович 151
Лежанська 250
Ленкавський Степан 213
Леоник Степан 277
Лєбєдєв 278
Липа Іван 154
Липинський В'ячеслав 203
Липківський Василь 124
Лис Леон 167, 175, 176
Лисенко Микола 135
«Лисиця» 251
Литвиненко Іван 11
Литвинцев 147
Лівицький Андрій 12, 69, 70, 124, 147, 155, 174, 181, 191, 205
Ліндер 212
Лісовой 263
Літман Аркадій 261
Логінов Олександр 17
Логінова 193
Лозино-Лозинський Йосип 196
Лозінський 50, 124
Лотоцький Олександр 124, 205
Лошенков 221
Лукас 212

Лукса 217
«Люба» 250
Ляшкевич 237

М
Магеровський Борис 10
Мазепа Іван 112, 113
Мазепа Ісак 154, 173, 181
Мазуренки 182
Мазуренко Семен 182
Майструк Володимир 229
Макаберідзе 277
Макаренко Андрій 137, 140, 146
Максімов Константін 252, 297
Макуха 124
Маланюк Євген 64, 75, 124, 205
Малиновський (Голюк) Яків 11, 162
Малюга Олена 135
Малюта Ольга 13
Маркс Карл 137, 186
Мартиновський Ілля 162
Мартинюк Гнат 9
Мартос Борис 69
Мартос, поміщик 23
Марченко Андрій 207, 218
Марчук Ігор 219, 289
Маслов Микола 150
Массіно 139
Масякін 278
Матвєєв Ніколай 212
Матвієнко Іван 229
Мацієвич Кость 26, 30, 34, 69, 124, 130, 140, 155
Мачушенко Володимир 199
Меєрсон 217
Межевадзе Володимир 266
Мелешко Матвій 207, 209, 210,
Мельник Андрій 206
Мельниченко 277
«Меткий» 250
Мєщанов Павєл 229
«Микола» 251
Миколай (Крутицький) 206
Михайлов В. 209
Михайловський О. 98, 99, 124
Мишковський Євген 94, 95
Мільотке 211
Мінільсон 131
Місюк Варвара 256
Міськов Микола («Чорнота») 222, 253
Міхайлов Сєргєй 229
Міхновський Микола 26-28, 34, 44, 45
Мішин 246
Могила Петро 204
Моловічко 255
Морковкін 237
Мороз Ольга 292
Морозовський Олександр 117, 124
Мороц 87
Московець Василь («Білий») 267
Мостович Леонід 207, 213
Мостович Микола 207, 213
Моткін Я. 260
Моторкін Василій 278, 297
Мудрий Василь 172, 173, 187
Музичко Олександр 16
Муравйов Міхаіл 138
Мусієвич 216
Муссоліні Беніто 174

Н
Назарук Осип 74,
Назарук Сергій 16, 142
Натієв Олександр 55, 57, 58, 60, 61, 74, 82, 123
Науменко Володимир 136
Наумов 263, 264
Нечипорук Микола 288
Никитчук 175
Никитюк Григорій («Вир») 250, 251
Никончук 256
Ничипоренко 162
Нікітенко Константін 279, 280
Ніколаєв, повірений 195
Ніколаєв, оперуповноважений 278
Ніколайчук Єва 281
Новак Віра 263
Новак Ганна 281, 282
Новак Семен, 10

О
Огієнко Іван (Іларіон) 18, 69, 112, 113, 124, 140, 155, 156, 197, 198, 206
Огольцов Сєргєй 219, 224
Огородник Олександр 169
Одинець Іван 82–84

Оженко 51, 52, 55,
Озерянський Іван 195
Олевський Микита 177
Олександровський Іван 162
Олень Іван 162
Олесь Олександр 124, 203,
«Олесь» 250
Омелянович-Павленко Михайло 81, 83-94, 96, 155, 190, 201
Орбеліані Ніколай (Ербілянів) 23
Ординський Павло 202
Осадзе 276
Осецький Олександр 70
«Осика» 251
Оскілко Володимир 8, 69, 70, 197
Остапенко Сергій 14, 69
Осташко Тетяна 13
Островський Володимир 150
Отмарштейн Юрій 113, 114
Охримович Володимир 187
Охримович Юліан 187

П

Павленки 162
Павлик Анна 187
Павлик Михайло 186, 187
Павлов Сємьон 264, 297
Павловичко 208
Павловський Василь 9
Паливода Іван 154
Паливода Кузьма 162
Палій-Сидорянський Михайло 76
Панейко 69
Панек Іван 161
Панкевич Михайло 159, 162, 185
Панкратій (Кашперук) 20, 218
Пантелеймонов Павло («Хресний») 222, 253
Паньківський (Танчеківський) Кость 195
Пахомов 30, 130
Пащевський Павло 12, 69, 124
Пащук 209
Певний Петро 12, 19, 143, 149, 150, 169, 171, 172, 202
Перацький Броніслав 166, 174
Перетяткович (Цілецька) Гелена 214
Перський 203
Петлюра Олександр 124
Петлюра Симон 18, 22, 62, 64, 69–74, 76, 77, 79, 81, 83, 85–90, 92, 94–99, 101–108, 110–117, 119, 120, 122, 124, 125, 131, 132, 140, 152, 155–157, 176, 181, 191, 198, 201, 205
Петренко 273
Петренко Федір 8
Петрів Всеволод 61, 65, 73, 74, 78, 79, 94, 124
Петровська 213
Петровський, поміщик 23
Петрушевич Євген 172, 183, 184
Петюх Василь 9
Пивоварчук Володимир 177
Пивоварчук Роман 176, 178
Пилипук 210
Пилипчик Пилип 14, 154, 156
Письменний Степан 9, 12, 66, 74, 79, 170, 171
Підгірська (Бачинська) Олександра 211
Підгірський Самійло 124, 210, 211
Підгорний Микола 20
Підстригач Іван 177
Пілсудський Юзеф 18, 149, 159, 174, 175, 185, 201
Піснячевський Віктор 30, 203
Пітель 209
Пічугін 277
Поведа Ярослав 277
Подольський 200
Подорожний Ол. 101, 102
Подугольніков І. 261
Покальчук Володимир 213
Полікарп (Сікорський) 19, 205, 206, 208, 209
Поліщук («Карпо») 227
Полуботок Павло 44
Пономаренко, капітан 237
Пономаренко Кость 9
Понятенко (Потієнко) 199
Поплавко Віктор 146
Попов Алєксей 136
Порейчук 246
Потапов Н. 261
Приступенко 208
Приходько Віктор 124, 196
Прищепа Петро 229
Проказюк Василь 9
Прокопенко А. 261
Прокопович В'ячеслав 69, 124, 128, 155, 191
Прудніков 278
Прюне 190

Пузанов 237
Пушкін Алєксандр 186
Пчілка Олена 27
Пясецька Надія 281

Р
Радченко Ґригорій 229
Радченко, обком 262
Раєвський Василь 10
Разуваєв Ніколай 222, 253, 297
Райхман Лєонід 229
Растеллі 139
Ратіані 276
Рєшєтов Ніколай 229
Рижій Іван 194
Риков 263, 264
Рогоза, сотник 117
Рогоза Олександр 58, 59
Родзевіч 47
Рожко Михайло 9
Романченко Іван 153, 156, 181, 182
Романчук Володимир («Дуб») 246
Ромеров Олексій 215
Рощахівський А. 146
Рощинський Петро 9, 149
Рощинський Степан 148, 149
Рубон (Сокира), див. Сокира-Яхонтов Віктор
Руденко 273
Русінов Олександр 25, 27
Русінова Ольга 24, 25
Русінови 24–26
«Руслан» 251
Русов Олександр 188
Русова Софія 188
Рябокінь 256
Рябошапка 154

С
Сав'юк Іван 164
«Сава Чалий» 203
Савицький 35, 36,
Савосько 86
Савченко Сергій 219, 220, 224
Садовий 278
Садовський Михайло 118, 119, 121, 124
Саліковський Олександр 69, 121, 122, 147, 155, 156
Сало 208
Сальський Володимир 12, 69, 96, 124, 128, 132, 133, 140, 155, 156, 185
Самохваленко Микола 20, 217, 218
Самчук Василь 295
Самчук Парфен 295
Самчук Улас 203, 208, 209
Сараєв Роман 229
Сачко 278
Сварник Галина 8
Свидницький 214
Свінєлупов Міхаіл 220
Севрюк Олександр 209
Семака Є. 196
Семенко Лариса 17
Семенов 37
Семенюк 237
Сеник-Грибівський Омелян 209
Сенкевич Генрик 24
Серветник Лаврентій 148
Сєргієвскій 267, 269
Сидорчук Зиновій 277
Сидорчук Лідія 296
Синюк Костянтин 176, 177
Сич 63, 64
Сігалов 273
Сікорський 200
Сільванський Микола 57–59
Сінокосов І. 195
Сіхнєвич Юстин 10
«Скоблик» 250
Сковорода Григорій 25, 27
Скорих Н. 261
Скоропадський Павло 56, 58-62, 74, 194
Скрипник Степан 145, 149, 150, 156, 165, 166, 169–171, 174, 175, 177, 181, 183, 185, 190, 207–209
Славек Валери 185
Славінський Максим 188
Сліпий Йосип 19, 206, 207
Слуцький Ізраїль 200
Смагін П. 261
Смаль-Стоцький Степан 69, 124
Смаль-Стоцький Роман 205
Смірнов 254
Смовський Кость 162
Смок Кирило 162
Сокира-Яхонтов Віктор 95, 101, 109–112

Сокол 85
Соколов П. 260
Соколовський Юрій 49, 50
Соловей Олександр 176, 177
«Соловей» 251
Старицький Михайло 135
Старченко Іван 10
Степаненко Аркадій 28, 37, 38
Степура Григорій 9, 17, 157, 195
Стефаник Василь 187
Стефанович Яків 135
Стефановіч-Стасенко Павєл 39
Стефанський Захар 277
Столипін Пьотр 30
Столяров 273
Стрижевський Антон 8, 12, 15–17, 135
Стрижевський Антон М. 135
Стрижевський Йосип 135
«Стрілець» 251
Ступницький 215, 216
Сумцов Микола 31, 130
Суничук Лариса 256
Сухенек-Сухецький Генрик 148
Сушко Роман 65, 66, 114, 116
Сушко Христина 117
Сціборський Микола 209

Т
Тадєєв Антон 266
Тадєєва Катерина 266
Таланов 130
Талащук Іван 160, 162, 163
Тарнавський 78
Тарнавський, священик 209
Татарінов Фьодор 35, 38, 39
Татаркін Іван 222, 298
Телєжинський Михайло 149, 150
Теодорович Іван 204
Теслюк Андрій 277
Тижук Іван 177, 179
Тимошенко Сергій 61-63, 69, 114-116, 124, 150, 155, 156, 169, 170, 179, 191, 192
Тинченко Ярослав 9, 12
Тишкевич Михайло 131
Токаренко Ніколай 277, 278
Токаржевський 124
Торсунов В. 261
Трепет Марко 153, 156
Триков 266
Триліська Євгенія 200
Тріфонов Павєл 257, 298
Троїцький В. 209
Туган-Барановський Михайло 26, 44, 45
Туз Степан 85, 90
Тургенєв Іван 186
Туріцин 290, 293
Турчин Андрій 288
Турчин Валентина 288, 296
Турчин Володимир 296
Турчин Марія 296
Турчин Степанида 296
Тучемський Микола 20, 217
Тютюник Василь 10, 11, 61, 64-67, 69-71, 73-75, 78
Тютюнник Юрій 81, 83-88, 90-94, 96-98, 102-112, 114-116, 119, 120, 155-157

У
Урусов Ніколай 28, 130
Устінов (Устенко) 264

Ф
Фатєєв Іван 229, 233, 249
Феденко Панас 153, 173, 181
Федич Федір («Кора») 246
Федчук Олександр 20
Фещенко-Чопівський Іван 14, 152-154, 182
Філоненко Петро 10
Філонов Фьодор 29
Філонюк Ганна 266
Форманюк Діонісій 256
Франко Іван 18, 172, 186, 187, 197

Х
Хижук Олександр 277
Хмельницький Богдан 65, 130, 132
Ходоровський 210
Холодний Петро 18, 69, 124, 197
Хомишин Григорій 207
«Хороший» 258, 259
Хранцов Боріс 267, 269
Христофоров 32
Хруль Михайло 9
Хрульов 197
Хруницький 258
Хрущов Микита 220

Ц
Цибульський 212
Циганок 35
Цимбал Василь 103
Цимбал Грицько 79, 80
Цимбал Мусій 73, 74-76, 90
Цимбал Трохим 75, 80, 124
Цюх В. («Гамалія», «Гармаш») 250

Ч
Чайковський Микола 153, 158, 183
Чарнецький (Чернецький) Миколай 202, 206
Чеботарів Микола 124
Чевелець 101, 102
Черевко Юрій 215
Черкавський Михайло 124
Черниш І. 33, 34, 47, 48, 131
Чернов Віктор 188
Чехівський Володимир 146, 180
Чиріков 278
Чорній Володимир 14
Чуднівський Василь 18, 201

Ш
Шайдров І. 261
Шамаєв 237
Шаповал Микита 18, 69, 197, 198
Шаповал Олександр 65, 74, 78, 79
Шатковський 144, 145
Шварцбард Самуїл 132
Швець Федір 139, 140
Шевело Пилип 8
Шевцов Андрій 208
Шевченко, соліст 215
Шевченко Володимир 222, 224, 228, 229, 254, 257, 262, 265, 270, 297
Шевченко Тарас 25, 26, 128, 129, 133, 134, 156, 157, 176, 183, 200, 203, 209
Шевчук Петро 277
Шелест 63
Шене Генріх 212
Шенкман Марія 200
Шепель Яків 81,
Шептицький Андрій 19, 69, 206, 207
Шепченко Петро 9
Шиманович Іван 154
Шіпов 29, 30
Шкляр (Скляр) Василь 88, 89
Шліхтер Олександр 136
Шнайдер 217
Шовгенів Іван 124
Шраг Ілля 26, 28, 34
Шрам 213
Шраменко Микола 115
«Шугай» 251
Шульгін Олександр 9
Шульгіна (Іщук) Надія 9
Шухевич Степан 142

Щ
Щербина 124
Щириця Юхим 195, 199, 200
Щорс Микола 18, 199, 200

Ю
Юзевський Генрик 143, 144, 148, 149, 166, 202, 204
Юнаків Микола 69, 89, 118-121, 124
«Юрко» 250, 251
Юрченко Григорій 62, 73, 74, 76, 77, 79, 80, 90, 101

Я
Яворницький (Еварніцький) Дмитро 26, 28, 32, 34
Якимчук Степан 8
Яковлів Андрій 205
Янко Олександр 198, 199
Яновський 210
Янченко Володимир 111-113, 116, 117, 122, 123
Ярмоленкова Марія 22
Ярмолюк 143
Ярошевич 78
Ярощук Іван 277
«Ясен» 251
Ясінський 208
«Яструб» 250, 251

ГЕОГРАФІЧНИЙ ПОКАЖЧИК

А
Абамеликове, ст. 136
Австрія 197
Австро-Угорщина 197
Алєксандровскій р-н 291
Америка 32, 34, 129, 204
Англія 132, 190, 191
Антонівка, с. 232
АРСР Німців Поволжя 16

Б
Бабин, с. 9, 248
Бадівка, с. 233, 247, 252
Базар, м. 11, 116
Балта, м. 93, 138
Балтський п-т 87
Бальцер, м. 16
Басів Кут, с. 167
Батьківці, с. 252
Бахмач, м. 63, 73, 77
Бельгія 32, 34, 136, 205
Бердичів, м. 46, 81
Бережниця, с. 248
Березівський р-н 281
Березне, м. 248
Березнівський р-н 244
Берестечко, с. 294
Берлін, м. 18, 184, 191, 203, 211, 212, 215
Бершадь, м-ко 91
Бессарабія 43, 44, 199
Биківці, с. 162–164, 189
Бишки, с. 222
Біла Криниця, с. 248
Біла Церква, м. 76, 78, 81,
Білашів, с. 251, 252, 284
Білозірка, с. 164, 212
Білокуракине, м-ко 58–60
Білолуцьк, м-ко 57, 58, 60, 61
Білорусія 61
Білоусівка, с. 11, 22–25, 29
Бірзула, ст. 14, 138
Бобринська, ст. 90
Богданівка, с. 221
Богдановка, д. 279
Боголюби, с. 217
Болотківці, с. 251
Борове, с. 248
Борсуки, с. 164
Борщівка, с. 251
Бочаниця, с. 251, 252
Брест-Литовськ (Брест), м. 98, 106, 108, 109, 112, 116, 215
Броди, м-ко 71, 211,
Бродів, с. 251, 252
Буковина 42, 129, 137
Бухарест, м. 139, 140, 185
Бухарів, с. 252
Буща, с. 251

В
Вадовіце, м. 141
Вапнярка, ст. 67–69, 76, 84, 91, 93, 94,
Вараш, с. 246
Варшава, м. 83, 97, 110–113, 117, 121, 122, 132, 133, 140–142, 145, 146, 148, 149, 155, 156, 161, 163, 165, 172, 174, 183, 185, 191, 192, 203, 205
Велика Харуча, с. 15, 179, 180, 192
Великий Жолудськ, с. 248
Великий Мидськ 114
Великий Стидин, с. 248
Великі Дедеркали, с. 164
Вельбівно, с. 252
Верба, с. 248
Вербівка, с. 80
Вербський р-н 245
Верхів, с. 251, 252
Верхньодніпровський п-т 33
Висоцький р-н 244
Вишеньки, с. 251, 252
Вишнівець, м-ко 71
Відень, м. 18, 186, 203
Війниця, с. 256
Вілія, с. 251, 252
Вільно, м. 161, 185
Вільшанка, с. 90
Вінниця, м. 13, 17, 18, 66, 71, 80, 81, 95, 96, 138, 139, 182, 194–201, 203
Вінніпег, м. 189
Вознесенськ, м. 56, 92, 93,
Волинська обл. 20, 21, 229–231, 236
Волинське воєв. 8, 11, 12, 17

Волинь 11, 14, 16, 18, 71, 99, 115, 116, 121, 131, 143, 144, 146, 148–150, 156–159, 161, 167-170, 172–174, 177, 179, 181, 183, 185, 188, 189, 191–193, 201, 202, 204–209, 211, 212, 218, 219, 226, 227
Володимир-Волинський, м. 13, 16, 142, 167, 201, 210
Володимир-Волинський п-т 142
Володимирецький р-н 244
Волосківці, с. 252
Волочиськ, м-ко 71, 78
Воронежська губ. 9
Воронок, с. 62

Г
Гадяч, м. 66
Гайворон, м. 91
Гайсин, м. 195
Гайсинський п-т 91
Галило 92
Галичина 13, 96, 129, 137, 139, 143, 149, 150, 161, 167-169, 172–174, 185-187, 189, 203, 205
Галівка, с. 251
Галузія, с. 226
Гамбург, м. 198
Гданськ, м. 142
Генеральна губ. 17, 21
Гільча, с. 253
Глинськ, с. 10, 226
Глушиця, с. 232
Голишів, с. 248
Голінка, с. 77
Голландія 207
Голованівка, м. 86–88, 91
Городище, с. 248
Городище, ст. 84
Городницький р-н 281
Городок, м-ко 96
Гоща, м-ко 10
Гощанський р-н 227, 245
Гребінка, ст. 45, 49, 64, 66, 90, 100
Грем'яче, с. 251, 252
Гречани, 78, 95
Грицільськ 92
Грозів, с. 252
Грубешів, м. 210
Грузинська РСР 228, 276, 277
Гурагумора, м. 42
Гусятин, 78, 141

Д
Давидгородок, с. 16, 142, 143
Далекий Схід 136
Данилівка, с. 252
Даничів, с. 10, 168, 174
Дарниця, ст. 77, 100
Демидівка, м-ко 256, 257
Демидівський р-н 245, 254–256
Дераж не, с. 248
Дераженський р-н 245
Дерев'янче, с. 252
Дермань Друга, с. 287
Дермань Перша, с. 288–291
Дермань, с. 10, 14, 163, 164, 174, 227, 251, 294–296
Дивень, с. 263
Дніпропетровськ, див. Катеринослав
Дніпропетровська обл. 228, 276
Дністер, р. 139
Довгошиї, с. 277
Долинська, ст. 91
Драбів, ст. 100
Дрогобицька обл. 229–231
Дроздів, с. 271, 272
Друга Річ Посполита 7, 17
Дубенський п-т 157
Дубенський р-н 245
Дубно, м. 35, 36, 70, 71, 99, 169, 207, 211, 292
Дубове, м-ко 86, 87
Дубровиця, м. 232, 241, 247, 248
Дубровицький р-н 244

Є
Європа 104, 107, 129, 132, 146, 208
Єйськ, м. 28
Єлисаветград, м. 138
Єреськи (Яреськи), ст. 77

Ж
Жабокрич, с. 91
Жванець, с. 140, 141
Женева, м. 19, 155, 186, 202
Житомир, м. 46, 66, 67, 80, 209
Житомирська обл. 281
Жмеринка, м. 18, 66, 67, 71, 73, 75–78, 81, 92–95, 139, 140, 194, 201
Жолудськ, с. 232
Жорнівка, с. 263
Журавлівка, с. 94

З
Забродниця, с. 232
Завидів, с. 252
Завизів, с. 251, 252
Завороття, с. 232
Закарпаття 129, 184, 189, 193
Закорчицьке, с. 283
Залав'я, с. 278
Замостя, м. 210
Застав'є, с. 168
Засульє, с. 49
Західна Волинь 7, 17, 21
Західна Європа 151
Західна Україна 12, 21, 164, 193, 219, 220, 223, 228
Збараж, м. 36, 37, 39, 71, 79, 80
Звенигородка, м. 84, 85, 89, 90
Здовбиця, с. 10, 224, 226
Здолбунів, м. 8, 10, 18, 69–71, 160, 168, 169, 174, 211, 232, 247, 253
Здолбунівський п-т 12, 104, 121, 158, 167
Здолбунівський р-н 224, 226, 245
Здолбунівщина 222
Зносичі, с. 226, 248
Золотоноша, м. 17, 90, 91
ЗУНР 13, 172, 183

І
Іванівка, с. 36, 232
Іваннє, с. 246
Іванове, с. 141
Івачків, с. 232
Ізраїль 217
Ілляшівка (Ляшівка) 252
Іркутська обл. 219
Італія 132, 136, 139
Іцкани, м. 43

К
Кавказ 70, 72, 132
Калинівка, ст. 80, 81,
Каліш 11, 116. 120–123, 126, 129, 131–134, 141, 162, 201
Кам'яна Верба, с. 248
Кам'яна Гора, с. 232
Кам'янець-Подільська обл. 281
Кам'янець-Подільський, м. 14, 16, 18, 73–76, 78, 95, 96, 139–141, 152, 181, 183, 184, 194, 198, 201
Канада 189, 190, 204
Карачун, с. 232
Катеринослав (Дніпропетровськ), м. 13, 28, 32, 73, 130, 173, 181, 184, 191
Катеринославська губ. 16, 156, 182
Катеринославщина 13, 15, 33, 56
Квасилів Чеський, смт. 232
Київ, м. 13, 16, 18, 21, 28, 32–35, 37, 39, 44–51, 53, 61–66, 68, 69, 71, 73, 76–78, 95, 98, 100, 102, 103, 114–116, 125, 126, 129, 132, 135–138, 140, 166, 179, 180, 184, 185, 187, 192, 194, 196–198, 212, 215, 218, 282
Київська губ. 81, 89
Київщина 88
Кисоричі, с. 248
Клеванський р-н 245
Клевань, смт. 179, 222, 233, 247, 248
Клесів, смт. 232, 233, 247
Клесівський р-н 245
Князеве, с. 94
Кобильня, с. 283
Кобеляки, м. 63
Ковель, м. 71, 154, 161, 207, 210
Козак, с. 221, 283
Козинський р-н 245
Козівський р-н 222
Козятин, м. 46, 69, 71, 75, 76, 78, 81, 197
Колодіївка, с. 67, 68, 94
Коломия, м. 196
Комі АРСР 292
Копанки, с. 91
Копитів, с. 281
Копитків, с. 12
Корець, м. 10, 15, 166, 221, 242, 259
Корецький р-н 228, 245, 257, 259, 261, 280–282
Користь, с. 248
Корнин, с. 224
Коростень, м. 46, 66, 95, 114, 115
Коростова, с. 233, 247, 251, 252
Корсунь, м. 84, 85
Костопіль, м. 10, 16, 113, 142, 143, 145, 146, 148, 149, 151, 168, 169, 174
Костопільський п-т 148
Костопільський р-н 245
Краків, м. 14, 19, 97, 121, 152, 174, 182, 192, 210-212
Красне, с. 179, 208, 209, 218
Красноярський край 219

Крем'янець, м. 14, 70, 71, 155–157, 159, 162, 168, 172, 173, 182, 183, 185, 188, 212
Крем'янецький п-т 157–159, 162, 188, 189, 212
Кременчук, м. 62–66
Крижопіль, ст. 67, 68, 93
Крилів, с. 283
Крим 52, 54, 71
Крути, ст. 9, 178
Кубанщина (Кубанська Україна) 28, 32, 129
Куйбишевська обл. 279
Кунин, с. 226
Кураж, с. 251, 252
Кургани, с. 252
Кутянка, с. 252

Л
Лабунь, м-ко. 80, 81
Ланівці, м. 162, 164
Ланцут, м. 165, 201
Лебеді, с. 251, 252, 287
Ленінград (Петроград), м. 26, 181, 182, 184, 188
Липовець, м. 81, 82, 84
Литва 214
Лівобережжя 46
Лідаво, с. 226
Літинчани, с. 198
Лодзьке воєв. 122
Лозанна, м. 183, 191
Лозова, м. 52, 54
Лондон, м. 191
Лохвиця, м. 23, 29, 62, 66
Лохвицький п-т, 11, 22, 23, 29, 62, 68, 72, 77, 128, 129, 131
Лубни, м. 23, 49, 61, 62–64, 66, 77, 90, 100, 101, 103
Луньовка, пос. 291, 292
Луцьк, м. 10, 12, 17–20, 35, 36, 71, 143, 145, 148, 150, 154–157, 163, 165, 167–172, 174, 179, 189, 192, 201, 203, 204, 206–218, 277
Львів, м. 19, 97–99, 104, 106, 110, 116, 119, 142, 150, 153, 154, 157, 161, 165, 168, 171, 172, 174, 179, 182, 206, 207, 217, 218, 221, 223, 239, 276
Львівська обл. 229, 230, 231
Любар, 69, 78, 80, 81
Любиковичі, с. 232
Люблін, м. 162, 210
Люботин, ст. 50
Лючин, с. 252

М
Мала Мощаниця, с. 294, 295
Малий Буг, м-ко 91
Малий Жолудськ, с. 246, 248
Малий Мидськ 114
Малі Міньки, с. 115, 131
Матіївка, с. 273
Межиріцький р-н 168, 174, 176, 177, 179, 224, 245, 263, 264
Межиріч, с. 161, 251, 252
Межирічі, с. 10, 14, 15, 166, 169, 170, 173, 174, 176–179, 192
Мелітополь, м. 54-56
Миколаїв, м. 91
Милятин, с. 251, 252
Миргород, м. 49, 62, 77, 78
Мирогоща, с. 241
Михайлівка, с. 232
Михалківці, с. 252
Михіївка, с. 281
Мізоцький р-н 245, 251, 265–269, 284, 287–292, 294
Мізоч, смт. 227, 232, 247, 266, 270
Млинівський р-н 245, 246
Могилів-Подільський, м. 43, 92, 94, 199
Могиляни, с. 233, 252
Моквин, с. 232, 233, 247
Молотовська обл. 291, 292
Москва, м. 19, 138, 179, 180, 182, 206, 217, 282
Мотовилівка, ст. 78
Мощаниця, с. 251, 252
Мульчиці, с. 226

Н
Наддніпрянщина (Наддніпрянська Україна, Придніпров'я) 13, 173, 189, 193
Надчиці, с. 277
Німеччина 132, 150, 153, 155, 169, 174, 179, 183, 190-193, 197, 198, 204, 211, 214, 216
Новий Двір, с. 15, 165–167, 169, 170, 172, 174–176, 224, 227
Новоград-Волинський, м. 282
Новомалин, с. 252
Новородчиці, с. 251, 252
Новоселиця, ст. 136

Новосибірська обл. 219
Новосілки, с. 226
Нью-Йорк, м. 191

О
Обарів, с. 224, 232
Обозівка, ст. 49
Овруцький п-т 115, 116
Одеса, м. 13, 15, 16, 81, 84, 138, 146, 161, 180, 185
Оженин, ст. 99, 100, 233, 251, 252
Озерці, с. 226
Озеряни, с. 71, 99, 100, 103, 104, 232, 247
Окниця, ст. 137
Олександрівськ (Олександров), м. 54–57, 97, 111–113
Олександрійський р-н 224, 245
Олександрія, с. 10, 167
Ольгопіль, м. 93, 94
Омськ, м. 282
Омська обл. 219
Оржиця, м-ко 90
Оржів, смт. 232
Орлівка, с. 248
Осницьк, с. 233
Осовець, форт. 184
Остки, с. 233
Острог, м. 10, 11, 14, 19, 103, 152, 156, 159–163, 168, 173, 252
Острожець, с. 276
Острожецький р-н 228, 245
Острозький п-т 161
Острозький р-н 245, 250, 251, 284

П
Павлоград, м. 54
Париж, м. 13, 69, 125, 132, 150, 154, 155, 158, 162, 169, 174, 180, 181, 183, 188, 190, 191, 205, 216
Перемишль, м. 154, 184
Пересопниця, с. 248
Пирятин, м. 45, 66
Північна Бессарабія 137
Підбірці, ст. 232
Підгайці, с. 35
Пінськ, м. 143
Плоске, с. 251, 252, 286
Подєбради, м. 11
Поділля 17, 69, 91, 92, 96, 194, 212
Подільська губ. 87, 89, 162, 194
Полиці, с. 226, 248
Полісся 185
Полонне, с. 226
Полтава, м. 25–28, 32, 48–50, 53, 61–63, 65, 68, 71, 73, 97, 101
Полтавська губ. 11, 17, 29–31, 33, 77, 135
Полтавщина 12, 15, 22, 29, 33, 45, 65, 68, 72, 77, 82, 90, 97, 128, 129, 135
Польща 7, 11, 14, 17, 21, 102, 104, 105, 111, 114, 115, 119-122, 126, 128–131, 139, 140, 146, 148–153, 155, 158, 160, 162, 166, 167, 174, 180, 181, 184, 185, 189–191, 193, 202, 204, 205, 216, 218
Попівці, с. 252, 286
Посників, с. 277
Почаїв, м-ко 71
Почапки, с. 252
Правобережжя 46
Прага, м. 180, 184
Проскурів, м. 67–69, 71, 78, 80, 82, 95, 139, 140
Пружани, с. 143
Пустьє, с. 141
П'ятра-Нямц, м. 42

Р
Радивилів (Радзивилів), м. 70, 71, 211, 232, 247
Радом, м. 210
Рафалівка, смт. 232, 241, 247, 248
Рафалівський р-н 226, 244, 246
Решетилівка, м-ко 63
Решуцьк, с. 232
Рибниця, ст. 136
Рим, м. 191
Рівне, м. 8–12, 16, 69–71, 113, 140, 152, 156, 160, 165–172, 174, 177, 178, 181–183, 185, 188, 207, 209, 210, 213, 215, 232, 233, 240, 241, 245, 247, 254, 257, 260, 261, 264, 265, 267, 270, 274, 275, 278, 280, 283
Рівненська обл. 12, 16, 165, 167, 176, 218–220, 222–226, 228–231, 233–235, 239, 242, 243, 245, 247, 249, 250, 253, 254, 261, 264, 267, 269, 270, 275, 276, 278, 280–282, 289–293, 297
Рівненський п-т 15, 121, 177
Рівненський р-н 172, 224, 227, 245
Рівненщина 13, 220, 225, 228

Рідкодуби, с. 232
Річечина, с. 259
Річки, с. 281–283
Розваж, с. 252
Роздільна, ст. 138
Рокитне, смт. 232, 248
Рокитнівський р-н 245
Роменський п-т 135
Ромни, м. 12, 77, 135
Ромодан 49, 62, 64, 66, 77, 90
Росія 13, 23, 29, 71, 76, 147, 157, 188
Ростов, м. 52, 71
Румунія 16, 38, 39, 69, 119, 123, 139, 155

С
Савчине, с. 94
Садки, с. 252
Саратовська обл. 228
Сарненський р-н 226, 244
Сарни, м. 9, 10, 69–71, 113, 116, 169, 232, 241, 247, 248
Сватове, ст. 57, 58, 60
Сєровскій р-н 279
Сибір 224, 226, 284
Синельникове, ст. 52
Сімферополь, м. 54, 55
Сіянці, с. 252
Скальмержиці, с. 141
Сквира, м. 76, 78, 84
Слобідка, с. 46
Слов'янськ, м. 57
Слонім, м. 205
Сновидовичі, с. 233, 247, 248
Сокиринці, с. 24
Соляниця, ст. 49, 51
Сосновський р-н 244
Спасів, с. 294
СРСР (Радянський Союз) 16, 20, 146, 149, 152, 153, 155, 157, 159–161, 163, 167, 171, 172, 174, 176, 179, 185, 186, 189, 191, 203–205, 214, 215, 219–224, 228, 229, 235, 237, 238, 241, 244, 245, 262, 263, 275, 279–281, 289, 297
Сталінград, м. 214
Сталінградська обл. 297
Станиславів, м. 16, 18, 96, 137, 140, 141, 183, 201, 207, 221
Станіславська обл. 229–231
Старобільськ, м. 12
Старобільський п-т 57, 60
Стародубський п-т 61, 62
Старожуків, с. 248
Старокостянтинів, м. 80
Степанський р-н 245
Стовпець, с. 248
Сторожів, с. 221, 281, 283
Страшеве, с. 232
Стрижавка, смт. 198
Студеник, ст. 93
Суйми, с. 266
Сучава, м. 42, 43
США 216

Т
Таврійська губ. 16
Таврія 15, 71
Талалаївка, ст. 135
Тальне, ст. 85, 86
Тарнів 14, 16, 97–99, 102–106, 108–114, 116–123, 141, 148, 152, 153, 155, 156, 158, 181–184, 186, 191, 192, 201
Теремне, с. 216, 251, 252
Терешів, с. 277
Тернопіль, м. 36, 79, 80, 221
Тернопільська обл. 222, 229–231
Тесів, с. 252
Тилявка, с. 162
Тинне, с. 248
Тирасполь, м. 69, 138
Тиргу-Окна, м. 38, 42–44
Точевики, с. 251, 252, 285
Тростянець, с. 281
Тудорів, с. 248
Тулуза, м. 13, 182
Туреччина 132
Турковичі Чеські, с. 232
Тутовичі, с. 232
Тучин, с. 10, 179, 272, 274
Тучинський р-н 224, 245, 270
Тушебин, с. 277

У
Угорщина 196
Уїздці, с. 226
Україна 10, 11, 13–15, 24–27, 31, 34, 46, 52, 53, 57, 59, 60, 62, 64, 66, 68–70, 72–74, 77, 79, 89, 90, 94, 95, 97–102, 104–111, 113, 114, 116, 118–121, 123–130, 132–134, 138, 139, 146,

148, 155, 156, 158, 180, 185, 187, 192, 194, 195, 201, 203, 204, 207, 209, 220, 224, 232, 234
Українська Держава 55, 56, 70
Ульбарів, с. 10, 294
Умань, м. 76, 81, 85–87, 91
УНР 7–14, 16, 18, 21, 22, 26–28, 37, 38, 43, 55, 56, 58–60, 64, 65, 69–79, 81, 83, 85, 87–94, 96–102, 104–113, 116–134, 142, 146, 148–152, 155, 156, 163, 181, 185, 190, 191
Урвенна, с. 226
УРСР (УСРР, Радянська Україна) 15, 16, 18, 142, 150, 155, 156, 162, 174, 193, 201, 203, 219–221, 223, 224, 228, 249, 253, 258, 275
Устимівка, с. 91, 92
Утрехт, м. 207
Ушиця, м. 140

Ф
Фастів, м. 46, 76, 95
Фінляндія 188
Франція 13, 132, 136, 182, 190, 191

Х
Харбін, м. 136
Харків, м. 12, 27, 28, 30, 32, 34, 45, 48, 50–53, 56, 61–63, 68, 71, 97, 101, 119, 120, 169, 174, 177
Харківщина 9, 12, 17, 31, 57, 60, 62, 97
Харсики, с. 72
Херсонська губ. 16, 30, 31, 89, 92
Херсонщина 15, 88, 91
Хинівка, с. 251
Хмільник, м. 81
Холмщина 162
Хорів, с. 251, 252, 286
Хорол, м. 63, 64, 90
Хотин, м. 139, 140
Хриплин, ст. 96
Христинівка, ст. 76, 84–86, 91
Хрінів, с. 252

Ц
Царство Польське 184
Цвіткове, ст. 84, 90
Цепцевичі, с. 248
Цибулівка, с. 93

Ч
Ченстохова, м. 13, 16, 18, 141, 142, 201
Червоноармійський р-н 245
Черкаси, м. 90
Черниця, с. 258
Чернівецька обл. 229–231
Чернівці, м. 140
Чернігів, м. 28
Чернігівська губ. 136
Чернігівщина 32, 61, 62, 135
Чернявка, с. 91
Черняхів, с. 252
Чехія 153, 154, 156, 193
Чигирин, м. 90
Чорнухи (Чернухи), м-ко, 25, 27, 31, 33, 45, 49, 51, 68, 72, 73, 77, 128, 129, 131
Чортків, м. 16, 96, 141

Ш
Шалівка, с. 80
Швейцарія 139, 183, 191
Шелисівка, с. 90
Шепетівка, м. 69, 80, 95, 99, 100, 103, 139, 140, 212
Шипйорно, табір 116, 117, 120–122, 201
Шубків, с. 273
Шумськ, м. 162, 189

Щ
Щепівка, м-ко 85

Ю
Югославія 202
Юзефин, с. 281
Юськівці, с. 77, 162

Я
Ямпіль, м. 94
Янівка, с. 248
Янова Долина, с. 13, 16, 143, 151
Японія 34
Яринівка, с. 232
Ярмолівка, ст. 76
Яси, м. 138

ЗМІСТ

Від обласної редколегії 5

СПОГАДИ. ДОКУМЕНТИ

До 100-річчя Української революції 1917-1921 рр.

Давидюк Руслана. *Життєписи діячів УНР як джерело до вивчення Української революції 1917-1921 рр.*. *7*

Автобіографія адміністративного старшини Військового міністерства Української Народної Республіки Оникія Богуна, 1925-1927 рр. *22*

Власноручні свідчення заарештованого Антона Йосиповича Стрижевського, 25 липня 1940 р.. . . . . *135*

Особисті свідчення обвинуваченого Бачинського Сергія Васильовича, 26 листопада – 18 грудня 1940 р.. . . . . *152*

Власноручні покази заарештованого Євгена Богуславського, 11–23 січня 1950 р. *194*

До 70-річчя операції «Захід»

Марчук Ігор. *Операція «Захід» на території Рівненської області.* *219*

№1. 1947, жовтень. – Список керівного складу операції «Захід». *229*

№2. 1947, жовтня 24. – Довідка про чисельність військ МДБ та кількість оперативних співробітників МДБ, залучених до проведення операції «Захід» *230*

№3. 1947, жовтень 24. – Довідка про кількість сімей, виселених внаслідок проведення операції «Захід» *231*

№4. 1947, жовтня 9. – Наказ штабу 81-ої стрілецької дивізії внутрішніх військ МДБ СРСР *232*

№5. 1947, жовтень. – Підсумковий звіт 81-ої стрілецької дивізії внутрішніх військ МДБ СРСР про проведення операції «Захід» на території Рівненської області . . . *234*

№6. 1947, вересня 2. – Довідка Острозького районного відділу МДБ про хід виконання наказу № 00207 та директиви № 50 . . . . . *250*

№7. 1947, вересня 12. – Запит капітана Разуваєва щодо оформлення справ на виселення родин керівників ОУН та УПА М. Міськова і П. Пантелеймонова *253*

№8. 1947, жовтня 22. – Доповідна начальника Демидівського районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА *254*

№9. 1947, жовтня 22. – Доповідна записка начальника Корецького районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА 257

№10. 1947, жовтня 22. – Доповідна записка начальника Межиріцького районного відділу МДБ про виконання наказів міністра державної безпеки СРСР № 00430 та №00207 262

№11. 1947, жовтня 23. – Доповідна записка начальника Мізоцького районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА 265

№12. 1947, жовтня 23. – Статистичні дані про виселених під час операції «Захід» з Мізоцького району 268

№13. 1947, жовтня 22. – Доповідна записка начальника Тучинського районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА 270

№14. 1947, жовтня 22. – Доповідна записка начальника Острожецького районного відділу МДБ про результати операції з виселення родин учасників ОУН та УПА . . 275

№15. 1947, жовтня 23. – Характеристика заступника начальника Здолбунівського районного відділу МДБ молодшого лейтенанта К.О. Нікітенка 279

№16. 1947, грудня 3. – Довідка Корецького районного відділу МДБ про кількість виселених та пошук і арешт осіб, що здійснили втечу з місць спецпоселення 280

№17. 1948, червня 8. – Список мешканців сіл Острозького та Мізоцького районів, висланих у жовтні 1947 р., укладений керівником Острозького районного проводу ОУН І. Андрійчуком-«Богуном» 284

№18. 1948, жовтня 21. – Опитувальний лист сім'ї Кир'янчуків, яка підлягала виселенню на спецпоселення 289

№19. 1955, вересня 2. – Протокол допиту спецпоселенця Кир'янчука Олексія Івановича 290

АНОТОВАНІ ДОВІДКИ НА ОСІБ, ЯКІ ЗАЗНАЛИ ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

О 300

П 390

Абревіатури, скорочення 652

Перелік населених пунктів Рівненської області 655

Іменний покажчик 661

Географічний покажчик 671

Науково-документальне видання

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

РІВНЕНСЬКА ОБЛАСТЬ

Книга сьома

Науковий редактор – А. А. Жив'юк
Комп'ютерний набір – О. А. Білоконь
Підготовка фото до друку – М. М. Дятлик
Комп'ютерна верстка – Т. М. Дятлик

Підписано до друку 09.11.2017 р.
Формат 70 х 100 $^{1/16}$. Папір офсет.
Ум. друк. арк. 42,5. Наклад 1000 прим. Зам. № 29

Видруковано ПП Дятлик М. С.
35304 Рівненська область, Рівненський район,
с. Корнин, вул. Центральна, 58

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
РВ № 11 від 12.06.2002 р.